

Taraf değiştiren çocuklar...

Rasim Ozan Kütahyalı 10.08.2008

Türkiye’de şu yaşadığımız süreçte daha eğitimli-kentli ailelerin paradoksal şekilde daha özgürlükçü-demokrat bir dönüşümün karşısında *taraf* olduğuna şahit oluyoruz. Türkiye’nin eğitimli-şehirli LAST (Laik yaşam tarzına sahip Sünni Türk) ortasınıfları çok ciddi bir zihinsel bunalım içinde ellerinde verili kimlik ne varsa o kimliğe sarılıyorlar. O verili egemen kimlikleri öteki kimliklere karşı tahakkümcü bir dille sürekli hatırlatan faşizan bir ruh hali içindeler. Aslında LAST ortasınıfları “kaybeden” durumunda değil, ellerinden bir şeylerin gittiği de yok. İktisadi olarak AKP’nin politikalarının bu ortasınıflara zararı yok, yararı var. Hatta irrasyonel biçimde geçen seçim birçok orta ve üst-orta sınıf uygulanan politikalar neticesinde iktisadi olarak servetlerini arttırdıkları halde bu bahsettiğim kimlikssel sebeplerle bu partiye oy atmadılar. Diğer yandan LAST ortasınıflarının muhitlerinde öyle bir “mahalle baskısı” ortamı oluştu ki, AKP’ye oy verenler bile bunu sakladılar. Saklamazlarsa muhitlerinden dışlanacaklarını düşündüler. Gökhan Özgün de geçenlerde yazdı, hayatında sadece iki arkadaşının nikâh şahitliğini yapmış ve o iki arkadaşı da Özgün şu an *Taraf*’ta yazdığı için onunla konuşmuyormuş...

şu yaşadığımız süreçte buna benzer hazin hikâyeler LAST ortasımf ailelerin çevrelerinde çokça var. Benim ailem de *Taraf*’ta çıkan yazılarımdan uzun süre dost ve akraba çevremizden kimseye bahsed(e)mediler ve duyulmasını istemediler. Özellikle bizim yazlık, çok büyük bir askerî dinlenme tesisinin yanında bir mevkide. Dolayısıyla o bölgeden yazlık almış ve muvazzaf dönemindeki alışkanlıkla –askerî tesislere has fiyatlara da çok alıştığı için- birçok ihtiyacını oradan temin eden ve akşam yemeklerine çıkacağı zaman o tesisleri kullanan çok sayıda emekli general komşumuz var. General olmayan “sivil” komşularımızın durumu bazen generalleri onların yanında “ılımlı ve makul” bırakabiliyor. Öte yandan komşularımız olan amcalarım ve teyzelerim de –10-15 yıl öncesini dikkate alırsak- genelde merkez medyanın gazetelerini alırdı. Doğan medyasının gazeteleri gibi. şimdi ise çoğunluğu CUMOK (*Cumhuriyet* okuru) ailesinden. Bu CUMOK da benim uydurduğum LAST tabiri gibi sanılmasın. CUMOK diye bir şey gerçekten var. Hatta bunun tişörtleri ve belki başka malzemeleri falan da var. Bir tip cemaat dayanışma örgütü... Görüldüğü gibi “kaybetme korkusu” içinde oldukça içe kapanan, içe kapandıkça bağnazlaşan bir laik cemaat sözkonusu. Bu cemaatin algısında *Taraf* gazetesi “heretic” bir sembol... Hele şu Ergenekon sürecinden sonra...

Öte yandan gözden kaçırmamamız gereken bir olgu var. Evet, eğitimli-kentli LAST ortasınıfları bağnazlaşma süreci içindeler, sahip oldukları Türk etnik kimliklerini ve laik yaşam tarzlarını kutsayan bir ruh hali içindeler. Kemalizm algıları dozunu arttırarak dinselleşiyor. Fakat bu aileler aynı zamanda çocuklarının bir ya da birkaç yabancı dil bilmesini, mümkünse yurtdışında (paradoksal olarak en çok da şu an bu aileler için nefret sembolü haline gelmiş olan ABD’de) okumasını çok arzuluyor. Bu arzu yönünde, çocukları için yapamayacakları maddi ve manevi fedakârlık yok bu ailelerin. Çocukları Türkiye’de kalırsa da İngiliz dilinde eğitim veren ismi belli okullarda okusunlar istiyorlar. Lisans üstüne muhakkak yüksek lisans hatta doktora yapsın istiyorlar. Bunlar LAST ortasınıfları için aynı zamanda büyük prestij sembolleri. “Hayata bir an evvel atıl da ekmek paranı kazan” kafası bu tür ailelerin anlayışına çok uzak. Çocukları olabildiğince rafine hale gelsin istiyorlar...

İşte paradoks da burada başlıyor LAST ortasınıfları için... Çok sevdikleri çocukları yurtdışı tecrübeleri yaşayıp, yabancı dil ya da diller öğrenip daha fazla dünya ile bütünleştikçe, özellikle sosyal

bilimlerde lisansüstü eğitim gördükçe, tam ailelerinin istedikleri gibi daha “çağdaş” daha rafine hale geldikçe ailelerinin şu anki ruh halinden hızla uzaklaşıyorlar. Daha açıkça söylemek gerekirse çocuklar rafineleştikçe “Kemalist” kalamıyorlar... Dünyanın entelektüel birikimi ile tanıştıkça, ailelerinin kafalarında yarattığı fetiş anlamıyla “en hakiki mürşit bilim” ile değil, sahici anlamıyla, evrensel standartlarda “sosyal bilim” ile tanıştıkça ailelerinin ruh halini paylaşımları imkânsız oluyor. Artık *taraf* değiştirmeleri kaçınılmaz oluyor... Ancak o ruh haline dışarıdan bir bakışla, “bilimsel” açıdan bakabiliyorlar... “Ne oldu da ailelerimiz böyle oldu? Bir memleketin en eğitilmiş ve en kentli sınıfı nasıl adım adım ideolojik olarak korkunç, tavır ve tarz olarak trajedi-komik bir hale geldi,” diye soruyorlar bu çocuklar... Evet, *taraf* değiştiriyor çocuklar...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

LAST'ların trajedisi ve gayrimüslimler

Rasim Ozan Kütahyalı 13.08.2008

Kendini sahip olduğu verili kimliğine dayalı sebeplerle otomatikman “aydın”, “çağdaş”, “Batılı” ve “demokrat” gören bir sınıf...

Türkiye Cumhuriyeti’nin egemen kimlik parametrelerine sahipler. Yaşam tarzları laik, aile kökenleri Sünni ve Türk (LAST). Yüzleri Batı’ya dönük, aile olarak Batı standartlarına her anlamda kavuşmak temel yönelimleri olmuş. En büyük gayeleri çocuklarının bu standartlara, bu rafineliğe ulaşabilmesi... Hiçbir zaman kendilerini töhmet altında hissetmemişler. Her zaman iç dünyalarında kendilerini bu ülkenin sahibi olarak görmüşler. Bu durumu psikolojik üstünlük olarak hep taşımışlar. Zor ve kritik zamanlarda da bu egemen kimliklerini “öteki”lere tahakkümcü bir dille hatırlatmaktan çekinmemişler. “Bu ülkenin bir sahibi var, sokakta bulmadık biz bu cumhuriyeti” vurgusu temel şiarları olmuş o dönemlerde...

İşte LAST ortasınıfları açısından öyle dönemlerin en ama en bunalımlısını yaşadığımız günlerdeyiz... Bu sınıf büyük bir zihinsel ve ruhsal kriz içinde... Bu sınıflar benimsedikleri ebedi dünya görüşü olan Kemalizmin de her zaman ve her koşulda çağdaşlığın taşıyıcı misyonu olmaya devam edeceği inancındalardı. Dünya değişecek ama Kemalizmin, çağdaşlığı her daim temsil eden tarafı değişmeyecekti. Dolayısıyla bu sınıflar da öncü ve egemen sınıf kimliklerini hep koruyacaklardı... Bu sınıflar hem içeride potansiyel bir milliyetçiliği yedekte tutacak hem de çağdaş Batı değerlerini dışardan içeriye ithal etme misyonunda olacaktı.

Mesela gayrimüslimler de onlar için bu psikolojilerine uygun bir müttefikti. Bir yönüyle dinsel kimlikleri gereği çağdaş Batı değerlerine sahip olan ileri bir sınıftı gayrimüslimler. “Ah adam olmaz bu bizim millet” denirken gayrimüslimlerin farklı olduğu, kentli görgüleri, yaşam tarzı olarak daha Avrupalı oluşları övülür hatta örnek alınırdı. Onlar Anadolu’nun

derininden gelen kara-kuru Türkler gibi değildi. Ülkeyi terk etmek zorunda kalmış gayrimüslimlerle eski anılar, ev gezmelerinin, akşamüstü çaylarının en favori muhabbetlerinden biriydi. Daha bir 8-10 yıl önceye kadar kara-kuru derin Anadolu halkının “gâvur” düşmanlığına karşı iç sohbetlerde sahip çıkılan insanlardı gayrimüslimler...

Şu 10 yılda LAST ortasınıflarının içe kapanma ve bağnazlaşma sürecinin en dramatik tezahürü gayrimüslimler konusunda yaşandı... Kürtler zaten “medeniyetsiz” bir halk olarak kabul edildiğinden, yaşanan etnik mesele, Kürtler’in “çağdaşlığa uzak” yaşam tarzlarıyla örtüştürülürdü. Türklük kimliği aynı zamanda Kürtler’e karşı “çağdaşlık” açısından da üstün bir kimlik olarak taşınırdı. Fakat gayrimüslimlerin LAST’lardan uzaklaşarak o kara-kuru olanlarla oluşturmaya başladığı yeni demokrasi ittifakı, LAST ortasınıflarının hep içeride temsil ettiklerini düşündükleri “Batılılık” kimliği noktasından da uzaklaşmalarına vesile oldu. İçe kapandıkça doğalarında olan milliyetçilik vulgerleşerek kendini yeniden gösterdi.

LAST’ların bugünlerdeki jargonunda gayrimüslimlere olan yaklaşım tamamen değişti... Zaten onlar bizleri Kurtuluş Savaşı’nda satmamış mıydı? Düşman askerleri gelince alkış tutmamışlar mıydı? Emperyalizmin iç uzantılarıydı gayrimüslimler... E zaten o sebeple bazı sürgünler, yerinden edilmeler olmuştu. Devlet bunu yapmak zorundaydı... Gayrimüslimlerle yaşanan güzel anılar, ah bu İslami kesim ve Kürtler şehirleri istila etmeden önceki su katılmamış “modernlik” günlerimiz diye anlatılanlar, Agop’lu, İzak’lı, Yorgo’lu olumlu hikâyeler, bir anda hainlik hikâyelerine döndü...

Radikal sağdaki gayrimüslim düşmanlığı LAST ortasınıflarının dünyasına transfer edildi. Daha doğrusu zaten var olan karanlık potansiyelleri yeniden canlandırıldı. Bugün bir devlet operasyonunun parçası olduğunu, kasten yazdırıldığını anladığımız AKP elitlerinin de aslen Yahudi olduğunu “ispat” eden uyduruk kitaplar LAST’lar arasında kapış kapış gitti. O iğrenç derecede ırkçı kitaplar bu sınıfın büyük çoğunluğunun elinden bir şekilde geçti... Gericiliği temsil eden İslami kesim ile Batı emperyalizminin uzantısı olan gayrimüslimler arası “köksel” ittifak da böylece LAST’ların psikolojik dünyasında kanıtlanmış oldu...

Evet, LAST’ların patolojisi artarak sürüyor. Bundan önceki yazımdan ötürü çok sevdiğim bir yazlık komşumuz ailemin haber vermekten kaçınmasına rağmen bir şekilde yazımı okumuş ve “Elimizde büyüdün, ama şimdi bizlere hakaret ediyorsun, ne diyeyim sana, Tanrı seni ıslah etsin” diye mektup atmış... Yakın çevremizdeki çoğunluğun da farklı düşündüğünü sanmam. Bir sınıf bu ülkede çok ciddi bir trajedi yaşıyor, tam bir türbülans halindeler... Bu işin sonu nereye gidecek? Ben de kestiremiyorum ama şu kesin ki bu duruma çok ama çok üzülüyorum...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Vatan sağolsun” diyemeyen LAST’lar...

Rasim Ozan Kütahyalı 17.08.2008

Hafta içi Erzincan’da dokuz asker, cuma günü de Hakkâri’de bir asker daha mayınlı tuzakta hayatlarını kaybettiler. Her yeni gün yeni ölümler. Artık bu toplum için ölüm sıradanlaştı. Çevremde birçok insanın cep telefonlarına böyle haberler mesaj olarak geliyor. Telefon titriyor, herkes öğreniyor ki, bugün de ya şurada ya burada, bir çatışmada ya da bir pusuda gepegeç insanlar ölmüş. Sonra telefonlar yeniden cebe giriyor ve hiçbir şey olmamış gibi hayat devam ediyor. O arada genç insanlar biteviye ölüyor... Çeyrek asırdır ölüyorlar...

Özellikle benim kuşağımın zihninde Hakkâri, Şırnak, Eruh, Şemdinli, Yüksekova, Çukurca, Silopi gibi yer adları direkt ölüm anlamına geliyor. Bu şehirler, bizim kuşağa sadece ve sadece ölümü çağrıştırıyor. Hakkâri kırsalı, Şırnak kırsalı deyince daha doğrusu güneydoğu bölgesine dair “kırsal” lafı edilince bizlerin aklına kırlar, çiçekler, upuzun ufuklara uzanan sarı-yeşil ovalar, masmavi gökyüzü ve rengârenk uçurtmalar asla gelmiyor. Başka toplumlarda modern kent hayatının gürültüsünden, kirinden, pasından sonra insanların içini ferahlatan yerler anlamına gelen kırlar bizlere ölümü hatırlatıyor. Aklımızdaki renk sadece kırmızı, kan kırmızısı... Özellikle de Kürt gençleri, Kürt insanları çeyrek asırdır bu ruh haliyle yaşıyor... Askerliği o bölgeye çıkan her bu ülkenin yurttaşının kalbi daha hızlı atmaya başlıyor...

Öte yandan çeyrek asırdır muttasıl kan akan bu topraklarda toplumun bu hadiseye bakışı da evriliyor, değişiyor... İki yazıdır LAST (Laik yaşam tarzına sahip Sünni Türk) ortasınıflarından bahsediyorum, bu sınıfların içinde bulunduğu trajik ruh halinden. LAST’lar büyük oranda siyasi söylem bazında ulusalcı ideolojinin egemenliği altındalar. Kürt meselesinde de geçmişe oranla daha şahinler. Son beş yıldır sistematik olarak yürütülen psikolojik operasyonların da alevlendirmesiyle ırkçılığa evrilen bir milliyetçilikle flört ediyorlar. Özellikle yeni kuşak LAST’larda resmî devlet dilinde de hep söylenen “Türk-Kürt kardeşiz, bu topraklar hepimizin” benzeri söylemler ikna ediciliğini yitiriyor. Bu LAST’lardaki algı değişimine ve bunun olası siyasi sonuçlarına dair ayrıca yazacağım...

Evet, bir yandan ulusalcılık artıyor. Bu kesim Kürt meselesinde şahinleşiyor ama bir yandan da çok açık biçimde kendi oğullarının Güneydoğu bölgesindeki savaşa gitmesini istemiyorlar. LAST ortasınıflarının iç dünyasında çeyrek asırdır süren bu “terörle mücadele” sürecinin meseleyi çözeceğine dair bir inanç kalmamış durumda. En ulusalcı söylemlerde olan LAST ailelerde bile asla artık bu inanç yok. Geçen sene oğlu şehit düşen bir anne, biliyorsunuz “Vatan sağolsun demiyorum” demişti. Devleti ve askeri eleştiren açıklamalar yapmıştı. Bir gazeteci dostum o anne ile temasa geçmiş ve “Tam senin tanımladığın tipte bir hanımdı” diye ilettiler bana. Hiç şaşırmadım. LAST ortasınıflarından olan o şehit annesi tekil bir örnek değil. Temsil kabiliyeti çok yüksek bir örnek. O anne, o açıklamayı yaptığında ben geçen yazımda bahsettiğim yazlık çevresindeydim. Tamamı kendine Kemalist/ulusalcı diyen tüm o insanlar, özellikle de anneler o şehit annesine hak vermişti. Bir istisnasına rastlamadım. Orada siyaset bitiyordu çünkü. Evlatların ölümü söz konusu olunca her tür kof siyasi söylemin çürüklüğü ortaya çıkıyordu...

Öte yandan bu son mayın saldırısındaki şehitlerin ailelerine baktım. Yine çoğunluğu gariban. Daha yoksul olan, toplumun periferisinde yaşayan yurttaşlarımız. Şehit annelerinden biri –ki oldukça da genç bir kadındı, elinde küçücük çocuğunu sallıyordu-, “Bir evladım vatan için öldü, bu da ölecek!” diyordu ağlayarak... Televizyonda gördüğüm bu acılı kadın türbanlı bir kadındı. Anneannelerimizin başörtüsü değil, bildiğimiz türban. Üniversitelere giremeyen, orduvlerine alınmayan türban. Çoğu zaman da bu türden “bir evladım şehit düştü, öbürü de şehitliği bekliyor” gibi açıklamalar daha geleneksel ve dindar insanlarımızdan geliyor...

Ortada yaman bir çelişki var. Ulusalcılığı amentü olarak benimsemiş, Kürt meselesinde şahin tavırlara sahip LAST kesimleri büyük çoğunlukla çocuklarının savaşmasını istemiyor, Güneydoğu’da oğullarının savaşmasının, ölmesinin “vatan için” olduğuna inanmıyorlar. Öte yandan çeyrek asırdır akan kan noktasında sağduyulu bir yaklaşımda da bulunmuyorlar. “Artık siyasi bir çözüm bulunsun, askerî yöntemler tükendi, silahla bu iş çözülmüyor” demiyorlar, diyemiyorlar...

Ya daha çok çocukları ölen, bu ölümlere isyan da ediyor gibi gözükmeyen, “bu oğlum şehit oldu, öbürü de olacak” söylemleriyle medyada gördüğümüz (ya da bize gösterilen) insanlarımız? Onlar ne hissediyor, neler düşünüyorlar? Görüldüğü gibi mi gerçekten?

Bu konuya devam edeceğim...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müslümanlar ve Güneydoğu’da ölüm

Rasim Ozan Kütahyalı 20.08.2008

Geçen hafta kaybettiğimiz 10 askerden sonra da ölümler sürüyor... Çeyrek asırdır olduğu gibi yine gepegenç insanlar ölüyor... Şırnak’ta yola döşenen mayınlar sebebiyle bir asker daha öldü, dokuz asker de yaralandı... Bir de işin öbür kısmı var “Teröristlerin şu ini bombalandı, şu mağarası darmadağın edildi” gibi bir provokatif üslupla gün aşırı verilen haberleri devletin resmî ajansı veriyor. PKK tarafında ölenlerin de bu ülkenin yurttaşı olduğu, ölümleri bayram havasında sunulan gençlerin de annesinin, babasının, amcasının, teyzesinin, kardeşinin de bu topraklarda yaşadığı, bu korkunç üslupla verilen haberleri onların da dinleyeceğini ya umursayan yok ya da bütün bunlar kasıtlı yapılıyor. Ne olursa olsun, oğlunun dağa çıkmasına lanet bile etse hiçbir anne, hiçbir baba oğlundan böyle leş kargalarından bahsedilir gibi bahsedilmesini kaldıramaz... Onun kanına dokunur bu vicdansız dil. Ahlaki değerleri bir yana bırakıp fayda-merkezli bir bakıştan bile baksak bu devlet dilinin bir anlamı, devlet lehine bir yararı yok. “Milletin birliği, devletin bütünlüğü” ideolojisine gerçekten inanıyorsanız ve biraz aklınız varsa bu alçakça üslubun sizin aleyhinize, PKK’nın lehine işleyeceğini bilirsiniz... Tabii bugünkü geline nokta “bölünmez bütünlük” artık bir bahane haline gelmişse, esas kaygı sadece kendi iktidarını sağlama almaksa, hatta yakın gelecek bağlamında “küçük olsun, bizim olsun” mantığı güdülüyorsa, yani PKK ile Türk devlet zihniyeti aynı menfaat zemini üstüne oturma raddesine gelmişse o ayrı tabii... Etyen Mahçupyan’ın geçenlerde yazdığı Ergenekon ve PKK zihniyetinin çıkarları açısından şu an aynı tarafta olduğu tespiti üzerine herkesin düşünmesi lazım...

Son yazımda belirtmiştim; Güneydoğu’daki savaşta oğlunu kaybeden LAST ortasınıfından bir şehit annesi “Vatan sağolsun demiyorum” demişti. Bu tavır LAST’lar açısından temsil kabiliyeti yüksek bir tavır. Öte yandan oğlu hayatını kaybettiğinde “Bir oğlum şehit oldu, öbürü de şehit olmaya hazır” diye açıklama yapanlar ise daha geleneksel-dindar insanlarımız... Yani hâkim devlet zihniyetinin “ikinci sınıf” saydığı, toplumsal görünürlüğü arttıkça MGK meselesi

haline gelen yurttaşlarımız... İlginç biçimde geleneksel-dindar yurttaşlar kendilerini makbul yurttaş görmeyen devlet zihniyetinin tam arzuladığı yönde sözler söylerken, devletin egemenliğini dayadığı sınıflar tam ters istikamette bir psikolojiye sahip. Sağduyulu bakan herkesin tespit edeceği üzere şu an fotoğraf bu. Bu fotoğrafın nasıl açıklanması gerektiği Türk aydınları için önemli bir tartışma konusu olmalıdır. TSK'nın üst düzey kademesi de bu fotoğrafı iyi değerlendirmelidir.

Geleneksel-dindar yurttaşların ölümüne ilişkin kavrayışları sadece Güneydoğu bağlamında değil genel olarak farklı. Hepimiz biliriz ki bu toprakların kadim zihniyet dünyasında ölüm; bir yönüyle bir kavuşma günü, bir düğün gecesi gibi karşılanır. Ölüm; Hakk'a kavuşmak, Hakk'a yürümek olarak algılanır. Bu toplum kabristanlardan korkan ve dolayısıyla onları şehrin hiç uğranmayan yerlerine ötelemiş bir toplum değil. Aslında modern-öncesi hiçbir toplum temelde öyle değildi. Tüm geleneksel kültürlerde ölümle barışık, en azından ondan büsbütün korkmayan bir anlayış vardır. İslami bağlamda bu çok daha belirgin olarak öyledir. Bu topraklarda "Ölmeden önce ölünüz" düsturunun temel alındığı bir hayat tarzı yüzyıllar boyu hükümferma olmuştur. Bu ülkenin modern-öncesi dönemde üretilmiş deyişlerine, manilerine, hikâyelerine, şiirine, müziğine kısacası tüm kimliğine sinmiş bir zihniyet yapısıdır bu.

Şu yaşadığımız çağda bu kadim zihniyet, modern/dünyevileşmiş insanın anlam evrenine elbette çok ama çok uzak. Modern insanın algısında ise ölüm karanlık demektir ve ötesi yoktur. Dolayısıyla dünyevileşmiş/sekülerleşmiş LAST ortasınıflarının ölüm söz konusu olduğunda çok daha müteyakkız oluşları çok doğal. Bu savaşın "vatan için" olduğuna iç dünyalarında bir zerre inançlarının kalmaması kadar da zihniyet yapılarının bu seküler karakteri de "Vatan sağolsun" dememelerinin başlıca sebebi.

Geleneksel-dindar insanımızla İslami kesim diye anılan tüm kesimleri de bir tutmamak gerekiyor. İslami camia ortasınıfları itibariyle bugün hızla dünyevileşiyor, bu çok açık. Toplumsal ve iktisadi arenada eski LAST ortasınıflarının, yeni ortasınıflaşan İslami kesimin aktörlerine direnç gösterdiğini görüyoruz. Bunu da "laiklik/modernlik" üzerinden ifade ediyorlar. Oysa İslami dediğimiz kesimler de zihinsel anlamda hızla laikleşiyor. Hatta bu dünyevileşme sürecini Kemalist devlet zihniyeti frenleme işlevi görüyor. Yani "laik devlet" bıraksa İslami ortasınıflar daha da hızla laikleşecekler... İronik bir durum var...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sanat dünyasının sarsılmaz inançları

Rasim Ozan Kütahyalı 23.08.2008

Türkiye'nin siyasal ve sosyal sahnesi değişiyor, entelektüel sahnesi değişiyor... Tüm kalıplar yerle bir oluyor. Çok yakın bir zamana kadar içinden geldikleri sosyal kimlikler nedeniyle kendilerini otomatikman "demokrat", "aydın", "çağdaş" gören kesimler ciddi bir itibar kaybına uğramanın sancısını yaşıyorlar. Onlar sabit pozisyonlarını değiştirmeyerek her zaman bulundukları yeri muhafaza edeceklerini sanmışlardı. Oysa evrensel ölçekte yaşanan değişimin klişeleşmiş

kalıpları, ezberleri bozması kaçınılmaz. Siz kendi ezberlerinizi sorgulamadıkça Türkiye'nin ve Dünyanın bugünü okuyup ona göre kendinizi revize etmedikçe ister istemez arkaikleşmek durumunda kalıyorsunuz...

Türkiye'nin ciddi üniversitelerinin beşeri bilimler sahasındaki akademik hayatı da bu değişimin taşıyıcılarından biri. Türkiye'nin evrensel standartlara adapte biçimde akademik üretimini sürdüren üniversitelerinde lisansüstü seviyeden sonra klişeleşmiş “aydınlık-karanlık”, “çağdaşlık-ortaçağ”, “modernlik-gericilik” üzerine kurulu o klişe dili bulamazsınız. Tam aksine beşeri bilimler sahasında bu tabirler üzerine konuşmak, bu tabirlere taraf olarak konuşmak bütünüyle “ofsayt” pozisyonuna düşmektir. Size kapıyı gösterirler. “Eurocentrik”, “Modernist” ya da “Oryantalist” sözleri günümüz akademik ve entelektüel hayatında nerdeyse küfüre yakın bir ithamlardır... Hatta ciddi akademik hayattan hafif alt-entelektüel çevrelere doğru inince, bu tabirlerin de fazlasıyla araçsal amaçla ve gereğinden fazla sıklıkla kullanıldığını, deyim yerindeyse istismar edildiğini görüyoruz. Ama o başka bir konu tabii...

Öte yandan bu zihinsel/paradigmatik dönüşümün neredeyse hiç uğramadı bir çevre var Türkiye’de... O da Türkiye’nin kültür-sanat çevreleridir... Türkiye’nin sanat hayatının aktörleri, dünya 50 yıl önceki dünyaymış gibi bir saçmasapan dille konuşmaya devam ediyor. Sanatların bilgi ile en yakın irtibatta olduğu alan olan edebiyatta bu arkaik kafada olmayan sanatçılar belli oranda var. Ama onlar da azınlıkta ve diğer edebiyat erbabından epey laf işitiyor. Gösteri sanatlarında, tiyatro ve sinema sahalarında ise edebiyat dünyasında olan küçük tomurcuklardan dahi eser yok. Özellikle tiyatro camiası karikatürize bir seviyede arkaik halde bu ülkede. Sadece tiyatro ile iştigal etmekten ötürü otomatikman “aydın” olarak kendini gören, kof laflar etmek konusunda ise birbirleriyle yarışan bir cemaatle karşı karşıyayız. Bir yandan “Sanatçı muhaliftir, sanatçı sorgular, sanatçı körü körüne inanmaz, kalıpları sarsar” gibi sözler edip, bir yandan Türkiye’nin temel meselelerinin hemen hepsinde statükocu ve devletçi olmayı sürdüren bir cemaat. Bu ülkede Kemalizme iman derecesinde bağlılığı sürdüren en karikatürize çevre muhtemelen tiyatro çevreleridir. Çok nadir bazı istisnalar tanıdım. Onlar da zaten durumdan çok şikâyetçi. İşin ilginç tarafı tiyatro çevrelerindeki yada genel olarak sanat dünyasındaki imanlı Kemalistler mesela medya ve akademideki Kemalistler gibi sıcak tartışmaların içinde de olmadıkları için Türkiye’nin laik entelektüel sahasındaki bazı değişimlerin de hiç farkında değiller. O sebeple çok ilginç ve komik durumlar oluşabiliyor.

Mesela bir yandan söylemleriyle Kemalizme taparcasına iman eden bir yandan da Ahmet Altan ve Orhan Pamuk gibi iki edebiyatçı hakkında “Aaa bütün eserlerini okudum, ikisine de hayranım” diyen, okumamışsa bile böyle deme gereği hisseden çok sayıda isimleri de bilindik, hatta “celebrity” sayılabilecek tiyatrocuyu/oyuncuyu tanıyorum. İlk rastladığımda şaşıırıyordum ama sonra alıştım ve benim içinde durum normalleşti. Bu insanlar bir yandan Altan’ı, Pamuk’u laik kesimden olmaları ve sol gelenekten gelmeleri nedeniyle kendileriyle aynı tarafta görüyorlardı. Onlar da “gericiliğe” “ortaçağ karanlığına” karşı onlarla aynı saftaydı. Altan da, Pamuk da ve “laik” olan ne kadar sanatçı, bilim ve fikir adamı varsa köy enstitülerinin kapatılmasını, halkevlerinin tasfiye edilmesini, demiryolu politikasından geri dönülmesini cumhuriyetimize ihanet görüyorlardı. Onların inanç dünyasında “laik” ve “solcu” olan her “aydın” kişi zaten standart olarak bu görüşlere sahipti. Herhangi bir konu geçti mi, hiç değiştirmeden bu klişeleri tekrarlayan, bu söylemleri “solculuk”, “aydınlık”, “çağdaşlık” sanan ve laik kesimden gelen tüm sanat ve fikir adamlarının kendileriyle aynı safta olduğuna inanan bu garip ruh haline sahip bir cemaat. Bu sözü geçen sanat adamlarının Kemalizme dair düşüncelerinin tam aksi yönde olduğu kendilerine izah edilse bile başka bir sohbet sırasında yine söylemleri (yani imanı) değişmeyen bir cemaat bu. Bu ruh halini irdelemeye haftaya devam edeceğiz...

Laik devlet ve şehadet

Rasim Ozan Kütahyalı 24.08.2008

Güneydoğu’da kaybettiğimiz askerlerimizin çoğunluğu kırsal kökenli, yoksul ve dindar ailelerden geliyor... Yahya Kemal’in şiirinde tarif ettiği gibi “mümin, mütevekkil ve yoksul” aileler bunlar... Bu aileler benim nazarımda Derin Anadolu’yu simgeliyor...

Derin Anadolu’nun ölüm karşısındaki duruşu seküler/dünyevileşmiş bir duruştan çok farklı. Bunu geçen yazımda aktarmaya çalıştım. Ölümü Hakk’a kavuşmak olarak, bir vuslat günü olarak gören, en zamansız ve uygunsuz şekilde gelse bile ölüm karşısında tevekkül ve metanetini muhafaza edebilen bir kültüre ve kimliğe sahip Derin Anadolu...

Güneydoğu’daki yaşanan kayıplar bağlamında hep içimi acıtan bir mesele var... Kanaatimce, Derin Anadolu’nun bu iman ve tevekkülü Türk devlet zihniyeti tarafından çok açık biçimde istismar ediliyor... Bu ailelerin imanlarından kaynaklanan ölüm karşısında mütevekkil ve metin duruşları, onların manevi dünyasına tamamen yabancı olan modernist bir zihniyet uğruna, dünyevileşmiş kirli ilişkiler adına sürekli istismar ediliyor...

Derin Anadolu’nun şehadet kavramına yüklediği anlam da istismar ediliyor... Türk devleti; İslami kimliği benimsemiş insanların görünür olması, toplumsal ve siyasi arenada mesafe katetmesi karşısında rahatsız olan, laiklik kavramını insanların hakkını, hukukunu gasp etmek için kötüye kullanan, fakat konu “devlet için” ölmeye ve öldürmeye geldiğinde İslami kavramları sonuna kadar istismar etmekte hiçbir sakınca görmeyen bir devlet...

Bu zihniyet yeri geldiğinde devlet hizmetindeki apoletli ve cübbeli memurların eşinin İslami giyim tarzına sahip olup olmadığını müfettiş raporlarıyla tespit ettiriyor... Orada da durmuyor, evin iç dekorasyonunda resim tabloları gibi, içki büfesi gibi “laik” unsurlar olup olmadığına bakıyor, gelen misafirlerle harem-selamlık düzeninde mi oturuluyor, “laik” şekilde mi oturuluyor ona bakıyor... Devletin istihbarat memurları ve muhbirleri “devletin bekası” için bahsettiğim bu konularda üstlerine rapor veriyor... Bunların hepsi bu ülkede yaşandı, hepsi kayıtlara geçti. Bu tip tasarrufların en çok ve en sistematik şekilde uygulandığı devlet kurumunun da TSK olduğunu hepimiz biliyoruz...

Öte yandan mesele Türk toplumunu, devlet adına ölmeye, öldürmeye ikna etmeye gelince “laik” motivasyonlar tek başlarına yeterli olmuyor... Kendi iç bünyesinde İslami bir unsur olup olmadığı noktasında üst seviyede müteyakkız olan devlet zihniyeti konu buraya gelince aniden İslamileşiyor... Dışarıdan bakan bir yabancı yorumcu, devletin güvenliği ve savunması bağlamında kullanılan bu dili görse burada İslami bir siyasi rejimin geçerli olduğu kanısına varabilir...

Dolayısıyla neredeyse kurulduğu günden beri bir takım siyasi aktörleri “din sömürüsü” yapmakla, “dini siyasete alet etmek”le, “kutsal din duygularını istismar etmek”le suçlayan, yeri geldiğinde bu suçları işlemekten ötürü insanları içeri tıkan, bu tip siyasi partileri defalarca kapatan Türk devlet zihniyeti en büyük din istismarını ve sömürsünü kendisi yapıyor... Bu devlet kendi siyasi amaçları uğruna İslami kavramları defalarca istismar etmiş, insanların kutsal saydığı dini duyguları defalarca kendi siyasetine alet etmiş bir devlet...

Elbette günümüz dünyasında her ülke kendi savunmasını temin amaçlı silahlı birlikler kurar. Bu uğurda ölenler de o ülke için en üst düzeyde bir değer taşır. Tabii gerçekten güvenlik ve savunma amaçlı olursa bu ölümler bir değer taşır... Öte yandan gerçek anlamda laik bir devlete yakışan davranış bu kavramları da laikleştirmek, din duygularını istismar etmemektir... Birçok Batı ülkesi Hristiyanlığı hatırlatacak deyimleri kendi kayıpları için artık kullanmıyor. Bunu en başta dinî kurumlar ve aydınlar özellikle istemiyor. Hele ki dünyevileşmiş amaçlar ve kirli çıkar oyunları için dinî duyguların istismarından her dindar rahatsız olur, rahatsız olmalıdır...

Dindarların ölüm karşısındaki tevekkülünü ve isyansızlığını, şehadet kavramı karşısındaki dinsel hislerini istismar eden bir devlet kesinlikle laik bir devlet de değildir... “Bizim toplum, oğlanları şehitlik payesi alınca ses çıkarmaz, bilakis mutlu olur, gerekçesini de sormaz” diye bir bakışa sahip bir devlet doğal olarak insan hayatını hiçe sayar... Aleni ihmal sebebiyle askerlerimizin öldüğünü gazetemizden okuduğunuz Dağlıca baskını gibi feci hadiseleri daha çok yaşarız, eğer bu zihniyeti sorgulamazsak...

Özellikle İslami kimliğe sahip yazarlarımızın bu mesele etrafında sansürsüzce yazmalarını çok gerekli görüyorum... Artık bu mevzuların yazılması gerekiyor. Bu din istismarı karşısında öncelikle dindarlar konuşmalıdır diye inanıyorum...

Bu topraklar bu mevzuda daha ne kadar susacak, diye de tüm okurlara sormak istiyorum...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Etnik Türk solu ve “gerçek sol”

Rasim Ozan Kütahyalı 27.08.2008

Daha evvel de yazdım, bugün Türkiye’de olan sol, büyük oranda etnik olarak sadece Türkler’e, yaşam tarzı olarak sadece laiklere hitap edebilen cemaatçi ve cemaat-içi bir siyasal akımdan başka bir şey değildir...

Biliyorsunuz, bizde sağ-milliyetçiler dahi sürekli “Etnik Türk milliyetçisi değiliz” deme ihtiyacı hissederler. Alenen ırkçı olan sağcılar bile öyle der durur. Sol-milliyetçiler ise bu “tabu”yu da yıktılar. “Emperyalizmin maşası” Kürtler’e ve Ermeniler’e alenen nefret kusup, etnik Türkizm yapan ve bununla da gurur duyan ulusalcı-sol çevreler var.

Bu ulusalcı-sol çevrelerin ne olduğu belli, kendilerini gizlemiyorlar. Hrant katledildiği zaman “Türkiye bir düşmanını kaybetti, hoş gidişler ola” diye yazmaktan bile çekinmediler. Üzülmediklerini alenen ilan ettiler.

Söylemlerini inceleyince görüyorsunuz ki bu ırkçı duruşları onların dünyasına “sağcılık”tan falan sızmamış. Yüzde yüz Türk sol geleneği tarafından üretilmiş söylemler ve argümanlar üzerinden gidiyorlar. Üçüncü dünyalı sol birikimin zeminini aynen benimsiyorlar. Gezmiş ve Guevara ikonlarına adeta tapıyorlar. O dil üzerinden ciddi oranda sol-kökenli Türk ve laik insan malzemesini ikna edebiliyorlar...

Aynı zemine basan, aynı politik figürleri kutsallaştıran, aynı üçüncü dünyalı sosyalist dili benimseyen ama asla ve asla ulusalcı olmadığını, sonuna kadar evrensel, özgürlükçü ve demokrat olduğunu iddia eden bir sol daha var Türkiye’de...

Enternasyonal duruş sahibiyiz diyen ama kendi ülkelerindeki etnik çeşitliliği bile kuşatamayan bir sol bu... Hele Ergenekon sürecinde aldıkları pespaye tavırlardan sonra tamamen “Etnik Türk solculuğu” denebilecek bir zavallı pozisyona düşen bir sol...

Sebebi ise çok açık... Şu yaşadığımız süreçte hiçbir Kürt işçi “Bu emeğin kavgası değildir, bu kirli kavgada ben yokum” demiyor ve asla da demez! Hiçbir Ermeni emekçi “Ergenekon efsanedir, bu kapitalizmin iç kavgası, bu süreçte üçüncü cephe açmak gerekir” demiyor ve asla da demez... Bu ülkede yaşayan Kürtler, Yahudiler, Ermeniler, Rumlar yani etnik olarak Türk olmayan tüm belirgin topluluklar, bu sözde evrenselci sol palavralara kanmaz...

İşte bu sol duruşun kümелendiđi temel yayın organı olan *Birgün* gazetesinden merhum Hrant Dink’in “Ermeni” olması dolayısıyla kovulmak istendiğine dair iddia geçen hafta dile getirildi. Tabii ben hiç şaşırmadım. Bu sol için tüm gayrimüslim cemaatler hatta Aleviler ve Kürtler araç niteliğindedir... “Sosyalist devrim” denilen nihai hedefe varmak için yanlarındaysa bu cemaatler, o zaman sorun yok... Bu cemaatlerin hak ve özgürlükleri de promosyon olarak savunulur o zaman. Tabii bu promosyon da “devrim”e kadar, sonrası ne olur bilinmez. “Devrim”den sonra da şef Lenin’in dediği gibi omlet yapmak için harcanacak yumurtalar olabilirler. Daha doğrusu her insan “omlet için yumurta” olabilir bu kafa için. Tek kutsal vardır, o da sosyalist devrim. Geri kalan her şey bu nihai hedef uğruna işlevsel ve araçsal niteliktedir...

Hele ki Ermeniler ve Kürtler gibi topluluklar “dinci, gerici, neo-liberal” çevrelerle (yani İslami kesim ve liberallerle) en ufak bir temas halindeyse, onlarla da ortak bir dil üretebilir miyiz diye bir arayıştaysalar söylenecek söz bellidir... Kovun bu Ermeni’yi, Kürt’ü, Yahudi’yi, Dönme’yi, Süryani’yi vs... Kovun gitsin...

Haklar ve özgürlüklerin özsel ve vazgeçilmez bir ahlaki değeri oluşu, başkasından beslenerek ve onu anlamaya çalışarak yaratılacak, birlikte kurulacak demokrat bir ilişki tipi bu zihniyete tamamen yabancısıdır...

Dahası, gelin kimse kendini kandırmasın, bu dandik etnik Türk sol örneğini bir yana bırakalım; özgürlükçü ve demokrat bir duruş, Batılı sol geleneğin dahi entelektüel köklerine, solun entelektüel tarihinin anadamarlarına yabancıdır. Şu “gerçek sol” mavralarından da sıkılan yok mu hâlâ? Hangi gerçek sol? *New Left Review* mu *Monthly Review* mu gerçek solcuymuş? Castro’ya methiyeler düzen, Chavez’i insanlık için umut ışığı gören bu zihniyet “gerçek sol” mu bilemem ama neresi özgürlükçü neresi demokrat bu kafanın? Hâlâ “Bizim Türk solu tu kaka ama Castro-Chavez bambaşka” diyenlerden misiniz? Zihniyetsel özlerinin aynı olduğunu hâlâ görmüyor musunuz? Bizim gazetede bile bu körlüğü sürdürenler hâlâ var mı? Yok diyemiyorum açıkçası...

Ayrıca sosyalizm ile milliyetçilik ideolojisinin köklerinden gelen ortaklıklar, karşılıklı “hayırhah bakış”lar solun anadamar tarihinde olmayan bir şey midir? Sosyalizmin çöküşünün ardından Milosevic, Tudjman, Kravchuk gibi sosyalist liderler, Kıbrıs’ta AKEL, Yunanistan’da eski “dış” komünist partisi bir gecede milliyetçiliğe kapağı atmamış mıdır?

Ey Halil Berktaş hoca, yeniden anladım ki sen tüm Türkiye soluna çok ama çok lazımsın...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cemil İpekçi, Bodrum ve modernlik

Rasim Ozan Kütahyalı 30.08.2008

Geçen hafta Gökhan Özgün, Cemil İpekçi’nin *Yeni Aktüel* dergisine söylediklerine atıfla “Bu ülke adım adım dinselleşiyor, eskiden çok daha modern bir ülkeydik” diyenlere hiç eğip bükmeden “Ne moderni ulan” diye seslendi...

İpekçi de, “Ben 20’li yaşlardayken Nişantaşı’nda bile, farklı zamanlarda iki erkekle flört etmiş kızla kimse evlenmezdi. Kendine en ilerici-modern diyen kesimlerde bile 68-69 yıllarında bir kızın çıktığı erkekler olmuşsa, onun adı çıkardı. Kimse onunla evlenmek istemezdi” demişti, Türkiye’nin o yıllarını özleyip, Esra Özyürek’in değerli kitabında vurguladığı “modernlik nostaljisi” yapanlara karşı...

“Kıvamımız bozuldu, modern idik, şimdi dinselleştik” diyen koro içinde çok sayıda “aydın” insan var. Tabii bu sözler artık yalın bir tespit falan değil bizatihi bir ideoloji... Öyle olduğundan hareketle yasak ve baskı siyaseti üretmenin bir aracı...

İpekçi, Özgün’ün işaret ettiği dışında bence çok önemsenmesi gereken şeyler de söyledi *Yeni Aktüel*’e...

Mesela yine bu koronun “Anadolu’dan dindarlar geldi, İstanbul’u mahvettiler” tekerlemesine karşı şöyle söylüyor İpekçi...

“O yağma mallarla zengin olan sınıfın çocukları şimdi de kendini elit görüp, Anadolu’dan buraya gelen dindar insanlarımızı, türbanlı kadınları küçümsemeye kalkıyor. O zaman kendilerinin ne kültürü vardı ki? Sanki 10 kuşaktır şehirli de bugün İstanbul’a göçen insanlarımızı küçümsemeye kalkıyorlar. Süzölmüş bir İstanbul kültürü varsa işte tam o zamanlar bitti bu, kendine laik diyen devlet tarafından bitirildi... Son 30-40 yılda İstanbul’a gelip yerleşen dindar insanlarımızla bunun hiçbir ilgisi yok. Onlar en azından alın terleriyle kazandılar ne kazanmışlarsa...”

İpekçi’nin yağma mallar dediği şey, 40lardaki Varlık Vergisi denen felaket sonucu gayrimüslim yurttaşların haraç mezat satmak zorunda kaldığı mallar... Dahası Müslüman olduğu halde atalarının arasında gayrimüslim olan “Dönme” ailelerin malları...

İpekçi; Kürt, Alevi ve laiklik meseleleri bağlamında da her zamanki “Kendin için istediğin hakları, başkaları için de aynen istemek” erdemini gösterdiği açıklamalarından sonra kendi eşcinsel kimliğini, daha evvel yaşadığı aşkları da anlatıyor röportajda... İlk olarak hemcinsinden hoşlandığı zamanları, yaradılıştan gelen eşcinselliği sosyal olarak bastırdığı zamanları, sonra kendini keşfedişini ve ailesinin tavrını...

Röportajın tamamını bu linkten okuyabilirsiniz: <http://www.derindusunce.org/2008/08/17/bireyler-seffaf-olmadikca-devlet-de-olamaz/>

İpekçi, cinsel kimliği noktasında bu derece şeffaf olan benim bildiğim Türkiye’de ilk insan... Akademi ve iş dünyasını bir yana bırakalım, moda ve sanat dünyasında olan eşcinseller bile bu ülkede kendini ifade etmekten çekinirler, kiminin kimliği bilinir ama sanki öyle bir şey yokmuş gibi hiç konuşulmaz, bazıları hakkında ise “Öyle mi, değil mi?” diye dedikodular dolaşır. Özellikle akademi, medya, iş ve siyaset dünyasında habire böyle şayialar dolandır...

Bu ülkede eşcinselliği ifade etmek çok zor ve dolayısıyla kimse bundan ötürü kınanamaz. Öte yandan İpekçi olayı şunu da gösterdi ki, siz eğer kendiniz için istediğiniz hakları ve özgürlükleri başkaları için de kesim ayırt etmeksizin isteme erdemine gerçekten sahipseniz kimliğiniz neyse onu da çok daha net ve şeffaf ifade edebiliyorsunuz... Çünkü biliyorsunuz ki çifte standardınız, ikiyüzlülüğünüz yok, tüm insanları kuşatan ahlaki bir duruşa sahipsiniz... O zaman şeffaf olmak size bizzat güç ve özgüven veren bir işlev görüyor...

İpekçi demişken Bodrum’dan bahsetmemek olmaz. İpekçi ile uzun uzun konuştuğumuz Bodrum-Bitez’de gördüklerim bu “modernlik” meselesini bana yeniden düşündürttü... Bitez Yalısı’nı zaten oldum olası severim. Hatta diğer öne çıkmış

Bodrum semtlerine göre hakkının yendiğini düşünürüm. Müthiş bir koy, sınırlı bir yapılaşma, daha çok yeşil ve harika bir kıyı şeridi...

O kıyı şeridinde *Hare* adında Bitez'e gelen yazarların uğrak yeri olmuş bir yer var. Sadece Türk değil yabancı yazarlar da geliyor. *Hare*'nin yöneticisi Hasan öyle bir konsept belirlemiş. İngiliz düşünür John Gray gelmiş mesela, Alman Ralf Dahrendorf, Fransız Bernard Henry-Levi gelmiş... “Şaşırdım kaldım,” dedim “bağlantıyı nasıl kuruyorsun?” Bodrum şivesiyle “Mesleğ sırrı” dedi. “Habermas’ı da getirt bari” dedim, “Çalışıyooz o konuda...” deyip güldü. Öte yandan konuşmaya devam edince imam-hatip mezunu olduğunu öğrendim. 12 dilde müşterileriyle konuşuyor. Kendi içmiyor ama şarap piyasasını çok iyi biliyor, müşterilerine kendi bizzat ikram ediyor... Yani artık bazıları şunu anlamalı; bu toplum modernlikle son derece barışık, çoğul modernlikleri kendi bünyesinde üretebilen bir toplum... Allahaşkına, modernlik nostaljilerinizi bahane ederek, yasaklarla ve baskılarla bu toplumu boğmayın...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlker Başbuğ'a sorular...

Rasim Ozan Kütahyalı 31.08.2008

Artık yeni Genelkurmay Başkanımız İlker Başbuğ...

İlker Paşa geleneğe uyarak devir-teslim töreninde temel siyasi konularda bir çerçeve manifesto okudu...

Ondan önceki gün de yeni Kara Kuvvetleri Komutanı Işık Koşaner, çerçeveyi aşan daha “detaylı” bir siyasi konuşma yapmıştı. Koşaner’in konuşmasına dair Yasemin Çongar ve Murat Belge’nin 29 ağustos tarihli yazılarını okumanızı tavsiye ederim...

Yeni görevine başlayan İlker Paşa’ya da benim bazı sorularım olacak...

Laiklik konusunda her zaman olduğu gibi çok hassassınız... TSK’nın laikliğe ilişkin vazgeçilmez duruşundan bahsediyorsunuz... Laiklik konusunda en temel kriteriniz ise “dinin veya dinî duyguların veya dince kutsal sayılan şeylerin istismar edilmemesi”...

Bu istismar edilmeme talebine bu memlekette aklı başında kimse karşı çıkamaz, tamamen haklısınız... Ben de inanıyorum ki din istismarcılarına yönelik bu ülke en üst seviyede müteyakkız olmalıdır...

Din istismarcısı bir kurum olarak TSK

Fakat İlker Paşa... Tamamen İslami bir terim olan şehadet kavramını, içerdği tüm dinsel duygularla birlikte sürekli kullanan kurum hangi kurumdur?

“Oğlun şehit oldu” deyince, onbinlerce asker anası ve babası hangi duyguları hissediyor? Laik duygular mı? Acılı analar ve babalar tamamen dince kutsal sayılan bu kavrama iman ettiği için, oğullarının şehitlik makamına ulaşp, cennete gideceğine inandığı için çoğu zaman oğullarının ölümü karşısında bu kadar isyansız, bu kadar mütevekkil... Bu onlara haksızlık değil mi? Bu onların “dinî duygularını istismar etmek” değil mi?

Başında bulunduğunuz ordumuz, kurumsal yapısında İslami bir unsur olup olmadığı noktasında çok hassas olmasına rağmen halkımızın büyük çoğunluğunun hâlâ oğullarını İslami duyguların yoğun olduğu bir motivasyonla silah altına gönderdiğini iyi biliyor... Bu sebeple dinsel terimleri terminolojisinden hâlâ çıkarmıyor... Laik bir devletin laik ordusuna yakışan şeyi hâlâ yapmıyor... Yanlış mıyım İlker Paşa?

Bu toplumun geleneksel hafızasında ordu hâlâ “Peygamber Ocağı”, askerlerimiz hâlâ “Küçük Muhammed” yani “Mehmetçik”, savaşp vefat edenleri de hâlâ Allah adına kendini kurban eden asker yani “Şehit”...

Derin Anadolu’nun bu üç olguya yönelik hissiyatı hâlâ bu... İşte bu sebeple Derin Anadolu, oğulları ölünce “Oğlum şehitlik payesine ulaştı, cennete gitti, öbür oğlum da şehitliğe hazır” diyebiliyor...

Bu ülke tarihinde dinsel duyguları siyasete alet etmek her zaman parti kapatma sebebi oldu... Din duygularını istismar edenler, insanlara siyasi amaçları uğruna “cennet”i vaat edenler, “Bize oy vermeyen patates dinindendir” diyenler hapsi boyladı ve yasaklandılar...

Ey İlker Paşa... Laik bir devlet, laik bir ordu İslami kavramları içerdği tüm dini huşuyla köküne kadar kullanıp, yurttaşlarını bu motivasyonlarla gerektiğinde ölmeye ve öldürmeye çağırıp sonra da başka kurumlara ve kişilere nasıl “Dince kutsal sayılan duyguları istismar etmeyin” diyebilir?

Bizzat din istismarı yapan bir kurum, laiklik ilkesiyle kökten çelişen bu dinî tabirleri sistematik olarak kullanan bir kurum, hangi hakla “laikliğe ilişkin vazgeçilmez bir duruş sahibiyiz” diyebilir?

“Kubbeler miğfer, müminler asker” dedi diye içeri atılanların ülkesinde, askerlere “Küçük Peygamber”, hayatını kaybedenlere “Şehit” diyen bir kurum nasıl laiklik nutukları atabilir İlker Paşa?

Ey İlker Paşa, gelin sizin döneminizden itibaren artık TSK toplumun kutsal din duygularını istismar etmesin... İslami terimler üzerinden din sömürüsü yapmasın... Laik bir devletin laik ordusu gibi davransın...

TSK, Anayasanın başlangıç ile 24. ve 174. maddelerinde yer alan ilkelere artık uysun... TSK, Başbuğ dönemiyle birlikte Anayasada ifade edilen hükümlere artık sıkı sıkıya bağlı kalsın...

“Biz işimize geldi mi laiklik nutku atarız, işimize geldi mi İslami kavramları da sonuna kadar kullanırız” demesin artık ordumuz... Yakışmıyor, ayıp oluyor İlker Paşa...

TSK içindeki subaylarımızın eşinin İslami giyim tarzına sahip olup olmadığına bakılır... Hatta evinin iç dekorasyonunda resim tabloları gibi, içki büfesi gibi “laik” unsurlar olup olmadığına bakılır... O da yetmez, gelen misafirlerle harem-selamlık düzeninde mi oturuluyor, “laik” şekilde mi oturuluyor ona da bakılır... Bu tür istihbarat ve teftiş raporları kayda geçmiştir, bunları biliyoruz... Yanlış mı İlker Paşa?

Ama askere adam çağrılacağı, savaşmaya yani devlet için ölmeye ve öldürmeye asker gönderileceği zaman *Peygamber Ocağı, Mehmetçik, Şehitlik* gibi tamamen din duygularına hitap eden terimleri kullanıyor ordumuz...

Laik bir devlete, laik bir orduya bunlar yakışıyor mu İlker Paşa? Kutsal din duygularını istismar bu değildir de nedir İlker Paşa?

Yeni görevinizde başarılar dilerim...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkler, Kürtler ve şehitlik

Rasim Ozan Kütahyalı 03.09.2008

“Özellikle İslami kimliğe sahip yazarlarımızın *şehitlik* meselesi etrafında sansürsüzce yazmalarını çok gerekli görüyorum. Artık bu mevzuların yazılması gerekiyor. Bu din istismarı karşısında öncelikle dindarlar konuşmalıdır diye inanıyorum” diye yazmıştım...

Bu çağrıma İslami çizginin en seçkin entelektüellerinden Yasin Aktay’dan yanıt geldi. Bu mesele etrafında 30 ağustos günü *Yeni Şafak*’ta Aktay’ın çok değerli bir yazısı yayınlandı...

Bu arada “ölüm günlükleri” de hız kesmeden devam ediyor... Bir memlekette ölüm bu kadar sıradan, olağan ve bayağı hale gelir mi? Bu kadar kanıksanır mı? “Yeni bir alışveriş merkezi daha açıldı” haberinin tadında verilir geçiliyor ölümler, hepimiz öyle algılıyoruz artık... Korucular ve PKK’lılar öldüğü zaman zaten tamamen küçük haber olarak geçiliyor. O konjonktürde milliyetçiliğin kışkırtılmasına ihtiyaç varsa, o zaman askerlerin ölümü daha bir sentimental tonda veriliyor. Ölümlere isyan ile değil, daha fazla ölüm talep ederek veriliyor. O dönem öyle bir ihtiyaç yoksa o da küçük bir haber olarak veriliyor, geçiliyor...

Aktay, dünyevi ve kirli amaçlara dayalı din istismarı ve şehitlik meselesine dair bir başka noktayı da önemle vurguluyor yazısında. Şöyle diyor Aktay: *“O yüzdendir ki, şahadet kavramını istismar eden sadece devlet değil. Ateist bir hareket olan PKK da, hatta yine ateist sol silahlı gruplar da şahadet söylemine başvurmaktan imtina etmiyorlar.”*

Burada aslında temel mesele karmaşık kirli ilişkileri örten, kutsallaştırılmış kolektivist siyasi amaçlar uğruna insan hayatını sermaye görmek... Bu bir “devletin bekası” ya da bir “ulusal dava” olarak sunulabilir. İnsanları soyut ve tanımlanmamış hedefler uğruna harcanacak aygıtlar olarak görmek buradaki temel ahlaki meseledir... Kutsal olarak gösterilen azman bir ateşin sürekli yanması için insanları odundan ibaret görmek meselesidir bu... Bu zihniyetin kendini Kemalist ya da Marksist, Türk ya da Kürt olarak tanımlaması sadece detaydan ibarettir...

Siyasi amaçlar ve davalar da, somut olarak devletler de daha fazla insanı yaşatmak üzere kurulduğu müddetçe meşrudur. Ancak böyle bir ahlaki ve vicdani temelleri net bir dava uğruna insan kendini ortaya koyabilir... Siyasi mücadele de “insan unsuru” bir pazarlık kozu haline gelmişse, insan hayatının kaybı herhangi bir “silah” kaybına indirgenmişse, ölümler “zayıat” olarak deftere kaydediliyorsa adına ne denirse densin o mücadele kirli bir mücadeledir... O dava artık kirlenmiş bir davadır... O devlet artık ahlaken meşru bir devlet değildir... O siyasi yapılanmanın üst kadroları artık kendi imtiyazlarını sürdürmeyi, kendi halklarına bir “ulusal mücadele” olarak sunmaktadır... Ölen çocuklar da bu kirli ilişkiler döngüsünün kurbanıdır...

Elbette böyle dünyevileşmiş kirli çarkları döndürmek için istismar edilecek en temel şey din duyguları... Halen Türküyle, Kürdüyle Derin Anadolu’nun manevi dünyasında kutsal bir anlam ifade eden *şehitlik* kavramı... Bu kolektivist zihniyet için İslami kavramlar, Aktay’ın yerinde tabiriyle, savaşa ihtiyaç duyulduğunda ölen insanların, ölümü nispeten daha kolay kabullenebilecekleri ideolojik araçlardan ibaret... Geleneksel-İslami bir anlam dünyasına sahip Türkler’in ve Kürtler’in ölüm karşısında isyansızlığını, tevekkülünü ve metanetini sömüren zihniyetler bunlar...

Karşılıklı olarak düşman gözükseler de, birbirlerinin varlık zeminini besleyen, habire birbirilerini kuvvetlendiren iki taraf var ortada... Onlar kuvvetlendikçe daha fazla insan ölüyor... Ölümle onları güçlendirdikçe bu toplum daha da bitkin düşüyor...

Bir acı çelişki daha var... İki zihniyetin de üst kadroları sekülerleşmiş bir dünya algısına sahip. Kendi çocukları öldüğünde “şehitlik” kavramıyla teselli bulacak bir düşünce yapısına sahip değiller. Laikçilik konusunda birbirlerine arada göz kırpmıyorlar ama “şehitlik” gibi dince kutsal sayılan kavramların istismar edilmesi üzerinden Derin Anadolu’nun imanını sömürmeye de elbirliğiyle devam ediyorlar...

Bu gidişe Êdî Bes e/Artık Yeter ne zaman denecek, ne zaman sabrımız taşacak? Bu ülkenin gençleri din istismarı üzerinden mühimmat deposu olmaya daha ne kadar devam edecek? Hem İslami kanatta hem de Kürt muhitlerinde Aktay gibi daha birçok yazarın istismar edilen *şehitlik* meselesine dair çıkış yapması gerektiğini düşünüyorum. Özellikle de İslami kimliğe sahip kadın yazarlarımızın konuşma zamanıdır bence...

Oğlu bir askerî okula girmek istediği zaman incelenen resimli aile albümlerinde giyim tarzları sakıncalı görülen –ve o yüzden oğulları sınavı kazansa bile okula kabul edilmeyen- annelerin konuşma zamanıdır...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim bu ırkçı Türk “celebrity”?

Rasim Ozan Kütahyalı 06.09.2008

“Herifler Fransa’yı işgal ediyor, her yerde Araplar ve Zenciler... Bir de habire ürüyorlar, yakında Fransa’da medeni Fransız insan kalmayacak!!!”

“Yahu dinleye dinleye üç tane yamyamın yaptığı müziği dinliyor bütün Avrupa bu sene, heriflerin yaptığı müzik yamyam müziği!!!”

İkinci cümledeki yamyamlar olarak tarif edilen kişiler: Raşid Taha (Rachid Taha), bahsi geçen “yamyam şarkısı”nın aynı zamanda bestecisi de olan, bilinen sahne ismiyle Halit, tam ismiyle Halit Hacı İbrahim (Khaled Hadj Brahim) ve Fadıl (Faudel Belloua) isimli Fransa pasaportlu Kuzey Afrikalı/ Cezayirli Arap şarkıcılar... Şarkıları da 90’ların sonunda hit olmuş “Abdel Kader”...

Bu pervasız derecede kaba ırkçı, akıl almaz derecede gayri-ahlaki ve gayri-insani cümleleri eden kimdir sizce?

Herhalde insanların aklına ilk olarak ırkçı/ faşist Fransız lider Le Pen gelir...

Ya da buna benzer bir Fransız ırkçısı, kendi beyaz Fransız kimliğini üstün gören, Avrupa dışındaki halkları “yamyam” olarak değerlendiren kaba oryantalist, aşırı sağcı bir tip...

Hayır, hiçbiri değil... Fransa her ne kadar Batı toplumları içinde bu sözlerin en “rahat” edilebildiği toplumlardan biriye de (Mehmet Ali Kılıçbay’ın kulakları çınlasın, Fransız asimilasyonizmine hayrandır kendisi) bu derecede “sıyırmış” lafların edilebileceği yer değildir...

Öte yandan ABD, Britanya ve Almanya gibi toplumlarda bırakın böyle feci lafları, bu türden ırkçılığı ima bile edemezsiniz... Hele Yahudiler’e ve Zenciler’e hiç edemezsiniz. Araplara yönelik ırkçı sözlerde 9/11 olayı sonrası hafif bir tenzilat vardır. Ama yine de bu kadarını edemezsiniz. Ederseniz –amiyane tabirle ifade edelim- adamın defterini dürerler... Ve iyi ki de dürerler...

Evet, Fransa bu ırkçılık meselelerinde diğer Batı ülkelerine göre daha “gevşek” bir ülkedir. Le Pen gibi bir adamın barınıp zamanında yüzde 20’lere varan bir oy alabildiği yerdir... Ama inanın Le Pen de bir nebze olsun “siyaseten doğruluk/ politically correctness” ile davranmak mecburiyetindedir ülkesinde... Dolayısıyla o dahi böyle kaba laflar etmez, edemez...

Politika dünyasını bir yana bırakalım... Hele Fransız sanat dünyasında, popüler kültür arenasında bu türden aşırı-sağcı, ırkçı, ahlak-dışı sözleri kimse edemez... Ederse Fransız kültür, sanat ve gösteri dünyası onu derhal aforoz eder. Bu sözleri eden kişi hiçbir yerden iş bulamaz... Ağzından böyle bir sözü kaçırdığına, söylediğine söyleyeceğine pişman olur... Öte yandan, ABD’de ise sanat ve gösteri dünyası içinde bu “iç denetim” mekanizması çok daha güçlüdür... Zaten “iç denetim”in de dışında bu derece ırkçılık içeren sözlerde yargı mekanizması devreye girer...

Çünkü ABD’de bu tip aleni ırkçı sözler “hate crime/ nefret suçu” kapsamındadır... Fransa’da yargısal anlamda böyle bir net mekanizma yoktur ama dediğim gibi Fransız sanat ve gösteri dünyası da –birçok Batı ülkesinin sanat çevrelerinde de aynen geçerli olduğu üzere- bir tür sol/ liberal düşünce ittifakının egemenliğindedir ve ırkçılık meselelerine de bir edebiyat adamından müzik adamına, sinemacısından ressamına, tiyatrocusundan stand-up şovmenine kadar herkes duyarlıdır... Adeta duyarlı olmak zorunda olunan bir atmosfer vardır...

Evet, bu ve buna benzer sözleri sarfedebilen kişi bir Fransız değil bir Türk... Evet, bu konularda en çok “ilerici”, “çağdaş”, “aydın” geçinen sanat ve gösteri dünyasından...

Peki, kim bu pervasız derecede ırkçı Türk “ünlü/ celebrity”? Siz bir düşünün, tahminlerinizi bekliyorum... Cevabı haftaya...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlker Başbuğ ve zavallılık

Rasim Ozan Kütahyalı 07.09.2008

İlker Başbuğ yeni görevine “hızlı” başladı...

Ergenekon terör örgütü davasında sanık olan iki emekli orgenerali TSK adına Korgeneral Mendi’ye ziyaret ettirdi...

Türkiye’de bir kesimin Başbuğ’dan beklentileri büyük... Ergenekon da Şemdinli hadisesi haline getirilsin isteniyor. Başbuğ yargıya müdahale etsin ve bu “fasa fiso” dava kapansın isteniyor... Fakat bunlar da yetmez, dahası da isteniyor...

Başbuğ’un görevi aldığı gün, emekli yargıç olan dayımın verdiği bir yemekteydim. Yemekte dayımın kendi döneminden birçok yargıç ve savcı arkadaşı da vardı... Özellikle de o ortamda olmak istedim. Bizimkiler başta biraz telaşlandı “Ya senin *Taraf*’ta yazdığını duymuşlarsa” diye, sonra yengemden istihbarat aldık ki henüz haberleri yok gibiymiş...

Taraf gazetesinin bu kesim için “heretic” bir sembol olduğunu daha evvel de yazdım. “Dinci basın”dan daha çok tepki duydukları gazete bizim *Taraf*... Temel olarak laik kökenli insan malzemesinin bu gazeteyi oluşturması tepkilerini ikiye katlıyor. Aslında *Taraf*’ı okudukları falan yok, o sebeple benim yazdığımı da bilmiyorlar. Sadece kendi okudukları gazetelerinden aldıkları bilgiyle “nasıl bir gazete olduğunu” biliyorlar... Özellikle kadınlar her romanını ellerinden düşürmeden okudukları, hayran oldukları Ahmet Altan’a çok tepkililer...

Neyse, istihbarat olumlu gelince “gönül rahatlığı”yla davete gittik. Yolda bana sürekli telkinlerde bulunuldu; “Aman oğlum siyasete girme, herhangi ters bir şey deme”, “Hepsi seni çok severler, taraf-maraf karıştırma”... Ben de yol boyu hem güldüm hem de “Mahalle baskısı kavramının ete kemiğe bürünmüş hali başka nasıl olabilir acaba” diye içimden geçirdim...

O yemekte siyasal anlamda en çok kızılan ve olumsuzlanan kişi Tayyip Erdoğan değil Yaşar Büyükanıt idi... Beklentileri boşuna çıkan misafirler Büyükanıt'a demediğini bırakmadı. Hemen hepsi bu ruh haliyle Fikri Sağlar'ın Dolmabahçe iddiasına da aynen inanıyor. Hatta yemekte bir teyzemiz *Cumhuriyet*'ten Deniz Som'un Büyükanıt'a karşı büyük öfke kusan alegorik bir yazısını yüksek sesle okudu...

Cumhuriyet gazetesinin genel ruh hali de şu an o şekilde... Kendini Kemalist olarak nitelendiren kesimin geldiği nokta gerçekten ürkütücü. O derece radikalleştiler ki geçmiş iki genelkurmay başkanını da darbe yapmadıkları için nerdeyse nefretle anıyorlar... Son 10 yıldır sistematik olarak sürdürülen psikolojik operasyonlar belki TSK'nın bile istemediği ölçüde paranoya içinde ve darbe ile AKP devrilmedikçe tatmin olmayacak bir Kemalist sınıf yarattı...

Başbuğ'un gelişi o açıdan sanki "son umut" gibi karşılanıyor bu çevrelerde... Başbuğ da daha ilk icraatıyla beklentilere cevap vermeye girişti. Yalnız İlker Paşa unutmasın, Büyükanıt da böyle başlamıştı... 2007 ağustosuna kadar Yaşar Paşa da son derece "kahraman" bir şahsiyetti... Büyükanıt da göreve başlar başlamaz sert mesajlar verdi. şemdinli'de hükümetin de işbirliğiyle "gereken" yapıldı. Özde-sözde muhabbetiyle hükümete gözdağı verdi. O da yetmedi 27 Nisan'da meşhur muhtırayı verdi. Mahkemenin 367 kararının çıkmasına vesile oldu... Aslında şu saydıklarım bile "muasır medeniyet" ülkelerinde yargılanma sebebidir... Bunlara rağmen seçim sonrası Büyükanıt'ın bir nebzecik "ılımlı" hale gelişi, paçayı "kahraman"dan nerdeyse "hain" mertebesine indirdi...

Yani İlker Başbuğ şunu bilmelidir... AKP'yi direkt devirmeye kalkışmak gibi bir çılgınlık yapmadıkça, bugünün Kemalist sınıfını tatmin etmek mümkün değildir... Bunu yapmaya kalkan bir Başbuğ'un da sonu hiç kuşku duymasın ki Yunan darbe lideri Yorgo Papadopoulos gibi olur... Diğer yandan böyle bir girişimin varlığı bile ülkeyi aşılması güç bir krize sokar...

İlker Paşa mesaj verecekse tam aksine bu Kemalist tabana yönelik teskin edici mesajlar vermelidir. Her şeyden evvel bu kesimin çıldırmasında en büyük sebep olan psikolojik harp çalışmalarını durdurmakla işe başlayabilir...

Dolayısıyla İlker Paşa... şemdinli'de Büyükanıt'ın yaptığını Ergenekon'da yapmaya kalkışmak da bu kesimi tatmin etmez... Daha da fazlası sizden talep edilecektir. Yani bu yolun sonu yok İlker Paşa, bu yol karanlık...

Bir de bütün bunlar bir yana, bu ülkenin gençleri yani bizler artık doğru düzgün bir devlette yaşayalım be İlker Paşa... Biz büyük bir ülkeyiz. Elbette dinamik, disiplinli ve güçlü bir ordumuz olacak. Ama tıpkı "muasır medeniyet" ülkeleri gibi devletimize ait bir ordumuz olsun; Orduya ait bir devletimiz değil be Paşa... Güçlü ve ileri ülkelerde devletin kendine ait bir ordusu olur. Ordunun kendine ait bir devleti olmaz... Orduya ait devletler yalnızca güçsüz, geri kalmış ve zavallı ülkelerde olan bir şeydir...

Ülkemiz bu zavallılığı hak ediyor mu sence İlker Paşa?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ben kendimi kandıramıyorum... Ya siz?

Rasim Ozan Kütahyalı 10.09.2008

1915 olaylarıyla ilgili zihnimde ilk merak duygusu uyandığı zaman lisedeydim...

Biz lisedeyken bize “Ermeni iddialarından/ yalanlarından” bahsedildi...

Ardından bize esas soykırımın Ermeniler tarafından Türkler’e karşı yapıldığına dair resmî prodüksiyon bir belgesel izletildi...

Fakat bu belgesel hem gülünç hem de zekâ ve kalite yoksunu bir yapıttı. Dolayısıyla bu propaganda filmi bana hiç inandırıcı gelmemişti...

Öte yandan, etnik açıdan Türk olan bir ailenin çocuğu olarak “Ermeniler’i kestiğimize” inanmak da istemiyordum... Tabii esas onlar bizi kesti bir “Türk soykırımı” yaşandı gibi gerzekçe bir teze de inanasım yoktu...

Şimdilerde resmî görüş olarak yerleşen, o yıllarda ise yeşermekte olan görüş “kıtal değil mukatele oldu” görüşüydü... Ben de zihinsel ve vicdani anlamda kendimi rahatlatmak için bu tezi en isabetli tez olarak benimsemiştim...

1915 dönemine dair bu tezi güçlendirecek mahiyetteki eserleri okumaya başladım. Bu konu gündeme geldikçe ve bu meseleye ilişkin okuma iştahım arttıkça üniversite yıllarında da bu konuda ara ara okumaya devam ettim...

Açıkkası iki yanlı okuyayım, objektif olmaya çalışayım da tam gerçeğe ulaşayım diye bir derdim yoktu. “Gerçek”i baştan kafamda belirlemiştim. O kabul edilmiş “gerçek”i haklı çıkarmak maksadıyla okuyordum tamamen...

Hrant Dink’in dediği gibi “soykırım” gibi bir şeyi bir Türk olarak kabullenmeyi, “Evet biz Türkler Ermeniler’i kestik” demeyi kendime yediremiyordum esasen... Diğer temel siyasi meselelerde tam manasıyla özgürlükçü-demokrat bir

noktaya gelmeme rağmen Ermeni meselesi ve 1915 olaylarında “Her şey karşılıklı oldu”, “Karşılıklı özür dilensin”, “Savaş şartlarıydı, kıtal değil mukatele oldu” gibi sözlere baştan şartlanmıştım...

Fakat “Evet, bir soykırım yaşanmıştır” deme yönünde hiçbir eser okumamama rağmen, “bizi tutan” eserlerde de esasen başka şeyler olduğunu hissetmeye başlamıştım...

Çoğu zaman bu meseleye ilişkin yazılanlar “Hiçbir şey olmadı”dan başlıyor, “Katliamlar karşılıklı oldu” çizgisine doğru geliyor, son olarak da “Evet oldu, bunlar yapıldı ama olmak zorundaydı” noktasında nihayetleniyordu...

İşte bu noktada beynim ve kalbim *taraf* değiştirmeye başladı... Bir Türk olarak kendimi kandırmak isteyebilirdim ama “Evet, yaptık ama haklıydık” diye özetlenebilecek görüşe onay vermem düpedüz alçaklık ve ahlaksızlık olurdu...

O dönem çok okuduğum Justin McCarthy, *Türk Tezi* denen tezi dışardan destekleyenlerin başında gelen, arada bir devletin davetiyle ülkemize gelip orada burada konuşan biriydi...

Tehcir neticesinde oluşan inanılmaz sayıdaki kıyımı inkâr etmiyor ama “Bu tehcir yaşanmasaydı, Doğu Anadolu bölgesi Türkiye sınırları içinde kalamazdı, dolayısıyla yapılanlar haklıydı” noktasına sözü getiriyordu McCarthy... Bu söz de bir anda birçok insanı tatmin edebiliyordu... “Hee öyleyse o yapılanlar doğruymuş canım” diyebiliyordu bir dolu insan...

Olanları inkâr etmek, inanmak istememek Hrant Dink’in dediği gibi bir yönüyle soylu bir duruştur. Belki hâlâ Türkler’in çoğu da bu pozisyonda... Ama ikinci vicdansız teze doğru kayan da çok ciddi sayıda insan var artık ülkemizde...

Bu ise hakikaten berbat bir durum. Bu gerçekten utanç verici bir şey... O noktadan sonra artık katletmeyi, cinayet işlemeyi meşru gösteren alçak ve ahlaksız bir zihniyet yapısı çıkıyor karşımıza...

Kendimi kandırma ve vicdanımı rahatlatma amaçlı yaptığım tamamen “Türk yanlısı” okumaların sonunda bile yaşananların bir insanlık suçu olduğu yargısına varmıştım bir süre sonra...

Fakat bir toplumu yekvücut olarak gören ve hepsini düşman belleyen toptancı görüş kadar, onun karşısında olan “Şu toplum, şu toplumu kesti” şeklindeki toptancı argümanların da felsefi olarak saçmasapan olduğunu anlamıştım...

Bu sadece 1915 bağlamında Türk-Ermeni örneğini değil, Alman-Yahudi ve Sırp-Boşnak gibi örnekleri de kapsıyor...

Bir “kutsal” amaç uğruna bir insanı, bir topluluğu, bir etnik ya da dinsel kimliği yok edebilmeyi meşru sayan zihniyet yapısıydı esas katil olan... Toplamlar değil...

Sonuç-merkezli, bir amaç kutsal olarak kabul edildiğinde o amacı hayata geçirmek için yapılabilecek her şeyi mubah gören iğrenç zihniyeti esas katliamları ve soykırımları yapabilen...

Bu ahlaksız ve vicdansız zihniyet 1915 konjonktüründe *İttihatçılık* olarak karşımıza çıkmıştı... *Talat* adlı, insanları nüfus mühendisliği projelerinin basit birer parçaları olarak görebilen bir adamda somutlaşarak karşımıza çıkmıştı...

Evet, ben kendi hikâyemi aktardım... Ben artık kendimi kandıramıyorum...

1915’te bu topraklarda bir büyük facia yaşandı. Bir insanlık suçu işlendi...

Bu suç karşısında söylenecek her “ama...” artık benim midemi bulandırıyor...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muzaffer Kuşhan rezaleti

Rasim Ozan Kütahyalı 13.09.2008

Geçen hafta “Kim bu ırkçı ünlü” diye sordum ve sizlerden tahmin istedim. Bol bol tahmin geldi. Ferhan Şensoy diyen, Ali Poyrazoğlu diyen, Mine Kırıkkanat diyen okurlar var... Tek tük başka isimler de yazılmış ama onların ismini zikretmeye gerek yok. En çok bu üç ismin geçen hafta ilettiğim skandal derecede ırkçı sözleri edebileceğini düşünmüş okurlar...

Bahsettiğim kişi bu isimlerden hiçbirisi değil. Hâlâ o şahsın ismini bilip gönderen bir okurum yok. Fakat şunu söylemeliyim ki okurların aldığı koku doğru istikamette. Kırıkkanat zaten tescilli bir faşist. Her konuda çok daha ırkçı sözler edebilir... Şensoy ve Poyrazoğlu da o tip sözleri edebilecek isimler...

Okurların henüz tahmin edemediği bu kişi üzerinden Banal ırkçılık ya da Sıradan faşizm dediğimiz olguyu ve bu “celebrity” ismi haftaya açıklayacağım... Çünkü bu hafta asla atlamamak istediğim bir mesele var. Siz bu hafta da

tahminlerinizi göndermeye devam edin...

Atlamamak istediğim mesele Muzaffer Kuşhan meselesi... Geçtiğimiz hafta içinde 19 yaşında gepegenç bir kızın ölmesiyle “Kuşhan zayıflama kampı” gündeme geldi...

Kuşhan’ın geçtiğimiz haftalarda da Ayşe Arman ile bir söyleşisi olmuştu. Ben o “felaket” söyleşiyi okuyunca Kuşhan’a dair yazayım demiştim, fakat arada kaynamıştı...

Muzaffer Kuşhan’ı önceden de biliyorum. O “toplama kampı”na giden tanıdıklarım da oldu. Televizyonlarda da bu kişiyi epey izledim. Her izlediğim de ben de oluşan izlenimler şunlardı...

İnsanları sürekli sağlıklı olmaya çağıran ama her hal ve davranışıyla kendisi bizzat sağlıksız bir adam... Habire bakın ben nasıl mükemmelim diyen, egosentrizmi ruhsal hastalık seviyesine gelmiş bir adam... Yaşlanma süreciyle barışamamış, bu barışamama hali birçok o tip erkek gibi belaltına vurmuş, bulunduğu yaşta görünmemek için nerdeyse takla atan ve bu saçmasapan ruh halini insanlara da örnek model olarak satan bir adam... Her yönüyle gülünç ve acınası haller ve tavırlar...

Düşünün ki bahsi geçen “toplama kampı”nda kendisine gelen “gönüllü köle”lerin kendisine “Kont” diye hitap etmesini dayatıyor... Kampta herkes ona “Kont” diyor...

“Kont”un “köle”leri üzerinde her türlü tasarruf yetkisi var... Küfür, aşağılama, bağırma, incitme, hor görme gibi yöntemler “Kont”un sağlık yöntemleri... Ama o tamamen kendi toplama kampının mensuplarının “iyiliğini” düşünüyor...

Tek hedef var: Zayıflamak, fit olmak ve en net biçimde “Kont”un kendisinin örneklediği “üst-insan” modeli gibi olabilmeye çalışmak... Bu ideal için “Kont” “gönüllü köle”lerine her ama her şeyi yapabilir... Tek temel kural “Kont”un emirlerine itaat etmek... Kuşhan bu “üst-insan” tipine ulaşmanın sırrını da açıklıyor: Sır otorite, sır disiplin, sır benim yani Kont...

Bu üzücü hadisenin o “kamp”ta olması sadece neticedir, bu hadise olmasaydı da Kuşhan ve Kuşhan’dan hareketle zayıflama ve fit olma üzerinden oluşmuş manyaklık durumu bu ülkede tartışılmalıydı...

Zaten Kuşhan’ı tartışmak buna vesile olursa işlevsel olur. Yoksa başka “Kont” adaylarının Kuşhan’ın ayağının kaydırılmasıyla kendilerinin pazarının genişlemesine sevinmesi gibi bir netice yaratır sadece...

Kişilere değil zihniyete odaklanmalıyız... Yukarıda örneklediğim zihniyet bizatihi kendisi hasta olan bir zihniyet... Nazi zihniyetinin gündelik hayata yansımından başka bir şey değil... Tıp dünyasında bu problem aslında genel olarak var. Doktorun otoritesi ve tıbbi pozitivism meselesi ülkemizde hiç tartışılmıyor... Zayıflama alanında değil hemen her “wellness” ile ilgili alanda bu manyakça zihniyet şu an hükümrان durumunda... Kuşhan da her haliyle, her sözüyle bu problemlili insan modelini örnekleyen biri... Otorite ve disipline tapan, bu faşizan mantığın sistematik olarak uygulanabildiği bir “toplama kampı” kuran, bu kampa bireylerin gönüllü geldiği ve insanların zihinsel olarak adım adım köleştirildiği o ortamı yaratan kişi... Fakat bilin ki tıp dünyasında da bu zihniyetiyle Kuşhan tek örnek değil...

Faşizm dediğimiz şey sadece siyasal hayatta karşımıza çıkmıyor. Gündelik hayatta çok daha kaba ve manyakça örnekleriyle karşımıza çıkabiliyor... Siyasal alanda yine de belli ölçüde bir teyakkuz ve entelektüel denetim var faşizan zihniyetlere karşı... Gündelik hayatın faşizmine karşı ise hiçbir önlemimiz yok. Tam aksine bunu yapanın bir de utanmadan övündüğü, egemen medyada matah gösterildiği bir ülkedeyiz...

Böyle bir zihniyet yapısının “sağlık” olarak sunulduğu, hayatın akışına dahi hükmetmek isteyen hastalıklı bir dünyevi ihtiras halinin modern yaşamlarımıza tecavüz ettiği bir ortamda yaşıyoruz hepimiz...

Türkiye’nin modern bireyinin zihinsel ve manevi bunalımının en bariz örneği idi Kuşhan aslında...Acınası ve üzücü bir örnek...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir İttihatçı olarak Deniz Gezmiş

Rasim Ozan Kütahyalı 14.09.2008

Bu yılın mayıs aylarında Deniz Gezmiş ve Türkiye’de yaşanan 1968 meselesi çok tartışıldı...

Ben de “Denizlerin yolu bizi nereye götürür?” ile başlayan bir seri makale yazdım. Epey de cevap geldi...

Medyada direkt ben “Deniz Gezmiş ulusalcıydı” demişim gibi bir imaj oluştu ya da öyle anlaşıldım... Gezmiş’e bugünkü spesifik anlamıyla ulusalcı denemez. Ben de hiçbir yazımda bunu böyle ifade etmedim. Böyle demek anakronizm olur. Halil Berktaş da bu bağlamda iki yazısında beni uyardı. Bugünkü ulusalcılık doğrudan Deniz Gezmişlere yüklenemez. Dolayısıyla olguların embriyonik başlangıçlarıyla olgun biçimlerini özdeşleştiren, süreçleri gözardı eden bir tavırda olmamak gerekir. Buna tamamen katılıyorum.

Öte yandan genel sözlük anlamıyla Denizlere ulusalcı ya da milliyetçi elbette denilebilir. Zaten Deniz Gezmiş ve birçok arkadaşı da bunu inkâr ediyor değildi. Bilakis övünerek kendilerini milliyetçi ve Kemalist olarak adlandırıyorlardı. Bugünün ulusalcılığının oluşumunda da bu “68 ruhu” tohumlardan biridir. Günümüzdeki spesifik anlamıyla ulusalcılığın embriyonik başlangıç formudur Denizlerin devrimci-milliyetçi ideolojik yapısı. Buna hiç kuşku yok...

Sol içindeki milliyetçilik meselesinin Türkiye’yi de aşan boyutları var. Bu meselenin doğrudan doğruya Lenin dönemine hatta Marx ve Engels dönemine kadar uzanan kökleri var. Halil Berktaş buna da kendi köşesinde girmeye çalıştı. Fakat sosyalizmin Türkiye’deki mirasıyla bile doğru düzgün yüzleşemeyen Türk solu, evrensel manadaki bu hesaplaşmaya hiç hazır değil. O sebeple Berktaş’ın yazdıkları görmezden gelindi... Berktaş, kendini liberal geleneğe ait hisseden ve sola dışarıdan eleştiriler yapan biri de değil. Komünist bir aileden geliyor, babası TKP’nin önde gelen üyelerinden. Hâlâ da kendini solda tanımlayan bir entelektüel... Fakat Berktaş’ı dinlemeye ne gerek var, ona da “neo-liberal” deyip geçmek varken değil mi?

Türkiye bağlamına yeniden dönelim... Evrensel manada sol geleneğin özünde olan problemler bir yana, Türk sol geleneğinin genetik temellerinde olan başlıca bir hastalık var. Bu hastalığın adı: *İttihatçılık*

Deniz Gezmiş’e ilişkin adil ve dürüst bir okuma Gezmiş’in ideolojik açıdan bu genetik temele son derece sadık bir figür olduğunu size zaten gösterir. Gezmiş’in ailesi de özel olarak o geleneğe, önce İttihatçılığa sonra da Kemalizme bağlı bir aile. Mesela bir Hüseyin İnân’ın ailesi öyle değil. Kızılbaş ve Kürt bir aileden gelen İnân’ın öyle olması da düşünülemez zaten.

Dolayısıyla Gezmiş’in ideolojik kökünde İttihatçılık ideolojisini görmek mümkün. Fakat Gezmiş bunu, adını koyarak savunan biri miydi? Kendince İttihat ve Terakki Partisi’ni benimsediğini beyan ediyor muydu?

Okumalarımın tam olarak bunu çıkaramamıştım. Böyle net bir olay, bilgi yoktu. Zaten var olanların da yazılacağını pek düşünmüyorum. Bu bağlamda Deniz Gezmiş’in arkadaşı, Gezmiş ile Mamak cezaevinde üç ay kadar yatmış olan o dönemin devrimci aktörlerinden biriyle bağlantıya geçtim. Ona bu soruyu sordum... Gezmiş İttihat-Terakki’yi benimsiyor muydu? Daha açığı Deniz Gezmiş o anlamda bir İttihatçı mıydı?

Cevabı “Kesinlikle evet” oldu... Mamak’ın koridora bakan hücrelerinde ayrı odalarda birbirlerinin yüzlerini görmeden bu konuyu konuştuklarını belirtti...

Deniz Gezmiş İttihatçıları benimsiyordu. Elbette Gezmiş’in İttihatçılar içinden kendine yakın hissedeceği biri olacaktı. Kendiyle özdeşleştirebileceği bir figür, bir sembol isim muhakkak vardı...

Dünyadaki devrimci önderlerden Ernesto Guevara da, Gezmiş'in tek geçtiği bir sembol isimdi... Benimseyip, örnek aldığı bir devrimci ikonu... Guevara her açıdan tavizsiz bir tipti, Gezmiş de öyle... Gezmiş birçok anıda gururla anlatıldığı gibi uzlaşmaya yanaşmaz, gerektiğinde valinin ya da rektörün masasına yumruğuna vurur camı kırardı... Guevara da Gezmiş de politika düşünmeden, hesap kitap yapmadan, strateji ve taktik gütmekten saf ve kesin inanç ve amaç sahibi olan adamlardı... Bu inanç ve amaç uğruna yapılacak her şeyi mubah görüyorlardı. Ne gerekiyorsa da yapacak –ve de yapmış- bir gözükaralığa sahiptiler... Hem kendi canını hem de başka insanların canını bu amaç uğruna feda etmekten çekinmeyecek bir adanmışlıkları vardı...

İttihatçılar içinde bu figür kim olabilirdi? Aldığım cevap beni şaşırtmadı... Aynı adanmışlıkta bir adam. Aynı saf ve kesin inanç sahibi bir adam... İnandığı dava ve amaç uğruna her tür yöntemi mubah gören bir adam... O dava için yapılabilecek her şeye hazır, gözükaralığa sahip bir adam... Kendi canını da başkalarının canını da gözünü kırpmadan feda edebilecek –ve de etmiş- bir adam... Kim acaba?

Haftaya devam edeceğiz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir okul ve 90'lar nostaljisi

Rasim Ozan Kütahyalı 17.09.2008

Geçen hafta okullar açıldı... Ülkemizde okul nostaljisi çok yapılır, özellikle 60'lar ve 70'lerde okuyanlar o yıllardan çok bahsederler... Ben de bugün nostalji yapacağım ama bu sefer zaman dilimi: 90'lar...

Murat Çelikkan *Yeni Aktüel* için benimle yaptığı söyleşide bu politik mevzulara merakımın temelini sorduğu zaman mezun olduğum okul İzmir 60. Yıl Anadolu Lisesi'nden ister istemez bahsetmiştim. Benim hâlâ anlayamadığım biçimde AAL, 90'lar konjonktüründe aşırı politize olmuş bir liseydi...

Bilen bilir, İzmir'de Anadolu liseleri alanında BAL (Bornova Anadolu Lisesi) en köklü okuldur. 60. Yıl, adından da belli olduğu üzere Cumhuriyet'in 60. yılında açılmış nispeten yeni bir okul. Güzelbahçe semtinde, denizin tam kıyısında, açıldıktan bir süre sonra da yıldızı parlamış bir okul...

Biz Anadolu lisesi sınavlarına girdiğimiz zaman, BAL'da okuyan ağabeylerimiz ve Ece Temelkuran gibi ablalarımız “Aman bizim okulu yazmayın, okulda dinci bir müdür var” diyorlardı...

Bu şayia bizim aileyi de etkilemiş, ben istememe rağmen BAL'ı ilk sıraya yazmamışlardı. Dahası, muhtemelen birçok kişi de etkilenip böyle yapmıştı ki AAL'ın puanları o sene çok yükselmişti...

İşin komiği bir süre sonra o “dinci müdür” dedikleri kişi AAL'a müdür olarak atandı. Müdür bey aslında “dinci” değil ülkücüydü. Sıkı bir MHP'liydi ama laik yaşam tarzına sahip biriydi. Kemalist hassasiyetleri yüksekti. Hanımının başı açıktı. Bugünkü anlamıyla ulusalcı çizgiye yakındı...

90'ların başlarındaki algıda kendini solda gören Kemalistler için her sağcı bir nevi “dinci”ydi... Sağcılar bir bütün olarak “gerici” görülürdü. Oysa ondan sonra sol-Kemalistler hatta kendine Kemalist de demeyen kimi solcular laisist-milliyetçi sağcı çizgiyle çok iyi barıştı... Mesela duyduğuma göre bizim müdür de geçen seneki bayrak mitinglerini kendisini o zamanlar muhtemelen pek sevmeyen öğrencisi Ece Temelkuran gibi büyük coşkuyla desteklemiş... Kaderin “garip” bir tesadüfıyla yolları birleşti... “Yolları zaten özünde aynıydı” mı diyorsunuz? Onu artık Ece Hanım'a sorun...

Bizim okul, söylediğim gibi sanki 90'larda değil 70'lerde bir lise ortamı gibiydi. Okulda hemen hemen her grup rijid haliyle vardı...

Ülkücü bir grup vardı. Bu grubun belli ölçüde dinî hassasiyetleri de vardı. Müdürün “frenk” tavrından hoşlanmazlardı... Devrimci bir grup vardı. Bu grup sol-Kemalizmden Marksizme doğru evrildi. İşin ilginç oradan da PKK yandaşlığı noktasına geldiler. (Bu evrim süreci üzerine düşünmeye değer!!) İçlerinde bir yada iki Kürt arkadaş vardı. Diğer arkadaşlar ise Türk'tü...

Okulda nispeten daha küçük İslamcı bir grup da vardı. Orada da sadece bir arkadaş İslami bir aileden geliyordu. Laik ortasınıftan gelen bir grup arkadaşımız da o arkadaşımızdan etkilenmiş ve beraber takılan bir grup oluşmuştu...

Dahası 28 Şubat sürecinin Türkiye'yi boğduğu zamanlarda bu darbe sürecinden bir şekilde rahatsız olup kendini daha liberal çizgide bulan bir grup da vardı...

Bu fikrî oluşumların başlarında yani lisenin ilk döneminde hepimiz yakın arkadaşlardık. Ülkücü grubun başında olan arkadaşla devrimci grubun başı arkadaş, serviste yan yana otururdu. Ben de İslamcılığı benimsemiş arkadaşla genelde yan yana otururdum. Dörtlü olarak serviste kısıtlı bilgimiz fakat doymak bilmez konuşma arzumuzla konuştukça konuşurduk... Fakat ardından bu tablo bozuldu, aradaki entelektüel iletişim kopma noktasına geldi...

“Abi”ler tarafından tavsiye edilen belli sembol kitaplar bu üç grupta dikkatle okunmaya başlandı... Yaşadığımız zaman dilimi soğuk savaşın bittiği, hararetle küreselleşmenin ve postmodernizmin tartışıldığı 90'lardı ama okunan kitaplar soğuk savaş döneminin kült kitaplarıydı...

Ülkücüler için Türkeş’in “Dokuz Işık”ı... Devrimciler için Politzer’in “Felsefenin Temel İlkeleri”... İslamcılar için Seyyid Kutub’un “Yoldaki İşaretler”i...

İslami ve ülkücü grup arasında o dönem yeni ünlenmeye başlayan Harun Yahya müstearıyla Adnan Oktar’ın kitapları da elden ele dolaşırdı... Masonlar, Yahudiler, Siyonistler muhabbeti bir süre sonra varolan dünyayı açıklamak için temel açıklayıcı anahtar haline geldi... Sonradan bu bayrağı ülkemizde kendine solcu diyenler devraldı ama o zamanlar henüz bu muhabbet Türk sol muhayyilesinin gündemine girmemişti... Fakat üç grubun da kesin surette anlaştığı bir şey vardı. O da Anti-Emperyalizm ve Anti-Amerikanizm idi...

Peki ya “liberaller” denen grup nasıl bir fikrî yolculuk yaşadı, ne okudular da bu çizgiyi benimsediler... Bu mevzuyu sonraya bırakalım...

Kıyı dibinde dalga sesleriyle, deniz kokusuyla ders yapılan bu okul politizasyon konusunda şu anda ne durumda, bilmiyorum... Fakat 90’lardaki okul hayatımız çok ilginç ve zevkliydi. Tüm 60. Yıllılara buradan selam gönderiyorum...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir banal ırkçı olarak Okan Bayülgen

Rasim Ozan Kütahyalı 20.09.2008

İki hafta evvel *Kim bu ırkçı “celebrity”?*, diye sorduğum kişiyi açıklamanın zamanı geldi...

“Herifler Fransa’yı işgal ediyor, her yerde Araplar... Bir de habire ürüyorlar, yakında Fransa’da medeni Fransız insan kalmayacak” mealinde sözleri söyleyebilen kişi...

“Yahu dinleye dinleye üç tane yamyamın yaptığı müziği dinliyor bütün Avrupa bu sene, heriflerin yaptığı müzik yamyam müziği!” diyebilen biri...

Bunun üstüne “Bu ülkede anti-militarist olamazsınız. Askerimizle ilgili espri de yapamazsınız. Buna hakkınız yok bu kadar şehidimiz varken. Asker kaçaklarına gösterilen öfkeyi de haklı buluyorum...” diyebilen biri...

Fakat bu kadar *banal ırkçılığın* ve vıcık vıcık sağcılığın üstüne özgürlükçü ve demokrat olduğunu sürekli belirten –ve özünde de öyle olan- *Açık Radyo* gibi bir kanalda program yapan, bu radyonun ruhunu ve çizgisini sahiplendiğini söyleyebilen bir adam... Daha komiği böyle aşırı-sağcı ve ırkçı bir figürü içinde barındırabilen, dinleyicilerine “özgürlükçü ve demokrat” bir bilinç verme amacıyla *Açık Radyo* kurumu...

Bu kişi Okan Bayülgen...

Cultural Studies alanında çalışan genç akademisyenlere buradan sesleniyorum. Bayülgen sizin için bir derya... Hiç tükenmeyecek bir kaynak...

Popüler bir figür. Belli toplumsal ve kültürel tüm hastalıkları kişiliğinde barındıran, fakat büyük bir illüzyonla tam tersi imajları da vermeyi başarabilmiş bir adam. Yarı-entelektüel/ yarı-cahil büyük bir kitleye de bunu yutturabilmeyi başarmış biri... Tam bir illüzyon harikası...

Bayülgen bunu sadece dışarıya değil kendine de bu şekilde yutturuyor. Bayülgen bilinçli ve sistematik bir ırkçı değil... Zaten Bayülgen’in hiçbir fikrinin bilinçli ve arkasında bir dolulukla söylendiğine şahit olmadım...

Akıl ve ruh sağlığı yerinde, vicdanı körleşmemiş her insanın rezalet sayacağı bir sürü sözleri bütün doğallığıyla ve sıradanlığıyla ifade ediyor Bayülgen...

Banal ırkçılık dediğimiz şey de bu... Bilenler bilir. Milliyetçilik üzerine olan literatürde çok kıymetli bir eser vardır. Michael Bilig’in 1995 yılında yayınladığı *Banal Nationalism* adlı eseri...

Bilig, esas tehlikenin sistematik olarak savunulan, savunulurken adı koyulan bir milliyetçilik ideolojisinden ziyade, adı konmayan, hatta reddedilen ama gündelik hayat pratiğinde sürekli yeniden üretilen doğal, sıradan ve lalettayin bir milliyetçilik olduğunu ifade eder... Buna da *Banal Milliyetçilik* der...

Gerçekten günümüz dünyasında gündelik hayatta karşımıza çok çıkan, çoğu zaman farketmediğimiz potansiyel ve doğal milliyetçiliktir bu... Bu tip milliyetçilik o toplumun tarihindeki hastalıkları ve çürükleri de açık eden bir işlev görür...

Bayülgen'in durumu da tastamam bu... Üstelik milliyetçilik noktasını aşan ırkçılığa ve faşizme kayan bir zihniyet yapısına sahip... Bayülgen, Türkiye'nin modernleşme tarihindeki bütün hastalıkları her zamanki "özgüven"iyle matah bir şeymiş gibi yıllardır kusuyor...

"İçi dışı bir, ne düşünüyorsa söyleyen adam" olarak modern Türk bireyinin tüm sapkın ve hasta yanlarını tüm çıplaklığıyla ve açıklığıyla dolayısıyla tüm cehaletiyle ve rezaletiyle örnekliyor...

Öte yandan aşırı-sağ zihniyet yapısı hızla yayılan bir kanser gibi olduğu için sadece ırkçılık noktasında kalmıyor. Cinsiyetçilik, ayrımcılık ve homofobi gibi tezahürleri de bu problemlili kişilik yapısında barındırıyor... Bu konuya da ileriki haftalarda değineceğim...

Bayülgen modern Türk ortasının "stereotype" bir örneği. Modern Türk bireyi ırksal olarak *Euro-centrik* saplantılara sahip. Kendini Avrupa'nın beyaz ve egemen sınıfında konumlandırma arzusunda bir birey tipi bu...

Çeşitli başka sebeplerle de bu egemen-oluş saplantısının baş kurbanı: Araplar... *Arap*, modern Türk aklının zihninde zencileri de kapsayan bir çerçeve. Türk *banal ırkçılığı*nın kendine muhatap aldığı temel nesne "Arap" imgesi...

Bayülgen'e bir Batı ülkesinde söylendiğinde derhal yargı sürecini başlatacak fecilikteki sözleri söyleten bu hastalıklı arkaplan... *Banal ırkçılık* ülkemizde doğal karşılanan ve içselleştirilmiş bir olgu. O sebeple bu ülkenin kültür-sanat dünyasında çok sayıda *banal ırkçı* örneği var...

Öte yandan Bayülgen Türk sanatçıların çoğu gibi belli bir dünya görüşü oturmamış, amorf ve likid bir adam. Bayülgen'i "farklı ve özgün" kılan taraf tam ters yönde bir imajı satmak istemesi... Şekilsiz ve sıvı bir adam oluşunu kabullenmek istememesi... O sebeple sahte ve yalan bir görüntüyü sürekli diri tutmak için çırpınan bir kişi kendisi...

Dediğim gibi ortada *sıradan, banal ve doğal* bir rezalet var...

Acı olanı bu rezalet farkedilmiyor. Çünkü bu rezil zihniyeti modern Türk bireyleri olarak birçok kişi aynen paylaşıyor...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Deniz Gezmiş, Kemalizm ve Yakup Cemil

Rasim Ozan Kütahyalı 21.09.2008

Deniz Gezmiş ile ilgili mevzularda Türk solu çok hassas. Gezmiş bir tip aziz mertebesinde anılıyor. Gezmiş etrafında mitolojik/dinsel bir hale var. Aynı şey küresel bazda “Che” simgesi için de geçerli. Sosyalist hareketlerin anlam dünyasında tüm olumlu özelliklerin onlara atfedildiği destansı kutsal kahramanlar bunlar... Hem azizler hem de şehit...

O sebeple mesela Deniz’in kendi eliyle yazdığı kimi mektuplarını bile inkâr etmek isteyen bir eğilim oluşabiliyor. O mektuplardaki sözlerin “sahih hadis” olmadığı ispatlansın; uydurma olduğu biri tarafından kanıtlanınsın istiyor günümüz solcu ruh hali...

O sebeple bana yine bir dolu mektup geldi. Telefonumu bulup arayan okurlarım oldu. Ki bunlar bana küfreden değil, genelde sempatiyle bakan okurlar... “Deniz kendine hiç Kemalist dememiştir, yok böyle şey” diyor birçoğu... Oysa bu konular bayağı yazıldı, konuşuldu. Fakat insan zihni istemediği şeyleri unutmak istiyor. Mayıs ayındaki yazımda alıntılanmışım. Anlıyorum ki ihtiyaç var. Deniz’in 16 Ocak 1971 tarihli babasına yazdığı mektubu yeniden alıntılıyorum. Mektup “sahih”tir...

“Baba, sana her zaman müteşekkirim. Çünkü Kemalist düşünceyle yetiştirdin beni. Küçüklüğümden beri evde Kurtuluş Savaşı anlarıyla büyüdüm. Ve o zamandan beri yabancılardan nefret ettim. Baba biz Türkiye’nin 2. Kurtuluş savaşçılarıyız. Elbette hapsilere atılacağız, kurşunlanacağız da. Tıpkı 1. Kurtuluş savaşında olduğu gibi. Ama bu toprakları yabancılara bırakmayacağız. Ve bir gün mutlaka yeneceğiz onları...”

Gezmiş mektubun devamında mevcut iktidarın ve diğer tüm partilerin de Kemalist çizgiden saptıklarını ve tek gerçek Kemalist muhalefet olarak kendilerinin kaldığını anlatıyor babasına...

Gezmiş ailesinin de önce İttihatçılığa sonra da Kemalizme bağlı bir aile olduğunu söyledim. Zaten bunu Gezmiş’i belli ölçüde tanımış herkes bilir. Gezmiş’in yakalandığı dönemde Türk devlet zihniyeti Gezmiş’i karalamak için tipik iğrenç taktiklerine başvurur. Aslen Erzurumlu olan Gezmiş’in köken olarak Ermeni olduğu iddia edilir. Gezmiş’in babası Deniz’e yazdığı mektupta bu meseleye de değinir...

“Sana Ermeni demişler. Sen de it ürür kervan yürür demiş geçmiştin. Bana sorsaydın; Anne tarafından deden, Balkan savaşına askeri lise öğrencisi olarak katılmış, Kurtuluş Savaşında yaralanmış ve İstiklal Madalyası almış şerefli bir subaydır. Baba tarafından deden şimdi seni Ermenilikle itham eden zibidilerin varolması için Sarıkamış muharebesinde Moskof Ordularına karşı savaşırken esir düşmüş ve üç yıl Sibiryada ormanlarında işkence çekmiştir. Sen bilir misin

Gezmişoğulları, Birinci Dünya savaşında on altı şehit vermiş bir ailedir. Babanın üç dayısı Erzurum'un geri alınmasında Ermeniler tarafından şehit edilmişti. İşte sen bu biçim Ermenisin(!)..."

Görüldüğü gibi Cemil Gezmiş'in de oğluna dair dezenformasyon bilgi yayanların zihniyetinden bir farkı yok. Onun için de *Ermeni* imgesi iğrençliği simgeliyor. Bu "iğrenç" Ermenilere karşı savaşmış olmakla övünüyor ve oğluna nasıl bir aileden geldiğini gururla hatırlatıyor. Deniz'in de babasının onu bu yetiştiriş tarzıyla nasıl övündüğünü ve babasına nasıl şükran borçlu olduğunu biliyoruz...

Gezmiş'in kafasındaki temel kurgu da o anlamda ailesinden devraldığı İttihatçı ve Kemalist zihniyetle birebir bağlantılıdır... Bu kurguya göre; Gezmiş'in dedeleri 1. Kurtuluş savaşçılarıydı, Deniz'ler de 2. Kurtuluş savaşçıları... Deniz'lerin dedeleri ilk kurtuluş savaşında bu toprakları yabancılara bırakmamıştı... Deniz'ler de nefret ettikleri yabancılara bu toprakları bırakmayacaklardı... Yani mesele sadece Deniz'in böyle bir aileden gelmesi değil, bu aile geleneğine aynı zamanda sahip çıkması... Kafasındaki devrimci-milliyetçi ideolojisini bu temel üzerinden kurgulaması...

Bu bağlamda ailesinden devraldığı siyasal geleneğe/zihniyete mesafe almış enternasyonal Marksist bir gerilla da değildir Gezmiş...

Geçen hafta Gezmiş ile aynı dönemde hapis yatmış, dönemin devrimci bir aktörünün tanıklığına yer verdim... Bu tanık şaşırtıcı olmayan biçimde Gezmiş'in İttihat-Terakki partisini çok büyük bir benimseyişle andığını ve bir ismi idol olarak gördüğünü belirtiyordu...

İttihatçılar içinde de Deniz'in idol olarak gördüğü isim tıpkı kendi gibi gözükmeye bir kişiydi. "Vatan" ve "Millet" aşkı için, inandığı ideoloji için ölmeyi ve öldürmeyi göze almış bir isimdi. Nitekim o isim "yeri gelince" bir Harbiye Nazırını hem de makam odasında şakağından vurdu. "Zamanı gelince" de hizmet ettiği kuvvet tarafından kurşuna dizildi ve öldürüldü. Bu hikâye tanıdık geliyor değil mi?

İsimler değişiyor ama yaşananlar ve zihniyet aynı bu topraklarda maalesef...

Evet, o isim Yakup Cemil'di...

Devam edeceğim...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye Cumhuriyeti bir terör devleti midir?

Rasim Ozan Kütahyalı 24.09.2008

DTP'ye açılan kapatma davasında sona doğru geliniyor...

Önce şunu kabul edelim... Bu parti terörizmle arasına mesafe koyamamış, bazı üst düzey yöneticileri şiddeti meşru gören açıklamalar falan yapmış demenin artık bir anlamı yok...

Zaten şu 25 yıllık çatışma tarihinde en baştan beri hiç kimse ama hiç kimse hukuk tanımıyor, ahlak tanımıyor hatta edep ve adap da tanımıyor...

Nihai amaçların her türlü aracı meşru kıldığına dair tüm totaliter ideolojilerin paylaştığı ahlaksız ve onursuz düşünce bu mesele etrafında her kesime hâkim...

Hem TSK hem hükümet, DTP'ye "PKK'ya terörist de" diyor... DTP'nin üst düzey kadrosundan PKK'nın bir terör örgütü olduğuna dair açık beyanlar isteniyor...

Başbakan öbür türlü DTP'lilerle görüşmüyor. Zaten diğer devlet erkânı külliye DTP'lilerle görüşmüyor. Basit bir mülki amir bile DTP'li milletvekillerine saygısızca hatta terbiyesizce hareketler yapabiliyor... O mülki amir bu terbiyesizliğinden ötürü ceza değil takdir görüyor...

Kürt meselesi etrafında herkes önce kendi içinden geldiği kesimi sorgulamalı... Önce kendi içinden geldiği kesimi eleştirmeli... Ondan sonra karşı taraftan talepte bulunmalı... O zaman o talep meşru olabilir...

Sıcak ve sürekli çatışma başlayalı çeyrek asır olmuş... İşin özüne dönerseniz sorunun tarihi Cumhuriyet'le yaşıt. Daha öncesini karıştırmıyorum şimdilik... Herkes geriye bakmalı kendini sorgulamalı ve düşünmeli...

DTP'lilere cüzamlı muamelesi yapan generaller düşünmeli... En başta İlker Başbuğ...

TSK son 25 yıldır tam manasıyla bir hukuk devletinin ordusu gibi mi savaştı orada?

Silahlı eylemci ile halkı gerçek bir hukuk devletinin ordusuna yakıştır şekilde ayırt edip, ona göre mi mücadele etti?

JİTEM diye bir yapılanma, en gaddar terör örgütlerinin yöntemleriyle tüm bir Kürt halkını zapturapt altına almak için her türlü şeyi yapmadı mı?

Gözaltında kayıplar... Hukuksuz tutuklamalar... Yargısız infazlar... İşkence ve kötü muamele... Toplu sürgünler... Bir yerleşim bölgesini potansiyel suçlu ilan edip o bölgeyi tamamen yakmalar...

Türkiye Cumhuriyeti Devleti bu “terörle mücadele” sürecinde bu ahlaksız ve onursuz yöntemleri meşru görmedi mi?

Dürüst olun ey Türk generalleri... Dürüst olun ey Türk siyasetçileri... Hepimiz biliyoruz öyle olduğunu...

Bütün Türkiye yurttaşlarınca bilinen bir iç-bilgi bu... Orada TSK ya da Türk devlet zihniyeti ayaklanmayı durdurmak için, PKK’nın belini kırmak için “ne gerekiyorsa” yaptı...

Yasa, norm, kural, hukuk tanımadı... Ahlak, adalet, vicdan, insaniyet tanımadı... “Ne gerekiyorsa” söylemiyle yapılacak her zulmü yaptı...

Bu ahlaksız politika PKK’yı daha da büyüttü... 10 yaşında çocuktan 80 yaşındaki dedeye kadar Kürt halkı ile PKK arası özdeşlik duygusunu arttırdı... Öcalan ile Kürt halkı arasında olan gönül bağları güçlendi... Olmayan bağlar oluştu...

Hangi siyasi görüşten olursak olalım bunlar somut gerçekler... Bu gerçekler üzerinden Türkler ikiye ayrılıyor...

“Evet,bunlar oldu ama bunların olması gerekliydi” diyenler...

“Hayır, hangi şart olursa olsun böyle terör yöntemlerini kullanarak bir devlet güvenlik politikası yürütemez” diyenler...

Aslında “Bunlar zamanında oldu. Bu yöntemler uygulandı. O zaman içinde haklıydı ama şimdi o dönem geçti, siyasetin devreye girmesi lazım. Siyasi çözüm artık şart” diyen ciddi bir kitle de var bugün...

Kürt siyasal aktörleri böyle düşünenlerle de konuşmaya hazır şu anda... DTP'nin bu görüşteki insanlara gördüğüm kadarıyla kapısı sonuna kadar açık... Geçmiş konuşmayalım, önümüze bakalım diyen bir samimi irade mevcut Kürt siyasetinde...

Egemen Türk kanadı ise hâlâ o iradeye sahip değil... DTP'ye “önce PKK'ya terörist de” diyen Tayyip Erdoğan ve İlker Başbuğ'a sormak istiyorum...

DTP'lilere sürekli öyle diyorsunuz, eyvallah... Şiddetle aranızda mesafe koyun, PKK'yı kınayın, terör örgütü olarak görün...

Peki, siz General Başbuğ...

“Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve onun ordusu olan Türk Silahlı Kuvvetleri bu çatışma sürecinde bariz terör yöntemlerini kullanarak güvenlik politikası yürütmüştür. Bunu kabul ediyoruz” diyor musunuz?

Peki, siz Başbakan Erdoğan “**Bu mesele bazında başında bulunduğum Türkiye Cumhuriyeti bir terörist devlet gibi davranmıştır**” diyor musunuz?

Bir Türk önce kendine bu soruları sormalı... Bir Türk generali, bir Türk siyasetçisi önce dürüst olmalı... Türk olmak onurlu bir şeyse bu sorulara da dürüst ve onurlu bir biçimde, yani gerçek bir Türk gibi cevap vermeli...

Bu onurlu ve dürüst cevapların ardından ancak Kürt siyasetçilerine ve Kürt aydınlarına dönüp o taleplerde bulunabiliriz...

Ancak o zaman meşru bir talep olabilir talebimiz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bodrum, banal ırkçılık ve Ahmet Çakar

Rasim Ozan Kütahyalı 27.09.2008

Okulların açıldığı günden beri Bodrum'dayım... Bodrum'un eylülü gerçekten bambaşka oluyor. Bir gün içinde, hatta bir saat içinde üç mevsimin birden yaşandığı oluyor...

Mevsimlerin mikrokozmosu gibi olan bu atmosfer insanı daha çok iç yolculuklara çıkartıyor... Tenha sahillerle bu enfes hava insanı daha fazla okumaya, tefekkür etmeye ve yazmaya kışkırtıyor... Hele bir de sevdiğiniz kişiler sizleyse eylül Bodrum'undan ayrılması gelmiyor insanın. O sebeple İstanbul'a dönmek için türlü bahaneler çıkarıyorsunuz... Allahtan önümüzde bayram var, standart bir bahane daha...

Öte yandan sahiller تنها ama büsbütün de boş değil... Bodrum, biz İzmirliğin Çeşme'si gibi değil. Okullar açıldı mı Çeşme kapanır... İn cinin top oynadığı bir yer olur. Bodrum'un ise hem ciddi sayıda 12 aylık sürekli bir nüfusu, sürekli bir hayat ve iş akışı var... Hem de Antalya bölgesi benzeri Avrupalı turist potansiyeli var. Bu özelliklerinin üstüne bir de ağırlığı İstanbullu üst-orta sınıf yazlıkçı Bodrumlular biniyor... Çeşme'de ise yabancı turist nerdeyse hiç olmaz. Çeşme, ağırlığı İzmir'den İstanbul'a doğru kaymakta olan üst-orta sınıf yazlıkçıların sayfiyesidir...

İşte bu Bodrum eylülünde *Hare*'de yaşadığım ilginç bir olay oldu. Bitez Yalısı'nda bir akşam yemeği. *Hare*'nin daha evvel bir yazımda bahsettiğim orijinal konseptlere ve fikirlere sahip yöneticisi Hasan beni bir İngiliz çift ile tanıştırdı. Kulağıma da "Sana buradan çok malzeme var" dedi...

Erkeğin önünde sağ-kanat İngiliz gazetesi *Daily Mail* vardı... Hasan, onlara da benim önemli bir Türk gazetesinde yazdığımı söyledi. Haliyle bizim gazetenin nasıl bir gazete olduğunu sordular. Ben de "*Taraf* gazetesi Britanya'daki *The Guardian* gibidir," dedim. "İki gazete arasında hem fikrî açıdan hem gazetecilik açısından benzerlik ilişkisi kurabiliriz," diye de belirttim... Ardından konu Türkiye'ye geldi. Bana Türkiye hakkında bir şey sormak istediklerini söylediler...

Standart Batılı turist soruları ne olabilirse onu bekliyordum... Kürt meselesi, Ermeni soykırımı, İslam ile ilgili sorular vs... Fakat hiçbirisi değildi. Bana "Sizin ülkenizde **siyaseten doğruluk/politically correctness** diye bir kavram var mı," diye sordular...

Bu soru çok hin bir soruydu, altından bir çapanoğlu çıkacağını anlamamak imkânsızdı... Bilenler bilir, Batı ülkelerinde özellikle de Anglo-Amerikan dünyada bu **siyaseten doğruluk** kavramı söylenemeyecek sözlere, yapılamayacak davranışlara denk gelen bir kavramdır... Bazı sözleri aleni söylerseniz, bazı davranışları pervasızca yaparsanız **siyaseten doğruluk** yargıcı tepenize biniverir... Genel entelektüel kamuoyu derhal sizi mahkûm eder, toplum içinde itibarsızlaştırır... Belli bir limitten sonra da fiilen yargısal süreç devreye girer...

Ben bu enteresan İngiliz çifte "Hayır, o kavram Türkiye'de yok, önüne gelen içgüdülerini kumar bizim memlekette," dedim... Daha geçen hafta böyle bir Türk şovmeni hakkında yazdığımı söyledim... Sonra İngiliz kadın söze girdi. Bu

kavramın ülkelerini mahvettiğini söyledi. “Bu kavram ifade özgürlüğünün önünde büyük engel. İçimizden geçeni ifade edemiyoruz. Sizin ülkenizde böyle bir kavram olmaması çok olumlu,” dedi...

Ben de bunun üstüne ister istemez güldüm. “Evet, burası özgür bir ülke, Britanya kısmî-özgür” dedim... Ardından konuyu Britanya’daki göçmenler meselesine getirdim. Göçmen alımının durdurulmasını ve yurttaş olmayanların ülkeden çıkarılmasını istiyorlardı ama esas dertleri göçmenler değildi. Esas dertleri siyahlardı...

Siyahlar meselesine girince bu çift hafif durakladı. Ben rahat olmalarını söyledim, “her fikre açığım,” dedim ki sapına kadar gerçek düşüncelerini öğrenebileyim. Bu düşüncelerini rahat anlatamadıklarından olsa gerek uzun bir tirada girdiler.

Siyahlar ülkeyi mahvediyordu... Her türlü kirli iş onlardaydı... Ben itiraz etmeden kafa sallayınca, daha bir cesaret buldular...

“Siyahlar insan evriminin kık kısmındaydılar. Medeniyete hiç katkıları olmamıştı, hiçbir şey icat etmemişlerdi. Maymundan insana doğru gelmeleri insanlık tarihi içinde yakın bir dönemdeydi. O sebeple dudakları bile maymun gibiydi, yüzlerinin bir yarısı bir yarısını tutmuyordu...” Bu İngiliz turist bunları derken benim aklıma eski hakem, şimdi TV şovmeni Ahmet Çakar geldi...

Çakar da Bayülgen gibi banal ırkçılığın acınası bir örneğidir... O da siyah bir futbolcu mevzubahis oldu mu “yüzünün bir yarısı öbür yarısıyla eş olmayan maymun bir tip” gibi sıfatları yıllardır kullanır. Ee ne de olsa “özgür ülke” burası...

“Bidon kafalı, kıllı tüylü orangutan, yamyam, maymun” ve daha birçok aşağılama ve nefret kelimelerini her türlü kullanmak bu topraklarda serbest... Sıradan faşizmin, banal ırkçılığın ceza görmeyip prim yaptığı ülke burası...

Haftaya devam edeceğiz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yakup Cemil’den Ernesto Guevara’ya...

Rasim Ozan Kütahyalı 28.09.2008

Geçen haftaki yazı 68'in devrimci aktörlerinden birinin tanıklığıyla Deniz Gezmiş'in Yakup Cemil'e olan hayranlığını belirtmemle sonlanmıştı.

Gezmiş, İttihatçı geleneğe sahip çıkan biriydi. O gelenek içinde de Gezmiş'in mizacına, kişiliğine en uyan isim şüphesiz İttihat-Terakki'nin vurucu gücü Yakup Cemil olabilirdi... Dolayısıyla bu tanık bana bu hadiseyi aktardığında çok şaşırmamıştım...

Yakup Cemil, “vatanın çıkarları” için ölmekten ve öldürmekten çekinmeyen bir figürdü. Bir süre sonra “vatanın çıkarları”na ihanet edenler artık İttihatçılara muhalefet eden herkeşti... Cemil artık hain olabileceğinden kuşku duyduğu herkesi öldürmeye hazır vaziyettedir. O zaman Guevara yoktu ama Guevara'nın temel inancı olan “İktidar namlunun ucundadır” doktrinine gönülden iman etmiş bir adamdı Cemil...

Gezmiş de “ya vatan ya ölüm” diyen devrimci-milliyetçi bir gençti. Aile olarak da İttihatçı-Kemalist bir aileden geliyor ve bu mirası da sonuna kadar benimsiyordu. Babasına kendini bu geleneğe uygun biçimde yetiştirdiği için müteşekkirdi. Elbette o da coşkun mizacı, korkusuzluğu ve aktivizmiyle idol olarak gördüğü Yakup Cemil gibi “vatan için” ne gerekiyorsa yapardı...

Gezmiş'in İttihatçılığı meselesi *Türk solculuğu* bağlamı içinde özel, özgün ve farklı bir şey değil. Türk sol geleneği doğuşundan özünde İttihatçı-Türkçü bir karaktere sahiptir. Türk sol hareketi daha en başından bu toprakların çok-kültürlü ve kozmopolit yapısını sarmalayabilen bir sol olamamıştır. Daha enternasyonalist ve kozmopolitan olan anlayış Osmanlı gayrimüslimlerinin, özel olarak da Ermenilerin ve Yahudilerin sol anlayışıydı. Rumlar ve Bulgarlar da esasen milliyetçilik varyantında bir sosyalizm geleneği üretebildiler. Onlarda da anadamar o yöndedir. Kendi ulus-devletini o dönem kurabilen etnik unsurlar görüldüğü gibi nasyonalizmin büyük cazibesine hemencecik yeniliyor ve sosyalist anlayışlarını bu örtük-milliyetçilik içinden oluşturuyor. Milliyetçilik ve sosyalizmin hiç ama hiç zorlanmadan buluşabilecek ve birlikte hareket edebilecek iki yandaş kolektivist ideolojik damar olduğunu daha evvel de belirttim, yine belirtiyorum.

Dolayısıyla; Anadamar Türk sol geleneği Mustafa Suphi, Şefik Hüsnü ve Ethem Nejatlar'dan Hikmet Kıvılcımlı, Doğan Avcıoğlu ve Mihri Belli'lere kadar zihniyet olarak İttihatçılığın varyantındadır... Bu gelenek İttihatçıdır, milliyetçidir ve o damar üzerinden de sosyalisttir... Bu anadamar gelenek külliye reddedilmeden özgürlükçü-demokrat falan olunamaz... Bu bağlamda eski bir TKP'li olan sol aydın Muhteşem Özdamar'ın *kuyレル.com*'daki otobiyografik içeriğiyle de dikkat çeken kıymetli yazılarını okumanızı tavsiye ederim...

Bu gelenek ancak 70'ler konjonktürüyle birlikte Ülkücü-MHP'li kadrolarla fiilen bir iç-savaş yaşamış olmanın etkisiyle milliyetçilik kavramından hazzetmediğini söylemeye başlar. Milliyetçilik kavramının olumsuz anılması, zihniyetsel bir farklılık sebebiyle değil 70'lerdeki kışkırtılmış iç-savaş sebebiyledir... Daha evvel de belirttim Ülkücü-Türkçe'çi hareketin de komünizmle meselesi zihniyetsel bir mesele değildir. Ülkücüleri anti-komünist yapan Sovyetler'in

dibimizde olması ve Türkiye’yi işgal edeceği paranoyasıdır. Yoksa Türkes ideolojisi, anti-emperyalist devrimci komünizmle yüzde yüz uyumlu bir yapı arzeder. Katı disiplin ve güçlü liderlik üzerine bina edilen askerî stildeki Leninist yönetim yapısı tam Alparslan Türkes’in idealindeki parti ve devlet yapısıdır.

Esas meseleye dönersek, Deniz Gezmiş’i içine doğduğu Türk sol geleneği atmosferinin spektaküler bir tezahürü olarak ele almak lazım. Öte yandan tabii ki Deniz’ler sadece bu ülkeye has “biricik” bir hareket değildi. Bu gençler 1968’in üçüncü dünyalı sosyalist söyleminden de çok etkilenmişti. Bu söylemle içerideki İttihatçı söylem uyumlu bir birliktelik oluşturmuştu. Orhan Gazi Ertekin’in belirttiği gibi Türk 68’inin dış etkilenmesi yoktur gibi bir şeyi hiçbir zaman demedim. Fakat “Dünyadaki 68 hareketlerinin Türk 68’inden hiç ama hiç haberi yoktur, Türk 68’inin ve devrimci aktörlerinin evrensel sol söylemde konvertibilitesi yoktur” dedim ve bu da orijinal bir “tez” değil, somut ve yalın bir gerçek...

Türk 68 gençleri birçok başka ülke genci gibi o konjonktürde özellikle Ernesto Guevara figüründen çok etkilenmişti. Onları çocuksu biçimde Anadolu’nun çeşitli dağlarına çıkartan da temelde bu faktördü. Dağda gerilla olarak savaşmak, onlara Guevara’nın mirasıydı...

Hâlâ ve hâlâ birçoklarınca adaletin, iyiliğin ve güzelliğin sembolü görülen, insanlık için bir umut ışığı addedilen Guevara ikonunun mirası... Tam tersi sonuçlara yol açmış, tam aksi zihniyetlere hizmet etmiş bir trajik ikon olan Guevara...

Devam edeceğiz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zenciler ve Bayram

Rasim Ozan Kütahyalı 01.10.2008

Ahmet Altan birkaç yazı üst üste, bence Türkiye’nin en ama en temel meselesini yazdı...

Bu ülkede kendi tercihinin dışında içine doğduğu ortamdan ötürü “zenci” kabul edilen insanlar var...

Kürtler, Aleviler, gayrimüslimler ve Sünni-dindarlar bu ülkenin zencileri...

Bu kimliklerini ifade ederek, bu kimliklerinden kaynaklanan tezahürleri hayatlarında yaşayarak bu ülkenin beyazlarından olamazlar...

Öte yandan gerçek anlamıyla zencilik olgusu görünür bir şey, direkt kendini belli eden bir şey... Dolayısıyla ırksal kimliğinden, siyah derinden kaçamazsın... İnkâr etsen, beyazmış gibi yapsan da işe yaramaz...

Bizde ise devletin zenci olarak gördüğü ve sistematik olarak acı çektirdiği kimlikler kendini gizleyebilir... Kendini inkâr ederek bir yerlere gelebilir... Öte yandan iki kimlik formu bu kapsamın dışındadır. Onlara da birazdan geleceğim...

Ara ara bizim devlet sisteminin de “kökencilik”i tutar. Şu yargıç “şu kökenliymiş”, bu general “bu kökenliymiş” diye şayialar dolanır. İlgili kişiler bunu inkâr eder... Tamamen asimile bir insan bile olsa o kişinin kökeninden ötürü potansiyel suçlu ilan edilip işinden olduğuna da şahit olunur bazı zamanlar. Ama her zaman öyle değildir... Zaten her zaman ve sistematik olarak öyle olsa bu devlet çoktan yıkılmış olurdu...

Temel kural “Bu ülkede her şey ama her şey olabilirsin ama Kürt, Alevi ya da Sünni-dindar olamazsın” kuralıdır... Gayrimüslimler noktasında bu kural dahi geçerli değildir... İşte o noktada gerçek anlamda ırkçı bir devlet rejimi vardır bu ülkede... Sabah akşam inkâr da etsen gayrimüslim bir ailede doğmuşsan bu devletin valisi, emniyetçisi, diplomatu, subayı hatta astsubayı dahi olamazsın... Gayrimüslim yurttaşlarımız da Aleviler, Kürtler ya da Sünni-dindarlar gibi on milyonları aşan nüfusta olsalardı böyle ahlaksız bir politikayı bu kadar pervasızca uygulamak amiyane tabirle “yemez”di tabii... Ama zaten o iş hemen devletin kuruluş dönemlerinde “halledildi”.

Sünni-dindarlar noktasında ise ilginç bir durum var. Bu kimlik Kürtlük yada Alevilik gibi değil. Bir yaşam tarzına ilişkin bir kimlik...

İslami kimliğin yaşam tarzına yansıyan bazı net tezahürleri var... Aslen Kürt olan Abdurrahman Yalçınkaya kimliğini inkâr eder, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı’na kadar gelir hatta LAST (Laik yaşam tarzına sahip Sünni Türk) egemenlerin kahramanı bile oluverir... Ama İslami yaşam tarzınızla oralara zaten gelemesiniz... Erkek olarak da bir yere kadar kıvrırmak mümkün ama hele kadınların bu anlamda hiç şansları yoktur... Savcıyı ve yargıcı bırakın kâtip hatta mübaşir bile olamazlar. Zaten hukuk fakültesine de gidemezler...

Aslında bu bağlamda türbanlı kadınlar mecazi değil gerçek anlamda bu ülkenin zencilerini temsil ederler... Kaçamayıp, inkâr edemeyecekleri sabit bir kimlik formudur bu... Çünkü türbanlı kadınlar direkt bir görünürlülüğe sahip... Siyah deri gibi kaçılıp, inkâr edilemeyecek bir dışlanma damgası bu ülkede türban...

Bu meseleler içinde en çok türbanı konuşmamız, türbanlı kadınların bu derece tartışılıyor olması bu sebeptendir... Mesela hiç beklenmeyecek yer ve ortamlarda İslami kimlikli erkeklerle karşılaşabilirsiniz... Görünüşünden belli değildir, sohbet edince sizi kendine yakın hissetmişse söyler... Kürtler ve Aleviler bazında da cinsiyet farketmeksin bu durum böyledir... Bu “zenci” kimlikler birçok yerde bu şekilde araya sızma yapabilirler... Fakat türbanlı kadınlar yapamaz... Yaptığı an “kara derileri” sebebiyle farkedilirler, gözler onlara döner... Plajda rahat edemezler, gözde bir mekânda, işyerinde rahat edemezler, lüks bir araba kullanırken rahat edemezler... Direkt “Bak türbanlılar buraya da gelmiş” olur... “Bak türbanlılar en lüks arabaları kullanıyor” olur... Olur da olur...

İşte o sebeple, türbanlı kadınlar bu anlamda “kara derileri”ni üzerlerinde taşıdıkları için LAST egemenlerin bilinçaltındaki ırkçılıkla özdeş o hastalıklı duyguyu varlıklarıyla sürekli kaşıdıkları için, bu ülkede en çok türban meselesini konuşuyoruz...

LAST egemenlerin gözünde türbanlı kadınlar sadece görünürlükleriyle bile sürekli bir nefret edilme objesidir. O manevi işkenceyi sürekli üzerlerinde hissederler...

Bu devlet düzeni zencinin zenciye kırdırılmasıyla ayakta durdu hep... Bunu da hep başardı... Bu bayramda kendimize sormamız gereken şey “Bu daha ne kadar böyle sürecek,” sorusudur bence...

Bu ülkenin zencileri öbür “zenci”lerden bahsederken egemen beyazların diliyle konuşmaya daha ne kadar devam edecek?

Bilin ki bu kepaze durum devam ettikçe bu ülke zencileri asla ve asla gönlünce bayram edemeyecek...

Herkesin gönülden bayram edebildiği günleri bu ülkenin de görmesi dileğiyle bayramınızı kutlarım...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir iç savaşa doğru mu gidiyoruz?

Rasim Ozan Kütahyalı 04.10.2008

Ayvalık/Altınova hadisesi çok önemli...

Gazetelerden okumuşsunuzdur, Türk bir genç Kürt bir bakkalın önüne arabasını park ediyor, son ses milli marşları dinliyor... Ardından bu Kürt bakkal da bu genç ve ailesinin mekânına son sürat arabasını sürüyor... İki kardeş kanlar içinde yerde kalıyor ve ölüyor... Sonrası malum...

Tam bir infial... Görgü tanıklarının söylediğine göre on binlerce insan toplanıyor... "Altınova bizimdir, bizim kalacak", "Burada Kürtleri istemiyoruz!", "Kürtler dışarı, dışarı!" tezahüratları eşliğinde Kürtlerin işyerlerine ve bulundukları mahalleye saldırılar... Kürtlere ait evleri ve arabaları yakma girişimleri... Her yerde Türk bayrakları ve tam bir cinnet hali... Kürtler bir süre beldeden uzaklaşıyor... Güvenlik kuvvetlerinin anında ve yerinde müdahalesiyle fiili çatışma ortamı engelleniyor... Söylenenlere göre öfke hâlâ durulmuş değil...

Etnik gerginlik istisna değil

Bu dehşetli olayın, yukarıda gördüğümüz toplumsal ruh halinin istisnai olmadığı kanaatindeyim... Kışkırtma sonucu oluşmuş istisnai bir olay değil bu... Şu an bu ülkede özellikle belli yerlerde kışkırtılmaya çok müsait bir etnik ilişkiler ortamı var...

Önce hepimiz şu acı gerçeği kabul edelim... Kürt meselesi siyasal bir mesele olmayı aşıyor ve maalesef toplumsal bir mesele olmaya doğru gidiyor...

Bu mesele uzun süre devlet ile Kürt halkı arası bir mesele olarak var oldu... Türk devlet zihniyeti Kürtleri inkâr politikasıyla Kürtler üzerinde sürekli katı asayiş tedbirleri uyguladı... Her Kürt potansiyel suçluydu devletin gözünde...

Bu ahlaksız politika Kürtleri daha fazla PKK'ya yakınlaştırdı... DTP'lilerin de haklı olarak söylediği gibi PKK bu meseleyi doğurmamıştır, PKK bu meselenin bir sonucudur...

Fakat, devlet ve Kürtler arası bu çatışma hali toplumsal alanda karşılık görmemişti... Türkler ve Kürtler arası ciddi bir problem yoktu... Aralarında yüzyıllara dayanan sevgisizlik ve güvensizlik ilişkisi yoktu... O pek kullanılan tabirle yüzyıllardır kız alıp vermişlerdi... İki halkın da paylaştıkları ortak bir kültürel zemin, ortak bir manevi dil vardı...

Devletin uyguladığı zorunlu göç ve yerinden etme politikaları sonucu çok sayıda Kürt aile, ülkenin daha zengin Batı ve Güney sahillerine yerleşti... Orada bir yaşam mücadelesi vermeye başladılar... Ülkenin doğusunda çatışma varken Batı ve Güney bölgesine göç eden Kürtlerle o yörelerin Türk halkı arası ciddi problemler yaşanmadı... Normalde devlet ve Kürtler savaşıırken, egemen Türk halkının da göç edenlere dışlayıcı

davranması beklenebilir... Öyle olmadı, çünkü Türk devletinde olan Kürdofobi Türk toplumunda özü itibariyle yoktu... Türklerin, ailelerinden devraldıkları böyle bir zihinsel miras yoktu...

Yıllar geçtikçe adım adım bu değişmeye başladı... Ekonomik pastadan pay kapma mücadelesi zamanla etnik bir dile tercüme olmaya başladı... İki Türk arası bir ticari anlaşmazlık olduğunda mesele kişiselleşirken, Türk ve Kürt arası ticari anlaşmazlıkta konu kişiselliğin ötesinde etnik aidiyetler üzerinden ifade edilir hale gelmeye başladı...

Sekülerleşme ile etnik nefret artıyor

Öte yandan yaşam tarzı ve dünya görüşü olarak daha seküler yerlerde etnik gerginlik ihtimali daha da net olarak belirdi... Demin bahsettiğim üzere Türkler ve Kürtlerin ortak paylaştığı bir manevi zemin var. İslam üzerinden kurulmuş bir ortak bağ var... Ortak kutsallar, ortak manevi semboller, ortak evliyalara, peygamberler var... Bu etnik kimliğin ötesinde bir beraberlik sağlayabiliyor, olası ihtilafları yumuşatıyor...

Sekülerleşme/laikleşme dediğimiz sosyolojik süreçte haliyle bu semboller ve değerler aşınıyor... Sekülerleşen bir toplum yurttaşlık temelinde bir ortak ahlak oluşturamazsa etnik kimliklerin çatışmacı biçimde siyasallaşmasının önünü açar, bunu iyi bilmemiz lazım...

Türkiye’de de bunu yaşadık ve yaşıyoruz... İslamîleşme laflarının ne kadar palavra olduğunu biraz sosyoloji bilen herkes biliyor. Bu ülke her geçen gün daha modernleşen, buna paralel olarak da sekülerleşen bir ülke... Modernleşme ise maalesef birçok liberal ve sol aydının inanmak istediği gibi tek yanlı olumlu bir süreç değil... Beraberinde çok ciddi problemleri getiren bir süreç... Bir toplumun tümüyle kabuk değiştirmesini, dünya görüşünün dönüşmesini sağlayan bir süreç... Bu süreçte aşınan geleneksel değerler yerine yeni bir seküler “civic” zemin inşa edilmezse faşizan bir çatışma ortamını yaratabilecek bir süreç...

Türkiye artık eski Türkiye değil... “Türk-Kürt kardeşir” sözleri özellikle yeni kuşak sekülerleşmiş Türklere ve Kürtlere hiçbir anlam ifade etmiyor... Bu ateş zemininin üstüne devlet de körükle gidiyor...

Yarın da bu konuya devam edeceğiz...

Türkler ve Kürtler savaşıacak mı?

Rasim Ozan Kütahyalı 05.10.2008

“Türk-Kürt kardeşir” sözleri bu ülkenin çoğu sekülerleşmiş yeni kuşaklarının kalbinde ve beyninde etki yaratan bir ifade değil artık... Evet, yeni kuşakların çoğunluğunda bu söze bir inanç kalmamış durumda...

Israrla belirtmek istiyorum ki Ayvalık/Altınova istisna bir örnek değil... Bugün özellikle belli bölgelerde Türk-Kürt ilişkileri potansiyel bir gerginlik yaşıyor... Provokasyonlara açık bir ortam var... Eğer dikkatli ve tedbirli olunmazsa etnik çatışma ihtimalinin kapıda beklediği birçok şehrimiz ve kasabamız var...

Geçtiğimiz mart ayında Ruşen Çakır'ın başında bulunduğu sivil toplum girişimi SORAR (

www.sorar.org.tr) Kürt meselesi bağlamında çok değerli isimlerin aynı masa etrafında olduğu geniş bir workshop/çalıştay düzenlemişti. Katılımcıların ve konuşulanların “off the record” olduğu bu toplantıya hasbelkader ben de davet edilmiştim. Orada da en büyük korkumun Altınova benzeri hadiseler olduğunu ve artık zeminin buna müsait olduğunu söylemiştim...

Bu workshop'ın ardından kaleme aldığım yazıda şöyle demiştim: “Kürt meselesi siyasal bir sorun olmanın yanında her geçen gün derecesi artan biçimde bir toplumsal ayrışma meselesi haline geliyor... Bugüne kadar, çeyrek asırlık sıcak çatışma tarihi boyunca toplum yani Türkler ve Kürtler somut olarak birbiriyle çatışmadı... Bir etnik gerginlik ciddi olarak oluşmadı. Zaten böyle bir geçmişi derinlere dayanan kesimlerarası etnik nefret ya da toplumsal çatışma fay hattı da yok... Dolayısıyla 1978'deki Maraş olayları benzeri sivil halkın belli kent merkezlerinde birbirine girdiği, **Türk bakkalın Kürt manavı, Kürt berberin Türk terziyi boğazlamaya çalıştığı, etnik nefret duygusuyla insanların birbirini öldürmeye girişmesi gibi korkutucu hadiseleri bu meselede yaşamadık... Fakat şu ana kadar böyle feci iç savaş provalarının yaşanmaması, Türkler ve Kürtler arası kökü tarihsel çatışmalara dayanan derin fay hatlarının olmaması hiçbir şeyin garantisi değildir...** Türkiye her geçen gün değişen, yeniden harmanlanan bir toplum, eski Türkiye yerinde sabit durmuyor... Açıkça söylemek gerekir ki Türkiye'nin yeni kuşaklarıyla birlikte karşılıklı sevgisizlik, güvensizlik ve etnik ayrışma psikolojisi hızla artıyor... Bu mesele siyasal bir sorun olma durumunu gün geçtikçe geride bırakıyor ve eğer bu sorun bir toplumsal mesele haline, bir ayrışma meselesi haline adanacaklı gelirse kimse olacakların önünde duramaz... Bu ülkenin kent merkezleri çatışma sahası haline gelir ve tüm toplum olarak kendimizi bir kan banyosunun ortasında buluruz...”

İç savaş provası

İşte Ayvalık/Altınova hadisesi bu iç savaş provasının yaşanması açısından milat bir hadisedir... Türk-Kürt esnaf ve halk çatışmasının fitili bu olayda ateşlenmiş ve korkunç bir facianın eşiğinden dönülmüştür... Birçok görgü tanığı eğer güvenlik tedbirleri acil ve sıkı şekilde alınmasaydı küçük çapta ikinci bir Maraş hadisesinin yaşanabileceğini söylüyorlar...

Türk devlet idarecileri ve güvenlik güçleri bu mesele etrafında isabetli ve kararlı tutumlarını sürdürmelidir... Hükümet bu konuda bence birçok il valiliğini de uyarmalı... Bu illerin başında İzmir, Mersin ve Antalya gelmektedir... Hiçbirşey olmayacaksa bile tedbiren güvenlik güçleri teyakkuza geçmeli... Biz bu ülkenin yurttaşları hepimiz iç-bilgi olarak biliyoruz ki devlet istemedikçe bir toplumsal kesimin başka bir kesimi kıyıma uğratması gibi hadiseler bu ülkede yaşanmaz... Bu ülkenin devlet ve güvenlik teşkilatlanmasını açacak bir şey olamaz; Devlet kasten böyle bir şeyi arzulayıp, göz yummadıkça...

Maraş, Çorum, Malatya ve Sivas katliamları bariz göz göre göre gelen, olması istenen hatta olması kışkırtılan hadiselerdi... Bu gerçek en başta tüm Alevi yurttaşların sonra da tüm Türkiye toplumunun iç-bilgi olarak beyinde yer alan bir olgudur...

İlker Başbuğ’a acil çağrı

Hissedebildiğim kadarıyla Türk-Kürt olası etnik çatışması etrafında böyle bir eğilim şu an şükür ki yok... TSK’da da bu mesele etrafında olumlu yönde özel bir duyarlılığı gözlemliyorum... AKP hükümetinin de olası çatışma ihtimaline yönelik çok ciddi bir duyarlılığı var... Fakat açık söyleyeyim devlet içindeki herkese de o kadar güvenmiyorum...

Özellikle General Başbuğ’a seslenmek istiyorum... **Lütfen, TSK içindeki (özel olarak Jandarma Komutanlığı bünyesindeki) psikolojik harp çalışmalarını acilen durdurunuz... Egemen Türk unsurlarda milli bilinç uyandırılm derken bu ülkede resmen bölücülük yapıldı. Kürtlere yönelik etnik nefret kışkırtıldı hâlâ da kışkırtılıyor... Bunu açıktan kabul etmenize gerek yok. İç mekanizmanızda isterseniz bunu şakk diye bitirirsiniz... Yapın bunu İlker Başbuğ... Vatanaşkına yapın...**

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ölüm çukurlarında öldürülmeyi bekleyen çocuklar

Rasim Ozan Kütahyalı 08.10.2008

Altınova’daki iç savaş provasının ardından çeyrek asırlık bitmeyen senfoni yine ses verdi...

Aktütün karakoluna yapılan PKK saldırısında 17 askerimizi kaybettik...

Türk medya tarihinde az rastlanır şekilde merkez medya gazetelerinin bazıları da Genelkurmay’a hitaben eleştirel manşetler attılar...

En şahin olanların bile “Artık Yeter!” psikolojisine girdikleri bir dönemin içindeyiz...

Zaten hemen bu manşetlerin de etkisiyle Genelkurmay, bu saldırıya dair ne olup bittiğine yönelik açıklama yapma gereği hissetti... Aktütün gibi saldırı yapıp, kayıp verilmesi çok kolay olan beş karakolun daha yerlerinin değiştirileceği belirtildi...

Ölüm yuvaları olarak çukur karakollar

Çeyrek asırlık çatışma tarihine bakıldığında asker ölümlerinin büyük oranda karakol baskınlarından olduğu görülüyor... Dağdaki sıcak çatışmalarda kaybedilen askerlerden çok daha fazlası Aktütün gibi sabit karakol baskınlarında kaybedilmiş...

Geçmişte sınır kaçakçılığı bağlamı düşünülerek yapılan karakollar genellikle dağ içlerinde çukur yerlerde bulunuyor... Dolayısıyla saldırıya çok daha açık haldeler... Bu karakollar resmen açık hedef... Bu tip karakollarda görev yapan askerler her an öldürülebilir durumdalar... Kurbanlık koyunlar gibi ölümü bekliyorlar tıpkı Aktütün’deki silah arkadaşları gibi...

Dağ coğrafyasını çok iyi bilen PKK’lılar da havan topu ve uçaksavar saldırılarıyla çatışmaksızın bu şekilde çok karakol vurdu bugüne kadar... Nitekim Genelkurmay da açıkladı, Aktütün saldırısında vefat eden askerlerimizin 13 tanesi havan topu ateşiyle öldürüldü...

Zamanında Hakkâri Dağ ve Komando Tugay komutanlığı yapmış Osman Pamukoğlu da *Unutulanlar Dışında Yeni Bir Şey Yok* adlı çoksatan kitabında bu karakollar meselesine değiniyor, o coğrafyada sabit karakolların gereksizliğine işaret ediyordu. Kaçakçılık döneminden kalma dağ çukurlarındaki karakolların sonradan kaldırılmamasının çok sayıda kolay ölüme yol açtığından bahsediyordu...

Bu çukurda bekleyen, saldırılmaya her an açık, defalarca da saldırılmış ve binlerce askerin vefatına yol açmış karakollar büyük bir basiretsizlikle kaldırılmıyor... İnatla orada muhafaza ediliyor...

Genelkurmay'da bugüne kadar "Kayıp da verilse TSK geri adım atmaz!" kafası geçerli oldu... Ancak yıllar yıllar sonra çukur karakolları emniyete almak için tepelere ayrı karakollar yapıldı... Aktütün için Bayraktepe karakolunun yapıldığı gibi... Bir evin salon camının açık bırakılıp salonu emniyete almak için kapının kilitlenmesi gibi bir uygulama bu...

Genelkurmay'ın ölümlere bakışı

Buradaki esas mesele Türk devlet zihniyeti için askerlerin kayıplarının hayati bir önem taşımamasıdır... **Kan ve can sahibi insanların da silah ve mühimmat gibi bir savaşıma aracı olarak görülmesinin sonucudur bu kadar kolay ölümler... Savaşmaya giden gençlerimiz ile bir Skorsky helikopterin farkı yok bu zihniyet için...** Hatta "Analar daha çok mehmetçikler doğurur ama Skorsky helikopter doğuramaz" denilerek "mehmetçiklerin şehit oluşu"nu bir helikopterin düşmesinden daha değersiz gören zihniyete de tanık oluyor orada savaşmaya giden genç erler... Bu türde yaşadıklarını anlatan Güneydoğu'da savaşmış çok sayıda asker görmek mümkün bu toplumda...

Çocuklarımızın katili esas olarak bu yukarıda bahsettiğim ahlaksız zihniyettir... Çocukları ölen insanlarımız da bugüne kadar bu durumu pek sorgulamadı... Şimdi şimdi çeyrek asır geçip onbinlerce gencimiz öldükten sonra yeni yeni "Yeter artık!" denmeye başlandı... Derin Anadolu'nun ölümleri sorgulamamasının başlıca sebebinin daha evvel bu köşede birkaç yazı üst üste yazmıştım...

Şehitlik üzerinden din istismarı

Yine tekrarlayalım... Güneydoğu'da yaşanan savaş bağlamında **mehmetçik, peygamber ocağı** ve **şehitlik** gibi İslami tabirlerin kullanılması büyük bir istismardır... Genelkurmay "Dince kutsal sayılan duyguların istismarı" suçunu alenen ve sistematik olarak işlemektedir...

TSK iradesi, subay alımlarında din meselesi etrafında kılı kırk yarıyor. Subay adayının en ufak bir dindarlık eğilimi varsa, böyle bir istihbarat alınmışsa hemen üstü çiziliyor... Kazara arada kaynayıp TSK'ya alınmışsa, görev süresi içinde dinî tezahürleri hayatında yaşadığı görüldüğü an ihraç ediliyor...

Fakat iş devlet için ölecek ve öldürecek erlerin savaşı çağırılması meselesine gelince tamamen İslami bir dil ve terminoloji kullanılıyor... Bu dil, asker kayıplarına karşı toplumun isyan edişini azaltıyor. Oğlunun şehit olup cennete gittiğine inanan dinî inançları kuvvetli Derin Anadolu böylelikle oğullarının ölümünden ötürü kimseye hesap sormuyor...

Çukur karakollarda yani ölüm çukurlarında bu ülkenin topraklarına bu ülkenin çocuklarının kanları dökülmeye devam ediyor...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Askere gitmeyeceğim!!

Rasim Ozan Kütahyalı 09.10.2008

“Cumartesi gününden beri halkın içindeyim... Aktütün’de verilen 17 şehitte bir PKK başarısından çok, bir askerî hata olduğuna inananların sayısı fazla. Asker kanadından yapılan açıklamalar, kafalarda beliren sorulara yanıt vermekten, kamuoyunu tatminden uzak. Hatta tersine şüpheleri destekler düzeyinde. Bir ihmal, bir gaflet olduğu nerdeyse açık...”

“Adamlar gazetelere haber vere vere geliyorlar nerdeyse ve siz gafil avlanıyorsunuz...”

Er Ramazan baskından bir gün evvel, Cuma günü evine telefon açıp veda ediyor... “PKK’lılar bizi bu hafta içinde üç kez bastılar, ben artık zor dönerim anne...” Ve dördüncü baskında, er Ramazan şehit... **Er Ramazan biliyor da, onun üzerindeki tek yıldızlıdan başlayıp, silsile-i meratip bol yıldızlıya bir yığın komutan nasıl bilmiyor acaba?”**

“PKK ile savaşın başladığı 30 yıl içinde 40 bilmem kaç kez baskına uğramış, son şehitler hariç, 28 gencimiz keklık gibi avlanmasına sebep olmuş bir karakol Aktütün. Karakol mu, elimizle kurduğumuz tuzak mı yoksa? Koskoca orduda, bu durumu değerlendirecek, önlem düşünecek bir kurmay çıkmaz mı?”

Yukarıdaki satırları “TSK karşıtı” diye damgalanmış, menfur ve münafık bir liberal yazar yazmadı... Bu satırlar babası da bir kurmay asker olan, her zaman Kemalist ve milliyetçi bir çizgide olduğunu ifade etmiş bir yazar tarafından yazıldı... Bu sorular onun tarafından soruldu... Bu yazar Hıncal Uluç...

Hıncal Uluç, siyasi kimliği itibariyle laik kesim içinde temsil kabiliyeti yüksek bir isim... Uluç’un onyıllardır bitmeyen, aksine artarak devam eden popülerliğinin temelinde bu var... Laik kesimde ideolojik ve keskin Batı-karşıtı bir ulusalcı-Kemalist çizgi hâlâ marjinal... Çoğunluk *Popüler Kemalizm* diyebileceğimiz, Kemalizmin tüm temel unsurlarına yürekten bağlı ama aynı zamanda Batı ile bütünleşik kalmak isteyen, gri-beyaz bir ideolojik zemine sahip... Hıncal Uluç bu çizginin en net temsilcisi... Uluç, laik kesimin çoğunluğunun paylaştığı hisleri ifade eden bir isim, yani bu soruları

sadece Uluç sormuyor... Genelkurmay bilmeli ki bu sorgulamalar TSK'nın kendi toplumsal temeli olarak gördüğü Kemalist kesimin büyük çoğunluğunda yapılıyor artık...

Bu savaşa inanç kalmadı

Daha evvel de kendini Kemalist ve milliyetçi olarak adlandıran kesimlerin Güneydoğu'da süren savaşa inançlarının kalmadığını belirtmiştim... O sebeple bu ülkenin laik-şehirli ortasınıfı, oğullarının askerliğini rahat bir yerde yapması ve mümkünse yasal yollardan dolanarak bedelli olarak yapması veya yapmaması için elinden ne gelirse yapıyor...

En popüler taktikler şöyle... Bir şekilde kapağı yurtdışına atmak en az üç yıl orada çalışmak ya da bir yolunu bulup çalışıyor gözükmek ve o yolla askerliği bedelli olarak 21 gün yapmak...

Yaşanmış bir hastalık ya da ameliyat varsa, onu abartmak, askerî hastanelerde ilgili tanıdıklara “çürük raporu” çıkartmak için kulis yapmak...

En olmadı, askerliği normal yasal süre içinde yapmak, fakat “rahat” bir yerde yapılmasını sağlamak... Bunu sağlamak için de makam sahibi emekli ya da muvazzaf paşalara ulaşmak, oğlanın rahatı için ricacı olmak...

Bu üç yöntemden biri bir şekilde tutar ve bu ülkenin laik orta ve üst sınıflarının çocukları askerliğini genelde “rahat” yapar... Kimliği ne olursa olsun belli bir maddi gelirin üstünde olan ailelerin çocukları da bu işten “yırtmayı” genelde becerir...

Her zaman olduğu gibi olan yine garibanlara olur, onlar yırtamazlar, istemeseler de o çukur karakollara giderler... Uluç'un anlattığı Er Ramazan gibi “Artık zor dönerim anne...” derler ve göz göre göre canlarını yitirirler...

Sivil itaatsizliğe çağrı

Bu riyakârlık, bu ahlaksızlık benim canıma tak etti artık!..

Ben askerliğini henüz yapmamış biriyim... Daha evvel de düşünüyordum ama dün yeniden uzun uzun düşündüm ve kendi adıma bir karar verdim, buradan da ilan ediyorum... Bu çözümsüz savaş sürdükçe ASKERE GİTMEYECEĞİM!!

Böyle bir sivil itaatsizliği bu ülkenin gençleri olarak bizler yapmadıkça da bu savaşın bitirileceğine de inanmıyorum! Bu fikrimin anti-militarizm ya da vicdani red ile de ilgisi yok... Bu bir meşruiyet meselesi...

TSK, bugün büyük bir meşruiyet krizi içindedir... Kendine Kemalist ve milliyetçi diyenler nazarında bile bu böyle bugün... O sebeple yasal yollardan askerden kaçmak için ellerinden geleni yapıyorlar...

Böyle bir yola tenezzül etmek bence ölen o yoksul ve köylü yurttaşlarımızın katline ortak olmaktır... Birileri rahat yerlerde askercilik oynarken, birileri güvenliksiz ölüm çukurlarında katledilmeyi bekleyecek, öyle mi?

Bu haksızlığa hiçbir vicdan dayanamaz... **O sebeple askere gitmeyeceğim, bu devlete itaat etmeyeceğim...** İsterlerse hapse atsınlar... Bu savaş kirli bir savaş, ordumuz ise kendi evlatlarına değer vermiyor... Böyle inanıyor ve bunu söylüyorum...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürtler için de İmralı'ya itaatsizlik vakti...

Rasim Ozan Kütahyalı 11.10.2008

Daha evvel yazmıştım, okulların açıldığı günden itibaren dört hafta boyunca Bodrum'daydım... Bodrum, bilindiği gibi çok sayıda Kürt yurttaşın da yaşadığı, çalıştığı bir yer...

Orada kaldığım dört hafta boyunca arada beni tanıyanlar çıkıyordu... Yüzüme bakıp bir süre tereddüt ettikten sonra, bana ismimi soruyorlardı ve ardından yüzlerinde bir tebessüm oluşuyordu... Beni tanıdıklarını, okuduklarını söylüyorlardı, ardından ikinci cümleleri de *Taraf*'a övgü cümleleri oluyordu... Gerçekten çok yakın ve sıcak davranıyorlardı... İstisnalar hariç bu okurlar genelde Kürt yurttaşlardı...

Aldığım düzenli mektupları gönderen okurlar da yoğunlukla Kürt okurlar... Son yazımdaki sivil itaatsizlik çağrımdan sonra ise belki ilk defa çoğunluk Türk okurlara geçti... Türkiye'nin hemen her şehrinde olduğunu yazan aşırı sayıda destek mektubu ve telefonu aldım...

Nitekim benim o çağrım bu ülkenin öncelikle kimliğinden ötürü töhmet altında olmayan Türk kesimineydi... Ben bir insanın öncelikle kendi geldiği yeri ve çevreyi eleştirmesi gerektiğine kuvvetle inanan biriyim. Tüm dinlerin de bize vazettiği şey kendine karşı sert, başkalarına karşı yumuşak olmaktır... O sebeple Kürt meselesi bağlamında da öncelikle böyle yazılar yazmaya çalıştım. Sabah akşam DTP'ye "PKK'ya terörist de" diyenlere öncelikle "Siz 'Türk Devleti, Kürt

politikasında bir terör devleti gibi davranmıştır’ diyebiliyor musunuz,” diye sordum... Bu soruyu dürüstçe yanıtlamadan, hiçbir Türk’ün DTP’den bir şeyler istemeye ahlaken hakkı yoktur...

Şimdi bu yazıda ise direkt Kürt dostlara seslenmek istiyorum...

İnanıyorum ki sivil itaatsizlik zamanı hepimiz için gelmiştir... Sivil itaatsizlik, insanın kendini bir şekilde bağlı hissettiği merkeze karşı olursa anlamlı olur... Hepimiz biliyoruz ki Kürtler için bu adres şu an İmralı’dır...

Kanaatimce aynı şekilde Kürtlerin de İmralı’ya karşı çok açık bir itaatsizlik gösterme ve bunu topluca ifade etme zamanı gelmiştir...

Kürt Kemalistleri

Aslında Kürt halkının büyük bir çoğunluğu son yıllarda İmralı’yı ciddi biçimde sorguluyor, bunu biliyoruz... DTP seçmenleri içinde bile sadece ufak bir azınlık İmralı’ya körü körüne bağlı durumda... Bu Kürt azınlıkla bizim ulusalcı-Kemalist Türk azınlık birebir birbirine benziyor... İki kesim de halklarını çok sevdiğini söylemekte fakat halklarının kültürüne ve anlam iklimine tamamen yabancı bir mankurt zihniyetine sahip insanlar... O sebeple birçok genç Kürt aydını, İmralı ideolojisine ve bu ideolojiye körü körüne bağlı mankurt Kürt elitlerine “Kürt Kemalistleri” diyor ki, bu çok yerinde bir tanımdır...

Bahsi geçen, halkının kültürel kimliğine tamamen yabancı Kürt siyasi eliti İmralı’nın kutsal kült olma özelliğini sürdürmesi için de biz Türklerin çok iyi bildiği tipik Kemalist taktiklere sık sık başvuruyor...

Mesela geçtiğimiz yıllarda İmralı’nın sorgulanmasının Kürt halkı tarafından iyice arttığı bir dönemde, aniden bir zehirlenme iddiası ortaya atılmıştı... Uzun süre Öcalan’ın zehirlendiği propagandası yapıldı, bu mesele gündemde tutuldu... Bunun sonradan tipik bir “kutsallığı muhafaza etme” taktiği olduğu anlaşıldı... O dönem sıkı İmralı’cı bir Kürt ahabım “Böyle yapılması lazımdı, önderlik sorgulanırsa, hareket yıpranır” diye bana savunma yapmaya girişmişti. Ben de tebessüm etmiş ve “Bu topraklarda etnik kimlikler ve lider adları değişiyor ama ideolojik öz hep aynı kalacak galiba” diye içimden geçirmiştim... Bir şeylerin kutsallığının sorgulanmaması için sürekli bir kargaşa atmosferi oluşturmak... En ufak bir eleştiri de “yıpratmak” fiiliyle cümleler kurmak... İttihatçılar zamanından beri bu topraklar bu zihniyete çok alışık...

Kürt İttihat-Terakki’si olarak PKK

Bugünün Kürt siyasi hareketi de bu toprakların İttihatçı geleneğini yeniden üreterek silah-merkezli bir siyasete devam edecekse Kürtler büyük bir bataklığın içinde demektir... Ki şu an İmralı'nın ideolojisi bu yöndedir...

Kendileri inkâr etse de PKK özü itibariyle İttihat-Terakki mantığını sol bir siyasi dille Kürt milliyetçiliği üzerinden yeniden üreten bir örgütten başka bir şey değildir bence Kürt dostlarım... Kabaca söylersek PKK, Kürt İttihat Terakki'sidir...

PKK'nın/İmralı'nın İttihatçı mantığı kendi egemenliği için mücadele yönteminde de geçerlidir... İmralı, 'Türkiye'nin sahibi TSK'dır' diye tanımlamış, bunu da ebedi durum olarak kabul etmiştir. TSK'nın bu pozisyonundan da son derece memnundur. Karşısında sivil siyaseti değil, silahlı bir gücü görmek kendi zihniyetine de çok uygundur... Kendi siyasi egemenlik gayesini de TSK otoritesiyle uzlaşarak elde etmek, İmralı'nın temel meselesidir. Sivil siyaseti askıya alarak askerî ilişkiler çerçevesinde hedefine ulaşmak yegâne arzusudur...

Yarın devam edeceğim...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürtler, İmralı ve Tayyip Erdoğan

Rasim Ozan Kütahyalı 12.10.2008

İmralı, sivil siyaseti değil silahlı bir gücü kendine muhatap alarak bu meseleyi sürdürmek istiyor, silah silaha siyasetten memnun... Ne kadar sürerse sürsün, bir gün gelecek ve TSK dize gelecek, pes edecek, tamam anlaşalım diyecek ve PKK bu şekilde mevzi kazanarak, amacına ulaşacak... İmralı'nın kafasındaki şablon bu...

Kürtlerin daha az acı çekmesi, olabildiğince çabuk çözüme gidilmesi ve daha az Kürt insanın ölmesi gibi kaygılar ne İmralı'nın ne Kandil'in kafasında var... Bu arada dün bazı şeyleri de “içeriden” bilen bir Kürt dostum ısrarla, şiddeti sürdürmek isteyen daha ziyade Kandil olduğunu bana belirtti. Kandil'in İmralı'dan otonom davrandığını söyledi... Kandil yani Karayılan iradesi PKK içinde İmralı'ya rağmen bir bağımsız güç sahibi midir? İmralı onun üzerinde hükümsüz müdür? Bence bu meselelerin de açıkça konuşulması, tartışılması lazım... Bizim *herTaraf* sayfaları bunun için çok uygun diye düşünüyorum... Özellikle Kürt dostlara bu “iç” konuları açık açık dillendiren yazılar yazmaları noktasında çağrıda bulunuyorum...

Öte yandan PKK içi dengeler ne durumda olursa olsun, kim egemen olursa olsun temel ideolojik damar değişmiyor... PKK, her halükârda daha az Kürt gencinin ölmesini, şiddetin bir an evvel bitirilmesini amaçlayan bir örgüt değil... Kürt gençleri yukarıda tanımladığım zihniyet bağlamında sadece birer araç... Türk devletinin zulüm politikaları PKK'nın her

zaman işine geliyor, sürekli dağa çıkıp ölebilecek bir insan deposu olarak görüyor Kürt gençlerini PKK... Türk tarafında da savaşımaya gelen askerlere böyle bakan bir zihniyetin olduğundan daha evvel bahsettim...

Hep birlikte sivil itaatsizlik

Türkler ve Kürtler hep birlikte görmeliyiz ki bu şer ittifakı hepimiz için daha çok sayıda ölüm demek... Bizlerin cesetleri üzerinden birbirilerini daha çok güçlendiren ve palazlandıran bir ittifak bu... "Vatan", "Dava", "Bölünmez bütünlük", "Ulusal kurtuluş" gibi sözler külliye yalan ve daha fazla anneyi ağlatmak için sadece payanda... Burada karmaşık bir çıkar ilişkileri ağı ile çok kirli bir savaş var. Dahası bu şer ittifakının şu an ortak gündeminde etnik çatışma ve iç savaş var... Bu ülkenin gençlerinin hep birlikte gerçekleştireceği bir sivil itaatsizlik hareketi bu şer ittifakının belini kırabilecek yegâne girişimdir... Hem Ankara hem Diyarbakır inlemelidir... PKK-Ergenekon ortak prodüksiyonunu yalnızca bu ülke gençlerinin toplu itaatsizlik hareketi bitirebilir...

Tam bu noktada Başbakan Erdoğan'a seslenmek istiyorum...

Şu inadından vazgeç Erdoğan, Ahmet Türk ile el sıkış ve konuşmaya başla...

Bugün DTP ile konuşmak, özellikle de Ahmet Türk gibi İmralı'nın desteğiyle değil İmralı'ya rağmen orada bulunan biriyle konuşmak PKK şiddetine karşı yapılabilecek en isabetli harekettir...

Ahmet Türk orada Kürt halkının iradesiyle, Kürtlerin ona olan sevgisinin verdiği güçle duruyor... Bu sevgiden kaynaklanan gücü PKK görmezden gelemiyor. O sebeple Türk'ün konumunu mecburen kabulleniyor...

Aslında Kürt halkı yeri geldiğinde İmralı'ya çok güzel ayar vermeyi biliyor... Çok yakın zamanda bunu iki defa yaşadık...

İmralı'ya Kürt ayarları

İlkinde, İmralı zihniyeti TSK'ya "İrtica ile mücadelede yanındayız, bu konuda anlaşıyoruz" mesajını vermeye çalıştı... Kürt halkı tepkisini öyle net gösterdi ki, Kürt Kemalizmi hemen geri adım atmak durumunda kaldı... Kürtler, İmralı'ya ilk ayarını vermiş oldu...

İkinci olarak da, Ergenekon sürecinde PKK'ya yakın gazeteler "Ergenekon bir Amerikan komplosudur" mealinde saçmasapan manşetler attı... Bu da İmralı'nın yöntemlerine ve zihniyetine hayran olduğu Türk İttihatçılarına ikinci el uzatışıydı... Fakat ona da Kürt halkı anında tepki verdi, ondan sonra manşetler değişmeye başladı ve bir İmralı operasyonu ile yerinden edilen Ahmet Türk DTP eşbaşkanlığına Kürt halkının iradesiyle yeniden geldi... Kürtler, İmralı'ya ikinci ayarını da böylece verdi...

Yani Tayyip Erdoğan... Bil ki sen Ahmet Türk ile görüşüp konuşursan, aynı masada olursan, Devlet Bahçeli'nin Hasip Kaplan'a yaptığı şakalardan birini bile yaparsan, toplum ekranda sizi şakalaşırken bile görebilse, inan çok şey değişir...

Böyle bir normalleşme ortamında hâlâ Kandil şiddete devam ederse bil ki Kürtler Kandil'e de İmralı'ya da anında sert bir ayar verecektir... Sen ısrarla konuşmaya, samimiyetle sivil siyaset yolunu sürdürmeye devam edersen, çeyrek asırdır savaş koşullarından bunalan Kürt halkı yerel seçimlerde de istediğini sana verir...

Sen bu tavrını sürdürdükçe, Ahmet Türk'e randevu vermedikçe, aynı masada oturmamakla PKK güçleniyor... Bu tavrından ötürü seni geldiğin günden beri devirmek isteyen zinde kuvvetler güçleniyor...

Bu inadınla bu zihniyetlere daha ne kadar hizmet edeceksin Erdoğan?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu savaşa generaller inanıyor mu?

Rasim Ozan Kütahyalı 15.10.2008

Vicdani ret hakkı Türkiye'de tanınmıyor. Her ama her koşulda silâh altına girmeyi reddeden bir düşüncenin neticesi olarak vicdani ret hakkını kullanmak isteyen gençler bu ülkede de var...

Yakın geçmişe kadar bu insanlara çok ama çok hoyrat davranılıyordu. Sürekli hapiste tutuluyorlardı. Ayrıca hapiste de sistematik fiziksel zorlamalara ve darplara uğruyorlardı... İki yıl evvel AİHM bu konuda Türk devletini mahkûm etti. Vicdani ret hakkını savunanların simge ismi haline gelmiş Osman Murat Ülke, devlete karşı açtığı davayı kazandı...

O günden sonra işler biraz daha değişti. Türk devleti vicdani ret hakkını hâlâ tanımasa da, artık eski usul yöntemlerini uygulamakta da çekiniyor. Fakat vicdani retçiler yine sürekli davalarla meşgul. Öte yandan bu konuyu Türk devlet

mantığı tek bir davada ifade etmeyip, habire vicdani retçilere çeşitli ceza davaları açıyor. Bu mantığıyla da Türk devleti, AİHM’de geçtiğimiz dönemde mahkûm edildi. Bu yolla, ilgili kişilerin medeni haklarından sürekli mahrum halde yaşatılarak, bir tip “medeni ölüm”e mahkûm edildiklerini AİHM ifade etti. Vicdani retçileri yine haklı buldu...

Haklı savaş kavramı

Daha evvel de belirttim ben her ama her koşulda savaşı reddetme anlamına gelen bir anti-militarist ve savaş-karşıtı düşünceye sahip değilim. Dolayısıyla vicdani retçi de değilim. Öte yandan bu ülkede anti-militarist düşünceyle hareket edenlere saygı duyuyorum. Bu insanlar fikirlerini ifade ettikleri için çok zorbalıkla karşılaştılar ve bu konuda fikri mücadele verdiler, veriyorlar. Vicdani ret hakkının bu ülke hukuku tarafından tanınması gerektiğine de inanıyorum. **Ama ben “haklı savaş” kavramının olabilirliğine –en azından mevcut reel dünya konjonktüründe- inanan biriyim...**

Mesela 95 Bosna ve 99 Kosova askerî müdahaleleri ahlaken ve vicdanen haklı silahlı müdahalelerdi. İnsanlık ortak vicdanının kanaati de genelde bu yöndedir. Aynı şekilde 94 Ruanda soykırımı olayına da tüm ordulardan gelen birliklerden oluşmuş bir uluslararası askerî güç müdahale etmeliydi. Evet, o soykırımcı yerel silahlı güçlerle de savaşılmalıydı. İşte o savaş **haklı savaş** olurdu... Böyle bir haklı savaşta ben silâhına girmeyi reddetmem. Hatta gönüllü olurum. Yeteneklerimin elverdiği alanda o savaşın haklı mücadelesine katkı yapmak isterim...

Aynı şekilde ülkemize başka bir ülkenin ordusu işgal amaçlı girse, o durumda ordumuzun direnişi de haklı bir savaş olacaktır. Öyle bir halde o savaşta bu ülkenin bir yurttaşı olarak inanarak yer alırım... Zaten öyle bir zamanda bu halkın çok büyük çoğunluğu askere çağrılmayı da beklemez... Kendi gönüllü olur...

“Savaş özellikle bitirilmiyor” diye inanılıyor

Fakat bugün aynı halk, açıkça söyleyelim ki büyük çoğunluğuyla Güneydoğu’da yürütülen savaşa inanmıyor. Bu savaşın karmaşık çıkar ilişkileri ağını, içinde barındırdığına inanıyor. Bu savaşı kirli ve çözümsüz buluyor. Özellikle Aktütün felaketinden sonra yıllardır biriken tepkiler su yüzüne çıktı... En ulusalcı kalemler bile isyan bayrağını çektiler, bardak artık taşıtı...

Her ama her kesimden insanımız, samimi olarak kendini ifade ettiğinde benzer duyguları dillendiriyor... Kendine Kemalist ve milliyetçi diyenler de dahil bu ülkenin büyük çoğunluğu bu savaşın özellikle bitirilmediğine inanıyor... Bu savaşın bitirilmemesinin birilerinin çıkarına geldiği ve bu çıkar çarkının sürdürülmesi için savaşın elbirliğiyle devam ettirildiği düşüncesi toplumun çoğunluğunda hâkim...

Böyle bir gerçek var ya da yok, onu bilemeyiz ama bu toplum geçen çeyrek asırdan sonra buna inanıyor artık. Böyle bir inancın bu kadar yaygın oluşu bile çok ciddi bir meşruiyet problemine işaret ediyor...

Generallere ve yargıçlara sorular

Bence generaller de, bana dava açmaya hazırlanan savcılar da ve yargıçlar da bu toplumsal ruh halinin farkında... Hatta daha açık söyleyelim onlar da oğullarını o çukur karakollara göndermeme çabasında olan kesimin içindeler... Oğulları 17 askerimiz gibi o ölüm çukurlarında bir havan topuyla şehit düşse “Vatan sağ olsun, öbür oğlum da şehit olmaya hazır” diyecek düşüncede asla ve asla değiller... Hele general ve yargıç eşleri olan o anneleri silahla zorlasanız bile inanmadıkları o sözleri sarfetmezler...

Dürüst olun Türk generalleri... Dürüst olun Türk savcı ve yargıçları... Yanlış mı söylüyorum?

Sizlere sormak istiyorum...

Aktütün gibi bir çukur karakola oğlunuzu gönül huzuruyla gönderir miydiniz? Oğullarınızın orada açık hedef olarak ölmeyi beklemesini “vatan görevi” görür müydünüz? Oğlunuz öldürülse “vatan için şehit oldu yavrum, vatan sağ olsun” diyebilir miydiniz? Buna vicdanınız, kalbiniz ve aklınız inanır mıydı?

Bu sorularıma dürüst ve kalpten cevap verin lütfen... Sonra da düşünün...

Bu savaşa gerçekten inanıyor musunuz?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sanatçılar, saplantılar ve korkular

Rasim Ozan Kütahyalı 18.10.2008

Bizim gazetenin “Tehdidi bırak, hesap ver” manşetini attığı günün akşamına doğru Sinan Çetin aradı. Kendinden beklendiği gibi *Taraf*’a tam destek veriyordu. Her zamanki heyecanından da daha yüksek bir heyecanla konuşuyordu... “Plato’ya gelsene, oradan da *Taraf*’a beraber gidelim, Ahmet’le de çok konuşmak istiyorum” dedi. Ben de atladım Plato’ya gittim...

Bilenler bilir PlatoFilm'in Cihangir'deki geniş mekânı bütün bir sanat ve medya dünyasının geçiş köprüsü gibidir. Plato'dan bir sürü “celebrity” her gün gelip geçer. Sürekli bir sirkülasyon vardır...

Orada bu kesimin genel ruh hallerini gözlemlemek mümkündür. Benim de geçen yıllar içinde epey gözlemim oldu. Bu köşede de zaman zaman bu halleri yazmaya çalışıyorum...

Bu aralar belli süredir zaten İstanbul'un dışındaydım, Plato'ya da uğramıyordum. Çetin'le görüşür görüşmez hemen malum mevzulara girdik. Gazeteye de oradan gidelim diyorduk. Tabii bir yandan gazete de çok yoğun bir gün geçiriyordu. Biz sohbet ederken yine iki kişi geldi. O iki kişiden biri eski devrimcilerden Sinan'ın bir arkadaşı, benim de saygı duyduğum bir insandı. Bahçedeki masaya geçtik... Çetin aldı gazeteyi manşeti göstererek “Şu Türkiye'nin tarihinde kimse bu kadar cesur olamadı, hiçbir “Ben devrimciyim” diyen yayın organı böyle gerçek muhalefet yapmadı daha!” dedi... Şimdi reklam dünyasının önemli bir aktörü olmuş o kişi buna itiraz etse de *Taraf*'ı destekleyen bir tavırdıydı. Sonra bana daha evvel kendilerinin de şu, şu dönem, kime karşı ne manşetler attığını anlatmaya başladı...

Taraf etrafında sohbet böyle sürerken masanın diğer misafirinde bir gerilme olduğunu sezmek olanaksızdı. O arada gelen giden sirkülasyonu devam ediyordu. Arkada mangal hazırlıkları başlamıştı... “Plato'dan *Taraf*'a geçelim” muhabbeti, mangal ve akşam yemeği ortamına dönmeye başladı... Masa kalabalıklaşıyordu...

Sonunda masadan birinin “Sen ne düşünüyorsun?” demesiyle o arkadaşın eteğindeki taşlar dökülmeye başladı. Bu gazete nasıl böyle cesur olabiliyordu? Arkasında ne vardı?.. Daha ilerledikçe bir kesimin bilinçaltı ortaya çıkmaya başlıyordu... Koskoca bir Genelkurmay Başkanı'na nasıl böyle hesap sorulabilirdi? Bu nasıl söylenebilirdi? İlker Başbuğ'un bir gün evvelki kükremesi kendisine hatırlatıldı... O gayet normaldi. Askerlerin doğal tavrı öyleydi. Ama bir gazetenin böyle davranması, bir generali sorgulaması, hesap vermeye, şeffaflığa çağırması, somut sorular sorması bu ülke için “yapay” bir davranıştı... Yapaylığı bırakıp, doğallığa dönmeli, her gelen şehit haberine “vatan sağolsun” manşetleri atılmaya devam edilmeliydi... Çukur karakollar sorgulanmamalıydı. Saldırıyı önceden bildiren istihbarat raporları gündeme getirilmemeliydi. Bu toplumun vergileriyle bize hizmet etmek için orada bulunan generallere hele ki böyle “dinci” bir hükümet varken kayıtsız şartsız itaat edilmeliydi... Bizler için doğal ve normal durum buydu...

Sonra masadan bu görüşe destekler artmaya başladı... Benim için yadırgatıcı bir durum değildi tabii. Yıllardır PlatoFilm'in ortamında bu konular açıldığında benzer manzara hep tekrarlanır... Sinan Çetin, her seferinde coşkun ve taşkın bir dille her alandaki özgürlükçü fikirlerini ifade eder. Ortamdaki arkadaşlar –hele ilk falan gelmişlerse- epey şaşırırlar fakat bu sözleri işveren konumundaki Çetin söylediği için, katılmak zorunda hissederler kendilerini... Bir süre sonra bakarsınız oyuncu, şarkıcı, senarist, yönetmen herkes liberal olmuş!! (Gerçekten öyle olanlar da var ama, bunu da belirteyim.) Sonra ise artık dayanamayan biri yukarıda bahsettiğim arkadaş gibi patlar. O arada Sinan da masadan falan kalkmış olur –düzenli olarak kalkar gider kendisi- o cesaretle herkes içinden geçenleri saymaya başlar... O içerden geçenler genelde Batılı siyasi literatürde **neo-faşizm** dediğimiz ideolojiye denk gelir... Tabii bu feci saplantıların hala çağdaşlık ve ilerçilik olduğu düşünölmeye devam edilir...

Devletin sanat dünyası üzerinde yarattığı sistematik korku politikasını da bu bağlamda es geçmemek gerekiyor tabii... Ahmet Kaya linç, tüm Türk popüler kültür dünyasının belleğinin derinlerinde duruyor... Yılmaz Erdoğan'a sırf Kürt olduğu için bugüne kadar yapılmış onca taciz ve hakaret akıllarda duruyor. İbrahim Tatlıses "Kürtçe şarkı söyleyeceğim" dediğinde "Seni Taksim'in ortasında asarız" diyen zihniyetin devletçe de meşru görülmesi ve her mevzuya dayılanan Tatlıses'in bu konularda ürkerek sinmesi akıllarda duruyor...

Devlet zihniyetinin beyinlere zerk ettiği saplantılar... Devletin her an diri tuttuğu korkular...

Ama biliniz ki bu dönem artık kapanmıştır... Evet, Başbuğ'un dediği gibi hepimizin durduğu yer çok önemli... Şimdilerde doğan çocuklarımız bu zor zamanlarda nerde durduğumuzu hepimize soracak çünkü...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk solu, ırkçılık ve modernlik

Rasim Ozan Kütahyalı 19.10.2008

Deniz Gezmiş'ten hareketle sol meselesine dair tartışmalara, geçtiğimiz bayramın başlarında çok önemli iki kalem tarafından ciddi bir katkı sunuldu...

Etyen Mahçupyan ve Murat Belge bu mesele etrafında cesur ve samimi çıkışlar yaptılar. Halil Berktaş zaten sık sık bu konuya değiniyor. Ben de o dönem "Babalar devrede" gibi bir başlıkla son bir yazı yazıp, aradan çekilmeyi düşünüyordum. Öte yandan tam o dönem önce Altınova, sonra Aktütün felaketi, ardından da Başbuğ'un tehditvari konuşmasıyla Türkiye çok kritik bir sürece girdi... Öyle olunca ben de bir daha bu meseleye dönemedim, Belge de tek yazıda kaldı, devamını gündem yoğunluğundan getiremedi. Mahçupyan ise bu meseleye dair yazısının çıktığı bayramın ilk günü bana bizzat söylediği gibi yaparak bu konu etrafında yazmaya devam etti. Çünkü artık kendi tabiriyle ilk benim tarafımdan zorlanan kapının açık tutulması şart olmuştu...

Bu tartışmalarda en temel husus anadamar Türk sol geleneğinin İttihatçılığın varyantında bir dünya görüşünün taşıyıcısı olmasıdır. Mustafa Suphi, Şefik Hüsnü ve Ethem Nejat'lardan Hikmet Kıvılcımlı, Doğan Avcıoğlu ve Mihri Belli'lere kadar tabandan bu böyledir... Bu hiç kimse tarafından inkâr edilebilecek bir olgu değil... Dolayısıyla aynen Mahçupyan'ın yazdığı gibi –değerli istisnalar hariç- Türk solcuları İttihatçı geleneğin ve ister istemez onun türlü arızalarının da taşıyıcısı oldular, hâlâ da oluyorlar...

İrkçılığın sıradan hale gelmesi

İrkçilik ve zenofobi de bu İttihatçılık nehriyle metazori olarak taşınan taşlar işlevinde bulunuyor Türk solculuğu içinde... Yani bu bağlamda sistematik bir ırkçılık, yabancı düşmanlığı yok. **Tıpkı şovmen Okan Bayülgen ile ilgili yazdığım gibi “banal ırkçılık” yani bir tip sıradan ve doğal ırkçılık potansiyel olarak anadamar Türk solcusunda içkin halde bulunuyor.** Daha da geniş bağlamda bu modern Türk bireyi kategorisinin de potansiyel olarak taşıdığı bir şey... Açıkça söylemek lazım ki, **zenofobi ve sıradan ırkçılık egemen modern Türk kimliğinin bir parçası...**

Bu toprakların modernleşme deneyimi zenofobi ve ırkçılığı doğallaştırdı ve sıradanlaştırdı... Bunu Modern Türk edebiyatının taa en başından beri de görmek mümkün. Dolayısıyla **“Bizde Avrupa’da olduğu gibi ırkçılık yok” gibi sözler modern Türkler bağlamında bir palavradır.** İrkçilik da ezeli ebedi “Avrupalı” bir şey değil, onun da modernite olgusuyla belirginleşen bir tarihi var. Zaten Avrupa da icat bir kavram, icat bir kıta. Zaten haritaya yalın bir gözle bakan biri Avrupa denilen yer neden kıta olarak adlandırılır anlayamaz. Avrupa denilen coğrafya Asya’nın bir uzantısından, burnundan ibarettir. Öyle bakıldığında Hindistan da ayrı bir kıta olarak görülebilir. Üstelik nüfus olarak da Avrupa’dan büyük bir yer. *Myth of Continents* adlı kitabında Martin Lewis & Karen Wigen bunu çok yetkin biçimde belirtirler...

Avrupa ve ırkçılık

Özetle, Asya’nın uzak batısını Avrupa yapan ve merkeze yerleştiren modern zihniyettir. Bu Avrupa-merkezli sakat bakış Avrupa-karşıtı bir kurguyla bizim birçok aydınımızca da devralınmış durumda... İrkçılık bağlamı da bunlardan biri. Oysa **biz de modernleştikçe, modernliğin safralarından ırkçılık da Türklerin ve genel olarak bu coğrafyanın bünyesine sızmaya başladı.** Bizim modernleşmemiz de ağırlıkla safra tarafından sakat bir modernleşme olduğu için, bu bağlamda vahim neticeler doğurdu, doğuruyor... Mahçupyan’ın belirttiği üzere bu modernleşme sürecinde etnik Türkler “hâkim millet” olmayı tarihsel hak olarak gördü. Hâkimiyet ve üstünlük, Türkler için ezeli, ebedi ve mutlak idi... Türk olmayanların gayri-insanileştirilmesi ve aşağılanması da bu süreç içinde sıradanlaştı... “Asla milliyetçi değilim, ben evrensel değerlere inanırım” diyen ve buna samimiyetle inanan Türklerde de bu sebepten doğal ve banal bir ırkçılığa ve zenofobiye rastlamak olasıdır...

Deniz Gezmiş ve Okan Bayülgen

Dolayısıyla zenofobi ve ırkçılık meselesi üzerinde titizlikle ve ciddiyetle durmak gerekiyor. **İrkçılığın kaba ve belirgin hallerinden ziyade sofistike ve banal halleri bana göre daha tehlikeli...** Banal milliyetçilik yada ırkçılık Michael Billig’in mükemmel eserinde (*Banal Nationalism*) belirttiği gibi yaygınlaşmaya çok daha müsait bir yapı arz ediyor.

Çünkü bu tip ırkçılık, adı konmayan, inkâr edilen, sanki yokmuş gibi varsayılan, hatta tamamen karşıt olunduğu sanılan hastalıklı bir zihinsel alışkanlık...

Türk solculuğunun merkezî ve kilit bir figürü olan Deniz Gezmiş de, Türk popüler kültürünün kilit bir figürü olan Okan Bayülgen de bu alışkanlığın taşıyıcısı olabiliyor...

Temel mesele bu alışkanlığı yaratan zihinsel atmosfer meselesidir... Bu isimleri gündeme getirmek de o zehirli atmosferin dağıtılmasına vesileden ibaret...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

TSK yeniden yapılanmak zorunda

Rasim Ozan Kütahyalı 22.10.2008

Şu an yaşadığımız meselenin önce adını koyalım... Bu ülkenin bir TSK meselesi vardır...

Aktütün felaketi bir vesile olmuştur... Esas mesele kurumsal bir çürümüşlük meselesidir... Bu ülkede şu an TSK bağlamında sistemsizlik ve iç disiplinsizlik sahte milliyetçi bir söylemle kamufle edilmeye çalışılmaktadır...

Evet, milliyetçilik söylemi sadece bir kamuflaj aracıdır... TSK meselesi etrafında bence yaşadığımız felsefi bir çatışma da değil... Böyle düşünmek kesinlikle yanılsama olur. Özgürlükçü ve demokrat kalemler de bence bu yanılsamadan kaçınmalı...

Benzetmek gerekirse bu yaşadığımız, 1999'daki Kızılay, 2001 krizi sonrası bankalar ve finans sistemi hadisesine benzemektedir...

1999'da yaşadığımız deprem sonrası bir devlet kurumu olan Kızılay'ın tamamen yozlaşıp çürüdüğünü fiilen görmüştük... Fakat o süreçte medya bu meselenin sürekli üzerinde durdu. Kurum sürekli ağır biçimde eleştirildi, denetlendi, eski defterler açıldı, birçok kişi yargılandı. Bunun üzerine Kızılay yeniden yapılanarak çok daha sağlam bir kurum haline geldi...

Aynı şekilde 2001 krizinde hepimiz gördük ki bu ülkenin finans sistemi tamamen yozlaşmış ve çürümüştü... Bankaların içi boşaltılmış, akıl almaz bir tezgâh kurulmuş... O dönemden sonra bu ülke finans sistemini de yeniledi, sağlam ayaklar

üzerine yeniden inşa etti. Denetlenme ve hesap verme sistematik hale getirildi. Bugün herkes kabul ediyor ki Türkiye'nin güçlü bir finansal sistemi var. Küresel finans krizinden en az etkilenen bankacılık sistemlerinden biri bu ülkede...

Yani bir ülkenin kurumları çürüyebilir, yozlaşabilir, batağa saplanabilir... Böyle olması o kurumların önemini ve değerini azaltmaz... Bankalar yozlaşmışsa, finans sistemi çürümüşse bunun eleştirilmesi bankaları yıpratmak amaçlı çabalar demek değildir... Bilakis, o bankalar daha sağlam yapılar haline gelsin, o finans sistemi daha güçlü ve dayanıklı olsun istendiği için o eleştiriler yapılır... Şeffaf, hesap veren ve denetlenen bir yapı her geçen gün daha kuvvetlenir, daha sağlamlaşır...

Denetlenmeyen kurum çürümeye mahkûmdur... Hesap vermeyen kurum yozlaşmak zorundadır... Bu bir insan için de geçerlidir... Eğer denetim ve şeffaflık yoksa çürüme ve yozlaşma olgusu istem-dışı bir olaydır... Hiç ama hiç istenmese de bu böyle cereyan eder... Aksi örneği de tarihte yoktur...

İşte o sebeple TSK meselemiz, bu ülkeyi seven herkesin meselesidir... Bu ülkenin güçlü ve sağlam bir ordusunun olmasını isteyen herkesin meselesidir...

TSK kendi kendini çürütüyor, zayıflatıyor!

Açık söylüyorum... **Şu anki durumun devamını isteyen bilerek ya da bilmeyerek TSK-karşıtı bir tutum içindedir... Bu ülkenin düşmanlarının tam istediği şeyi yapmaktadır...** Denetlenmeyen, hesap vermeyen dolayısıyla yozluk ve çürümüşlüğe batmış bir kurumun böyle devamını istemek Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin altına dinamit koymaktır...

Bunu hangi Kemalist isteyebilir? Hangi milliyetçi isteyebilir? Hangi vatansever ve ulusalcı isteyebilir? Eğer inançlarında samimiyseler en ama en başta karşı çıkması gereken onlardır...

İşte milliyetçi bir aydın Sedat Laçiner... Laçiner tam bir Türk milliyetçisidir... Zihniyet olarak tam bir devlet aydınıdır, Genelkurmay'ın davet ettiği, Türk devletinin kendi ideolojisinin ikmali için yetişen akademisyenlerden biridir...

TSK denetlenmezse devlet yıkılmaya hazır hale gelir

Laçiner'in 17 ekim tarihli *Radikal*'de yayınlanan makalesini okuyun... Özellikle kendine milliyetçi diyenler okusun... Çok yürekli, dürüst ve gerçekten vatansever bir makale o... Laçiner'in ideolojik yapısına ben uzağım.

Fakat samimi ve hakiki bir milliyetçinin, bir Kemalistin de bugün “devletin bekası” için şeffaf ve hesap veren bir orduyu talep edeceğine eminim... **Çünkü eğer TSK meselesi konuşulmazsa, bu kurumsal yeniden yapılanma için adım atılmazsa, şeffaf ve hesap verebilen bir güvenlik sistemini inşa edemezsek çok açık söylüyorum ki bu devlet bölünecektir... Bu ülke iç savaşa sürüklenecektir... Kaos ve kargaşa vatan toprağının her yanını saracaktır... Türkiye’nin düşmanları bayram edecektir...**

Siz İlker Başbuğ, bu devletin bölünmesini ve bir iç savaş çıkmasını mı istiyorsunuz? Siz Tayyip Erdoğan, bu ülkenin düşmanlarının bayram etmesini ve muhtemel bir kargaşa ortamında da derdest edilmeyi mi istiyorsunuz? Siz nasıl bir sivil hükümetin başısınız? **Her ikiniz için de kendi iktidarlarınızı korumak, bu ülkenin geleceğinden daha mı önemli?**

Laçiner’in dediği gibi bu dönem askerî yapılanma içinde çürüme, yolsuzluk, ihmaller ve karanlık noktalarla yüzleşeceğimiz bir dönem... Hazır olmalıyız... Bu süreç sancılı geçecek...

Ama en sonunda bizim de şeffaf, açık, hesap veren, denetlenen ve dolayısıyla güçlü, dirayetli ve sapasağlam bir ordumuz olacak... TSK’nın ve Türkiye’nin düşmanları bayram edemeyecek böylece...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon evi

Rasim Ozan Kütahyalı 25.10.2008

Geçtiğimiz hafta içinde Ergenekon davası başladı... Bu dava her sağduyu sahibi insan için çok önemli...

Aslında kelime basit: Sağduyu... Ergenekon bağlamında bu hissediş sizde yoksa, geriye ne konuşulursa konuşulsun boş bence... Ergenekon’un toplum tarafından algısı bakımından altı çizilmesi gereken net bir durum var...

Ergenekon’u hafifseyen yaklaşımlar bu ülkenin hiçbir Ermeni ya da Kürt yurttaşında yok mesela... Hangi zihniyet yapısında olursa olsun solcu, liberal ya da muhafazakâr her Ermeni ve Kürt yurttaş bu mesele etrafında çok duyarlı... Genel olarak tüm gayrimüslim yurttaşlar da öyle...

Ergenekon denen sistematığın doğrudan hedefleri olmuş yurttaşlarımızda etnik Türk solcularına has hafifsemenin zerresi yok... Hatta Türk soluna hâkim bu hafifseme onları çok rencide ediyor. Son dönemde bu tip bir sol anlayıştan onları tamamen uzaklaşma noktasına getiren de bu...

Ergenekon ve Türk solcusu

İki üst düzey generalin tutuklandığı günün ertesinde sosyalist aydın Ahmet Çakmak bu tutuklamadan ötürü içinde bir üzülmeye ve rahatsızlık hislerinin uyandığını yazmıştı... Sonra bu rahatsızlık hissinden ötürü yeniden kendini rahatsız hissettiğini yazdı Çakmak... İçtenlikle ve dürüstçe ifade edilmiş bu hisler üzerine Türk solcuları düşünmelidir bence... Bu noktadan sonra sol meselesi polemik ve çatışma durumundan çıkarılmalı ve daha duygusal bir zeminde konuşulmalı artık...

Çakmak'ın hisleri ortalama Türk solculuğu bağlamında temsil kabiliyeti çok yüksek hisler, önce onu tespit edelim... O kadar görülen işkence, mahpus günleri, devletin yaşattığı sıkıntılar, acılar... Ama yine de Ergenekon bağlamında itiraf edilen bu hissiyat... Hiçbir Ermeninin, Yahudinin, Kürdün hissetmediği sadece etnik Türk solcularına ait bu garip duygular... Bir yandan “Hrant’a” hitabıyla Ermeni meselesi etrafında samimi ve vicdanlı bir kitap yazabilmek... Bir yandan Hrant'ın geride kalan tüm ailesinde (ve tüm Ermeni cemaatinde) korku ve ürküntü uyandıran bayrak mitinglerini izlerken derin bir haz duyabilmek... Bayrak mitinglerinin ruh haline etnik Türk solcusunun kendini ait hissetmesi...

Bunun esasen istem dışı yaşanan bir soyaçekim hadisesi olduğunu düşünüyorum... Türk solculuğunun özünde olan o İttihatçılığın –istenmese ve inkâr edilse bile- nüksetmesi ve adım adım Türk solcusunun ruhuna yeniden hâkim olması... Geçmişte yaşanmış, ortak bellekte duran hapis, işkence, dayak, aşağılanma, hor görülme... Ama yine de egemen unsur olarak kendini bu devletin aura'sına ait hissetme... O devlet bakışından kopamama... O devlete ait olmak, o devlete sahip olmak ve o devlet diliyle konuşabilme arzusu...

Baba ve evlat

Bir tip çok problemlili baba-evlat ilişkisi, Türk solcusuyla Türk devlet zihniyetinin arasında yaşanan... Ama yine de baba-evlat... Evlat sık sık dayak yiyor ama babası biraz gülümsedi mi, biraz şöyle “Hadi gel yanıma bakayım” dedi mi, birden kendini o babanın kucağında buluyor... O evladın tüm sahte asiliğine rağmen engelleyemediği derin bir baba sevgisi var... O zalim kere zalim babaya karşı derinden bağlılığı ve dolaylı itaati var... Yine de Türk solcusu o babanın evladı çünkü... O babanın tamamen çıplak kalacağı bir durum olasılığı onları içten içe üzüyor... Hele ki o babanın üvey evlatlarının elinde olduğuna inandıkları bir dönem, o üvey evlattansa babalarını tercih ediyorlar içten içe... Ne Ergenekon Ne AKP... Yani “Ne babamız ne üvey evlat” deseler de babaları bir şekilde kazansın istiyorlar...

Her daim yetim olanlar

İşte bu toprakların etnik olarak Türk olmayanlarının asla hissetmediği ve hissedemeyeceği duygular bunlar... Onlar evlat olmak istediğinde bile dışlanacaklarını biliyorlar çünkü... O babanın evinde sığıntı gibi, her an evden kovulmaya hazır yaşadıklarını biliyorlar çünkü... Babası arada dayak atsa da yine “Gel, sen benim evladımsın” diyecek, bunu biliyor Türk solcusu... Kürtler ve gayrimüslimler ise bu evin yetim olmaya mahkûm edilmiş iki mensubu... Bu babanın egemenliği sürdükçe de öyle olacağını biliyorlar...

Onları son süreçte evlat olan solla derinden ayıran, temelde bu bence... Türk solcularının son tahlilde baba evi burası... Sahte başkaldırıları, sanal isyanlar çıkarsalar da burası baba evi... Kürtler ve gayrimüslimler içinse sığıntı gibi yaşamak zorunda bırakıldıkları bir kâbus yuvası...

Aleviler ve Sünni-dindarlar ise bu evin üvey evlatları... İki düşman üvey evlat... Birbirlerinin başına gelenleri birbirinden bulan, üvey babalarını suçlamamak ve suçu birbirlerine atmak için türlü bahaneler üreten, bir gün bir şekilde “Ben de öz evlat muamelesi göreceğim” diye boş ve beyhude bir umutla bekleyen iki üvey evlat...

Bu evin hikâyesi her açıdan hazin yani...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Esas üzücü olan...

Rasim Ozan Kütahyalı 26.10.2008

Türk medya tarihine “*Taraf* gazetesi olayı” diye geçmiş bir olgu şimdiden var... Yayımlanışının birinci yılı dolmadan nerdeyse her manşetiyle gündem belirleyen bir gazeteden söz ediyoruz. Medya denilen olayın iyi ve olumlu kullanıldığında nasıl etkili olabileceğinin somut kanıtı bu gazete...

Taraf’ı sevenlerin de nefret edenlerin ittifak ettiği nokta *Taraf*’ın Türkiye’nin gündemini belirleme yönündeki etkisi ve yarattığı toplumsal & siyasal yankı... Kimi seviyor ve destekliyor, kimi rahatsız oluyor ve nefret ediyor, ama kimse kayıtsız kalamıyor... Her sabah siyaset ve medya dünyasındaki hemen herkesin ilk eline alıp manşetlerine ve haberlerine baktığı gazete *Taraf*...

Ne bu gazetenin yöneticileri, ne de yazarları ve çalışanları ulusalcı-devletçi çevrelerin *Taraf*’a olan tepkisine karşı şaşırıyor. Bu zaten beklenen bir şeydi...

Fakat kendine “özgürlükçü”, “demokrat” diyen kimi çevrelerin *Taraf*’a yönelik tavrı son derece şaşırtıcı ve üzücü... **Açık söylemek gerekiyor ki, şu an medya dünyası içinde *Taraf* deyince kimyası bozulan “özgürlükçü-demokrat” bir gazeteci-yazar grubu var...**

Bu grup somut sorular sorulduğunda birçok siyasal mesele hakkında *Taraf* ile aynı görüşte, aynı eğilimde... Kendi gazetelerinde yazıp çizdiklerinden farklı olarak kişisel konuşmalarında *Taraf* kadar net ve kesin tavırları onların da aldığına şahit olunuyor... Ama bunları yazmamaya ya da tenzilatıyla yazmaya yıllardır alışmışlar... Riya ya da eyyam genel yaklaşım tarzları haline gelmiş... Eyyamcılık olgusunu, yani gerçekten düşündüğünü kıvrarak illa belli güç dengeleri bağlamında ifade etmek gerektiği olgusunu Türkiye'nin değişmez bir gerçeği olarak bellemişler... Herkes de öyle bellesin ve ona göre davransın istiyorlar... Gazetecilik anlayışları da buna göre şekillenmiş... Bir haberin gerçekliği teyit edilmişse yayımlanması gerektiği noktasındaki evrensel gazetecilik ilkesini es geçiyorlar... Bir manşet atılacaksa, bir haber ifşa edilecekse muhakkak güç dengeleri gözetilmeli, o manşetin ya da haberin stratejik olarak kime yarayacağı hesap edilmeli ve ona göre davranılmalı...

Aslında yukarıda anlattığım evrensel gazetecilik ilkelerini iğdiş eden zihniyetin temel sebebi çok açık: Cesaretsizlik... Riyakâr ve eyyamcı bir davranış modelinin Türk gazetecisinde kurumsallaşmasını sağlayan şey bu... **Korkaklıklarından kaynaklanan nefsanî kıskançlıkları, *Taraf*'ın bu gazeteci modelinde kimya bozucu bir etki yaratmasına yol açıyor... "Biz böyle cesur olamıyoruz, siz de olmayın, olamayın" psikozuyla hareket ediyorlar...**

Geçen sene genç siviller olayı da buna benzer bir etki yaratmıştı... Zekâ ve samimiyet dolu cesur ve ahlaki bir çıkış yapan genç siviller girişimi, hakiki özgürlükçülerde büyük bir sevinç, sahte versiyonlarında ise telaş yaratmıştı... O telaşla genç siviller olgusunu da kişiselleştirmek ve bir yere yamamak istediler, habire bahaneler aradılar...

Şimdi de *Taraf* için aynılarını arıyorlar sürekli... Cengiz Çandar gibi aslında samimiyetle bu gazetenin yanında olan ama aşamadığı neocon makro-politik mantığı sebebiyle *Taraf*'a çakan birini bulunca da birden yüzlerinde çocuksu bir tebessüm oluşuyor. *Taraf*'a çakmak için bahane ve yandaş bulmak iç dünyalarında onları mutlu eden en temel şey...

Bu insan modelinin bilinçaltında özgürlükçülük ve demokratlığın bir rant alanı var... O rant ve iktidar alanı bunların elinden kaçıyor diye düşünüyorlar... *Taraf* sonrası kendi sadık okurlarının büyük çoğunluğunun *Taraf*'ın tarafında olduğunu, büyük bir inançla bu gazeteyi desteklediklerini biliyorlar... Kendilerinin riya ve eyyamla karışmış pseudo-demokrat tavırları *Taraf* ile birlikte çıplak kalmış durumda, her haliyle açığa çıkmış durumda... Bu açıkları kapatmak için *Taraf*'ı yaratan gazetecilerle ilgili yalan muammaları sağda solda dillendiriyorlar... Bu insanlar eski de arkadaşları, eskiden beri de tanıyorlar onları... Ama ne gam... Yeter ki kendi riyakârlıkları, korkaklıkları eskiden olduğu gibi kapansın, kamufle olsun... Özgürlükçülük rantını ve iktidarını hâlâ ellerinde tutabilsinler...

Bu insanlar sufizmin tabiriyle kötülüğü emreden nefsin esareti altındalar şu an... **Ve bu nefis azgın iştahıyla, tüm o kötücüllüğüyle *Taraf*'ın kapanacağı günü bekliyor... *Taraf*'ın kapanmasını istiyor... *Taraf***

kapansın ve eski günler geri gelsin istiyor... Biz de hâlâ özgürlükçü-demokrat sayılabilelim, eskisi gibi öyle gözükebilelim istiyor...

Fakat artık okur sizi tüm çıplaklığıyla gördü, ne yapsanız ne etseniz durum değişmeyecek... Kurumsallaşmış korkaklığınız, kanıksanmış eyyamcılığınız ve bu sebeplerden ötürü kişilik özelliğiniz haline gelmiş nefsanî fesatlığınızla ortadasınız artık... Herkes her şeyi görüyor...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özgür bir ülke için 85. yıl ayaklanması

Rasim Ozan Kütahyalı 29.10.2008

Devletimiz 85 yıl önce bugün kuruldu... 85 yıl önce bugün cumhuriyeti ilan ettik...

Evet, cumhuriyeti ilan ettik ama 85 yıl geçmesine rağmen bu ülkede Ahmet Turan Alkan'ın tabiriyle hâlâ ciddiyeti ilan edemedik... Ciddi bir devlet olmadık...

Ciddi bir devlet düzeninde, ciddi bir cumhuriyet rejiminde 17 tane vatan evladının göz göre göre katledilmesinden sonra o ülkenin ordusu çıkıp "Bu olayda istihbarat zaafımız yoktur. Hiçbir ihmal ve hatamız yoktur" diye saçmasapan bir açıklama yapmaz, yapamaz!!!

Bizim gazetenin yayınladığı belgelerin kaynağının bizzat Genelkurmay olduğunu, yayınlanan görüntülerin yüzde yüz gerçeğe tekabül ettiğini Koşaner ve Başbuğ çok iyi biliyor...

Buna rağmen hiçbir ihmal, hata ve zaaf olmadığını söyleyebilmek bu ülkenin halkıyla resmen dalga geçmek demektir. Evladının kaybıyla içi yanan ailelerin acısını resmen umursamamak demektir...

Bir ordu kendi halkını korumak ve savunmak için vardır, kendi mensuplarını her hatası ve ihmaline rağmen korumak ve savunmak için değil... Bu sakat mantık ancak bir aşiret yapılanmasında ya da yerel bir mafya örgütünde olabilir... Ciddi ve düzgün bir devlette olamaz...

Ciddi bir devlet bütünlük arz eden bir devlet demektir. Kurumlar bir vücudun ayrı organları gibidir. Hepsi birden yekpare bir vücudu oluşturur... Kendi içinde bütünlüğü olmayan kol bir yerde, bacak bir yerde, kafa bir yerde olan varlığa insan değil yaratık denir... Böyle bir yapılanmaya da devlet denemez... Devlet dense bile bu ciddi, düzgün ve saygıdeğer bir devlet değildir...

Şu an Türkiye Cumhuriyeti Devleti ancak yaratık hükmünde bir devlettir... Her kurumun içi kaynamaktadır. Kurumlararası hiçbir güven kalmamıştır. Hepsi birbirini düşman görmektedir...

İşte Koşaner'in açıklaması ortada... *Taraf'ın* Aktütün haberinin kaynağının Genelkurmay olduğunu biliyor ama adres olarak MİT ve Emniyet teşkilatını işaret ediyor... Fırsat bu fırsat düşmanlarımıza çakayım diyor...

Askerin kendi düşmanları olarak gördüğü kurumlar Emniyet ve MİT... Sonra da bu devlet sabah akşam birlik-beraberlikten ve bu ülkenin bölünmez bütünlüğünden bahsediyor... Bu devlette hiçbir birimin "bütünlük"ten falan bahsetmeye hakkı yok... Bu devlet düzeninin posası çıkmış artık...

85 yılın sonunda geldiğimiz nokta bu derece pespaye açıkçası...

Türkiye toplumunun tüm ama tüm unsurları ayaklanmadıkça, ciddi ve doğru düzgün bir devlette yaşamak arzularını başkaldırarak dillendirmedikçe, birbirlerinin haklarına kendi hakları kadar sahip çıkmadıkça bu uyduruk devlet düzeni bu topraklarda hüküm sürmeye devam edecek...

Aleviler, Kürtler, gayrimüslimler ve Sünni-dindarlar zenci kategorisinde, potansiyel suçlu ve potansiyel tehdit olarak görülmeye devam edecek...

Devlet sıkıştığında zencilerin bir kısmını yanına alır gibi yapacak sonra da işi bittiğinde kovmaya ve dövmeye devam edecek... Zenciler birbirlerine kırdırılmaya devam edecek... Birbirlerinin mağduriyetlerini birbirlerinden bulmaya ve fırsatını bulduklarında onları yarı-insan sayan devlet zihniyetinin kucağına oturmak için sıra beklemeye devam edecekler...

Onursuz bir hayat yaşamayı sürdüreceğiz bu topraklarda... Kirli ve çözümsüz bir savaş için bu ülkenin evlatları mühimmat deposu olarak görülmeye, açık hedef olarak çukur karakollarda ölmeyi beklemeye devam edecek... Sonra da göz göre göre katledilen bu gençlerin ardından din istismarı yapılacak..."Onlar şehit oldu, artık mekânları cennettir" denilecek...

Bu din istismarcısı tavrı laiklik konusunda aşırı hassas olduğunu her an tekrarlayan bir ordu yapacak... O ordu "Bu devletin sahibi benim" demeye devam edecek... O ordunun bir jandarma generali bile resmî yazışmayla halkın seçtiği hükümete muhtıra verme had bilmezliğinde bulunabilecek...

Bu had bilmezliği o sivil hükümet sineye çekecek hatta haddini aşan o kuvvete haddini bildirmek yerine "Aynı yerde duruyoruz, hiç merak etmeyin" diyecek... Bütün bunları sorgulayanlar da hain ilan edilecek... Öyle mi?

HAYIR, HAYIR, HAYIR!!! Bu ülke böyle gelmiş ama böyle gitmeyecek... Ben 27 yaşındayım ve böyle saçmasapan bir devlet düzeninde hayatım geçmeyecek... Bu ülkenin tüm onurlu bireyleri, özellikle de gençleri haykırarak bunu söylemelidir... Bu devlet zihniyetine itaat etmemelidir... Her boşvermişlik, her korkaklık bizi daha onursuz, daha değersiz ve daha önemsiz bir hayata mahkûm edecektir... Bu ülkenin vicdanlı insanları süfli ve nefsanî sebeplerden birbirine düşerse, ahlaki ilkeler değil kişisel kompleksler galip gelirse biliniz ki 85 yıldır egemen olan bu zihniyet yine kazanacak... Yine yasaklar, yine baskılar, yine saçmalıklarla bizlerin de ömrü geçip gidecek...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mustafa Kemal'den Ape Musa'ya...

Rasim Ozan Kütahyalı 01.11.2008

Hafta içi aynı gün önce Can Dündar'ın *Mustafa* adlı belgeselini seyrettim. Sonra da Tiyatro Avesta'nın *Araf* adlı Kürtçe oyununun İstanbul galasına katıldım...

Can Dündar'ın *Mustafa*'sını seyrederken zihnim yakın geçmişe doğru gitti. Ortaokuldayken her sene en az bir defa bize *Sarı Zeybek*'i seydirtirlerdi. Atatürk bağlamında olan diğer kutlama etkinlikleri insan zekâsına hakaret eden yapay müsamereleler şeklinde olurdu. *Sarı Zeybek* ise öyle değildi. Her sene yeniden izlememize rağmen hepimizde sahici bir etki yaratırdı. Sınıf "ağlaması gerektiği" için değil, sahiden ağlardı.

Fakat bir gün ağlamayan ve ağlamadığını biri görüp hesap soracak çekintisiyle tedirgin olan bir arkadaşımı farkettim... O arkadaşım bir Kürt'tü. O *Sarı Zeybek* gösteriminde yanıma oturmuştu. Ben de öyle fark etmiştim. Belgeselin sonlarına doğru dönüp, sınıfa bakmıştım. Yanımdaki Kürt arkadaşım gibi ağla(ya)mamaktan tedirgin birkaç kişi daha vardı. Doğudaki bir Anadolu lisesinden bize nakil gelen yine bir Kürt arkadaş, öğle tatillerinde camiye giden dindar bir arkadaş ve bir de gayrimüslim bir arkadaşımız ağlamıyordu... *Sarı Zeybek* bitişi gözüm yaşlı gösterimden çıkarken bu arkadaşlara karşı çok öfkelenmiştim. Öte yandan "Bunlar niye böyleler ve bizler gibi değiller" sorusunun da aklıma takıldığını hatırlıyorum...

Lise yıllarında ise aklıma takılan bu tip sorular etrafında farklı kaynakları okumaya başlayınca Kemalizmi sorgulamaya, ailemden gelen bu siyasi çizgiden uzaklaşmaya başlamıştım. Bir süre sonra ise kendimi tam bir anti-Kemalist olarak nitelendiriyordum... Mustafa Kemal'e de inandığı putun sahte olduğunu öğrenen bir dindarın tepkili ruh haliyle bakmaya başlamıştım. Günümüz Kemalistlerinin de "çılgın" tavrı tepkimi arttırıyordu... Zamanla Mustafa Kemal etrafında okudukça da tepkili ruh halim yerini mütebessim bir hale bıraktı. Tebessüm alay anlamında değildi. Mustafa Kemal çok renkli bir kişilikti. İnanılmaz çelişkilerle dolu, hem karakterinde mizah duygusu olan, hem de yaşadıkları çoğu kez mizahi olan bir liderdi. Aşırı şefkatli ve merhametli zamanları ve son derece gaddar zamanları olabiliyordu... **Tam ama tam anlamıyla bir trajedi kahramanıydı Mustafa Kemal...**

Atatürk'ün bu özelliklerini farketmek için eleştirel ve muhalif kitaplar okumaya da hiç gerek yok. **Alın en temel iki Kemalist metin olan Şevket Süreyya'nın Tek Adam ve Falih Rıfkı'nın Çankaya'sını okuyun. Bu iki kitapta da bir trajedi kahramanı olarak yücelik ve cücelikleriyle Kemal'i görmemiz mümkündür...** Bu iki eser de Kemalisttir. Fakat ciddi ve nitelikli eserlerdir. Günümüzün bazı Kemalist kült kitapları gibi "çılgın" kitaplar değillerdir. Nitekim günümüz Kemalist atmosferiyle beyni formatlanan yakın bir akrabam Çankaya'yı okuyunca bana "Falih Rıfkı da Atatürk düşmanı tutumlar içine girmiş zaman zaman" demişti. Falih Rıfkı'ya tepkiliydi... Günümüz Kemalizminin geldiği nokta Atatürk'e yürekten bağlı en yakınlarını bile böyle görebilmek gibi bir çılgınlığı içeriyor... Bunlar gerçekten "çılgın" Türkler...

Can Dündar'ın *Mustafa'sı* da bence *Tek Adam* ve *Çankaya* tipi Kemalizm çizgisini izleyen bir eser. Tıpkı onlar gibi ciddi ve nitelikli bir eser *Mustafa*... Müzik kullanımları, resim seçimleri, hikâye bağlantıları çok iyi. Yağ gibi kayan, akıcı bir belgesel. Ki bunu belgesel-film alanında yapmak zor iştir... İçeriği de bu filmin hitap ettiği temel Kemalist kitle açısından çok yerinde bence. Dündar fazla ileri gitmeden temel bazı noktalarda günümüz "çılgın" Kemalistlerine tadımlık dokundurmalar yapmış. Bir tip "Makul olalım, kendimize gelelim" çağrısı bu. **Vahdettin meselesine, Kürtlere anayasal özerklik sözü verildiği hakikatine ve altı ok ilkelerinin dogma olmadığı noktasına bir dokundurup geçmiş Dündar.** Ki bu kadarı bile en başta Baykal olmak üzere birçok çılgın-Kemalistin bu filme cephe almasına yetti. Fakat bence Dündar müsterih olsun, geniş popüler Kemalist kitle Dündar'a Baykal'a kıyasla çok daha fazla güven duyuyor. Popüler Kemalist çizgi için Dündar kilit nitelikte bir isim.

Kürtçe tiyatro oyunu *Araf* ise 16 yıl önce alçakça katledilen Kürt aydını Musa Anter'in hayatından kesitler sunan bir oyun. Aydın Orak harika oynuyor. Aydın aynı zamanda oyunun yönetmeni. Yazarıysa Cihan Şan... **İki dil ve dünya arasında köprü gibi olan, her yönüyle bu topraklar kokan Kürt bilgisi Musa Anter'in hayat hikâyesini çok yaratıcı bir teatral dille anlatmış Araf...** Kürtçe bilmeseniz de oyunu hiç sıkılmadan izliyorsunuz. Ben de öyle izledim. Türkçe olarak tiyatro metni de hemen tiyatro çıkışında satılıyor. Bu arada Kürt dilinin Farsça benzeri melodik şiirselliğine de yeniden şahit olma imkânını da buluyorsunuz oyunda...

İstanbul'daysanız siz de benim gibi yapın bence... İki eseri de görmeye gidin... Tavsiyemdir...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimdir bu liberaller?

Türkiye’de resmî devlet aydınlarının dilinde “liberaller” diye bir kalıp var. Egemen devlet zihnine göre liberal demek “laik kesimden gelip resmî ideolojiye muhalefet eden insan” anlamına geliyor. Bu bakışa göre Cengiz Çandar da, Atilla Yayla da, Etyen Mahçupyan da, Ahmet İnsel de, Fuat Keyman da, hepsi birden liberal. Devletin bakışına göre sabit bir Kemalizme muhalif laik aydınlar grubu var. Onun dışında bu kamp fiili meselelerde alınan tavra göre genişleyip daralabiliyor. Laiklik, Kürt, Alevi, Ermeni ve Kıbrıs meselelerinde biraz da olsa resmî bakışa muhalifseniz, bu lanetli liberal kamptasınız...

Aslında bu algılamada sathi anlamda sorun da yok. Dünyanın birçok yerinde liberal olmanın doktriner olmayan, esnek anlamıyla özgürlüklerden yana ve açık fikirli olmak anlamı var. Öyle tavır alanlara da hayatında David Hume, John Stuart Mill ya da Karl Popper ismini hiç duymamışsa bile liberal denebiliyor. Liberal kelimesi adına da bu güzel ve doğru bir çağrışım. Öte yandan sathi olarak sorun olmayan bu konu, belli ahlaki ve siyasi meseleler özelinde derinleştikçe sorunlar çıkarmaya başlıyor.

Öte yandan kendini bu bahsettiğimiz kampta görmeyip, “Bir liberal devlete muhalif olmak zorunda değildir. Ben devletimi sonuna kadar savunurum ve gerçek liberal de benim” diyen bir çizgi var. Bunun başlıca temsilcisi Ertuğrul Özkök. Bir de yakın zamana kadar yukarıdaki kampta kendini hisseden, ama şimdi tam anlamıyla Özkök hinterlandında olan Cüneyt Ülsever... Şu an bu ülkenin tüm farklı renkleriyle özgürlükçü-demokrat camiasının tamamı birden Ülsever ismine itibar etmiyor... Ülsever son beş yıl içinde aldığı tavırlarla kredisini tamamen tüketti... Bu tükenişin bilinci ve sanırım utancıyla Ülsever eskiden yanyana görüldüğü arkadaşlarına karşı düzenli olarak nevrotik bir dille hezeyanlarını kusuyor... Ahlaki ve entelektüel bağlamda bir söz kalmadığı için de meseleyi belatına çekiyor... Seviyesiz bir dille Çölaşan tipi yazılar yazıyor... Muhatapları da bu hezeyanlara gülüp geçiyor...

Ülsever örneği, Türkiye liberalleri tarafından sadece kişisel bir kompleks olarak değerlendirilmemeli bence... Ülsever’in makul ve vicdanlı bir adam gibi gözükürken adım adım faşizan tavırlara kaymasının zihinsel sebepleri var... Kendini üstün sayarak, diğer kesimlere özgürlüğü lutfeden, kendini diğer kesimlerle eşit saymayan problemli bir zihniyet yapısına sahipti zaten Ülsever... Eşit yurttaşlık ve o bağlamda bir özgürlük tasavvuruna sahip değildi... AKP ve İslami kesime de desteği böyle bir şartlaydı... “Biz beyaz egemenler siz zencilere sahip çıktık, iktidara geldiğinizde de bizim dediklerimizi dinleyeceksiniz” şartına sahipti. Kendince “doğru çözüm”lere mutlak olarak sahip olduğunu düşünen ve bu “doğru çözüm”lerin uygulanması bağlamında da ahlaki ilkeleri umursamayan bir bakış açısıydı bu... Bu “doğru çözümler” de tüm özgürlükçü-demokratların AKP’den beklediği temel haklar, özgürlükler ve sivilleşme gibi konulardan ziyade 1 Mart tezkeresi ve kimi dış politika konularıydı. Bu noktalarda AKP farklı davranınca AKP’li kadroları aşağılayan faşizan bir dil ile konuşmaya başladı Ülsever. Adım adım da bu dil onu ele geçirdi ve tamamen anti-liberal bir çizgiye kadar geldi... Oysa sahici özgürlükçü-demokratlar gerektiğinde en sert dille AKP’ye muhalefet ediyor. *Taraf* bunun en önemli örneğidir. “Paşasının Başbakanı” manşeti daha çok taze. Ama hiçbir sahici özgürlükçü-demokrat muhalefet ederken ahlaki bir perspektiften ayrılmaz. AKP’ye ve genel olarak İslami kesime “Aşağı özelliklere sahip insan kitlesi” gibi bir ahlaksız ve hastalıklı bir bakışla asla bakmaz...

Anlattığım bu tablo liberalizmin deontolojik yani ahlak-temelli olarak kavranılmasının şart olduğunu gösteren bir vaka-örneği bana kalırsa... Batılı liberal entelektüel camianın bir kısmında da bu bağlamda ciddi sorunlar var şu an. 9/11 sonrası genel olarak Batı entelektüeli krizde aslında. Kriz anları genelde bilinçaltılarının egemenliği ele geçirdiği zamanlardır. Kalıplaşmış önyargılar, dar görüşlü korkular, kendini merkeze alan ve üstün gören o faşizan perspektif öne çıkar...

Atilla Yayla bir yazısında bir Alman liberal arkadaşından bahsetmişti. Bu Alman liberali bir samimiyet anında Almanya Türkleri hakkında Yayla'ya *"Niye sizinkiler adam olamıyor, medeni ve laik bir yaşam tarzını benimseyemiyor, kızlarının başını örttürüyor, nehir kenarlarında mangal yapıyor, bu ilkelliği ne zaman aşacaklar..."* gibi sorular sormuş... Yayla da ona bu mantığının sakatlığını ve liberal ahlak ilkelerine tabandan zıt oluşunu anlatmaya girişmiş... Bu Alman entelektüel, dinleyince Yayla'ya hak vermiş tabii ama bu örnek günümüz Batılı aydınları bazında tekil örnek değil...

Günümüz liberalizmi bağlamında, bu gibi meseleler etrafında daha ciddi düşünmek gerekiyor...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kemal'i Kemalistlerden kurtarmak

Rasim Ozan Kütahyalı 05.11.2008

Can Dündar'ın *Mustafa* adlı belgeseli etrafında tartışılanları dinledikçe derin bir üzüntü duyuyorum... Bu köşede yazdığım ilk yazılarda bu ülkenin egemen eğitilmiş-kentli Laik Türk ortasınflarının yaşadığı trajediden bahsetmiştim...

Türkiye'de bu toplumsal kesimin ruh hali adım adım ideolojik olarak korkunç, tavır ve tarz olarak da trajikomik hale geldi... Bu belgesel sonrası konuşulanlar da bu trajikomik durumu daha berraklaştırdı... İlk köşe yazımda bahsettiğim "Tarf değıştiren çocuklar"ı bu trajikomik hal tam anlamıyla felç ediyor. Ne yapacağını bilemez hale getiriyor...

Böyle birçok arkadaşım var. Ben de öyleyim. Bir örnek vereyim... Geçen sene bir sivil girişimin Kemalizme muhalif şenlikli bir etkinliğine katılmıştım. O etkinlikte konuşmalar oluyordu. O konuşmalar arasında da Kemalizm bağlamında matrak şarkılar çalınıyordu... Bir etkinlikten sonra Mediha Şen Sancakoglu'nun *Aydın Bir Türk Kadınıym* şarkısı çalındı. Şarkı başlar başlamaz salonda kahkahalar yükseldi, kahkahaların volümü şarkı sözleri duyuldukça daha da artıyor, herkes bu kült şarkının sözlerini birbirine tekrar ederek daha da kopuyordu... Hakikaten gülümsenmeyecek hatta kopulmayacak gibi değildi sözler...

İster yetmiş olsun yaşım/ İlerici ve çağdaşım/ Yoksa haram olur aşım/ Aydın bir Türk kadınıym

Mukaddestir mücadelem/ Yurt ağlarken nasıl gülem/ Son bulsun ıstırap elem/ Aydın bir Türk kadınıym

Şükür ben de Müslümanım/ Tanrıya tamdır inancım/ Türkiyeme kurban canım/ Aydın bir Türk kadınıym

Meşaleyiz sönemeyiz/ Başka rejim denemeyiz/ Hilafete dönemeyiz/ Aydın bir Türk kadınıym.

Fakat tüm salon, koridordaki tüm arkadaşlar kahkaha atarken, ben bir zerre bile gülemiyordum... Aksine içimi

bir hüznü kaplamıştı... Çünkü en başta annem olmak üzere benim etrafımda hep "Aydın Türk kadınları" olmuştu. Beni onlar büyütmişti... Mediha Şen'in bu şarkıdaki sözleriyle aynı ruh haline sahip kadınlarla doluydu benim ailem... Aklıma hep onlar geldi şarkıyı dinlerken, karşımda ise bir sürü insan kahkaha atıyordu...

Elbette "Aydın Türk kadını" ideolojisinin savunulacak bir yanı yoktu. Kendiyle dalga geçilmesine, alay edilmesine son derece müsait, hatta bunu hakeden kartondan bir ideolojiydi bu. Fakat tamamen dışarıdan bakarak bu olaya rahatlıkla gülemiyordum da... Zevkle kahkaha atanlardan rahatsızlık duyar gibi oluyordum. Ama haksız bir duyguydu bu... Cumhuriyet'in zenci olarak gördüğü birçok kesimden gelen insan, kendilerine böyle ahlakdışı muamele eden otoriteyi madara etmekten özel olarak da keyif alıyorlardı. Kendi açılarından sonuna kadar da haklılardı...

Mustafa Kemal meselesi de benim için ve birçok yeni nesil genç için bu bağlamda aslında. Mustafa Kemal'i sevmeyen sevmez, kendince haklı sebepleri de vardır... Benim ise "Aydın bir Türk kadını" olan ve beni büyüten kadınlara olan sevgimin ne olursa olsun değişmeyeceği gibi Kemal'e olan sevgim de değişmez. Kemal'in de Kemalizmin de bugün kendi mensuplarınca bu derece rezil edilmesine de dayanamıyorum açıkçası... Bir insanı sevmek için illa onun dediklerine, düşüncelerine bağlı olmanız gerekmez. Tam aksine onu böyle bir "ulu" pozisyonda görürseniz, en ufak bir şüphede sevginiz tam zıddına dönebilir... Yani aslında Atatürk'ün normalleşmesi, gökyüzünden yeryüzüne inmesi bu toplumun ciddi kısmında O'na olan sevgiyi muhafaza edecek yegâne şeydir... "Atatürk düşmanları" diye bir kitle varsa, onların varlık zeminini kaydıracak yegâne girişim aslında budur. Can Dündar da bunu yapmıştır. Çok açık söylüyorum Dündar'a saldıranların saçma sapan "Atatürk" tasavvuru 20 yıl sonraki kuşaklara kalamayacak bir karikatürden ibarettir. Bugün bunu söyleyenler kendi torunlarının Mustafa Kemal'i sahici bir sevgi ve saygıyla anmalarını istiyorlarsa bu normalleşme sürecine destek vermeliler...

Cumartesi günü yazımda söylediklerimi yineliyorum... Şevket Süreyya'nın üç ciltlik *Tek Adam*'ı, Fali Rıfkı'nın en başta *Çankaya'sı* ardından da *Atatürk'ün Anlattıkları* ve *Babanız Atatürk* adlı eserleri... Yakup Kadri'nin *Atatürk ve Ankara* adlı eserleri, şahsi sekreteri Hasan Rıza Soyak'ın iki ciltlik *Atatürk'ten Hatıralar*'ı...

Bu eserler Atatürk tarafından çok sevilen ve Atatürk'ü hep derin bir gönül bağıyla sevmiş, Kemalist çizgiye hep bağlı kalmış isimler tarafından yazılmış metinlerdir... Objektif ve tarafsız bir Atatürk portresinin arayışında olma meselesini de bir yana bırakıyorum... Sadece bu "Atatürk-yandaşı" eserler bile okunsa Atatürk yeryüzüne iner, normalleşir, Kemal'leşir... Benim gözümde Atatürk'ü karton kahraman olmaktan çıkarıp, kanıyla canıyla bir insan olarak Kemal'i tanımamı ve hakikaten sevmemi sağlayan bu eserlerdi... Bu "sahih" Kemalist eserlerin sunduğu Kemal'i örneklerle bu köşede sizlerle paylaşacağım...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türbanlı Başbakan Obama

Rasim Ozan Kütahyalı 08.11.2008

Obama'nın muhteşem zaferine şahit olurken ben de çok duygulandım. ABD'nin yakın tarihini düşündüm. Okuduğum kitaplardan satırlar, izlediğim belgeseller ve filmlerden resimler aklımda uçtu Obama'nın o mükemmel Chicago konuşmasını dinlerken... O günlerden bugünlere gelinebilmesi içimdeki inanç ve umudu tazeledi... Tarihin akışını bizlerin yani insanların iradeleri ve normatif çabalarının belirlediğine, belirleyeceğine

yeniden inandım... Ardından kendi ülkemi düşündüm...

Obama'nın ABD'deki zaferinin Türkiye'deki birebir karşılığının türbanlı bir kadının başında olduğu bir siyasi partinin seçimi kazanabilmesidir diye düşündüm... Türbanlı bir kadının bu ülkenin başbakanı olabilmesi... Şu an itibariyle üniversite kapılarından kovulan, bankada veznedar bile olamayan türbanlı bir kadının başbakanlığa ulaşabilmesi... İşte Obama olayı böyle bir olaydır ABD için...

ABD'deki zenci meselesinin Türkiye'de tastamam karşılığının türban meselesi olduğunu daha evvel de yazmıştım... Bu ülke de Kürtler, Aleviler ve dindar erkekler de sistem tarafından makbul görülüyor.

Fakat tüm bu kimliklerin kendilerini zenci kimliği benzeri direkt belli eden bir görünürlüğü yok. Görünür görünmez yaftalanma ve dışlanma gibi bir durumları yok... Sırf görünümeleri yüzünden okula öğrenci olarak gidememek, bir resmî ödül kazandığında alamamak, apoletli adamlar tarafından yüzlerine bile bakılmamak gibi rezaletleri yaşamıyor bu insanlar... Bunu bugünün Türkiye'sinde türbanlı kadınlar hâlâ yaşıyor. Başörtüleri tıpkı zencilerin siyah derileri gibi bir nefret unsuru, bir dışlanma vesilesi... ABD'nin zenci görünce rahatsız olan ırkçı beyazları gibi sırf türban görünce kimyası bozulan laiklerimiz var bizim de...

Kimi türbanlı kadınların eşleri ve babaları altı yıldır en tepe yerlerdeler ama kendileri üniversite okumaya sürgüne gitmek zorundalar... O türbanlı eşler kamusal çalışma hayatına katılmak istese, bu istekleri sadece görünümeleri sebebiyle otomatikman reddedilecek. Eşi cumhurbaşkanı olan bir türbanlı kadın KPSS sınavına bile giremeyecek... Bu ülke bu utancı, bu saçmalığı hâlâ ve hâlâ yaşıyor...

ABD'nin WASP'larının öğrendiği gibi Türkiye'nin LAST egemenleri de öğrenmeli ki bu böyle gidemez... Türbanlı kadınlar sadece eş olarak işlev görecektir, mütemmim cüz kabilinden varlıklar değildir!! Kendi başlarına bu ülkenin her yurttaşı gibi birer değer taşımaktadırlar... Türbanlı kadınların bu görünür kimliklerinden ve inançlarından utanmadan her yere gelebildiği bir Türkiye ancak ABD'nin bugün başarabildiği şeyi başarmış olacaktır...

Büyük bilge Martin Luther King'in o efsane konuşmasının başlangıç cümlesinde olduğu gibi benim de kendi ülkem için bir rüyam var...

Bir rüyam var... Bir gün türbanlı bir kadın bu ülkenin başbakanı olabilecek. O seçim günü yüzbinlerce başıaçık kadın ve Cemil İpekçi gibi eşcinselliğini ifade etmekten çekinmeyen insanlar bu zafere ağlayabilecek... Türbanlı başbakanımız duygulu biçimde zafer konuşmasını yaparken "Bu, özgürlüğe ve demokrasiye inanan hepimizin zaferidir" diyecek... Sonra ilk icraatlarından birinde türbanlı başbakanımız Sivas'ta Madımak müzesini açacak. Obama'nın yeri geldiğinde zenci toplumunu ağır şekilde eleştirmekten çekinmediği gibi türbanlı başbakanımız da o müzeyi açarken kendi içinden geldiği Sünni-dindar kesimi net bir dille eleştirebilecek ve "Bu müze bu ülkenin yurttaşları olarak hepimizin insanlıkdışı önyargılarından kurtulmasına vesile olsun" diyecek...

O başbakan Güneydoğu'ya gidecek 100 yıl evvel söylenilmekten hiç çekinilmediği gibi o coğrafyaya gerçek adı olan *Kürdistan* diye hitap edebilecek... Tüm değiştirilmiş Kürtçe yer adlarının bir kararnameyle aslına döndürüldüğünü ilan edecek. Ağrı'ya gidip, o görkemli dağın eteklerinde Ermenistan başbakanıyla ortak "Ağrı Dağı/Ararat insanlık anıtı"nı açacak. Tehcirle topraklarından edilmiş Ermenilerin torunlarına istedikleri takdirde yurttaşlık hakkı verileceğini orada kamuoyuna duyuracak... Kabinesinin Yahudi kadın dışişleri bakanıyla Telaviv'e, Kudüs'e, Batı Şeria ve Gazze'ye gidecek...

İşte böyle bir gün Türkiye'nin gerçekten bir ve bütün olabildiği bir gün olacak... Birbirine kırdırılan kesimlerin vicdan ve erdem ittifakında buluşabildiği gün hepimizin zafer günü olacak... Bu vicdan ve erdem ittifakımız aynı zamanda bu ülkenin dünyanın en güçlü devletlerinden biri olmasını sağlayacak... Kemalist ailelerden gelenlerin ve bugünün generallerinin çocuklarının da çok mutlu olacağı bir gün olacak o gün. Çünkü çok sevdiğimiz Mustafa Kemal'in Türkiye'yi dünyanın en güçlü devletlerinden biri olarak görme rüyası böylece gerçek olacak...

Evet, yapabiliriz... Biz Türkiye halkı bunu başarabiliriz... Bir gün ben bu rüyanın gerçek olabileceğine inanıyorum...

Sizce çok mu hayalperest, saf ve salağım? Başaramaz mıyız?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her yönüyle Kemal'i sevmek...

Rasim Ozan Kütahyalı 09.11.2008

Yarın Mustafa Kemal'i kaybedişimizin 70. yıldönümü... Atatürk özellikle son yıllarında çok sık "Beni hatırlayınız," derdi. Bu cümleyi Can Dündar da filminin temel cümlesi yapmış. Evet, bugün Mustafa Kemal'i sık sık anıyor ve hatırlıyoruz. Fakat bu ülkenin dışından bakan birinin kahkahalarla güleceği şekilde hatırlıyoruz Kemal'i... Dışarıdan bakan yalın bir insan bu toplumun toplu bir ruh hastalığı geçirdiğini düşünmeden edemez...

Öyle bir ülke ki "Bizim Atatürk'ümüz korkmaz", "Atatürk pişmanlık duymaz", "Atatürk asla ağlamaz" gibi sözler söylenebiliyor. Dahası bu sözleri sürekli aydın ve ilerici olmakla övünen, halkı cahillikle suçlayan eğitim seviyesi yüksek kentli ortasınıflar söylüyor... Yani her açıdan durum vahim...

Oysa geçen çarşamba günü yazımda söylediğim gibi Atatürk algısının bu derece hastalıklı oluşu 85 yılın tamamında görülen bir şey değil... Mustafa Kemal'in kişiliğine ve yönetim ideolojisine hep bağlı kalmış en yakınlarının eserlerinde Can Dündar'ın filmini solda sıfır bırakacak "İnsan Kemal" portreleri var. O eserlerde bugünün Kemalizminin hastalıklı ruh hali yok...

Çocuksu ve muzip bir adam olarak Kemal

Mesela Falih Rıfkı'nın *Çankaya* eserindeki Kemal son derece coşkulu, gelgitli, muzip ve biraz da çocuksu bir adamdır. Okurken sık sık sempatiyle tebessüm edersiniz... Mesela bir sofrta sohbetinde Mustafa Kemal ahırında bir tayın dünyaya geldiğini öğrenir. Yemek ya da misafirler falan dinlemez. Derhal anneyle yavrunun Çankaya köşkünün tören salonuna getirilmelerini emreder. Herkes şaşırır ama tabii emir yerine getirilir. Daha yeni doğum yapmış at ve dünyaya yeni gelmiş tay parke döşemenin üstünde dolaşmak durumunda kalırlar. Misafirler de köşk salonunda dolanan atları izleyip, alkışlarlar. Atlar dolanırken sık sık ayakları kayar, yalpalarlar... Atatürk onları izlerken çocuklar gibi şendir...

Yine bir başka yemeğe 11 ay eğitim bakanlığı yaptıktan sonra görevden alınan bu sebeple morali bozuk olan Dr. Reşit Galip'i davet eder. Galip somurtarak yemeğini yemektedir. Kadehler ilerledikçe yine o "Muzip Kemal" ortaya çıkar. Kenarda bekleyen iki askere işaret eder, askerler işareti alınca Galip'i bir anda sandalyesiyle birlikte

kaldırıp, Mustafa Kemal'in yanına kadar getirir ve pat diye yere oturturlar. Şaşkınlık içinde olan Reşit Galip'e Mustafa Kemal "Doktor, bak işte biz adamı böyle bindirir, sonra da indiririz" der...

Hem dinsiz hem hurafelere inanan Kemal

Mustafa Kemal'in din ile olan ilişkisi de *Mustafa* belgeseli bağlamında epey konuşuldu. Garip biçimde günümüz militan laikleri dinî inancı olmayan bir Kemal portresinden rahatsızlık duyuyorlar. Kemal'in illa ki bir dinî inancı olmalı aksi takdirde "dincilerin eline koz geçer" diye düşünüyorlar. Grace Ellison, Atatürk'ün bizzat kendisine "Benim bir dinim yok ve bazen bütün dinlerin denizin dibini boylamasını istiyorum" dediğini *Turkey Today* adlı 1928 yılında yayınlanmış kitabında belirtiyor... Fakat unutmayalım ki Mustafa Kemal de bu toprakların bir insanı. Nitekim Halide Edip'in aktardığına göre Mustafa Kemal de rüyalarında işaretler arayan, rüya tabirleri hakkında bu işten anladığını düşündüklerine gördüklerini anlatıp yorumlatan bir kişiydi... Bizim memlekette sabah akşam "Bilim tek yol göstericidir" diyenlerin bir dolu böyle batıl inançları vardır. Bir de o batıl itikadları "bilimsel" açıdan meşrulaştırmaya kalkıp, dindar insanların kimi inançlarıyla dalga geçmeye kalkarlar. Bir kere gerçek bir pozitivist Anıtkabir gibi tapınaklaştırılmış bir yere gidip, Yüce Ata'nın huzuruna çıkıp, bir deftere O'nun ruhuna seslenen bir şeyler yazmayı kendisine hakaret kabul eder... Bu tamamen metafizik bir ayin atmosferidir. Tamamen anti-laik, tamamen bilim-dışı, batıl ve ortaçağa ait bir davranış şeklidir pozitvizme göre... Arada bizim Kemalistler katı-pozitivist olmakla suçlanırlar ama görüldüğü gibi ortada pozitvizizm falan da yok... Ne var dersiniz bence sadece mizahi bir durum var...

Atatürk ve Menderes

Öte yandan Türkiye dindarlarının Mustafa Kemal'in dinî bir inancının olmayışını sorun edeceğini düşünmüyorum. Böyle bir bakış açısından Mustafa Kemal'i eleştirmek çok gayri-ahlaki olur... Adnan Menderes de her haliyle kişisel yaşamında dinin etkisi olmayan çok dünyevi bir insandı. Hemen her gün içerdi. Kadınlar konusunda ise Mustafa Kemal'i de sollayan bir özelliğe sahipti. Menderes'in bu özelliğini bilen Türklerin yapılanması "ajan" mahiyetinde olan bir kadını Menderes'in hayatına kolaylıkla sokmuştu. Fakat bu ülkenin dindar kesimi Menderes'i her zaman derin bir bağ ile –birçok dindar politikacıya kıyasla çok daha da fazla- sevdi ve hâlâ da sever. Mustafa Kemal'in de her türlü dünyevi özelliği onu sevenlerin sevgisini asla azaltmaz...

Mustafa Kemal etrafında yazmaya devam edeceğim...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti mensuplarına sesleniş...

Rasim Ozan Kütahyalı 12.11.2008

Göz göre göre 17 gencin katledildiği Aktütün saldırısından sonra AKP için kelimenin tam anlamıyla berbat bir süreç başladı...

Aktütün katliamındaki bariz ihmal ve hataların hesabını soran bu gazeteyi Genelkurmay Başkanı alenen tehdit etti... Tayyip Erdoğan da "Paşasının Başbakanı" olarak davrandı. Durduğu yeri belli etti. AKP hükümeti yine ve yeniden "Egemen beyazlara yaranmak isteyen zenci" politikalarına geri döndü...

Peki, AKP bu politikalarla istediğine ulaşabilir mi? Beyaz egemenlerin meşru ve makbul gördüğü bir siyasi parti

olabilir mi?

Cevabını bu hafta sonu konuştuğum AK Partili bir dostum verdi... Kendisi bana, çok yakın zamanda bir bakanla bu meseleleri özel olarak konuştuklarını aktardı. O bakan o ortamda aynen şöyle demiş;

"Biz Edirne'den Hakkari'ye kadar bu memleketin yollarını altınla kaplasak, bu memleketi dünyanın en zengin ülkesi haline de getirsek yine de bu adamlara yaranamayız. Her ne olursa olsun, ne yaparsak yapalım askerler bizi makbul görmüyorlar ve görmeyecekler. Bunu böyle kabul etmek lazım"

Aynı bakan bey pazartesi günü Ermenilerin ve Rumların topraklarından edilmesini haklı gören, dolayısıyla Türk devletinin gayrimüslimlere uyguladığı zulüm politikalarını meşru bulan o ahlak-dışı sözleri söyledi...

Bu arada tam o günlerde, Manisa 1. Piyade Er Eğitim Tugayı'ndaki törene katılmak isteyen, evlatlarının yemin gününe bizzat şahit olmak isteyen 40 yaş altı başörtülü anneler kışla kapısından kovuldular... Bu uygulama tıpkı Gönül'ün gayrimüslimlere yönelik olan açıklamalarında olduğu gibi Türk devlet bilinçaltını net bir şekilde açık ediyordu... 40 yaşı geçmiş hafiften "teyze" kıvamına gelmiş başörtülülerle devletin fazla bir sorunu yok. O başörtülü kadınlar evde otursun, hamur açsın, oğullarını ölmeye hazır halde askere göndersin, e artık yemin törenine de katılabilirler... Fakat 40 yaş altı İslami kimliğe sahip "genç" bir kadın her an bu devlet için potansiyel tehdit teşkil edebilir. Maazallah yaşım daha genç deyip üniversiteye gitmek isteyebilir, kamusal çalışma hayatına katılmak isteyebilir. O yüzden kutsal devlet kapısından içeri alınırsa, cesaret bulabilir, yüreklenebilir... Dolayısıyla Türk devleti, böyle "cüretkâr" isteklerde bulunabilecek Müslüman bir kadına tıpkı gayrimüslimlere yaptığı gibi haddini bildirir ve her zaman da bildirecektir...

Şu an tüm AK Parti camiası, bakanlar, milletvekilleri ve 81 vilayetin AKP örgütlerinde çalışan tüm yurttaşlar yol ayrımındadır...

Adalet ve Kalkınma Partisi ne yapsa ne etse "Hakkari'den Edirne'ye kadar yolları altınla da kaplasa" Türk devlet zihniyetine ve bunu temsil eden askere yaranamaz... Ancak bu zihniyetin diğer zencilerle olan mücadelesinde "geçici bir yandaş" olabilir AKP ve Erdoğan...

Hep söylüyoruz... Türkiye'de sistem yeri geldiğinde zencilerin bir kısmını yanına alır, gereken yerde onu araç olarak kullanır, işi bittikten sonra da hiç tereddüt etmeden bir kenara atar... O arada o zenciler "Artık biz de beyaz olduk" halüsinasyonunu yaşarlar... Şimdi bu film AKP açısından yeniden tekrarlanmaktadır...

Ey tüm AK Partililer... 85 yıldır bu filmin tekrarını izliyoruz. Sizler bu filmde aktör değil figüransınız ve Vecdi Gönül'ün itiraf ettiği gibi her zaman da figüran kalmaya mahkûmsunuz... Bu filmde onursuz bir figüran olmak artık kanınıza dokunmuyor mu? Ne yapsanız, ne etseniz bu filmin yönetmenine yaranamazsınız. Sadece kendinizi artık "Bizi de yakında aktör yapacak" diye kandırırsınız... Sizin ancak diğer figüranlara karşı yönetmenin zulmünü desteklerken geçici bir değeriniz vardır...

Vecdi Gönül biri kamuya açık, biri kapılar ardında iki açıklamasında da generallerin zihniyetini açık etmiştir... Bu devletin gayrimüslimlere bakışı da sizlere bakışı da aynıdır...

Şu an soru şudur... Sizler de Gönül gibi, Çiçek gibi, Aksu gibi bu zihniyetin ortakçılığını yapıp, yapılan diğer zulümleri desteklemeye ve haklı bulmaya devam mı edeceksiniz?

Sizler de geçmişteki sistem partileri gibi devletin “Özgürlük olmaz ama ihale veririz” tuzağına düşüp, bu onursuzlukla yaşamaya devam mı edeceksiniz?

Eğer cevabınız evetse ya da bu sorular karşısında suskun kalıyorsanız bilin ki ilk genel seçimlerde devrileceksiniz... Sizin çocuklarınız da bu ülkede bir köle olarak yaşamaya devam edecek... O çocuklarınız sizleri utanç duygularıyla anacaklar...

Çiçekler, Aksular, Gönüller “iyi ve sadık köle” olarak yaşamaya damarlarından alışmış insanlardır... Sadık oldukça başları okşanır, bu onları tatmin eder... Sizler de böyle tatmin olan insanlarsanız söyleyecek bir lafım yok...

Ama eğer “Hayır!” diyebilen onurlu bir AK Partiliyseniz şimdi konuşma zamanıdır... Girilen bu yanlış yola karşı yüksek sesle muhalefet etme zamanıdır... Partinizin AK olarak kalabilmesinin yegâne yolu budur...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Berrak, derin ve uçsuz bir okyanus duygusu

Rasim Ozan Kütahyalı 15.11.2008

Dokuz yıldır oraya buraya yazılar yazan biriyim... Önce internet forumlarında ve *e-groups* tabir edilen ortamlarda yazmaya başladım... Fikrinizi ifade etmek, bu fikirlerin karşı tarafta bir rezonans yaratması, sizin onları beslemeniz ve onlar tarafından beslenmeniz çok güzel bir süreç...

Bunu yazmakla uğraşanlar çok iyi bilirler. O sebeple harflerin ve kelimelerin dünyasına giren insanlar kolay kolay konvansiyonel hayata dönemezler... Besberrak ve derin bir denizde yüzmeyi tattıktan sonra, bulanık ve sığ sulara kimse dönmeyi istemez, hatta istese de dönemez, döndüyse de kendine yalan söyleyerek ya da çaresiz bir teslimiyet içinde yaşar... Okumak, düşünmek ve yazmanın tadını almış insanlarda da durum aynen budur...

Hikâyeme geri döneyim... E-gruplar ve internet forumlarında yazdıklarımın ardından, o ortamlardan edindiğim arkadaşlarla bir internet sitesinde yazmaya başladım... Oradan sonra da gazetelerin yorum sayfaları ve haftasonu eklerinde... Bu arada gösteri ve reklam dünyasında metin ve senaryo yazarlığı da yaptım. Fakat o ayrı bir süreç. Fikir yazıları gibi tamamen bireysel bir iş değil. Beyninizde başka ve dışarıdan girdilerle yazım sürecini üstlendiğiniz bir süreç o. Onun da hikâyesi ayrı. Onu da başka bir yazıda anlatırım...

Bütün bu anlattığım fikirlerimi ifade etme sürecinin *Taraf* sonrası dönemini ise okurlarım iyi biliyor... Öte yandan, Türkiye’de bu sürecin şöyle olması beklenir; yazar, internet forumlarında ve e-gruplarda tamamen özgürce yazar. Sonrasında düzenli e-dergi içeriğinde internet sitesinde biraz daha dikkat eder, gazetelerde yazmaya başlayınca ciddi ciddi otosansüre başlar. Fiilen köşe yazarı olunca bu otosansür iyice artar. Bir süre sonra “Bir diplomat ve akrobat olarak köşe yazarı” portresiyle karşı karşıya kalırız...

Bende ise süreç tersine bir şekilde işledi. Bu ülkenin bir korku toplumu olma özelliği her yere işlemiş durumda. Yazdığım internet forumlarında ve e-gruplarda arada moderatörlerden mektup gelirdi... “Haklısınız ama bunu

böyle ifade etmeyelim, şöyle diyelim", "Şöyle değiştirirseniz şu şekilde onaylayabilirim" ...Sonra internet sitesinde de kendini sorumlu hisseden arkadaş ya da arkadaşlar yine ya mektupla ya da bizzat telefonla uyarırdı... "Şöyle diyelim, şöyle soruna yol açar, şu olabilir" vs...

Son derece sınırlı okuyucunun okuduğu, çoğu zaman tanıdık insanların birbirine elektronik ortamda gönderdikleri mektuplardan ibaret olan yazılarla ilgili olarak bile kendinde sorumluluk hisseden insanlar korkarlardı... Gazetelerde yazmaya başladığımda da aynı süreç bu sefer yazıyı kesip biçme şeklinde kendini gösterdi. Orada da hep kaygılar vardı. Artık kaygı ve korku o kadar otomatikleşmişti ki editör olarak kendini sorumlu hisseden kişiler alakasız ifadelerle bile "şöyle diyelim, başına 'sözde' ekleyelim" gibi uyarılar yapabiliyordu...

Zaten Türkiye'de "sözde" kelimesinin kullanımı üzerine bence harika bir mizah kitabı yazılabilir... Bu toplum sırf bu "sözde" sıfatı yüzünden yakında kendisi bir "sözde toplum"a dönüşecek. Kürtlerin büyük çoğunluk olarak yaşadığı yerler hakkında konuşurken "sözde Kürdistan"... 1915 büyük faciasıyla ilgili konuşurken "sözde soykırım" demek zorunluluk gibi görünüyor bu ülkede. Televizyonda geçenlerde bir konuşmacı İran'da onlarca yıldır faaliyette olan *Kürdistan Üniversitesi*'nden konu açtığında, sunucu "Sözde Kürdistan Üniversitesi" diye uyarıyordu, o konuşmacı da lafını öyle sürdürdü. Üniversitenin resmî adını bile "sözde zekâ"mızla değiştiriverdik. Megaloidea sahibi Yunanlılar da "Sözde İstanbul Üniversitesi" diyorlar mı acaba? Konstantinopolis'i yeniden ele geçirip "sözde İstanbul" ismini değiştireceğiz diyen var mıdır? Yunan milliyetçiliği de epey *pathetic* bir ideolojidir ama herhalde bu konuda bizim ulusalcılarla yarışamazlar...

İşte ben de bu "sözde yazarlık" döneminden sonra *Taraf*'ta yazmaya başladım. İlerledikçe diplomatlaşan yazarlık serüveninin tam tersine bir durum sözkonusuydu. *Taraf* bu ülkede sözde-mözde tanımayan tek yayın organıydı. Bu ülkede tanıdıkların birbirini okuduğu ortamlar bile ceberrut devletin korkusuyla bazı gerçeklerin tüm çıplaklığıyla ifade edilmesinden çekinirken koskoca bir ulusal gazete Türk medya tarihinde ilk kez hiçbir şeyden ve hiçbir kuvvetten korkmuyordu. Öyle "Tarafsız, herkese eşit mesafedeyiz" gibi eyyamcılıklar yapmıyordu. En baştan adıyla *Taraf* oluyordu. Çünkü düşünmek *Taraf* olmak demektir... Özgürlükten, adaletten, barıştan ve demokrasiden yana *Taraf* olmak...

İnsan *Taraf*'ta yazarken kendini uçsuz bucaksız bir okyanusta hissediyor. Tamamen özgür... Bu okyanus bu toplumun ufkunu genişletti bir yıl boyunca... Hep de genişletmeye devam edecek; eğer bu toplum kirli ve sığ sulara değil, berrak ve derin okyanuslarda yüzmeyi gerçekten istiyorsa... Buna bu toplum karar verecek...

İyi ki doğdun *Taraf*...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aleviler silahlanınca mı farkedilecek?

Rasim Ozan Kütahyalı 16.11.2008

Türkiye tarihinde çok ciddi zulümler görmüş Alevi-Türk toplumunun günümüz konjonktüründe kendine zulmeden zihniyetle yanyanaymış gibi görünmesi çok üzücü bir durum. Fakat bunun kadar üzücü başka bir Türkiye gerçeği de bu ülkenin Sünni toplumunun ciddi bir kısmında mevcut olan Alevifobi olgusudur. Zaten Alevileri kendine zulmeden zihniyetin yanında iten Sünni-dindar yurttaşlara karşı olan derin güvensizlikleri... 85

yıldır hiçbir sorunlarını çözmemesine rağmen Alevileri CHP'nin kucağına iten temel neden bu. Oysa Aleviler 1950'li yıllarda DP'yi desteklemişlerdi. AP döneminden sonra Alevi-karşıtı histerilere sahip Sünni-egemen bir bakış bariz bir şekilde Türk sağına hâkim oldukça Aleviler hızla "sol"a kaydılar. Marksizm ve sol-Kemalizm üzerinden kendilerini ifade ettiler. Bu süreç içinde buna uygun kurgusal bir modern Alevi teolojisi de oluşturuldu...

Fakat bugün bu kurgusallığın dışında kendi kimliğini başka bir üst ideoloji lehine terk etmek istemeyen, payandalığı reddeden bir Alevi kimlik hassasiyeti var. Büyük çoğunluğuyla Alevi cemaati belli partilerin ve örgütlerin oy ve insan deposu olarak görülmek istemiyor... Yani bugünün egemen Alevi duyarlılığı bir yandan Sünni-dindarlara ve genel olarak Türk sağ partilerine karşı olan geleneksel güvensizliğini sürdürüyor. Ama aynı zamanda Kemalizmin, kimliğini ifade eden, inançlarını yaşayan bir Alevi yurttaşı makbul görmediğinin de farkında... Aleviler İslami uyanış karşısında devlet-yandaşı gözükse de, hepsinin ortak hafızasında Maraş, Çorum, Malatya, Sivas ve Gazi katliamları sabit duruyor. Alevi ortak hafızası –en Kemalist söylemde olan Aleviler dahil- bu katliamların bizzat devlet tarafından tezgâhlandığına inanıyor. Fakat bu katliamlar sırasında Sünni halkın ciddi bir çoğunluğunun saldırganlığı ve Alevifobik nefreti de yine hepsinin hafızasında sabit... Açıkçası Alevi kimliği ve duyarlılığı açısından çıkışsız ve trajik bir durum var...

İyi niyetli, Alevilere karşı gerçekten bir önyargısı olmayan Sünni-dindar politikacıların da bu mesele etrafında kafası bulanık. Çünkü bu mesele hep yanlış zeminlerde tartışılıyor. Sorun çözmek isteyen bir politik bakışın, "Alevilik nedir" diye bir sorusu olamaz. Teolojik bir sorunun politik arenada yeri yoktur... Bir toplumsal kesim kendini nasıl ifade ederse politikacılar o kesimi öyle kabul etmek ve o kesimin billurlaşmış temel taleplerini ne olursa olsun karşılamak zorundadır. Siyaset kurumu bir toplumsal kesimin taleplerini demokratik yollardan karşılayamazsa o toplumsal kesimin sivil siyasetin dışında yollara başvurma potansiyeli artmaya başlar. **Bu mesele etrafında da temel Alevi taleplerinin karşılanması geciktikçe Alevi kimliğinin radikalleşerek sivil siyaset dışı yollara yönelme ihtimali artıyor...** Bu bütün kimlik meselelerinde böyledir. Bu konuda saha çalışması yapan kimi sosyal bilimciler Alevi gençleri özelinde bu radikalizmin yükselişine dikkat çekiyorlar... **Türk devleti ve Türk politikacıları tıpkı Kürt meselesinde olduğu gibi ancak silahlı bir Alevi hareketi oluşunca mı acaba Alevi meselesini acil ve önemli sorun sayacak?** Gerçi Kürt meselesi silahlı aşamaya geldiği zaman bile uzun süre inkâr edildi, kangren olana kadar yara açık bırakıldı ve şimdi çok problemlili bir noktadayız... Bu toprakların geçmişinde olmayan bir etnik nefret duygusu Kürt meselesi bağlamında uyanıyor. Devlet ile Kürt halkı arasında olan çatışma ortamı şimdi fiili toplumsal çatışma ihtimaline doğru seyrediyor. Türkler ve Kürtler arası toplumsal ayrışma süreci meselesi çok acil ve tehlikeli bir meselemiz haline geliyor...

Alevilik meselesi bağlamında ise bu toplumsal ayrışma potansiyeli bu topraklarda hep vardı. **Bu bağlamda Türkiye'nin kadim köklere sahip, kuşakları aşan temel toplumsal fay hattının Alevilik meselesi etrafında düğümlendiğini söyleyebiliriz...** Öte yandan Alevi terimi de aslında uydurulmuş bir terim. Fakat artık tuttuğu için kullanıyoruz. Bu toplumun derin hafızasında bu meselenin adı *Kızılbaşlık/ Kızılbaşlar* meselesidir. Kızılbaş olanlar kendini böyle ifade ederlerdi. Öyle olmayanlar içinse Kızılbaş ismi kötüleyici/ dışlayıcı anlamda kullanılan bir terimdi. Daha önce de ifade ettiğim gibi bu ülkede hiçbir Türk ya da Kürt, dedelerinden, atalarından birbirilerine karşı bir etnik nefret duygusunu miras olarak devralmamıştır. Fakat Kızılbaşlık meselesinde durum asla öyle değil... **Bu ülkede dedelerinden, atalarından Kızılbaşlara yönelik bir sevgisizlik, güvensizlik ve hatta nefret devralan çok sayıda insan var. Benzer bir durum Türkiye'nin güney bölgelerinde Nusayriler (Arap Alevileri) bağlamında da geçerli. Fellaş sözcüğünün o yörelerde neyi çağrıştırdığını Nusayri yurttaşlarımız iyi bilirler.**

Çarşamba devam edeceğiz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir etnik mesele olarak Kızılbaşlık

Rasim Ozan Kütahyalı 19.11.2008

Türkiye’de yaygın bir söylem vardır. Bu söyleme göre, milletimiz barış ve kardeşlik duyguları içinde yüzyıllardır yaşayan bir toplumdur. Fakat ülkemizi bölmek isteyen dış mihraklar aramıza sürekli nifak sokmaktadır...

Başka bir ülkeye nifak sokmak isteyen mihraklar hep var olacaktır. Düzgün bir devlet, nifak sokulabilecek toplumsal zemini kurutabilen bir devlettir. Ortada zemin yoksa hiç kimse hiçbir şeyi de kıskırtamaz...

Bu toplum kıskırtılmaya hazır birçok zeminiyle birlikte bir saatli bomba gibi yaşıyor şu an. Bu toplumun kendi devleti bizzat taraf tutan ve toplumsal kesimleri birbirine kıskırtan bir devlet... Toplum olarak ise her şeyden evvel hepimiz kendimizi kandırıyoruz... Alevilik meselesi özelinde, yüzyıllardır kardeş gibi yaşadığımız falan yok! Hangi siyasi görüşten olursak olalım önce bu realiteyi kabul etmek durumundayız...

Nusayriler ve Caferiler

Sadece Kızılbaşlık (Anadolu Aleviliği) bağlamında değil, Nusayrilik (Arap Aleviliği) ve Caferilik gibi gayri-Sünni diğer dinsel gruplara karşı da bu ülkenin bir önyargısı olduğunu önce dürüstçe kabul edelim... Geçen yazı belirttim, **Türkiye’nin güney bölgelerinde Nusayri yurttaşlarla Sünni çoğunluk arasında sevgi dolu bir kardeşlik ortamının olduğunu söylemek mümkün değil**. Nusayriler çok küçük bir nüfus teşkil ettiği için siyasi sistem bakımından ihmal edilebilir durumdalar. O sebeple yaşadıkları ayrımcılıklar gündeme gelmiyor. *Fellah* sözcüğü o bölgelerde aşağılama ve dışlama içeren bir ifade. Adana ve benzeri güney şehirlerinde Nusayri gettolarının varlığını herkes bilir. Bu süreçte Nusayrilerde de içe kapanarak kendini koruma dürtüsü oluşmuştur. Sünniler de o mahallelere girerken amiyane tabirle biraz tırsarlar.

Toplum içinde olduğu kadar laik olduğunu iddia eden Türk devletinde de Sünni-egemen bir mantık hükümrân durumda. Bu mantık, devletin bilinçaltına işlemiş... Mesela tam kadrolu bir devlet gazetecisi olan Cüneyt Arcayürek geçenlerde televizyonda Anayasa Mahkemesi Başkanvekili Osman Paksüt’ten bahsederken “Osman Paksüt’ün babasını da tanırdım. Caferidir bunlar ama iyi ailedirler” deyiverdi... Arcayürek’in bu sözleri genel devlet bilinçaltını yansıtan temsil kabiliyeti yüksek bir örnek. Zaten bizim Sünni toplumda da “Alevidir ama iyi insandır” gibi akla ziyan sözler epey yaygındır. Devlet katında da “Caferi ama iyi çocuk” Paksüt gibilere üst makamlar hep açık olmuştur. Paksüt eğer devlet zihniyetine mesafeli özgürlükçü bir adam olsaydı, o zaman “Caferi” olduğu kendine ve topluma sık sık hatırlatılırdı. Benzer durum “Kürt ama iyi çocuk” Abdurrahman Yalçınkayalar, “Dindar ama iyi çocuk” Cemil Çiçekler için de geçerli... “İyi çocuk” olursanız devletimizin kapıları size açık...

Cemevlerinin resmen ibadethane olmasını, Madımak’ın müze olmasını, din işlerinin cemaatlara bırakılmasını isteyen Alevilerse devletin gözünde “yaramaz çocuk”lar... Öyle talepler geldi mi Sünni-dindarlar içindeki “iyi çocuklar”ına doğru dönüyor devlet. Onların başını okşuyor ve AKP içindeki “iyi çocuk”lar birden bu zındık talepler karşısında devletin yanına geçiyor...

Kızılbaşlık ve Yahudilik

Öte yandan toplumsal bağlamda Alevilik meselesinin bir mezhep ve inanç farklılığı olmaktan ziyade etnik bağlamda ele alınması gereken bir mahiyet arzettiğini düşünüyorum... Kızılbaşlık dışarıdan dahil olunabilen bir inanç kimliği ya da tarikat değil. Herhangi biri isterse Bektaşî tarikatına intisap edebilir, diğer tarikatlar ya da inançlara da. Fakat arzu edip de Kızılbaşlığa/Aleviliğe intisap edemez. **Kızılbaşlık soydan gelen bir olgudur, verili bir kimlik aidiyetidir...** Bu manada Kızılbaşlık kimliği Yahudi kimliğiyle çok benzer bir konuma sahip. Bugün tıpkı Yahudilik meselesi gibi Alevilik meselesi de direkt inanç bağlamında alınamaz. Antisemitik histerilerden ateist Yahudiler de payını nasıl alıyorsa, ülkemizdeki Alevifobi histerisinden de hiçbir inancı olmamasına rağmen birçok Kızılbaş payını almaktadır. O sebeple bugün Alevi uyanışının aktörleri içinde ateist ve agnostik çok sayıda da isim ve dernek var. Bunların olması da yadırganamaz. Bu insanlara ve derneklere "Siz Alevi değilsiniz" denilemez...

Öte yandan işin inanç kısmına bakarsak Türkiye Sünnileri de ehl-i beyt soyuna, özellikle Hz. Ali'ye derin bir sevgi ile bağlıdır. Günlük hayatında Kızılbaş kelimesini aşağılayıcı bir dille anan birçok Sünni, ehl-i beyt hikâyelerini dinlerken samimiyetle hıçkırıklar içinde ağlar. Hacı Bektaş da aynı şekilde Türkiye Sünnilerinin büyük çoğunluğu nazarında evliya mertebesinde bir dinî figürdür. Muaviye ve soyunu hayırla yâdeden Türkiye Sünnisi bu toplumda yok denecek kadar azdır... Dolayısıyla Alevilik/Kızılbaşlık meselesini inanç ayrılığı bağlamından çok verili bir aidiyet bağlamında, bir etnik (ya da etno-dinsel) mesele olarak konuşmak gerçekçi olan yaklaşımdır diye düşünüyorum...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Destansı bir adamdı Ahmet Kaya...

Rasim Ozan Kütahyalı 22.11.2008

Ahmet Kaya bu ülkenin sürgünde ölen evlatlarından biriydi... Vefatından evvel doğduğu topraklara bir daha dönememe ihtimali kafasını sürekli meşgul ediyor, kalbini sürekli sıkıştırıyordu. Bu sürekli sıkıntı ve daraltı hali bu koca adamı bir an, boş bir zamanında yakaladı ve geçirdiği kalp krizi sonucu Ahmet Kaya aramızdan ayrıldı... 8 yıl oldu...

Ahmet Kaya, bu ülkenin genel toplumsal tarihi bakımından da gerçekten eşsiz bir isim... Politik olarak da, bu ülkenin sol tarihinin ürettiği, belki de toplumsal kapsayıcılığı en yüksek olan isim...

Ahmet Kaya, sol içinden çıkan diğer sanatsal figürler gibi sadece belli bir cemaat nazarında sevilen ve dinlenen biri değildi. Kaya'ya en karşıt pozisyonda olan insanlar bile açık ya da gizli biçimde Ahmet Kaya müziğini dinlerler ve Kaya'nın coşkun ve destansı üslubundan etkilenirlerdi... Hemen her sene dur duraksız çıkardığı albümlerin, her seferinde milyonlarca satması bir tesadüf değildi. Ülkücü hareket içinde önemli mevkilerde bulunmuş bir isim bana bizzat "Bizim hareket içinde kimse birbirine itiraf etmez ama en çok dinlenenlerden biri Ahmet Kaya'dır. Çoğu ülkücü genç Kaya'nın şarkılarını ezbere bilir" demişti...

Öte yandan Ahmet Kaya "Müziğini seviyorum ama görüşlerine karşıyım" gibi bir cümleyle geçiştirilecek biri de değil. Bu Kaya'nın gizli hayranları için tipik bir kendini kandırma cümlesi... Kaya'yı duruşundan, tavırlarından ve üslubundan ayırmak mümkün değil. Kaya'nın şarkıları o genel Ahmet Kaya duruşunun tamamlayıcı bir

parçasından ibaret... Ahmet Kaya şarkılarını Türklerin, Kürtlerin, Alevilerin, Sünnilerin, gayrimüslimlerin, dindarların yani herkesin dinleyip sevmesinin temel nedeni Kaya'nın yalın ama bir o kadar da sahici isyanıdır bence... Bu sahici isyanı bu toprakların hemen her insanı yüreğinin bir yerlerinde taşıyor... Kaya, sözleri ve ezgileriyle yüreklere dokunabilen ve bu ülke insanlarının gizlenmiş isyanını açığa çıkartabilen bir adamdı...

Aslında Ahmet Kaya'nın görüşleri diye bir şey de yok. Kaya esasen duyarlılıkları ve hissettikleri olan bir adamdı... Bu hisleri ve duyarlılıkları taşkın ve coşkun bir dille ama asla yapaylığa düşmeden şarkılarıyla ifade eden biriydi... Ahmet Kaya'nın kalpleri fethetmiş, herkesçe bilinen hiçbir parçasında Türk sol literatürüne hep hâkim olmuş yapay ve yavan dil yoktur. O dille şarkı yapanlar zaten sadece belli bir cemaat içinde dinleniyor. Türkiye'nin büyük çoğunluğu tarafından bu yapaylık anında reddediliyor... Özünde statükoculuk olan o sahte isyan bugün artık kendine solcu diyen birçok insanı da kapsayamıyor... Ahmet Kaya ise ömründe "herkesi kapsayayım" diye asla düşünmemiş, inandığı ve hissettiği şeyleri her zaman ve zeminde yüksek sesle ifade etmiş bir adamdı... Bu sebeple en yakınındakilerin bile çok tepkisini çekmiş, fakat böyle hiç kimseye yaranma derdinde olmayan tavırlar koya koya herkesin gözünde kahramanlaşmış bir adamdı... Eyyam yapmak, diplomatça davranmak Kaya'nın kitabında yoktu gerçekten...

28 Şubat askerî darbesinin en boğucu günlerinde kanal kanal gezip dindar kızların özgürlüklerini herkese karşı savunmuştu. Adına sol çevreler denen o kasttan akıl almaz tepkiler aldığı halde susmamış, her gittiği yerde yüreğini acıtan yasaklara ve baskılara karşı tam bir Ahmet Kaya üslubuyla konuşmuştu... Öcalan'ın yakalanma sürecinde, aşırı milliyetçilik histerilerinin tavan yaptığı günlerde, tüm medya ordayken *"Bu albümümde Kürtçe şarkı söyleyeceğim"* diye haykırıyordu... *"Her zaman bu ülkenin halklarının kardeşliğini ve bölünmez bütünlüğünü savundum. Ama Kürt realitesini de bu ülke tanımak zorundadır. Bunu her zaman söyleyeceğim"* diye konuştuğu sırada, başının üstünden çatallar, kaşıklar ve bilumum iğrenç bağırımlar uçuşuyordu...

Sürgüne gitmek zorunda kaldığı Avrupa'da konserler verirken, PKK'lilere her zaman silah bırakma çağrısı yapan, "Vallahi biz barışı özledik" diyen de Ahmet Kaya'ydı... Montajlarla, hilelerle Kaya'nın bu Avrupa konserleri bir dezenformasyon aracı olarak kullanıldı. Kitleler Kaya'ya karşı manipüle edilmek istendi... Ahmet Kaya, içinden geldiği gibi davranan, kendine uzanan ellere her zaman düşünmeden dost elini uzatan bir adamdı... Başkalarının bu durumu manipüle edip etmeyeceği hiçbir zaman umuru olmuyordu. Zamanında televizyon programı yaparken de "dinci sermaye" diye yaftalanan bir firmayla ortak iş yapmaktan, ülkücü hareketin içinden meşhur bir konuyu ağırlamaktan çekinmemişti...

Tüm hayatına ve şarkılarına sinmiş bu hakikilik, bu içtenlik ve her şeyden önemlisi bu vicdanlı duruş sebebiyle Ahmet Kaya her zaman hatırlanacak, her zaman dinlenecek... **Bu ülkenin en zor ve boğucu zamanlarında hayatları daraltılan her kesimden yurttaşımıza tavırlarıyla ve şarkılarıyla sahip çıkan bir adamdı Ahmet Kaya... Bahtiyar'ların Nazlıcan'ların en dar vakitlerinde en çok güvendikleri adamdı... Destansı bir coşkunun, sahici bir isyanın adamıydı... Bu ülke seni çok özlüyor Ahmet Kaya...**

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP'de açılım ve Muhammed Hatemi

Rasim Ozan Kütahyalı 23.11.2008

CHP Türkiye'yi bilmeyen standart Batılı siyaset bilimcinin kavrayamayacağı bir seçmen ittifakına sahip... Bir yandan büyük şehirlerin merkezinde konforlu biçimde yaşayan üst ve orta sınıfların büyük çoğunluğunun oyunu alıyor. Bir yandan da Anadolu'nun yoksullukla cebelleşen kimi ücra kasabalarından ve şehirlerin kimi varoş mahallelerinden neredeyse tulum çıkarıyor...

Tahmin edildiği gibi bu kasaba ve mahalleler büyük oranda Alevi-Türk yerleşim bölgeleri. Bu bölgelerde CHP'nin egemenliği sürüyor. CHP'nin büyükşehir parti teşkilatlarında da ağırlık Anadolu'nun bu Alevi kasabalarından, köylerinden şehirlere göç eden ortasınıflaşma sürecinde olan Alevi-Türk aktörlerden oluşuyor. CHP'ye örgüt dinamizmini veren genelde bu Alevi kadrolardır.

CHP örgütlerinde konformist yerleşik ortasınıflardan olan LAST (Laik yaşam tarzına sahip Sünni Türk) Kemalistler genelde laf üretir ve sürekli şikayet ederlerken, toplumun farklı kesimlerinin teveccühünü nasıl kazanabiliriz sorusunun peşinden koşan, bu yönde gayret sarfedenler Anadolu'nun bağrından kopmuş, şivesi hâlâ Anadolu kokan, genelde Alevi olan bu yeni-ortasınıf aktörlerdir... Benim ailemin büyük çoğunluğu CHP'li. Özellikle ailenin kadınları asla değişmez CHP'lidirler. Tabii arkadaş çevreleri de öyledir. CHP içi durumları bu manada biraz içeriden gözlemlene imkânına küçükten beri sahibim...

Son dönemde ismi öne çıkan CHP İstanbul İl Başkanı Gürsel Tekin de tam tarif ettiğim, CHP'nin hitap ettiği kitle skalasını genişletme çabasını merkeze alarak siyaset yapan, Anadolu'nun bağrından kopup İstanbul'a gelmiş, pragmatik ve dinamik yeni-ortasınıf bir aktör... Her kesime ulaşmak, her kesimle konuşmak, her kesimin gönlünü kazanmak, partiye daha fazla rey kazandırmak temel amacı...

"Bu amaç zaten her parti mensubunun doğal kaygısı değil midir" diye sorulabilir. Eğer sözkonusu CHP ise bundan emin olmak mümkün değil. Zaten CHP örgütü içinde bunun sıkıntısını en çok çeken de Gürsel Tekin'in temsil ettiği tipte reformist politik aktörlerdir...

CHP'nin kuruluş temellerinden gelen bir teolojik genetiği var. O genetiği aşarak CHP'yi büyültmeye çalışmak bizatihi parti içinden büyük direniş görüyor. CHP'nin geleneksel entelijensiyası ve bürokrasisi parti içindeki bu dinamik yeni-ortasınıf aktörlerin önünü kesiyor... Sağ partilerin ise böyle bir katı genetikleri olduğunu söylemek mümkün değil. O sebeple bu dinamizmi sağ partiler kuşatabiliyor ve oya tahvil edebiliyor...

Son dönemdeki "türban açılımı" denen şeyin kadük kalma ihtimalinin yüksek oluşu CHP'nin bu genetiği sebebiyledir. CHP kimi Türkiye yurttaşlarını varolan kimlikleriyle kabul edip, onları kazanabilecek bir parti değil. CHP o yurttaşların kültürel kimliklerini ve görünürlüklerini dönüştürmeden içine hazmedebilecek bir yapı arzetmiyor. Somut sosyal ve ekonomik talepleri ne olursa olsun, o yurttaşlar "aydınlanma" yaşamadan, kimlikleri dönüşmeden CHP'li olamazlar... CHP'nin geleneksel bürokrasisi ve entelijensiyası bu noktada bir tür sahte-pozitivist mollalar konseyi işlevindedir... O mollalar onaylamadan o türbanlı yurttaşlar vaftiz edilemez... Bu teolojik yapının peygamberi Mustafa Kemal, kutsal metinleri de başta *Nutuk* olmak üzere, tüm söylev ve demeçlerdir... Önce bu Kemalist teoloji içinden o yurttaşların kimliğine meşruiyet kazandıracak bir reformist tefsir gerekmektedir... Doğu Anadolu bölgesindeki birçok Alevi-Türk köyünde yöresel giysinin bugün "kara çarşaf" denilen kıyafet tipi olduğunu, bu köylerinde büyük oranda CHP'ye verdiği ne kadar söylene boş... Zaten CHP bürokrasisinin gözünde Alevilerin ancak araçsal bir değeri var. Aleviler de inançlarını ve kimliklerini terkedip bu LAST teolojisine asimile olduğu oranda has CHP'li olabilirler. Sağ partilerin Sünni-egemen bağnazlığı olmasaydı muhtemelen o Alevi yurttaşlar da CHP'li olmazlardı...

Bu teolojik genetikle Bülent Ecevit de uğraşmadı yüzde 42'lere getirdiği partisini 12 Eylül bahanesiyle sevinçle

bıraktı. O bahaneyle CHP teolojisinden kurtulduğu günlerde Ecevit'in çok mutlu olduğu günlüklerinden anlaşılıyor. Deniz Baykal da bilenlerin bildiği gerçek fikirleri itibarıyla CHP fikhına göre caiz bir adam sayılmaz. CHP lideri olarak kutsal ayetler ve hadislerle bağlı politika yaptığı oranda meşru bir pozisyonu var.

CHP'nin içinde samimiyetle özgürlükçü bir açılım yapmak isteyen isimlerinin durumu İranlı din adamı ve politikacı Muhammed Hatemi'ye benziyor. Onlar da Hatemi gibi önce mollalar konseyini aşmak zorunda... Yani Gürsel Tekin gibi CHP'li aktörler, tıpkı Hatemi gibi önce reformist din-adamı ardından siyaset-adamı olmak zorundalar...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cemaatler konfederasyonu olarak Türkiye

Rasim Ozan Kütahyalı 26.11.2008

Bu aralar İstanbul içinde ve dışında çeşitli yerlere konuşma yapmak için sık sık davet ediliyorum. Hepsine de gitmeye çalışıyorum... *Taraf*'ın gerçekten gazeteyi didik didik okuyan çok hakiki bir okuyucu kitlesi var. Yazıları ezbere bilen ve o yazıları kaleme alan kişi olarak sizin bile atladığınız detayları bulup çıkarıp zekâ dolu sorular soran bir okur tipi bu. Sizi hem ahlaki derinlik hem entelektüel itina bağlamında daha ileri iten bir okur profili. Özensizliği affetmiyor. Kafasındaki *Taraf* tasavvurundan en ufak bir uzaklaşma ihtimaline karşı bile son derece müteyakkız bu gazetenin okuru...

Kişisel olarak o toplantıların tamamında karşılaştığım bir soru var... "Bu fikirleri içinden geldiğiniz çevreye rağmen nasıl edindiniz" sorusu... Ülkemizde insanlar "Hangi dünyaya kulak kesilmişse, ötekine sağır" yaşanılmasına alışmış. Belli bir dünyaya doğan insanın, o dünyanın doğrularıyla yaşayıp, zamanının büyük kısmını kendi iç cemaatinde geçirmesi, diğer kendinden olmayan kesimlerle ancak zorunlu olduğu durumlarda temas kurarak ömrünü tüketmesi bizim ülkemizde kanıksanmış...

Etyen Mahçupyan'ın da sık sık haklı olarak belirttiği gibi, burası hâlâ tam anlamıyla bir toplum değil... Modern-öncesi dönemden kalma cemaatler konfederasyonu şeklinde örgütlenmiş bir ülke oluşumuz hâlâ devam ediyor. O cemaatler hiyerarşisi dönüşerek de olsa sürüyor. Cemaatler sürekli içlerinden gelenleri koşulsuz olarak kolluyor. Zorunlu temas kurulan durumlarda farklı cemaatlerden bireyler diplomatik olarak iletişim kurup, kendi iç cemaatleriyle olduklarında öteki cemaatler hakkında önyargılarını sürekli pekiştiriyorlar...

Zaten bu ülkede en palavra sözlerden biri "Benim de Ermeni, Yahudi, Alevi vs. arkadaşlarım var" ile başlayan tiratlardır... Böyle diyen kişiler sonra 1915 tehciri konusu geçti mi, egemen söylem neyse onu söylemekten çekinmez... "Biz hiçbir şey yapmadık"tan başlayıp "Yaptık ama haklıydık"a uzanan o ahlaksız söylemi tekrarlayıp canciğer Ermeni dostları olduğunu iddia eden epey köşe yazarı da var bu ülkenin... Yine Aleviler hakkında cemaatinden gelen önyargıları asla sorgulamayıp, o ahlaksız önyargıları haklı çıkartan konuşmalar yapıp "Alevi dostlarım çok," deyip duranlar var...

Bu sayıklamalar aslında gerçek anlamıyla bir toplum olduğumuza inanma isteğimizle ilgili... "Sevgi dolu, barış ve kardeşlik duyguları içinde yaşayan bir toplum"uz ya biz; o sebeple "Kendim gibi olmayan da çok dostum var," deme ihtiyacı hissediyoruz... Türbanlılar hiçbir yere girmesin ama türbanlı dostlarımız olsun. Kürtlerin tepesine bombalar yağsın ama Kürtler kardeşimiz olsun. Yahudilerle ilgili nerdeyse tüm cemaatler birleşip

antisemitizm yarışı yapalım ama bir yandan da tepeden bakan “Biz Yahudilere sahip çıktık, Avrupa gibi değiliz” edebiyatı yapalım. Yalçın Küçük ve Soner Yalçın gibi adamlar çok sevdikleri Yahudi dostları olduğu palavralarını sağda solda söylemeye devam etsin vs....

Ayrıca, gayrimüslimleri kesmeseydik ulus-devlet olabilir miydik diye düşünen sadece Vecdi Gönül değil bu ülkede. Oysa tam aksine geçmişimizde olan bu alçaklıklar yüzünden hakiki bir ulus olamadık biz Türkiye halkı olarak. Burası bir devlet-ulus oldu o yüzden... Sürekli birbirinden korkan aşiretlerden oluşan, devletin de egemen LAST (Laik yaşam tarzına sahip Sünni Türk) aşiretinin bir aygıtı olduğu bir ülke burası... Öte yandan bu cemaatler konfederasyonu yapısını kırıp farklı kesimlerle karşılıklı samimi iletişim kurarak hakiki anlamda bireyleşmek ve toplumlaşmak arzusu da çok insanımızda var artık... İşte *Taraf* bu bireyleşme ve toplumlaşma/uluslaşma arzusunun bir sembolü...

Benim hayatımda da farklı kesimlerle hakiki anlamda temas kurup çok beslendiğim bir yer vardı. Burası şaşırtıcı şekilde bir bakkal dükkânıydı. Üniversitedeyken ben liseden de yakın dostum İlkan’la Fulya’da yaşıyorduk. Orada Dersimli iki ortak Abidin ve Erdal’ın Şilan Market’i vardı... Abidin ve Erdal hiçbir şeyden zerre korkusu olmayan, ben 3K’yım (Kürt-Kızılbaş-Komünist) diye kendini ifade eden ama içinden geldiği kesimleri ağır eleştirmekten hiçbir zaman çekinmeyen iki adamdı. Onlar öyle olunca Fulya’nın tüm o kozmopolit yapısının insanları da o bakkalda kurtlarını dökerdi. Zamanla herkes kendi içinden geldiği cemaatle ilgili ne kadar iç sıkıntısı varsa dökmeye başlamıştı. Bir de bu toprakların karakteristiğine uygun herkes bağıra çağıra ve küfrederek konuşurdu. Arada bakkala gelen apolitik müşteriler dumura uğrarlardı. Fakat zamanla onlar da sohbebe katılırlar. Kendi hikâyelerini anlatırlardı. İlkan ve ben de hem kendimizi anlatmayı hem de ortamı provoke etmeyi çok severdik. Birçok kamusal yalanın üstündeki örtüler böyle samimi ve gerçek iletişim olunca kendiliğinden açılıyordu zaten. İki gün önce Şilan’a yeniden gittim. Ortam yine aynı ortamdı. Tabii bu sefer herkesin elinde *Taraf* vardı... Şilan’lara ve *Taraf*a çok ihtiyacımız var...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İssız bir adam olarak Çağan Irmak

Rasim Ozan Kütahyalı 29.11.2008

Hafta içi Ankara’da, ABD’ye yerleşmeye hazırlanan bir dostumla sohbet ederken, şu ana kadar Çağan Irmak’ın hiçbir filmini görmediğini öğrendim. Üstelik sinemaya da çok meraklı biridir... “Hata yapmışsın. Irmak sinemanın anadili olan popüler dili iyi bilen, içten bir dünyaya sahip bir sinemacıdır” diyerek onu *İssız Adam*’a götürdüm...

Film başladı, başlangıç iyi, görsel atmosfer iyi. Arkadaşım filme ısınır gibi oldu. Ben de *Babam ve Oğlum* gibi yağ gibi kayan, sıcak ve sahici bir film izlemeyi bekliyorum... Filmde ilk diyaloglarla ilk falsolar birlikte geldi. Kötü yazılmış ve yapay diyaloglar art arda geliyordu. Arkadaşım “Bu nedir?” gibilerden bana bakmaya başladı... Irmak’ı sevdiğimden, film birazdan açılır diyerek “Bekle” dedim kendisine. Fakat film açılacağına diyaloglar ve sahneler gittikçe yapaylaşıyordu. *Trash* sınırına kadar yaklaşan sözler, cümleler, konuşmalar, davranışlar kendini gerçekmiş gibi sunarak akmaya devam ediyordu...

Irmak’ın üçüncü filmi *Ulak*’ta bir içtenlik sorunu yoktu. Fakat sahicilik sorunu vardı. Irmak kafasında tavına gelmemiş, henüz hazmetmediği meseleleri filme yansıtmaya çalışmış ve olmamıştı. Ama Irmak’ın çabası yine

kayda değer, kurduğu öykü dünyası da yine içten ve sıcaktı...

Bu filmde ise içtenlik denen şey de yok maalesef. Irmak'ın sineması için feci bir düşünüş bu. Irmak aniden yapay ve sanal bir adam oldu da, bu film ortaya çıktı diye bir şey yok öte yandan... Irmak bu filmde bambaşka bir öykü anlatmak istiyor ama anlatamıyor ya da anlatmaya cesaret edemiyor. İçinden geçenleri ifade etmeyip, yan yollara sapıyor ve bu sanal yolculuk insanı sıkıyor. Heteroseksüel aşk öyküsü bu filmin dünyasının öyküsü değil... Bu film latent bir eşcinsel öyküsü. Latent olduğu oranda da sanal olmak zorunda kalıyor...

Adı konmamış, gizlenmek istenen her şey sahteleşmeye mahkûm. *Babam ve Oğlum* gibi her çeşitten izleyiciyle doğrudan bağ kurabilmiş, kalpten bir film yapabilmiş Irmak'ın bu hale gelmesinin temel sebebi bu... Filmin kişilerini karakter olmaktan çıkarıp tek boyutlu birer "tip" haline getiren de bu... Irmak'ın latent eşcinsel kamerası erkek bedenine odaklandığı sahnelerde Alper'i estetize ederek, objeleştirmiş. Fakat bunu da gayriihtiyarî, belli belirsiz ve kendini tutamadan yapıyor. Ada'nın o türden sahneleri ise bütünüyle anti-estetik ve anti-erotik şekilde çekilmiş. Yine burada da bir kasıt ya da feminist bir düşünce yok. Fakat kadın bedenine yönelik doğal bir umursamazlık var. Film Alper'e odaklanmak isteyen bir film. Fakat Alper bir o kadar sanal bir tip... Alper'in fahişelerle olan seks sahneleri de yapay ve çok kötü çekilmiş. Ada ile olan ve sonunda Alper'in bir anda değişim yaşadığı sevişme sahnesi ise akıllara seza...

Irmak bu filmde yalnızlık içinde yaşayan heteroseksüel modern bir erkeği, ömrü boyu Norveç'te yaşamış birinin Guatemala yerlilerini anlattığı gibi anlatmış. Heteroseksüel aşk sahneleri de meçhul Guatemala yerlilerinin meçhul kabile dansları gibi...

Bu filmin sahicilik meselesi etrafında başka bir filmde örnek vereceğim... Jules Dassin'in *Topkapı* isimli bir filmi vardır. 60'ların İstanbul'unda geçer. İstanbullular 60'lar ortamında fes, sarık ve baston ile dolaşır... Dassin'in oryantalist algısı somut gerçekliğe rağmen görmek istediği "Ortadoğu"yu ve o tip bir imge olarak İstanbul'u bize yansıtır. O "icat edilmiş doğu"yu görmekten de standart Batılı izleyici hoşlanır... Bu filmde taşradan İstanbul'a gelmiş iki kişi var. Bu iki kişi son derece modern-Batılı (olarak görünen) kişiler. Sonra özellikle Ada bir anda özündeki "taşralı kız" modeline dönüşüyor. Zaten filmde her şey Murat Belge'nin her hafta aktardığı "milli roman"larımızda olduğu gibi bir anda oluyor. Niye oluyor belli değil... Dassin'in filminin oxymoronu olarak "icat edilmiş modernlik"i içeren sanal ortamlar ve aslında öyle olmadığı halde öyle gözüken tipler ülkemizde ciddi bir sınıfı teşkil ediyor. Fakat bir sanatçı bu gelgitleri, yapaylıkları ve bu yapaylıkla örtülmüş kimliklerin ardındaki gerçekliği isabetle tespit edip, içten bir dille anlatabilirse kıymetli olabilir...

Irmak ise bu yapaylığı sorgulamadan bir film olarak yeniden üretiyor... Öyle olduğuna inanan bir izleyici tipi, kendini kandırarak bu filmde hoşlanabilir ancak. Ortadoğu'yu kafasında kabul ettiği gibi görmek isteyen ve bundan hoşlanan oryantalist Batılı izleyicinin muadili bir Türk izleyici modelinin filmi bu...

Çağan Irmak *Babam ve Oğlum*'daki gibi hakiki olarak hissettiği ve vakıf olduğu dünyayı anlatmaya geri dönmeli... Ne *Ulak*'taki gibi "entelektüelist zorlama" ile ciddi meseleleri varmış gibi davranmalı, ne bu filmdeki gibi gerçek anlatmak istediğinden kaçıp yan yollara sapmalı... Ne ise o olmalı Irmak, kendi ıssız adamlığını ve ıssız öykülerini anlatmalı... O zaman Irmak'ın özü itibarıyla iyi bir sinemacı olduğunu bugün ona dudak bükkenler de görecekler...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk ordusundan hesap soran bir Türk annesi

Rasim Ozan Kütahyalı 30.11.2008

Bu toprakların bitmeyen savaşında, bu ülkenin evlatlarını kaybetmeye devam ediyoruz... "Yeter!!" denmesinin bile artık bir samimiyeti kalmadı...

Yağmur yağması gibi normalleşti bu berbat durum... Arada yağmur yağar, ıslanırız... Arada bu kirli savaş hortlar, çocuklar ölür... Öyle algılıyoruz artık... Sonra hayat yeniden devam eder. Bazen dolu yağar, bazen günlerce biteviye az az yağar, sonra yeniden durur... Sonra yeniden başlar... Yağmur tanelerinin yere düşmesi kadar doğal bu ülkenin gençlerinin ölmesi artık... Bir kişinin ölümünün trajedi, onbinlerce kişinin ölümünün istatistik olacağına ilişkin Stalin'in lanet derecede gerçekçi sözü hükümler bu topraklarda... Şehitler diye yalan edebiyatlarla andığımız gençler bu devlet için istatistikî rakam tanelerinden ibaret...

"Vatan sağolsun demeyeceğim"

Bu bence hepimiz adına tam anlamıyla kanıksanmış bir alçaklıktır... O sebeple mesela geçen hafta kaybettiğimiz Jandarma Er İsmail Uygun'un annesinin feryatlarıyla kimse ilgilenmedi... O feryatlar, egemen devlet mantığının işine yarayan feryatlar değildi çünkü... "Bir oğlum şehit düştü, öbür oğlumu da vermeye hazırım" diyen ya da dedirtilen anneler hemen her yerde manşet olurdu. Fakat bu anne başka şey söylüyordu... Bu toplumda gittikçe yükselen bir haykırışı bir kez daha dillendiriyordu...

Bu anne "Vatan sağolsun demeyeceğim" diyordu. Bu kez bu anne geleneksel ve örtülü bir anneydi. Daha evvel kentli-eğitilmiş laik ortasınıftan bir annenin bu itirazına şahit olmuştuk. Bu hissiyatın o kesimde çok geniş biçimde paylaşıldığını bu köşede yazmıştım... Şimdi de tevekkül ve metanetleri devlet tarafından istismar edilen geleneksel dindar annelerden biri bu çıkışı yapıyordu... Hem de kaybettiği oğluyla ilgili çok acı bir olayı da naklederek...

"Oğlumun komutanı, namaz kıldığı için tepki gösteriyormuş. Onun gibi diğer kısa dönem askerler masa başında otururken üç aylık er olan İsmail'im günde yedi saat nöbet tutuyormuş. Oğlum komutanına söyleyemiyordu ama bunları telefonda bize söylüyordu. Komutanı oğluma gıcık kapmış."

Aynı anne Ulaştırma Bakanı'nın kendilerini ziyaretinde de şunları söylüyordu...

"Başın sağolsun demek kolay. Ben onu ne hallerde büyütüp yetiştirdim. Ne zorluklarla büyüttüm. Ciğerim yanıyor. Bazı şeyler çok zoruma gidiyor. Torpil olduğunu bilseydim ben de yaptırırdım. Hiç zengin ailelerin çocukları oralarda askerlik yapıyor mu?"

"Bu çocuk evin önünden geçen yabancılardan korkardı. Bu nasıl teröristlerle çarpıştı? 'Şarjörü takamadı' diyorlar. Kocam 'arama' dedi ama dün akşam komutanını aradım. 'Seni Allah'ın mahkemesine havale ediyorum. 12 saat nasıl nöbet tutturdunuz' dedim. Bize şehit haberini vermek için gelen kişi 'oğlunuz yemekhanede öldü' dedi. Daha sonra da dediler ki, teröristlerle çatışırken siperdeyken 'kafanı kaldırma' demişler. Benim çocuğum da kaldırmış. Kafası parçalanmış. Cesedi tanınmaz haldeydi."

Genelkurmay'a sorular

Devletimizi yönetenler, özellikle de Genelkurmay karargâhının generalleri bilmeli ki bu annenin sesi Derin Anadolu'nun sesidir... Bu ülkenin anneleri askerlik tecrübesinde "korku"nun ne demek olduğu zorla öğretilen kocalarından daha cesur ve daha yüreklidir... Kocaları korkup "Yapma, etme, arama kimseyi hanım" dese de durmayacaktır... İsmail Uygun'un annesinin bu tepkisini şimdilik karambole getirebilirsiniz, egemen medya da

hemen gerekeni yapar... Ama bu anneler akın akın artmaktadır, bilirsiniz...

Şimdi Genelkurmay yetkililerine soruyorum... Bu şehit anasının bahsettiği komutanla ilgili ne işlem yapılmıştır? Namaz kıldığı için Er İsmail'e saatlerce tutturulan nöbet olayını kamuoyu önünde aydınlatmayacak mısınız? Yoksa Aktütün katliamında olduğu gibi bu komutanın da "Hiçbir ihmal, zaaf ve hatası yoktur" mu diyeceksiniz? "Daha analar çok mehmetçikler doğurur, bu sızlamaları da bu toplum unuttur" diye mi düşünüyorsunuz?

Hesap sormak

Bu ülkenin halkı olarak şunu bilmeliyiz... Bizler, evlatlarımızın değerini bilip korkmadan bu devlete ve orduya hesap sormadıkça askerlerimizin ölümü ordumuzca "zayıat" olarak görülecek, maalesef çoğu zaman bir askerın ölümü bir Skorsky helikopterin düşüşünden daha az önemli olarak algılanacaktır... Üçüncü dünya ordularının hemen hepsi askerlerine böyle bakar, çünkü o halklar ölen çocukları adına ordularından hesap sormazlar... İsrarla söylemekten bıkmayacağım ki bir kurum hesap vermedikçe, denetlenmedikçe yozlaşır ve çürür... Bugün TSK meselemiz bu minvaldedir...

Bedeni tanınmaz hale gelen er İsmail Uygun'un annesi gibi anneler arttıkça, korkmadan yürekli biçimde kendi devletlerine hesap sordukça bu ülke daha güzel bir yer olacak... Türk ordusu, hesap soruldukça denetlendikçe güçlenecek... Bunları diyenlere "Ordu düşmanlığı yapıyor" diyenler, Türk ordusunun adım adım çürümesini ve çökmesini hızlandıran gafilidir... Çürümüş bir ordu Er İsmail'lerimizi koruyamaz, vatanımızı da savunamaz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlker Başbuğ'un durduğu yer...

Rasim Ozan Kütahyalı 03.12.2008

Kurtuluş Tayiz'in mükemmel gazetecilik çalışmasını geçtiğimiz üç gün umarım okudunuz... Okuyamadıysanız da *Taraf*'ın arşivinden girin ve dikkatle okuyun lütfen...

O haberde anlatılanlar siyasi görüşlerinize göre farklı konum alabileceğiniz şeyler değil... 24 Mayıs 1993'te 33 silahsız erin göz göre göre katledilişi insan olma sıfatına sahip herkesi birleştirmesi gereken bir olay...

Kurtuluş'un haberine de hâlâ "TSK'yı yıpratmak isteyen güçler" gibi bir edebiyatla yaklaşan bir asker zihniyeti hâkimse bu ülkede, artık bu ordu bu milletin ordusu olmaktan çıkmış demektir... Sadece kendi "has" mensuplarını koruyan, onun dışında her insanı hedefe ulaşmak için basit birer araçtan ibaret gören bir silahlı aşiret yapılanması haline gelmiş demektir TSK... Gerçekten vatansever olan her generalin kanına dokunacak bir vaziyettir bu...

"Harbiye'den sınırlı sayıda nefer çıkıyor, analar ise daha çok mehmetçik doğurur" kafasında askerler maalesef ordumuz içinde var, bunu herkes bilir... Mesele bu zihniyetin resmî asker görüşü haline gelip gelmediğidir, her şerefli TSK mensubunun kendine dürüstçe sorması gereken soru budur...

Çünkü bu zihniyet "*Silahsız, korumasız yola çıkarıldık. Biz neyin kurbanı olduk,*" diye soran Gazi Erdal Özdemirleri, "*Oğlumun komutanı, namaz kıldığı için tepki gösteriyormuş. Onun gibi diğer kısa dönem askerler*

masa başında otururken üç aylık er olan İsmail'im günde yedi saat nöbet tutuyormuş," diyen şehit analarını dikkate ve kaale almaz... Hatta bu gazileri ve şehit analarını bu ifadelerinden ötürü bizzat TSK-karşıtlığı yapmakla suçlar...

Bu ülkede, bu devlet için sakat kalan, hayatı geri döndürülemez biçimde kararan gaziler niçin bu hale geldiklerini, sakat kalmalarında bir ihmal ya da hatanın olup olmadığını sorgularlarsa askerî hastaneye alınmayabilirler... Türkiye olarak bu rezaleti yakın zamanda yaşadık, hâlâ yaşıyoruz... **Kafalarına takılan bazı soruları ifade eden gaziler tedavilerinin yapıldığı askerî hastaneye kabul edilmediler...** Gazi Erdal Özdemir de bunu ifade ediyor...

Özgürlük, demokrasi, hukuk devleti gibi değerleri bir yana koyalım... Temel ideolojisi Türk milliyetçiliği olan devlet gibi bir devlet de bu kepezeliklere göz yumamaz... **Ne demek askerî hastaneye bu ülke için savaşmış gazileri kabul etmemek? Bu hakkı bu askerî yetkililere kim veriyor? Bu tür hareketler Türk ordusunun Türk toplumu gözündeki meşruiyetini sıfırlayan hareketlerdir...** Şehit Er İsmail'in annesi gibi geleneksel bir kadına bile *"İmkânım olsa torpil yaptırurdım, vatan sağolsun demiyorum"* dedirten hareketlerdir...

Türk ordusu böyle aşiretçi davranışların esiri olduğu müddetçe her şeyden önce kendi kendini zayıflatır... Er İsmail'e namaz kıldığı için zulmeden o komutanı cezalandırmak, gazilerin askerî hastanelere girmesini yasaklayan kimlerse onları yargılamak ve bunu açık biçimde kamuoyuna duyurmak TSK'yı yıpratmaz, güçlendirir...

Bingöl katliamı

Askerî savcılığın "Böyle bir olayın yaşanacağını herkes biliyordu" dediği Bingöl katliamının yaşandığı günlerde bakın bir adam şunları söylüyordu...

"Mart 1993'te PKK 'ateşkes' ilan ettiğinde, belli etmesem de, bir sevinç duydum. Artık düşmanlığın tümüyle sona ereceği umudu vardı. Dağdakiler inecek miydi? Kuvvetlerimizi geri çekip normal düzenimize dönecek miydik? Eğer bunlar gerçekleşirse bundan sonra ekonomik ve toplumsal önlemleri almak hükümetin görevi olacaktı... Fakat PKK'nın yaptığı Bingöl katliamıyla sevincim kursağımda kaldı..."

Bu adam Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'ti... O dönemin atmosferinde gayet de şahin bir paşa olan Güreş dahi bunları ifade ediyordu... Silahlı Kuvvetlerimiz bölgeden çekilecekti. Normal düzene dönmek üzereydik. Katliamın olduğu gün yayınlanan MGK bildirisi dağdan inenlerin affedileceğinden, kalıcı barış ve huzur dönemine girildiğinden bahsediyordu...

İşte tam böyle bir zamanda, barış atmosferine girildiği günlerde silahsız, korumasız biçimde, üstelik jandarma emriyle iki otobüse zorla doluşturulan askerlerimiz yeniden çatışma ortamının oluşması için payanda olarak kullanıldı... Bunu, bugün ordu içinde bilmeyen de yok... Ahmet Altan'ın yazdığı gibi bu kasıtlı eylemler sonucu oluşmuş katliam, bu ülkenin yaşadığı en büyük komplolardan biri... Kasıtlı ve sistematik olarak bu ülkenin 33 evladı katlettiler...

Bu alçaklık yapanın yanına kâr kalıyorsa bu devlete devlet denmez, bu orduya da ordu denmez... Bingöl katliamı soruşturması yeniden açılmalıdır... Bu sefer, duruşmalar gizli değil açık yapılmalıdır...

TSK bu ülkenin yurttaşlarının ve bu vatanın çıkarlarını savunmak için var olduğunu, kendi içindeki bu alçak

zihniyetlerden arınarak gösterebilir... İlker Başbuğ, bu komploju aydınlatmak ve sorumluları açıklamak konusunda herkesten önce davranmalı... Öyle davranırsa, bu millet Başbuğ'un sahiden durduğu yeri görecektir...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Faşist sanatçılar ülkesi

Rasim Ozan Kütahyalı 06.12.2008

Dünyanın hemen her yerinde sanatçılar genel olarak muhalif eğilimlere sahiptirler. Sanatçıların muhalif, ezberbozucu, sistem-karşıtı ve devrimci tavırlarından bahsedilir... Daha doğrusu öyle olmaları gerektiği, öyle olmalarının sanatçı olmanın temel şartlarından biri olduğu ifade edilir... Bu tür "muhaliflik" "sistem-karşıtlığı" gibi şeyleri takmayan popüler kültürün kimi figürlerine yönelik küçümseyici, aşağılayıcı ve kınayıcı bir dil kullanılır. O tür popüler isimlerin ucuz, basit, sabun köpüğü isimler olduğundan dem vurulur...

Bizim ülkemizde de buna benzer bir söylem ve ayırım var... Popüler kültür dünyası içinde kendi "sistem-karşıtı" ve "muhalif" fikirlerini hem sanatlarına hem genel konuşmalarına ve eylemlerine yansıtma iddiasında olan figürler var...

Ahmet Kaya gibi çok değerli istisnaları hariç tutarsak bu tablo Türkiye için maalesef tamamen palavra... Türkiye'de kendince "sistem-karşıtı, muhalif ve solcu" tavırda olan sanatçılar genelde Batı'daki trendler öyle olduğu için, öyle olmanın iyi PR getireceğini hissettikleri için öyle olmuş kişiler... Dolayısıyla bu tavrın hiçbir sahicaliği yok. Hiçbir tutarlılığı ve omurgası olmayan oradan buradan duyulmuş şeylerin pastiş şeklinde biraraya getirilmesinden oluşmuş yalancı ve sahtekâr bir muhaliflik bu...

Dahası Türk sol geleneğinin İttihatçılıktan süzölmüş berbat söylemleri de "solcu ve muhalif olmam lazım" dürtüsündeki popüler kültür figürlerinin dünyasına süzgeçsiz şekilde transfer oluyor. Aslında ortalama Türk sanatçısının geldiği aile geleneği de genelde Kemalist olduğu için, bu feci söylemler onların zihninde verili olarak duruyor... **Küçüklüğünden beri devletin okullarda ezberlettiği devletçi-milliyetçi söylemi hiç sorgulamadan üstünü "solculuk" sosuyla kamufle ettin mi, işte sana oluyor "muhalif ve sistem-karşıtı" Türk sanatçısı...** Yani ortada klaksonundan başka her yerinden ses çıkan araba modeli gibi rezil kepaze bir "sanatçı" modeli var...

Bu feci modelin tipik örneklerinden biri aktör **Nejat İşler**... İşler, her çıktığı yerde tavırlarıyla ve konuşmalarıyla "farklı, muhalif ve sistem-karşıtı"!!... Üniversiteli "muhalif" birçok genç, ucuz ve basit popüler kültür figürlerine karşı bu "karakterli" sanatçıyı ve onun gibileri seviyor... İşler, o tür "muhalif-solcu" gençlik dergilerinin baştaçı ettiği isimlerden biri...

Bu oyuncu geçen hafta *Habertürk*'te 'Kısa Devre' programındaydı. Tam yukarıda anlattığım türde "muhalif" konuşmalarını sürdürürken zihniyetini çok net belli eden bir cümle sarfetti...

"Uluslararası sermaye güçleri, çok-uluslu şirketler bu topraklara ait olan, milli olan ne varsa elimizden almak istiyorlar, milli özelliklerimizden bizleri arındırmak istiyorlar, böylece bize daha çok mal satabilecekler. Temel planları bu..." mealinde bir cümleydi bu...

Bu sözlerin analizi sadece bu yapay sanatçı modelini değil, aslında genel olarak Türk solcusu modelinin de berbat halini anlatıyor bize. Çoğu Türk solcusu ve Türk "muhalif" sanatçısı yukarıdaki cümleyle özetlenen zihniyetin taşıyıcılığını yapıyor bugün... Sosyalizm ve faşizmin ne kadar uyumlu bir beraberlik oluşturabildiğinin somut örneği bir zihniyet yapısı bu. Duygusal olarak İttihatçı-faşist ezberleri tekrarlayan, teorik söylem olarak da solcu bir dile sahip o korkunç ve ahlaksız zihniyet...

O ortamda Mor ve Ötesi grubunun solisti Harun Tekin ve oyuncu Pelin Batu da var. Hiçbir tartışma yaratmayan bu tür sözler, "muhalif ve solcu" olmak adına akıp gitti program boyunca... Tekin ve Batu da İşler gibi "muhalif" tavra sahip bilinen figürler... Baskın Oran gibi bir sapına kadar özgürlükçü-demokrat bir ismi desteklemiş isimler. Muhtemelen İşler de desteklemiştir Baskın Hoca'yı... Hrant Dink'in katledilmesi üzerine Agos'a da gitmiş olabilir bu isimler, hiç şaşırmam... Ama **bir yandan da Baskın Oran'ın ve her özgürlükçü-demokrat entelektüelin kanını donduracak, Hrant'ın katillerini yaratan zihniyete ait kepaze sözleri de pervasızca edebiliyorlar...** Bu sözler edilince itiraz etme gereği duymuyorlar... Ortada sıradan-faşizm durumu olduğu kadar, postmodern bir karakersizlik ve omurgasızlık durumu da var...

Ben özellikle Harun Tekin'i ve Pelin Batu'yu hayatı ve dünyayı sorgulama çabalarında samimi bulurum. İşler çok yapay bir adam portresi çiziyor ama özünde belki o da öyledir... Hrant'ın katlini lanetlerken ve Baskın Hoca'yı desteklerken de içten olduklarını düşünürüm ve öyle de inanmak isterim... **Fakat bu isimler de tıpkı Okan Bayülgen gibi banal bir milliyetçiliğin, sıradan-faşizm diyebileceğimiz bir zihniyetin türbülansına kapıldıklarını farketmeliler... Bu ülkenin solculuk kültürünün rezilliklerini bünyelerinden uzak tutmalılar...**

Özellikle Nejat İşler muhalif ve ezberbozan değil **cahil ve faşist** bir zihniyetin esiri olduğunu farketmeli. Muhalif olmaya kendi iç dünyasının solcu söylemle örtülmüş faşizan saplantılarına muhalefet etmekle başlamalı...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asker, polis ve trajedimiz

Rasim Ozan Kütahyalı 07.12.2008

TSK etrafında son yazdıklarım üzerine yazlık komşumuz olan bir emekli generalden mektup geldi. Posta kutumda ismi görünce, küçüklüğümden beri sevdiğim, "amca" diye seslendiğim bu insanın bana ağır ve sert bir mektup yazdığını düşündüm... Mektubu açınca ise yine çocukluk günlerimdeki gibi sıcak bir hitapla karşılaştım. Emekli general çok olgun ve özeleştirel bir üslupla yazmıştı. Mektuptan bir bölüm aktarayım;

"...Rasimciğim sürekli ordunun sivil denetime açılması gerektiğini yazıyorsun. Bizler, hep dışarıya kapalı olarak yetiştirildik. Dışarıdan sivil birimlerin gelip bizleri teftiş etmeye kalkmasını gururumuza yediremiyoruz... Askerlerimizin hayatta kalmasına yeterince önem verilmediğini de sürekli yazıyorsun. Bak, ben genç bir teğmen olarak Kore savaşına göreve gittiğimde beni en çok şaşırtan şey Amerikalı subayların kendi askerlerinin hayatlarına verdikleri önemdi. Evren paşanın dönemine kadar aktif hizmet sırasında ölen ve yaralananlar için tazminat da ödenmiyordu. Ben buna hep karşı çıktım. TSK da yekpare bir bütün değil. İnan bana biz içimizde birçok şeyi tartışıyoruz..."

Öte yandan Bingöl katliamı meselesiyle ilgili Kürt dostlardan da epey mektup geldi. Mesela Kürt siyaseti içinde belli mevkilerde de bulunmuş bir dost, 33 askeri öldüren PKK saha komutanlarının sonradan kurşuna dizildiğini yazdı bana... Toplumun çoğunluğunun inandığı Ergenekon-PKK ortaklığı noktasında da, PKK içinde bu tür isimlerin olduğunun sorgulandığını söylüyor. Şemdin Sakık'ın Ergenekon-PKK iletişimini sağladığını Kürtler olarak hepimiz biliyoruz artık diyor ve ekliyor;

"Peki, bu adam (Şemdin Sakık) nasıl yıllar yılı Dersim saha komutanlığı görevinde bulundu? PKK parti meclisinde görev aldı? Türk derin devletinin adamını niye en önemli görevlere getirdiler? Bu soruların cevabı meçhul..."

Kafam tam bunlarla meşgulken, bir yandan emekli general komşumuzun, bir yandan Kürt dostumun mektubunu okurken ajanslara düşen bir haber bu yaşadığımız trajediyi kendi başına anlatıyordu...

Cizreli Şehit Piyade Er Mesut'un hikâyesiydi bu haber... Mesut bir Kürt genciydi. **Bundan üç yıl önce PKK'ya destek olmak suçlamasıyla içeri alınmıştı. Ardından hakkında dava açılmıştı. Davası sürerken askere gitmişti. Iğdır bölgesinde görev yaparken Türk ordusunun bir neferi olarak şehit oldu** Kürt Mesut... Potansiyel PKK sempatzanı diye suçlanan, içeri alınan, hakkında "vatan hainliği" hükmü konmak üzere olan Mesut bu vatan için şehit oluyordu... Hain? Şehit? Nedir Mesut'un, Mesutların durumu? Mesut'un Kürtçe ağıtlar yakan anasının durumu nedir? Mesut'un hikâyesi aslında Türkiye'nin trajedisinin hikâyesidir... Bu saçmasapan, kirli ve çözümsüz savaşın hikâyesidir...

Kurumsal cemaatçilik hastalığı

TSK etrafında konuşurken, bir başka noktayı da vurgulamak istiyorum... Türk devletinin güvenlik yapılanması içinde birimlerin birbirinden nerdeyse nefret ettiği çok açık. Asker, polisi işbirliği yapacağı değil rekabet ettiği bir birim olarak görüyor. MİT'i de öyle... Tabii duygular karşılıklı. Emniyet içinde de algılama farklı değil. Öte yandan Emniyet, kamuoyu tarafından çok daha rahat şekilde sorgulanıyor, eleştiriliyor. Mesela geçenlerde Oktay Ekşi polisle ilgili çok sert bir yazı yazdı. Bu yazının onda birini askerle ilgili, mesela Aktütün katliamındaki feci ihmallere ilgili yazamaz...

Fakat bu Emniyet'in de genel ideolojisinin "Kol kırılır, yen içinde kalır" mantığı yönünde olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Emniyet'te de egemen zihniyet, resmî ideolojinin daha dindar versiyonu şeklinde tezahür ediyor. Kendi mensuplarını cemaatçi biçimde kollama, hatalarının üstünü örtme alışkanlığı devam ediyor... Bizim gazeteden Önder Aytaç'ın da bu kurumsal-cemaatçilik çizgisinde olduğunu söylemek lazım. Hele Aytaç'ın geçen 32. Gün programındaki tavrı şahsen beni çok üzdü. Özgürlükçü-demokrat bir aydın, konumu ne olursa olsun Türk güvenlik yapılanmasında bir kurumu tutarak, öbür kuruma giydirme politikası uygulayamaz. Mesele bir sistem sorunudur... "Aman askerî hegemonyaya karşı mücadele eden polisi yıpratmayalım" anlayışı Türkiye'nin (ve polisin de) yararına bir anlayış değildir... Aytaç'ın bahsettiğim programda oğlu katledilen Mehmet Tursun'a karşı tavrı ise bir felaketti. Katledilmiş oğlunun hesabını soran babaya "Diyarbakır'dan niçin İzmir'e geldiniz, açıklayın" "Oğlunuz da alkollü araba kullanmamalıydı, yanındaki arkadaşı da şöyle şöyle ifade vermiş" demek vicdanlı bir tavır değildir...

Engin Çeber, 1 Mayıs ve benzeri meselelerde de Aytaç'ın tavrı aynı kurumsal-cemaatçilik çizgisinde maalesef. Bir Polis Akademisi hocası olarak Aytaç'a emniyetçileri "dışarıya" karşı ne olursa olsun korumak kaygısıyla

davranmak değil, "içeriden" sonuna kadar eleştirmek yakışır... Korumacı-cemaatçi yaklaşanlar koruduklarını sandıklarına en büyük zararı verirler... Asker için de, polis için de aynı şekilde geçerli bu...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şerefli Türklerin torunları mıyız?

Rasim Ozan Kütahyalı 10.12.2008

Bugün Dünya İnsan Hakları Günü. Geçen hafta ise Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi utanç verici bir karara imza attı... İki Fransa yurttaşı Müslüman öğrenci jimnastik derslerine başörtüleriyle alınmamıştı. Öğretmenleri başörtülerini çıkarmaları için ikaz etti. Kızlar, çıkarmak istemediler. Esmâ Nur ve Belgin Doğru bu sebepten okullarından atıldılar... Fransız iç hukuk süreci, bu atılma kararını haklı buldu. Başörtüsüyle okuma hakkı talep eden kızla son umut olarak AİHM'e başvurdular, haklarının ihlal edildiğine dair şikâyetle bulundular... AİHM ise bu şikâyeti incelemeye dahi gerek duymadığını bildirdi ve bu başvuruyu reddetti...

İslami inanç ve yaşam tarzına dair Avrupa'nın genel zihin haritası berbat durumda. İslam ve Müslümanlar söz konusu oldu mu birçok "liberal" "demokrat" Avrupalı faşizan bir dil ve zihniyetle konuşuyor. Bu faşizanlığı ırk ve etnisite üzerinden değil, "sekülerlik" "uygarlık" gibi kavramlar üzerinden yapıyorlar... AİHM de Avrupalı Müslüman unsurları "uygarlığa entegre edilmesi gereken ilkel unsurlar" olarak gören faşizan modernist zihniyetin hükümrânlığında bugün. Avrupa Müslümanlarını "eşit yurttaş" görmeyen o sorunlu bilinçaltı genel Avrupa zihninde egemen. Müslümanlar "Millet-i sadıka" olmalı, "Uygarlık"ın icap ettirdiği şekilde "Avrupalılaştırmalı"lar... Aksi takdirde "haddini bilmek"le mükellefler...

İslam meselesinde genel Avrupa zihni şu an hastalıklı durumdadır... Başörtülü insanlara özgürlüğü "lütfeden" yukarıdan bir bakışla "hoşgören", "Şuralara girebilirler de buraları olmaz" diyen bir anlayışı utanç verici buluyorum...

Hangi Türkler?

Avrupa'nın hastalığı bu... Ya bizim nerdeyse asırlık kronik hastalığımız?.. Markar'ın mükemmel tabiriyle bu ülkenin karakutusu olan Ermeni meselemiz... Bu mesele etrafında geçtiğimiz hafta çok onurlu bir girişimle karşılaştı Türkiye... 1915'te Osmanlı Ermenilerinin maruz kaldığı 'Büyük Felaket'e duyarsız kalınmasını, bunun inkâr edilmesini vicdanı kabul etmeyen ahlaklı bir girişimle... Ben de imzamı büyük bir gururla atıyorum bu metnin altına... Bu vicdanlı duruş bu topraklarda "nevzuhur" değil, bunun da bilinmesini isterim... 1915'te Büyük Felaket yaşanırken de şerefli ve ahlaklı duruş gösteren insanların ruhu şad oluyor bu girişimle...

Tehcir kararı kendisine tebliğ edildiği anda reddetme şerefini gösteren Kütahya Valimiz Faik Ali Bey'in mesela... Başka şehirlerden sürgün edilip perişan halde Kütahya'ya varabilen Ermenilere sahip çıkılması için maiyetine emir veren bu şerefli devlet adamımızın... Kütahya Ermenilerine din değiştirmelerini dayatan, "Ya topluca ihtida edersiniz ve burada kalırsınız, ya da tehcir kabilelerine katılırsınız" diyen şehrin haysiyet yoksunu polis müdürünü görevden alan, "Ermenilere karşı mezalime Kütahya Türkleri bugüne kadar katılmadı, bugünden sonra da katılmayacak" diye şehrin idare meclisinde haykıran onur abidesi bir devlet adamıydı Faik Ali... Kütahyalı diye bir soyadım varsa, Faik Ali Bey gibilerle onur kazanan bir soyadı bu...

Yine İttihatçıların bu hukuksuz ve ahlaksız emri eline gelince “*Ben valiyim, eşkıya değilim. Bu işi yapamam*” diyebilme şerefini gösteren Ankara Valimiz Hasan Mazhar Bey vardı... Konya’ya yığılan onbinlerce Ermeninin hayatta kalmasını sağlayan, bu sürgün kararını uygulamaya direnen Konya Valimiz Celal Bey vardı... Celal Bey, daha evvel Halep valisiydi. Suriye çöllerine sevkıyatın, katliam anlamına geldiğini çok iyi biliyordu... Bu şerefli devlet adamına, Konya’nın şeyhleri ve âlimleri en büyük desteği verdi. Hem İslam’a hem de insanlığa aykırı bu katliam niteliğindeki sürgün kararına derin bir ahlak ve faziletle direnen Müslüman âlimlerimiz ve şeyhlerimiz vardı bizim...

Kastamonu Valisi Reşit Paşa, Basra Valisi Ferit Bey, Yozgat Valisi Cemal Bey, Lice Kaymakamı Hüseyin Nesimi Bey ve Batman Kaymakam Vekili Sabit Bey gibi daha başka ahlak abidesi devlet adamlarımız da vardı... İttihatçı zihniyet bu şerefli tavırları gösteren devlet adamlarımızın da bir kısmının canını aldı... Sonunun mezalim olacağını bile bile tehcir kararının alındığı gibi, bu onurlu insanların da gözlerinin yaşına bakılmadı...

Biz Türkler “Bizim atalarımız katil olamaz” diye yakınıyoruz her yerde, bu özü itibarıyla çok vicdanlı bir tepkimiz bizim, Hrant da hep öyle söylerdi... **Peki, şimdi kendimize soralım; Biz bu şerefli Türk devlet adamlarının manevi torunları olarak mı kabul ediyoruz kendimizi? Bu onurlu adamların heykellerini, görev yaptıkları şehirlere dikecek miyiz? Yoksa göz göre göre katliam kararı alan şerefsiz adamların mı torunlarıyız? Bu katil adamları mı övüp duruyoruz her yerde? “Yaptık ve haklıydık” deme haysiyetsizliğini hâlâ gösteriyorsak, bu ikincilerin torunlarıyız demektir...** Bugün karşımızda olan soru budur... Hangi Türkleri manevi atamız kabul ediyoruz?

Her Türk bu hakiki soru karşısında vicdanıyla baş başadır...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Faşist rock’çılar ülkesi

Rasim Ozan Kütahyalı 13.12.2008

Geçen hafta yazdıklarıma Harun Tekin alınmış. O yazı için bana epey sayıda tebrik geldi. Özellikle Türk sanat dünyasını esir almış ulusalcı-sol zihniyetten bunalmış sanatçılar tebrik ettiler. Fakat tebrik edenlerin hiçbiri Tekin’e “faşist” dediğim kanısında değildi. Tam aksine Tekin’in son yıllardaki arayışlarını samimi bulduğumu yazmıştım. Öte yandan Nejat İşler, sanat dünyasına hâkim olan faşizan ulusalcı-sol dille konuşan biri. Bu düşüncem değişmiş değil. İşler’in genel portresi, genel konuşmaları da bu yönde zaten. MHP’lilerin jargonuna ait olduğu için tu kaka edilen “millî” sıfatını “bu topraklara ait” kamuflejiyle örttünüz mü (İşler tam olarak örtmüş de değil) ortaya özgürlükçü-sol bir anlayış çıkmıyor. Sol dil üzerinden yaratılmış ulusalcı-faşizmin önderlerinden olan Nihat Genç de sürekli bu kamuflej taktiğiyle konuşan bir adamdır. İşler, onun kadar da profesyonel değil. Tekin’in “sanatçılar kümesi”ni cemaatçi bir zihniyetle koruma-kollama gayreti, Önder Aytaç’ın emniyetçileri kollama gayretine benziyor. Tipik Türk hastalığı Tekin’e de fazlasıyla bulaşmış. Erdemli olan içinden geldiğin çevreyi, faşizan çizgiye doğru sapmış dostum dediklerini en ağır dille eleştirebilmektir. Dostluğun gereği de budur. Problemlerin üstünü örten cemaatçilik ilkel ve gayriahlâkî bir yaklaşımdır...

Harun Tekin bir yandan özgürlükçü-sol bir arayış içinde, bana cevap yazısında zikrettiği isimlerin hepsi değerli aydınlar. Keşke tam olarak mesela bir Murat Belge’nin hakiki özgürlükçü-sol çizgisine göre kendini revize edebilse Tekin... Ben bundan çok memnun olurum. *Mor ve Ötesi* müziğini beğendiğim bir grup. “Dünya Yalan

Söylüyor” albümü Türkçe rock tarihinin en iyi albümlerindendir bence. Bunun üstüne sahici bir özgürlükçü muhalif dil kurabilse bu grup, gerçekten bu ülke için de çok değerli olur. Fakat bu grup henüz bu çizgiden çok uzak ya da çok derin yalpalamalar içinde... Aileden ve çevreden devralınan Kemalist obsesyonlar tek Tekin değil diğer grup elemanlarınca da aşılabilmiş değil. Bunun üstüne üçüncü dünyalı bir sosyalist dil biniyor. Oluşan sentez ise zaman zaman berbat oluyor. Zaman zaman da Anglo-Amerikan solcuları benzeri özgürlükçü sözler araya giriyor. Grubun postmodern karaktersizlik hali tam olarak bu. Yoksa fikir değiştirmiş diye kimseye böyle denemez... Hem Murat Belge hem Yalçın Küçük durumu yani “Anything goes” durumu varsa buna hakikaten omurgasızlık denir...

Yalçın Küçük gibi özü faşizm olan ulusalcı-solculuğun baş aktörlerinden, bunun yanı sıra alçak bir ırkçı antisemitizmin pazarlayıcısı olan bir adama dair; “*Yalçın Küçük’ün alternatif bir tarih yazma çabasını nasıl görmezden gelebiliriz? Bu sabetayizm meselesi de bir teori. İçinde ırkçılık barındırdığına da ben inanmıyorum. Bu derinlikte dahi ya da deli kaç tane adam var bu memlekette?*” diyebilen kişi Murat Belge ve Baskın Oran’ı çok sevdiğini söyleyen Harun Tekin!!... **Küçük gibi hiçbir ciddi entelektüelin kaale almayacağı, ancak evrensel insanlık değerlerine karşı tehlike olarak göreceği hastalıklı bir adama bu derece itibar eden bir zihniyet nasıl muhalif ve özgürlükçü olmaktan bahsedebiliyor? Küçük ırkçı ve antisemitik değilse, MHP de anarşist bir parti demektir!** Harun Tekin kırılmasın ama böyle akıllara seza, vicdan yaralayan sözler bence rezil ve kepaze sıfatlarını hakediyor... Burada bir fikir farklılığı yok. Düpedüz ahlaksızlığı meşrulaştırma durumu var. Tekin’in bunu bilinçli yaptığını düşünmüyorum. Zihinsel yapısının postmodern vaziyetini demin ifade ettim...

Tekin’in muhalif diye saydığı isimlerin de ciddi kısmı kof... İsmi zikredilmemiş ama bu ülkede muhalif, sistem-karşıtı müziğin öncülerinden olarak övülen, Tekin’in üstat kabul ettiği Nejat Yavaşoğulları’nın utanç verici zihniyetine bu süreçte herkes şahit oldu. Faşizan bayrak mitinglerine destek verip, sahneye çıkmış, “Kıbrıs Türk’tür, Türk kalacaktır” zihniyetinde metinlere imza atmış, Denктаş gibi kendi halkını bizzat boğan ultra-nasyonalist bir adama arka çıkmış Yavaşoğulları gibi bir adama “muhalif-solcu” denilen bir rock kültürü ve ortamı var bu ülkede... Bir de utanmadan “Rock başkaldırıdır, muhalefettir” denilen bir ortam bu. Bu derece sahtekârlığa ve yavanlığa rezil kepaze denmez de ne denir Allahaşkına?

“Milli Dava’mızın ve Denктаş’ın Arkasındayız” başlıklı baştan aşağı faşizmi örnekleyen bu metne sadece Yavaşoğulları değil, Tekin’in övdüğü Cem Karaca ve Moğollar’dan Engin Yörükoğlu da imza atmış. Bu ülkede evrensel değerleri temsil eden uygar ve ileri bir sanatçı modeli olarak hep övülen Bülent Ortaçgil de bu radikal milliyetçi metni destekleyenler arasında... **Evrenselliğin düşmanı böyle girişimlere tam destek olup “uygar ve ileri” diye anılmak sadece bu topraklara has herhalde... “Bu topraklara ait” bir değer bu...**

Bu tabloya ne denebilir? Rezil, kepaze hâlâ ağır bir terim mi sence Harun Tekin?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hepimize soruyorum... Hangi taraftayız?

Rasim Ozan Kütahyalı 14.12.2008

Geçtiğimiz çarşamba,1915’te İttihatçı hükümetin Ermenileri zorla göç ettirme kararına direnen, bu toprakların Ermenilerinin hayatta kalabilmesi için elinden geldiğince mücadele eden şeref ve haysiyet sahibi devlet

adamlarımızı yazdım... Ardından da şöyle sordum; Biz Türkler, sürekli "Bizim atalarımız katil olamaz" diye inanmak istiyoruz. Bu inanmak isteyişimiz, özünde vicdani hislerimize dayanıyor... Peki, biz kendimizi kimlerin manevi torunları olarak kabul ediyoruz?

Sonucun toplu kıyım anlamına gelebileceğini bile bile Ermenilerin zorla göç ettirilmesi emrini veren Talat Paşaların mı? Bu emri, Ermenilerin de ötesinde, tüm Hristiyanları kapsayacak şekilde hunharca uygulamak arzusunda olacak kadar gözü dönmüş Diyarbakır Valisi Dr. Mehmed Reşitlerin mi? Yoksa Mehmed Reşitlerin bu alçak arzularına direnen, bu onurlu direnişi gösterildiği için bizzat Mehmed Reşit tarafından pusuyla katlettilen Lice Kaymakamı Hüseyin Nesimilerin mi? *"Ben valiyim, eşkıya değilim. Bu emri uygulamam"* dediği için memuriyetten atılan Hasan Mazharların mı? Aynı şekilde şerefli tavrı yüzünden makamını kaybedip, yoksullukla cebelleşmek zorunda kalan Celal Beylerin mi? Ermenilerin sürülmesini vicdanen kabul edemeyip, inançları ve insanlıkları gereği insan kardeşlerine sahip çıkan, ve bu sebepten Konya'dan sürülen şeyhlerin ve âlimlerin mi?

Kimlerin manevi torunlarıyız? Kimleri bugün saygıyla ve rahmetle yâd ediyoruz? Kimlerin isimlerini caddelerimize veriyoruz? Kimlerin heykellerini meydanlara dikeyoruz? Kimleri şehit diye anıyoruz? Onurlu direnişleri gereği İttihatçılarca katledilen Hüseyin Nesimi ve Sabit Beyleri mi? *"Ermeni varlığına son verene kadar, hissiyata kapılmaya, vicdanın sesini dinlemeye yer olmayacaktır"* diyebilen Talatları mı?

İttihatçıların ismini taşıyan bulvar ve caddeleri nerdeyse her şehirde bulmak mümkün. Peki, ya insanlığının ve vicdanının sesini dinleyen şerefli Türk devlet adamlarının adına okullarımız, hastanelerimiz, bulvarlarımız, caddelerimiz var mı? Bir tane olsun var mı?

Biz bugün kimlere sahip çıkıyorsak, kimlerin adını yaşatıyorsak onların manevi torunlarıyız demektir! İşte bu şerefli Türklere sahip çıkarsak "Bizim atalarımız katil değildi" deme hakkımız olabilir...

"Bayrağını al, gel" çağrısıyla Avrupa başkentlerinde "Talat Paşa Yürüyüşü" yapıp böyle deme hakkımız olamaz... Bu alenen "Evet, yaptık, haklıydık, gerekirse gene yaparız" demektir... Bu ahlak ve insanlık düşmanı tutumu alan tüm Türklerden utanıyorum! Benim gibi Türk olan her insanın da utanması gerektiğini düşünüyorum...

Öte yandan, o dönem devlet adamlarımız dışında da halktan Ermenilerin sürülmesine direnen kahramanlar vardı... Ereğli'de Deli Mustafa Ağa vardı örneğin... Deli Mustafa Ermenilerin zorla göç ettirilmesini *"Türkler bulgursa, Ermeniler yağdır, tuzdur. Yağsız, tuzsuz pilav olmaz. Gâvursuz memleket olmaz!"* diyerek önleyen adamdır. İnsan kardeşlerinin hayatta kalmasını sağlayan adamdır... Ereğli'de bugün bu ahlak abidesi adamı anan, bilen var mı? Deli Mustafa adına meydan, cadde, sokak var mı? Yoksa Deli Mustafalara hain gözüyle mi bakılıyor bu topraklarda? Bu sorunun cevabını iyi düşünelim...

Tüm okurlarıma bu saydığım gibi şerefli Türklere ithaf olunmuş bir kitabı, gazetemizin de yazarlarından Ayhan Aktar Hoca'nın *Türk Milliyetçiliği, Gayrimüslimler ve Ekonomik Dönüşüm* kitabını hararetle tavsiye ediyorum.

Ermeni kıyımı ve sanatçılar

Peki, 1915 büyük felaketi noktasında bu ülkenin özellikle kitlelere daha kolay ulaşabilen sanatçıları ne yapıyor? Mesela vicdani arayışları noktasında samimiyetlerine inandığım rock grubu Mor ve Ötesi ne yaptı ya da ne yapacak? Her şeyden önce geçen yazılarımda bahsettiğim onurlu bildiriye imza atacaklar mı? Kaç "muhalif" sanatçının imzasını orada göreceğiz? ABD'nin Irak işgali alçaklığına karşı onurlu bir tavırla "Savaşa Hiç Gerek

Yok" diye albüm yapan sanatçılar şimdi ne yapacak? "Sürgün ve katliama gerek vardı" mı diyecekler? Bu albümü yapanlardan Nejat Yavaşoğulları ve Bülent Ortaçgil gibi "muhalif" müzisyenler "Talat Paşa Yürüyüşü" ahlaksızlığının mimarlarından olan Denktaş'a destek bildirilerine imza attıkları için utanç duyduklarını ve özür dilediklerini beyan edecekler mi? Faşizan bayrak mitinglerini destekleyip, fincancı katırlarını ürkütmeden, hatta o katırların desteğini alarak "muhalafet" ettiklerini söyleyenlere bu ülkenin onurlu sanatçıları tepki gösterecek mi? Yoksa bu sahtekârlıklar yapanın yanına kâr mı kalacak?

Savaşa Hiç Gerek Yok albümünün samimiyeti, *Güldünya* albümünün samimiyeti böyle zamanlarda gösterdiğiniz tavırla belli olur...

Kimlerdensiniz? Onlardan mı? Sürgün ve katliamdan mı? Vicdan ve hayattan mı?

Ucu kimseye dokunmayan PR amaçlı sahte muhalafetten mi yanasınız? Fincancı katırlarını ürkütmekten çekinmeyen onur sahibi hakiki bir muhalafetten mi? Hangi taraftasınız?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Solculuk, faşizm ve sanatçılar

Rasim Ozan Kütahyalı 17.12.2008

Pazartesi sabahı daha gazeteyi elime almamıştım ki telefonuma bir mesaj geldi. Mesajı gönderen merhum Ahmet Kaya'nın eşi Gülten Kaya'ydı. Şöyle diyordu Gülten Hanım:

"Bülent Somay sanat/muhalafet ilişkisinde nerede duruyor, ben anlayamadım. Sıradan okur da Somay'ın 'taraf'ını anlamakta zorlanacak gibi. Ahmet Kaya faşizan bayrak mitinglerine destek verecek biri değildi. Taşın altına elini sokmaktan çekinmeyen ateşli bir muhalifti. Dil'den önce muhalifim diyen sanatçıların duruşu tartışılmalı. İnsanlar net olmalı."

Okurların da mektuplarına bakılırsa çoğunluk Kaya'nın paralelinde düşünüyor. Tam bir kavşak noktasında olduğumuz bir dönemdeyiz ülke olarak. **"Hem sistem-muhalifiyim hem bayrak mitinglerinde sahneye çıkarım", "Hem evrensel bir dünya görüşüm var, hem de milli gururumuz Denktaş'ın arkasındayım", "Hem özgürlükçüyüm hem türban yasağından yanayım" gibi gayri-ahlaki duruşlara sahici özgürlükçü-demokrat insanların artık tahammülü yok...** Hele Gülten Kaya gibi eşiniz resmen linç edilmek istenmiş, doğduğu toprakları terk etmek zorunda bırakılmış, ve bu sebeple başka diyarlarda vefat etmişse, bir nevi katledilmişse haklı olarak çok daha duyarlı oluyorsunuz... Bu ülke, Ahmet Kaya'yı linç etmek isteyen, edemeyince çatal, bıçak, tabak ne varsa fırlatan o kitle faşizmi atmosferini unutamaz. Hrانت gibi o anda katledilmemiştir Kaya... Ağır çekim bir cinayettir O'nun yaşadığı. İşte o gün Ahmet Kaya cinayetinin başladığı gündür...

Dolayısıyla ulusalcı-faşizm hakkında konuşurken salt kavramsal bir şeyden bahsetmiyoruz. Kırım atmosferi yaratan ve insanların katledilmesini zihinlerde meşrulaştıran bir zihniyetten bahsediyoruz. Bu zihniyetin teorik olarak sol bir dille kendini pazarladığından bahsediyoruz. Sol bir zemin üzerinden türetilen ulusalcı-faşizmin yaygınlaştırılma biçimlerinin başlıcası da popüler kültür ve sanat alanı. İşte bu sayede "Asla milliyetçi değilim" diyen kesimlerin bile zihin dünyasına bu ulusalcılık girebilmiş, varolan ama üstü örtülen bu potansiyel, bir

kentli-seçkin faşizmini yaratabilmiştir. Halil Berktaş'ın da ısrarla vurguladığı gibi bu ülkenin solunun önemli kesimleri de kâh doğrudan ulusalcı-faşizmin taşıyıcısı olmuş, kâh bu ulusalcı-faşizm karşısında paralize olmuştur... **Şu an ulusalcı-faşizmin taşıyıcısı olanlarla, bu sol dilli faşizm karşısında paralize olanların ayrışmasının ahlaki zorunluluk olduğu bir zamandayız... Paralize olanlar, tavırsız kaldığı oranda ister istemez bu cinayet atmosferinin destekçisi olurlar...**

Somut söylemek gerekirse Kaya'yı birileri linç etmek isterken, o linçe katılmayan ama hiçbir şey de yapmayanların ilk grupla özdeşleştirileceği bir dönemdeyiz... İşte böyle bir kavşakta olduğumuz için, entelektüel görüneyim derdinde olan gençlerin favori isimleri Derrida/ Spivak/ Zizek usulü Somay önermeleri Gülten Kaya gibi insanlara anlamlı gelmiyor.

Öte yandan ben Bülent Somay'ı severim. Kendisinin dil yönündeki uyarılarını dikkate alarak, herhangi bir yargı cümlesi belirtmeden sadece soru sorayım bu yazıda... Mesela şu metni imzalayanlara herhangi bir ülkede "sistem-karşıtı", "muhalif", "solcu", "özgürlükçü", "evrensel değerlerden yana" denebilir mi?

"Uzunca süredir KKTC devletine ve onun tarihî lideri Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş'a karşı sürdürülen, özellikle Avrupa Birliği'nin ve onun güdümündeki işbirlikçi güçlerin yürüttüğü, karalama ve yıpratma kampanyasının gerçek amacı Kıbrıs Türkü'nü devletsiz ve lidersiz bırakmaktır.

Devletsiz ve lidersiz bırakılan Türk milleti, yavruvatan Kıbrıs'ın, yavruvatandaki KKTC devletinin, Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş'ın arkasındadır.

14 Aralık'taki seçimlerde oynanmak istenen oyuna karşı başta Kıbrıs Türkleri olmak üzere tüm Türk milletini uyarıyor, seçimlerde de seçimlerden sonra da Kıbrıs'ta Milli Davamızın ve Rauf Denktaş'ın arkasında olacağımızı ilan ediyoruz."

Dahası bu metne destek olan kişilere itibar eden bir rock ortamı ve kültürü hakkında ne söylenebilir? Yıllar yılı bu figürler "özgürlükçü, muhalif, solcu" diye baştâci edilmedi mi bu ülkede? İşte Harun Tekin ve Kerem Kabadayı gibi isimler hâlâ bunu yapmıyor mu? Yavaşoğulları, Ortaçgil gibi isimler, Moğollar gibi gruplar, Erkin Koray gibi net olup MHP'ye intisap ettiklerini açıklarlarsa, ben bunu dürüst bir davranış olarak görürüm... Özgürlükçü-demokrat bir insan nasyonalist fikirlere her türlü karşı çıkar ama tarafını net belli eden birini en azından sahtekâr bulmaz...

Bir yandan "Rock özgürlük isyanıdır, başkaldırıdır, muhalefettir" edebiyatı, bir yandan bayrak mitingleri, Kemal Atatürk'e tapınmalar, **Kıbrıs'a sadece Türk devletinin çıkarları adına emperyalist bir işgalci mantığıyla bakan, oranın halkını hapsetmeyi onaylayan** metinlere imza atmalar... Bir de ardından Bush'a ve neoconlara küfretmeler, anti-emperyalist olduğunu iddia etmeler... Bunlar hakkında ne söylenebilir? O pabuçları sadece Bush mu hak ediyor?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Faşist tiyatrocular ülkesi

Rasim Ozan Kütahyalı 20.12.2008

Türk sanat dünyasının, kendini yıllardır solcu, ilerici, demokrat olarak sunmuş birçok kilit figürü bariz biçimde faşist... Bu faşizmi görmemek için kör ya da aymaz olmak lazım. Öyle alt-metne inerek, Lacancı-Zizekci analizler yaparak ilk bakışta görülemeyen bir faşizmin ifşa edilmesi gibi bir şey yok ortada... Her şey açık ve net, en kaba saba haliyle önümüzde duruyor... Kör parmağım gözüne bir faşizm bu... Tiyatro çevresi bu açıdan diğer sanat çevrelerini bariz "sol"layan bir özelliğe sahip... Örnek mi istiyorsunuz?

Bakın yıllardır ismine itibar edilen, sanatı kadar "entelektüel ve politik duruşu"yla da genç tiyatrocuların çoğunluğunca örnek alınan bir şahsiyetin, Ferhan Şensoy'un 1930'lar tek parti dönemine ilişkin incileri...

"1930'ları seviyorum. O zaman tesettür yok, türban yok. O zaman neymişiz, şimdi nereye gelmişiz. Yasak olan her şey bugün mevcut. Kılık kıyafet yasasını tekrar hatırlatayım diyorum. Bugünün gazetelerinden çok sıkıldım, o zamanlar daha güzel şeyler yazıyorlarmış. O günün gazetelerini okuyacağım"

30'ların "özgür basın ortamı"na özlem duyan "ilerici, çağdaş, solcu" tiyatrocumuzla ne kadar gurur duysak az!.. 30'ların birazdan sayacağım güzel manşetlerini "bilinçli" seyircilerine kendi sahnesinde sürekli aktarıp, seyircilerini daha da ilerici bir bilinçle donatıyor kendisi herhalde... "Türk Kadınlar Birliği kapatıldı, fesat çıkaran hatun kişilere haddi bildirildi." "İstanbul Üniversitesi tek partiyi en ufak şekilde eleştirmiş tüm hocaların işine son verdi, ilim yuvalarımız temizleniyor." "Trakya Yahudileri zorunlu göçe tâbi tutuldu. Yahudilerin malları yok pahasına satılıyor, kapışın ey gerçek vatandaşlar!" "Münafık Kızılbaşlar yurdu Dersim bombalandı. Tayyarelerimiz bir canlı fare kalmayınca kadar Dersim bölgesini yerle bir ediyor. Büyük muvaffakiyet!"

Ah o güzel 30'lar, yazarken ben bile duygulandım... Cumhurbaşkanlığı seçimi arifesinde ise "entelektüel derinliği" ve "ilerici, çağdaş politik duruş"uyla şöyle inciler döktürüyor bu tiyatro adamımız...

"Çankaya'da başı bağlı, karısını, bacısını, kızını görmek istemiyorum. Ellerindeki aritmetik böyle olmasını gerektiriyor, ne yapalım susalım mı! Türkiye'de her şey darbeyle çözülmemiş mi, ne duruyorlar, laikliğin koruyucularını şimdi görmek istiyorum. Ecevit'i, Demirel'i adaya götürmüşlerdi. Erdoğan'ı Çankaya'ya mı çıkartacaklar. Bol miktarda boş adamız var. Bir yere atıverilsin. Askerî hükümet rica ediyorum."

Küba'yı inceleyip Castro'nun askerî rejimine bayılan ilerici sanatçımız, Fidelist bir ilhamla geç kalınmaması için generallerimize de ayrıca devrimci tavsiyelerde bulunuyor...

"Yarın askerî darbe olsa çok mutlu olurum. Bunlar camilerine gitsinler, beni de askere alacaklarsa alsınlar anasını satayım. Arabistan'mıız lan biz. Atatürk ilkeleri nerede! Bulunduğumuz duruma bakınca askerî düzene razıyım. Bunların hepsi hapse! Yarın sabah bile çok geç..."

Sanatçımız yıllardır sergilediği tek kişilik oyununda sahneden böyle seslenince "aydın" seyircilerinden "O da yetmez, Menderes gibi asalım Tayyip'i!!" nidaları duyunca çok mutlu oluyordur herhalde... Postallarına hayran olduğu generallerine bir sanatçı olarak da şöyle sesleniyor Şensoy...

"Ordudan başka kimse bu işi temizleyemez. Eğer bu iktidar Çankaya'ya çarşaflarıyla, türbanlarıyla çıkacaklarsa, ben bu Türkiye için boşu boşuna mı sanat yapmışım."

28 Şubat zamanı da bir orkestra şefimiz laikliğin gevşeyen vidalarını sıkamak için daha çok konserler vereceklerini belirtmişti. Ferhan Şensoy da bu ülkenin "aydınlanması" için yıllarca tiyatro yaptı. Tiyatro camiası da onu baştâcı etti ama maalesef işte halkımızı hâlâ bilinçlendiremedik!!

Ordudan "ilerici" bir darbe yapmasını isteyen, askerî hükümetten Erdoğan'ın adaya sürülmesini, AKP'lilerin hapsedilmesini talep eden Ferhan Şensoy başka bir açıdan da kendini şöyle tanımlıyor

"Doğamda var bir başkaldırı. Ruhen anarşistim."

Askerî darbe, sürgün ve mahpus yandaşı, 30'ların tek fare kalmayınca kadar bir şehri dümdüz etmekle övünen yönetiminin ve basınının hayranı Ferhan Şensoy "Devlete yakın duran sanatçılar var" diyor (aa kim onlar yahu??) ve ekliyor;

"Dalkavuk diyeceğim onlara. Onlar sanatçı mıdır bu da tartışılır. Çünkü sanatçı zaten genel anlamda başkaldıran, bir şeyleri eleştirendir."

E, ne de olsa ruhen anarşist, başkaldıran bir sanat adamı Şensoy! Generallerin önünde hazırolda durarak, onların postallarını yalayarak anarşist olmak gibi "Brechtyen" bir tavır içinde kendisi...

Ferhan Şensoy Türk tiyatro dünyasında tek değil. Tam aksine Şensoy'a tıpkı Vecdi Gönül gibi dürüst davrandığı için teşekkür etmemiz lazım. Türk tiyatro camiasının büyük çoğunluğunun ruhsal durumunu berrak şekilde yansıtıyor sanatçımız...

Rezalet, kepezelik, utanmazlık, sahtekârlık, riyakârlık, alçaklık, ahlaksızlık, zavallılık, ruh hastalığı... Hiçbirini demeyelim, tamam. Peki, sizce ne diyelim bu duruma?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

30. yılında Maraş Alevi kıyımı...

Rasim Ozan Kütahyalı 21.12.2008

Cumhuriyetimizin tarihinde çok sayıda dehşet verici olay var... Fakat şahsen düşündüğümde, beni en çok dehşete düşüreni Maraş Alevi kıyımı olayıdır... Bu feci katliamın 30. yılındayız. Bu katliam da birçok benzeri gibi yapanların/ yaptıranların yanına kâr kalan bir utanç vesikası olarak geçti tarihimize...

Bu devlet, 1923-27 döneminde tek parti diktatörlüğünü kurmak için apaçık bir terör devleti politikası uyguladı. Sonrasında da İslami kesimlere, Kürtlere, Alevilere, gayrimüslimlere yönelik yıldırma ve sindirme politikaları devam etti... Çok partili dönemden sonra da temel devlet paradigması hiçbir zaman değişmedi, değişemedi... Gelen sağ hükümetler zaten bir yanıyla Kemalist mantığı taşıyorlardı, hep taşıdılar (Özellikle Alevilik/ Kızılbaşlık noktasında DP sonrası tüm sağ partilerin tarihi bir utanç tarihidir). Gelen hükümetler Kemalizmin hassasiyetlerini paylaşmadıkları yerde de o hükümetlere haddi bildiriliyordu. Ancak görelî ve geçici yumuşama yaşıyor, sonra yeri geldiğinde devletin demir yumruğu toplumsal kesimlerin suratında yeniden patlıyordu...

Türk devleti, kendini yani büyük harfle Devlet aygıtını fırın, bu devletin yurttaşlarını da odun olarak gören bir zihniyete sahip. Bunu hep söylüyoruz... O odunlar (insanlar) fırın (devlet) için kurban edilecek ki, fırın her zaman yanmayı sürdürebilsin... Böyle sapkın, hastalıklı bakışı var devlet zihniyetinin bu topraklarda...

Maraş Alevi kıyımı da bir yönüyle bu devlet mantığının inilebilecek en aşağılık noktaya kadar indiği tezgâhlarının başlıcasıdır... 1915'te Ermeni yurttaşlarını etnik temizliğe tâbi tutmaktan çekinmeyen İttihatçı devlet zihniyeti 1978'de de Alevi yurttaşlarına aynı zulmü reva gördü Maraş'ta... Bir istikrarsızlık ortamı yaratmak için yapılan provokasyonların ötesinde bir olaydır Maraş katliamı. **Bir iç savaş ortamının yaratılması yanında, şehri Alevilerden arındırmak ve temizlemek amacı bu hadiseyi detaylı inceleyen bir vicdan sahibi için çok nettir... Onun için bu olayın adını koyalım. Yaşananlar Maraş coğrafyası bazında bir Alevi kıyımıdır...** "Maraş olayları" deyip, buradaki katliam ve kıyım unsurlarından bahsetmemeyi vicdansız bir tavır olarak görüyorum... Bu vahim hatayı İslami medya organları sürekli tekrarlıyor... Öncü İslami kalemlerin de bu vicdansız tavra itiraz etmeleri bir ahlaki zorunluluktur bence...

Ne olmuştu?

19 Aralık 1978'de ülkücülerin rağbet ettiği bir sinemaya Türk derin yapılanması bomba attırır. Bunun üstüne "Aleviler-solcular bombalandı" diye görevli bir provokatör fitili ateşler... Hemen ertesi gün bir Alevi mahallesindeki kahvehaneye ve ülkücü bir kişinin evine bomba atılır. Öbür gün iki solcu öğretmen kurşunlanır. İkisi de ölür. Zamanın Cumhuriyet savcısının uyarılarına rağmen şehrin hastanesinin başhekimi cenazeleri bekleyen kalabalığa tam cuma namazı öncesi tabutları teslim ettirir. O zamana kadar cesetleri bekletir. Öğretmenlerin cenazelerini taşıyan çoğunluğu Alevilerden oluşan kortej, tam cuma namazı çıkışında yürümeye başlar. O sırada "görevlendirilen" Maraş müftüsü de Sünni toplumu kışkırtan açıklamalar yapar.

Günler öncesinden su sayaçları değiştirilecek gibi bahanelerle Alevilerin nerelerde yaşadığı kontrol edilmiş ve evleri işaretlenmiştir. Gözü dönmüş kitlenin nerelere saldıracağı önceden tespit edilmiştir...

Cuma namazında Kara İmam diye anılan Bağlarbaşı İmamı "Oruç ve namazla hacı olunmaz, bir Alevi öldüren beş sefer hacca gitmiş gibi sevap kazanır" diye insanları tahrik eder. Profesyonel provokatörler tarafından "Aleviler camii bombalayacak" ajitasyonlarıyla bileylenmiş kalabalık için dışarıda pankartlar, sopalar, ateşli silahlar, kesici aletler, her şey hazırdır. Onlarca profesyonel katil milli piyango görevlisi kılığıyla o gün Maraş'tadır... Alevi kortejle özellikle karşı karşıya getirilen kalabalık, profesyonel provokatörlerin de kışkırtmasıyla korteje saldırır... İşte bu infial anından sonra büyük kıyım başlar...

Milli piyango bayii kılığında şehre gelen profesyonel katiller belli merkezlerde toplanmışlar ve oradan saldıracakları mahallelere dağılmışlardır... Bu gözüdönmüş atmosferin dışında kalmak isteyen Sünni yurttaşlar da o günler içinde sistematik olarak yalanlarla bu katliamın içine çekilmek istenmiş ve bu da başarılımıştır... Zaten ortada bir toplumsal çatışma fay hattı yoksa, hiçbir provokasyon başarılı olamaz...

Netice tam beş gün süren bir kıyımdır... O süreçten sonra da katliamdan kurtulabilen Maraşlı Alevilerin nerdeyse tamamı şehirden göç etmek zorunda kalmıştır... Azımsanmayacak bir kısmı haklı olarak bu devletten nefret ederek yurtdışına iltica etmiştir... Sonuç: Maraş, Alevilerden temizlenmiş ve arındırılmıştır... 1915 ruhu bu devletin bağrında hep yaşadı... Peki, bundan sonra da yaşayacak mı? Buna hep birlikte karar vereceğiz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sen, ben, bizim oğlan solculuğu

Türkiye'nin bütün toplumsal kesimlerini ve birçok entelektüel mahfilini kanser gibi sarmış bir hastalık var... Bu hastalığın adı: Cemaatçilik... "Bizim" taraftan gelen kişileri, "biz" ne olursa olsun koruruz zihniyeti bu toplumda çok yaygın... "Kol kırılır, yen içinde kalır" deyip, kendi adamlarını kayırma hastalığını TSK da yapıyor, *Vakit* gazetesi de, Emniyet de yapıyor, sol çevreler de... Bu zihniyete göre cemaat içinden gelen o kişi ya da kişilere gereken uyarıyı "biz" kendi içimizde yaparız, sorgulamak gerekiyorsa "biz" kendi aramızda sorgularız, onun dışında "adamımız"ı koruruz...

Anlaşıyor ki Bülent Somay da bu hastalıktan muzdarip durumda... Daha evvel de Harun Tekin aynı durumda olduğunu göstermişti... İkisinde de "Bizim Nejat" durumu söz konusu... *Vakit* gazetesinin "Bizim Hüseyin" durumları gibi, General Büyükanıt'ın Şemdinli'ye bomba atan "Bizim iyi çocuk" astsubayı gibi sol cemaatte de "Bizim çocuk" durumları var...

"Bizim çocuk"lardan Nejat İşler geçenlerde, Ermeni soykırımıyla ilgili şarkılar yapan *System of a Down* grubunun konserine gitmiş. O konserde Türk bayrağı sallayıp "*Hey Ermeni oğlanlar, burdayız, biz yapmadık!*" diye bağırarak istemiş... Ne kadar devlet-muhalifi bir yaklaşım! "Ermeni oğlanlar"a "*Soykırım iddiaları emperyalist bir yalandır*" diye açıklamak istedi herhalde Nejat İşler... Yusuf Halaçoğlu ve Türk Tarih Kurumu ile aynı çizgide bir sol-muhalif sanatçı tipi! Tam da generallerin istediği türden bir muhaliflik! Nejat İşler sol sanat çevrelerinin "Bizim Nejat"ı olduğu kadar, Genelkurmay'ın da "Tanırım iyi çocuktur" kategorisinden "Bizim Nejat"ı olmaya aday...

Bülent Somay'ın "Bizim Nejat"ı ise ulusalcı-faşizmin taşıyıcısı olmak bakımından Harun Tekin'in Nejat'ını fersah fersah "sol"lar vaziyette... Nejat İşler'in ruh hali egemen devlet sisteminin esiri haline gelmesine, ulusalcı-faşizmin argümanlarını savunmasına rağmen bunu fark edememek ve kendini kandırmak üzerine kurulu bir hal... Sistematik olmaktan çok, banal bir durum var ortada... Yavaşıoğulları ise ideolojik yapısı oturmuş bir Kemalist/nasyonalist. Öte yandan Somay'ın cemaatçi bir zihniyetle kayırmaya çalıştığı gibi Yavaşıoğulları bir zamanlar tam özgürlükçü-demokrat bir adamdı da, ahir yaşında bir anda böyle olmuş değil... Yavaşıoğulları her zaman özünde böyleydi. Daha evvelki dönemlerde özündeki ulusalcı-faşist potansiyeli çeşitli derecelerde kamufle edebiliyordu, fakat 2000'lerde, AB sürecinin hızlanması sonrası konjonktüründe bu kamufle edilemez hale geldi ve tüm cerahat ortaya döküldü...

Bu durum Somay'ın "Bizim Nejat"ına özgü de değil. Kendini uzun süre Türk devlet sisteminin muhalifi gibi gösterip "özgürlükçü-solculuk" numaraları çekebilmiş büyük bir kesim 2000'ler Türkiye'sinde adeta faş oldu... 12 Eylül malzemesi bu açıdan bahsettiğimiz solcu insan modelini çok rahatlatıyordu. "12 Eylül faşizmi"ne yüksek sesle, bağırıp çağırarak karşı çıktıkça "muhalif" gözükmeye dürtüleri tatmin oluyordu... Oysa 12 Eylül zihniyetine yönelik düşmanlıkları bir iç iktidar kavgasının neticesiydi. Eğer 12 Eylül darbecileri "27 Mayıs devrimi"nde olduğu gibi davransaydı, Kemalizmin kendini solda gören evlatlarına sahip çıksaydı, devletin temel kurumlarını onları eline verseydi Kenan Evren "büyük devrimci" olarak anılacaktı... Sağ kanattakilere yapılacak baskılar, yıldırımlar ve işkenceler "Devrim zamanlarının zorunlu neticeleri" olarak anılacaktı. Ne de olsa devrimci mantık gereği "Yumurtalar kırılmadan omlet olamaz"dı... 12 Eylül ise tüm yumurtaları birden kırmayı tercih etti. Böyle olunca Türk devlet sistemine köle olmaya hazır bekleyen kendini solda gören "iyi çocuk"lar yaşadıkları büyük hayal kırıklığıyla "sistem-karşıtı" "devlet muhalifi" mood'a geçtiler... "Bizim Nejat" gibi birçok müzisyen de, Ferhan Şensoy gibi (O da "Bizim Ferhan" mı acaba?) birçok tiyatrocusu da bu anlattığım tipte kişilerdir... Şimdi her şey, bu isimlerin ulusalcı-faşist zihniyetleri açık seçik ortaya çıkıyor. Geçen cumartesi aktardığım Şensoy'un faşist hezeyanları son derece dürüst ve sol-kanat sanat çevreleri açısından temsil kabiliyeti yüksek ifadeler...

Eğer bu ülkede doğru düzgün bir özgürlükçü-sol zihniyete dayalı kültürel eleştiri geleneği olsaydı ta 80'lerde 90'larda, Yavaşoğulları ve Şensoy tipi adamların foyası ortaya dökülürdü. Çünkü o zaman da bunların kamufle söylemlerinde teorik olarak sol bir dile yaslanan faşizmi analiz etmek mümkündü. Anglo-Amerikan dünyada bu gelenek çok güçlüdür ve "Bizim" Nejatları, Ferhanları Michael Albert, Noam Chomsky, Peter Kwong gibi hakiki özgürlükçü-sol eleştirmenler feci biçimde madara ederler. Hele sol-kanattan gelen bir faşizanlık varsa sertlik dozunu artırırılar. Böyle bir erdem zemini üzerinde özgürlükçü-sol bir dil inşa edilebilir... Bülent Somay gibi Türk "özgürlükçü-solcu"ları ise erdemden uzak bir "sen, ben, bizim oğlan" zihniyetini tercih ediyor...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kemalist Soros!!

Rasim Ozan Kütahyalı 28.12.2008

Açık Toplum Enstitüsü'nün desteğiyle Binnaz Toprak ve ekibi tarafından yapılan araştırma çok tartışılıyor... Çalışmanın dili, içeriği ve metoduyla ilgili türlü eleştiriler getirilebilir. Nitekim bunu makul bir dille yapan epey akademisyen ve yazar da var. Ben özellikle Etyen Mahçupyan'ın eleştirilerini çok isabetli buldum. Fakat burada bir noktayı en baştan belirtmek gerekiyor. Daha araştırma açıklanır açıklanmaz yapılan bir haksızlık noktasını...

İslami camia, araştırma açıklanır açıklanmaz feveran etti, bunun haklı taraflarını da anlıyorum, birazdan yazacağım... Öte yandan araştırmanın açıklanmasının hemen sonrasında, tepkiler araştırmanın bulguları noktasından hemen saptı. Doğrudan bu araştırmaya destek veren Açık Toplum Enstitüsü'ne yönelik ithamlara dönüştü tepkiler...

Araştırmanın, Açık Toplum Enstitüsü (ve dolayısıyla George Soros tarafından) operasyonel amaçlı yaptırılmış bir proje olduğu söylenmeye başlandı... ANAR araştırma şirketinin yetkilisi resmen bunu ifade etmekten kaçınmadı. Ali Bulaç ve Ahmet Taşgetiren gibi önemli İslami kalemler de sürekli bu çalışmanın "iyi niyetli" bir araştırma olmadığından, operasyonel amaçlı bir proje olduğundan dem vurdular...

Binnaz Toprak'ın daha evvel yönettiği ya da içinde bulunduğu kimi araştırmalarda Kemalizmin yaymak istediği korkuların altınının boş olduğu vurgulanmıştı. O sebeple İslami kesimde de Toprak itibarlı bir isim. Bu minnettarlık sebebiyle İslami medya da Binnaz hoca bir tarafa ayrılıyor, Toprak'ın "kullanıldığı" belirtiliyor... Yani bu mantığa göre Binnaz Toprak, Açık Toplum Enstitüsü'nün operasyonel amaçlı projesi tarafından kullanılmış!!

Komplolar bu ülkede gerçekten hangi fikirden olursak olalım hepimizin beynini kemiriyor. Bu Soros öyle bir adam ki önce Türkiye'yi BOP bağlamında ılımlı İslam'a götürmek için operasyonlar yaptı! Başörtüsü yasağının yanlışlığını savunarak, o yönde araştırmalar yaptırtarak Türkiye'de ılımlı İslamcıları, Gülen cemaatini destekledi!! Ardından da şimdi rotasını değiştirdi Kemalizmin tarafını tutmaya başladı. Şimdi de ulusalcı-laikçilerin tezlerini destekleyen araştırmalar yaptırtıyor!! Şaka bir yana bu tür zırvalara inanan ciddi sayıda insan var ülkemizde, durum vahim... Açık Toplum Enstitüsü'nün Türkiye müdürü Hakan Altınay da bir tip CIA İstasyon Şefi muamelesi görüyor böylece!!

Oysa bu araştırmayı yapmayı öneren bizzat Binnaz Toprak... Hakan Altınay ise toplumun bir yönünü anlamaya yönelik her tür araştırma önerisine sıcak bakan bir insandır. O sebeple bu öneriyi de zevkle kabul etmiş. Hakan'ı yakinen tanıyorum, tam bir zihin berraklığı içinde olan, tam anlamıyla özgürlükçü-demokrat bir

insandır. Mesela şu an Açık Toplum bünyesinde Türkiye'nin eğitimli-kentli laik elitlerinin zihinsel dönüşümü üzerine de bir çalışma yapıldığının haberini vereyim. Ben de şahsen bu çalışmanın sonuçlarını merakla bekliyorum... O zaman da muhtemelen başka taraflardan benzer komplovari laflar yükselecek. Bakalım Soros o araştırma sonunda yeniden hangi kanada geçecek?!! Ne diyelim Allah herkese akıl fikir versin...

Diğer yandan bu araştırmaya İslami kesimin tepkilerini de bir yönüyle anlamak gerekiyor. Türkiye her verinin/bilginin devlet tarafından operasyonel olarak kullanılabildiği bir ülke. Yani hayata operasyonel bakan, yurttaşlarını araç olarak gören bir devlet mantığıyla yaşıyoruz bu topraklarda... Dolayısıyla "Laik kesim baskı altında" dendiği an her dindarın kalbi hızla çarpmaya başlıyor. Çünkü bu sözün söylendiği gibi kalmayacağını ve hemen ardından baskı ve yıldırma operasyonlarının geleceğini düşünüyor insanlar. Geçmiş deneyim açısından çok da haklılar...

Bu araştırmanın yöneticisi Binnaz Toprak aslında özenle bunları ayıran bir dille konuştu bu tartışmalar bağlamında. Fakat toz duman arasında bu özenli dil önemszenmedi. Bence de Binnaz hocaya çok haksızlık yapıldı bu süreçte, birçok kişiye kalben de kırıldı sanıyorum... Fakat mesela araştırma bağlamında birkaç TV'de tartışmalara katılan Ayşe Buğra bu özenden kesinlikle uzaktı. Dindarların evhamını artıracak şekilde bir devletçi-Kemalist dil ile konuştu Buğra... Gülen cemaatinin büyüklüğünden korktuğunu, bu cemaate bağlı okulların, evlerin, kurumların daha da dikkatle denetlenmesi gerektiğini söyledi... Kendini ifade ederken "Tuskon" ve "Kimse yok mu" derneklerinin yanında Genç Siviller oluşumunu da Gülen hareketinin bir aygıtıymış gibi tasvir etti. Konuşmasından öyle bir anlam çıktı. Bunu ne kadar bilerek ya da gayri ihtiyari yaptı Buğra bilemiyorum. Fakat Buğra'nın bu iması Genç Siviller gibi çok farklı kökenlerden insanların bir ortak vicdan zemininde bulunduğu girişime yönelik büyük bir haksızlığı içeriyor. Genç Siviller girişimini itibarsızlaştırmak ve bir yere yamamak için hazırda bekleyen devlet zihniyetinin diliyle konuşmak Ayşe Buğra'ya da yakışmıyor... Çarşamba bu konuya devam edeceğim...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gülen cemaati ve Genelkurmay

Rasim Ozan Kütahyalı 31.12.2008

Ayşe Buğra'nın Binnaz Toprak ve ekibi tarafından yapılan araştırmayla ilgili tartışmalar bağlamında söylediklerinde kalmıştım geçen yazıda...

Ayşe Buğra, katıldığı programlarda ısrarla Fethullah Gülen cemaatinin büyümesinden korktuğunu belirtti. Buğra'ya göre Gülen cemaati çok büyük bir finans, güç ve ilişki sermayesine sahipti. Her geçen gün daha da büyüyordu. Dolayısıyla acilen denetim altına alınması gerekiyordu. Okullar, ışık evleri, öğrenci yurtları, dersaneler ve cemaate bağlı yardım kuruluşları çok daha ciddi denetimlere tâbi tutulmalıydı...

Buğra'nın bu sözlerini dinleyen bir kişi, Gülen hareketine yönelik Türk devlet kurumlarında hiçbir teyakkuzun olmadığını falan zanneder... Öncelikle şunu net biçimde belirtelim; **Bugün TSK tarafından en büyük tehlike olarak görülen hareket ne PKK ne AKP'dir... Genelkurmay iradesinin en çok müteyakkız olduğu mevzu, Gülen hareketidir...** Benim kanaatimce Genelkurmay'ın zihninde AKP ile de Kürt hareketiyle de belli ittifak noktalarında buluşulabilir düşüncesi vardır. Fakat Gülen hareketi bütünüyle bir tehdit ve tehlike olarak görülmektedir. Nitekim bu devlet zihniyeti ışığında Türk derin yapılanması AKP içinden Gülen-karşıtı kliklere hep yakın durmuş, AKP yönetimi ile Gülen hareketinin arasını soğutmak, şu son 5 yılın önemli "derin"

gündemlerinden biri olmuştur. Tersinden bakıldığında AKP içinde de “Cemaat devletle/askerle aramızı bozmak istiyor” argümanlarını sık dillendiren ve bu yönde özellikle Tayyip Erdoğan’ı etkilemek isteyen bir grup vardır.

Dolayısıyla bu ülkede “Gülen hareketine/cemaatine bağlı oluşumlar denetlenmeli” gibi bir cümle ettiğiniz an, bu hareketin aktörlerinin direkt feveran etmesini çok doğal buluyorum. Bugün, bu ülkede muhtemel bir askerî darbe girişiminde derhal tüm kurum ve işlevleriyle hadım edilecek temel oluşum Gülen hareketidir. Hedef AKP’den de önce Gülen cemaati olacaktır...

Bu durum, bir iç-bilgi olarak, çok derin bir korku olarak bu hareketin mensuplarının zihninde sabit halde duruyor. Onlar da bu açıdan çok müteyakkız. O sebeple bu araştırma açıklanır açıklanmaz hemen istihbarat örgütlerince kullanılan bir dille bu çalışmayı değerlendiren ve önyargıyla yerden yere vuran bir yayın politikası takip ettiler... Gülen hareketine bağlı medya organlarında genel dil hep bu yönde zaten. Birçok şeyin arkasında bir operasyon ve provokasyon arayan “yapıldı, edildi, söylendi, amaçlandı” tipi fiil kiplerinin hemen her haberde kullanıldığı obsesif bir üsluba sahip cemaate bağlı kanallar...

Generallerin ve genel olarak laik ortasınıfların da bu ruh halinin tam tersi paralelde bir psikolojiye sahip olduğunu söylemek mümkün... Standart bir Türk generali, TSK’yı eleştiren, sorgulayan hemen her haberde “cemaat” parmağı arıyor. Bizim gazetenin her haberinin ardında, hatta gazetenin varoluşunun arkasında cemaatin olduğuna inanan obsesyonlara sahip Türk genelkurmayı. Sürekli bu tip bir gri propagandayı her yerde yayıyor psikolojik harp birimleri. Bu propaganda özellikle laik kesim üzerinde belli bir başarı da kazanmış durumda. *Taraf’ta* çalışan herkese yöneltilen standart laik kesim sorusu bu...

Toparlarsak, Ayşe Buğra gibi özgürlükçü-demokrat camiada belli bir saygı gören ismin bu mesele etrafında konuşurken daha özenli olması gerekirdi. Buğra “40’lı yıllarda dindarlara baskı yapılmadı” gibi aklın ve vicdanın kabul etmeyeceği sözler de söyledi katıldığı programlarda. Bu ülkede sadece İslami kesim bağlamında değil Kürtler, gayrimüslimler ve Alevilere ait kurumlar bağlamında da “denetim” talebi dillendirilince, insanlar bunu haklı olarak “tepeleme ve derdest etme” diye anlarlar. Çünkü hep öyle olmuştur... Buğra gibi başka bir insan da “Gayrimüslim cemaat vakıfları daha dikkatle denetlenmeli” derse bu ülkede tüm gayrimüslimlerin kalbi hızla çarpmaya başlar. Bu sözün bu vakıflara ait mallara el konması benzeri bir neticeyle sonuçlanacağından haklı olarak korkulur çünkü. Gülen cemaati bağlamında da bu “denetim” cemaat yurtlarına, okullarına devletin el koyması, ışık evlerinin kapatılması ve hareket üzerinde genel bir budama operasyonunun yapılması anlamına gelir...

Türk askerî bürokrasisi de Buğra gibi seslerin toplumda hâkim olması ve bu “denetim”in yapılması için tetikte bekler vaziyette... Buğra’nın diline yansıyan devletçi-Kemalist bir damarı olduğu açık. Fakat kendisinin böyle bir hadım etme girişimini vicdansızca bulacağına da eminim...

Gülen cemaatinin ve genel olarak İslami kesimin de, Kürt hareketinin de, Alevi oluşumlarının da çok ciddi biçimde eleştirilmesi, sorgulanması lazım. Bu sorgulanma öncelikle de içerden gelmeli. Buna çok ciddi ihtiyaç da var. Dışardan bu kesimler hakkında konuşurken ise bu ülkenin genel devlet zihniyetini dikkate almadan sorgulayan bir dili benimsemek doğru ve adil değil bence...

Daha özgür bir Türkiye dileğiyle herkesin yeni yılını kutlarım...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Entelektüeller ve şarlatanlar

Rasim Ozan Kütahyalı 03.01.2009

Bir dili, lisanı iyi bilen, o dilin künhüne vakıf olan insanlar vardır... Bir de yine aynı dili –amiyane tabirle- parçalayarak konuşan, yamuk yumuk bilen ama çaktırmamak için hiç duralamayan, böylece kendini o dili iyi biliyormuş gibi göstermeye çalışan insanlar vardır... Elbette bahsi geçen lisanı hiç bilmeyenler, resepsiyonist-hamal karışımı bu dil parçalama durumlarını fark etmezler. Aksine karşıdaki kişiyi o dili iyi de biliyor zannedebilirler... Hatta o kişi, arada daha spektaküler tonlamalar falan yapıyorsa, güzel “-mış gibi” yapıyorsa, acemiler nazarında o dile derinlemesine vakıf olan insanlardan daha da yetkin olduğu sanılabilir...

Fakat elbette bu türden şaklabanlıklar o dili sahih anlamda iyi bilen insanların yanında geçmez... Onlar birkaç cümlesinden o kişiye notunu verirler. Araya ne kadar az kişinin bildiğini düşündüğü süslü lafları koyarsa koysun, ne kadar suyu bulandırarak derin gösterme numaralarına başvurursa başvursun, sonuç değişmez... Bir dile derinlemesine vakıf olan, o dille hakikaten hemhal olmuş insanlar, kendileri gibi olan ve kendileri yolunda olan insanları iyi tanırlar... Kısa yoldan, hiçbir usul erkân tanımadan, oradan buradan kelimeleri toplayarak, o dili katlederek konuşanlar ancak kendileri gibi şaklabanların pazarında para ederler, orada havalarını atabilirler... Dil meselesini ciddiye alanlar ise bu tür insanlara sadece gülüp geçer...

Akademik/entelektüel dünya da tastamam böyledir... Türk akademi camiasında da unvan sahibi olup, ehliyet sahibi olmayan çok sayıda insan var. Bu ehliyetsiz ve aynı zamanda kifayetsiz muhteris isimleri kaliteli akademisyenler iyi bilirler. Böyle insanlara kendi aralarında “şarlatan” derler. Bu tiplerin şarlatanlıkları o dünya içinde bilinen, konuşulan bir olgudur... Üzerine düşünülmesi gereken konuları kendine gerçek anlamda mesele edinmemiş, o sahici meselelerin/dertlerin peşinden sabırla gitmek yerine kısa yoldan bazı “seksi” terimleri ve kişileri zikrederek, terminoloji parçalayarak konuşma gayretkeşliğinde insan modelleridir bunlar... Dertleri, entelektüel görünme derdidir... Bu dertlerine uygun şekilde “seksi” terimler icat etmiş, “seksi” adamların peşine düşerler hemen... Buldukları anda da anında o seksapalitenin acenteliğine soyunurlar... Bu acentelik imitasyon pazarında, şarlatanlar piyasasında iyi de tutup, ilgili kişiye belli şeyler de kazandırır ama ciddi entelektüellerin dünyasında bu cılalı laflar elbette para etmez... Bu değersizliğin bilinciyle bu şarlatanlar kompleks ve zavallılıklarını açık ederler, çıplak yakalanmanın utancıyla ne yapacaklarını bilemezler... Meseleyi kişiselleştirmek, saptırmak, ucuzlatmak isterler... Dolayısıyla bu zavallılık hezeyanlarını doğal karşılamak gerekir, böyle tiplerin başka çaresi yoktur çünkü...

Entelektüellerin dünyasında ise benimsenen fikirlerden çok daha önemli olan mevzu sahicilik meselesidir... Belli meseleler üzerine hakikaten kafa yoruyor olmak gerekir. O kafa yorma sürecinde usulüne uygun şekilde beslenmeyi bilmek gerekir. İşin abc’sinden başlayarak o entelektüel alfabeye sindire sindire vakıf olmak gerekir. Sabretmeyi bilmek gerekir. Ancak bu vukufiyetten hareketle sindirilmiş harflerle kurulmuş kelimeler sahici olabilir. O sahici kelimelerle anlamlı ve derinlikli cümleler kurulabilir... Öbür türlü bir çaba, yani a’dan direkt v’ye, z’ye geçme arzusu ancak mutant bir dil, sahtekâr bir jargon ve şarlatan insan modelleri üretebilir... Nitekim Türkiye’de bol bol da olan bu...

Elbette bu insan modelleri yıllardır kamufle ettikleri şarlatanlıklar ortaya çıkmasın diye kendi gibi şarlatanları koruyan cemaatçi bir tavır da benimsemek zorunda... Sahte binalar yıkılmaya başladığı zaman, diğer sahte bina sahipleri haliyle endişe duymaya başlarlar çünkü... Burada andığım cemaatçilik, elbette yalın anlamıyla cemaatçilik... Kendi gibi olanı, kendinden olanı ne olursa olsun koruma ve kayırma kaygısıyla ilgili bir vaziyet alıştan bahsediyorum... Yoksa 70’lerden itibaren Anglo-Amerikan siyaset felsefesi literatürüne hâkim olmuş, bir

tarafında Rawls, Dworkin, Raz, Kymlicka öbür tarafında Taylor, Walzer, Sandel, Macintyre'nin olduğu entelektüel tartışma alanı olarak cemaatçilikten değil...

O bağlamıyla cemaatçilik mevzusunu tartışabilmek de ancak bu meseleler üzerinde hakikaten düşünen, o literatüre ciddi anlamda vakıf olma gayretinde olan Türkiye entelektüellerinin yapabileceği bir iş... Bu tipte sahih entelektüel sayısı ise ülkemizde epey az... Üstelik yukarıda saydığım siyaset filozofları "seksi" terimlerle kısa yoldan tatmin sağlatabilen isimler de değil... Fikir kozalarını sükûnetle örmüş, söyledikleri her sözün hakkını veren, o sözün arkasındaki bütün bir entelektüel tradisyonun ağırlığıyla konuşan, en zıt oldukları yerde bile nitelik ortak paydasında buluşan isimler bunlar... Yani bazılarına göre değiller, heveslenilmesin...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İsrail terör devleti ve Hamas

Rasim Ozan Kütahyalı 04.01.2009

Gazze'de bir katliam yaşıyor... İsrail devleti bir insanlık suçu işliyor... İsrail'in vurduğu binalar "Hamas'ın binaları" değil, İsrail Hamas'ı bombalamıyor... Bu tip bir jargonu medyada duyunca isyan ediyorum... Bu derece insansız ve vicdansız dil nereden bizim beynimize girdi? Nasıl oldu da bu dil bu ülkenin bazı insanların kalplerini iğdiş edebildi?

İsrail devleti, Gazze halkını bombalıyor... O binalar çöl ortasında boş bekleyen beton yığınları değil... O binaların etrafında sosyal bir hayat var. Kanıyla canıyla insanlar yaşıyor orada. İsrail vurdukça insanlar katlediliyor. Üstelik o binalar, yapılar Hamas'tan önce de vardı. Sanki daha evvel Hamas yokken İsrail Gazze'yi, Batı Şeria'yı bombalamadı, orada yaşayan insanları katletmedi!! Birden İslamcı terörist Hamas zuhur etti, o sebepten de İsrail gereğini yapıyor ve Hamas'ın bölgesini bombalıyor gibi bir imajın yayılmaya çalışılmasından utaniyorum. Kimi medya organları ve mensupları ısrarla bu dille konuşuyor... Böyle bir durum yok! İsrail devleti sistematik bir terörist mantık ve stratejiyle varlığını sürdürmek istiyor, bu maalesef hep de böyle oldu...

İsrail toplumunun içinden sağduyulu aydınlar ve kesimler bu mantığı dönüştürmek istedilerse de hep yenildiler. Hep terör devleti ideolojisiyle hareket etmeyi savunanlar galip çıktı. Üstelik bu mantığa sahip İsrail elitleri "Bakın içimizde çoğulculuk var bizim. Arap dünyasında var mı?" diyerek, gerçekten ahlaklı ve vicdanlı davranan İsraillileri diplomatik bir avantaj unsuru olarak kullandılar... Kendilerine rağmen oluşmuş o toplumsal çoğulculuğu bile o terör devleti mantıklarını kamufle etmek için istismar edebildiler...

İsrail devletinin, Gazze'de hiçbir vicdanın kabul etmeyeceği kısımları yapması bir doruk noktası... Oysa uzun yıllardır İsrail devleti, hem kendi içindeki Filistinli yurttaşlarına karşı, hem de Filistin topraklarında ırk ayrımcılığını içeren politikalar uyguluyor... 1993-2000 arası "barış süreci" zamanlarında bu ayrımcı politikalar tam anlamıyla sistemleşmişti. Mervan Bişara'nın belirttiği gibi Filistin'de adeta iki hukuk geçerliydi. Güney Afrika'da insanlık dışı ırk ayrımcılığı politikaları kaldırılırken, Filistin'de ırk ayrımcılığına dayalı bir yerleşim sistemi benimseniyordu. Filistinliler o dönemden Güney Afrika'nın zencilerinin belli yerleşim alanlarına sıkıştırıldığı *Bantustan*'ları gibi bölgelere yığılıyordu. Oslo anlaşmalarına rağmen dönemin İzak Rabin hükümeti Batı Şeria ve başka yerlere Yahudi yerleşimleri kurulmasının önünü açtı. Filistinlilerin ise dolaşım yasaklarıyla eli kolu bağlıydı.

İsrail devleti sistematik olarak bu etnik mühendislik projelerini uyguladı, hâlâ uyguluyor. Bu yolla varlığını

garanti altına almak gibi hastalıklı bir düşünceye sahip İsrail devlet mantığı. Fakat bu mantığın sakatlığını devletin içinden de fark edenler oluyor. Zamanında İsrail İç Güvenlik Servisi Şin Bet'in müdürlüğünü yapmış Ami Ayalon, İsrail devletinin kuruluş ilkelerine de atıf yaparak bu durumu şöyle özetlemişti:

"İsrail, nasıl bir çevrede yaşamak istediğine hızla karar vermelidir. Çünkü ırk ayrımcılığına özgü nitelikler taşıyan bugünkü durum Yahudilik ilkeleriyle bağdaşmamaktadır."

İsrail içinden ve evrensel Yahudi toplumu içinden bu tür sesler çok önemlidir... İsrail'in terörist mantığına haklı olarak karşı çıkarken *"Bu katliamlar Yahudiliğin özünden kaynaklanmaktadır"*, *"İsrail halkının genetiğinde zalimlik vardır"* gibi ahlaksızca ırkçı açıklamalar yapmak tam da o terör devletinin istediği şeyi yapmak demektir... İsrail devleti de tüm bir Gazze halkına aynı sapkın mantıkla baktığı için, bu kısımları gözünü kırpmadan yapabiliyor. *Today's Zaman*'dan Ayşe Karabat'ın belirttiği gibi İsrail şöyle bir mantık kuruyor; *" Hamas teröristtir. Bu Filistin halkının çoğunluğu da Hamas'ı desteklemiştir. O zaman, onlar da teröristtir."* İsrail bu hastalıklı zihniyetten hareketle Hamasistan olarak gördüğü tüm bir Gazze'yi yerle bir etmeyi meşru görüyor... Bunun karşısında *"İsrail'de sivil yoktur. Tüm Yahudiler İsrail'in askeridir. Tüm bir Yahudi halkı katildir"* mantığıyla davranmak İsrail devletiyle aynı ahlaksızlık zemininde olmak demektir...

Şüphesiz ki temel olarak "Egemen olan sorumludur" ilkesi geçerlidir. Yahudi bir entelektüelin *" Hamas da şunları şunları yaptı"* diye söze başlamasını gayrı ahlaki bir tutum olarak görürüm. Yahudiliğin de İslam'ın da temel ahlak ilkesi kendini değerlendirirken sert, başkalarını değerlendirirken yumuşak olmaktır... Elbette aynı şekilde bir Müslüman da Hamas'ın her yaptığını savunmak gibi bir tutum içinde olursa aynı gayrı ahlaki tutum içinde olur bence... Hamas, Filistin halkından daha çok insanın yaşaması için, bir an evvel huzur ortamının yaratılması için mi çalışıyor? Yoksa Filistin hareketi içindeki iktidarını sağlamlaştırmak için insanları araç olarak gören İslam-dışı taktiklerle mi davranıyor? Bence bu çok hayati bir soru...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürd'ün adı anılmazdı, gerilla olmasaydı...

Rasim Ozan Kütahyalı 07.01.2009

Resmî Kürtçe kanalımız TRT-6 açıldı... Güzel bir törendi gerçekten, izlerken ben de duygulandım...

Uzun yıllar boyu Türk devleti Kürtçe diye bir dilin olmadığıнын ispatlanması için paralar akıttı, tezler, raporlar yazdırdı... İnsanlar, Kürt sözcüğünü sadece ve sadece cümle içinde kullandıkları için yargılandılar, ceza aldılar. Kürtçenin ve Kürtlüğün inkârı için herkesin bildiği çok acı ve feci olaylar yaşandı... PKK de bunun bir neticesi olarak doğdu, gelişti, serpişti ve kurumlaştı... Kürtlere yönelik inkâr ve asimilasyon politikalarının, sistematik baskı ve yıldırma politikalarının neticesi olarak Kürt hareketi silahlandı, radikalleşti...

Bir figür olarak Abdullah Öcalan ilk zuhur ettiğinde Kürt halkının çok marjinal bir kısmı tarafından destekleniyordu. Yıllar geçtikçe Öcalan, dünya görüşüne ve yöntemlerine uzak duran Kürtlerin dahi içten içe hürmet ettiği bir aktör haline geldi... Devletin Kürt halkı üzerindeki sistematik şiddeti arttıkça Öcalan Kürtlerin gözünde daha kahramanlaşıyordu. PKK için silahlı girmek isteyen gençler artıyordu, dağa çıkışlar hızlanıyordu...

Bugün Kürt halkının kahir ekseriyetinin inandığı bir şey var... PKK hareketine ve Öcalan ismine karşı antipati hisleri en yüksek düzeyde olan Kürtlerin dahi belirtmeden, teslim etmeden duramadığı bir şey... *"Eğer PKK olmasaydı, benim varlığım hiç tanınmayacaktı"...* *"Bugün Kürt kimliği artık resmen tanınıyorsa, Kürt ve Kürtçe diye bir şey yoktur çizgisinden, resmî Kürtçe televizyon noktasına gelinmişse bu PKK direnişi sayesinde, Öcalan sayesinde"* diye inanıyor milyonlarca Kürt... Kısaca **"Kürd'ün adı anılmazdı, gerilla olmasaydı"** diye inanıyor Kürt halkının büyük çoğunluğu...

İşin ilginç tarafı, Türk devlet elitleri özellikle de **Türk generalleri bu bahsettiğim noktadan farklı düşünüyorlar**. Türk devlet zihniyeti bir anda yıllarca haklarını çiğnediği bir halka zulmettiğinin ayırdına vardı, ayıbını fark etti de mi dönüştü? Hiç palavra sıkmayalım, böyle olmadı... Daha evvel Kürt realitesini tanımaya yönelik sivil siyasetçilerin her girişimine kükreyen asker, şimdi "müsamaha" ediyor, yapılanları dolaylı tasdik ediyorsa bunun sebebi, artık direnemiyor oluşundandır... Bugün gelinen noktada bu "tavizler" in verilmesi gerektiği noktasına geldi artık Türk genelkurmayı... Resmî Kürtçe kanal girişiminde askerî erkânın ayaklanmamasının sebebi de bu...

Öte yandan PKK resmî dili ise, Türk genelkurmayını bu taviz verme noktasına getirdiği için övünüyor. Standart PKK açıklaması *"Verdiğimiz mücadeleyle NATO'nun ikinci büyük ordusuna diz çöktürdük, taviz verdirdik"* yönünde... Genelkurmayın kendi içinde bu durumu izahı ise *"Bağımsız Kürdistan diye ortaya çıkmış silahlı bir hareketi kültürel haklar noktasına getirdik, masaya oturmadan onlara boyun eğdirdik"* yönünde... İki tarafın da bakışları böyle özetlenebilir...

Benim ise bunları yazarken bile içim daralıyor. İnsanların biteviye öldüğü çeyrek asırlık kirli bir savaşın insansız ve vicdansız açıklamaları bunlar... Diz çöktürmek, boyun eğdirmek gibi iğrenç eril jargonların arasında toprağa düşen onbinlerce insan var... Bu insanlar "kutsal" bir mücadele adına "şehit" oldukları için övülüyor. Ölmekle, öldürmekle gurur duyuluyor... Ölüler destanlaştırılıyor. İki tarafın da gençleri daha çok ölmeye çağırılıyor... Neticesinde mevzi kazanmalar, taviz vermeler/verdirmeler ile dolu o mide bulandırıcı militer dil hepimizin beynini formatlıyor...

O sebeple Kürt kardeşlerimin "Kürd'ün adı anılmazdı, gerilla olmasaydı" diye inancı kalbimde bir daralmaya yol açıyor. Kürtlerin bu fikrinin haklı olduğunu itiraf etmek, ağrıma gidiyor... Şiddetle, kanla, silahla netice alınabileceğine olan inancı artıracak bir söz bu diye daralıyorum. "Kimse şiddetle, silahla netice alamamıştır" diye söylemek, inanmak istiyorum liberal bir naiflikle... Ama Allahın belası bu dünya öyle değil, bunu biliyorum. Yine de Kürt kardeşlerimin asla ve asla meşru görmemesini istiyorum silahı, şiddeti, kanı... Bir küçük bebeğin katli bile *vatan* ve *ulusal kurtuluş* gibi çoğu zaman içi kirle dolu söylemleri bize unutturmalı... Kolektivist hedefler her zaman pislikleri ve cinayetleri kamufle eden alçak örtüler işlevini görmüştür. Göz boyamadır, yalandır, riyadır... İnsan kurban etmek için üretilmiş sahte dinlerdir her türden kolektivist ideolojiler... Kurban ettikçe daha fazlasını ister, doymak bilmezler...

Ey bu coğrafyanın Türkleri ve Kürtleri!! Ya hep beraber "yenmek/yenilmek", "taviz vermek/verdirmek" gibi alçak jargonları terk edeceğiz ya da hep beraber infilak edeceğiz... Egemen olmaktan ötürü sorumlu olan Türkler öncelikle bunu iyi kavramak zorundalar... **Çeyrek asırlık bu lanet savaş, bu kirli savaş sürdürmek isteyenlere itaat etmeyerek bitirilebilir ancak... Üç ay evvel yazdığım çağırımı yine tekrarlıyorum! Sivil itaatsizlik vaktidir... Hepimiz için...**

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

12 Eylül öncesi Ergenekon simülasyonu

Rasim Ozan Kütahyalı 10.01.2009

Ergenekon davası genişliyor... Haftaiçi devlet kurumlarının en tepe konumlarında yer almış bir dizi insan da bu soruşturma kapsamına alındı. Bunun yanı sıra Susurluk sürecinde ismini çok duyduğumuz ve o dönemde açılan davada hüküm giymiş İbrahim Şahin de gözaltına alındı. Şahin'in evinde bulunan kroki neticesinde Gölbaşı'nda lav silahları, TNT kalıpları, plastik patlayıcılarla dolu bir tarla bulundu... Aynı şekilde muvazzaf bir yarbayın evinde de çeşitli silahlar ele geçirildi...

Ergenekon sürecini "AKP'nin muhaliflerini temizlemesi" gibi görme eğiliminde olan çevreler, bu gelişmelerden sonra şöyle bir pozisyon aldılar... *"İbrahim Şahin gibi Susurluk sanıklarına kadar işin uzaması olumludur, bu tip kirli işlere bulaştığı belli isimlerin tutuklanması hayırlıdır. Fakat saygınlığı belli kimi şahsiyetlerin bu kirli isimlerle anılması çok yanlıştır. Kemal Gürüz, Tuncer Kılınç, Yalçın Küçük gibi isimlerle İbrahim Şahin benzeri kirli adamların ne ilgisi olabilir?"*...

Bu analizi Kemalistlerin ve ulusalcıların yanında Kemalizme mesafeli duran sol çevreler de yapabiliyor... Böyle bir soruya hakiki anlamda özgürlükçü bir solcu olan Avukat Ergin Cinmen'in güzel bir benzetmesini açmılayarak cevap vereyim...

Varsayalım Ağustos 1980'deyiz, rüya bu ya, o zaman da Zekeriya Öz gibi bir savcı çıkar, delilleri yargıçlara sunar, o yürekli yargıçlar da onaylar ve Bayrak operasyonu başlar... Bir taraftan Abdullah Çatlı, Haluk Kırıcı, Dursun Karataş, Garbis Altınöglü gibi sağ ve sol silahlı militanlar gözaltına alınır, bir taraftan da Orhan Aldıkaçtı, İhsan Doğramacı gibi profesörler ve Ali Haydar Saltık, Tahsin Şahinkaya gibi dönemin paşaları... O dönemde de muhtemelen *"Yahu bu kirli adamlarla, saygın paşalarımız ve profesörlerimizi nasıl birarada gösterirsiniz, böyle rezalet olur mu?"* diye epey bir yazan çizen insan olurdu... Dahası *"Birbirine düşman iki kampın en ateşli isimleri nasıl aynı örgütte olabilir kardeşim? Biri faşist biri komünist bunların, öbür tarafta da Kemalist devlet aktörleri var. Üçü birden birarada olur mu? Bu nasıl saçmalık böyle?"* gibi itirazlar da çok gelirdi... Tıpkı bugünün *"Bu Ergenekon değil Her yere kon operasyonu"* diye itiraz edenleri gibi...

Oysa şimdi hepimiz biliyoruz ki, Bayrak harekâtı adı altında tertiplenen 12 Eylül askerî darbesi tam da böyle bir ittifakla kotarılmıştı... Askerî darbe olmadan evvel Anayasa profesörü Orhan Aldıkaçtı olacakları biliyordu... Darbe anayasasının yazılması görevi darbeciler tarafından darbe olmadan ona tevdi edilmişti... İhsan Doğramacı darbe sonrasında yeniden düzenlenecek yüksek öğretim sisteminin başına geleceğini biliyordu... Darbe olmadan evvel, yeni askerî rejimin kışla tipi üniversite örgütlenmesi projesini oluşturmaya başlamıştı... Ali Haydar Saltık gibi kimi paşalar sol silahlı örgütlerle bağlantı halindeydi. Belli sol örgütlere silah sağlama ve yönlendirme işlerini de kimi subaylar yürütüyordu... Tahsin Şahinkaya gibi kimi paşalar ise sağ silahlı örgütlerle bağlantı halindeydi. TNT'lerin ve plastik patlayıcıların sağ militanlara teminini de yine belli subaylar yürütüyordu... Kimi katliamlar ve kritik isimlere yapılan suikastlar bu şekilde örgütleniyordu...

Abdullah Çatlı'ya bir yüzbaşı, askerî birlikten temin ettiği TNT kalıplarını veriyor, Çatlı organizasyonu yapıyor, 16 Mart öğrenci katliamı böyle oluyordu... Dönemin birçok katliamı böyle tertip ediliyordu... Benzer organizasyonlar ve resmî silahlarla bir Doğan Öz bir Gün Sazak bir Nihat Erim bir Kemal Türkler katlediliyordu... İşte bugün, hepimizin detaylı olarak bildiği tertiplerin kokusunu o zamandan alan bir savcı olsaydı, bu savcı öldürülmemeyi başarıp, delilleri tek tek toplasaydı, bu savcının arkasında ülkenin şeffaflaşmasını gerçekten isteyen bir kamuoyu olsaydı, siyasi irade bu savcının sonuna kadar arkasında dursaydı, ne olurdu? O zaman bir

"Bayrak soruşturması" başlayabilseydi darbe olabilir miydi? Peki, şimdi sabah akşam 12 Eylül darbesine küfredenler, o zaman bu yürekli savcının yanında olur muydu? Yoksa "Yuh artık, böyle bir örgüt hayal ürünü, hadi Çatlı ve Kırıcı gibi faşist katilleri anladık da kimi sol isimler ve ilerici paşalar nasıl tutuklanır?" mı derdi kimi sol aydınlar? Ya da tam tersi "Şu bozguncu, bölücü komünist katilleri anladık da, vatansever olduğu belli olan insanlar ve paşalarımız nasıl tutuklanır?" mı derdi kimi sağ aydınlar?

Evet, muhtemelen o zaman böyle bir operasyonu yapan savcının yanında kimse durmazdı. **Herkes kendi adamlarını, kendi paşalarını kollardı. O savcı da "kaybolur" ve yine 12 Eylül darbesi olurdu...** Yıllar sonra ise yine ikiyüzlü ve ahlaksız şekilde darbe-karşıtı nutuklar atılırdı...

Şimdi söyleyin... Bu "saygın" isimlerle, "tu kaka" isimlerin –belki birbirilerinden haberdar bile olmadan- aynı organizasyon içinde olma ihtimalleri hiç mi yok? İhsan Doğramacı ve Abdullah Çatlı gibi mesela... Tamamen hayal mi bunlar sizce?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon ve İsrail

Rasim Ozan Kütahyalı 11.01.2009

Bu aralar bir yandan Ergenekon sürecinde son yaşanan operasyonları, gözaltına alınan devletin "saygın" adamlarını ve bombaların istiflendiği tarlaları konuşuyoruz... Bir yandan da Gazze kıyımını, İsrail devletinin hunharlığını ve acımasızlığını...

Aslında birbirine çok bağlı iki mevzu bunlar... Ergenekon meselesi ile İsrail meselesi arasında çok kritik bir bağ var. Bunu çok çok önemsiyorum... İzah etmeye çalışalım...

Öncelikle Ergenekon denilen yapılanma esasen Türk devletinin yeraltı örgütlenmesidir... **Derin devlet denilen şey, bizatihi devlettir bu ülkede, devlet de özü itibarıyla askerdir...** 70'ler, 80'ler, 90'larda da bu yapı aynı yapıydı... Aynı derin yapılanmadan bahsediyoruz... Sadece Türk devlet zihniyeti kendini yaşanan çağa adapte ettikçe, bu derin yapılanmanın ismi ve hedefleri değişiyor... Bu hedefler bazen devlet-dışı kimi ideolojik gruplarla benzeşiyor. Devlet, o gruplarla geçici ittifaklar kuruyor, onları içine alıyor, bir kaos ve darbe ortamının yaratılması için onları destekliyor. Yeri geldiğinde de bu grupları bozuk para gibi harcıyor, atıyor... Bu hep böyle oldu...

İsrail meselesinde de, Ergenekon zihniyeti iki yönlü strateji izliyor... **Bir yandan içeride sistematik olarak Yahudi-düşmanlığını pompalıyor... Dışarıda ise tam anlamıyla İsrail-yandaşı bir rota izliyor...** Bir yandan, askerî istihbarat marifetiyle yürütülen projelerle Yahudi-düşmanı kitaplar yazdırılıyor. Kimi televizyon dizilerine verilen lojistik destekle bu ırkçı düşmanlık körükleniyor (Bunu da detaylı yazacağım, 2002-2006 arası Ergenekon'un bir TV ayağı vardı)... Öte yandan İsrail ile savunma işbirliği anlaşmaları, 2 milyar doları bulan silah ticareti anlaşmaları, İsrail'in Gazze katliamını yaptığı uçakların deneme uçuşları için İsrail devletine tahsis edilen alanlar, hem hava hem deniz kuvvetleri bağlamında birlikte yapılan tatbikatlar... Bunları yapan da Türk devleti, Türk Silahlı Kuvvetleri... **İsrail'in Gazze kıyımı gibi icraatları için gönüllü antrenman sahası niteliğinde bir ülke Türkiye... Fakat aynı Türkiye'de aynı devlet antisemitik politikalarla kendi Yahudi yurttaşlarını ülkeden kaçırtmak için elinden geleni yapıyor.** Bu cumhuriyetin tarihi Yahudilere yapılan ahlak ve hukuk dışı

uygulamalarla dolu... Dış ilişkilerde tam gaz İsrail-yandaşı olan devlet zihniyeti, diğer taraftan Müslüman yurttaşlarının İsrail ile Yahudileri özdeşleştirerek her ikisinden de nefret etmesini arzuluyor, bunu kışkırtıyor...

Ergenekon bağlamında son 6-7 yılın projesi de bu strateji üzerine oturuyordu... Erdoğan, Gül ve Arınç gibi isimlerin kökeninin Yahudi olduğu, onların İsrail'in ve ABD'nin adamı olduğu yönünde sistematik propagandalar yürüttü Ergenekon örgütü... Ergun Poyraz, bu işle görevlendirildi, o malum kitapları yazdı... Yalçın Küçük ve Soner Yalçın'ın "gayret"leri Ergenekon'dan ne kadar bağımsızdı? Bunu bu süreçte göreceğiz... Mütedeyyin Türkiye halkının *mason, sabetayist, Yahudi* denildiği zaman şalterlerinin atacağını bilen Ergenekon zihniyeti bir yandan halkı bu yolla AKP'den soğutmaya çalışıyor, bir yandan da yapılması tasarlanan darbe girişimi için dışarıda İsrail ve ABD'nin desteğini arıyordu... İsrail ve ABD'nin en aşırı-sağcı isimleriyle Ergenekon'un "proje ve tasarım"cı aktörlerinin yakın temasta olduğunu biliyoruz. Düşünün bu örgüt bir yandan da ülke içinde anti-emperyalist sol bir dil üzerinden İsrail ve ABD düşmanlığı propagandası yapıyordu!!

Türkiye halkında özellikle İslami kesimde Yahudi-düşmanı ırkçı duyguların azması, AKP hükümetinin de bu yönde davranması, Türk devlet zihniyetinin en çok isteyeceği şeydir... Türkiye'de militer/yarı-militer bir sistem Ortadoğu'da İsrail'in, küresel çapta da ABD'nin tam desteğini almadan hayata geçirilemez... **Bu iki ülkenin tam desteğini almak için de seçilmiş Türk hükümetinin İsrail ve ABD karşıtı olduğuna bu iki ülke "establishment"inin ikna edilmesi gerekir...** O sebeple Türk sivil hükümetlerinin İsrail ve ABD karşıtı çıkışlarından apoletli güçler hep çok memnun olmuştur. 69-71 ve 79-80 döneminde Demirel tam istedikleri gibi davranmıştı mesela... Sivil hükümetlerin bu çıkışları dış destek bağlamında darbecilerin elini güçlendirir... İsteniyor ki, halk bir yandan sistematik propaganda yoluyla Yahudi-karşıtı, Batı-karşıtı çizgide tutulsun, İsrail'in ve ABD'nin sert politikaları bunu beslesin, seçmenlerin bu yoğun duyguları siyasi partileri ve hükümetleri etkilesin, seçilmiş hükümetler gaza gelip ona göre karşıt politikalar uygulasin. Böylece cunta adayları da dışarıya **"Bakın ben size her zaman bağlıyım, istikrar sembolüyüm, demokrasi-memokrasi takmayın, mühim olan size yandaş istikrarlı bir yönetimdir. Biz bu çizgideyiz"** mesajını versin...

İşte bir darbenin zemini böyle hazırlanır... Ergenekon'un Yahudilik ve İsrail üzerinden yürüttüğü bu strateji çok tehlikelidir... Başarıya ulaşırsa, tüm Türkiye yurttaşlarının geleceği kararır... Bu dava o sebeple yüzyılın davası...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon, Susurluk ve Mahmut Övür

Rasim Ozan Kütahyalı 14.01.2009

Ergenekon soruşturması kapsamında güvenlik güçleri yeraltı cephanelikleri bulmaya devam ediyor... Yarbay Dönmez'in hem evinde hem de evinde çıkan krokiden hareketle belli yerlerde gizli cephanelikler bulundu... "Üç-beş av tüfeğiyle darbe mi yapılmış" tipi Ergenekon'u sulandırma bahaneleri yerini başka bahanelere, taktiklere bırakmak zorunda artık!!... Ergenekon üyesi olmayıp Ergenekon zihniyetini paylaşan çok sayıda "saygın" isim var bu ülkede. Bırakın bu konvansiyonel silahları, bir yerde muhafaza edilmiş atom bombası da bulunsa, bu zihniyettekiler bir bahane bulur... Yeraltı cephanelikleri bulunduğu sırada *"Aslında o silahlar Türkiye'ye yönelik olası bir işgalde kullanılmak üzere istiflenmiş olup Yarbay'ın niyeti vatansever nitelikte olabilir"* diye kimi emekli subay ve generaller TV'lerde açıklamalar yaptılar!! Bu açıklamalar normal bir ülkede mizahçıların alanına girer ama bizim ülkede mizahçıların çoğunluğu en az bu emekli subaylar kadar mizah konusu maalesef...

Öte yandan, İbrahim Şahin'in açığa çıkan "faaliyet"lerinden bu yakalanan silahlarla neler yapılmak istendiği de yavaş yavaş belli olmaya başladı... Öncelikli hedef, bazı Alevi cemaat liderlerini katletmek, bu Alevi önderlerin cenazesinde olay çıkartmak, hatta cenaze kortejine de bir saldırı düzenlemek ve bu yolla kaos ortamını derinleştirmek imiş... Benzer bir şey Ermeni cemaati bağlamında da tasarlanmış... Türk derin yapılanmasının tarihini bilenler açısından bunlar şaşırtıcı değil, hatta fazlasıyla tipik taktikler, Alevi ve Ermeni toplumundan da kimsenin şaşırmadığına eminim... Bu derin yapılanma kendisini gizleyecek yaratıcılığa Allahtan sahip değil... 12 Eylül öncesinde de bir cami çıkışı cemaat kurşunlanır, oradan bir provokatör *"Ey Müslümanlar, Alevi komünistler yaptı"* der ve ortalık karışır... Ya da tam aksi yönde bir Alevi cemevi ya da kahvehanesi taranır *"Ey Alevi canlar, bunu Sünni faşistler yaptı"* denirdi... 12 Eylül öncesi bu oyunlara hemen kanabilen bir toplum vardı. Bugünse bu toplumun bu konuda ciddi bir olgunluğu var... En sıkı Kemalist Alevilerin bile devletin derin yapılanması hakkında bir iç-bilinci var... Egemen LAST Kemalistlerden Alevileri ayıran net çizgi bu... Nitekim Ergenekon soruşturmalarına da *"Bu bir tertiptir. Böyle bir örgüt yoktur"* diyen hiçbir ama hiçbir Alevi oluşumu yok!! Bir sürü konuda kendi içlerinde çatışan Alevi dernekleri/vakıfları Ergenekon sürecine bakış noktasında ittifak ediyor, hepsi birden süreci sükûnetle takip ediyorlar. Asla CHP'nin savunma tavrına girmiyorlar... Alevilerle MHP'nin Ergenekon sürecine yönelik tavrı çok benziyor... Çünkü iki kesimde de Ergenekon denilen bu derin yapılanmanın yapacaklarına yönelik bir iç-bilinç var. Bir taraf bu yapı tarafından fiilen kullanıldı, maşa yapıldı... Öbür taraf ise bir kaos ortamının yaratılması için her zaman feda edilecek ilk toplumsal kesim oldu... Dolayısıyla LAST Kemalistleri/ulusalcıları gibi tuzu kuru savunma yapamaz bu kesimler. Ama AKP-yandaşı gibi görünme korkusundan bu sürece fiilen destek de vermiyorlar...

Susurluk ile Ergenekon'un ayrı ayrı ele alınmasının tam bir saçmalık olduğunu geçen yazımda da yazdım. Akla ziyan bir yaklaşım bu... **90'ların devlet - derin yapılanma - mafya işbirliklerini Türkiye'de en iyi bilen gazeteci Mahmut Övür'ün Neşe Düzel'e verdiği söyleşi de bu açıdan çok dikkatle okunmalı...** Ergenekon yapılanmasının operasyonel aktörlerinin billurlaştığı dönem 1993-96 dönemi. Yani Susurluk sürecinde çok tartıştığımız dönem. Övür'ün belirttiği gibi o süreçte her şey çok aleni biçimde, göstere göstere yapılıyordu. Öldürülecek Kürt işadamlarının listesi biliniyor, elden ele dolaşıyordu. Bu listelere rağmen polis, koruma taleplerini özellikle yanıtlamıyordu. Nitekim Behçet Cantürk katledildiğinde ailesi davacı bile olmadı. Herkes her şeyi biliyordu... Bu süreci deşifre eden Mahmut Övür de evinin önünde derin yapılanmaya bağlı mafya tarafından vuruldu. Medya o dönem öyle sinmişti ki kendi meslektaşlarının vurulmasının üzerine hiç gitmediler. Övür'ü yalnız bıraktılar...

Mahmut Övür yakın tanıdığım, sürekli görüştüğüm bir isim. Üç haftadır da çarşamba günleri 21'de *Kanal T'de* birlikte *Politik Performans* adında bir program yapıyoruz. Bir yandan Türkiye'nin gündemini özgürce yorumluyoruz, bir yandan da Ergenekon'a varan bu karanlık süreci detaylarıyla analiz etmeye çalışıyoruz. Tüm okurlarıma programı izlemelerini tavsiye ederim... Mahmut Övür'ün özellikle 90'ların fotoğrafını bizzat tanıklıklarıyla sansürsüz şekilde kitap haline getirmesi gerektiğini sürekli kendisine söylüyorum. Övür aynı anda hem Çatlı ile hem Cantürk ile yakın temasta olabilen tek gazeteciydi... Bu bile başlı başına bir kitap konusu...

Not: Bu akşamki *Politik Performans* için Kanal T'yi Turksat 3A, frekans:12685, smb:30000, Digiturk 51 ve D-Smart 157. kanaldan izleyebilirsiniz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon'un TV projesi: Kurtlar Vadisi (2002-2006)

Ergenekon yapılanmasının cinayet, tehdit, taciz gibi işleri yürüten operasyonel tarafının deşifre edilmesi öncelikle önemli... Ergenekon soruşturması sürecinin başlamasıyla birlikte bu ülkede özellikle gayrimüslim yurttaşlarımız fiilen daha rahat ettiler, daha huzurlu uyumaya başladılar... Birkaç hafta önce LDT'nin düzenlediği, neredeyse tüm Türkiye gayrimüslim cemaatlerinin başlıca mensuplarının da katıldığı bir toplantıdaydım. **Farklı cemaatlerden gelen gayrimüslim isimlerin tamamı ortak bir dille, bu soruşturmanın başlaması ve derinleşmesiyle birlikte cemaatlerine yönelik taciz ve tehditlerin bıçakla kesilmiş gibi bir anda durduğunu özellikle vurguladılar... Dolayısıyla bu dava sürecinden çok memnunlardı...**

Biliyoruz ki 2000'lerin başından itibaren gayrimüslimleri huzursuz etmeyi amaçlayan sistematik bir çaba içindeydi bu terör yapılanması. Tehdit amaçlı mektuplar ve telefonlar ile biteviye taciz saldırıları bu dönem gayrimüslimlerin hayatında rutin bir olguydu. Bu sürekli çabanın üstüne de toplu infial uyandıracak alçakça cinayetler işlendi. Rahip Santoro, Hrant Dink ve Malatya katliamları...

O sebeple gayrimüslim yurttaşlarımızın Ergenekon soruşturmasına kendine solcu diyen kimi Türkler gibi tuzu kuru, konformist bir dille yaklaşması imkânsız. Zekeriya Öz'ün bu cesur girişimine *"Valla bilemeyiz, bu savcıya da, tutuklananlara da eşit mesafedeyiz"* tipi eyyamcı yaklaşımlara ancak etnik Türk solcuları sahip olabilir. Her an öldürülme korkusuyla yaşayan gayrimüslimler haliyle *"Bu soruşturma AKP ve/veya Amerikan operasyonu olabilir"* gibi saçma sapan şeyleri düşün(e)mezler... Kürt halkı için de durum bundan farklı değil...

Öte yandan gayrimüslimlerin her an katledilme ihtimalinin olduğu atmosferin yaratılması için de bu derin yapılanma sistematik olarak çalıştı bu süreçte... **Bir yandan bu ülkedeki Müslüman çoğunluk Ermeniler ve Yahudiler aleyhine kışkırtıldı. Garip biçimde bu kışkırtma operasyonu laik kesim üzerinde daha da çok etkili oldu.** ETÖ tarafından İslami kesimi AKP'den soğutmak amaçlı Ergün Poyraz'a yazdırılan Yahudi-düşmanı kitaplar daha çok laik/Kemalist kesim tarafından okundu. Kemalist kesim özel olarak antisemitizm genel olarak gayrimüslim-düşmanlığı konusunda 2000'lerde adeta zirve yaptı... Gayrimüslim vakıf malları, ruhban okulu, misyonerlik ve Ermeni soykırımı gibi konularda İslami kesimi sollayan manyakça saplantıları ifade eden kesim daha çok laik, eğitilmiş, kentli sınıflar oldu...

Ergün Poyraz'a dair durum artık netleşti... Peki, Ergenekon tarafından aktif destek verilen tek isim Poyraz mıydı? **Son dönemin ırkçı Yahudi-düşmanlığını kışkırtan diğer kitaplarının yazarlarının durumu nedir? Dahası bu kitaplardan çok daha etkili olmuş aleni ırkçılık yapmış TV dizilerinin durumu nedir?** Bunu bu süreçte göreceğiz... Fakat yapılanlara bakıldığında –organik bağ olsa da olmasa da- bu işlerin (kitaplar, TV dizileri) Ergenekon terör mantığını destekler nitelikte olduğunu net olarak görüyoruz... **Ergenekon yapılanmasının bir hınç ve nefret ortamı oluşturmak, bir toplumsal kargaşa ve darbe ortamını yaratmak amaçlı projesini bu diziler, kitaplar ve bu işlerin arkasındaki isimler net olarak besledi, destekledi...**

Şüphesiz bunların başlıcası 2002-2005 döneminde yayınlanan *Kurtlar Vadisi* TV dizisidir. Bu dizi projesi devamında 2006'da *Kurtlar Vadisi Irak* adıyla bir sinema filmi olarak da vizyona girdi... 2002-5 arası bu TV dizisi tamamen ırkçı-faşist bir niteliğe sahipti. **Ergenekon'un planladığı şekilde içte Yahudi ve Hristiyan düşmanlığını, dışta AB ve ABD düşmanlığını körükleyen bir diziydi...** Bu dizi yer yer isim verecek derecede pervasızlaştı, hedef gösterdi... Hemen hemen her bölüm izleyenlerini kin ve düşmanlığa tahrik etti, alenen ırkçı nefret ve şiddet duygularını kışkırttı... Bu diziyeye yönelik o dönem, "Çok kanlı sahneler var" tipi eleştiriler çok yöneltildi. Fakat dizinin esas zehri bu ırkçı nefret, kin ve düşmanlığı kışkırtan tarafındaydı... Dizinin sinema filmi

versiyonu da aynı hastalıklara sahipti. O filmde ABD'nin Irak işgalinde yaptığı alçaklıklar vesile edilerek yapısal bir Yahudi-Hristiyan düşmanlığı yapılıyordu. Tüm Batılı karakterler iğrenç olarak resmediliyor, Kürtler onların işbirlikçisi olarak gösteriliyordu. Bir tek Polat Alemdar'ın emrinde olan sadık ve itaatkâr Kürt karakter iyiydi... **Kürtler, Türk egemenlerin emirlerine uyan sadık ve itaatkâr kullar oldukça meşru olabilirlerdi bu mantığa göre...**

İşte tam anlamıyla Ergenekon terör örgütünün mantığı bu... Ergenekon'un Kürtlere layık gördüğü rol bu... Ermeniler ve Yahudiler ise bu kapsamda bile değil. Bu topraklardaki son gayrimüslim de çekip gitmeden rahat etmeyecek bir ahlaksız zihniyet bu...

Şimdilerde tamamen Ergenekon-karşıtı bir pozisyonda gözüken *Kurtlar Vadisi* ve bu mesele etrafındaki ilişkilere haftaya değinmeye devam edeceğim...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hrant'ın Türklerinden olmak...

Rasim Ozan Kütahyalı 18.01.2009

Hrant'ın katledilmesinin hemen ardından Etyen Mahçupyan "Türkler" başlıklı bir yazı kaleme almıştı... O yazıyı okuduğum gün başka yazı okuyamaz hale gelmiştim. O gün o yazıyı defalarca okudum. İstem-dışı biçimde bir yandan ağlıyor, bir yandan da o yazıyı yeniden ve yeniden okuyordum... O günüm tamamen o yazıyla geçmişti...

Öbür gün kendimi toparlayıp "Etyen'in Türklerinden olmak" başlıklı bir yazı kaleme almıştım. Hrant'ın katlinden hemen sonra, Hrant'ın "O benim aklım" dediği can yoldaşının kalbinin derinliklerinden kâğıda aktardığı cümlelerin insan olma vasfına sahip her Türk'ü etkileyeceğini düşünmüştüm... Sadece özgürlükçü, demokrat olanlarını değil, bir nebze insaf ve vicdan sahibi her Türk o içten satırlardan etkilenir sanmıştım... O sebeple, inançla "Etyen'in Türklerinden olmak vaktidir..." diye bitirmiştım yazımı...

Yanılmıştım... Tam aksine o yazı Hrant'ın cenazesi bile henüz kalkmamışken Etyen'in aleyhinde kullanılmaya başlandı. İnanamıyordum... Bu toprakların egemeni, efendisi olmayı kendine verilmiş ezeli bir hak olarak gören, diğer Türkiye halklarına tahakküm etme kudretiyle kibirlenen o gaddar Türk ruhu Hrant'ın katliyle bile birazcık olsun yumuşamıyordu... Hrant'ın can dostunun, bu cinayetten sonra Türklere karşı bir nebze sitemkâr ifadeleri bile o faşizan Türk'ün gözünü döndürmeye yetebiliyordu...

Etyen'in yazısında geçen "Çocukluğumdan beri ve özellikle siyaset yazmaya başladığımdan bu yana babam sık sık geçmiş örneklerle dönerek fazla kendimi yıpratmamamı, çünkü 'bu Türklerin değişmeyeceğini' konuşmasının bir yerine iliştiirdi. Kendi babası da ona hep bunu söylemiş ve nihayetle haklı çıkmıştı" ifadelerinin Hrant'ın cenazesinde yürüyen birçok Türk tarafından da hoş karşılanmadığını işitiyordum çeşitli ortamlarda... Bu cinayete çok üzölmüşlerdi, lanetliyorlardı katilleri ama bir Türk olarak kendilerinin bir sorumluluğu yoktu...

Özünde vicdanlı olduğuna inandığım bu Türkler, Ermeni soykırımı meselesinde de benzer bir tavırla, 1915'de olanlara üzüldüklerini, ama özür gibi bir borçlarının olmadığını söylüyorlardı... Ogün Samast zihnietinde olmadıkları gibi, İttihatçı Talat Paşa zihnietinde de değillerdi, dolayısıyla bir sorumlulukları yoktu...

"Benim 'Türk' dediğim insanların hayatımı, günümü, fikirlerimi, iç dünyamı paylaştığım can yoldaşlarım olduğunu nasıl es geçebilirim? Ama eninde sonunda diğer 'Türk'ün ortaya çıkıp her şeye damgasını vurduğu gerçeğini de nasıl görmezden gelebilirim?" demişti Etyen o yazısında...

İşte yukarıda bahsettiğim vicdanlı ama idraksiz Türk tavrı, diğer Türk'ün, Hrant'ı hazmedemeyen, onun varlığına bile tahammül edemeyen Türk'ün hep galip gelmesini sağlayan tavidir...

O patolojik Türkler karşısında vicdan ve idrak sahibi Türkler sorumluluk alarak, öne çıkarak mücadele etmek zorundadır... Hem tüm gayrimüslim kardeşlerinin, hem bu faşizan Türklerin gözünde adım adım "gayrimüslimleşen" Kürt kardeşlerinin diyemeyeceği, demekten çekineceği şeyleri de yüksek sesle ifade etmek zorundadır vicdan ve idrak sahibi bir Türk...

"Ben yapmadım, bir sorumluluğum yok" gibi sözler tuzu kuru, sağduyusuz Türk'ün sözleridir... Bu topraklardan Ermeniler sökülüp atılırken bıraktıkları servete de sadece birkaç İttihatçı mı kondu acaba? Dolaylı olarak bedavadan ya da az bir bedelle bu malları zimmetine geçiren Türk ve Kürt çok mu az? Ermenilere ait malların dökümü bu devletin arşivlerinde var. O dökümlerin açıklanması ve hukuki olarak gereğinin yapılmasını isteyen kaç Türk gördünüz bugüne kadar? Hrant'ın katline üzüldük, bu konuda sessiz kalma hakkımız var mı?

Bir Ermeni aydını *"Mülk iadesi gibi bir talebimiz yok"* diyebilir. Geçenlerde *Liberation*'da Jean Kehayan'ın yazdığı gibi mesela... Fakat bir Türk aydınının *"Tamam katliamlar olmuş da, öyle mal, mülk, tazminat falan, bunları geçiniz"* gibi bir tavrı olamaz. Ahlaken bunu diyemeyeceğini bilir vicdan ve idrak sahibi bir Türk... Hrant'ın Türklerindense bilir, bilmesi gerekir...

Rakel Dink'in söylediği "Bir bebekten bir katil yaratan karanlık"a karşı da tarafsız kalamayacağını bilir Hrant'ın Türk'ü... "Ne şu, ne bu" kolaycılığına sığınmaz... *"Ben valiyim, eşkıya değilim, kıyım emrini uygulamam, kimseye de uygulatmam"* diyen Ankara Valisi Hasan Mazhar'ın manevi torunu olmak ister bir onurlu Türk... *"Ben o katliamları işlemedim, karışmadım, suçum yok"* demenin o katillerin işine yarayacağını idrak eder çünkü...

"Ermeniler olarak yarını hangi Türk'ün belirleyeceğini merak ediyoruz. Ve gönlümüz bir güvercin tedirginliği içinde bizim can yoldaşlarımızın bu insanlık sınavından yüz akıyla çıkmasını diliyor..."

Evet, hangi Türk'üz biz?

Hrant'ın katlinin ikinci yıldönümünde bu sorunun muhatabı hepimiziz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon generalleri Rus-yandaşı mı?

Ergenekon soruşturması sürecinde yaşananlar bir nevi TSK içindeki Avrasyacı generallerin tasfiyesi anlamına mı geliyor? Türkiye'nin rotasını Batı'dan Doğu'ya doğru çevirmek isteyen Rus-yandaşı generaller tutuklanıyor, Amerikan-yandaşı generaller de Ergenekon sürecine sesini bu yüzden mi çıkarmıyor? Bu sayede mi bu soruşturma böyle ilerleyebiliyor?

Bu sorulara özgürlükçü-demokrat kalemlerden de onay veren değerli isimler var. Geçen hafta İhsan Dağı, Yasemin Çongar ve Lale Sariibrahimoğlu da bu mesele etrafında yazılar kaleme aldı. Üç yazarın da kanaati yukarıdaki sorulara 'evet' deme eğiliminde...

Bu noktada ben farklı düşünüyorum... Bana göre Ergenekon yapılanması çerçevesinde bir darbe arayışı içinde olan generaller Avrasyacı dış politika perspektifine ideolojik olarak inanmış isimler değil. Böyle bir özel ideolojik Rus-yandaşı kaygıları yok... Türkiye'yi bir darbe ortamına sürüklemek isteyen Ergenekon yapılanması net bir politik ideolojisi olan, ve bu ideoloji doğrultusunda iktidar arayan bir yapılanma değildi... **Bu yapılanma her ne olursa olsun iktidara ulaşmayı hedefliyordu. Hangi ideolojik ve politik işbirliği onlara iktidar sağlarsa o ideolojik-politik bloğa bağlı bir iktidar olacaktı bu yapılanma...** Dolayısıyla karşımızda güç arayan Rus-yandaşı bir ideoloji yok, bir yerden yandaş ideoloji arayan bir güç var...

Rus-yandaşı denilen bu öncül kadro ABD'nin en müfrit neo-con isimleriyle, İsrail'in en aşırı-sağcı siyasi aktörleriyle temastaydı... Bu temaslarında sürekli AKP'nin antisemitik ve Amerikan-düşmanı olduğunu söylüyorlardı. Ergenekon'un bütün dış propagandası AKP'nin özünün köktendinci olup Türkiye'yi Batı rotasından çıkarmak istediğine odaklanmıştı. AKP'nin AB yönünde attığı kararlı adımlar da elbette ellerini zayıflatıyordu... Aynı yapılanma içeride ise antisemitizmi ve Amerikan-karşıtlığını sistematik biçimde kışkırtıyordu. AKP'nin Yahudi ve Amerikan kuklası bir parti olduğunu söyleyerek, AKP'nin dindar tabanını partiden uzaklaştırmayı amaçlıyordu... İşte cumartesi yazdığım *Kurtlar Vadisi* (2003-2006) TV dizisi ve sinema filmi de bu Ergenekon tezgâhını tamamen destekleyen bir nitelik arz ediyordu. Ergenekon'un tartışmasız en başarılı projesi buydu... **AKP elitlerinin bir kısmı da feci şekilde bu tezgâha geldiler. Filmin galasına gidip akıl almaz sözler sarfettiler... Hükümetlerini iktidardan indirme operasyonuna bizzat kendileri zemin hazırladılar.** Bu açıdan 2006 çok kritik bir yıldır. Ergenekon'un "Zafere yakınız" diye inandığı ve nispeten öyle de olduğu bir yıl... Bu konuyu ayrıca işleyeceğim...

Ergenekon generallerinin Rus-yandaşlığı meselesine dönelim... Bu generaller eğer bahsettiğim bağlantılarıyla ABD ve İsrail yönetimini ikna edebilselerdi en büyük Avrasya-düşmanı isimler olurlardı, hiç kuşkunuz olmasın... Tabii aynı şekilde Rusya-Çin-İran bloğunun yeterince güçlü olduğunu hissetseler, böyle bir ittifakla kotarılabilecek bir darbeye bu bloğun ABD'ye karşı bu darbe yönetimini ciddi biçimde kollayacağına inansalar, şüphesiz ki tam gaz Avrasya-yandaşı, Rus-yandaşı olurlardı...

Neo-con ABD yönetiminin desteği alınsaydı, öyle bir konjonktür olurdu ki darbeyi yapabilen Ergenekon generalleri Doğu Perinçek ve ekibini yine içeride tutardı, hatta tümüyle tasfiye ederdi... Şu an Ergenekon cephesinde görülen birçok insan da yine acılar yaşıyor, işkence tezgâhlarından geçiyor... Kimi *Cumhuriyet* yazarlarına da yine Ziverbey yolu gözükürdü...

12 Eylül öncesi bir kaos ve darbe ortamının yaratılması için enstrüman olarak kullanılan, cinayetler ve katliamlar işlettilen, gelen darbe yönetimi tarafından taltif edileceğini sanan fakat darbe girişimi başarıya ulaştıktan sonra da hapislerde çürüyen, işkence tezgâhlarından geçen ülkücüler ve MHP camiası bu senaryoyu iyi bilirler...

12 Mart öncesi Marksist bir cunta gelecek ve bu ülkede sosyalist devrim yapılacak diye beklenti içinde olan, bu sebeple “devrim şartlarının olgunlaşması” için, yani bir kaos ve darbe ortamının yaratılması için desteklenen, mısır patlatır gibi sağa sola bomba attırılan, silahlı mücadeleye, gaspa, soyguna teşvik edilen sonra da insafsızca katledilen gençlerin hapislerde yatan, işkenceler gören arkadaşları da bu senaryoyu iyi bilirler...

Darbe amacındaki generaller için tek geçerli şey “darbe şartlarının olgunlaşması” yani halkın yıldırılması, hükümetin zayıflatılması ve bu şartlar vesilesiyle kallavi bir dış destek bulunmasıdır...

Bu ortam yaratılsın da ister Amerikan-yandaşı ister Rus-yandaşı, ister sağcı ister solcu olunmuş bu general zihniyeti için hiç fark etmez... Yeter ki iktidara sahip olabilsinler... Her zaman bu zihniyete karşı çok dikkatli olmak lazım... AKP'nin de özellikle 2006'da düştüğü tezgâha düşmemesi lazım...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon, Kurtlar Vadisi ve AK Parti

Rasim Ozan Kütahyalı 24.01.2009

Geçen hafta *Kurtlar Vadisi* (2003-2006) projesinin Ergenekon'un arzuladığı yönde içte Yahudi ve Hristiyan düşmanlığını, dışta AB ve ABD düşmanlığını körükleyen, kışkırtan bir proje olduğundan bahsetmiştim... Ergenekon terör yapılanmasıyla *Kurtlar Vadisi* (2003-2006) prodüksiyonunu gerçekleştiren isimler arasında organik bir bağın olup olmadığını önümüzdeki süreçte göreceğiz... Bu bağlamda MİT o dönemde bir rapor da yazdırmıştı... Raporda çeşitli Jandarma istihbarat subay ve astsubaylarıyla bu diziyi hayata geçiren isimler arasında yoğun bir bağ olduğundan bahsediliyordu... Bu resmî rapor da dikkate alınarak bu mesele hukuken de araştırılmalı, soruşturulmalı...

Kurtlar Vadisi (2003-2006) hakkında bir hukuki inceleme ve soruşturma yapılmadan Ergenekon ile bu TV dizisi/sinema filmi arasında bir organik bağ olduğundan bahsedilemez... Buna yargı karar verir... Fakat *Kurtlar Vadisi* (2003-2006) dizisi net biçimde Ergenekon zihniyetinin billur hale geldiği bir prodüksiyondur. Bu son derece açık, net ve kesin...

Ergenekon yapılanması Türkiye toplumunda Yahudi-düşmanlığını hortlatmayı amaçlıyor, yaratılacak bir toplumsal infialden hareketle AKP hükümeti de antisemitik eğilimlere kapılsın, öyle politikalar uygulasin istiyordu... Böylece bu karanlık yapılanma dışarıda “*Bakın işte köktendinciler Yahudiliğe, İsrail'e ve ABD'ye düşman, demokratik seçimle de gelmiş olsalar ülkenin yönetimi bu dincilere bırakılamaz*” propagandasını çok daha rahat yapacaktı... Nitekim Ergenekon'un “entelektüel” kadrosu dışarıda sürekli ve sürekli bu propagandayı pompaladı... **Özellikle 2006 yılında, *Kurtlar Vadisi Irak* filmi bağlamında kimi üst düzey AKP'lilerin saçmasapan açıklamaları Ergenekon zihniyetine bulunmaz bir fırsat verdi... 2006 yılı sonunda ABD ve İsrail devlet elitlerinin önemli bir kısmı olabilecek muhtemel bir darbeye karşı en azından tarafsız kalmak konusunda ikna edilmişti. Israrla söylüyorum ki bu ikna olma sürecinde *Kurtlar Vadisi Irak* galasında ve sonrasında yaşananlar çok çok etkili olmuştur. O dönem Amerikan ve İsrail medyasını takip edenler bunu iyi bilirler... 2007 başlarken Zeyno Baran'ın “tarafsız” biçimde “*Bu yıl Türkiye'de darbe olma olasılığı yüzde 50*” diye yazması, uluslararası medyada bunun altının çizilmesi de bu bağlamda boşuna değildi. Bu “tarafsız” öngörü haklı çıktı...**

2007'yi hepimiz yaşadık. Bu ülke bir darbenin eşiğinden döndü... Alçakça cinayetleri ve bombalamaları yaşadık. 27 Nisan e-muhtıra rezaletini yaşadık... Hatırlanırsa 27 Nisan muhtırasına karşı ABD ve İsrail yönetimi kaypak bir dil kullandı. O dilden anlaşılıyordu ki bu e-muhtıra 28 Şubat süreci gibi başarıya ulaşılsa bu darbe sürecine karşı "tarafsız" kalınacaktı. Darbe girişiminin başarıya ulaşamayacağı anlaşılınca ABD ve İsrail yönetimi dil değiştirdi... **AKP hükümeti açısından üzücü olan kendini yoketmek isteyen bu süreci bilinçsizce ve ahmakça kendisinin de desteklemesiydi...** Ergenekon'un AKP'ye karşı oynadığı tezgâh tam bir başarı kazandı 2006'da... Darbe olduğunda hapislere atılacak birçok İslami entelektüel de maalesef bu tezgâha düştü... Bugün bile *Kurtlar Vadisi* (2003-2006) projesini hâlâ öven muhafazakâr isimler var... Hatta bizim gazeteden Aytaç&Uslu ikilisi de bu mealde yazılar yazdı... ETÖ noktasında bu kadar duyarlı olup, *Kurtlar Vadisi* projesini övmek "12 Eylül darbesinden nefret ediyorum ama Kenan Evren'e hayranım" demek gibi bir tutumdur... *Kurtlar Vadisi* (2003-2006) projesi eksenindeki tezgâhı görmemek, bir de bu projeyi övmek Ergenekon terör zihniyetinin ekmeğine yağ sürmek demektir... Aytaç&Uslu ikilisini bu noktada dostça uyarmak isterim...

Kurtlar Vadisi dizisinin 2003-2006 dönemindeki sistematik Yahudi-düşmanlığından örnekler verelim... Bu dizinin karakterlerinden Nedim İplikçi "Pis, paragöz Yahudi" stereotipinin çok net ve kaba bir örneğiydi. Diziyi yapanlar tarafından Nesim Malki'yi simgelediği düşünülen bir karakterdi bu. Nedim İplikçi dizide sunulduğu biçimde tefeci, paradan başka bir şey düşünmeyen, açgözlü, yalaka, sırnaşık bir Yahudi işadamıydı. Nazizmin-faşizmin tarihini bilenler bu stereotipin Nazi propagandalarında halka benimsetilmeye çalışılan Yahudi tipolojisi olduğunu çok iyi bilirler... Bu dizinin bir bölümünde, bir sahnede yere düşen bozuk paraları bile "Aman paracıklarım!!!" diye toplayan bir Yahudi tipiydi Nedim İplikçi karakteri. İplikçi'nin aksanı da yine o stereotipleştirilen, zamanında da (40'lar Türkiye'si'nde ve hatta sonrasında da) çok karikatüre konu olmuş Yahudi aksanıydı. Yani antisemitik kafanın varsaydığı sırnaşık Yahudi aksanı. Son derece yüzeysel bir izlemeyle bile bu *Kurtlar Vadisi* (2003-2006) projesi bağlamında yüzlerce Yahudi-düşmanı ırkçı örnek bulunabilir...

Ergenekon ve *Kurtlar Vadisi* (2003-2006) bağlamında haftaya yazmaya devam edeceğim...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon içimizde

Rasim Ozan Kütahyalı 25.01.2009

Türkiye'de bilinen şeyler var... Bunları devletin üst yönetimi içinde bulunmuş ya da devletle bir şekilde muhatap olmuş herkes biliyor... Kamuoyuna açık olmayan sohbetlerde herkesin rahatlıkla ifade ettiği şeyler bunlar... 90'larda "terörle mücadele" adı altında suçu tespit edilmeden, yargı yoluna gidilmeden kimi "devletlû"larca suçlu ilan edilerek katledilen insanlar mesela... Kürt aydınları, işadamları, siyasetçileri... Bu konuda kimsenin gerçekte "Acaba?" falan dediği yok!!!

Kamuoyu önünde olmayan tartışmalar bu gerçeğin kabulünden hareketle yapılıyor Türk devlet çevrelerinde... Encümen-i Dâniş gibi yerlerde de mütekait "devletlû"lar kahvelerini yudumlayarak şöyle konuşuyorlar mesela... "Cantürk'ün infazı yerindeydi ama Musa Anter doğru değildi paşam" diyor biri... Başka bir devletlû "Olayı çok abarttık azizim, infaz emirleri başçavuşlara kadar düştü, bir devletin ciddiyeti vardır. Bir yerden sonra habire

yargısız infaz devletin kimliğine zarar vermeye başladı” diye konuşuyor...

Bu ülkenin birçok şehrinde kendi çapında “Encümen-i Dâniş”ler var... Kendini devletin sahibi olarak gören, kendilerinin belirlediği devletin çıkarları adına yargısız infazların yapılabileceğini, gözaltında kayıpların olabileceğini, caydırma amaçlı işkence tezgâhlarının kurulabileceğini düşünenler var... Tartışma ise bunun nasıl “halledileceği”nde düğümleniyor... Kimlerin bu infaz kapsamına alınıp alınmayacağı esas tartışma konusu... Böyle bir ahlaksızlığın, hukuksuzluğun, onursuzluğun asla yapılmaması gerektiğine ilişkin bir tartışma yok...

Elbette gerektiğinde “devletin çıkarları” için birilerinin katledilmesi kararlaştırılacak ve bu karar bir şekilde infaz edilecek... Kim bu kararı verecek? Kim infaz edecek?... Türk zinde kuvvetleri nazarında 90’lar ve 2000’lerde esas tartışma buydu... İktidar ve rant kavgaları bu tartışma üzerine oturuyordu...

Mesele devletin yargılamadan insan katletmesinin meşru olup olmadığı değildi... Mesele insan katletmekteki “keyfîlik” meselesiydi... Bu “keyfî” cinayet emirleri bir düzene sokulmalı, emir belli bir merkezi yerden verilmeli ve belli bir hiyerarşi ve sistematik içinde uygulanmalıydı...

Türk devlet sisteminin Susurluk-sonrası temel kaygısı buydu aslında... Başbakanlık Teftiş Kurulu’nun “Susurluk raporu” bu devlet zihniyetinin son derece berrak bir örneğidir... Hukuksuz bir yapılanmanın, bir cinayet ve katliam şebekesi gibi işleyen devlet sisteminin teşhis ve tahlil edilmesi için Başbakanlık tarafından hazırlanmış bir rapor olması gereken bu çalışma nerdeyse her sayfasında o cinayet şebekesini var eden zihniyeti onaylıyordu... Onaylarken de cinayet ve katliam şebekesi gibi çalışan devlet anlayışının neler yapabildiğini tek tek açık ediyordu...

Hasan Cemal de cuma günkü yazısında bu rapordan net örnekler vermiş... Bu alıntılardan birini birlikte okuyalım...

“PKK ile mücadele eden devlet güçlerinin tepkisini, öfkesini ve bazı şedit davranışlarını anlamak ve mazur görmek mümkündür. Hatta zaruridir.”

Bugün tüm ama tüm devlet yetkililerinin ve bu devlet mantığının aydınlarının, akademisyenlerinin kendilerine dürüstçe sorması gereken soru bu ifadeye katılıp, katılmadıklarıdır...

Kamuoyu önünde, gazete ve TV tartışmalarında herkes “Elbette katılmıyoruz” diyecek, bunu biliyoruz... Şükür ki Türkiye’de o kadar da olsa “siyaseten doğruluk” algısı var... Tıpkı “Askerî darbelere hepimiz karşıyız” söyleminin de “herkes” tarafından paylaşılması gibi...

Siyaseten doğruluk anlayışı genel bir terbiye açısından iyidir... Fakat bence ne düşünülürse düşünülün dürüstçe onu ifade etmek siyaseten doğru olmaktan daha önemli...

Bu ülkede yukarıda alıntılıdığım ifadeye katılmayacak kaç generalimiz var? Kaç emniyet müdürümüz var? Kaç valimiz var? Kaç Türk politikacısı bu ifadeye tüm yüreğiyle karşı çıkar?

Bugün Ergenekon deriz, yarın başka bir şey... Bu devlet zihniyeti her şekilde kendine bir derin yapılanma yaratır... O yapılanmaya bir ad da koyar... Bu zihniyeti bu ülkeden tasfiye edebilecek miyiz? Esas soru budur...

Mesele sadece “Türk devletinin bekası için” yargısız infazları, gözaltında kayıpları, hukuksuzlukları mazur

görenlerde de değil... "Devrim için" olabilecek yargısız infazları, gözaltında kayıpları mazur görebilen bir zihniyet Türklerin yapılanma mantığına hangi ahlaki tutarlılıkla karşı koyabilir? Tam bu zihniyetin adamı olan Chavez'e bayılanlar Türk solunda azınlık mı? "Ümmet için" yapılacak yargısız infazları meşru sayabilecek İslamcılarımız yok mu peki? Pinochet tipi bir kapitalistleşmeyi ya da ABD'nin Irak işgalini "Saddam tıkaçtı. Artık tıkaç açıldı. Uzun vadede Irak'ta özgür bir düzen kurulur" diyerek meşru görüp, kendine liberal diyen aydınlarımız hiç mi yok?

ETÖ çökertilecek belki ama ya Ergenekon zihniyeti?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güz Sancısı ve Şoför Nusret

Rasim Ozan Kütahyalı 28.01.2009

Güz Sancısı filmi vizyona girdi... Tüm okurlarıma hararetle tavsiye ediyorum... Tomris Giritlioğlu - Etyen Mahçupyan ikilisi daha evvel de 1942 varlık vergisi rezaleti etrafında geçen yine Yılmaz Karakoyunlu'nun romanından uyarlanan *Salkım Hanımın Taneleri* filmine imza atmıştı... Giritlioğlu gerçek bir atmosfer yaratma ustası. Bu filmde de bu ustalığı görmek mümkün. Hem sinemanın anadili olan popüler dile hâkim olan, hem de çok netameli konuları sinema perdesine taşıyacak entelektüel dürüstlüğe ve cesarete sahip bir sanatçı Tomris Giritlioğlu... Etyen Mahçupyan'ın da senarist olarak tam gaz üretmeye devam etmesini istiyoruz. Kemalizmin anaforunda dolanan insan malzemesinin çoğunlukta olduğu Türk sinema camiasında Giritlioğlu-Mahçupyan ikilisi bir vaha gibi... Bu anaforda olmadığını, hatta tam karşısında yer aldığını yakinen bildiğim Sinan Çetin de doğru kişilerle çalışıp, doğru işlere yapımcılık etse harika olacak... Sinan'ı sevenler de kendisinden böyle işler bekliyor...

Güz Sancısı'ndan hareketle 6-7 Eylül 1955'te yaşanan olayları biraz irdeleyelim... **Bu utanç verici olay Türk devlet zihniyetinin Türkiye coğrafyasını gayrimüslimlerden arındırma siyasetinin bir parçası olarak ele alınmalı. Bu olay tekil bir olay olarak görülemez...** 1915'te Ermenilerin zorunlu olarak göç ettirilmesi ve ciddi bir kısmının da katledilmesi, 1924'te başlayan mübadele süreci, 1930'lardaki gayrimüslimleri yıldırma amaçlı uygulamalar, 1942 varlık vergisi kararıyla gayrimüslimlerin servetinin talan edilmesi, ardından 1955'te 6-7 Eylül olayları ve özellikle Rum yurttaşları ülkeyi terk etmek zorunda bırakan 1963 kararnamesi gibi hadiseler "arındırma ve temizleme" siyasetinin bir bütün oluşturan parçalarıdır... "2000'lerde yaşadıklarımız da gelecekte bakıldığında bu halkaya eklenecektir" diyor azınlıklar meselesini çok iyi bilen ve aynı zamanda tam bir hukuk ve özgürlük savaşçısı olan avukat-yazar Orhan Kemal Cengiz... Bu görüşe de katılmamak mümkün değil...

Öte yandan gayrimüslimlere yönelik bu zulüm politikalarını da genel Türk devlet zihniyetinden ayırmamak lazım... Bu devlet zihniyetinin yarattığı derin yapılanma Alevi yurttaşlara karşı da aynı 6-7 Eylül benzeri bir Maraş, bir Malatya, bir Sivas olaylarını tertiplemekten çekinmemiştir... 6-7 Eylül'deki kitle faşizmine "cinayete bulaşmayın" diye özel uyarı yapıldığı için hadise daha çok talan boyutuyla kaldı. (Fakat yine de görgü tanıklarının söylediği üzere balkondan atılarak katledilen gayrimüslimler de oldu.) Malatya ve Maraş gibi Alevilere yönelik derin yapılanma tertiplerinde ise "cinayet serbest" olduğundan çok ciddi kıyımlar yaşandı. Özellikle Maraş kıyımını bu köşede anlatmıştım. (30. yılında Maraş Alevi kıyımı, 21.12.2008)

6-7 Eylül 1955 talanıyla 19-24 Aralık 1978 Maraş kıyımı, tertipleme taktiği açısından da çok benzer iki olaydır...

Önce ortam hazırlanır, Müslüman çoğunluk sistematik olarak kışkırtılır... Sonra "şartlar olgunlaştığı" zaman derin yapılanma Atatürk'ün Selanik'teki evine zarar gücü düşük bir bomba attırır. 6 Eylül günü tam 13.00'te devlet radyoları bu haberi duyurur. Özel olarak görevlendirilen medya provokatif biçimde bu haberi "Rumlar Atatürk'ün evini bombaladı" şeklinde manşet yapar, bu gazete aşırı sayıda baskı yapar. Güvenlik güçleri sahadan çekilir ve gayrimüslimlerin evlerine ve işyerlerine yönelik saldırılar başlar... Maraş'ta Alevi mekânlarına yapıldığı gibi önceden gayrimüslim mekânları işaretlenmiştir. Nerelere saldırılacağı konusunda listeler o alçak güruhun elinde gezmektedir...

1915'de Ermenilere, 1990'ların başında Kürtlere yönelik yoğun şiddet uygulamalarını bizzat devletin güvenlik güçleri gerçekleştirmişti. Alevi katliamlarında ve 6-7 Eylül'de ise bir derin yapılanma organizasyonu bu iş "bindirilmiş kıtalar"a ihale edildi... 1915 kıyımı bağlamında kahramanca duran, şerefli bir tavırla bu haksızlığa direnen Türklerden bahsetmiştim. 6-7 Eylül bağlamında da böyle çok sayıda şerefli Türk vardı elbette... Mesela olayları yaşamış Dokdakis Donios'un anlattığı Şoför Nusret... Bu onurlu ve kahraman insan bu yağmacı güruhun önüne tek başına çıkmış, mahalle girişinde önlerini kesmiş ve **"Ancak benim cesedimi çiğneyerek, yolunuza devam edebilirsiniz!!"** diye bu kitleye karşı kükremiş Donios'un anlattığına göre... Bunun üzerine o güruh, bu direnişe karşı o mahalleyi talan edemedi geri dönmüş... Dilek Güven'in her vicdan sahibi Türkiye yurttaşının kitaplığında bulunması gereken *Cumhuriyet Dönemi Azınlık Politikaları ve Stratejileri Bağlamında 6-7 Eylül Olayları* adlı yetkin çalışmasını bu bağlamda tüm okurlarıma tavsiye ederim...

Allah hepimize her haksızlık karşısında Şoför Nusret gibi direnebilme iradesini ve gücünü versin... **Şoför Nusretler ülkemizin onur ve haysiyet abideleridir...** Yağmacılar, kıyımcılar ve bu tertipleri planlayanlar ise utanç vesikaları...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kurtlar Vadisi, Atilla Uğur ve darbe girişimleri

Rasim Ozan Kütahyalı 31.01.2009

Kurtlar Vadisi projesinin 2003-2006 dönemiyle, 2007 seçimleri sonrası başlayan *Kurtlar Vadisi Pusu* versiyonu arasında net bir pozisyon farkı var... Pusu versiyonu tamamen AKP-yandaşı bir konumda... Ergenekon soruşturması lehine tavır alan bir çizgide gidiyor. İskender Büyük adlı karakterin içeride olan General Veli Küçük olduğunu bilmeyen yok. Hatta bizim gazeteye bile *Pusu* bölümlerinde olumlu bir tonlamayla selam çakıldı. Dahası bir sahnede Polat Alemdar tam manasıyla liberal bir tirat bile attı... "Kürtler ezilmedi mi bu ülkede?" diyen PKK'lı Muro karakterine Polat "Evet haklısın, ama sadece Kürtler ezilmedi bu ülkede, özgürlük isteyen herkes aşağılandı. Aleviler de ezildi, dindarlar da aşağılandı" gibi bir cevap verdi... 2003-06 arasında nerdeyse her bölüm "devlet için" insan boğazlayan ultra-nasyonalist katil bir karakter, bir anda özgürlük için mücadele eden liberal-demokrat bir onur abidesi haline geldi!!

Bu değişimin sebepleri üzerine bu yazı serisinde değerlendirmelerde bulunacağım... Fakat önce geçen hafta vurguladığım bir noktayı açıklayacağım. *Kurtlar Vadisi* (2003-06) bağlamındaki MİT raporunun ne olduğunu merak eden çok sayıda okur mektubu aldım...

***Kurtlar Vadisi* (2003-06) projesine ilişkin genel bir izleme bile Türk askerî istihbaratına hâkim olan zihniyetin bu diziyi yönlendirdiğini ya da bu diziyi yapanların birebir JİT kafasında isimler olduğunu net**

biçimde ortaya koyuyor... Ben o dönem bu dizinin bir bölümünü hasbelkader izlemiştim. O bölüm bariz biçimde Türk militer zihniyetinin argümanlarını içeriyordu. Türk askerî istihbarat mantığını bir nebze olsun bilen birinin bunu anlamaması imkânsızdı... Öyle olunca, dizinin tüm bölümlerinin CD'lerini edindim. Özellikle belli bölümlerden sonra ideolojik olarak bariz şekilde JİT'e angaje bir TV projesiydi o dönemin *Kurtlar Vadisi*... Bunun ideolojik analizini de bu yazılarda yapacağım. Geçen iki hafta biraz biraz yaptım. Bunun dahası da var...

Bugünden bakıldığında *Kurtlar Vadisi* (2003-06) projesinin bir darbe ortamının yaratılması için şu an yargılanmakta olan Ergenekon yapılanması tarafından psikolojik harp amaçlı yönlendirildiğine ilişkin çok çok ciddi bulgular var...

MİT mensubu Kaşif Kozinoğlu'nun 2004'te hazırlayıp dönemin MİT müsteşarı Şenkal Atasagun'a sunduğu raporda dizinin yapımcıları Raci Şaşmaz ve Osman Sınav'ın devlet-mafya-güvenlik güçleri arasındaki ilişkilerle ilgili argümanları Jandarma İstihbarat Başkan Yardımcısı Albay Hasan Atilla Uğur'dan almakta olduğu belirtiliyor... Bu raporda Osman Sınav'ın cep telefonunu Atilla Uğur'un direkt Jandarma Genel Komutanlığı'ndan aradığı belirtiliyor. Numaralar veriliyor... Atilla Uğur ile Osman Sınav'ın 9 Ekim 2003'te yaptığı konuşmanın detayları raporda var...

Osman Sınav'ın çok ciddi paralar getiren bu diziden beş kuruluş dahi istemeden pat diye, alelacele ayrılmasının temel sebebi İstihbaratçı Albay Atilla Uğur ile olan ilişkisinde aranmalı... MİT raporunda Atilla Uğur'a yakın bir Jandarma Astsubay Başçavuşu ile Raci Şaşmaz ve Sınav'ın yakın irtibatından da bahsediliyor...

2003-06 *Kurtlar Vadisi* dizisinin bölümlerini dikkatle incelediğinde Osman Sınav'ın ayrıldığı bölümlerden sonra Jandarma İstihbarat zihniyetinin diziye çok daha bariz biçimde hâkim olduğu görülüyor... Anlaşıyor ki Sınav-sonrası dönemde Raci Şaşmaz gelen tüm direktifleri diziye yansıtmış. Dizinin o dönemki konsept danışmanı Soner Yalçın ayağı da unutulmamalı... Yalçın, benim bir yazım üzerine Ergenekon yapılanmasıyla ilgisi olmadığını ısrarla vurguladı. Bu doğru olabilir. Fakat Yalçın'ın da Ergenekon zihniyetinin tam bir temsilcisi olduğu çok açık...

Ayrıca hem dizide hem *Kurtlar Vadisi Irak* filminde senaristlerin sorulduğunda açıklayamadığı "embedded/iliştirilmiş" sahneler var... Bunları da tek tek açıklayacağım...

Peki, Atilla Uğur kim? Ergenekon soruşturmasının emekli orgeneraller Şener Eruygur ve Hurşit Tolon'un da gözaltına alındığı 1 Temmuz 2008'deki dalgasında Antalya'da gözaltına alınan, sonra da tutuklanan ve hâlâ ETÖ üyesi olmak zannıyla içeride olan Jandarma İstihbarat Albayı...

2003-2004 darbe girişimlerinde öncü görev üstlenen Jandarma Genel Komutanlığı bünyesinde ismi en çok anılan üç aktörden biri... Bir darbe ortamının önce yaratılması, sonra da Sarıkız ya da Ayışığı benzeri bir operasyonla darbe yapılması bağlamında anılan sacayağının operasyonel anlamdaki en kritik ismi... Şener Eruygur-Levent Ersöz-Atilla Uğur üçlü ilişkisini bu meselelerle ilgilenip bilmeyen devlet görevlisi yok zaten...

Şimdi AKP-yandaşı gözüken *Kurtlar* kadrosunun AKP'yi darbe ile indirmek isteyen güçlerle ittifak ilişkileri konusuna devam edeceğiz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İsrail'e nasıl muhtaç olunmaz?

Rasim Ozan Kütahyalı 01.02.2009

Başbakan'ın Şimon Peres'e olan çıkışını ilk duyduğumda hafta içi her gün olduğu gibi *Kanal T* Anahaber bülteninde canlı yayındaydım. Bizim gazetenin yazarlarından Hıdır Geviş de bize konuktu... O an Peres'in tavrından da moderatörün adaletsizliğinden de haberim yoktu... Peres ile papaz olan Tayyip Erdoğan görüntüsü beynimde hemen Türkiye'nin iç politikasına ilişkin derin bir endişe yarattı...

İsrail, bu ülkenin sadece dış politikasıyla bağlantılı bir olgu değil maalesef. **İsrail, ülkemizin bitmeyen iç savaşının her zaman tarafı olmuş bir devlet...** O sebeple İsrail devleti, Türk devletinin zinde güçlerinin her zaman iç konsolidasyon için istifade ettiği bir unsur... Bir devlet olarak İsrail ve bir halk olarak Yahudiler, Türk devlet zihniyeti tarafından dışarıda her zaman bir yandaş, içeride ise her zaman bir manipülasyon aracı olarak görülmüştür... Bu devlet zihniyetinin zinde güçleri bu toprakların halkında Yahudi-düşmanlığının kontrollü biçimde artmasından her zaman memnun olmuştur... Türk devlet zihniyeti için bu toprakların dindarlarının hak ve özgürlük taleplerini yok saymak ve yeri geldiğinde de şiddetle bastırmak için Batı dünyasına sunulacak bir bahane gerekmektedir... O sebeple Türkiye dindarlarının çoğunluğunun antisemitik, İsrail-karşıtı ve Batı-karşıtı olduğu İsraili ve Batılı elitlerle olan temaslarda sürekli vurgulanır... İçerideki askerî vesayete dayalı otoriter-laikçi sistemin sürdürülebilmesini meşrulaştırma amaçlı bir propagandadır bu...

Türkiye'nin bir başka temel meselesi olan Kürt meselesinde de Türk zinde güçleri, İsrail devlet mantığının örneklerini hep meşrulaştırıcı gerekçeler olarak kullanmıştır. Bu toprakların Kürtlerinin taleplerinin sürekli budanması, bunun sonucunda Kürt taleplerinin şiddeti meşru gören bir dil ve yöntemle siyasallaşması ve buna karşı da devletin bir karşı-terör uygulama hakkını kendinde görmesine en büyük dış destek hep İsrail olmuştur. Çünkü İsrail de kendi coğrafyasının Araplarına aynı sakat mantıkla davranmaktadır... Öyle ki çoğu zaman bir İsrail askerini kurtarmak için binlerce insanı yokedebilen İsrail askerî politikaları bizim generallerimiz tarafından hep olumlu örnek olarak zikredilmiştir... *"Bakın adamlar bir askerleri için neler yapabiliyor. Güçlü devlet tavrı budur"* gibilerden İsrail övgülerine standart bir Türk generalinde çok sık rastlarsınız... Dolayısıyla Türkiye'nin postmodern iç savaşının Kürt meselesi ayağında da İsrail önemli bir unsurdur...

Türkiye'nin en temel dış meselesi Ermeni soykırımı meselesinde de İsrail ve genel olarak Yahudi lobisi Türk devletinin en büyük destekçisidir... Her sene 24 Nisan yaklaşıncı "genocide" denmemesi için Türk devletinin en büyük yandaşı, resmî İsrail çizgisine çok bağlı olan Yahudi kurumlarıdır... Bu noktada da Türk zinde güçleri göbeğinden İsrail'e bağlıdır... İsrail devlet mantığının da aynı şekilde bu anlamıyla askerî vesayete dayalı otoriter bir Türkiye'ye ihtiyacı vardır...

Başbakan'ın Peres'e olan çıkışını çok yerinde buluyorum... Erdoğan, İslam dünyasının tüm sokaklarının kalbini fethettiği gibi genel dünya kamuoyunda da çoğunluğun kalbi kendisinden yana şu an... Fakat bu çıkışın fos kalmaması için **Başbakan'ın şu yukarıda anlattığım "göbekten bağlı olma" zeminini yokedebilecek iç politikaları ısrarla hayata geçirmesi gerekmektedir...**

Hamas'ın bir siyasi varlık olarak İsrail tarafından tanınmasını, tarafların el sıkışmasını talep etmemiz çok isabetli. Fakat DTP'ye bir türlü randevu vermeyen "PKK'yı kına, öyle gel!" deyip duran, DTP'lilerle el sıkışmayan aynı Başbakan değil mi? Başbakan'ın bu tavrı İsrail'in ve kendini devirmek isteyen zinde güçlerin işine gelen bir tavidir...

"İsrail'e muhalefet etmeyin, biz de Ermeni soykırımını dedirtmeyelim" diyen İsrail lobilerini işlevsizleştirmek ancak Türkiye'nin Ermeni meselesini çözmesiyle mümkün olur... Türkiye'nin Ermenistan ile diplomatik ilişkileri başlatmasıyla, sınırı açmasıyla ve 1915 olayları noktasında İttihatçı Talat Paşa zihniyetine resmî bir dille bir nebze mesafe alınmasıyla bu İsrail lobileri tamamen işlevsizleşir... Tayyip Erdoğan ve tüm AKP'liler o İttihatçı Talat mantığının fırsatını bulduğunda kendilerinin ve bu ülkenin dindarlarının da gözünün yaşına bakmayacağını bilmelidir...

Son bir not... Tayyip Erdoğan'a bir yandan "Batı emperyalizmine ve İsrail'in yörüngesine ülkeyi teslim etti" diyen, bir yandan da "Antisemitik davranıyor, Türkiye'yi Batı rotasından uzaklaştırıyor" diyerek muhalefet eden kesimler aynı kesimler bu ülkede...

Yeri geldiğinde milliyetçiliğin galeyanına hemen geleceği düşünülen Türk sokaklarını Erdoğan'a karşı kışkırtmak için ilk söylem... Yeri geldiğinde de Erdoğan'ı dış dünyada yalnızlaştırmak ve izole edilmesini sağlamak için ikinci söylem...

Ortada kötü niyet var, bu çok açık...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

JİTEM'in Kurtlar Vadisi operasyonu

Rasim Ozan Kütahyalı 04.02.2009

2003-04 döneminde Sarıkız ve Ayışığı operasyon kod adlarıyla iki ciddi darbe girişimi yaşadı Türkiye... Bunu artık net bir biçimde biliyoruz. Özden Örnek'in günlüklerinin "sahih" olduğu Türk yargısı tarafından karara bağlandı. O günlüklerde de her şey açık... Türk basın tarihine gurur abidesi olarak geçecek bir gazeteci olan Alper Görmüş sayesinde bu gerçekleri öğrenebildik...

Bu darbe girişimlerinde de en hevesli ismin Şener Eruygur olduğunu biliyoruz... Birçok general darbe girişiminden caydıktan sonra da Eruygur bir darbe ortamının yaratılması için "elden ne gelirse" yapmaya ve yaptırmaya devam etti... Şener Eruygur'un bir numaralı adamı da Tuğgeneral Levent Ersöz'dü, bunu da bilmeyen yok... Ersöz, Eruygur'un Jandarma'nın başında olduğu dönem Jandarma İstihbarat Daire Başkanlığı'nı yürüttü... Ersöz'ün sağ kolu olarak operasyonel istihbarat hizmetinin başında da Albay Hasan Atilla Uğur vardı... Jandarma İstihbarat Teknik Takip Daire Başkanı olarak görev yapıyordu o dönem... **Ergenekon denilen derin yapılanmanın bir kaos ve darbe ortamının yaratılması için hayata geçirdiği birçok operasyon ve provokasyonun izi sürüldüğünde karşımıza hep bu üçlü çıkıyor...** Eruygur-Ersöz-Uğur üçlüsü... Şu an bu üç asker de Ergenekon soruşturması bağlamında tutuklu olarak hapiste...

2000'lerin de öncesine gidildiğinde Ersöz ve Uğur'un JİTEM'in kilit adamlarından olduğu gerçeğiyle karşılaşıyorsunuz... Özellikle Kürt coğrafyasında Levent Ersöz'ün ve Atilla Uğur'un ismini bilmeyen yok! Bu iki ismi duyar duymaz o coğrafyanın Kürtleri tir tir titriyor! Bu isimlerin görev yaptığı yerlerin halkı ile konuşan herkes bunu çok iyi bilir. O bölgede icraatlarıyla bir devlet terörü ortamı yaratmış isimler bunlar... O dönemde faili meçhul biçimde katledilenlerin, ortadan kaybolanların, işkence görenlerin haddi hesabı yok...

Dahası bu zihniyet sadece "iç düşman" olarak bellediği Kürt halkına zulmetmekle de kalmıyor... JİTEM bünyesinde illegal biçimde kurulmuş katliam timlerine ısrarla karşı çıkan Albay Rıdvan Özden de o dönem öldürülüyor... Ordumuz adına ne kadar üzücü bir durumdur ki, bu vatani korumak için, bu devlet adına görev yapan bir Türk subayının bizzat devlet tarafından katledildiğine inanıyor rahmetli Albay'ın eşi Tomris Özden... Yakın zamanda ortaya çıkan bir tanık da Tomris Özden'in bu inancını doğruluyor... "Fatih" kod adlı bir itirafçı, Albay Özden'in bizzat Atilla Uğur tarafından kurulan JİTEM ekibi vasıtasıyla katledildiğini söylüyor. Kendinin de bu ekipte olduğunu itiraf ediyor...

2000'lerdeki darbe girişimleri sürecinde de Eruygur'un kontrolündeki Ersöz-Uğur takımı mahkeme emri olmaksızın bazı numaraların dinlenmesi yönünde kimi askerî görevlilere talimat veriyor. *"Merkezden istihbarat yapıyoruz, ama mahkeme kararı çıkartmakta zorluğumuz var. Yığılmalar oluyor. İşimiz gecikiyor. Bu nedenle her alaya dağıtım yaptık numaraları. Onlardan istiyoruz"* bahanesiyle bu işlem yürütülüyor. Bu kanunsuz dinlemelerin dökümü düzenli olarak önce Atilla Uğur'a oradan Levent Ersöz ve Şener Eruygur'a gidiyor... O dönem bu numaraların kime ait olduğu konusunda kuşkulara kapılan Erdal Sarızeybek, işin arkasını araştırınca kimi numaraların "kozmik gizliliğe" sahip olduğunu anlıyor. Kozmik gizlilik yani devletin en üst makamındaki isimler dinlenmek isteniyor...

İşte bu Atilla Uğur tam bu Sarıkız-Ayıışığı benzeri darbe operasyonlarının yürütüldüğü dönemde sürekli olarak *Kurtlar Vadisi* dizisinin yapım ekibiyle irtibat halinde... **Bu askerî darbe girişiminin başarılı olması için toplumsal zemini hazırlamakla görevli olan Uğur, resmî MİT raporuna göre bu dizide kullanılacak argümanları Osman Sınav, Soner Yalçın ve Raci Şaşmaz üçlüsüne aktarıyor... Bir tarafta Eruygur-Ersöz-Uğur darbeci üçlüsü, öbür tarafta Yalçın-Sınav-Şaşmaz üçlüsü...**

2003-2005 arası bu dizi JİTEM'den aldığı talimatlarla her ama her bölüm toplum içine nifak soktu. Kin ve düşmanlığı kışkırttı, insanları provoke etti... Hrant'ın ve daha birçok insanın katledilmesini mümkün kılacak bir ortam bu sayede yaratıldı... Osman Sınav, Soner Yalçın ve Raci Şaşmaz o döneme dair sorgulanmalıdır... Kirli ilişkiler ağı ortadadır... Dizinin hemen her bölümüne sinmiş ırkçılık ve cinayet kışkırtıcılığı ortadadır... Ergenekon'un AKP'yi bir darbeye iktidardan indirme projesinin en başarılı ve hâlâ da etkileri süren ayağı *Kurtlar Vadisi* ayağıdır... Yalçın-Sınav-Şaşmaz üçlüsü bir darbe ortamının yaratılmasına fiilen destek olmuşlardır... Sınav ve Şaşmaz'ın şu an AKP-yandaşı gözükmesi, AKP hükümetinin kaynaklarından nasiplenmeye kalkması büyük bir tezgâhtır... Başbakan Erdoğan ve tüm AKP'liler bu ülkede bir darbe yapmak isteyen güçlere önce yardımcılık yapıp, şimdi de AKP-yandaşı olarak gözüken Şaşmaz ve Sınav gibilerin bu ikiyüzlülüğünü iyi görmek zorundadır... Bu isimler tarafı belli olan ulusalcılardan çok daha büyük tehdittir...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dindarların dindarlara ihaneti

Rasim Ozan Kütahyalı 07.02.2009

JİTEM'in Kurtlar Vadisi operasyonu başlıklı yazım üzerine çok sevdiğim bir arkadaşım bana ulaştı. Kendisi aynı zamanda Osman Sınav'la da yakın ilişkiler içinde olan birisi...

"Diğerlerini bilemem ama Osman Sınav'ı çok iyi tanırım. O dönemde neler yaşadığını da iyi biliyorum. Diziyi en başarılı olduğu dönemde bırakmasının bir sebebi de bu ilişkiler ağı. Osman'a haksızlık etmişsin" diyordu bana bu arkadaşım...

İslami kesimden kimi ahbaplarım da yazılarımı çok isabetli bulduklarını ama Soner Yalçın ile Raci Şaşmaz'ın ayrı ayrı ele alınması gerektiği imasında bulundular... Yine kamuoyunca da tanınmış bir yazar dostum *"Şu an olumlu gidiyor bu ekip, o bağlamda çok yüklenmemek gerekmez mi? O zaman Ergenekoncular tarafından kullanılmışlar. Şimdi doğru yoldalar"* gibi bir şey söyledi...

Özellikle bana sunulan son argüman çok çok problemli bir bakış açısını yansıtıyor... ETÖ ile mücadele etmeyi, ETÖ'nün tüm unsurlarıyla deşifre olmasını isteyen kimi yazarlar da kontr-Ergenekon taktikleriyle mücadeleyi meşru görebiliyor... Ben buna asla katılamam...

"Evet, Kurtlar ekibini zamanında JİTEM / Ergenekon Hasan Atilla Uğur aracılığıyla yönlendirdi. O dönem bir darbe ortamının yaratılması için "kullanıldı" bu dizi... Ama şimdi "iyi adamlar"ın eline geçti, şimdi 'biz' kullanıyoruz... Bu soruşturmanın lehine çalışıyor bu dizi..." mantığında olup, bu diziyi öven, bu ekibe yakın duran kimi yazarlar gaflet içinde olduklarını bilmelidirler... Her zaman usul esastan önemlidir... PKK için savaşmış itirafçıyı alıp, devlet için kullanmak, onu bunu öldürtmek, sağı solu bombalamaktan farkı yok bu mantığın... Özgürlükçü-demokrat bir dünya görüşüne gerçekten inanmış hiçbir aydın hayata böyle gizli servis mantığıyla bakamaz, bakmamalıdır...

Osman Sınav ve Raci Şaşmaz bağlamında temel mesele ikisinin de muhafazakâr kökenlerden gelmiş olmaları... **Dolayısıyla yaptıklarından bağımsız olarak İslami kesim içinde de "bizim çocuklar" diye algılanıyorlar... Soner Yalçın "bizim çocuk" olmadığı için, Yalçın'a dair kimsenin şüphesi yok.** Hatta Yalçın'a yüklenmemi, tüm suçu ona yüklememi sağ cenahtan gelenler psikolojik olarak talep etme eğiliminde... Oysa dindar toplumsal kesimleri Türk devlet mantığının manipüle edebilmesi açısından Yalçın kilit bir isim değil...

Genel olarak ulusalcı-laikçi aktörler aracılığıyla yapılacak manipülasyon ve provokasyon çabalarına karşı Türkiye dindarları müteyakkız durumda... Yalçın, Poyraz ve Küçük gibilerinin antisemitik-ırkçı çabaları daha çok laik kesim üzerinde etkili oldu. Laik kesimin ruh sağlığında büyük tahribatlar yaratıldı... Öte yandan bu üç ismin yazdıkları kitaplar İslami kesimlerin de yumuşak karınlarına oynayan bir dille yazılmıştı. Fakat yazılanlardan ziyade yazarların kimliğine bakan Türkiye dindarları bu isimlerle aralarına hemen mesafe koyabildiler...

İşte bu bağlamda **Türk derin yapılanmasının "bizim çocuklar" aracılığıyla yaptığı operasyonlar çok daha işlevseldir. Bu sebeple çok daha tehlikelidir...** Zaten bu ülkede yaşayan bütün toplumsal kesimler kendi içinden gelen insanları aracılığıyla vurulmuştur... **Dindar-muhafazakâr camiaya yönelik yapılacak bir operasyon dindarlar kullanılmadan yapılamaz...** Kürtler ve Aleviler bağlamında da aynı şey geçerli... Her zaman tüm toplumsal kesimler "karşı taraf"tan gelenlere karşı korunaklı, "içeriden" gelenlere karşı daha zayıf olmuştur... O sebeple "içeriden" kişilerle işbirliği yapılarak kotarılan provokasyonlar her zaman başarılı olmuştur...

Kurtlar Vadisi (2003-06) örneğinde de yaşanan budur. Bir Kadiri şeyhinin oğulları olan Raci ve Necati Şaşmaz'a karşı dindarlar doğal bir yakınlık hissederek. Muhafazakâr kökenden gelen Osman Sınav ve Bahadır Özden'e karşı da... **İşte bu sebeple Kurtlar Vadisi (2003-06) dizisi bu "içeriden" isimler kullanılarak Türkiye dindarlarına karşı yapılmış büyük bir operasyondur.** AK Parti de bu oyuna büyük oranda gelmiştir. 2007'de darbenin eşiğinden dönmemizle bu oyuna gelmiş olmanın çok büyük bir payı vardır. **Ergenekon yapılanmasının en başarılı projesi yeniden söylüyorum Kurtlar Vadisi (2003-06)'dır...**

Muhafazakâr dil üzerinden Türk dindarları ulusalcı faşizmin bataklığına doğru bu dizi aracılığıyla çekilmiştir... AB ve ABD düşmanlığı, Yahudi ve Hristiyan düşmanlığı *Kurtlar Vadisi (2003-06)*'nın her bölümünde kışkırtılmıştır... Liberal aydınlar işbirlikçi ve hain olarak gösterilmiştir...

Herkes şunu iyi bilmeli... *Kurtlar Vadisi*'ni yönlendiren zihniyet, dindar yurttaşlarımızı insandan saymayan, Medine Bircan'ı başörtüsü nedeniyle hastane kapılarında katlettiren zihniyettir...

ETÖ'nün darbe planı başarıya ulaşıyorsa bu ülkenin dindarlarına görülmedik zulümler yapılacaktı. AKP'liler hapsilere tıkalacak, işkence tezgâhlarından geçecekti. **ETÖ darbesinin tamamen ezip yoketmeyi tasarladığı başlıca oluşum da Gülen hareketiydi...**

Sınav ve Şaşmaz o döneme dair dürüstçe konuşmak zorundadır...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şaşmaz kardeşlerin çocukları için...

Rasim Ozan Kütahyalı 08.02.2009

Bu ülkenin ikinci sınıf yurttaş sayılan "zenci"leri olduğundan hep bahsediyoruz... Türk devlet zihniyetinin her daim potansiyel tehdit olarak gördüğü "zenci"ler... Kürtler, Aleviler, gayrimüslimler ve Sünni-dindarlar... Üzücü olan ise bu "zenci"lerin önemli bir kısmının beyaz egemenlerine itaat etmeye her an hazır oluşu...

Kurtlar Vadisi (2003-06) bağlamında da yaşanan manzara buydu... Bu dizinin yapımcısı Raci Şaşmaz ve baş aktörü Necati Şaşmaz... Bir Kadiri şeyhi olan Abdülkadir Şaşmaz'ın oğulları ikisi de... Devlet tarafından irticai bir örgütlenme olarak görülmüş, yasaklanmış, baskılar görmüş, faaliyetlerine illegal olarak devam etmek zorunda kalmış bir tarikat Kadiriler... Diğer tüm İslami tarikatlar gibi...

İşte böyle bir kimlikten gelen Şaşmaz kardeşler inançlarını yasaklayan, aşağılayan, hor gören zihniyetin köleliğini yaptılar Kurtlar Vadisi dizisi çerçevesinde... Kendi kimliklerine, inançlarına da ihanet ettiler... Necati Şaşmaz'ın oynadığı *Polat Alemdar* karakteri "devlet için" çalışan, "devlet görevi"yle her an gurur duyan, "devlet düşmanı" olarak görülenleri gözünü kırpmadan boğazlayan bir karakterdi... Devletin sadık kuluydu, apoletliler ne emrederse onu yapan, zinde güçlerin tek bir işaretiyle esas duruşa geçen bir "vatan kahramanı"ydı...

Bu dizinin ekibi, dışarıda da dizide anlatılanların sadece kurgu olmadığını, gerçekleri anlattığını söyleyip duruyordu... Şaşmaz kardeşler de yaptıklarıyla övünüyorlardı. Bu dizi aracılığıyla "devletin çıkarları"na bağlılıklarını ispat ediyorlardı... Doğru, bu dizi devlet zihniyetinin çıkarlarına hizmet etti... **Bu zihniyete hizmet**

ettiği oranda ise Türkiye vatanına ve Türkiye halkına ihanet etti!! "Devletin çıkarları"na uygun bir şekilde bir darbe ortamının yaratılması için kullanıldı *Kurtlar Vadisi (2003-06)*... Bu halkın iradesiyle iktidara gelmiş AKP hükümeti "devletin çıkarları"na aykırıydı çünkü... **Devlet tarafından müstahdem ve kapıcı olmaya layık görülen dindar insanların devleti yönetmesine bu devletin gerçek sahipleri tahammül edemezdi... Üniversite kapılarından kovulan, bidon kafalı diye aşağılanan kadınlar "eş" olarak bile "devletin tepesi"nde yer alamazdı...** Bu durum Türk devletinin kutsal kırmızı kitabına meydan okumaktı... Bu kırmızı kitabın birinci ve ikinci maddesi çok netti...

1. Türkiye'yi askerler yönetir.

2. Bundan sonraki bütün maddeler birinci madde ışığında değerlendirilecektir.

İşte bu kırmızı kitabın sahipleri her zaman bu dizide yer alan *Polat Alemdar* gibi provokatör tetikçileri bulmak konusunda zorlanmadılar... Üstelik bu tetikçileri de hep "zenci"lerden seçtiler ve her zaman zencileri zencilere kıldırtma stratejilerinde başarıya ulaştılar...

Kurtlar Vadisi (2003-06) da bu stratejinin bir ürünüydü... **Bu devlet nazarında Raci ve Necati Şaşmaz teğmen bile olması kabul edilmeyecek iki insandır... Şaşmaz kardeşler sadece sahip oldukları kimlikleri sebebiyle bu devletin askerî okullarına alınmazlar, bu okulların kapıları Şaşmazlar gibi insanlara kapalıdır... Devlet zihniyeti tarafından adamdan sayılmazlar, makbul yurttaş görülmezler...** Bu ülkenin İslami kimliğe sahip her yurttaşı için bu durum geçerlidir. Kimliğini ifade etmekten çekinmeyecek her Alevi ve Kürt yurttaşı için de bu durum aynen geçerlidir...

Cumhuriyet tarihi boyunca "zenci" olduğu için beyaz egemenler tarafından teğmen olmaya, hatta başçavuş olmaya bile layık görülmeyen Raci ve Necati Şaşmaz gibi insanlar yeri geldiğinde bu adaletsiz devlet düzenine kul-köle olmayı da hep kabullendiler... Kendileri gibi "zenci"lere zulmederek ayakta kalan bir devlet mantığının piyonu olabildiler hep...

Her zaman onursuz ve kişiliksiz sahte kahramanlar bulabildi bu devlet düzeni... Yeri geldi Uğur Mumcu, Hrant Dink, Musa Anter gibi aydınları öldürttü... Yeri geldi Cumhuriyet ve Özgür Gündem gibi gazeteleri bombalattı... Yeri geldi Maraş ve Malatya gibi katliamları örgütletti... Yeri geldi psikolojik harp amaçlı diziler yaptırdı, kitaplar yazdırdı...

Hep tek amacı vardı bu zihniyetin... Olağanüstülüğün sürekli olarak olağan kabul edilmesini sağlamak... Sıkışılan anlarda da bir darbe ortamının yaratılmasını temin ederek, AKP hükümeti gibi sivil iktidarları devirebilmek...

Bu vatan hepimizin ama bu devlet hepimizin değil maalesef!! Kendini bu devletin esas sahibi olarak gören habis bir güç, bir zihniyet var bu ülkede... Sınavları, Özdenerleri, Şaşmazları adamdan saymayıp, yeri geldiğinde kullanan, işi bittiğinde de bozuk para gibi harcayacak olan bir zihniyet... Bu yazdıklarım bu *Kurtlar* kadrosunun da yararınadır, özellikle bu isimlerin çocuklarının, torunlarının yararına...

Şaşmaz'ların çocuklarının da bu ülkenin asli sahiplerinden olabilmesi için yazılıyor bu yazılar... Babaları gibi ikinci sınıf yurttaş sayılmasınlar diye yazılıyor... Daha adil ve daha özgür bir Türkiye için yazılıyor...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kurtlar için itiraf zamanı...

Rasim Ozan Kütahyalı 11.02.2009

ETÖ'nün medya bağlantıları bir bir ortaya dökülüyor... Mehmet Baransu'nun büyük gazetecilik başarısı sayesinde dün o akıl almaz konuşmaları gazetemizde okudunuz... Mehmet Emin Karamehmet ile ETÖ üyesi olmak zannıyla yargılanan Levent Ersöz'ün ve Atilla Uğur'un konuşmaları ortada...

Sarıköz ve Ayışığı darbe operasyonlarının hayata geçirilmeye çalışıldığı bir dönemde Karamehmet'in **komutanım** diye hitap ettiği askerler *"adam gibi bir medya"* istiyor... *"ShowTV ve Akşam gazetesinde hep bunu gördük. Aynı şeyleri yine göreceğimizden şüphemiz yok"* diyor Albay Hasan Atilla Uğur...

Geçen hafta bu köşede Eruygur-Ersöz-Uğur üçlüsünden bahsettik... ETÖ çerçevesinde bir darbe ve iç savaş ortamının yaratılması projesini temel olarak bu üçlü yürüttü... Ersöz, Eruygur'un, Uğur da Ersöz'ün en yakın adamıydı... Elbette darbe ortamının hazırlanması için en önemli ayak medya ayağıydı... Psikolojik harp amaçlı yaptırılacak haberler, yayınlar, programlar ve TV dizileri darbenin başarılı olabilmesi için hayati önemdeydi... Yine daha evvel bizim gazetede açıklanan *Lahika*'lardaki eylem planlarında da, "yaptırılacak TV dizileri"nden bahsediliyordu...

Bütün bu kirli ilişkiler ağının olduğu o dönemde (2003-06) **esas duruşta olan medya patronu Karamehmet'in televizyonu Show TV'de tam anlamıyla ETÖ zihniyetine sahip olan bir TV dizisi yayınlanıyordu: Kurtlar Vadisi...** "Devlet görevi"nde olan , "Devlet için" her bölüm onlarca insanı boğazlayan bir karakterin maceraları anlatılıyordu bu dizide... Bu dizideki Yahudi karakterler haysiyetsiz ve şerefsizdi, Hristiyanlar alçak ve namussuzdu... Yahudiler ve Hristiyanlarla birlikte hareket etmeyi önemseyen, dinlerarası diyalog fikrinin peşinden giden Müslümanlar da gaflet ve ihanet içindeydi... Bu diziye göre AB, Türkiye'yi bölmek, parçalamak isteyen bir oluşumdur. Türkiye'nin AB'ye tam üye olması için gayret gösteren AK Parti Hükümeti de Batı emperyalizminin uşağıydı... Birçok bölümde George Soros'un ismi zikredildi. Soros, Türk halkına düşman olan bir adam olarak gösterildi... Soros vakfına bağlı çalışan Açık Toplum Enstitüsü ve bu enstitü ile ilişkiye girmiş tüm sivil toplum örgütleri ve aydınlar vatan haini olarak ilan edildi... Özgürlükçü yazarların AB'den, ABD'den para alıp devlet aleyhine çalışan işbirlikçiler olduğu hemen her bölüm vurgulandı... MİT de vatana ihanet eden kurumlardan biriydi bu diziye göre. Dizi bariz biçimde askerlerin dışında her türlü sivil istihbarat ve güvenlik birimlerinin "güvenilmez" yapılar olduğunun propagandasını yapıyordu... JİTEM zihniyeti kendini saklamaya bile ihtiyaç duymuyordu bu dizide, göstere göstere psikolojik harp operasyonu yürütülüyordu... JİTEM'in ezeli düşmanı Emniyet ve MİT de bundan nasibini alıyordu... Bu dizi yayınlanırken ben bunu birçok isme söyledim. Ancak 2007'de yaşadıklarımızdan sonra devlet içinde ve dışında birçok kişinin aklı başına geldi...

İşte bir darbe ortamının yaratılması için karanlık ilişkilerin yürütüldüğü bu dönemde MİT bu diziye dair teknik bir takip başlattı. Bu diziyle ilgili bir rapor yazması için Kaşif Kozinoğlu görevlendirildi. Bu görevlendirmeye ilişkin resmî belgeyi *Kanal T* anahaberde de açıkladım... Kozinoğlu'nun bu raporu o dönem *Milliyet* gazetesinden Tolga Şardan tarafından ele geçirilmiş ve 19 Mayıs 2005 tarihli *Milliyet* gazetesinde

yayımlanmıştı... Ergenekon gibi şeylerden o zaman kamuoyunun haberi olmadığı için bu haber arada kaynadı. Şardan resmî MİT raporunu o haberinde yayımladı, bu dizinin yapımcıları da bu raporun varlığı noktasında tek bir ses çıkaramadılar. Suskun kalmak zorunda kaldılar...

İşte MİT'in Kaşif Kozinoğlu'na hazırlattığı *Kurtlar Vadisi* ile ilgili raporunda geçen, o dönem *Milliyet*'te de yayınlanan satırlar...

"Raci Şaşmaz ile Osman Sınay, dizide yer alan devlet-mafya-güvenlik güçleri arasındaki ilişkilerle ilgili argümanlar Jandarma İstihbarat Başkan Yardımcısı Albay H.A.U'dan almaktadır. U, 9 Ekim 2003'te Jandarma Genel Komutanlığının 0312 278... no'lu telefonundan, Sınay'ın 0532 312... no'lu cep telefonunu aramıştır."

İşte ben de kesin olarak söylüyorum... Bu H.A.U. denen kişi şu an ETÖ üyesi olmak zannıyla tutuklu olan, Karamahmet ile konuşmalarını gazetemizden okuduğunuz Albay Hasan Atilla Uğur'dur... Kozinoğlu da, tüm güvenlik ve istihbarat birimleri de bunu bilmektedir... Bu konu yargıya intikal etmeli ve netleşmelidir...

"Adam gibi bir medya" isteyen ETÖ'nün Kurtlar Vadisi operasyonu ile ilgili her şey er geç ortaya çıkacak... *Kurtlar* ekibi telaş içinde hezeyan kusmak yerine dürüstçe yaşananları itiraf etmeliler. Kendilerine tavsiyemdir...

NOT 1: Ergenekon-Kurtlar Vadisi ilişkileri bağlamında bugün 16.00'da ÜLKE TV'de Ersoy Dede ile konuşacağız. Önemli noktalara işaret edeceğim...

NOT 2: Ahmet Kaya da derin yapılanmanın bir medya operasyonu ile linç edilmişti. Tam 10 yıl oldu. O utanç verici günü ve sonrasındaki medya operasyonunu da Gülten Kaya ile konuşacağız Politik Performans'ta, Kanal T, 21.00...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ahmet Kaya cinayeti ve Ertuğrul Özkök

Rasim Ozan Kütahyalı 14.02.2009

"Önümüzdeki günlerde bir albüm çıkarıyorum. Kürt asıllı olduğum için Kürtçe bir şarkı yapıyorum ve Kürtçe bir klip çekiyorum. Bu klipi yayınlayacak yürekli televizyoncuların olduğunu da biliyorum..."

10 Şubat 1999'da MGD ödül töreninde bunları söyledi Ahmet Kaya... Yuhalamalar, tacizler altında masasına gitti. Masasında uzatılan mikrofonlara da şunu söyledi...

"Her zaman Türkiye'nin bölünmez bütünlüğünden yana oldum. Binlerce yıldır böyle yaşamıştır bu ülke, binlerce yıldır da böyle yaşayacaktır diyorum ama Kürt realitesini sahiplenmek, kabul etmek zorundadır bu ülke. Bunu söylüyorum bu kadar yani..."

Devletin artık resmî bir Kürtçe kanalı var... Bu devletin başbakanı bu kanalı Kürtçe sözlerle açtı. İktidar partisinin milletvekili canlı yayında devletin Kürtçe kanalında Kürtçe bir şarkı söyledi... Bu devlet kanalında bir sürü Kürtçe klipler dönüyor... Kaya'nın dediği gibi Kürt realitesini kabul etmek zorunda kaldı bu devlet... Ama kabul etmek zorunda olmamalıydı, Cumhuriyetin kurulduğu günden itibaren öyle kabul etmeliydi zaten... Haklarımızın ve özgürlüklerimizin devlet tarafından biz yurttaşlara "bahşedilen" bir lütuf olmadığını bilmek zorundaydı Cumhuriyetimiz, ama bilmedi... İnsan olmamız sebebiyle doğuştan, vazgeçilemez ve devredilemez bir şekilde o haklara sahip olarak doğduğumuzu bilmeliydi... Elimiz, ayağımız, gözümüz, burnumuz neyse haklar ve özgürlüklerimiz de odur. Bu Cumhuriyet kendi yurttaşlarının doğuştan varolan ellerini yok saydı... Bu yok sayılma nedeniyle o eller silaha yöneldi... O eller silaha ve şiddete yöneldikçe de o eller kirlendi... İş karmaşıklaştı ve bugünlere kadar gelindi...

Bu feci gecede ve sonrasında yaşananlara odaklandık geçtiğimiz çarşamba Mahmut Övür ile sunduğumuz *Politik Performans* programında (*Kaçıranlar için bugün tekrarı var, 17.30, Kanal T*) konduğumuz da Gülten Kaya idi. Detaylı olarak hiç montajlamadan o günün görüntülerini izleyicilerle paylaştık... Net bir biçimde görülüyor ki ortalık tam durulmuşken herkesi tetikleyen davranış Serdar Ortaç'ın şarkısının sözünü değiştirip *"Bu vatan bizim ellerin değil"* diyerek Kaya'nın masasına bakması olmuş... O andan itibaren, içindeki ırkçı kini kusmak ve Ahmet Kaya'yı linç etmek isteyen herkese cesaret gelmiş ve saldırmaya girişmişler... **Serdar Ortaç fiilen bu linç güruhunu azmettiren, kışkırtan kişi...** Sonradan pişman olduğunu da söylemişti Ortaç, ama bunu orada burada değil direkt Gülten Kaya'nın yüzüne söylemesi gerekir... O kitle faşizmi atmosferinin, o linç psikolojisinin yükselmesinde özellikle iki kişinin daha payı çok büyük... **Birincisi yapımcı Tunca Yönder...** *"Atın bu adamı dışarı, kovun bu adamı"* diye ahlaksızca insanları Kaya'ya karşı azmettirerek salonda dolaşıyor... **İkincisi magazinci Şenay Düdek...** Kaya hakkında *"Sünnetsiz Pezevenk"* diye bağırıyor... Bu azmettirici tavırlar ve hakaretler doğrudan savcılarını ilgilendirmektedir... 10 yıl geçmiş olsa da bu yapılanların belgeleri ortadadır. Adalet mekanizması çalışmak zorundadır...

Bu gecenin sonrasında ise derin bir medya operasyonu ile Ahmet Kaya'ya bu ülke dar edildi. Kaya sürgüne gitmek zorunda kaldı ve orada vefat etti... Ağır çekim bir cinayetti Kaya'ya yaşatılan, 10 Şubat 1999'dan 16 Kasım 2000'e kadar süren bir cinayet...

Tam 10 yıl önce bugüne dönelim... 14 Şubat 1999 günü *Hürriyet* gazetesi *"Ayıp ettin gözüm"* diye manşet atıyor... 1993 yılında Ahmet Kaya'nın Berlin'de Öcalan'ın fotoğrafı altında konser verdiği iddia ediliyor. Bir resim basılıyor. Resmin alt başlığı *"Bebek katilinin resmi altında"*... Ardından Emniyet Müdürlüğü bu manşete dayanak teşkil eden kaset, ses bandı, röportaj ve buna benzer dokümanları gazeteden istiyor... Gazeteden gelen cevap ellerinde hiçbir dokümanın olmadığı şeklinde... *Hürriyet*'in hukuk bürosundan Aslıhan Dumlu'nun gönderdiği resmî yazıyı ve Emniyet'in yazısını *Politik Performans* yayınında da gösterdim... **Sonradan yayınlanan resmin de fotomontaj olduğu yargı kararıyla sabitleşiyor...** Tam bir operasyon var ortada...

Aynı 14 Şubat günü Ertuğrul Özkök de bir yazı kaleme alıyor... *"O gece orada birçok gerçek sanatçı vardı. Her biri Türkiye'nin yüzakıydı. Bütün bunlar içinde bir tek çirkin adam çıktı. O da ne yazık ki Ahmet Kaya idi"* diyor...

Özkök, gazetesinin bu manşetlerinden ve bu yazdıklarından bir zerre bile pişmanlık duymuyor mu bugün? Ahmet Kaya'nın eşi Gülten Kaya'dan babasız kalan kızı Melis'ten özür dilemesi gerektiğine inanmıyor mu? Hiç mi yüreği sızlamıyor? Çok merak ediyorum...

Kurtlar'ın delikanlılığı

Rasim Ozan Kütahyalı 15.02.2009

Sanat alanı, özel olarak sinema alanı yoğunlukla kendini "solcu" olarak tanımlayanların işgal ettiği bir şey olagelmıştır Türkiye'de... Sağ çevrelerde de bu hep konuşulur ve şikâyet edilir... Bu konuda sağdan gelen insanların, kendi tabirleriyle "milli ve manevi değerlere bağlı" insanların bu alandaki eksikliğinden hep dem vurulur... Geçmişte tek tük yönetmenler buna meydan okumuştur. Fakat kalıcı bir etki yaratılamamıştı... Özellikle İslami kesimden gelen sinemacılar sadece kendi kesimlerinin izlediği filmler yapabildiler...

Milliyetçi-muhafazakâr bir sinema adamı olarak Osman Sınav da 80'lerin sonundan itibaren sinema alanında varlık göstermeye başladı, hâlihazırdaki sinema oligarşisi de Sınav'ı uzun süre yok saydı. Zaten tüm "sağ" sinemacıların hikâyesi dışlanma, küçümseme ve yok sayılmaya karşı direnmekle geçmiştir. Kendileri de her zaman hikâyelerini böyle sunarlar... Sınav esas kitleleşmesini ise TV alanında "Süper Baba" ile yaptı. Bu dizi ile ciddi ölçekte alan genişletti, kendinden sonra gelecek muhafazakâr sinemacılara da alan açtı böylece Sınav. Raci Şaşmaz da Sınav'ın açtığı alandan bu "yabancılar diyarı"na girdi... Bahadır Özdener de Şaşmaz'ın vesilesiyle bu alana girdi. Sonra Sınav ile yolları ayrıldı bu ekibin... Büyük bir kitlesel başarı elde ettiler. Zamanında onları yok sayan, küçümseyen, bıyık altından gülen, Vadi'cilerin tabiriyle "Cihangir hegemonyası"nın mensupları Elazığ'dan, Gümüşhane'den kopup İstanbul'a gelen bu isimlere gıpta ile bakmak durumunda kaldılar... Gerçekten istediklerini başarmışlardı, "milletin değerlerine yabancı" sanat çevrelerini alt etmişlerdi. Zirveye kurulmuşlardı... Kendi anlam dünyaları açısından tam bir fetih öyküsüydü yaşadıkları...

Ben yukarıda anlattığım bu sürece çok sempatiyle bakan biriyim bir yönüyle. Periferiye itilen kimlik kökenlerinden gelen insanların merkeze yürümesi, egemen kimliğe meydan okuması evrensel bir hikâye olarak da hep hoşuma gitmiştir. Dün andığım Ahmet Kaya hikâyesi de böyledir mesela... Kaya, önüne çıkan statüko bariyerlerini yara yara kendine alan açmış ve o şekilde varlığını kabul ettirmiş bir sanatçıdır... 2000'lerin başlarında *Kurtlar Vadisi* yapımcılarını kimlik kökenlerinden ötürü küçümseyen "*Ayy onlar tarikatçıymış*" diyen çok sayıda sinemacıya, oyuncuya da rastlardım. Sonradan o oyuncular Vadi'de yer alabilmek için her türlü kulisi yapar hale geldiler... Vadi'cilerle ve Sınav'la ortak işe girişen başka bir figür Hasan Kaçan da İslami kimliği gereği bu küçümsemelerle hep karşılaşırdı. Rutin olarak *Kurtlar Vadisi* dizisini yaratan isimlerle ilgili merkez medyada "tarikatçı, dinci, gerici" gibi haberler çıkardı. Metin Uca gibi resmî devlet ideolojisine iman etmiş tipler de bu haberlerden hareketle Vadi'cileri hedefe koyardı... Bu haberlerin hepsinin ahlaksızca bir zihniyetin ürünü olduğunu söylemeye gerek bile yok. Bu pespaye haberlere karşı her vicdanlı insanın tavrı nettir, net olmalıdır...

Fakat üzücü olan Kurtlar ekibinin resmî devlet ideolojisi tarafından dindar-muhafazakâr insanlara reva görülen bu muameleyi inkâr ediyor olmaları!! Bana öyle bir tekzip göndermişler ki üzümle tebessüm etmek arasında kaldım maalesef... Ben onlara "*Egemen devlet mantığı sizleri ikinci sınıf olarak görüyor*" diyorum. Bu durumun utanç verici olduğunu söylüyorum... Bu dediğimi onaylamayacak hiçbir sağduyulu dindar yurttaş yok bu ülkede. Abdullah Gül'ün eşinin inancı gereği taktığı başörtüsü yüzünden muhtıra verilen bir ülkede yaşıyoruz biz... Kurtlar hayal dünyasında mı yaşıyor acaba?

Onlar ise "Biz ikinci sınıf yurttaş değiliz, biz zenci değiliz. İstersek Genelkurmay Başkanı bile oluruz" diye bana tekzip göndermişler. Beni de "devletimize dil uzatıyor" diye bir yerlere şikâyet ediyorlar... Avukat Orhan Kemal

Cengiz de herTaraf'ta yayınlanan yazısında Kurtlar kadrosunun en çok bu "zenci"lik meselesine içerdiklerini haklı olarak belirtiyor ve şöyle diyor...

"Türkiye'de beyaz adamın sözcülüğüne soyunmuş çok sayıda zenci vardır. Bunlar sadece beyaz adamın yerine konuşmakla kalmazlar, adeta onunla özdeşleşirler. Olaylara, o beyaz adam nasıl tavır koyacaksa onlarda öyle koyarlar."

Hasan Kaçmaz, Bahadır Özden, Şaşmaz Kardeşler... Vadi'yi seven çok sayıda dindar genç var. Sizler vazgeçtiniz mi bilmiyorum ama onların benimsedikleri İslami kimliklerinden vazgeçme gibi niyetleri de yok...

Sorun bakalım bu devletin birinci sınıf yurttaşları muamelesi görüyorlar mıymış? İmam-hatipli ya da beş vakit namaz kılan bir genç Harbiye'ye kayıt olmak isterse sonuç ne olur, sorun bakalım... Gülen hareketi mensuplarına sorun... Fethullah Gülen keyfinden mi ABD'de yaşıyormuş? Yoksa birileri bu ülkeyi kendisine dar etti de, o sebeple mi sürgün hayatı yaşamak zorunda kaldı Gülen hoca?

Lütfen kendinizi kandırmayın... Dizinizde söylediğiniz gibi yürekli, cesur ve dürüst olun... Delikanlı olmak zalime karşı her zaman mazlumdandır...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gülen hareketi ve DTP

Rasim Ozan Kütahyalı 18.02.2009

Çok yakın bir tarihe kadar Kürt meselesi dendi mi, hemen birileri düzeltme ihtiyacı hissederdi (Yok Güneydoğu sorunu, yok terör sorunu vs.). Artık MHP'liler de, generaller de bulunan ortak platformlarda bu hakiki adlandırmaya itiraz etmiyor... Özetlersek, Kürt realitesini artık bu ülke bir şekilde tanıyor... Bu noktaya gelindi şükür...

İslami kesim içinde ise Gülen hareketi Kürt meselesinin çözülmesi noktasında çok aktif pozisyonda birkaç yıldır... Türkiye'nin Kürt coğrafyasına yönelik yaygın eğitim ve hayır faaliyetlerini arttırdı bu hareket. Irak Kürdistan bölgesinde ise çok daha aktif. O bölgenin yönetimiyle de hareketin gönüllüleri arasında çok iyi bir diyalog var. Bu gönüllülerce açılan okullardan, hastanelerden, iktisadi teşebbüslerden ve sivil girişimlerden Barzani yönetimi de çok memnun...

Türkiye Kürtlerinin ciddi bir kısmının desteğini alan DTP ise Gülen hareketinin bu çabalarını kuşkuyla karşılıyor... Gülen hareketi de DTP-karşıtı bir söylem içinde... İki taraf da birbirini "derin devletin adamları" olarak yaftalıyor... Egemen DTP söylemi hem AKP'nin hem Gülen hareketinin Kürt coğrafyasındaki çabalarını "derin devlet operasyonu" olarak algılıyor... Bu söyleme göre Gülen gönüllüleri o coğrafyayı "Türkleştirmek" amaçlı hareket ediyorlar. Din duygularını kullanarak dolaylı asimilasyon politikaları uyguluyorlar...

Gülen hareketinin yayın organlarının DTP'den bahsederken kullandığı dil de bu söyleme paralel gidiyor... Bu algılamaya de göre PKK hareketi ve dolayısıyla DTP, Türk derin devleti tarafından kurdurulmuş, bu derin yapılanma tarafından dolaylı olarak desteklenmiş ve hâlâ da desteklenen bir siyasi oluşum... Son dönemde özellikle Gülen hareketinin yayın organları, genel olarak da İslami medya ETÖ ile DTP'nin sürekli bir ittifak

içinde olduğunu, ortak çalıştıkları imasında haberler yapıyor... Özetlersek, Gülen hareketine göre de PKK-DTP mensupları "derin devletin adamları"...

Her iki taraf da oradaki halka hitaben bu propagandayı yapıyor; "*Karşı taraf derin devlet ile çalışıyor, onlara değil, bize güvenin*"... Öte yandan, Türk devlet zihniyetinin bu hareketlerin tümüne bakışı özü itibarıyla aynı... Ne AKP ne DTP ne de Gülen hareketi Türk devlet zihniyetince makbul oluşumlar... Fırsat bulunduğu bu üç hareket de derin yapılanma operasyonlarının kurbanı olabilir. Zaten geçmişte de oldular... Fakat elbette derin yapılanma mantığı açısından geçici ittifaklar olabilir. Bunu Türk derin yapılanması hep yapmıştır. Başka bir "zenci" ile mücadele ederken, diğer "zenci"yi yanına çekmiştir. O "zenci" ile işi bitince, başka bir operasyon için başka "zenci" ile irtibata geçmiştir... Cumhuriyetin tarihi bu tip denge politikalarıyla ayakta kalma tarihidir dense yanlış bir tahlil olmaz...

Erbil'de toplanan 18. Abant Platformu'na yönelik Ahmet Türk'ün tepkisi de yukarıda anlattığımız algılamalar çerçevesinde yapılıyor. Abant Platformu girişimini kendilerini *by-pass* etme amaçlı bir girişim olarak görüyor Türk. Neredeyse bu toplantıyı bile derin devlete bağlama eğiliminde kimi DTP'li aktörler...

DTP'nin Gülen hareketinin Kürt coğrafyasındaki çabalarına baştan set çekmesi çok yanlış. Fakat DTP dışlanarak ve yok sayılarak da Kürt meselesi çözülemez... Hem AKP içinde, hem Gülen hareketi içinde DTP'yi yok sayarak Kürt meselesini çözme yönünde bir irade var... Herkes kendi bakış açısından karşı tarafta bir dolu problem bulabilir. Fakat ne olursa olsun DTP Türkiye Kürtleri açısından bir realitedir. Özellikle Kürt coğrafyasında yüzde 50'lik bir iradenin temsilcisidir DTP. Dahası DTP'ye oy vermeyen Kürtlerin de DTP hakkındaki görüşü standart bir Türk gibi değildir... **Hamas'ın bir siyasi realite olduğu gerçeğini İsrail nasıl kabul etmek durumundaysa, Türkiye de DTP realitesini tanımak durumundadır... Realiteyi tanımak o siyasi hareketin ideolojisini doğru bulmak anlamına da gelmez. Fakat aynı masaya oturmayı, ortak akıl arayışını zorunlu kılar...**

Gülen hareketinin Kürt meselesini çözmeye yönelik iradesi çok isabetli. Kürt yurttaşların taleplerinin acilen karşılanması noktasında hareket AKP'yi de daha sivil ve özgürlükçü-demokrat yöne doğru itme çabasında. Bunu da görmek lazım. Nitekim AKP içinde kimi devletçi aktörler Gülen hareketinden hiç hoşlanmıyor...

Toparlarsak, DTP ve Gülen hareketinin birbirine rakip gibi davranmasının ne bu ülkeye ne de Kürtlere hiçbir yararı yok!! Avuçlarında taş izi var diye Kürt çocuklarını 40 yıl hapisle yargılayanların işine gelir sadece bu "zenciler kavgası"... DTP de bu lüzumsuz kavgayı kırmak yönünde bir adım atabilir. Neredeyse 10 yıldır sürgün hayatı yaşamak zorunda bırakılan Fethullah Gülen meselesini Meclis'te gündeme getirmek, Haziran 1999'da Gülen'e karşı yapılan derin operasyon ve sonrasındaki linç harekâtını Meclis kürsüsünden sorgulamak mesela... **Hasip Kaplan bu konuda harika bir Meclis konuşması yapabilir...** Bu adımları atabilmek lazım...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Liberaller, hukuk ve neo-liberaller

Liberalizm ve liberaller meselesi Türkiye’de çok konuşuluyor... Hem sağdan hem soldan bir sürü kişi birilerine “liberal” diyor... Liberal olarak yaftalanan isimlerin çoğunluğu da “Ben liberal değilim” deme ihtiyacı hissediyor... Bir de tamamen lanetlemek amaçlı ifade edilen neo-liberalizm ve neo-liberaller tabirleri var...

Başkalarını bilmem ama ben kendimi liberal-demokrat olarak tanımlayan biriyim. Popüler anlamının da ötesinde doktrinal anlamda da kendimi liberal-demokrat olarak konumlandırıyorum. Öte yandan liberalizmin entelektüel tarihinde problemlili bulduğum birçok ekol vardır. Özellikle içinde yaşadığımız –Manuel Castells’in çok isabetli terimiyle- küresel ağ toplumu ortamında liberalizmin entelektüel spektrumundaki farklılıklar daha belirginleşmeye ve hatta çatlamaya başladı bana sorarsanız... Fakat bütün bu liberal spektrumun üzerinde ittifak ettiği değerler hâlâ var... Bunların en başında da hukuk olgusu, hukuk devleti kavramı, hukukun üstünlüğü değeri geliyor...

Hukuk deyince pozitif hukuku, yani o ülkede geçerli olan yasaları kastetmiyoruz. *Yasalar çıkartılır, tartışma biter ve her ne şekilde olursa olsun insanlar da o yasalara uymak zorundadır* gibi bir argümanı hiçbir liberal-demokrat savunmaz, savunamaz... Tam aksine liberal gelenek, o yasalar, baskıların, haksızlıkların kaynağını oluşturuyorsa o yasalara direnme hakkını savunur. O ülkenin yurttaşlarına gerektiğinde mevcut yasalara direnmesi gerektiğini tavsiye eder liberal gelenek. Hukuk diye sunulan pozitif yasalara karşı sivil itaatsizlik yoluyla başkaldırmayı bir temel insan hakkı sayar. **Liberalizmin hukukun üstünlüğü anlayışı ne olursa olsun yasalara uymayı değil, insan olmağımızdan kaynaklanan vazgeçilemez ve devredilemez doğal haklarımız uğruna baskı ve adaletsizlik içeren yasalara isyan etmeyi ve direnmeyi, gerektiğinde de o yasaları çiğnemeyi gerektirir...**

Liberaller için hukuk demek, doğal haklar demektir... Doğal haklar da, 1776 bildirgesinde mükemmel şekilde özetlenen *yaşam, özgürlük ve mutluluğu istediğimiz yolla arama* hakkı demektir... Tüm diğer detaylandırılmış haklarımız bu temelden doğar... Liberallerin doğal hukuk diye andığı değer bir yönüyle bütün bir beşeriyetin hukuk birikiminin billurlaşmış halidir. Roma hukukundan İslam hukukuna kadar bu temel değerler modern-öncesi hukuk tradisyonlarında da öz itibarıyla vardır. İnsanlığın adalet ve vicdan duygularının üzerinde yükselen bir değerdir doğal hukuk. **Liberalizmin yaptığı şey insanlığın üzerinde ittifak ettiği ortak ahlak ilkelerini doktrine ederek somutlaştırmaktır. Bütün mevcut yasal sistemlerin üzerine bir çatı-değerdir hukuk kavramı.**

İşte bu hukukun üstünlüğü değeri gereği de kimse yasadışı tutuklanamaz. Yasa gereği tutuklanırsa da tutukluluk altında her ne sebeple olursa olsun kötü muamele ve işkence göremez. Tutuklanan kişinin vücut tamlığına azami özen gösterilmek zorundadır. *Habeas Corpus* ilkesi diye andığımız ilk olarak 1679’da İngiltere’de yasallaşan olgu da tamamen bu anlama gelir. *Habeas Corpus* latince “işte vücut” demektir. Tutuklu olan şahsın, bir zerre bile fena muameleye uğramaksızın mahkeme önüne çıkartılması gerektiğini ifade eder... Aynı şekilde her ne sebeple olursa olsun tutuklanmış ya da tutuklanmamış yurttaşların özel hayatına dair şeyler afişe edilemez. Suçun önlenmesi için yapılacak şeyler de insanlığın evrensel ahlak birikiminin ürünü olan hukuka uymak zorundadır. Suç olan girişimlerin tespit edilmesine pozitif yasalar engelse, o yasalar değişmelidir, ayrıca o yasalara karşı da direnilebilir. Ben de böyle inanıyorum. Fakat “kötü adamlar”la mücadele ederken aynen onlar gibi gri propaganda taktiklerine girilemez. Özel hayat ifşaatı asla meşru görülemez. Güncel örneğimize dönersek, **Ergenekon yapılanmasıyla da bu kontr-Ergenekon taktikleriyle mücadele edilemez!** Bu zihniyet hukuk tanımayan, bir “kutsal amaç” için ne gerekiyorsa yapılmalıdır diyen derin yapılanmaların var olma durumuna temelden karşı değildir! Kontr-Ergenekon zihniyeti yeni derin yapılanmaların oluşumuna gebe, bu oluşumları meşru görebilecek bir zihniyettir... Yıldırır bu zihniyette biri

asla değil, onu biliyorum ama kimi başkalarından emin değilim... Yıldırım'ın da liberalizm ve hukukun üstünlüğü kavramına ilişkin fikirlerini gözden geçirmesi gerekir bence...

Gözden geçirme işleminde kimi liberallerin de payına düşen şeyler var tabii. Avrupalı kimi kendine liberal diyen aydınlar ve oluşumlar niçin faşizan bir noktaya doğru ilerliyor?.. O meseleye sonra değineceğim... Neo-liberalizm ve neo-liberaller mevzu ile alakalı olarak da Doğan Gürpınar'ın bu ayki *Birikim* dergisinden yayınlanan **“Neo-liberal Saldırı, ‘Foucault Etkisi’** başlıklı mükemmel makalesini tüm okurlarıma tavsiye ederim... Özellikle ağızlarından “neo-liberal” lafını eksik etmeyenler dikkatle bu makaleyi okumalıdır...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Modernist yanlış ve liberalizm

Rasim Ozan Kütahyalı 25.02.2009

Kimi “liberal”lerin temel yanlışsı modernizm ile kurdukları sakat ilişkide yatıyor... Bu sakat bakış açısı yalınkat bir aydınlanmacı/ilerlemeci perspektifi temel bir “doğru” olarak kabul ediyor. İnsanlığın bu çizgiye doğru evrimleşeceğine inanıyor. Yani ortada “doğru” olanın zaten belli olduğunu varsayan, ancak “yanlış” olanın da zamanla dönüşeceğine inanan bir mantık var. “Yanlış” olana da hoşgörü gösterilmeli, ona baskı yapılmamalı ama “yanlış” olana karşı dikkatli de olunmalı. **Liberalizmin özgürlük tasavvurunu “yanlış” olanı “hoşgörmek” olarak gören baştan aşağı bir problemlili bir bakış açısı bu... Yani demokrasinin zor zamanlarında da “Yanlış olanı cebren durdurmak” fikrine kapılması, dolayısıyla faşizanlaşması kaçınılmaz olan bir zihniyet yapısından bahsediyoruz...**

Aynı modernist yanlış, Türkiye bazında kimi kendine liberal diyenler için de geçerli. Kendini solda tanımlayanlar içinse çok çok daha geçerli. Yukarıda aktardığım kör modernist yanlışta Türk solcularının çok büyük çoğunluğu iman ediyor. Çoğunun liberaller kadar da “hoşgörü” derdi olmadığı için direkt faşizmin sularına çekilmeleri kaçınılmaz oluyor...

Batı'daki krize dönersek, bu sakat “liberal” bakışta, “doğru” olarak kabul edilen şey seküler/ modern yaşam tarzı. Bir bütün olarak da seküler/modern uygarlık... Avrupa'da güncel bir mesele olarak İslam, kimi Müslümanların yaşam tarzının muhtemel görünüşleri olan *başörtüsü, harem-selamlık, yer sofrası, ortadaki tabaktan yemek* gibi şeyler ilkelliğin (ve hatta belki barbarlığın) tezahürleri olarak algılanıyor bu bakış açısında... *“İlkel olana özgürlük tanıyalım, çünkü adım adım modernleşecek/ uygarlaşacaklardır”* inancıyla özgürlük-yandaşı olan çok sayıda Batılı liberal tanıdım. Elbette bu sakat perspektif **“Ne yapsak değişmezler, bunlar, özgür uygarlığımızın ve yaşam tarzımızın düşmanı, uygarlığımızı bu ilkelerden korumalıyız”** diye özetlenebilecek faşizan zihniyet tarafından çok kolay nakavt edilebiliyor. Ya da bizzat bu faşizanlığa eklemenebiliyor... Özellikle Kıta Avrupası'nda kimi liberal (ve sol) partilerin de başına gelen bu... Britanya Liberal Demokrat Partisi ise bu sakat çizgiden net bir şekilde ayrılıyor... Britanya LDP'sinden görüştüğüm birçok arkadaşım da bu sakat gidişatın şükür ki farkında, hiçbir Batılı sol partinin de olmadığı kadar bu mesele etrafında müteyakkız haldeler... Türkiye'de de LDT çevresi ve özellikle Atilla Yayla bu modernizasyonist/ ilerlemeci anlayışa muhalefet eden, liberalizmi modernizmin varyantına indirgeyen bakış açısına karşı çıkan bir liberal-demokrat entelektüel çizgiyi takip ediyor...

Aslında liberalizmin entelektüel tarihinde de bu iki çizgi hep olmuştur. John Locke ve Immanuel Kant'ın aksine

David Hume ve Adam Smith ilerlemeciliğe/ modernizme her zaman derin bir kuşkuyla yaklaşan iki liberal filozoftur. Genel olarak zaten İskoç aydınlanma geleneği **“Uygarlığa doğru ilerliyoruz”** heyecanına karşı her zaman mesafeli olmuş bir gelenektir. İki İskoç dâhi Hume ve Smith, endüstri devriminin şafağında doğmuş, karşılarında oluşmakta olan “yeni bir dünya” bulmuş ve bu “yeni dünya”nın nereye doğru gideceği konusunda iyimserlik ve kuşkuyla karışık bir perspektif geliştirmişlerdir. Hume ve Smith’in metinlerini bugünden okuduğunuzda bu iki filozofun sezgilerinin derinliğini farketmemeniz imkânsızdır... **Özellikle Adam Smith etrafında ülkemizde saçmalamanın sınırı yok! Öncelikle bir ahlak filozofu olan Smith döneminin “tarihin akşını hızlandıran” gelişmeleri karşısında hiçbir zaman Marx gibi düşünmemiştir.** Aynı şey Smith’in burjuvaziye/ kapitalistlere ilişkin görüşlerinde de geçerlidir. Smith’in bakışında Marx’ta kuvvetle olduğu gibi *Burjuvazinin tüm insanlığı, hatta en barbar ulusları bile uygarlığın bağrına çektiğine* ilişkin bir inanç asla yoktur. Tam aksine hem o dönem yükselen bir sınıf olarak burjuvaziye ve genel olarak da Avrupalıların artan kuvvetine karşı çok derin bir kuşku taşır Smith... Başyapıtı *Wealth of Nations/ Ulusların Zenginliği*’nde Avrupalıların coğrafi “keşif”lerine son derece mesafeli bir dille yaklaşır. Ortadaki güç dengesizliğinin büyük adaletsizliklere yol açabileceğini ve bu adaletsizliklerin de Avrupalıların yanına kâr kalabileceğini ısrarla belirtir. Korkarak yaptığı bu öngörülerini de çıkmıştır Smith’in... Tüm beşeri gelişmeleri özgürlük ve adalet ilkelerinden hareketle yorumlayan insan varlığını *“tarihin mantığı/ uygarlığın ilerlemesi”* gibi parlak sözler uğruna kurban etmeyen bir ahlaki bakışın filozofuydu Smith... Hume da aynı duyarlılığa sahipti...

“Doğru” olana yönelik insanlığın ilerlemesi inancından uzak; farklı olanların birbirinden beslenerek ortak bir *modus vivendi* kurabilmesinin arayışındadır Hume ve Smith’in çizgilerinden süzülen liberal-demokrat anlayış... Isaiah Berlin’in 20. yüzyılda yetkin biçimde doktrine ettiği bir liberal-demokrat tasavvurdur bu...

Liberalizmi eleştiren kimi benim de sevdiğim yazarlar bu çizgiyi yok sayarak haksız ve adaletsiz davrandıklarını bilmeliler...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Isaiah Berlin’in liberalizmi

Rasim Ozan Kütahyalı 28.02.2009

Geçen yazının sonunda Isaiah Berlin’den bahsettim... 20. asrın en parlak filozoflarından biri olduğu karşıtları tarafından bile teslim edilmiş bu adamı Türkiye’nin aydınları tanımıyor... Liberal-demokrat bir mütefekkir olmasının yanında fikirler tarihi sahasının öncü isimlerinden biri. Michael Oakeshott’ın tabiriyle *Fikirlerin Pagannini’si*, yani tam bir entelektüel virtüöz Berlin... Birçok fikri çok tartışılmış, özellikle belli makaleleri klasikleşmiş, defalarca okunup yorumlanmış bir adam... Bu yıl Berlin’in yüzüncü doğum yılı. Hayattayken Berlin’i bu ülke tanımadı. Yüzüncü doğum yılı vesilesiyle Berlin’i bu köşede sizlere sık sık hatırlatacağım. Birçok üniversite ve entelektüel kuruluş da yıl içinde bu vesileyle Berlin’in felsefi dünyasını anan etkinlikler yapmalı. Yayınları de Berlin’in eserlerini ve Berlin’e dair eserleri yayınlamalı. Her yapılan girişimi de bu köşeden duyuracağım...

Şu an Türkçede Berlin’in iki kitabı var... İlki, YKY tarafından basılan *Romantikliğin Kökleri*... Öbürü ise Murta Borovalı’nın Berlin’in seçme makalelerini derlediği Bilgi Üniversitesi yayınlarından basılan *Kirpi ile Tilki*... Berlin’in liberal-demokrat dünya görüşünü özetleyen çok yetkin bir makale de Mehmet Turhan&Nur Uluşahin tarafından *Liberal Düşünce* dergisinde (Kış-Bahar 2007 sayısında) yayınlandı... Berlin’i Türk okurlar okusun diye

uğraşan kişilerin başında da büyük üstad Mete Tunçay geliyor. İki kitapta da çevirmen olarak emeği var (*Kirpi ile Tilki*'de Zeynep Mertoğlu ile birlikte). Popper'i de ilk Türk entelektüel pazarına sokan Mete hocaydı. Siyasal liberalizm iyi kavranmadan ve içselleştirilmeden benimsenen bir solculuğun hiçbir anlamı olmadığını yıllardır Murat Belge ile birlikte savunan yegâne solcu entelektüellerdendir Tunçay. Türk solunda Belge, Tunçay ve şu anki Berktaş çizgisi egemen damar olabilseydi, hem demokrasimiz hem entelektüel hayatımız bakımından çok kıymetli olurdu gerçekten... Fakat hangi damarların egemen olduğu ortada maalesef...

Mevzumuza dönelim... Isaiah Berlin'i liberalizmin entelektüel tarihinde de özgün kılan şey; İskoç aydınlanma geleneği ve özel olarak David Hume kanalından gelen felsefi pozisyonu yaşadığı çağın da yakıcı sorunlarıyla yüzleştirerek oluşturduğu *değer-çoğulculuğu* (*value-pluralism*) doktrini... Bu doktrin uygarlık kavramını bütün insanlığın toplu ilerleyişi, insanlığın durmadan artan toplu bilgi birikimi olarak gören modernist zihniyete karşı çıkan bir bakış açısını içerir... Berlin'in karşı çıktığı bu sakat zihniyete göre uygarlık tek ve biricik bir olgudur. İnsanların ve toplumların görevi de bu 'tek' olan medeniyete sahip çıkmak, bu medeniyeti yaymak ve ilerletmektir... Bu zihniyetten hareketle kimi devletler medeniyeti yaymak ve medeniyetten nasiplenmemiş kimi coğrafyaları medenileştirme misyonunu kendilerinde gördüler... Modern tarihteki birçok işgal, ilhak ve kolonizasyon hareketi bu uygarlık'çı ve tek'çi zihniyetle kendini meşrulaştırdı... Bu modernist/ pozitivist algılama aracılığıyla bazı devletler de kendi halklarının kolonizatörü oldular. Kimi liderler kendi halklarına bir iç-koloni muamelesi yaptılar. O halkların mevcut kültürünü ve değerlerini 'tek' olan 'muasır medeniyet'e aykırı gördüler ve o kültürel yapıyı yok etmeyi meşru görebildiler... Türkiye yurttaşları bu hikâyeyi iyi bilirler...

İşte Berlin özünde yoğun bir faşizanlık taşıyan bu modernist/ monist zihniyete karşı çok müteyakkız bir filozoftu. Bu zihniyetin liberal değerlerin altını oyduğunu, liberalizmin ahlaki zeminini yok ettiğini düşünüyordu. Kendine liberal diyen kimi düşünürlerin bu tek'çi anafora kapılarak, "özgürlük" diye diye özgürlüğü yok edebilecek faşizan bir çizgiye kayabileceklerinin altını çiziyordu... Yukarıda kabaca özetlediğim modernist bakışın içinden savunulacak bir liberalizm tasavvuru ölmeye mahkûmdur... Bugün de bu sakat zihniyetin çok sayıda örneğini hem Batı'da hem de ülkemizde görebiliyoruz... Isaiah Berlin'in liberalizmin entelektüel tarihinden süzerek doktrine ettiği değer-çoğulculuğu anlayışı ise varolan toplumsal gerçekliği veri kabul ediyor, sayısız çeşitlilikteki yaşam biçimleri ve değer örgüleri arasından hangilerinin daha iyi olduğunun asla söylenemeyeceğini öngörüyordu. Berlin'in liberal-demokrat anlayışına göre varolan sosyal ve kültürel gerçeklik bizim normatif tercihlerimizden daha yaşamsal ve daha meşru idi. Berlin'in kendi ifadesiyle

"Bazı değerler ve bazı yaşam biçimleri birbirinden ne daha iyi, ne de daha kötüdür. Olsa olsa, farklı şekillerde her biri yine kendi içinde değerli ve kendi içinde anlamlı yaşam biçimleridir."

Evrensel ve tek bir doğru uygarlık biçimi olduğu fikrinin sonuç olarak bizi felakete götüreceğinin bilincine varmak günümüz liberaleri açısından çok hayattır... Etyen Mahçupyan da Berlin'den hareketle liberalizme dair bazı varsayımlarını yeniden gözden geçirmek zorundadır diye düşünüyorum... Yazımızı yine Berlin'den bir alıntıyla bitirelim;

"Farklılık ve çeşitliliklerin hoşgörülendiği bir toplum olmak yeterli değildir. Aynı zamanda bu çeşitliliklerin onaylandığı ve özendirildiği toplumlarda insanlar dolu dolu yaşayabilir."

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kendine liberal diyen faşizanlık

Birkaç yazıdır liberalizm ve liberaller üzerine yazıyorum... Kendini liberal diye tanımlayan kimilerinin faşizan bir çizgiye kayabilmesinin temelleri üzerinde duruyorum...Bu faşizanlığa kayış örneklerinden biri de Cüneyt Ülsever... Ülsever'in *Vatan* gazetesinden Mine Şenocaklı'ya verdiği söyleşi de ifade ettiğimiz faşizanlığı net bir biçimde örnekliyor...

Cüneyt Ülsever'in liberal-demokrat bir bakış açısına sahip olmadığı çok açık. Ülsever'in liberal olduğunu onaylayacak olan, Ülsever'le fikirdaş olan tek merci de LDP adındaki parti. LDP de Türkiye'nin liberal entelektüelleri nazarında hiçbir anlam ve önemi olmayan bir kurum. Aslında kurum bile ne kadar denir, o da net değil... Liberal Demokrat Parti adıyla resmî faaliyette olan bu oluşumun "*Kırda mı gerilla olalım, şehirde mi?*" diye kendi içinde kavga edip, daha da küçük fraksiyonlara bölünen ufak Marksist-Leninist örgütlerden bir farkı yok! Bir parti kendi adına liberal deyince, otomatikman öyle olmuyor... Biliyorsunuz Rusya'da da bir Liberal Demokrat Parti var, başında da faşist lider Jirinovski... Türk LDP'si de görüldüğü kadarıyla bu çizgiye çok uzak değil. Kürt meselesinde faşizan tavırlar alan, AKP'ye karşı statüko yandaşı bir görüntü veren, postalların gölgesinde "liberal" olmaya kalkan bir parti bu... Ancak kendi zihniyetine yakın olan Cüneyt Ülsever'den destek alabiliyor... Körler sağırılar birbirini ağırlar durumu var kısacası... LDP, Türkiye'de sahici anlamda liberal-demokrat düşüncenin gelişmesine bir katkı yapmak istiyorsa, işe bu seçimlerin ardından kendini feshetmekle başlamalı!! Besim Tibuk anlamlı bir hareket yapmak istiyorsa, eski arkadaşlarına söylesin de şu lüzumsuz parti liberal-demokrat ismine daha fazla zarar vermesin!!

Ülsever ve LDP gibi bir örneklerin Kemalizmin anaforuna girmesinin zihinsel sebeplerine eğilmek gerekiyor... Daha evvel de Türkiye'de kendini liberal olarak adlandırılan hareketler bu anafora kapılmışlardı... Hem *Hür Fikirler* hareketi ve Ahmet Emin Yalman, hem de *Forum* dergisi hareketi ve Aydın Yalçın Kemalizmin varyantında olan entelektüel oluşumlar olarak tarihe geçtiler... **Liberal değerler adına yola çıkan bu hareketlerin de Kemalist zihniyete kapılanmalarının temel sebebi iki yazı önce bahsettiğim modernist yanlış ile birebir alakalıydı... Seküler/modern bir zihniyet yapısını ve yaşam tarzını insanlığın geleceği en üstün nokta olarak kabul etmeleri ve İslami referanslı bir yaşam tarzı ve dünya algılamasını içten içe "ilkel" bulmaları temel sakatlıktı...** Aşağı bir kategoride telakki ettikleri İslami yaşam tarzına sahip insanları her an potansiyel tehdit olarak görüyorlardı. İşte o sebeple yukarıda bahsettiğim "liberal" fikir adamları egemen Türk devlet zihniyetinin yanında saf tutmuşlardı...

Bugün Ülsever ve LDP örneğinde de benzeri tablo tekrarlanıyor... Kendini üstün sayarak, diğer kesimlere özgürlüğü lutfeden, kendini diğer kesimlerle eşit saymayan problemlili bir zihniyet yapısına sahip bu çakma-liberallerin nasıl faşizan bir kafa yapısına sahip oldukları şimdi ayan beyan ortaya çıkıyor... Bu zihniyetin eşit yurttaşlık ve o bağlamdan hareket eden bir özgürlük tasavvuru yok... Kendi iç dünyalarında "ilkel" olarak kabul ettikleri kesimlere olan "hoşgörü"leri şarta bağlı... Tıpkı Avrupa Müslümanlarına karşı faşizanlaşan kimi Batılı "liberal"lerin "*Hoşgörüyoruz çünkü ileride modernleşip,uygarlaşacaklar*" düşüncesi gibi... Bu sakat zihniyetin faşizanlaşması kaçınılmaz bir durum. İşte Ülsever'de de bunu görüyoruz... AKP ve İslami kesime de "hoşgörü"sü böyle bir gayrı-ahlaki şarta sahipti Ülsever'in... 1 Mart tezkeresi olayından itibaren de AKP'ye tavır almaya başladı. **Oysa 1 Mart tezkeresine yönelik Ülsever ve o zihniyettekilerin tavrı liberal-demokrat dünya görüşü açısından utanç vericiydi... Demin bahsettiğimiz modernist yanlış, ABD'nin Irak işgalinde de militarizmi onaylayan vicdansız bir yola sevketti bu tip bir çakma-liberal zihniyeti...**

Şenocaklı'ya verdiği söyleşide de bu problemlili çizgisini devam ettiriyor Ülsever... Temelsiz ve kasıtlı paranoyalar üreterek, bir askerî darbe ortamının yaratılmasını isteyen Ergenekon zihniyetinin yanına kapağı

atıyor... Şükür ki Türkiye liberalleri açısından durum geçmişte olduğu gibi değil... Ahlaken sakat bu düşünce çizgisine itibar eden hemen hemen kimse yok... Bu ülkenin liberalleri geçmişte solun düştüğü yanılgıya düşmemeli ve asla cemaatçi davranmamalı... Ülsever ve Tibuk benzeri kendine liberal diyen faşizan isimlere asla sahip çıkmamalı... Bilakis, en ağır dille de önce liberaller tarafından eleştirilmeli bu problemlili isimler... *Sen, ben, bizim oğlan liberalliği* tipi cemaatçi hastalıklara kapılmamalı Türkiye'nin liberal-demokratları... Yoksa liberalizm geçmişte olduğu gibi bir kez daha sistem tarafından iğfal edilir... Türkiye solunun hikâyesi liberaller için ibrettir...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eylül 2009'da yeni bir kapatma davası mı?

Rasim Ozan Kütahyalı 11.03.2009

Bugünlerde Türk medyasında herkes 28 Şubat-karşıtı nutuklar atıyor... 28 Şubat darbesini savunan insan sayısı yıllar içinde irtifa kaybetti ve şimdi sıfıra dayandı... TV programlarında "28 Şubat demokrasinin önünü açmıştır" mealinde söz söyleyecek adam bulunamadığından doğru düzgün tartışma bile yapılamıyor bu mevzuda... 28 Şubat generalleri ise bugünlerde şamar oğlanına döndü. 28 Şubat sürecinde hizaya girmiş olan gazeteciler bile şimdi bu generallere demediğini bırakmıyor...

28 Şubat darbesine zemin hazırlamak için yapılanları bugün bilmeyen yok... Ali Kalkancı- Fadime Şahin-Müslüm Gündüz meselesinin tam anlamıyla bir derin yapılanma tertibi olduğu artık çok net... Bu isimleri o dönem televizyonlarda sık sık ağırlayanlarda bunu açıkça kabul ediyor... Aczmendiler denen sarıklarla cübbelerle İstanbul sokaklarında gezen grubun, 28 Şubat darbesi kotarıldıktan sonra birden ortadan kaybolduğunu tüm Türkiye hatırlıyor... 12 Eylül darbesi kotarıldıktan sonra her gün oluk oluk akan kanın bir anda durduğu gibi...

Peki, o 28 Şubat darbesinin ortamı yaratılırken kaç kişi bu tertiplere uyanabildi? O darbeye karşı çıkmış, o darbe sürecinde mağdur olmuş kesimlerden, aydınlardan ve medya organlarından kimse o zaman uyanamadı... Derin yapılanma tertibinin yukarıda saydığım aktörlerine sahip çıkan haberler yapıldı İslami kesimin gazetelerinde ve televizyonlarında... "Bizim çocuklar" yanılgısıyla derinlemesine düşünülmeden bu isimleri savunan yazılar yazıldı. 28 Şubat'ın derin tezgâhlarına maalesef o süreçte hemen hemen herkes geldi...

Ahmet Hakan o günlerde *Kanal 7*'de bu darbe sürecine karşı esaslı bir direniş sergiliyordu gerçekten. Ben de ailemden devraldığım siyasi çizgiyi sorgulama dönemindeyim o zamanlar. Ahmet Hakan'ın *Haber Saati* programını kaçırmazdım. Tüm muhalif özgürlükçü-demokrat isimlerin platformu niteliğinde olan Hakan'ın bu programını evimizin arka odasında seyrederdim. Babam ve annem "Niye izliyorsun bu dinci kanalı?" diye bana kızarlardı. Elim kumandada olurdu sürekli ve onlar içeri girdi mi "laik" kanallardan birini açardım iki saat aile içi tartışma çıkmasın diye... Fakat Hakan'ın programında da derin yapılanma tertibinde "dindar" rolü oynayanları tutan haberler yapıldı... Türbülans herkesi kapsar vaziyetteydi...

Bugün içinse mühim olan, olmuş bitmiş derin operasyonlardan ziyade şu an olmakta olan operasyonları anlayabilmek ve afişe edebilmektir bence... 28 Şubat'ın boğucu günlerinde vicdan sahibi insanları ferahlatan bir işlev gören Ahmet Hakan gibi aktörler bunu öncelikle görebilmeli ve yine "esaslı bir direniş" sergileyebilmelidir...

Bugünlerde 28 Şubat benzeri yeni bir derin operasyonun yürümekte olduğunu net bir şekilde görmek gerekiyor... Nasıl o süreçte RP'nin kapatılması bağlamında bir sürü şey yaptırılmışsa, bir derin yapılanma elemanının Işın Gürel'e saldırtılması bile kapatma bağlamına katkı yapmışsa bugünlerde de benzer bir senaryo tekrarlanıyor bana kalırsa... Manisa'da Bülent Arınç ve valinin yanında sarıklı, cübbeli çakma bir şeyh oturtuluyor... Tayyip Erdoğan için "Son Osmanlı Padişahı 1. Recep Tayyip Erdoğan" diye saçma sapan bir pankart açılıyor... Tunceli İl Özel İdare ofisinde AK Parti afişleri bulunuyor... *Samanyoluhaber* bu konuda uyanık davranıp, güzel de bir haber yaptı...

Öte yandan ise bir takım 'gatakulli'ler dönüyor, tahliyeler oluyor... ETÖ karşıtı çizgide gibi gözüken bazı "bizim çocuklar" çizgi değiştiriyor. Abdullah Gül'ü dizilerinde Ergenekoncu diye gösteriyorlar... Kendilerine Ergenekon sorulduğunda "Var mı yok mu bilemeyiz, masum insanlar tutuklanmasın" diyorlar...

Bir yandan Ergenekon süreci çok açık biçimde tavsama eğilimine giriyor... Bir yandan da anlaşıldığı kadarıyla Abdurrahman Yalçınkaya ikinci kapatma iddianamesini hazırlıyor... Duyumlarıma göre kimi devletlular aralarında "Eylül 2009'da ikinci kapatma davası geliyor" diye konuşmaya başlamış bile...

İşte yukarıda saydığım saçma sapan gelişmeler de muhtemelen o kapatma davası için tertipleniyor... Yani, nerden bakılırsa bakılsın yeni bir derin yapılanma operasyonunun içindeyiz... AK Parti'yi seçimle deviremeyeceğine inanan zinde kuvvetler yapılabilecek tüm postmodern gatakullileri yaparak bir şeyler yapma gayretindeler... Bir darbe ortamının yaratılması için organize cinayetler işleyemiyorlar belki bu aralar, ama elleri de boş durmuyor...

Bu oyunu artık bu ülke bozabilmeli!! AK Parti bu konuda öncelikle müteyakkız olmalı... Hatta şeyh ve pankart olayı gibi hadiseler derhal detaylı soruşturulmalı... İçlerinde operasyon olmayan olaylar da olsa derhal "bizim çocuklar" denmeden bu tür şeyleri dışlamalı AK Parti... ETÖ zihniyetinin ekmeğine yağ sürmemeli...

Ömer El Beşir gibi "bizim" katillere de, bir darbe ortamının yaratılması için kullanılan "bizim çocuklar"a da sahip çıkmamalı AK Parti... Ahlaken de siyaseten de fecaat bu...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eylül 2009 darbesini önleyelim! Oyunu bozalım!

Rasim Ozan Kütahyalı 14.03.2009

Son yazımda şu günlerde AK Partiyi ikinci yargısal darbe girişimiyle devirmeye yönelik hazırlıklar olduğundan bahsettim... Evet, yineliyorum ki şu an tam da 28 Şubat öncesi günlerini andırır bir şekilde bir yargısal darbe zemininin yaratılması operasyonu yürümektedir... **Müesses nizam son bir altın vuruşa hazırlanmaktadır...** **Bu konuda çok net ve kesin konuşuyorum...** Hem AK Parti hem bir bütün olarak İslami kesim hem de tüm özgürlükçü-demokratlar teyakkuza geçmelidir...

28 Şubat zamanlarında "Devletin tepkisi aslında bize değil, şu gruptakilere" diyerek kendini kandıran ve eyyam yapan tüm İslami cemaatler ve oluşumlar kendi akıbetlerini iyi hatırlamalılar... O 28 Şubat treni kimseyi ayırt etmeksizin tüm dindarların üzerinden geçti... Hâlâ da o süreç bitmiş değil, başörtülü kızlar hâlâ okula

giremiyor, büyük bir haksızlık içeren saçma sapan katsayı sistemi hâlâ devam ediyor...

Özellikle Saadet Partisi yöneticileri ve tabanı şu konjonktürdeki tavırları üzerinde yeniden düşünmelidir... Tam 28 Şubat darbesi zamanlarında RP-karşıtı bir tutumda olan İslami oluşumlara olan haklı tepkilerini iyi hatırlamalı tüm SP'liler... **Kendilerinin şu an o dönemin çarpık zihniyetteki "dindar"larından ne farkları var diye kendilerini sorsunlar lütfen...**

AKP'ye açılması tasarlanan yeni bir kapatma davası için "delil" teşkil edecek organize-gelişmeleri yeniden analım... Çakma bir şeyhin Manisa'daki bir toplantıda Bülent Arınç'ın ve il valisinin yanına oturtulması... Metrobüs açılışında "*Son Osmanlı padişahı 1.Recep Tayyip Erdoğan*" gibi saçma sapan bir pankartın açtırılması... Tunceli İl Valiliği'ndeki garip gelişmeler... Ve son olarak da aleni bir operasyon olan TÜBİTAK-Darwin tertibi...

Valiliklerin AK Parti İl Başkanlığı gibi kullanıldığı tezi Eylül 2009 için tasarlanan yargısal darbe girişimi için temel teşkil edecek... Bu anlaşılıyor... Manisa ve Tunceli gelişmesi o şekilde kurgulanmış durumda... Öte yandan ilk kapatma davasında yer alan *Bilime dinsel inanç müdahalesi* "delil"i ikinci kapatma davası için de ısıtılıyor... Son TÜBİTAK-Darwin tertibi tam bu şekilde kurgulanmış bir hadise...

Doğa bilimleri sahasına dair literatürü incelikle takip eden yakın dostum İlkan Dalkuç'un vasıtasıyla hasbelkader ben de uzun zamandır TÜBİTAK yayınlarını takip ederim... Asgari insaf sahibi herkes biliyor ki AKP döneminden sonra TÜBİTAK'ın evrimsel biyoloji noktasındaki çizgisinde zerre değişme olmadı. Evrimsel biyoloji literatüründeki son gelişmeler hep bu kurum aracılığıyla Türkçe literatüre –çok da uygun fiyatlarla- geçmeye devam etti. Daha üç ay önce TÜBİTAK **20. asrın Darwin'i** olarak anılan dâhi evrimsel biyolog Ernst Mayr'ın Harvard tarafından basılan *This is biology: The science of the living world* kitabının nefis bir tercümesini yayımladı... Tam bu operasyonel haberlerin çıktığı günlerde masamda duran kitaplardan biri Mayr'ın bu eseriydi... Daha yeni almıştım... Bu kitap tam aksine *akıllı tasarım* gibi evanjelizmden ithal obsesyonları olanların TÜBİTAK ve dolayısıyla AKP'ye saldırmalarına vesile olacak bir çalışmaydı...

Detaya inince TÜBİTAK-Darwin operasyonunun arkası anlaşılıyordu... Son dakikada konuyla ilgili uzman da olmayan bir hanımefendiye "vahiy" inmişti. Pat diye 15 sayfa Darwin'e dair çalakalem bir makale yazmış ve kapağı da pat diye değiştirmişti... Bu son dakika kurgusu niteliğindeki kapak medyaya servis edilmişti... Ardından normal olarak derginin orijinal hali piyasaya çıkınca da kaç gündür medyada yer alan safsatalara zemin hazırlanmış oluyordu... "*AKP, dinsel sebeplerle bilime müdahale ediyor*" gerekçesinin yaratılması için yapılan derin bir operasyondur yaşadığımız... Tıpkı 28 Şubat günlerinden birçok benzer operasyon gibi...

İşin daha üzücü yanı kimi AKP'li milletvekillerinin ve İslami medyanın bir bölümünün yine ve yeniden bu oyuna gelip bu derin yapılanma tertibi olay etrafında lüzumsuz laflar etmeleri idi... Onlar laf ettikçe bu derin operasyon anlam kazanıyor ve AKP'ye karşı ikinci yargısal darbe girişiminin zemini kuvvetleniyordu... Merkez medyada ETÖ zihniyetindeki kalemlerin bu operasyonel haberlere mal bulmuş mağribi gibi saldırmalarını anlıyorum... Ama AKP'lilerin ve dindar yada özgürlükçü-demokrat olma iddiasındaki kalemlerin hâlâ bu oyunlara gelebilmelerini, bu gelişmeler kendiliğinden oluyormuş gibi analistçilik yapabilmelerini aklım almıyor, vicdanım kabul etmiyor... Bu memlekette hiç mi ders almayacağız? Hep mi bu destabilizasyon operasyonlarına mağlup olacağız?

TÜBİTAK-Darwin olayı, padişah-pankart olayı, çakma şeyh olayı... Eylül 2009 için tasarlanan yeni bir altın vuruş operasyonunun zemininin yaratılması için kurgulanmış gelişmelerdir... Sistem yeni bir

yargısal darbe girişimine hazırlanmaktadır... Bu girişimi ancak şimdiden uyanırsak önleyebilir ve durdurabiliriz... Kimi büyüklerimiz bu düzene alışmış olabilir ama ben habire kendini tekrarlayan saçma sapan bir ülkede yaşamak istemiyorum... Yeter artık!!! Ülkem bunu hak etmiyor!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Darbe önleme amaçlı erken uyarı sistemi!

Rasim Ozan Kütahyalı 18.03.2009

28 Şubat darbesinin zemininin yaratılması için yapılanları hatırlıyoruz... Hepimiz şu an somut belgeleriyle o dönemin derin yapılanma tertiplerinin farkındayız... Oysa o dönem Fadime Şahin-Müslüm Gündüz meseleleri üzerine, Aczmendiler gibi "tarikat"lar üzerine analizlerle doluydu Türk medya köşeleri... Tezgâhlanan tertipler üzerinden bir temsil kabiliyeti aranır, bundan hareketle bu olaylara karşı saldırı ya da savunma pozisyonunda olurdu Türk gazetecileri ve akademisyenleri...

Bugünden bakıldığında o köşelerde yazılanlar acı acı gülmek için birer vesileden ibaret... Benzer şekilde 27 Nisan darbe girişimine ortam yaratılması için de çok şey yapıldı... 28 Şubat'a oranla daha da kanlı operasyonlardı bunlar... Danıştay saldırısı, Cumhuriyet Gazetesi bombalaması gibi *Kendin pişir, kendin ye* operasyonları bağlamında neler yazıldığını hatırlıyoruz... Onlara daha da acı hisleri içimizde duyarak gülüyoruz ya da belki hiç gülemiyoruz...

Sonuç olarak dünyanın düz olduğu kabulünden hareketle yazılanlardan bir farkı yok bugün, o darbe ortamının yaratılması sürecinde kaleme alınan satırların... Farklı toplumsal kesimler arasına nifak sokmak için, bir iç çatışmayı kışkırtmak için, bir kaos ve paranoya ortamı yaratmak için yapılanları farkedemeyip bu derin tezgâhlara gelerek yapılan analistçiliklerin hepsi boş bugün... Tabii bile bile, kasıtlı yazılan satırlar hariç... O kalemler zaten o derin operasyonun bizatihi tamamlayıcı parçalarıydı. Dolayısıyla onlar görevlerini yerine getirdiler... Ama ya gerçekten bu ülkede hukuk ve ahlak dışı bir askerî vesayet rejimini samimiyetle istemeyen kalemler? Gerçekten bu ülkenin özgürlükçü-demokrat bir rejimi hak ettiğini düşünenler? Her şeyden evvel yapılacak muhtemel darbenin ilk hedefleri olacak olan dindar yurttaşlarımız?

Evet, bu oyuna 28 Şubat darbesinin hazırlanması sürecinde hep beraber geldik... 27 Nisan muhtırası ve ardından gelen 14 Mart yargısal darbe girişimi sürecinde hem geldik hem gelmedik, o daha karmaşık bir süreçti... Ama şimdi gelin bu oyunu tümenden ve kökünden bozalım!!!

Lafı uzatmayacağım... Özellikle bu ülkenin dindarları için tezgâha düşmeme, oyuna gelmeme noktasında son derece net üç maddelik bir erken uyarı sistemi önerim var... Belli söylemler dillendirildiği an bu ülkede bir darbenin başarıya ulaşmasını istemeyen her yurttaşımızda erken uyarı zilleri çalmaya başlamalı... O sözler duyulduğu an alarma geçilmeli...

1. Her kim ki *mason, sabetayist, Yahudi, siyonist* anahtar sözcükleriyle şu an yaşadığımız ülkeyi yorumlamaya kalkıyorsa oradan kaçın!!!... Türkiye'de yaşananlar bağlamında *mason, sabetayist, Yahudi, siyonist* anahtar sözcüklerini duyduğunuz an bilin ki orada Türkiye dindarlarının aleyhine bir tezgâh kurulmak üzeredir... Samimi olarak böyle obsesyonları olan ve bu sözcükleri kullanarak izahlar yapmaya kalkanlar da bilsinler ki bir derin yapılanma operasyonu tarafından kullanılmaktadırlar!!

2. Her kim ki *Darwin, evrim, yaratılış* anahtar sözcüklerini duyduğu an bilsin ki bir derin yapılanma tertibi devrededir!!! Bu sözcükleri dindarlara sempatik görünecek vurgularla kullananlarla, dindarları rahatsız edecek bir tonlamayla konuşanlar arasında hiçbir ama hiçbir fark yoktur!!! Bilsinler ki görünen çatışma köküne kadar sahte ve yalan bir çatışmadır!! *Darwin, evrim, yaratılış* sözcüklerinin etrafında bir popüler tartışma varsa bu kesinlikle ve kesinlikle dindarlar aleyhine kullanılacak demektir!! Bu anahtar sözcükleri duyduğunuz anda hiçbir yorum yapmayın, yapana da mesafe alın!!

3. Eğer herhangi bir AKP toplantısında birileri aşırı övgü pankartları açıyorsa ya da bir ayet veya hadis okumaya başladıysa yada vurgulaya vurgulaya İslami söylemler içindeyse o adamı durdurun ve “Ne halt yiyorsun hemşerim?” diye sorgulayın!! Yine aynı şekilde medyanın da olduğu bir ortamda geleneksel bir İslami kıyafetle meşayih yada ulema kılığında birileri dolanıyorsa o adamın ortamdan çıkarılmasını sağlayın!! Aynı şekilde medyada böyle tipler görünüyorsa karşılarında laikçi tipler falan oluyor, kavga ediyorsa bilin ki orada yeni bir operasyon var demektir!! Laikçi tiplere karşı o “dindar” tipini savunmayın, aksine o “dindar” tipinin ilgili makamlar tarafından detaylı soruşturulmasını talep edin!!

Bu üç maddede de ilgili kişiler sonuna kadar samimi olabilir (az ihtimal ama olabilir)... Ama sonuç olarak bir kaos ortamının yaratılması için operasyonel amaçla kullanıldıkları kesindir... Bu ülkenin tarihiyle bu sabittir!! Özellikle bu konuların seçilmesi bu meselelerde dindarların hassas dolayısıyla provokasyona açık olduklarını bildikleri içindir... Ortam yoksa hiçbir derin operasyon başarılı olamaz... Sibirya’da muz yetişmez... Lütfen şu ortamı bu darbe özlemcilerine bu sefer vermeyelim!! Önce AK Partililer, sonra dindarlar sonra da tüm özgürlükçü-demokratlar bu süreçte uyanık olmak zorunda... Şu an yine *kendin pişir, kendin ye* operasyonları yürürlüktedir... Biliniz ki birileri Eylül 2009 için yargısal darbe sürecini başlatmıştır...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürtçü, Alevici, Fethullahçı, Ermenici

Rasim Ozan Kütahyalı 21.03.2009

Hafta içi İstanbul’un köklü okullarından birine, Pertevniyal Lisesi’ne davetliydim. Lise öğrencileriyle harika bir sohbet toplantısı gerçekleştirdik... Aslında bundan birkaç hafta önce için sözleşmiştik. Fakat bazı hocalar benim gelmemeye itiraz etmişler, okul yönetimine baskı yapmışlar. Anladığım kadarıyla o sebeple bu gecikme olmuş...

İtirazcı hocalardan birinin benle ilgili tanımlaması çok hoşuma gitti... Bu kişi direkt içini dökmüş ve bana dair **“Bu yazar Kürtçü, Alevici, Fethullahçı, Ermenicidir,okulumuza gelmesin!”** demiş... Bu dahiyane tanımlamaya bayıldım. Türkiye’de egemen devlet zihniyetini bu kadar net deşifre eden bir tanımlama olamazdı herhalde... Egemen devlet bakışının aydınları biraz daha sofistike olmak gerektiğini düşündükleri için böyle açık açık tekmili birden bilinçaltılarını yansıtan tanımlamalar yap(a)mıyorlar. Eyyam yapıp, lafı döndürüyorlar... Bu öğretmen bey bütün içtenliğiyle, dürüstçe bir tanımlama yapmış...

Geçenlerde NTV’nin seçim otobüsünde de üç üniversiteli “çağdaş” genç bütün içtenlikleriyle bir askerî darbe talep ettiler... Birçok insan NTV’ye tepki gösterdi, direkt bu ifadeleri yayınladığı için... Ben öyle düşünmüyorum. Ben tam aksine o programı “gerçekleri açığa çıkaran” işlevinden ötürü kutluyorum... Benim de hemşerim olan

"İnşallah Deniz Feneri'nden para aldıkları ortaya çıkar da AKP'yi de kapatırlar. Yeter artık, tek çare askeriye'nin gelmesi, başka yol yok" diyen üniversite öğrencisi patolojik ve istisnai bir vaka değil maalesef... Bu konuşmaları işitince içinden "Helal olsun valla bu gence" diye geçiren çok sayıda gazeteci ve akademisyen var bu ülkede. Özel konuşmalarında bu üniversite öğrencilerinden bir farkları yok zaten... O öğrenciler gibi bodoslama konuşmuyorlarsa "siyaseten doğruluk" kriterinin bu topraklara birazcık da olsa uğramış olmasındandır... Gerçi kaos ortamı arttıkça bu kriter de kalmaz bizim ülkemizde, herkes bu öğrenciler gibi "dürüst" olmaya başlar...

Hurşit Tolon'un sistematik olarak internete düşen ses kayıtlarında da bu "dürüstlük"ü açıkça görmek mümkün... Türkiye'nin gerçek düzenini bilenler için hiç şaşırtıcı değil elbette bu sözler... Generalleri bir yana bırakalım askerin kendi dışındaki devlet birimlerine bakışı en aşağı kademelere kadar böyledir zaten... **Biliyorsunuz kâğıt üzerinde Jandarma kuvvetleri İçişleri Bakanlığı'na bağlıdır. Oysa bu ülkenin bir Jandarma başçavuşu bile bulunduğu ilçenin kaymakamını takmaz... Jandarma karşısında bu ülkenin her kaymakamı ancak Yalova kaymakamı hükmündedir...** Geçtiğimiz aylarda bir Jandarma korgeneralinin bile içişleri bakanına muhtıra verebildiğini gazetemizin manşetinden okumuştunuz... Korgeneral, tehditvari bir üslupla bakana ayar veriyordu o resmî yazıda... **AKP sultasından bahsedilen bir ortamdayız ya sürekli, acaba bu korgeneralle ilgili en ufak bir işlem yapabildi mi bu hükümet? Bir memur en üst amirine ayar verebiliyor, o hükümet buna boyun eğebiliyor, sonra da bu hükümetin yarattığı korku ortamından bahsedilebiliyor!!** Bu son örnek hâlâ kimin kimden korktuğunu net bir şekilde gösteriyor aslında... Hâlâ Türkiye'nin çarpık devlet düzeni değişebilmiş değil...

Muasır medeniyet seviyesine ulaşmış bir ülkede bu anayasal had bilmezlik derhal cezalandırılırdı... Had bilmez memurun görevi o an bittiği gibi, ardından da hukuki süreç başlardı... Birileri "Biz böyle gördük, böyle yaptık, böyle yaşadık!" diye haykırabilir ama burası doğru düzgün bir devlet olacaksa bu işler böyle olacak! Anayasal haddini aşan memurlar derhal açığa alınacak! **Başka bir devlet görevlisine "Bunu yapmazsan senin bacaklarını kırarım" diyenler, gazetecileri arayıp "Makatuna süngü bağlarım, cepheleri gezdiririm" diyenler derhal yargılanacak! Bu ülkenin genç kuşakları artık böyle görecektir ve böyle yaşayacaktır! Çağdaş uygarlık düzeyinde yaşayan ülkelerin yurttaşları böyle görüp, böyle yaşıyor çünkü!**

Bu toplumun iradesiyle başa gelen hükümet de ancak bu kararlı adımları atabilirse gerçek anlamda iktidar olabilir... Bilinmeli ki seçimle gelen hükümetleri iktidar yapmama lobisinin temsilcileri Eylül 2009 için yeni planlar yapmaktadır... AKP, bu oyunu bozabilmelidir... Seçim sonrası AB sürecinde tam anlamıyla gaza basılmalıdır... Özellikle gayrimüslimler ve Aleviler konusunda bu hükümetten ezber bozan devrim niteliğinde icraatlar gelmelidir... Kürt meselesinde DTP ile aynı masaya oturmalıdır başbakan hemen seçimlerden sonra...

O öğretmen haklı aslında... **Kürtçü, Alevici, Fethullahçı, Ermenici tabiri çok isabetli... Kürtlerin, Alevilerin, Sünni-dindarların ve gayrimüslimlerin haklarına ve özgürlüklerine hiçbir ayırım yapmaksızın sonuna kadar sahip çıkabilmeli bu ülkenin her yurttaşı...** Bu dört temel kesimin erdem ittifakını kurabilmesini sağlamalıyız artık bu ülkede... Egemen sistemin zenciyi zenciye kırdırma taktiklerine gelmemeliyiz artık... AK Parti bu oyunu bozabilirse tarih yazar bozamazsa da tarih bu partiyi tasfiye eder... 2009 seçimleri son fırsattır...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Soner Çağaptay muamması

Türkiye’de bir darbenin başarıya ulaşabilmesi için Batı’nın (özel olarak da ABD’nin, Ortadoğu bağlamında da İsrail’in) bir şekilde onayının alınmasının şart olduğunu hepimiz biliyoruz... Bu onay illa aktif destek anlamına da gelmiyor. Batı’nın köstek olmaması “tarafsız” kalması da onay kadar önemli olabiliyor... **Ne Ergenekon Ne AKP dedirtilen, Türkiye’de yaşananlar karşısında paralize olan bir Batı elitleri kamuoyu yaratılabilmesi de bir nevi gizil onay anlamına geliyor...**

Ergenekon yapılanmasının özellikle son dört sene içinde Batı siyasi elitlerinin kafasını karıştırma konusunda başarılı olduğunu söylemek mümkün... 2000’li yıllarda bu ülkede özellikle gayrimüslimlere yönelik sistematik tacizler ve saldırılar tavan yaptı. Gayrimüslimlere düşmanlık pompalayan kitaplar yazdırıldı, TV dizileri desteklendi. Bir nefret ortamı yaratıldı. Bu sürecin sonunda özellikle 2006-7 döneminde hepimizin bildiği alçakça suikastlar, cinayetler işlendi... ETÖ zihniyeti bir yandan bu alçaklıklara imza atarken, dışarıda da bu yaşananların sorumlusu olarak AKP’yi işaret eden yayınlar yaptırıyordu... Batı medyasında “*Köktendinci AKP hükümeti Hristiyanları ve Yahudileri katlediyor*” tipi haberlere kadar varan bir dezenformasyon operasyonunu yürütüyordu Ergenekon yapılanması... AKP hükümetinin kimi üyelerinin Batı-düşmanı bir filmin galasına gidip övücü sözler söylemesi tam da bu operasyonun arzuladığı ve planladığı bir şeydi... 2006 yılı boyunca Batı siyasi elitlerini AKP hükümetinden soğutmak için kullanılan en önemli argüman bu olmuştu... Bu AKP’li aktörler kendi partilerini hukuk dışı yollardan devirmek isteyenlerin ekmeğine bizzat kendileri yağ sürmüştü...

Şu an yaşadığımız Davos-sonrası süreçte de Ergenekon’un Batı yapılanması yeniden hareketlendi... Şu an çok kritik bir sürecin içindeyiz... “*AKP,Türkiye’yi Batı’dan koparıyor*”, “*AKP,antisemitizmi destekliyor*” tipi dezenformasyon çabaları için Batı’da ortam inanılmaz müsait durumda... Etyen Mahçupyan geçen hafta “*Ulusalcıların Batı kanadı*” adında mükemmel bir yazı kaleme aldı. Orhan Kemal Cengiz’in *Zaman*’da yayınlanan “*Ergenekon’un muhteşem geri dönüş planı*” adlı makalesi de aynı şekilde çok dikkatle okunmalı... Yukarıda bahsettiğim gibi Davos-sonrası ortam müsait olunca Batı medyasında Türkiye uzmanı namıyla makale yazan kimi isimler “*AKP, Türkiye’yi İslami rejime götürüyor*” tipi maksatlı ve manipülatif yazılarına hız verdiler son dönemde... **Bu manipülatör yazarların arasındaki en kritik isim Soner Çağaptay... Çok net olarak ifade ediyorum ki Çağaptay yazdıklarına kendi de asla inanmıyor...**

Ben Çağaptay’ın Yale Üniversitesi’ne doktora tezi olarak sunduğu, sonrasında da Routledge tarafından basılan *Islam, Secularism and Nationalism in Modern Turkey: Who is a Turk?* adlı kitabını yakın bir zamanda okudum... Çağaptay bu çalışmasında Kemalizmi çok net ve ağır bir dille eleştiriyor. Kemalist rejimin Türklük kimliği etrafında Kürtlere, gayrimüslimlere ve hatta Alevilere sistematik olarak zulmettiğini söylüyor. Kemalizmin etno-ırksal bir zeminde yurttaşlığı tanımlayarak Türkiye’nin etnik ve dinsel çeşitliliğini yok eden bir faşist yönetim zihniyetine sahip olduğunu iddia ediyor. Çağaptay’ın bu eserinde “*Kemalizm’in olumlu tarafları da vardır*” tipi tek bir satır dahi yok. O derece net ve tavizsiz bir anti-Kemalist çalışma bu. Espriyle söylersek ETÖ’nün baş hedefi Orhan Pamuk’un söyledikleri, Çağaptay’ın yanında fazlasıyla Kemalist kalır... **Ortalama bir TSK mensubu bu çalışmayı okuduğunda Çağaptay’ı satılmış bir vatan hain olarak ilan eder... Generaller Çağaptay’ın bu zehir zemberek kitabındaki tek bir sayfayı bile okumaya tahammül edemezler...**

Fakat aynı anti-Kemalist Soner Çağaptay Batı’daki “*Asker kontrolündeki Kemalist rejim Türkiye için en uygun sistem, alternatifi İslam rejimi olur*” lobisinin bir numaralı adamı... *Newsweek*’te en son yayınladığı *Turkey’s Secret Power Brokers* makalesini tam da bu ahlakdışı zihniyet yapısıyla kaleme almış Çağaptay... Yazı, maksatlı ve kasıtlı ifadelerle dolu. Ergenekon terör yapılanmasıyla AKP’yi eşitleyen, savcılık iddianamesinde olanları fantezi olarak küçümseyen, bu soruşturma sürecini “*AKP’nin muhaliflerini sindirmesi*” olarak anlatan utanç verici bir yazı bu... Çağaptay, daha evvel de yaptığı gibi liberalizmi de istismar etmeyi de ihmal etmiyor.

AKP'nin liberalleri de ezdiğini dahi söyleyebiliyor!!

Çağaptay gibi *Türkiye uzmanı* olarak Batı medyası için maksatlı yazılar kaleme alan bu isimlere kendilerinin de inanmadığı bu satırları hangi ilişkiler ağı yazdırıyor ona odaklanmak lazım...

Bundan da önemlisi, **Türkiye'nin sahici özgürlükçü-demokratlarının İngilizce merkez medyada daha fazla görünmesi, daha sık yazılar kaleme alması lazım**. Çağaptay gibilerinin kötü niyetli dezenformasyon çabalarına karşı meydan okumak önce onlara düşer... Batı'da ciddi bir itibara sahip olan LDT'ye ve en başta Atilla Yayla'ya bu konuda görev düşüyor öncelikle. Ergenekon'un Batı kanadını oluşturan çakma-liberallerin gerçek yüzünü deşifre etmek gerekiyor... Ortada kirli bir oyun var...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ya Nisan devrimi... Ya Eylül darbesi...

Rasim Ozan Kütahyalı 28.03.2009

Bir yandan daha evvel olmuş derin yapılanma operasyonlarının yargılandığı bir dava süreci içindeyiz... Bir yandan da kalan son gücüyle, son bir altın vuruş yapabilmek için zemin yaratılmaya çalışılan bir ortamdayız... Olmuş olan tezgâhların hesabını sonuna kadar sormalıyız... Ama bir yandan da olmakta olan tezgâhlara karşı uyanık olmalıyız...

Eylül 2009 için tasarlanan yargısal darbe girişimi bağlamındaki yazılarımdan sonra epey AK Partili milletvekili beni aradı. Bu sefer beklemediğim ölçüde AK Partilileri müteyakkız gördüm... *Kurtlar Vadisi* gibi psikolojik harp yönlendirmeleri bağlamında da hemen hepsi uyanmıştı artık... Fakat bu teyakkuz, bu seçimlerin ardından devrimsel nitelikte yasal reformlar ve fiili icraatlarla desteklenmezse, hiçbir ama hiçbir anlam taşımayacaktır! Bunun tüm AK Partililer çok çok iyi bilmeli kanaatimce...

Evet, bu seçimler bir referandum niteliği taşımaktadır... 29 Mart gecesi AKP yüzde 45-50 bandında bir toplumsal desteği arkasında bulabilmelidir, bulması gerekmektedir... AKP'nin oyunun bu bandın altına düşmesini yaşadığımız bu konjonktürde hiçbir özgürlükçü-demokrat istemez diye düşünüyorum... AKP'nin "Kaleleri fethedeceğiz" tipi saçma sapan davranışlarına haklı bir tepki gösteren Diyarbakırlı DTP seçmeni de AKP'nin oylarında dramatik bir düşüş yaşanmasından memnun olmayacaktır diye inanıyorum... Aynı şekilde SP'li seçmenlerin de böyle bir ihtimalden asla mutlu olmayacakları kanaatindeyim. SP'liler derin yapılanmanın tertiplerini iyi bilen, bu tertiplerden çok zarar görmüş bir kitledir. Ne kadar eleştirseler de AKP'ye yönelik bir derin yapılanma darbesinde asla eyyamcı tavırlar içine girmeyip onurlu bir duruş sergileyeceklerdir...

Bu bağlamda SP'lilerin özellikle il genel meclisi oylarında bu seçim AKP'yi desteklemesi gerektiğini ısrarla her çıktığım yerde söylüyorum... Numan Kurtulmuş zarafet ve nezaket sahibi bir İstanbul beyefendisi, benim çok saygı duyduğum bir insan. Geçen hafta SP teşkilatı beni kahvaltıya davet etti. Orda da bunu partililere karşı açık açık söyledim. Başkan adaylarından daha önemli olan şey il genel meclisi oylarıdır... SP'liler başkan adaylarını destekleyebilir, o konuda bir yorum yapmam ama il genel bağlamında bu seçim partilerine oy

atmaktan feragat etmeliler... **29 Mart seçimleri ETÖ davasının gölgesinde ve yeni bir yargısal darbe girişiminin arifesinde yapılmaktadır... Bunu unutmamak gerekiyor... AKP'nin statüko karşısında cesaretinin kırılmaması, özgüveninin zedelenmemesi gerekiyor...**

Öte yandan 29 Mart seçimlerinde güçlü bir toplumsal destek bulacak olan AKP'nin meselesi orada bitmiyor, bilakis 30 mart sabahı yeniden başlıyor... **AKP, 30 mart sabahından itibaren yeni iktidara gelmiş gibi bir hevesle, beklemeksizin devrimsel bir sürece girmek zorundadır... Eylül 2009 statüko darbesini engelleyecek olan yegane şey Nisan 2009'da başarılabilecek olan bir özgürlük devrimidir...** Aslında ben *devrim* kelimesinden çok hoşlanmam. Devrim kelimesi *devrim* adına yapılacak her türlü "geçici" haksızlığın ve adaletsizliğin meşrulaştırılmasını getirir aklıma. Kendine Devrimci diyen her türden siyasi hareket "devrim" adına çok kan dökmüş, çok gözyaşı akıtmıştır insanlık tarihinde... Fakat 2009'un nisan ayı içinde süratle gerçekleşmesi gereken hukuki ve tatbiki reformları adlandırmak için söylenebilecek en isabetli kelime devrim şu an... Bu ülkenin kırılmış tüm kalplerine hitap edecek bir vicdan ve özgürlük devrimi gerekiyor bu nisan... O zaman Yasemin Çongar'ın yazdığı gibi gerçekten baharı yaşayabilecek bu ülke...

Seçim sonrası süreçte, AKP hükümeti öncelikle anında parti kapatmayı Anayasa Mahkemesi'nin oybirliğine bağlayan yasayı çıkartmakla işe başlamalıdır... İkinci olarak, yıllardır rafta bekleyen azınlık vakıfları ve ilgili yasalar, AB müktesebatına ve gayrimüslim yurttaşlarımızın temel taleplerine uygun bir şekilde derhal çıkartılmalıdır... Cemevleri derhal diğer ibadethanelerden farksız bir statüye getirilmeli, Madımak'ın müze haline getirilmesi için süreç başlamalıdır... Kürt coğrafyasında oy durumu ne olursa olsun Diyarbakır Cezaevi'nin müze haline getirilmesi projesi anında devreye sokulmalıdır. Kürtçe yer adlarının orijinal haline döndürülmesi girişimine hız verilmelidir...

Başbakan bana göre beklemeksizin hemen 30 mart sabahı Ahmet Türk'ü makamına davet etmelidir. AKP hükümeti DTP ile silahlara veda amacıyla aynı zeminde konuşabilmelidir. AKP ile DTP ilişkileri bu nisan ayında havalanın güzelleşmesiyle paralel gitmelidir... DTP'nin siyasi varlığının AKP tarafından dışlanması Eylül 2009 darbe sürecini hızlandırmaktan başka bir işe yaramaz... DTP'nin de uzatılan bu eli çevirmeyeceğine eminim. Böyle özgürlükçü-demokrat yönde ilerleyen bir AKP'yi de hâlâ "derin devletin temsilcisi" diye görüp aleyhte davranan bir DTP onbinlerce Kürdü katleden ETÖ zihniyetinin ekmeğine yağ sürmüş olacaktır... Böyle bir şeyin olacağını sanmıyorum...

Evet, hükümeti felç etme amacıyla hazırlanmakta olan Eylül 2009 yargısal darbe operasyonunu ancak esaslı bir Nisan devrimiyle bozabilir AK Parti... Aksi takdirde bedelini hep birlikte öderiz... Bu seçim çok önemli, çok hayati... Bu nisan ayı da...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seçim sonrası notlar...

Rasim Ozan Kütahyalı 01.04.2009

AK Parti yönetimine, özellikle de Başbakan Erdoğan'a bu seçimde en temel mesajı Kürt halkı verdi... "DTP'yi yok sayarak Kürt meselesini çözemezsin" diyor Kürt coğrafyası Erdoğan'a... Bu mesaj son derece net...

Sadece DTP'ye oy veren Kürtler değil, AKP seçmeni olan Kürtlerin de farklı düşünmediğinin bilinmesi lazım... Erdoğan'ın DTP'ye hitaben "PKK ile aranızda mesafe koyun, öyle gelin" tavrı en başbakancı Kürtler tarafından bile kabul görmüyor... Bu dönemde hükümet, bir yandan Kürt halkının haklı tanınma taleplerini karşılamaya devam etmeli, bir yandan da DTP ile iyi ilişkiler içinde olarak silahlara veda politikası gütmelidir... 25 yıldır süren kirlî ve çözümsüz savaşı bitirmeye odaklanmalıdır. Selahattin Demirtaş'ın seçim sonrası açıklamaları da son derece sağduyulu açıklamalardır... AKP bu yönde bir politika izlerse 2011 seçimlerinde Kürt coğrafyasında AKP lehine bambaşka bir tablo çıkacaktır...

Milliyetçilik Batı'ya kayıyor

Bu seçimde görüldü ki, sürekli milliyetçiliğin-muhafazakârlığın merkezi olarak takdim edilen Orta Anadolu'da AKP ciddi bir oy kaybetmemiştir... AKP'nin MHP'ye oy kaybettiği yerler Batı Anadolu şehirleridir... Türkiye'de milliyetçiliğin eksenini batı bölgelerine kaymaktadır... Orta Anadolu'da yeni ortasınıflaşan, Batı dünyasıyla ticari olarak bütünleşmekte olan bir geniş toplumsal kesim AKP'nin motoru olarak işlev görmektedir... Bu yeni-ortasınıfın hâkim güç olmaya başladığı Orta Anadolu şehirlerinde milliyetçi obsesyonlar hızla azalmaktadır... Buna mukabil daha seküler bir toplumsal yapıya sahip batı ve güney şehirlerinde milliyetçilik artmaktadır... Üstelik bu yeni-milliyetçilik tipi, Orta Anadolu tipi İslam ile dengelenmiş bir milliyetçilik de değildir... Milliyetçi ideoloji dindarlık zemininden kopup daha seküler bir zemine oturdukça etnisist-ırkçı bir güzergâha doğru kaymaktadır... Kürt meselesi bağlamında İslam ortak paydasıyla, "Kürtler de bizim din kardeşimiz" motivasyonu ile yumuşayan milliyetçilik tipi sekülerist/modernist bir yapıya büründükçe daha sert ve dışlayıcı bir nitelik kazanmaktadır... Doğan Gürpınar'ın *Türk Milliyetçiliğinin Batılaşması* diye çok isabetle adlandırdığı süreci yaşamaktayız şu an... Ulusalçılık diye ifade edilen yeni-milliyetçilik formu bu demek zaten... Bu bağlamda İlkan Dalkuç'un belirttiği gibi CHP-MHP oylarında da geçişkenlik artıyor... Üstelik bu geçişkenlik sadece batı bölgelerinde artmıyor. Erzurum ve Erzinan gibi Doğu vilayetlerinde de artıyor... **O bölgenin geçen seçimle karşılaştırmalı oyları analiz edildiğinde Alevi-Türk kesiminin de MHP'ye yönelebilmesi gibi ilginç bir durumla karşı karşıya olduğumuz sonucu çıkıyor...** O vilayetlerin sonuçları siyasetbilimciler tarafından dikkatle incelenmeli bence...

İki tip CHP'li modeli var

Öte yandan CHP'nin İstanbul ve İzmir illerinde başarısı konuşuluyor... Burada dikkat çeken şey hem Aziz Kocaoğlu'nun hem de Kemal Kılıçdaroğlu-Gürsel Tekin ikilisinin *hardcore Kemalist* CHP'li profilinde olmamalarıdır... Daha evvel de yazmıştım. CHP teşkilatlarında hep bu iki çizgi mücadele halindedir. Bir yanda atılacak politik adımları "**Kemalizme göre haram mıdır? Helal midir?**" süzgecinden geçiren bir *Kemalist mollalar konseyi* zihniyetinde partililer vardır... Bir yanda çoğu kırsal kökenli ve Alevi olan, temel dertleri partiyi büyütme, CHP'nin oyunu maksimize etmek olan, örgütçü nitelikleri baskın hevesli ve girişimci partililer vardır... İlk kısım partililer örgüt içinde sayıca azdır ama çoğunlukla tepe yerleri onlar tutmuştur. Bu tip CHP'lilerin devletin yüksek tepeleriyle araları sıkı fıkıdır. Sık sık partiye yüksek yerlerden mesajlar getirirler. Partinin "bu devleti kuran parti" kimliğini sürekli vurgularlar... İkinci kısım partililer ise yurttaşlarla birebir temastadır. İlçe ilçe, kasaba kasaba, mahalle mahalle gezerek CHP'ye rey toplamaya çalışırlar. Partinin daha çok "emekten ve yoksuldan yana" olduğu varsayılan kimliğini vurgularlar...

Kocaoğlu ve Kılıçdaroğlu'nun başarısı ikinci tip CHP'lilerin başarısıdır. Bu iki başkan adayı da periferide yer alan

yoksul toplumsal kesimlerden ciddi sayıda oy alabilmiştir... **Bu ikinci tip CHP'li kadrolar parti içindeki ve dışındaki Kemalist mollalar konseyi tipi "dinci" yapılanmayı kırabilirlerse ve CHP'yi gerçekten "laik" bir parti haline getirebilirlerse orta vadede CHP gerçekten bir iktidar alternatifi olabilir...** Deniz Baykal'ın özü itibariyle ikinci gruba yakın olduğunu düşünüyorum. Zaten oldum olası CHP'yi kayırıp, Baykal'a çakma taktiklerinden hoşlanmadım...

Kemal Kılıçdaroğlu'nun genel başkanlığa gelebilmesi ise hayalden ibarettir... Kızılbaş-Kürt kimlik kökenlerinden gelen bir kişi asla ve asla CHP'ye genel başkan olamaz... CHP'nin tarihsel genetiği buna izin vermez. Kemalist mollalar konseyi Kızılbaş-Kürt bir genel başkana asla tahammül edemez... "Realite" budur...

Fakat CHP'nin iktidar alternatifi olabilmesi ise bu ahlakdışı "realite"lerin kırılabilmesiyle mümkündür...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muhafazakârlaşma palavraları

Rasim Ozan Kütahyalı 04.04.2009

Türkiye giderek daha İslamileşen bir ülke mi oluyor? Dindarlaşma hızla artıyor mu? Türkiye'nin her yerinde adım adım muhafazakârlaşma baskısının hissedileceği ve netice olarak herkesin bunu kabullenmek zorunda kalacağı bir ülke mi olacağız?

Bu sorular etrafında dönen tartışmalarda genelde iki eğilim çarpışıyor... Bir tarafta böyle olmadığını ve adım adım bu ülkenin daha da modernleştiğini/ sekülerleştiğini düşünenler var... Öbür tarafta ise bu ülkenin daha İslamileştiğini/ muhafazakârlaştığını, geçmişte çok daha modern bir toplum olduğumuzu, bugün ise "kıvamımız"ın bozulduğunu, din baskısının toplumun üzerinde giderek daha çok hissedildiğini ve bu süreç sonunda daha "geri" daha "kapalı" bir ülke olacağımızı düşünenler var...

Net bir şekilde ifade edelim ki ikinci tarafın söylemi tamamen fos argümanlara dayanan, içi bomboş bir söylem... Bugünün Türkiye'si geçmişe kıyasla çok daha modern bir toplum ve her geçen gün daha da modernleşiyor... **O, kıvamımız pek yerindeydi denilen Kemalizmin altın yıllarında Türkiye toplumu çok daha monolitik, uniform, hiyerarşik ve durağan yaşayan çakma-modern bir toplumdur.** Üstelik kıyafet olarak da İstanbul gibi bir kentsel mekânda tüm "modern" kadınlar başı açık olmakla birlikte, kıyafet çeşitliliği son derece az, tayyör modelinde Kemalizmin monolitik çakma-laik kadın tasavvuru hâkimdi. Bugünse bu ülkenin metropol ortamlarında stil olarak g-string iç çamaşırı eteğinin/ pantolonunun yanından gözükken kadınlara da, farklı bağlama tiplerinde rengârenk ya da siyah türbanlı kadınlara da, saçını maviye, mora boyamış, göz ve dudakları piercingli kadınlara da ve Kemalizmin ideali olan tayyörlü kadınlara da rastlayabiliyoruz. **Modernleşme zaten bizzat bu çoğulculuşma durumudur... Modernlik, sürekli farklılaşma arzusunda bir toplumsal yapı demektir...**

Biliyorsunuz ülkemizde tüm bu sekülerleşme/ modernleşme tartışmaları kadınlar üzerinden yürüyor. Biz de o güzergâhtan devam edelim... Çok açık ki, **sekülerleşme bağlamında bu ülkede hayata annesinden ve**

anneannesinden daha seküler bakmayan bir kadın ancak yüzde 1 oranında olabilir. Hatta bu rakam bile fazladır... Aslında *Türkiye muhafazakârlaşıyor* diyenlerin kaygısı, son derece muhafazakâr/ sağcı bir kaygı. **Kemalist LAST (Laik yaşam tarzına sahip Sünni Türk) ortasınıfları İslami kesimin görünürlülüğünden, toplumsal ve kamusal mekânda daha çok varolmasından, ortasınıflaşmasından rahatsız oluyor, konforu bozuluyor.** Aynı şey Kürtler bazında da geçerli ve Türkiye’de nasyonalizmin ve otoriter-sekülerizmin eşzamanlı Türk ortasınıflarında yükselişinin sebebinin burada aramak gerekiyor. Dolayısıyla bugün **Türkiye’nin kendine “modern” diyen yerleşik ortasınıfları bu ülkenin daha geniş ölçekte modernleşmesine direnç gösteriyor.** Kendilerinden kimlikli olarak farklı şekilde modernleşme talebi olan insanları hazmedemiyor, sindiremiyor ve korkuyor... Bu aslında tastamam sağcı hatta aşırı-sağcı/faşizan bir reaksiyonu örnekliyor... Kendine solcu diyenlerin büyük kısmı, İslam meselesi etrafında aşırı-sağcı/faşizan bir bakış açısına sahip bu ülkede. Sözgelimi Ece Temelkuran ile Hollandalı faşist lider Geert Wilders’in bu meselelere bakışı aynı çizgide...

“Anne ve anneannesinden daha seküler olmayan kadın var mı?” noktasından devam edelim... **Bugün bir yandan laik kesimin kadınları kendi içinde daha sekülerleşiyor... Mesela geçmişle kıyaslandığında bekâret kaygısı hızla azalıyor. İlk cinsel ilişkiyi yaşama yaşı düşüyor... Bireyselleşme geliyor. Dolayısıyla boşanmalar artıyor. Evlilik öncesi cinsel beraberlik yaşayanların sayısı hızla artıyor. Dahası bu durumun ahlaki bazda meşru olarak görülmesi daha da hızla artıyor.** Bu konuda tüm ampirik çalışmalar başka bir veri vermiyor bize. Zaten bunları zihni açık biri çıplak gözlemlerle de görebilir... Öte yandan **İslami kesim bazında geçmişteki dindar ailelerle kıyaslandığında bundan da hızlı bir modernleşme var. Kızlarını okula göndermek, modern bir eğitimden geçip iş sahibi olmaları, modern çalışma hayatına katılmaları yönündeki talep çok güçlü. Dindar aileler bu konuda bir zerre bile muhafazakâr değil. Kızları metropollere gitsin, okusun, iş sahibi olsun, çalışsın diye ellerinden geleni yapıyorlar.**

Söylenenin tam aksine Türkiye toplumu modernleşme talebi çok yüksek bir toplum. Annesi ve anneanesi gibi ev-merkezli yaşayayım diye düşünen, kendi bedenini, anne ve anneanesi gibi, kocasının namusu ve haysiyeti olarak gören başörtülü genç kadın sayısının da hızla azaldığı bir toplum... **Tam aksine bireyselleşme, kendini erkekle eşit görme, bireysel kariyer yolunda erkeğe taviz vermeden ilerleme eğilimleri hızla yaygınlaşıyor başörtülü kadınlar arasında...**

Bu sekülerleşme sürecinin önünü tıkayan güç ise ironik biçimde Kemalist devlet zihniyeti... **Çakma-laik devletimiz (özellikle de Genelkurmay Karargâhı) gerçek anlamda laikleşmenin önünde “gerici” bir engel teşkil ediyor...** Bu konuya devam edeceğiz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Modernleşmek özgürleşmek midir?

Rasim Ozan Kütahyalı 08.04.2009

Türkiye’nin hızla muhafazakârlaştığını iddia edenlerin, geçmişte çok daha modern bir toplum olduğumuzu iddia edenlerin kendisine başka bir açıdan sorması gereken bir soru var... Mesela; **Baba ve koca otoritesini kabul etmiş, ev-merkezli yaşayan, erkeğine hizmet etmeyi temel kadınlık görevi sayan, tayyör modeli**

başı açık kadın mı moderndir? Yoksa babasının yanında da bacak bacak üstüne atabilen, “Baba naber ya!” diye söze başlayabilen, “Bedenim bana aittir, kocamın malı değilim” diyen, kariyer yapma hedefinde ve hayalinde olan bir türbanlı kadın mı daha moderndir?

Görünüm olarak biri başıaçık, öbürü ise tesettürlü... Ama hangi kadın modeli daha modern ve daha seküler? Modern yaşam tarzına ilişkin hassasiyetleri olan insanların bu soru etrafında iyi düşünmesi lazım... Bu örneklediğim tipte başörtülü genç kadın sayısının hızla arttığı bir toplumuz... Yani toparlarsak geçen yazıda da söylediğimiz üzere geniş anlamda bu ülkede hayata kendinden önceki kuşaktan daha seküler bakmayan çok çok nadir insan göstermek mümkündür... Kitlese bazda her kuşak öncekine göre daha modern ve daha seküler bu ülkede... Modernleşme/ sekülerleşme/ kapitalistleşme süreci bu coğrafyada tam gaz ilerliyor... Zaten bu noktada hiçbir ciddi ve nitelikli sosyal bilimci farklı düşünmüyor...

Ama işte sorun burada bitmiyor, burada başlıyor... Modernleşme/ sekülerleşme ve onun ekonomik karşılığı olarak kapitalistleşme/ ortasınıflaşma, daha açık, daha liberal bir toplumu beraberinde metazori olarak getirir mi? Böyle bir soruya illa olumlu bir yanıt verebilmek mümkün değil... Hatta benim kanaatim **modernleşmenin her kesim açısından bağnazlaşmayı beraberinde getirme ihtimalinin de büyük olduğudur.**

Modernleşme/ sekülerleşme bireyin kendini daha merkeze almasını; hesap eden, ölçen biçen daha güç-merkezli daha çıkar-merkezli bir insan modelini beraberinde getirir.

Modern toplum da o anlamda irili-ufaklı tam bir iktidar savaşları arenası anlamına gelir. Bu sadece para noktasında değil, bireysel arkadaşlıklardan aşk ilişkilerine, iş/çalışma hayatından tüketim alışkanlıklarına kadar geçerlidir. Güç ve nüfuz alanını genişletme mücadelesinin biteviye bir sarkaç halinde tüm yaşamı işgal etmesi demektir modern/seküler toplum... Bunu hepimiz hayatımızda net bir şekilde hissediyoruz, gözlemliyoruz... Bu fasit döngünün birey olarak her birimiz birer parçasıyız... Bunun için sosyal teori literatürüne bakmaya bile gerek yok. Öte yandan en modernist gözüken sosyal teorisyenler bile modernitenin ve dolayısıyla modern insanın bu paradoksal ve problemleri yanlarına hep işaret etmişlerdir...

Mesela bu bağlamda Şerif Mardin hocanın hayatında genel olarak sivil toplum ve siyaset faaliyetine uzak durduğundan ötürü pişman olduğunu söylemesi çok anlamlı. **Bir toplum modernleşirken ancak normatif yönde ısrarlı gayretler göstererek, dönüşen toplumda yeni duruma yönelik yeni ortak ahlaki kodlar üreterek, birlikte barış içinde yaşamak için ortak liberal-demokrat değerler ve normların oluşmasının mücadelesini vererek** ayakta kalabilir. Bu da sivil toplum ve siyaset yoluyla olabilir. Liberalizm ve demokratlık bunun için çok hayatidir.

Modernizmin/ sekülerizmin daha çok duyarsızlığa, egosantrizme, hoşgörüsüzlüğe ve bağnazlığa eğilimli tabiatına meydan okuyarak onu daha ahlaki, daha vicdani bir yola sokma gayretleriyle ancak yarının daha huzurlu, barış içinde birlikte yaşayan toplumu yaratılabilir... Liberalizmi ve liberal değerleri, demokratlığı da bu bakış açısıyla kavramak gerekir... Kökten yanlış olan varsayım liberalizmin bizzat bu modernleşme/ sekülerleşme sürecini olumladığına yönelik olan inançtır... Aksine bütün bir liberal geleneğin ana damar filozofları modernleşen/ sekülerleşen kendi toplumlarında bu kaygıları duymuş, bu “yeni dünya”ya birlikte yaşanabilecek temel değer ve normları tasavvur etmek ve o topluma aşlamak gayretinde olmuşlardır... Liberalizm bunun sistematik politik programının adıdır ve çıkış umdesi doğrultusunda da elbette değişen toplumsal taleplere göre dinamiktir. **Bugün çok daha kompleks bir geç-modern dönem yaşıyoruz, bu süreçte somut bireyler, sivil kurumlar, siyasi partiler bunun mücadelesini vermezse, evet Türkiye adım adım hoşgörüsüz bir topluma gidebilir.** Laik yaşam tarzına sahip insanlar kendi yaşam alanlarının kısıtlanacağına ilişkin kaygılara sahip olabilirler ve bu dediğim gibi haksız da olmayabilir –elbette tersi de

geçerli- fakat bunu önlemenin yolu toplumun değişimini devlet eliyle durdurmak yönünde değil, öncelikle iktidarın sınırlanması ve parçalanması talebinde bulunmak ve sonra da kendi özgürlük alanlarını korumada ona göre mücadele vermeye devam etmekle olabilir. **Mesele modernlik/ laiklik değil mesele hepimiz için özgürlük ve birarada yaşamak meselesidir... Bu gerekli tartışma, modernlik ekseninden çıkmalı, özgürlük eksenine oturmalıdır... Modern olmak özgürlükçü olmayı beraberinde getirmiyor. Hatta çoğu zaman özgürlük-düşmanı bir zihniyete payanda oluyor...**

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emperyalist bir devlet olarak Türkiye

Rasim Ozan Kütahyalı 11.04.2009

Türkiye'nin Batı dünyasıyla ilişkileri bağlamında çok sık tekrarlanan palavralar var... Bu palavraların en başında, Batı emperyalizminin her zaman Türkiye'ye kazık attığı, her zaman Türk-düşmanlığı yaptığı argümanı geliyor...

Oysa Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihine dışarıdan bakan tüm gözlemciler, Türkiye devletinin Batı müesses nizamı tarafından şımartılan bir devlet olduğunu düşünürler...

Uluslararası ilişkiler üzerine yazılmış literatürün büyük kısmının ittifak ettiği bir düşünce vardır... Bu düşünceye göre, yirminci asırda, özellikle de İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde gezegenimizdeki müesses nizam tarafından (ki bu da temelde ABD'dir) her zaman "kayırlmış" iki devlet vardır... Bunlardan birincisi İsrail... ikincisi Türkiye'dir...

Türkiye olarak sürekli "topraklarımızın küçüleceği" sendromu yaşayan bir ülkeyiz... Oysa 20. asır devletler tarihinde, kuruluşundan sonra toprak genişletmiş nadir devletlerden biriyiz!!

Bu devlet kurulduktan sonra genişledi... Hatay bölgesini ve Kuzey Kıbrıs'ı da topraklarına kattı... KKTC'nin çakma bir devlet olduğunu ve oranın Türk diplomatları ve generalleri nazarında Türkiye'nin bir vilayeti olarak algılandığını hepimiz biliyoruz... Telefon kodundan, sosyal ve kültürel hayatına kadar Kuzey Kıbrıs bir Türkiye vilayetidir...

Kıbrıs hadisesine kabaca dışarıdan bakan uluslararası gözlemciler şöyle düşünüyor... Türkiye, orada yaşayan Türkleri bahane ederek, Türklerin yaşadığından çok daha büyük bir toprak parçasını (üstelik o zaman için adanın en zengin ve güzel kısmını) istila etti... Sonra da orada kaldı... İşgal ettiği toprak parçasını doldurmak için de sistematik olarak oraya insan malzemesi ihraç etti... 35 yıldır da bir işgal yönetimini sürdürüyor... ABD başta olmak üzere Batı'nın müesses nizamı da buna karşı bir şey yapmıyor... Oradaki *de facto* Türkiye işgaline göz yumuyor...

Kıbrıs meselesi etrafında geçmişte de **İngiliz kolonyal yönetimi de her zaman Türk-yandaşı bir tutum içinde olmuştur...** Kıbrıs'taki soydaşlarımızı nüfus oranıyla kıyaslanmayacak derecede iyi yerlere getirmiştir... Devlet teşkilatı içinde Türkler her zaman demografik nispetlerinin üzerinde güç ve nüfuz sahibi olmuştur... O

sebeple Kıbrıs'ı biraz bilen herkes farkındadır ki Kıbrıs Türk halkı İngilizleri sever. Britanya devletini sever.

Herhangi bir Kıbrıs Türkünün ağzından “İngiliz emperyalizmi bizi sömürdü” tipi palavra sözleri duyamazsınız... Britanya'da diasporada yaşayan Kıbrıs Türklerinin çok büyük çoğunluğu da kendini has Britanyalı olarak görür. Britanya'nın sosyal hayatında çoğunlukla iyi yerlerdedirler... Büyük çoğunluğu Muhafazakâr Parti'ye oy verirler... Britanya'da yaşayan göçmen topluluklarının tamamı sol partileri desteklerken bir tek Kıbrıs Türkleri sağcıdır!!

Kıbrıs Rum toplumunda ise tam tersi bir anti-emperyalist/ nasyonalist/ sosyalist damar güçlüdür... Kıbrıs Rum politikasında temel söylem “İngiliz emperyalizminin Kıbrıs'ta oynadığı oyunlar” üzerinedir... AB üyesi bir devlet olmalarına rağmen halen de Kıbrıs Rum tarafında bu anti-emperyalist/ Batı-karşıtı söylem çok güçlü... Batı emperyalizminin Kıbrıs'ı 50 yıl içinde Türkleştirmek istediğine dair planları olduğuna inanan marjinal Rum milliyetçi grupları var... Kıbrıs Türk tarafında değil ama Türkiye tarafında da bu patolojik Rum nasyonalisti zihniyetin muadillerinden bol bol var...

Bu zihniyet “Batı emperyalizminin, NATO'nun sürekli Türkiye'ye kazık attığını, Kıbrıs'ı elimizden almak istediğini” söyleyip duruyor... Oysa 1974'te Yunanistan'ın, NATO'nun Türkleri tuttuğu ve adaya yönelik Türk askerî müdahalesine ses çıkarmadığı gerekçesiyle NATO'dan çıktığını unutuyor...

Saddam'ın Irak devleti, halkı tamamen Arap olan Kuveyt'i işgal etti. Sonrasında başına gelenleri biliyoruz... Bizim devletimiz ise halkının bir kısmı Türk olan bir coğrafyanın, çoğunlukla Türk olmayan bölgelerini işgal etti ve *de facto* olarak topraklarına kattı... Biz içeride Kıbrıs etrafında ne dersek diyelim, dışarıdan bakınca hukuki durum budur... Ve yine dışarıdan bakınca Batı müesseses nizamı bu durumu tolere etmektedir... Çünkü Türkiye'yi kaybetmek istememektedir...

Dünyada gerçekten emperyalizmden, kolonyalizmden çekmiş ülkeler ve halklar var... O halklarda anti-emperyalist/ Batı-karşıtı bir söylemin o anlamda haklı zemini de var... **Fakat biz Türklerin sanki “mazlum bir halk”mıyız gibi bu söyleme kapılanması son derece komik... Zaten dünyada kimseyi bu “anti-emperyalist Türkler” tipi palavra sözlere inandıramazsınız. Dünya sosyalist/ sol hareketlerinin gözünde de Türkiye “emperyalizmin işbirlikçisi” ülkelerden biri olarak görülüyor...**

Kendimizi kandırmayalım... Türkiye “mazlum devlet”ler ailesinin değil, “egemen devlet”ler ailesinin bir parçasıdır... Türkiye asla ve asla anti-emperyalist bir devlet değildir... Fırsatını bulduğunda, yeterince güçlendiğinde, “gerçekçi” şartların oluşturulabildiği bir ortamda sapına kadar emperyalist olmak isteyen bir devlettir...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saldırı vesilesiyle Barış Projesi...

Rasim Ozan Kütahyalı 15.04.2009

Hiç kendimizi kandırmayalım....

Bana düzenlenen saldırının zihinsel artalanını kazıdığınızda karşımıza bu ülkede ısrarla yoksaymak istediğimiz Alevi meselesi çıkmaktadır...

O programda o kadar konuşulan konu varken, çok da fazla konusu geçmeyen "Maraş" olgusu geniş kitlelerde kanı beyine sıçratabilmektedir... Bu kan sıçrayışı hem Alevi kesimler için hem de ülkücü-milliyetçi camia bazında geçerlidir...

Evet, bu ülke Alevi katliamları olgusunu zihninden silemiyor... Sildiğini zannettikçe bu mesele daha da kangren haline gelerek nüksediyor... Bu mesele etrafında dürüst bir yüzleşme yaşayamazsak, Alevilerin ortak taleplerini gideren siyasal formüller üretmezsek bu kangren daha da feci bir hal alabilir...

O programda söyledim... Yine söylüyorum... Türkiye Alevi toplumunun çok çok büyük çoğunluğu, özellikle 80 öncesinin Alevi katliamları konusunda ülkücü hareketi de suç ortağı olarak görmektedir... Ülkücü hareketi ve dönemin MHP'sini faillerden biri olarak görmektedir... Alevi toplumunun algısı bu yöndedir... Bunun böyle olduğunu gözleri kör olmayan herkes bilmektedir... Saldırı sonrası beni arayan Yalçın Topçu da bu "algı" meselesinin böyle olduğunun bilincinde bir siyaset adamıdır. Benle konuşmasında da bunu teyit etmiştir...

Varsayalım ülkücü-milliyetçi hareketin mensuplarının bu katliamlar (Maraş, Çorum, Malatya) etrafında söylediklerinin hepsi doğrudur... Bütün kışkırtmaları ve operasyonları yabancı servis ajanları yaptırmıştır... Katliamın başlangıcı niteliğindeki hadise olan *Güneş Ne Zaman Doğacak* filminin oynadığı sinemaya bomba atılması tertibini bir CIA ajanı kotarmıştır... Alevilerin oturduğu evleri MOSSAD işletletmiştir... Cuma namazındaki kitleyi de Rus ajanları galeyana getirmiştir...

Fakat sonuç yine aynıdır... Bu provokasyonlardan sonra Maraş'ta akıl almaz bir iç savaş yaşanmıştır... Bakkal, komşusu olan manavı katletmiştir... Kasap, komşusu olan terziyi katletmiştir... Şehrin Alevi ahalisine yönelik bir kıyım yaşanmıştır. Sağ kalanlar da şehirden göç etmek zorunda kalmıştır. Kentsel bazda Maraş'ın Alevi ahalisinden zerre iz kalmamıştır... Sonuç olarak bu olay Türkiye'nin dört bir tarafında yaşayan tüm Alevilerde çok derin bir travma yaratmıştır... Aslına bakılırsa genel olarak Sünni toplum, özel olarak da ülkücü hareket de o feci kıyımın travmasını atlatamamıştır...

Yaşanılan travmalar yok sayılarak, inkâr edilerek geçmiyor... Bu ülkücü hareket açısından da böyle... Bu ülkenin tüm toplumsal kesimleri travmalarıyla yüzleşerek kendi kendilerini tedavi edebilirler... Yaralarını gerçek anlamda öyle kapatabilirler... Yoksa konuşamayan, iletişimsiz birliktelik halinde yaşayan patlamaya hazır bir toplum haline geliriz...

Muhsin Yazıcıoğlu'nun vefatından beri biz tam anlamıyla bunu yaşıyorduk aslında... Ben yaşadığım bu saldırıya rağmen "İşte faşist saldırganlar" tipi jargonu asla benimsemedim, benimsemeyeceğim... O dil "iletişimsiz birliktelik" dünyasının yavan dilidir... "Bölücü vatan hainleri" tipi jargon da bu yavanlığın ters versiyonu...

Yazıcıoğlu'nun ölmeden önce üzerinde çalıştığı Büyük Barış Projesi'nden bahsediliyor... BBP camiası ve Alperenler, genel başkanlarının yolundan gitmek istiyorsa bu Barış Projesi'nin başlangıç durağı Aleviler olmalıdır...

"Aleviler de bizim kardeşimiz" sloganlarının gerçeğe dönmesi genel olarak ülkücü/milliyetçi hareketin öncelikli

adımları atmasıyla mümkün olur... Önyak olunabilecek çok somut adımlar var... Tunceli’de açılan üniversiteye “Pir Sultan Abdal Üniversitesi”, Nevşehir’de açılan üniversiteye “Hacı Bektaş Veli Üniversitesi” adı verilmesini ülkücü hareket önermeli... Alevilerin büyük çoğunluğunun ortak talebi olan Madımak otelinin bir “İnsanlık Müzesi” haline getirilmesi teklifini önce ülkücü hareket sahiplenmeli... Cemevlerinin hukuken ibadethane statüsüne getirilmesi gerektiğini öncelikle Alperenler ve ülkücüler belirtmeli... İşte atılacak kardeşlik adımları bunlardır...

Karşılıklı yaşanan travmaları dindirebilecek olan adımlar bunlardır... Şu an “Maraş” lafı edilir edilmez rahmetli Muhsin Yazıcıoğlu’nun ve ülkücü camianın suçlanacağı korkusuyla teyakkuza geçiliyor... Çünkü milyonlarca Alevinin bu meseleyi nasıl algıladığını içinden biliyor ülkücü/milliyetçi camianın mensupları... Geçmişten kalan bu algıyı kırmak her şeyden önce bugünün Alevilerinin taleplerine sahip çıkmaktan geçer... Kendini ülkücü/milliyetçi olarak tanımlayan tüm kardeşlerime seslenmek istiyorum...

Gelin “Maraş” sebebiyle bana karşı yapılmış bu saldırı olayını, bu şer olayı hayırlı bir vesileye çevirelim... Deprem gibi şer bir olayın Türk-Yunan dostluğu sürecinin başlangıcı olması gibi olsun bu olay da... Bana saldıran arkadaşla dahi yanyana gelmeye, kolkola girmeye hazırım... BBP, kaybettiği Muhsin Başkanının arzuladığı Büyük Barış Projesi’ni Alevilerin taleplerine tavizsiz bir dille sahip çıkarak başlatmalı... Alevi toplumunun her türlü iyi niyete aynı şekilde karşılık vereceğini biliyorum... Türkiye toplumu sahih iyi niyet karşısında algı kapılarını hemen açabilen bir toplumdur... Sünnisiyle, Alevisiyle, Türküyle, Kürdüyle, dindar’ıyla, laik’iyle... Bana inanın böyle bir toplumuz biz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fethullah Gülen ve Türkan Saylan

Rasim Ozan Kütahyalı 18.04.2009

Ergenekon davasının 12. dalgası bağlamında ÇYDD ve ÇEV kurumları da tartışılıyor... Özgür bir toplumda her sivil girişimin kendine göre bir eğitim tasavvuru, bir insan yetiştirme tasavvuru olabilir. Bu tasavvur doğrultusunda da çalışabilir...

Gülen hareketi de eğitim olgusunu merkeze alan birçok sivil girişimleri içinde barındırıyor... Okulları, dersaneleri, yurtları var Gülen hareketinin... Türk genelkurmayının ilk fırsatını bulduğunda eğitimle alakalı bu Gülençi kurumları hadım etme niyetinin olduğunu biliyoruz... Genelkurmay karargâhının Gülen hareketine karşı bu tavrı dolayısıyla hareket mensupları da her an teyakkuz halinde yaşıyor...

Genelkurmay’ın Gülen hareketine yönelik bu düşmanca tavrını hiçbir vicdan sahibi onaylayamaz... Genelkurmay karargâhının kimi toplumsal kesimlere, kimi sivil örgütlenmelere bu şekilde düşman olma hakkı yoktur, olamaz. Bu hem hukuken hem de ahlaken kabullenilemez bir durumdur... Başbuğ’un son konuşmasında bir sürü şey muğlaktı ama tek şey netti... Başbuğ yönetimindeki Türk genelkurmayının şu an başlıca hedefi Gülen hareketinin nüfuz alanının daraltılması ve faaliyetlerinin olabildiğince iğdiş edilmesidir... Bu zihniyeti paylaştan birçok yayın organı da Gülen hareketine ilişkin maksatlı, dezenformatif ve bel altı vuran

yayınlar yapıyor... Adeta Gülen hareketinin dağıtılmasına ilişkin bir operasyonel zemin hazırlıyor bu yayın organları...

Fakat üzücü olan Gülen hareketinin yayın organlarının da ÇYDD ve ÇEV ile ilgili aynı operasyonel zihniyetle davranabilmesi... Bu iki Kemalist derneği PKK'lılıkla ve Hristiyan misyonerliğiyle bağlantılı gösteren saçma sapan ve ahlakdışı haberlere imza atabilmesi... Ulusalçı-Ergenekoncu medya organlarının dindar kesimlere ve Gülen hareketi mensuplarına yönelik kullandıkları dilin aynısını ÇYDD mensuplarına ve Türkan Saylan'a dair kullanıyor hareketin yayın organları...

Gülen hareketinin tüm mensuplarına, başta Ekrem Dumanlı olmak üzere de tüm *Zaman* gazetesi camiasına da buradan seslenmek istiyorum... Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın ÇYDD ve ÇEV ile ilgili ifade ettiklerine itibar ederseniz, aynı kurumun Gülen hareketiyle ilgili saçma sapan raporlarına da itibar etmek zorunda kalırsınız... Gülen hareketiyle ilgili onca dezenformasyonun nereden kaynaklandığını düşünüyorsunuz? O bütün "*Cemaat ABD'nin piyonudur. Okulların yerini önce ABD belirliyor, sonra orada okul açıyorlar. Fethullah Gülen ABD'ye payandalık ediyor*" söylemlerinin kaynağı neresi?

Bu raporları hazırlayanların zihniyet haritası Türkiye toplumunun bütün kesimlerine karşı aynı çarpıklıktadır aslında... Bütün toplumu tek bir kalıba dökmek isteyen, bu coğrafyanın temel hastalığı olan İttihatçı zihniyeti yansıtır o raporlar...

Türkan Saylan ne kadar iman etmiş bir Kemalist olursa olsun, bu ahlaksız zihniyet nazarında aile kökenlerinden ötürü potansiyel bir suçlu konumundadır... O sebeple Saylan'ın Kürt çocuklarına burs sağlamaya çalışması bile hemen PKK'lılıkla suçlanmasına sebep olabilir. Annesinin Hristiyan olmasından dolayı potansiyel bir "misyoner aday"ıdır... Türk devlet zihniyeti kendine en fazla iman etmiş insanı bile böyle görür, böyle değerlendirir... Bilin ki Saylan'ın ailesinde kimi şeyhler ve âlimler olsaydı, bu hâkim devlet zihniyeti Saylan'ı potansiyel "*dinci, Fethullahçı*" aday olarak görebilirdi... Özü itibarıyla Saylan ile aynı dünya görüşünü paylaşan Toktamış Ateş, İslam ile ilgili konularda biraz "hoşgörülü" olduğu için egemen devlet zihniyetinin dilinde "Fethullahçı" olarak anılıyor bugün... Saylan ise aile kökenlerinden ötürü "Hristiyan misyoneri"...

Bu ülkede hepimizin görmesi gereken bir şey var... Ergenekon adını verdiğimiz Türk derin yapılanması bu toprakların kadim hastalığı olan İttihatçılığın uzantısı mahiyetinde bir yeraltı örgütlenmesidir... İttihatçılık da gayrimüslimleri Müslümanlaştırmak, Alevileri Sünnileştirmek, Sünnileri laikleştirmek ve Kürtleri Türkleştirmek üzerine temel stratejisini kurmuş hastalıklı bir zihniyet yapısıdır... Bu zihniyet için Sünni-dindarlar da, Aleviler de, Kürtler de, gayrimüslimler de potansiyel tehdittir... Bu zihniyet Hristiyan misyonerleriyle Gülen hareketini aynı ölçüde düşman görür. **Unutmayalım ki *Zaman* gazetesinin itibar ettiği Özel Kuvvetler tipi yapılanmalar bundan birkaç yıl önce tüm ışık evlerini de ev-kilise olarak gösteren raporları medyaya sızdırmıştı... O "raporlar" da doğru mu? Ergun Poyraz tipi adamlara ışık evlerinde Hristiyanlık propagandası yaptırılıyor diye yazdırtan ve bu "bilgi"yi yaydırtan güç, Saylan'ın aile kökenlerine dair ırkçı tavrı sebebiyle aynı zamanda ÇYDD için de aynısını yaptırabiliyor bu ülkede...**

Merak ediyorum, bu alçak oyunlara karşı hep birlikte duracağımız günler gelecek mi acaba? Yoksa bu İttihatçı zokaları hep yutmaya devam mı edeceğiz? Ve bu zihniyet hep mi egemen olacak bu topraklarda?

Fethullah Gülen ve Abdullah Öcalan

Rasim Ozan Kütahyalı 22.04.2009

Türkiye'nin yüzleşmesi gereken iki realite var... Türkiye'den ziyade de Türk devletinin yüzleşmesi gereken iki realite var...

Bugünün Türkiye'sinde Kürt realitesi bağlamında herkesin bildiği sembolleşmiş bir isim var... Bugünün Türkiye'sinde İslam realitesi bağlamında da herkesin bildiği sembolleşmiş bir isim var... Türk devlet sisteminin varlığını ve gerçekliğini inkâr etmek istediği iki isim...

Bu isimler Fethullah Gülen ve Abdullah Öcalan...

Kendini kandırmayan, gerçeklerle dürüst biçimde yüzleşebilen herkes bu iki ismin günümüz Türkiye'sinde temsil ettikleri realitenin farkındalar... Bu isimlerin savunduklarından ve yaptıklarından tamamen bağımsız objektif bir durumu bu ülkede hangi görüşten olursa olsun herkes dürüstçe tespit etmek zorunda... Bu ülke ve bu devlet kendini kandırarak, yurttaşlarına sürekli yalan söyleyerek, açık seçik var olan gerçekleri inkâr ederek hiçbir yere varamaz... Hiçbir şey de elde edemez...

Fethullah Gülen'e ve Gülen'in öncülük ettiği harekete dair görüşünüz ne olursa olsun, bu hareketten ve Gülen'den ne kadar nefret ederseniz edin, Gülen'in bu ülkede onmilyonlarca insan tarafından sevilen ve hürmet gören bir insan olduğu gerçeği değişmiyor... Gülen hareketinin fiili mensupları dışında da, Türkiye dindarları arasında Fethullah Gülen'e hürmet etmeyen, Gülen'den hoşlanmayan insan sayısı istisnai rakamlara tekabül eder... Genelkurmay bu gerçekle yüzleşmek zorundadır... Gülen hareketine düşman olmak demek, bu milyonlarca insanı karşısına almak demektir...

Aynı şekilde Abdullah Öcalan'a ve Öcalan'ın önder olarak anıldığı harekete dair de görüşünüz ne olursa olsun, Öcalan'dan ne kadar nefret ederseniz edin, Öcalan bugün milyonlarca Türkiye yurttaşı tarafından bir şekilde sevilen ve hürmet gören bir insandır. Her ne süreçler sonunda olursa olsun, bugünün Türkiye'sinde durum budur... Geçtiğimiz yıl içinde üç milyon yurttaşımız "*Abdullah Öcalan, benim irademdir*" diyerek savcılıklara başvurmuştur...

Bu yazıyı okuyan birçok okur Öcalan'a dair nefret hisleriyle dolu olabilir... Birçok devlet aktörü de öyle düşünebilir... O halde böyle düşünenlerin önünde iki yol vardır... Ya "*Öcalan, benim irademdir*" diyen milyonlarca insanı da "terörist" olarak niteleyecek ve "terörle mücadele" adı altında milyonlarca Kürt yurttaşımızla savaşa devam edeceğiz... Bu iç savaş yıllarca, onyıllarca daha sürmeye devam edecek... Kan ve gözyaşı akmaya devam edecek... Ya da serinkanlı biçimde milyonlarca yurttaşın iradesiyle yüzleşeceğiz... O iradenin siyasi temsilcisi olan DTP'yi aktif biçimde bir barış sürecinin aktörü haline getireceğiz... Meclis çatısı altında bir silahlara veda sürecini başlatacağız... Bu süreçte şüphesiz MHP de çok önemli... Kürt meselesi DTP'siz çözülmez... Bunu hep söylüyoruz... Ama MHP'siz de çözülmez... Geçenlerde üst düzey bir DTP'linin bana söylediği gibi "*MHP'siz barış olmaz*"... Bu gerçeği de gözden kaçırmamak gerekir...

Bu süreçte Gülen hareketi de önemli bir noktada duruyor... Gülen hareketi ile DTP arasında anlamsız bir "zenciler kavgası" olduğunu daha evvel yazmıştım... Beni üzen şey bu iki hareket mensupları da birbirileri hakkında konuşurken hâlâ "devlet dili"yle konuşuyor... Gülen hareketinin yayın organlarında DTP'ye dair yapılan haberler JİTEM diliyle yapılıyor... Kürt hareketinin yayın organlarında ise Gülen hareketine dair yapılan

haberler *Cumhuriyet* gazetesinin diliyle yapılıyor... İki taraf da birbirini muhatap aldığı anda birden bu toprakların hastalığı İttihatçı zihniyetin türbülansına giriyorlar... İttihatçı bir zihniyetin temsilcisi olarak birbirlerine çakıyorlar... Hemencecik türbülansına girdikleri İttihatçı zihniyetin hem dindarlara hem de Kürtlere düşman bir ideoloji olduğunu anında unutuyorlar...

Bu cumhuriyetin tarihinde mağdurlar her zaman fırsat bulduğunda muktedirlerin diliyle birbirine saldırdı... Bu sayede bu adaletsiz devlet mantığı kendini sürekli konsolide edebildi. Egemen devlet zihniyeti bir yönüyle yurttaşlarının büyük çoğunluğunu dışlıyordu. Bir yönüyle de neredeyse tüm yurttaşlarını bir açıdan kendi gayrı ahlaki zihniyet çemberine bağlamıştı... Bir açıdan bu ülkede devletin tam istediği tipte Kemalist yurttaş yüzde 10'u bile bulmaz... Bir yönüyle de bu ülkede herkes Kemalisttir... Herkes Kemalizmin anaforunda gezmektedir. İmkân olsa da çemberin içine tam girsem diye tetikte beklemektedir...

Evet, Türk devlet mantığı bu iki isme manevi bağlılık ile somutlaşan geniş toplum kesimlerinin varlığını kabul etmek zorunda... Fakat bu toplumsal kesimler de, başka kesimler hakkında konuşurken, kendilerini dışlayan bu devlet mantığının diliyle konuştuklarını fark etmek ve bundan kurtulmak zorunda... Aksi takdirde bu yaşadığımız fasit döngü devam edecek...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fethullah Gülen ve Abdullah Öcalan

Rasim Ozan Kütahyalı 22.04.2009

Türkiye'nin yüzleşmesi gereken iki realite var... Türkiye'den ziyade de Türk devletinin yüzleşmesi gereken iki realite var...

Bugünün Türkiye'sinde Kürt realitesi bağlamında herkesin bildiği sembolleşmiş bir isim var... Bugünün Türkiye'sinde İslam realitesi bağlamında da herkesin bildiği sembolleşmiş bir isim var... Türk devlet sisteminin varlığını ve gerçekliğini inkâr etmek istediği iki isim...

Bu isimler Fethullah Gülen ve Abdullah Öcalan...

Kendini kandırmayan, gerçeklerle dürüst biçimde yüzleşebilen herkes bu iki ismin günümüz Türkiye'sinde temsil ettikleri realitenin farkındalar... Bu isimlerin savunduklarından ve yaptıklarından tamamen bağımsız objektif bir durumu bu ülkede hangi görüşten olursa olsun herkes dürüstçe tespit etmek zorunda... Bu ülke ve bu devlet kendini kandırarak, yurttaşlarına sürekli yalan söyleyerek, açık seçik var olan gerçekleri inkâr ederek hiçbir yere varamaz... Hiçbir şey de elde edemez...

Fethullah Gülen'e ve Gülen'in öncülük ettiği harekete dair görüşünüz ne olursa olsun, bu hareketten ve Gülen'den ne kadar nefret ederseniz edin, Gülen'in bu ülkede onmilyonlarca insan tarafından sevilen ve hürmet gören bir insan olduğu gerçeği değişmiyor... Gülen hareketinin fiili mensupları dışında da, Türkiye dindarları arasında Fethullah Gülen'e hürmet etmeyen, Gülen'den hoşlanmayan insan sayısı istisnai rakamlara tekabül eder... Genelkurmay bu gerçekle yüzleşmek zorundadır... Gülen hareketine düşman olmak demek, bu milyonlarca insanı karşısına almak demektir...

Aynı şekilde Abdullah Öcalan'a ve Öcalan'ın önder olarak anıldığı harekete dair de görüşünüz ne olursa olsun, Öcalan'dan ne kadar nefret ederseniz edin, Öcalan bugün milyonlarca Türkiye yurttaşı tarafından bir şekilde sevilen ve hürmet gören bir insandır. Her ne süreçler sonunda olursa olsun, bugünün Türkiye'sinde durum budur... Geçtiğimiz yıl içinde üç milyon yurttaşımız "*Abdullah Öcalan, benim irademdir*" diyerek savcılıklara başvurmuştur...

Bu yazıyı okuyan birçok okur Öcalan'a dair nefret hisleriyle dolu olabilir... Birçok devlet aktörü de öyle düşünebilir... O halde böyle düşünenlerin önünde iki yol vardır... Ya "*Öcalan, benim irademdir*" diyen milyonlarca insanı da "terörist" olarak niteleyecek ve "terörle mücadele" adı altında milyonlarca Kürt yurttaşımızla savaşa devam edeceğiz... Bu iç savaş yıllarca, on yıllarca daha sürmeye devam edecek... Kan ve gözyaşı akmaya devam edecek... Ya da serinkanlı biçimde milyonlarca yurttaşın iradesiyle yüzleşeceğiz... O iradenin siyasi temsilcisi olan DTP'yi aktif biçimde bir barış sürecinin aktörü haline getireceğiz... Meclis çatısı altında bir silahlara veda sürecini başlatacağız... Bu süreçte şüphesiz MHP de çok önemli... Kürt meselesi DTP'siz çözülmez... Bunu hep söylüyoruz... Ama MHP'siz de çözülmez... Geçenlerde üst düzey bir DTP'linin bana söylediği gibi "*MHP'siz barış olmaz*"... Bu gerçeği de gözden kaçırmamak gerekir...

Bu süreçte Gülen hareketi de önemli bir noktada duruyor... Gülen hareketi ile DTP arasında anlamsız bir "zenciler kavgası" olduğunu daha evvel yazmıştım... Beni üzen şey bu iki hareket mensupları da birbirileri hakkında konuşurken hâlâ "devlet dili"yle konuşuyor... Gülen hareketinin yayın organlarında DTP'ye dair yapılan haberler JİTEM diliyle yapılıyor... Kürt hareketinin yayın organlarında ise Gülen hareketine dair yapılan haberler *Cumhuriyet* gazetesinin diliyle yapılıyor... İki taraf da birbirini muhatap aldığı anda birden bu toprakların hastalığı İttihatçı zihniyetin türbülansına giriyorlar... İttihatçı bir zihniyetin temsilcisi olarak birbirlerine çakıyorlar... Hemencecik türbülansına girdikleri İttihatçı zihniyetin hem dindarlara hem de Kürtlere düşman bir ideoloji olduğunu anında unutuyorlar...

Bu cumhuriyetin tarihinde mağdurlar her zaman fırsat bulduğunda muktedirlerin diliyle birbirine saldırdı... Bu sayede bu adaletsiz devlet mantığı kendini sürekli konsolide edebildi. Egemen devlet zihniyeti bir yönüyle yurttaşlarının büyük çoğunluğunu dışlıyordu. Bir yönüyle de neredeyse tüm yurttaşlarını bir açıdan kendi gayrı ahlaki zihniyet çemberine bağlamıştı... Bir açıdan bu ülkede devletin tam istediği tipte Kemalist yurttaş yüzde 10'u bile bulmaz... Bir yönüyle de bu ülkede herkes Kemalisttir... Herkes Kemalizmin anaforunda gezinmektedir. İmkân olsa da çemberin içine tam girsem diye tetikte beklemektedir...

Evet, Türk devlet mantığı bu iki isme manevi bağlılık ile somutlaşan geniş toplum kesimlerinin varlığını kabul etmek zorunda... Fakat bu toplumsal kesimler de, başka kesimler hakkında konuşurken, kendilerini dışlayan bu devlet mantığının diliyle konuştuklarını fark etmek ve bundan kurtulmak zorunda... Aksi takdirde bu yaşadığımız fasit döngü devam edecek...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Katledilmeyi bekleyerek yaşamak...

Bu ülkede toplu bir robotlaşma yaşıyoruz... Bu robotlaşmanın kendini en çok gösterdiği yer de Türk medyası... En temel insani hislerden bile arınıyoruz yavaş yavaş... Vicdan duygusu, edep duygusu, adalet duygusu kalmıyor adım adım... Yaşanılan her şey "Anything goes" duyarsızlığıyla yaşıyor artık... "Robocop" adlı bilimkurgu filminin karakterleri gibiyiz... O filmin distopik dünyasında kişiler insani ve vicdani özelliklerinden arınmış varlıklar olarak yaşıyordu... Filmin bir sahnesinde güvenlik amacıyla üretilen bir robot deneme sırasında yanlışlıkla bir insanı hedef alıyordu... O insan kaçmaya çalışırken, herkes o öldürülecek kişiyi, katil robotun önüne doğru itekliyordu... Katil robot kurtulmaya çalışan kişiyi kurşun yağmuruna tutarken de kimse istifini bozmuyordu. Sonrasında da o robotu üreten firmanın patronu sadece "Acil servisi çağırın da gereken yapılsın" diyordu... Sonra kaldıkları yerden toplantıya devam ediyorlardı... Bir çalışma arkadaşları da o sırada salonda kanlar içinde yerde yatıyordu...

Türkiye'nin medyası da Paul Verhoeven'in bir sanatçı olarak yarattığı bu distopik ve karanlık dünya gibi mi acaba? Bir yazara saldırıldığı zaman, saldırıyı ödüllendiren davranışlara girer mi bir ülkenin merkez medyası? Saldırıya "Aferin bak saldırınca PR değerini arttı" mesajını verebilir mi? Bu mesaj yeni saldırgan adaylarına cesaret vermez mi? Saldırgan adaylarını cinayete teşvik etmez mi? Ahlak ve vicdan sahibi bir insanın bunları düşünmesi gerekmez mi? Türkiye'nin medya düzeni bu kadar mı robotlaşmış, bu kadar mı insansızlaşmış bir düzen?

Ahmet Altan'ın yazdığı gibi "Bu işler böyle başlar. Önce televizyon basarlar. Döverler. Ses çıkmazsa öldürürler. Peki, biz ne yapacağız? Devlet işleri ağırdan alırsa bu ülkenin yazarları canlarını nasıl koruyacak?"...

Devlet işleri ağırdan alacak... Medya saldırganı ödüllendirecek, saldırıyı meşrulaştıracak ve adeta cinayeti teşvik edecek... Saldırgan adayları cesaret bulup yazarları katledince de arkasından hüznü melodiler eşliğinde "ah, vah" programları yapılacak. Önce cinayeti teşvik edecekler, sonra da o cinayet üzerinden reyting hesaplarına girecekler... Sahte üzülmeler, timsah gözyaşları... Bu ülkenin kendini özgürce ifade eden yazarları ve sanatçıları da katledilmeyi bekleyecek... Tıpkı Hrant gibi, tıpkı Ahmet Kaya gibi...

Şu an aklımda iki şey var... Birincisi Hrant'ın son yazısı... İkincisi de Ahmet Kaya'nın "Beni Tarihle Yargıla" şarkısının sözleri... Katledilmeyi bekleyen bir mahkûmun duygularını yansıttığı o şarkının ruh haliyle mi yaşamak zorundayız bu ülkede? Bu duyarsızlıkla, bu vicdansızlıkla mı yaşamak zorundayız? Bu ülkede kendini özgürce ifade eden yazarların ruh hali hep güvercin tedirginliğinde mi olmak zorunda?

"Evet, kendimi bir güvercinin ruh tedirginliği içinde görebilirim, ama biliyorum ki bu ülkede insanlar güvercinlere dokunmaz. Güvercinler kentin ta içlerinde, insan kalabalıklarında dahi yaşamlarını sürdürürler. Evet, biraz ürkekçe ama bir o kadar da özgürce..." diyen o koca yürekli adam katledildi bu ülkede... O güvercine, Hrant Dink'e kıydılar...

"Arka cebimde kefenimle geziyorum..." diyen o koca yürekli adama da kıydılar... Bu ülkeyi dar ettiler ona, ağır çekim bir cinayete öldürüldü Ahmet Kaya... Her iki katledilme öyküsünde de merkez medya ne yaptı bu ülkede? Bunu Rakel Dink'e ve Gülten Kaya'ya sorun... Size uzun uzun anlatacaklardır katledilme sürecinin nasıl işletildiğini...

Hrant Dink de, Ahmet Kaya da bir idam mahkûmu gibi yaşatıldı bu ülkede... Kendini özgürce ifade eden her yazara, her sanatçıya da aynısını yaşıyorlar hâlâ... Sosyalist ya da liberal, Kürt ya da Türk, Alevi ya da Sünni, laik ya da dindar fark etmiyor bu katledilme ortamını hazırlayanların nezdinde... Farklı söz söyleyen, farklı

fikirleri savunan, inandığı hakikatleri eyyam yapmadan ifade eden her insan bu ülkede Ahmet Kaya'nın yirmi yıl evvel söylediği şarkıdaki sözleri cebinde taşıyor... O ruh haliyle katledilmeyi bekliyor...

*Biraz sonra dalımdan koparıp öldürecekler beni
Hoşçakalın sevdiklerim*

*Dört mevsim, yedi kıta, mavi gök, bütün doğa hoşçakalın
Hoşçakalın sevdalılar
Çocuklar, üniversiteliler, genç kızlar
Sonsuz uzay, gezegenler ve yıldızlar, hoşçakalın*

*Hoşçakalın ağız tatları, sıcak çorbam, çayım, sigaram
Parkamı, kazağımı, eldivenlerimi, ayakkabılarımı
Ve kalemimi, ve saatimi
Ve kavgamı bıraktığım sevgili dostlar
Hoşçakalın, hoşçakalın*

Hoşçakalın anılarımı bıraktığım insanlar

Yedi bölge, dört deniz, yedi iklim, altmış yedi şehir

*Okullar, mahalleler, köprüler, tren yolları
Deniz kıyıları, balıkçı motorları, takalar
Asfalt yolları boyu dizilmiş fabrikalar
Ve işçiler ve köylüler.... hoşçakal ülkem*

*Hoşçakal anne, hoşçakal baba, kardeşim
Hoşçakal sevgilim, hoşçakal dünya
Hoşçakalın dünyanın bütün halkları*

Sınırlı olmayan mekâna

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müslüman vicdanına çağrı...

Rasim Ozan Kütahyalı 29.04.2009

Birçok konuda hitap ettiği kitle azınlıklara tekabül eden resmî devlet ideolojisinin çok geniş kitlelere aynı anda hitap edebildiği tek mesele var... Ermeni meselesi etrafında birbirinden hiç hoşlanmayan kesimler bir anda ittifak içine girebiliyor... İttihatçı zihniyet bir anda Türkleri, Kürtleri, Alevileri, Sünnileri, laikleri, dindarları kendi çatısı altında birleştirebiliyor... İşte bu sebeple, bu coğrafyanın temel hastalığı İttihatçılıktır... İttihatçı zihniyetten bir yandan herkes şikâyet eder, bir yandan da bu coğrafyada herkes bir yanıyla İttihatçıdır... Bu acı gerçek değişmedikçe de bu bozuk düzen bu şekilde yaşamaya devam edecek maalesef... Bunu herkes iyi bilmeli...

Türkiye'nin dindar entelektüelleri esasen İttihatçılardan hoşlanmaz... Özellikle Talat Paşa figürüne yönelik sevgisizlikleri had safhadadır... Talat Paşa dendiği zaman dindar bir insanın aklında oluşan temel imaj, Talat'ın mason ve İslam-düşmanı olduğudur...

Fakat aynı dindarlar, bu hiç hoşlanmadıkları Talat Paşa'nın yönetimindeki İttihatçı hükümetin Ermeni kardeşlerimizi zorunlu göçe zorlamasını ve çoluk çocuk yollarda katledilmelerine göz yummasını, hatta bunu teşvik etmesini niçin savunma ihtiyacı hissederler? Müslüman vicdanına sahi bir insan böyle bir felaketi niçin savunur? Daha doğrusu nasıl savunabilir?

Aynı zihniyetin takipçileri Türkiye'nin dindarlarına da türlü zulümler yapmadı mı? İstiklal mahkemelerinde şapka meselesi yüzünden İskilipli Atıf Hoca gibiler katledilmedi mi? Yalan dolan gerekçelerle Cavit Bey gibiler asılmadı mı? Bu İttihatçı zihniyet Kuran öğrenmek isteyenleri bile potansiyel suçlu görmedi mi? Çocukların Kuran öğrenmesini bile yasaklamadı mı? Bu zihniyet evinde Kuran meali bulundu diye insanları hapse tıkmadı mı? Binlerce Müslüman, evinde jandarma baskına gelecek diye İslami kitaplar saklanmadı mı? O saklanan İslami kitaplar arama sırasında bulununca evlerden toplanıp yakılmadı mı?

Bilinmelidir ki bu İttihatçı zihniyet Ermenileri ve Hıristiyanları ne kadar düşman gördüyse, dindar Müslümanları ve İslami hayat tarzını da bir o kadar düşman olarak gördü... Kürtleri ve Alevileri de aynı şekilde düşman belledi...

Düşman olduklarına karşı inkâr ve mümkünse imha politikasını yürüttü... İttihatçı zihniyet uyguladığı zulüm politikalarını düşman olduğu kesimlerin demografik oranlarıyla ters orantılı olarak hayata geçirdi... En azınlık olana en sert ve gaddar zulümleri uyguladı. Gayrimüslimler direkt imha edilme ve kovulma politikasıyla yüz yüze geldiler. Bu topraklar sistematik olarak gayrimüslimlerden arındırıldı. Şunu da unutmayalım ki İttihatçı arındırma politikası 1915'te bitmedi, bugünlere kadar "tehcir" sürmeye devam etti... İttihatçı zihniyet, düşman olduğu kesimlerin nüfus oranı arttıkça zulüm seviyesini zorunlu olarak düşürdü... Kürtler bir Ermeniler gibi değildi... Aleviler bir Kürtler kadar değildi... Sünni-dindarlar da Aleviler gibi değildi...

Dolayısıyla bu ülkenin tarihinde bir dindar kıyımı yaşanmadıysa, bu dindar insanların sayıca çokluğundandır... Katledilerek yok edilme ihtimalinin olmaması sebebiyledir... Hiç kimsenin şüphesi olmasın ki bu ülkede, tıpkı o zamanın Ermenileri gibi, iki milyon kadar Sünni-dindar kesim yaşasaydı, bu azınlık dindarların da sonu Ermenilerden farklı olmazdı... Sünni-dindarlar Aleviler gibi 12-15 milyon arası bir azınlık olsalardı da sonları Alevilerden farklı olmazdı... Maraş'ı, Malatya'yı, Çorum'u ve Sivas'ı bu sefer Sünni-dindar insanlarımız yaşamak zorunda kalırdı...

Dolayısıyla muhafazakâr entelektüel Gökhan Bacık'ın "*Muhafazakâr Akla Çağrı*" başlıklı çok çok önemli makalesinde altını çizerek belirttiği gibi Ermeni meselesinin kimlere hayat öpücüğü verdiği dindar yurttaşlarımız tarafından, İslami dünya görüşüne sahip aydınlarımız tarafından çok iyi tespit edilmelidir...

İslami duyarlılığa sahip olup, aynı zamanda milliyetçi olan insanlarımıza da buradan seslenmek istiyorum... **Ermeni kardeşlerimiz biz Türkler tarafından katledilmemiştir... "Türk milleti, Ermenileri kesmiştir" söylemi saçma sapan bir söylemdir. Kimse ama kimse bu söylemi savunmuyor bu ülkede. Bu alçak İttihatçı oyunlarına lütfen gelmeyin...** Yüzbinlerce Ermeni kardeşimize zulmeden bu bahsettiğim İttihatçı zihniyettir. Bu vicdansız kararı alan dönemin İttihatçı hükümetidir... **Bu devletin tarihi boyunca Müslümanların İslam'ı yaşama hakkına sistematik olarak tecavüz eden zihniyetle Ermeni kardeşlerimize o büyük felaket acısını yaşıtan zihniyet aynıdır...**

Bu zihniyet Medine Bircan'ı inancı gereği taktığı başörtüsü sebebiyle hastane kapılarında katlettirmişti... O zaman dönemin tıp fakültesi dekanı hiç tınmamış ve "Atatürk devrimleri benim için hipokrat yemininden öncedir" demişti...

1915'te de Diyarbakır'ın Ermenileri katledilirken gelen itirazlara karşı dönemin valisi Dr. Mehmet Reşit "Benim için Türklüğüm, hipokrat yemininden öncedir" demişti...

Bu ülkenin Müslüman vicdan sahipleri mesleklerine ihanet edecek derecede gözü dönmüş bu iki İttihatçı doktor arasında fark görmemelidir... **2001'de İslami kimliğinden ötürü Medine Bircan'ı katledenler, 1915'te Ermeni kimliği sebebiyle insanları katledenlerin zihniyet torunlarıdır...**

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir ordu kendine nasıl zarar verir?

Rasim Ozan Kütahyalı 02.05.2009

Ne olursa olsun, bir ülkede herkesin benimsediği ideolojik konumlarından bağımsız olarak bir insanlık ortak paydasında buluşulması gerekir... Bu ortak payda kaybolmuşsa, o toplumun bileşenlerine ayrılma süreci başlamış demektir... Genelkurmay'ın "karşı taraf"tan kastının Gülen hareketi olduğunu biliyoruz... Genelkurmay karargâhı temel hedef olarak Gülen hareketine odaklanmış durumda... Bu bağlamda Gülen hareketine yönelik bir *yalnızlaştırma ve izolasyon* politikası yürütülüyor... Genelkurmay AKP'ye ve "yandaş medya" diye ifade edilen diğer medyaya el uzatmış durumda, ve ilişkileri daha yakınlaştırmaya hazır... Hatta Kürt meselesinde de özellikle yumuşama sinyalleri veriyor... Laik kesimden muhaliflerine de el uzatıyor. *Taraf*'ın askerî vesayet noktasındaki hakiki demokrat tavrından kayıp "Başbuğ, güzel konuştu canım, açılım yaptı" tipi noktaya kayacağını hissetse *Taraf*'a da tavrı değişebilir Genelkurmay'ın... Fakat Gülen hareketi ağzıyla kuş tutsa Genelkurmay'ın tavrı değişmiyor...

Bu rijid tavır geçen haftalarda aklın ve vicdanın kabul etmeyeceği bir olaya sebebiyet verdi... Cihan Haber Ajansı'nın muhabiri Lütfi Aykurt bir askerî kurtarma helikopteri tarafından dağda bırakıldı... Aykurt, Muhsin Yazıcıoğlu'nun ölümü üzerine haber yapmak için o bölgeye gidiyor. Orada haber yapmak için gelen başka gazeteciler de var. 2500 metre yüksekte, soğuk ve kar altında gazeteciler görevlerini yapıyorlar. Gün geceye doğru ilerledikçe hava daha da soğuyor... Sonra Jandarma Arama Kurtarma ekipleri gazetecileri oradan almaya geliyor... **Aykurt helikoptere biniyor. Helikopter içinde yer alan bir subay Aykurt'a çalıştığı ajansı soruyor. Aykurt CHA'dan olduğunu söyleyince de "Siviller askerî helikoptere alınmıyor" diyerek, gazeteci Aykurt'u helikopterden indirtiyor. Aykurt'un yanında DHA muhabiri de var. Aykurt DHA muhabirinin de sivil olduğunu belirtiyor... Öyle olunca TSK mensubu o kişi "Nasıl geldiysen öyle inersin!" diyerek Aykurt'u tersliyor, helikopterden kovuyor, 2500 metre yüksekte kar ve soğuk altında bir insan adeta ölüme terk ediliyor...** Aykurt, helikoptere binmekten feragat eden fedakâr Anadolu köylülerinin yardımıyla güç bela o dağdan iniyor. Bu sayede bu feci olay kötü bir sonla bitmiyor...

Bu rezalet hangi ideolojiyle, hangi devlet çıkarıyla izah edilebilir? İstedığınız kadar Kemalist ya da ulusalcı olun, böyle bir kepezelik hoş görülebilir mi? Böyle bir vicdansızlığı hangi insan kabul edebilir?

Ey General Başbuğ.... TSK'yı yıpratın hareketleri dışarıda aramayın!! Böyle TSK mensupları oldukça TSK'nın düşmana ihtiyacı yok!!... Bir ülkenin ordusunu halkına yabancılaştırmak isteyen "dış mihraklar" bu olaydan daha ileride bir komplo kuramazlar... Nasıl olur da bu vicdansızlığa, bu insanlık dışı davranışa sessiz kalabilirsiniz İlker Paşa? Bir insanı kurtarabilecekken, kasten kurtarmayan, o insanı göstere göstere ölüme terk eden bir kişi nasıl hâlâ TSK mensubu olarak kalabilir? Bu olaydan ötürü vicdanınızın acımadığına inanmıyorum, inanmak istemiyorum... Bir savaş anında, size silahla saldıran düşmana bile böyle vicdansız davranılmaz... Askerlik mesleğinin şerefine aykırı değil midir bu hareket İlker Paşa?... Askerimizle ilgili bize öğretilenler hep en zor zamanlarda bile vicdanını, insanlığını koruması üzerinedir... Oysa burada "düşman" diye bellenen kişi sadece bir gazeteci... Tek suçu Gülen hareketine yakın bir haber ajansında çalışmak... Tüm TSK mensupları bu olay üzerine "Abartmıyor muyuz?" diye düşünmek zorundadır... TSK mensupları "Atatürkçü düşünce sistemi"ne bağlı oldukları kadar, temel insanlık ilkelerine de bağlı olmak zorundadır... "Düşman ile savaşmak" adı altında hiçbir ilke tanımayan bir ordu kendi kendini bitirme sürecine girmiş bir ordudur...

Geçen yüzyıl bize kendi itibarını kendi sıfırlamış, kendi kendini madara etmiş ordu örneklerini gösterdi... Yunan ordusu ve İspanyol ordusu bunun iki örneğidir. Bu iki ülkenin de orduları kendi halklarının ciddi bir kısmını "düşman" olarak bellediler. Bu "düşman" kesimlere karşı sonuna kadar katı bir tutumla davrandılar... Bu katı tutumun bu orduları hep "egemen" kılacağını zannettiler... **Bu tutumların sonunda bu ordular egemenlikleri bir yana tüm itibarlarını kaybettiler. Bu ülkelerde şu an insanlar "Subayım" derken bile çekiniyor...**

General Başbuğ ve diğer generallerimiz artık uyanmalıdır... Türk ordusu bu hale gelmemelidir... Her zaman itibarlı, dinamik, toplumsal meşruiyeti tartışılmayan, askerlik mesleğinde en yüksek kalite standartlarını yakalayabilmiş bir ordu olmalı ordumuz... Sadece askerlik mesleğiyle uğraşan, savunduğu halkının çeşitliliğinden gurur duyan, kendi yapısında da bu çeşitliliği yansıtan bir orduya sahip olmak istiyoruz artık... Yunan ve İspanyol ordularının akıbetleri, ibret vesikaları olarak her Türk subayının zihninde asılı biçimde durmalıdır...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Denizleri katleden zihniyet

Rasim Ozan Kütahyalı 06.05.2009

Bugün Denizlerin idam edildiği gün... Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan... Bu üç genç insan 37 yıl evvel bugün katledilmişti... Deniz ve Yusuf 25, Hüseyin ise 23 yaşındaydı... Tam anlamıyla bir hukuk cinayetiyle öldürüldü bu üç insan...

Bu üç gepegenç insanın katledilmesi için en çok heves edenlerden biri Süleyman Demirel'di... Dönemin AP grubu iki elleri havada bu alçakça idam kararlarını onaylıyordu... AP grubundan "3'e 3" sesleri yükseliyordu... Dönemin AP milletvekillerinin neredeyse tamamının yüzleri gülüyordu "3'e karşı 3" derken... O "üç" diye kastettikleri Zorlu, Polatkan ve Menderes'ti... 27 Mayıs cuntasının alçakça katlettiği üç insan... Gezmiş, Aslan ve İnan'ı katletmek isteyen zihniyetle Menderes, Zorlu ve Polatkan'ı katleden zihniyetin ve gücün aynı olduğunu büyük bir körlükle göremiyordu Demirel ve arkadaşları... Ya da özellikle görmüyorlardı. Çünkü o katil zihniyeti büyük oranda Demirel ve dönemin AP'si de paylaşıyordu. Türkiye'nin trajedisi buydu zaten... Zalimlerle mazlumların aslında aynı İttihatçı zihniyet paydasında buluşabilmesi... Bugün mazlum olanın eline güç

geçtiğinde başkalarına karşı çok zalim olabilmesiydi bu toprakların dramı... Bu toprakların insanları olarak, hepimizin temel hastalığıydı bu... Bugün de bu hastalıklı bakıştan tam olarak kurtulabilmiş değiliz... Altan Öymen 1976'da Demirel'in Denizlerin idam edilmesiyle ilgili yaptıklarını şu satırlarla anlatıyordu...

"Süleyman Demirel, Mobilya Yolsuzluğu'ndan yargılanan yeğeni Yahya Demirel'le ilgili olarak '25 yaşında çocukla uğraşıyorlar' diyor... 6 Mayıs 1972'de ise idam edilen Deniz, Yusuf, Hüseyin'in idam kararları oylanıyordu. Süleyman Bey ise AP Grubu'nun en önünde oturuyordu. Elini 'İdama Evet' için kaldırdığında arkasına dönüp baktı, herkesin kaldırıp kaldırmadığını kontrol ediyordu. Sonra vakur bir ifadeyle önüne döndü. İdamlar kabul edilmişti. Deniz ve Yusuf da 25 yaşındaydı. Süleyman Bey onlar için hiç '25 yaşında çocuklar' demedi. İdam edilmelerini istedi. İsteğine ulaştı da..."

Aynı Süleyman Demirel katledilmelerine heves ettiği bu çocuklara karşı 1970'ler boyunca "başka çocuklar"ı destekledi... O çocuklarla ilgili "Bu gençler vatan savunması yapıyorlar. Bana Ülkücü gençler suç işliyor dedirtemezsiniz..." dedi... O ülkücü çocuklar "vatan savunması" yaptıklarını düşündüler... Devletleri için savaşıyorlardı... Devletleri tarafından "Sovyet ajanı" diye suçlanan başka çocuklara karşı silah çektiler... Sonra bu gençler de Denizleri asan aynı zihniyet tarafından türlü zulümlere maruz bırakıldılar... Demirel'in her zaman arkalarında durduğu bu gençler de 12 Eylül hapishanelerinde işkence tezgâhlarından geçti... Sekiz tanesi de idam edildi, katledildi...

Gezmiş, Aslan ve İnan'ın katledilmesine tam destek veren, "Onlar vatan savunması yapıyor, suç işlemiyorlar" diye ülkücü gençlerin silaha bulaşmasına karşı da memnun bir tavır takınan Demirel ise 12 Eylül'de iktidardan indirildi... 17 yıl sonra ise aynı Demirel kendini iktidardan indiren cuntacı zihniyetle işbirliği yapmaktan çekinmedi... Tüm siyasi hayatı boyunca kendisine her zaman destek olmuş dindar kitlelere ihanet etmekten çekinmedi Demirel...

Nasıl Denizlerin, Hüseyinlerin, Yusufaların kalemini gözünü kırpmadan kırdıysa milyonlarca başörtülü gencin de hayallerini kırmaktan çekinmedi... O başörtülü gençleri "ikna odaları"na alanlara destek oldu aynı Demirel... Sırf imam-hatipli olduğu için, sırf inancı gereği başörtüsü taktığı için üniversiteye girme hakkı elinden alınan milyonların çılgınlığına karşı sessiz kaldı... O dindar gençlere "Arabistan'a gitsinler" diyebilirdi... Zamanında da Denizler gibi solcu gençlere "Moskova'ya gitsinler" diyordu... Gezmiş, Aslan ve İnan hiçbir yere gidemediler... Bu dünyayı terk etmek zorunda bırakıldılar... 37 yıl önce...

Geçen sene *Taraf* gazetesinde Denizlerin dünya görüşü hakkında çok tartışıldı, çok şey yazıldı, çizildi... Bana çok kızanlar oldu... Ben gözüm açılıp kendimce bir siyasi bilinç edinmeye başladığım andan itibaren 6 Mayıs 1972'de Denizleri katleden zihniyetten nefret ettim... Açık bir zihinle ve berrak bir vicdanla bu ülkenin tarihine baktığım zaman 1915'te Ermeni şairleri katleden zihniyetle, İstiklal mahkemelerinde İslam alimlerini katleden zihniyetin, 1934'te Trakya'dan Yahudileri süren zihniyetle, 1944'te Türkçülere tabutluklar olayını yaşatan zihniyetin, 1961'de Menderesleri katleden zihniyetle, 1972'de Denizleri katleden zihniyetin aynı olduğunu gördüm hep...

Öte yandan zulme uğrayanların bu zalim zihniyete karşı bir vicdan zemininde buluşamadıklarını da görüyordum... Mazlumların fırsatını bulduğunda hemencecik zalimler tarafına demiri atabileceklerini görüyordum...

Denizleri katleden zihniyetle hesaplaşabilmek için Denizlerin de anaforundan kurtulamadıkları o İttihatçı

zihniyeti önce kendi ruhumuzdan tasfiye etmemiz gerekiyor... Bu tasfiyeyi gerçekleştiremezsek bilin ki Deniz, Hüseyin ve Yusuf'un kemikleri sızlamaya devam edecek...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşte Ergenekon dizisi

Rasim Ozan Kütahyalı 07.05.2009

Daha evvel Ergenekon yapılanması ile Kurtlar Vadisi dizisi arasındaki bağlantıyı yazmıştım... Ergenekon üyesi olmak zannıyla içeride olan eski Jandarma İstihbarat Albayı Hasan Atilla Uğur ile *Kurtlar Vadisi* dizisi yapımcılarının irtibatta olduklarını belirtmiştim... Bu ilişkilerin açığa çıkarılması gerektiğini, bu ilişkilerin hukuki bir soruşturmanın konusu olması gerektiğini ısrarla söylemiştim...Bu dizinin yapımcıları da benim sürekli "hayal mahsülü ve gerçekdışı" iddialarda bulunduğumu belirtmişlerdi. Bahsi geçen Hasan Atilla Uğur'u tanımadıklarını ifade etmişlerdi.

Kurtlar Vadisi yapım ekibinin inkar ettiği bu garip ilişkiler ağı Ergenekon soruşturmasına da yansdı... Ergenekon soruşturmasının ikinci iddianamesinin delil klasörlerinde, *Kurtlar Vadisi*'nin ilk döneminin yapımcılarından Osman Sınav'ın, Ergenekon üyesi olduğu iddiasıyla tutuklanan Jandarma Genel Komutanlığı

İstihbarat Başkanlığı Teknik Takip Daire eski Başkanı Albay Hasan Atilla Uğur ile yakın irtibatının bulunduğu bilgisine yer veriliyor...

Bu delil klasörlerinde yapımcı Osman Sınav ile sanık Atilla Uğur'un telefon görüşmelerinin dökümleri verilmiş...

Konuşmaları incelediğinizde Osman Sınav'ın Ergenekon sanığıyla arasının çok iyi olduğu anlaşılıyor... Sanık Uğur, dizilerde hangi konuların işlenmesi gerektiğinden bahsediyor Sınav'a... Sınav da Uğur'a onay veriyor... Zaten genel olarak tüm konuşma kayıtlarında görülen temel şey, Sınav'ın Uğur'a karşı aşırı derecede "hürmetkar ve itaatkar" bir kişilik portresi çizdiği... Sınav hep "Abii" diye hitap ettiği Uğur'un sözlerini ve direktiflerini onaylıyor...

Bir yerde Ergenekon sanığı Uğur - O dönemde başlayacak olan Osman Sınav dizisi *Pars: Narkoterör*'ü kastederek-"Böyle bir konu Türkiye'de şu an hiç işlenmedi... Yani abuk subuk, kenarından, köşesinden işlendi ama...Net olarak bazı şeylerin belirginleşmesi lazım" diyor...*Kurtlar Vadisi* yapımcısı Sınav da Uğur'u onaylıyor...

Uğur ve Sınav arasında geçen ve Ergenekon soruşturmasının teknik takibine takılan ikinci bir görüşme daha var... O görüşmede de Uğur, Sınav'ı yemeğe davet ediyor. Kendisine iletecek çok güzel haberleri olduğundan bahsediyor...

Nefret körükleyen TV projeleri

İlk görüşmede ise Osman Sınav'ın Uğur'la o dönem başlamayı düşündüğü dizisi "*Pars: Narkoterör*" hakkında konuştuğu anlaşılıyor...

Bu TV dizisi projesine Ergenekon sanığı Uğur tam destek olacaklarını söylüyor... Bahsi geçen dizi

"Pars:Narkoterör" 2008 yılında Show TV'de yayınlanmıştı... Bu dizi de *Kurtlar Vadisi* formatıyla benzer şekilde Ergenekoncu zihniyetin bir yansıması niteliğindeydi...

Dizideki Kürt karakterlerin çoğunluğu pis işlere bulaşmış, karanlık ve maganda tipler olarak çizilmişti. Sadece Pars'ın sevdiği kadın polis karakter "olumlu" bir Kürt olarak çizilmişti. O Kürt kadın polis de Türkçeyi tamamen İstanbul Türkçesiyle konuşan, Pars'ı bir idol olarak gören ve Pars'ın her dediğine itaat eden bir tipti... Aynı "olumlu Kürt" şablonu Kurtlar Vadisi Irak filminde de çizilmişti... Egemen devlet ideolojisine ve Polat Alemdar'a itaat eden asimile olmuş Kürt karakter Abdülley "olumlu" gösteriliyor, diğer Kürt karakterler

"iğrenç ve ahlaksız" olarak resmediliyordu... "Pars: Narkoterör" adlı dizide de tıpkı *Kurtlar Vadisi* projesinde olduğu gibi hemen her bölüm farklı toplumsal kesimler arasına nifak sokan, insanları kin ve düşmanlığa tahrik eden çok sayıda sahne ve diyalog yer alıyordu...

Hem Ergenekon hem TRT ile yakın

Konuşmalarda bahsi geçen Jandarma İstihbarat Albayı Hasan Atilla Uğur, "Silahlı Terör Örgütü Yönetme, Hukuka Aykırı Olarak Kişiler Verileri Kaydetmek, Türkiye Cumhuriyeti Hükümetini Ortadan Kaldırmaya veya Görevini Yapmasını Engellemeye Teşebbüs Etme, Türkiye Cumhuriyeti Hükümetine Karşı Silahlı İsyanı Tahrik Etme, Türkiye Büyük Millet Meclisini Ortadan Kaldırmaya veya Görevini Yapmasını Engellemeye Teşebbüs Etme" suçlarını işlediği iddiasıyla

1 Temmuz 2008 tarihinde gözaltına alınmış ve tutuklanarak Silivri Cezaevi'ne gönderilmişti...

Osman Sınav ise şu an TRT'de yayınlanmakta olan iki dizinin yapımcılığını yapmakta... "*Doludizgin Yıllar*" ve "Alayına İsyan" adlı iki Osman Sınav dizisi de TRT'de yayınlanıyor... *Doludizgin Yıllar* dizisi yayın hayatına ATV'de başlamış, fakat sonra dizi başarısız olduğu gerekçesiyle yayından kaldırılmıştı. Bunun üstüne TRT, Osman Sınav'ın dizisini yayınlamaya başlamıştı. Ardından da Sınav'ın "Alayına İsyan" adlı dizisi TRT'de yayınlanmaya başladı. Sınav, şu an TRT'ye "Masumlar" adlı üçüncü bir dizi projesi daha çekiyor...

Dolayısıyla Osman Sınav'ın bir yandan AKP hükümetini bir askeri darbe marifetiyle devirmek isteyen çevrelerle yakın ilişkisinden bahsediliyor... Bir yandan da AKP hükümeti kontrolünde olan TRT ile sürekli artmakta olan iş hacminden bahsediliyor... Bir yandan Ergenekon yöneticileriyle çok yakın Osman Sınav, bir yandan da TRT yöneticileriyle...

Öte yandan Ergenekon kapsamında 2003-2006 yılları arasında *Kurtlar Vadisi* ile Jandarma İstihbarat Başkanlığı arasındaki ilişkilerin de soruşturmaya dahil edileceği konuşuluyor... Raci Şaşmaz ve Soner Yalçın'ın da bu soruşturma kapsamında ifadelerinin alınacağı söyleniyor...

Desteğe hazırız

Ergenekon sanığı Jandarma Genel Komutanlığı İstihbarat Başkanlığı Teknik Takip Daire eski Başkanı Albay Hasan Atilla Uğur'un, 5 Ocak 2008 tarihinde Kurtlar Vadisi yapımcısı Osman Sınav'la yaptığı görüşmenin satırbaşları...

H. ATILLA UĞUR: Alo

OSMAN SINAV: Alo

H. ATILLA UĞUR: Hocam

OSMAN SINAV: Merhaba nasılsınız? (...)

H. ATILLA UĞUR: (...) Ne yaptın yeni proje (Pars: Narkoterör) herhalde giriyor gündeme

OSMAN SINAV: Yeni proje giriyor, evet, işte artık tanıtımları yayınlıyoruz. (...)

H. ATILLA UĞUR: Çok güzel (...) Bize düşen ne varsa yaparız. Daha önce de söylemiş idim

OSMAN SINAV: Sağ olun, sağ olun, eyvallah

H. ATILLA UĞUR: Her türlü destek hazır yani, bu konu çünkü gündeme şey gibi oturacak yani, öyle görülüyor.

OSMAN SINAV: Evet evet evet

H. ATILLA UĞUR: Hayırlısı olur, şeyi bıraktık mı hocam, Pusat'ı bıraktık.

OSMAN SINAV: Pusat'ı bıraktık

H. ATILLA UĞUR: Anladım öyle olması gerekiyordu.

OSMAN SINAV: Yani çok iyi taşıyamayacak.

H. ATILLA UĞUR: Hafif kaldı ya

OSMAN SINAV: Hafif kaldı evet, o yüzden baktık ilerde sırtımız yere gelmeden

H. ATILLA UĞUR: Tabii tabii doğru kesinlikle öyle ya

OSMAN SINAV: Tabii

H. ATILLA UĞUR: Hayırlısı olsun hocam ya

OSMAN SINAV: Hayırlısı, hayırlısı inşallah buuu, bunu iyi yapmanız lazım.

Emrin olur abi

23 Nisan 2008 tarihinde kaydedilmiş olan Uğur ile Sınav arasında geçen ikinci telefon görüşmesinin dökümleri ise şöyle:

H. ATILLA UĞUR: Cuma akşamı vaktin varsa bir yemek yiyelim.

OSMAN SINAV: Memnuniyetle abi

H. ATILLA UĞUR: İıııı Cuma akşamı

OSMAN SINAV: Tamam

H. ATILLA UĞUR: Nasip olursa bir yemek yiyelim haberlerim var güzel filan

OSMAN SINAV: Tamam

H. ATILLA UĞUR: Hem konuşuruz, otururuz hasbihal ederiz özledim çünkü.

OSMAN SINAV: Bil mukabele ben de öyle ben de öyle.

H. ATILLA UĞUR: Sağol hocam benim şu anda var mı isteğin.

OSMAN SINAV: Sağlığınız abi çok teşekkür ediyorum ıııı yeri ve saati haberleşiriz di mi.

H. ATILLA UĞUR: Tabii ben bu numaradan arayacam seni saatini görüşürüz gerekirse aynı yer olabilir.

OSMAN SINAV: Tamam

H. ATILLA UĞUR: Bakarız duruma göre

OSMAN SINAV: Tamam tamam tamam

H. ATILLA UĞUR: Öpüyorum hocam (...)

Liberaller, sosyalistler ve modernizm

Rasim Ozan Kütahyalı 09.05.2009

Mardin’de yaşanan vahşet kimi yazarların da içindeki vahşiliği açığa çıkarmalarına vesile oldu... Kürtlerin ilkel bir halk olması dolayısıyla, ilkel gelenekleri gereği böyle bir vahşetin Kürtler açısından doğal olduğunu açık açık söyleyenler oldu... Bu fikir aslında Türkiye’de epey yaygındır... Sadece “eğitimli” Türkler arasında değil, “eğitimli” Kürtler arasında da azımsanmayacak derecede yaygın bir fikir bu...

Öte yandan “İlkel, yontulmamış ve maganda bir halk olarak Kürtler” söyleminin sadece Kemalistlere ait olduğunu düşünenler de yanılıyor... Modernist bakış açısını bir şekilde içselleştirmiş hemen herkes de halkları “ilerilik” seviyesine göre sıralama gibi bir zihinsel alışkanlık vardır... Belli halklar daha “medeni” daha “ileri” kabul edilir, diğerleri o “medeniyet” seviyesine ulaşana kadar pek makbul kabul edilmez... Batı-dışı dünyada, geçtiğimiz 20. asrın modernleşmeci hareketlerine baktığımızda, o halkın içinden çıkan modernist seçkinlerin de kendi halklarına o gözle baktığını görüyoruz...

Bu modernist seçkinler bir yandan emperyalizmden, kolonyalizmden şikayet ederlerdi... Bir yandan da kendi halklarına bir iç-koloni muamelesi yaparlardı... “Medeni” Batılı toplumların yöneticilerinin “medenileşmemiş” diğer halklara karşı küçümseyici bakışından pek farklı değildi “milliyetçi” ya da “sosyalist” modernleşmeci seçkinlerin kendi halklarına bakışı... Dahası kendi içinden çıktıkları toplumu “medenileştirme” misyonu güderlerken başka diğer “medenileşmemiş” toplumlara da Batılı emperyalistlerden farklı bakmazlardı...

İşte bugün birçok Türk seçkininin Kürtlere bakışı da bu çizgiye oturuyor... Kimi bunu Hadi Uluengin gibi bodoslama yazıyor... Uluengin liberal olduğunu iddia eden biri... Liberalizmi modernizmin, modern uygarlığın taşıyıcısı olarak belleyen o sakat zihniyet yapısına sahip biri... Bu manasıyla “medenileştirici-modernizatör” bir ideoloji olarak bellenen liberalizmin nasıl faşizme kayabileceğinin somut göstergesi Uluengin’in zihinsel yapısı... Avrupa’da da birçok güncel aşırı-sağ hareketin bu modernist-sivilizasyonist damardan türediğini unutmayalım... Esas barbarlık bu modernist dünya görüşündedir... Tam aksine “medeni” zannedilen bu kör modernist inanç birçok barbarca saldırıyı zihinlerde meşrulaştırabilmektedir... 9/11 sonrası yaşadığımız dünya bunun örnekleriyle dolu... Birçok “medeni” Batılı zihnin böyle bir “zor zamanlar” konjonktüründe barbarca yöntemleri onaylayabildiğini gördük... **Batılı liberallerin de ciddi bir kısmı bu “zor zamanlar”**

konjonktüründe sınıfta kaldı... ABD’nin alçak Irak işgalini, bu işgal sırasındaki rutin barbarlıkları bu sakat “modernist” zihniyetleri sebebiyle onaylayabildiler...

Öte yandan 9/11 sonrası “medeniyetini korumak” gerekçesiyle barbarlaşma eğilimine giren kimi Batılı devletlere karşı olan “sol” kimi fikir çevrelerinin de sakatlığını belirtmek gerekiyor... Siz Bush zihniyetlerine karşı “anti-emperyalist” olarak Fidel Castroları, Hugo Chavezleri “umut ekseni” olarak görürseniz dünyanın daha da barbarlaşmasına hizmet etmekten başka bir şey yapmazsınız... Bushları ve Sarkozyleri güçlendirecek olan şey Chavez ve Castro gibi totaliter diktatörlerdir... Gerçekten vicdanlı bir tavır içinde olma iddiasındaki sosyalistlerin önce bu zalim diktatörleri “anti-emperyalist umut ekseni” olarak görmekten vazgeçmesi gerekiyor... Tıpkı liberallerin de öncelikle kendine “liberal” diyip sonra da kör modernist inançla aşırı-sağ bir pozisyona kayabilenleri, emperyalizmi “medenileştirme” gerekçesiyle onaylayabilenlere karşı tavır alması gerektiği gibi...

Ayrıca modernist inanç ve o inanç dolayısıyla emperyalizmi ve kolonyalizmi onaylama konusunda Karl Marx mesela bir Adam Smith’i fersah fersah “sol”layan bir adamdı... **Karl Marx’ın kendisi asla anti-emperyalist**

değildi... Tam aksine Batı-dışı dünya hakkında Marx ve Engels'in düşünceleri bütünüyle emperyalist nitelikteydi. Marx, Hegel'den tarihsel uluslar / tarihsel olmayan uluslar ikiliğini devralmıştı." İlerleme" ve "uygarlık" kavramlarını temsil eden büyük "Tarihsel Ulus"lar medeniyetten nasiplenmemiş, durağan biçimde yaşayan "tarihsiz halklar"a uygarlık götürme misyonuyla onları topraklarını işgal etme hakkına sahipti Marx ve Engels'e göre... 1845-47 arası süren ve sonucunda ABD'nin Meksika'nın epeyce toprağını ilhak etmesiyle sonuçlanan savaşı Marx kendi cümleleriyle **"tembel ve çaresiz Meksikalılara karşı uygarlaşmanın lehine bir netice"** olarak yorumlamış ve desteklemişti. Fransa'nın Cezayir işgali de **"İlerleme ve uygarlık için önemli ve talihli bir olay"**dı, çünkü **"Bedeviler bir haydutlar ulusu"** idi. Marx, İngilizlerin Hindistan'ı işgalini de aynı mantıkla desteklemişti çünkü Hint toplumsal hayatı Marx'ın tabiriyle **"değersiz, durağan ve bitkisel"** idi. Marx, Latin Amerika anti-emperyalist bağımsızlık mücadelelerinin öncüsü Simon Bolivar'ı da aşağılayan bir dil kullanıyordu. Zaten Latin Amerika halkları ile ilgili fikri atası Hegel'in "irrasyonel ve saçma sapan bir kıta" yorumuna aynen katılıyordu. **Guevera ve Castro o zaman yaşayıp dağlarda "ya bağımsız vatan ya ölüm" diye devrimci-milliyetçi silahlı mücadele verseydi Marx herhalde onları medeniyet ve ilerlemeye düşman iki zibidi haydut olarak görürdü...**

Bunları bilenler bilir de bizdeki Marksistlerin çoğu için bunlar hâlâ "yeni bilgiler" maalesef...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Etiler Mado'da Beyaz Türk faşizmi

Rasim Ozan Kütahyalı 13.05.2009

Pazar öğleden sonra *CNN TÜRK*'te yayınlanan Reha Muhtar ile Çok Farklı programının ekibi olarak toplanmıştık... Ahmet Tulgar, Eylem Doğan ve ben... Haftaiçi işleyeceğimiz konuları belirliyorduk... Buluştuğumuz yer Etiler Mado idi...

Biz muhtemel konuları ve konukları müzakere ederken, arka masadan yarı homurtulu sesler işitmeye başladım... Yüzlerini görmediğim bir adam ve hanımının sesleri... "Bu o *Taraf* gazetesindeki yazar değil mi, TV'lere çıkan?" "Hııı... Hani o Kürtçüleri ve dincileri savunan..."

Bir pazar öğle sonrası Etiler'in göbeğinde, Mado gibi tanınmış bir mekânda dakikalar böyle geçerken, biz muhtemel konular ve konuklar üzerine konuşurken, baktım aniden arkadaki masada volüm hafif hafif yükselmeye başladı... Arka masadaki kişinin ağzından "hain, bölücü vs." gibi standart psikopata bağlamış ulusalcı lafları çıkmaya başladı... Sonra ani bir hareketle ve yüksek sesle garsonu çağırdı... Garsona *"Böyle şerefsiz, haysiyetsiz, vatan satan, bölücü adamları buraya alıyorsanız ben burada oturmam. Böyle kişilerin burada olacağını söyleseydiniz, biz ailecek buraya gelmezdik..."* dedi...*"Karım ve çocuğum yanımda olmasaydı ben gününü gösterirdim bu adama..."* gibi "bilindik" maganda söylemine devam etti... Bizim masa da bu maganda söylemlerle birlikte bu patolojik olayı fark etti... Ben nedense bu kişiye kızgınlıktan çok acıma hisleri duyuyordum. O sözleri duyarken bile ister istemez kendimce acı acı tebessüm ediyordum. Eğitimli, kentli kendini çağdaş, laik gibi sıfatlarla anan bir toplumsal kesimin üyesi bir kişinin lümpenleşen ve patolojikleşen ruh hali, Etiler'in ortasında bir pazar günü karşımıza çıkıyordu... Ahmet Tulgar, bana göre çok daha aktif tepki verdi. O sıra eşi ve çocuğuyla birlikte herkesin duymasını ister şekilde söylene söylene gitmekte olan adamın yanına gitti. Yanımdaki korumam da tehditler yağdıran adama doğru yöneldi ama ben özellikle kolundan tutup sakın olmasını söyledim...

Ahmet Tulgar'ın da sözel olarak haddini bildirmesinin ardından bu adam gitti... Fakat esas felaket bundan sonrasıydı... Etiler Mado'nun yöneticisinin talimatıyla bir garson geldi ve bizden mekândan ayrılmamızı istedi... Biraz evvel Mado'dan ayrılan patolojik kişinin *"Böyle şerefsiz, bölücü, vatan satan kişiler burda varsa, ben yokum"* sözlerini emir olarak kabul etmişti herhalde buranın yöneticisi... Yine Tulgar bizlerin gazeteci olduğundan özellikle bahsetmeden ilkesel bağlamda böyle bir şey yapamayacaklarını söyledi. Ben de korumama işaret ettim, polis olduğundan bahsetmemesi için... Ahmet'in temel hukuk ilkelerine dayanan izahına rağmen başka bir garson bize hesabı getirdi, ayrılmamızı istedi. Ancak ondan sonra Etiler Mado'nun baş yöneticisini masaya çağırdık. Benim polis korumam kimliğini çıkardı, durumu belirtti... *"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz, suç işliyorsunuz"* dedi. Ahmet de bizlerin kim olduğundan vs. bahsetti... Masamıza, deminki tehdit eden ve hakaretler yağdıran adamın yarattığı havaya uygun olarak gelen Etiler Mado'nun yöneticisi ise bir anda helva gibi yumuşadı... Yüzünün rengi değişti ve 180 derece döndü... Bize karşı aşırı saygılı ve yakın davranmaya başlandı... Fakat iş işten geçmişti... Gündelik hayatta faşizm diye adlandırılan olgunun nasıl bir şey olduğunu bir daha görmüştük... Küfreden ve *"Ben gününü gösterirdim ona"* diyen saldırgan kişi sebebiyle bizden özür dilemesi gereken Mado yönetimi bir de bu tehditkâr ve saldırgan kişinin direktiflerine uygun olarak bizi kovmaya kalktı... Esas utanç verici olan şey budur... Bu tip hasta faşist tipler her yerde karşımıza çıkabilir... Görüldüğü gibi Türk ulusalcı-faşizmi sokak usulü plebyen faşizmin ötesinde elit ve kentli görünümlü bir magandalığı da yaratmış durumda... Etiler'in ortasında böyle bir şey olabiliyor... Mühim olan bu tiplere karşı Mado ve benzeri mekânların uygarlıktan yana doğru düzgün tavır koyabilmesidir... Tam aksine bu barbarlığa çanak tutmamasıdır... Böyle bir adamın yarattığı rahatsızlık sebebiyle özür dilenmesi gerekirken, taciz edilen kişilere karşı *"Buradan ayrılın"* tavrı hukuken de suçtur...

Mado firmasının genel yönetimi de kimi nereye yönetici olarak atayacağını iyi bilmeli... Bu olayı bir ibret vesilesi olarak değerlendirmeli... Böyle barbarlıklara izin verenlerin yaptığı yanına kâr kalmamalıdır... Bu olaylar, fikrini ifade eden başkalarına karşı da yaşanabilir... Maalesef öyle bir ortamdayız...

"Ah Türkiye muhafazakârlaşıyor, mahalle baskısı var, yandık bittik" diyenler de Fatih'te değil Etiler'in göbeğinde yaşanan bu Beyaz Türk faşizmini iyi tahlil etsin... Maalesef bu kesimin ruh hali çıldırma noktasına doğru gidiyor...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Batılılaşma eşcinsel düşmanlığını yaygınlaştırdı

Rasim Ozan Kütahyalı 16.05.2009

Ali Bulaç-Bülent Ersoy-Cemil İpekçi arasındaki tartışma üzerinden Türk medyası birkaç gündür eşcinsellik ve homofobi meselelerini manşete taşıyor... Ali Bulaç'ı da, Cemil İpekçi'yi de özel bir ısrarla programa davet eden bizzat benim. Bülent Hanım da programa kendisi bağlanmak istedi ve bence son derece verimli ve yararlı bir tartışma oldu programda... Bir mayın tarlası hassaslığında olan bu konu büyük bir nezaket ve zarafet içinde konuşuldu. Fakat kimse de eyyam yapmadı ve kanaatlerini söyledi... Öncelikle şu gözden kaçırılıyor... Ali Bulaç, 2004 yılında AB uyum yasaları çerçevesinde yapılan hukuki düzenlemelerle birlikte, eşcinsellerin özel

hayatlarının güvenceye kavuşmasını destekleyen konuşmalar yaptı. Programın bandını yeniden seyrettim. Bu yasal güvence meselesini programda birkaç defa vurgulamış Bulaç... Programda çok daha homofobik laflar başkaları tarafından söylendi. Bunlar da gözden kaçırılıyor. Bulaç "İslami kimlik" sahibi olduğu için özellikle Bulaç'a yükleniliyor. Bu ülkede çok ciddi bir homofobi sorununuz var. Bu kesin... Fakat aynı zamanda bu ülkede kimi çevrelerde çok ciddi bir İslamofobi sorunu da var. Arslan Bulut'un sözlerini es geçip hususi olarak Bulaç'a yüklenme tavrı buradan kaynaklanıyor... **Sahici anlamda vicdanlı tavır İslamofobi ve homofobi illetlerine aynı anda karşı çıkmayı gerektiriyor. Bir insanın eşcinsel kimliği sebebiyle ne olursa olsun "doğru düzgün" biri olamayacağına yönelik bağnaz inançla, bir insanın İslami kimliği sebebiyle ne olursa olsun "uygar" olamayacağına yönelik bağnaz inanç arasında fark yok...** Üstelik Türkiye'nin bir başka gerçeği de "hem İslamofobik hem de homofobik" bir başka kitlenin de bu ülkede kilit yerlerde var olduğudur. Ali Bulaç'a sözleri sebebiyle kızan Cemil İpekçi geçen sene bir geceyarısı beni arayıp Sabih Kanadoğlu'nun homofobik sözleri sebebiyle AİHM'e gidilmesi gerektiğini yazmamı rica etmişti... **Türkiye'nin ironisi Cumhuriyet mitinglerine katılan kitlelerin çoğunluğunun da eşcinsellik konusunda Ali Bulaç'tan farklı düşünmemesidir...** Cemil İpekçi bunu bilen bir insan, o sebeple de kendine "laik" diyen bu kesimi çok eleştiren, laik kesimin çifte standartlı yapısını açık eden ve dindarlara yapılan haksızlıklara sonuna kadar karşı çıkan bir insan, sırf bu sebeple aynı "laik medya" İpekçi'ye de az saldırmadı... Bunu da unutmayalım...

Öte yandan bence hem Müslüman entelektüellerin hem de "Ortaçağ karanlığı"ndan korkan kesimlerin eşcinsellik ve modernlik meselesine daha bir ciddiyetle odaklanması gerekiyor... Çünkü bu alanda her iki kesimin de önyargılarını tuz buz edecek bir tablo var karşımızda... Bu İslam toplumlarının tarihi için de genel bir insanlık tarihi için de aynı şekilde geçerli... Batı üniversitelerinde *eşcinsellik çalışmaları* ile ilgili kürsüler var. Bu alanda çalışan çok ciddi sosyal bilimciler ve tarihçiler var. Bu akademisyenlerin de üzerinde ittifak ettiği temel noktalar var...

O noktaların en temel olanı da modernleşme denilen sürecin homofobi olgusunu arttırdığı ve yaygınlaştırdığı gerçeğidir... **Aydınlanma Çağı diye anılan dönemde eşcinsellere yönelik tolerans artmamış, bilakis azalmıştır. Hatta eşcinsellere yönelik inkâr ve imha politikalarının sistemleştiği dönem Aydınlanma sürecini takip eden asırlardır...** Batı dünyası ancak 1960'larla birlikte kendi yarattığı disiplinli modernliği tamamen terk edebilmiştir. Bu geç-modern dönemin ya da postmodernitenin yeni realitesidir... **Modernliğin asırları modernleşmekte olan tüm toplumları daha katı görgü kurallarına, utanmak kavramının merkeze alındığı daha disiplinli bir toplumsal yapıya, duyguların "uygarlık" gereği daha fazla bastırılması gerektiği düşüncesine sevketmiştir...** Modernite çok daha disiplinli, çok daha denetleyici ve gözetleyici bir toplumsal yapı üretmiştir... Ayıp ve utanç kavramının egemenliğini ilan ettiği asırlar Ortaçağ zamanları değildir. Bu konuda çalışan tüm tarihçilerin ittifak ettiği üzere Batı'da modernliği önceleyen dönem esrimenin, öz-denetimsiz bir şekilde yaşamının çok daha "doğal" olduğu zamanlardı. Aydınlanma sürecinde "uygarlaşan" Batı toplumlarında "doğal" olanı bastırmak bir "burjuva erdemi" olarak kabul edildi... **Bugünün Batı akademiyasında Ortaçağ Avrupası'nı "karanlık çağlar" olarak niteleyen tek bir ciddi bilim adamı bulamazsınız...** "Çağdaş" bir gazetemiz olan *Milliyet* önce bu "çağdaş" bilgiyi öğrenip, ona göre manşet atsın...

Aynı süreç eşcinsellik bağlamında Osmanlı tarihi için de geçerli... Bizler de "Avrupalılaşma"ya yönelip, o yönde idari ve sosyal reformlar yapmaya başlayınca daha "homofobik" bir toplum olduk... İslamcı aydınlar da bu yönde önyargılarını sorgulamak zorunda. Laik aydınlar da... Bizim tarihimizde de **Batılılaşma (yani modernleşme) ile birlikte eşcinsel ilişkiler çok daha "ayıp" sayılır olmuş ve daha fazla kınanır hale gelmiştir...** 1840'lardan itibaren Batı devletlerinin büyükelçilerinin eşcinselliğin Osmanlı hayatında görünür olmasından rahatsız olduğu ve eşcinselliğin "doğal" olarak algılanmasının "uygarlık karşıtı ilkel bir durum"

olduğuna yönelik şikâyetlerini sık sık bizim devlet adamlarımıza iletteği bilinen bir olgudur... Mükemmel yazılarını zevkle okuduğumuz Ayşe Hür'e tavsiyemdir, bir haftayı da bu meseleye ayırsın...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kemalizm kendi neferine nasıl davrandı?

Rasim Ozan Kütahyalı 20.05.2009

Geçtiğimiz cumartesi günü yeni Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu'nun yazarlarla buluştuğu kahvaltıda... O toplantıda birçok konu büyük bir açıklıkla müzakere edildi. Konuşulanlar "off the record" kaydıyla olduğu için yazmayacağım. Fakat Nimet Çubukçu'nun eğitimle ilgili düşünceleri ve tasavvurları tam anlamıyla özgürlükçü-demokrat bir nitelik arz ediyor. Bunu çok açıkça söyleyebilirim. Bu kahvaltıda çok umutla ayrıldım. Nimet Hanım belli konularda çok ciddi ve cesur adımlar atmak istiyor. Bakanlığının ilk ayları özellikle çok önemli. Çünkü genelde devrimsel adımlar ülkemizde ilk zamanlarda atılabiliyor. Maalesef zamanla ilgili bakanlar yıllanmış bürokratlarının ablukası ve türbülansı altına girebiliyor ve bir süre sonra kırtasiyecilik bürokratik döngü bu kararlı ve cesur bakanları esir edebiliyor... Ankara kafasını dönüştürmek kararlılığında olup, Ankaralılaştan bakanlarla dolu Türkiye'nin tarihi...

Mesele sadece Ankara'da değil, bu memleketin "aydın" sayılan geniş kesimleri de çoğu zaman Ankara'nın da ötesinde devletçi, bürokratik ve otoriter bir kafaya sahip... Bir memleketin "aydın"larının o ülkenin bakanlarını ve politikacılarını daha fazla özgürlükçü-demokrat reformist bir tutuma doğru itmesi beklenir. Bizde ise tam tersi olabiliyor. Bir bakan, yıllanmış ve köhnemiş kuralları değiştirmek istediğini, mevzuatı özgürleştirmek istediğini söylediğinde o özgürlükçü bakana en çok muhalefet bu "aydın" takımından gelebiliyor...

Çocuklara "yaş iken eğilecek odun" muamelesiyle bakmak, o çocukları "ideal" sayılan yönde endoktrine etme arzusu bu ülkede "eğitim" denince ilk akla gelen şey... Çocukların hayallerini, arzularını, taleplerini, tercihlerini yok saymak konusunda bu ülkenin tüm fikir ekolleri bir anda birleşebiliyor... Hiçbir konuda anlaşılmayanlar 15-18 yaş arasındaki liseli gençlere türlü yasaklar koymak, onların hayatı üzerinde onlardan bağımsız türlü tasarruflarda bulunmak konusunda bir anda anlaşabiliyor... Türkiye'nin geleneksel "veli" zihniyeti de tam olarak bu çizgiye oturuyor... Türkiye'de her kesimden ve her görüşten "veli"ler çocuklarının geleceğini şekillendirmek konusunda büyük çoğunlukla otoriter tutum alıyorlar... Çocukların hayalleri üzerine ipotek koyuyorlar... "Çocuklarına rağmen çocukları için" davranmak ideolojisi standart bir Türkiye anne-babasının tavrı maalesef...

Bu cumhuriyetin "halka rağmen halk için" felsefesiyle yaptığı icraatlardan her zaman şikâyet eden kesimler de kendi çocuklarına yönelik bu jakoben-ittihatçı tavırdan farklı davranmıyorlar genelde... Zaten bu ülkenin herkesin şikâyet ettiği adaletsiz düzenini yaşatan şey de bu... Bu devletin otoriter-jakoben ideolojisinin bu devletin muhalif yurttaşlarınca bile çoğunlukla paylaşılmaması... Devletin bir kesim üzerinde sistematik baskılarından şikâyet eden kesimlerin anne ve baba sıfatıyla bizzat kendi çocuklarına aynı jakoben baskıları yapabilmeyi hak olarak görebilmesi... Yurttaşını "şekil verilecek, biçimlendirilecek kereste"ler olarak gören devlet... Çocuklarına aynı "biçim verilmesi gereken kereste" muamelesini yapan anneler, babalar... Devlet kendi yurttaşlarının, ebeveynler de kendi çocuklarının özgürleşmesinden korkuyor bu ülkede...

İşte böyle bir "eğitim" tasavvurunun neferi olan Türkan Saylan'ı kaybettik iki gün önce... Devletin eğitim yoluyla kendi istediği tipte "ideal Kemalist yurttaş" yetiştirmesi misyonunun inançlı bir neferiydi Türkan Saylan...

Gerçekten buna tamamen inanıyordu, o anlamda Kemalizm onun için iktidar aracı değildi. Tam bir "true believer" idi Saylan... Her kesin inançlı gibi otoriter ve jakoben yolları meşru görebiliyordu...

Fakat öyle bir devlet zihniyeti var ki bu ülkenin, bu devletin resmî ideolojisine bu derece iman etmiş bir Türkan Saylan'ı da aile kökenlerinden ötürü potansiyel tehdit olarak görebildi bu devlet... Özel Kuvvetler Komutanlığı ve Milli İstihbarat Teşkilatı Saylan'ın annesinin Hristiyan kökenlerinden ötürü rapor hazırlayabiliyordu... Türkan Hoca, başörtülü kızlara karşı iman ettiği devlet ideolojisinin istediği şekilde o insanlara karşı dışlayıcı bir bakışla baktı hep... Ya da onları "imana getirmek" bu şekilde "çağdaşlaştırmak" istedi... Fakat işte aynı devlet nasıl dindarları zorla laikleştirme zihniyetine sahipse aynı şekilde gayrimüslimleri de zorla Müslümanlaştırma zihniyetine de sahipti... İşte bu gayrı-ahlaki İttihatçı ideoloji Saylan'ı "Benim annem de İslam'ı benimsedi hemen evlenir evlenmez, beni büyütürken hep Müslüman gibi yaşadı" dedirttirmek zorunda bırakıyordu... Birçok başörtülü kadını da "Ben böyleyim ama cumhuriyete bağlıyım, inanın bana" dedirtmek zorunda bıraktığı gibi...

Yurttaşlarına böyle zorundalıklar dayatmayan, yurttaşı özgürleştikçe yüceldiğini bilen bir devlet düzenini özlüyoruz bu topraklarda...

Nimet Çubukçu işte bu sebeple o cesur reformlarını derhal hayata geçirmeye başlamalı... Özgürleşme öğrencilerden, çocuklardan, gençlerden başlamalı...

Türkan Hoca'nın tüm yakınlarının başı sağolsun...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon'un Batı şebekesi

Rasim Ozan Kütahyalı 23.05.2009

Washington Enstitüsü'nün Türkiye uzmanı Soner Çağaptay hakkında daha evvel bir yazı yazdım (Soner Çağaptay muamması)... *Islam, Secularism and Nationalism in Modern Turkey: Who is a Turk?* adıyla kitap olarak da yayınlanan doktora tezinde **kemalizmi ve TSK'yı yerden yere vuran bu muamma adam Ergenekon zihniyetinin lobiciliğine devam ediyor**... *Newsweek*'te yayımlanan son makalesinde bu lobicilik gereği yaptığı çarpıtmalar akıl almaz bir nitelikte... Çağaptay, belli süredir, içinde olduğu şebeke ilişkileri sebebiyle, özünde nefret ettiği kemalist rejime tam destek veren yazılar yazıyordu. Fakat bir nebze de olsa sofistikasyon yapıyordu yazılarında. Şimdi artık onu da bırakmış, Bush döneminin geride kalmasının yarattığı telaşla da birlikte, tamamen zırvalıyor...

Türkan Saylan'ın "liberal bir kadın" olduğunu ve ÇYDD mensubu bir düzineden fazla "liberal kadın"ın Ergenekon soruşturması kapsamında geceyarısı aniden tutuklandığını yazabiliyor Çağaptay... *"Hangi ülkede yoksul kızları eğiten liberal bir kadın gece evine giderken güvenliğinden endişe duyar? Pakistan, Afganistan, doğru, ancak şimdi bu listeye Türkiye'yi de ekleyin..."* gibi ifadelerle yer veriyor yazısında... Ergenekon soruşturmasını McCarthy davalarındaki cadı avına benzetiyor... Bu son yazısıyla Çağaptay dezenformasyon ve

manipölasyon sanatında tavan yapmış...

Çağaptay'ın yazı boyunca hedefinde Gülen hareketi var... Gülen tarikatı diye bahsettiği hareketin Ergenekon soruşturmasını yönettiğini, Türk halkının çoğunluğunun Gülen hareketine karşı olumsuz bir tavrı olduğunu yazıyor Çağaptay. Gülen hareketinin yayın organlarında yer alan kimi haberlerdeki dilin ve zihniyetin son derece yanlış olduğunu burada defalarca yazdım. Fakat bu ülkenin halkının çoğunluğunun Fethullah Gülen'e olumsuz baktığı bilgisi tamamen yanlış. **Bilakis Türkiye toplumunun ciddi bir kısmı Gülen'e sempatiyle yaklaşıyor. Cemaat mensubu olmayan çok sayıda Türkiye yurttaşı için de Gülen olumlu bir figür. Zaten bu sempati sebebiyle Ergenekon yapılanmasının Batı şebekesi bu kadar telaş içinde.** Gülen hareketinin Batı'daki itibarını düşürmeyi hedefliyorlar. Gülen hareketi, Batı "establishment"iyle iyi ilişkiler içinde, Batı dünyasıyla barışık bir hareket. Bu durum Ergenekon yapılanmasının asla işine gelmiyor... **Gülen hareketinin de, AKP'nin de Batı ile iyi ilişkiler içinde olması Ergenekon zihniyetini felç ediyor...** Çünkü herkesin bildiği üzere Batı'nın, özellikle de ABD'nin ve İsrail'in desteği alınmadan bu ülkede bir askerî darbe kotarılamaz... O sebeple Türkiye'nin dindar öncü aktörlerinin Batı ile kurduğu olumlu ilişkiler bağını sürekli yıpratmak gerekiyor... Ergenekon'un Batı şebekesi beş yıldır sistematik olarak bunu yapıyor... Daha evvel de yazdım, ABD'nin ve İsrail'in aşırı-sağcı çevreleri Türk ulusalcı-Ergenekoncularının en büyük dış müttefikidir...

İçeride "anti-emperyalist ulusal sol" yaygarası kopartan, her türlü anti-Amerikan ve anti-semitik yayınları yaptırtan ve destekleyen Ergenekoncular dışarıda ABD'nin ve İsrail'in en faşizan-sağ çevreleriyle ittifak halindeydi... *Washington Institute* adlı kuruluş da "AKP yönetimindense, bize bağlı demokratik gözükten militer bir rejim daha iyidir" düşüncesinde İsraili sağcı çevrelerin bir "think-thank" kuruluşu. İsraili liberallerin ve solcuların da hiç hoşlanmadığı bir kuruluş bu... **İsraili faşizan-sağcı çevrelerle müttefik olan aynı Ergenekon yapılanması içeride ise dindar Türkleri, Yahudi yurttaşlarımıza karşı kışkırtmaya ve Yahudilere yönelik ırkçı saldırıların olabileceği bir ortamı hazırlamaya çalışıyordu...** Aynı ırkçı nefret kışkırtmalarını Ermenilere ve diğer gayrimüslim yurttaşlarımıza karşı da yapıyordu. Bununla da kalmıyor ve hepimizin bildiği o meşhur cinayetleri tertipliyordu... Ergenekon'un Batı şebekesi bu cinayetleri "AKP hükümeti kontrolündeki köktendinciler" yapmış gibi haberler yaptırtıyordu Batı medyasında... Ergenekon'un iç şebekesi ise yazdırttığı kitaplar ve desteklediği TV dizileriyle AKP'yi ve Gülen hareketini "ABD'nin ajanları", "Siyonistlerin adamları" olarak göstertmeye çalışarak dindar Türkleri AKP'den ve Gülen hareketinden soğutmaya çalışıyordu... Türk halkının AB ve ABD'den nefret etmesini sağlamak da diğer bir Ergenekon hedefiydi...

Ergenekon'un Batı şebeke yapılanmasıyla Bush iktidarının kilit adamlarının arası çok iyiydi... En başta Dick Cheney, AKP hükümetini devirmeye yönelecek olası bir darbe operasyonunu destekleyen bir numaralı adamdı... Bir darbe ortamının yaratılması sonucu bir muhtırayla hükümet devrilebilse ve 28 Şubatvari bir kukla hükümet kurulabilse Bush yönetimi anında bu Ergenekon hükümetine destek verecekti...

Obama'nın iktidara gelmesiyle bu dönem kapandı... Çağaptay'ın diline yansıyan pervasızlık yeni dönemde desteksiz kalmanın yarattığı psikolojiden kaynaklanıyor... Şimdi bu şebeke yeni destekler arayacak ya da Demokrat yönetim içindeki görece daha sağcı adamların beynini etkilemeye çalışacak... Ergenekon ahtapotunun Batı şebeke yapılanması konusuna devam edeceğiz...

Bu yaz güzel bir yaz olacak... Hükümet iyi işler yapacak...

Rasim Ozan Kütahyalı 27.05.2009

Geçen yazı Ergenekon'un Batı şebekesinden bahsettim... Bu şebekenin temel işlevi Türk politik hayatına dair dezenformasyona dayalı propaganda faaliyetleri yürütmek... Batı "establishment"ını AKP hükümetinin özünde köktendinci ve Batı-düşmanı olduğuna inandırmak bu şebekenin temel hedefi... Bu şebeke ilişkileri etrafında ciddi paralar dönüyor. AB çevrelerinde bu şebeke çok başarılı değil, ama aydınlarının ve yöneticilerinin çoğunun Türkiye'yi çok uzaktan tanıdığı ABD'de bu lobi gayet başarılı...

"AKP'nin ve Gülen hareketinin Batı-yandaş ve pro-liberal görüldüğüne inanmayın, AKP ve Gülen hareketi öz olarak köktendincidir, Batılı değerlere düşmandır. Hatalı tarafları olsa da TSK gerçek Batı müttefikidir " söylemini sürekli tekrarlayan adamlar var ABD'nin bir kısım enstitülerinde "Türkiye uzmanı" olarak görev yapan... Bunlar bizim içerideki dandik ulusalcılar gibi tipler değil, ciddi akademik kariyerleri olan ve akademik çalışmaları belli bir kıymet içeren adamlar... **Yukarıda bahsettiğim söylemin en büyük iki lobicisi Soner Çağaptay ve Hakan Yavuz...** İkisi de akademik çalışmalarında liberal-demokrat bir portre çiziyorlar. Yayımlanmış eserleri adil, dürüst ve yetkin biçimde yazılmış değerli eserler. Zaten öyle yazmazsanız Batılı akademik çevrelerde itibar sahibi de olamazsınız... Çağaptay'ın çalışmasından daha evvel bahsettim. Hakan Yavuz'un 2003 yılında Oxford'dan çıkan *Islamic Political Identity in Turkey* eseri bu alanda muhtasar bir başvuru kaynağı. Batı'nın en iyi İslamologlarından John Esposito ile birlikte derledikleri *Secular State and Gulen Movement* eseri de bu hareketi anlamak bağlamında ciddi bir katkı mahiyetinde...

Çağaptay ve Yavuz haklı olarak elde ettikleri itibarı son birkaç yıldır karmaşık parasal ilişkilere girerek harcamakla meşgul... Bu isimler hem liberal-demokrat kimliklerini hem de entelektüel birikimlerini esasen düşman oldukları bir anlayışın manipülatörlüğünü yaparak nakde çeviriyorlar... Güvenilirliklerini tamamen yitirip, meczuplaşma yolundalar... İçerideki kimi has Ergenekoncular gibi bu nasyonalist-militarist davaya asla inanmıyorlar. Zaten ikisi de kimlikleri itibarıyla de o zihniyete inanamaz durumdalar. Ergenekon'un ikisinin de sahip olduğu kimlik özelliğine de düşman olduğunu, o kimliği aşağıladığını iyi biliyorlar. Sadece profesyonel lobicilik işlerini yapıyorlar, karşılığında da alacaklarını alıyorlar... Her ikisi de daha evvel yaptıkları değerli çalışmalara sistematik olarak ihanet ediyorlar. Bundan böyle akademik dünyaya yönelik bir üretim yapacaklarını, yapabileceklerini sanmıyorum...

Çağaptay ve Yavuz gibilerinin yukarıda çerçevesini çizdiğim Ergenekon propagandasını yapabilmelerini sağlayan temel şey AKP içinde zaman zaman egemen olan, dün Ahmet Altan'ın yazdığı o "kasabalılık" ruhu... O ruh egemen olunca Ergenekon Batı şebekesine malzeme çıkıyor... "*Bakın işte bunlar köktendinci. Gayrimüslimler konusunda şunu dediler, Aleviler konusunda şöyle hoşgörüsüzler*", "*Bakın işte AKP Türkiye'yi Batı'dan koparmak istiyor, Ortadoğu'ya hapsetmek istiyor*" gibi standart söylemleri herhangi bir AKP kasabalılığının hemen ardından çeşitli Amerikan dergi ve gazetelerinde okuyabiliyorsunuz... Yani AKP'deki kasaba şebekesi konuşunca hemen Ergenekon'un Batı şebekesinde yankısını buluyor...

Hükümet ruhban okulunu açacak

İşte o sebeple Başbakan'ın mükemmel konuşması etik bağlamda doğru olduğu kadar pragmatik bağlamda da çok isabetlidir... Bu söylemlerini düzenli olarak sürdüren ve bu konuda cesur adımlar atabilen bir AKP hükümeti

Ergenekon'un Batı şebekesini felç eder, kullanabileceği kozları bitirir... **Hükümetin gayrimüslim yurttaşların talepleri konusunda yasal reformlara ciddi şekilde hazırlandığını biliyorum... Ruhban okulunun açılması noktasında Başbakan bu sefer çok kararlı... Bu harika konuşma, o kararlılığın zeminini oluşturma çabasıyla ilgili...**

Madımak oteli de müze olacak

Aynı şey Alevi meselesi bağlamında da geçerli... Bu açıdan da AKP hükümetinin devrimsel nitelikte bir girişime hazırlandığını biliyorum... **3 haziran günü tüm Alevi fraksiyonlarını (35 ayrı grup) bir bakanlığın çatısı altında resmen toplayacak hükümet... Alevilerin temel talepleri olan cemevlerinin tüm masraflarının – tıpkı diğer ibadethaneler gibi- karşılanması ve Madımak'ın bir İnsanlık Müzesi haline getirilmesi noktasında Başbakan'ın tavrı ve kararlılığı bu sefer çok net...** Alevi meselesine derinlemesine vakıf bir isim olan Necdet Subaşı bu çok önemli çalışmaları yürütmekle meşgul. Bu çok önemli 3 haziran buluşmasının arkasında da Subaşı var...

Gayrimüslim ve Alevi meselelerinde net adımlar atan bir hükümet, Kürt ve İslam meselelerinde de elini güçlendirecektir. AB sürecini yeniden hızlandırmak bağlamında da bu net tavırlar çok yararlı olacak...

Bu yaz Türkiye'nin özgürleşmesi ve demokratlaşması bağlamında güzel bir yaz olacak...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fazıl Say'la Kemalizmi sorgulamak

Rasim Ozan Kütahyalı 30.05.2009

Sekiz yıldır Mersin'de uluslararası ölçekte bir müzik festivali düzenleniyor... Çok değerli besteciler, müzisyenler ve orkestralar Mersin'de konser veriyor... Bundan üç sene evvel de bu festival kapsamında bazı konserleri izlemek üzere Mersin'e gitmiştim. Üç yıl içinde festival daha da profesyonelleşmiş, daha da yetkinleşmiş... Hele bir yeni yapılmış kongre merkezi var ki, İstanbul'da o derece güzel bir mekân düzenlemesine sahip merkez var mı, tartışılır... Orada konser dinlemek de ayrı bir keyif gerçekten...

Benim geçen hafta Mersin'e gitme nedenim özellikle belli zamandır konser ortamında dinlemediğim Fazıl Say'ı dinleyebilmek içindi. Öte yandan çok sevdiğim Mersin'e de gidip, oradaki dostları görmek istiyordum. İstanbul'da fırsat bulamayıp Fazıl Say'ı Mersin'de dinlemeye gitmek ayrı bir ironi tabii ama iş güç arasında fırsat bulup konsere gitmekle, konser dinleme motivasyonu başka bir şehre gitmek arasında önemli bir fark var. Zihniniz daha hazır olarak konsere gidebiliyorsunuz... O açıdan yararlı oluyor...

Konsere gitmeden evvel kaldığım otelin lobisinde Fazıl Say'la karşılaştık. Beni görünce çok şaşırdı ve şaşkınlığını belli eder bir mahiyette davrandı. Şüphesiz ki kendi internet sayfasından düzenli olarak ağır eleştirdiği bir gazetenin yazarının herhalde orada olmasını beklemiyordu. Sonrasında ben ayrı, o ayrı arkadaşlarımızla oturduk. Tabii başta konser organizatörleri arkadaşlar olmak üzere birçok kişi de "Bakalım aralarında bir şeyler

olacak mı?" merakı içindeydi... Bu meraklarını de belli eder biçimde konuşuyorlardı... Bizim gazetenin kültür-sanat servisinden aynı zamanda İzmirli hemşerim Özlem de oradaydı...

Ardından konser salonuna gittik... Tam istediğim gibi yerim önden ikinci sıranın tam ortasıydı. Salon hıncahınç doluydu. Fazıl Say, virtüözü olduğu piyanosunun tuşlarına dokunmaya başlar başlamaz benim zihnim bütünüyle 90'lı yıllara doğru yolculuğa çıktı... Fazıl Say'ı geniş kitlelerin tanınmasından çok daha önce tanıyan bir ailenin oğluydum ben. Özellikle Klasik Batı Müziği tarihi profesörü olan Önder amcam için Fazıl çok önemliydi. Ben daha ortaokuldayken aile fertlerimin toplandığı ortamlarda konu bir şekilde Fazıl'a gelirdi. Fazıl Say'ın dünya çapında bir piyanist olacağına o zamanlardan Önder amcamın hiçbir kuşkusu yoktu. 1995'te Fazıl'ın kıtalararası konser piyanistleri yarışmasında birinci çıktığı günü hatırladım konseri dinlerken... Janaček'in 1905 sonatını çalıyordu Fazıl Say o sırada. Ömrünü Klasik Batı Müziği'nin Türkiye'de yerleşmesi, kurumlaşması ve kitleleşmesine harcamış, uzun yıllar *Cumhuriyet* gazetesinde müzik yazarlığı yapmış amcam Önder Kütahyalı'nın Fazıl'a dair bizlere söylediği sözleri hatırladım...

Konseri dinlerken zihnim ikilemler içindeydi bir yandan da... Çek besteci Leos Janaček 1905 sonatını, Çek topraklarında Almanlığın ve Almancanın zorunlu hegemonyasına karşı Çek dilini, kimliğini ve kültürünü ihtirasla savunmak için bestelemişti. Besteci olarak kariyerinin büyük kısmında olduğu gibi bu bestesinde de Moravya halk müziğine dayanan Çek kimlik duyarlılığı belirgin olarak hissediliyordu. Fazıl da bu sonatı sanatçılığının hakiki tutkusuyla yine mükemmel icra ediyordu... Ama aynı Fazıl, kendi kimliğine, diline ve kültürüne tıpkı Janaček gibi sahip çıkmak isteyen Kürtler konusunda ne düşünüyordu? Devletin resmî ideolojisine tutkuyla inanan Fazıl, aynı resmî ideolojinin inkâr ve asimilasyon politikalarına maruz bıraktığı Türkiye'nin "Çekleri"ne dair bu ulusalcı zulüm zihniyetini niçin onaylıyordu, niçin?

Üstelik 1905 sonatını Janaček'in hangi motivasyonlarla bestelediğini çok iyi bilen bir sanatçıydı Fazıl. "Bir beste var da, çalışıyorum" eyyamcılığıyla hiçbir beste icra etmez Fazıl Say, onun dinleyicileri bunu çok iyi bilir. Janaček'in o ihtiraslı Çek tutkusuyla empati kurabildiği için bu sonatı icra eder, o sayede hemen her zaman mükemmel bir kompozisyon ortaya çıkarır zaten...

Konserin bitimiyle tüm gazeteciler bir lokantaya gittik... İçimden Fazıl Say'la konuşmak geliyordu ama, bu ortamda nasıl olacak diye endişeliydim. Bu hislerimi Özlem'le de paylaşıyordum ki yanıma bir beyefendi geldi. Kendisinin Fazıl Say'ın menajeri olduğunu söyledi. Beni tanıdıklarını ve hem gazeteden hem TV'lerden takip ettiklerini söyledi ve şöyle dedi *"Hem ben hem Fazıl uzun zamandır merak ediyoruz, acaba Önder Kütahyalı ile bir akrabalığınız var mı?"*... Bu soruyu işitince benden evvel Özlem tebessüm etti. Konseri dinlerken aklımdan geçenleri ona biraz evvel anlatmıştım çünkü... Menajer cevabımı duyunca *"Bekliyorduk zaten, vaktiniz müsaitse Fazıl da sizinle tanışmayı ve sohbet etmeyi çok istiyor"* dedi... Ben de çok memnun olacağımı söyledim...

Benim içimden geçen şeye Fazıl Say teşebbüs etmişti... Elbette çok memnun oldum. Aklıma babamın bana hediye ettiği ve odamda kitap okurken sürekli dinlediğim Fazıl Say'ın ilk CD'si geldi... İlginç olansa Fazıl'ın piyano performanslarını dinleyip kitap okuduğum o yıllarda ben politik anlamda ailemden devraldığım mirası sorgulamaya başlamıştım... Fazıl Say'ın piyanosundan çıkan kadife melodilerin eşliğinde ben Kemalizmden uzaklaşıyor ve Batı'yı Batı yapan, Batı uygarlığını değerli kılan o hakiki anlamda özgürlükçü-demokrat entelektüel gelenekle tanışıyordum...

Mardin'den Mersin'e... Barışa doğru giderken...

Rasim Ozan Kütahyalı 03.06.2009

Geçtiğimiz haftasonu Cemil İpekçi'nin Mardin'de açılan Moda Tasarım Okulu'nun açılışına gittim... Mardin'e gitmişken Urfa ve Diyarbakır'a da uğradım. Üç şehrimizde de farklı topluluklarla biraraya geldim... Sonrasında da Mersin'e geçtim. Bu satırları Mersin'den yazıyorum...

Şunu net olarak görmek mümkün... Kürt coğrafyasının insanları bu sefer çok umutlu. Hakikaten silahlara veda edileceği bir sürecin başladığına inanıyorlar, inanmak istiyorlar... Çok yakın bir tarihe kadar bölgeye geldiğinizde bariz bir DTP-AKP itişmesi olduğunu görüyordunuz. Şu an DTP'ye yakın toplumsal kesimlerde de, AKP'ye yakın çevrelerde de birbirine çok benzer bir dille konuşuluyor...

Öte yandan Kürt halkının, el uzatıldığında büyük bir hevesle o eli tutan ve asla kinci olmayan bir yapıya sahip olduğuna da Baykal'ın son açıklamalarından sonra şahit olabiliyorsunuz... Baykal'ı şu an bölge halkı olumlu kelimelerle anıyor. Bu halk CHP'siz çözüm olmayacağını biliyor. Baykal'ın ağzından çıkan "Acı bir dönemin kapanması için gerekli şeyler yapılmalı" sözleri bu halka umut veriyor. Baykal bu sağduyulu çizgisini devam ettirdikçe bu bölgede yeniden mitingler yapabilen, Kürt halkıyla partisini yeniden barıştıran bir siyasi figür haline gelecektir... Baykal'ın bu tavrı AKP hükümetini de olumlu yönde etkiliyor... Hükümeti çözüm konusunda net adımlara doğru itiyor. Cumhurbaşkanı da bu genel atmosferden hareketle çok somut barışçı açıklamalar yapabiliyor... İşte gerçek muhalefet böyle olur... Türkiye'nin yararına muhalefet budur...

Bu süreç çok bariz biçimde Kürt halkında ve Kürt siyasi hareketinin temsilcilerinde de özeleştirici sürecini artırıyor... Hasan Cemal dünkü yazısında çok isabetle belirtmiş... Ahmet Türk'ün son açıklamalarında bariz bir biçimde PKK'ya yönelik bir eleştiri var... DTP liderinin "Haftalardır çağrı yapıyoruz, ama ne operasyonlar durdu, ne de bu saldırılar," diyebilmesi çok önemlidir... Şu an Kürt halkının çok çok büyük çoğunluğu bu mayın saldırılarına şiddetle karşı... Tam bir barış atmosferine girilmişken Bingöl'de 33 askerin katledilmesi provokasyonunu unutmuyor bu halk... Evet, büyük çoğunluğu "Kürdün adı anılmazdı, gerilla olmasaydı" diye inanıyor. Ama aynı şekilde kimilerinin de "Kürt halkının çıkarları adına" diyerek kendi varlığının devam etmesi yönünde barış-karşıtı davranabileceğini de biliyor... İşte bu ortak bilincin yarattığı duygu hali Ahmet Türk'e açık açık Kandil'i eleştirme imkânını veriyor... Baykal ve Erdoğan bu barışçı ve sağduyulu çizgisini devam ettirdiği takdirde Kürt siyasi hareketi içindeki iç-eleştiri oranı da artacaktır. Kürt hareketi içinde de şüphesiz İttihatçı zihniyet mensupları var. AKP içinde de var... Bu süreç bu zihniyetlerin mensubu oldukları hareket içindeki güçlerini de kıracaktır...

Mardin'de, Urfa'da ve Amed/Diyarbakır'da durum böyle... Bir umut var, bir beklenti var... Bölge halkı monoblok halinde böyle düşünüyor... Mersin'de ise durum farklı... Mersin, demografisi itibarıyla Türkiye'nin en bıçak sırtı şehri... Mersin'de potansiyel bir etnik gerginlik ortamı olmadığını söylemek mümkün değil... Öte yandan Mersin bu etnik çoğulculuk ortamından büyük bir sinerji de yaratabilir... Mersin öyle bir şehir ki metropolitan yapı içinde Akdeniz Belediyesi DTP'ye ait, yanı başındaki Toroslar Belediyesi ise MHP'ye ait... Fakat gördüğüm kadarıyla her iki belediye başkanı (Fazıl Türk ve Hamit Tuna) da şu an sağduyulu bir çizgiyi takip ediyor. İki başkanın arasındaki medeni ilişkiler ortamı toplumsal kesimlere de haliyle yansıyor. DTP'li bir Mersinli, MHP'nin, -özellikle il başkanı Mahmut Tat'ın- Mersin'deki tutumundan son derece memnun bir dille konuşuyor... Mersin'de bu etnik çoğulculuk ortamında özgürlükçü-demokrat bir barış ortamını tesis etmeyi

amaçlayan önemli sivil kurumlar ve entelektüel girişimler var. Abdullah Ayan'ın başında olduğu Avrupa Birliği Derneği tam da böyle bir oluşum. Mirza Turgut'un yönetiminde özgürlükçü-demokrat bir çizgide yayın yapan Kent Radyo şehrin en çok dinlenen radyosu... Ali Özveren ve Muhittin Fahrioğulları gibi Mersin'in değerli aydınları da böyle bir barış içinde birlikte yaşama zemininin oluşması için çok önemli işler yapıyorlar...

Ergenekon tipi derin yapılanmaların muhtemel provokasyon girişimlerine ancak böyle bir sağduyu zeminiyle karşı koyabiliriz... Bu zemin var oldukça hiçbir provokasyon çabası başarıya ulaşamaz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biz Türkler işgalci ve emperyalist miyiz?

Rasim Ozan Kütahyalı 06.06.2009

Mardin'den Mersin'e doğru yaptığım seyahati geçen yazımda ifade etmiştim. Dört ayrı şehirde birçok dernek ve toplulukla görüştüm... Mersin'den sonra da Antakya'ya geçtim...

Bilenler bilir Antakya sahici anlamda kozmopolit yapısını sürdürebilen nadir şehirlerimizden biri... Gerçi Hristiyan ve Yahudi nüfus iyice azalmış durumda. Hele Yahudiler toplam 70 kişi kadar kalmış haldeler. Hristiyan-Arap nüfus ise 1300 kişi kadar. Fakat yine de Antakya sokaklarında o multi-kültürel dokuyu hâlâ hissedebiliyorsunuz... Nüfusu oluşturan üç temel toplumsal grup var. Sünni-Türkler, Sünni-Araplar ve Alevi-Araplar (Nusayriler)... Kürtler de var tabii ama Kürtlerin yoğunluğu açısından Antakya, bir Mersin gibi değil...

Antakya'da iç içe ve temas halinde yaşıyor ama belli mahalleler ve kasabalar belli kimliklerin egemenliği altında... Antakya'nın güney çıkışına doğru olan Armutlu mahallesinden itibaren Alevi-Arap yurttaşlarımızın çoğunlukta olduğu bir yapıya geçiliyor. Sokaklara çıktığınızda bir Arap coğrafyasında olduğunuzu hissediyorsunuz. Asıl ismi Suveydiye olan Samandağ ilçesi de bütünüyle bir Arap şehri. Türk devlet zihniyetinin yer adlarını değiştirerek bellek sıfırlatma politikası sadece Kürt bölgelerimize has bir durum değil. Arap yurttaşlarımızın çoğunlukta yaşadığı yerler de bu ahlaksız zihniyetten nasibini almış durumda...

Çok garip bir duygu ki, tamamı Arap olan bir bölgede geziyorsunuz, herkesin kendi arasında Arapça konuştuğu bir yerde dolaşıyorsunuz ve tek bir Arapça tabela yok... Dışarıdan bakıldığında Arap kimliğini bir nebze bile ifade eden hiçbir şey yok. İnsanlar hâlâ çekiniyor. Bazı esnaf niyetlendiğini ama korkup vazgeçtiğini anlatıyor bana... **Bunları duydukça itiraf etmeliyim ki bir Türk olarak kendimi işgalci gibi hissediyorum.** Başka bir açıdan hiç Türkün olmadığı bir şehrin –ne yalan söyleyeyim- her yerinde anadilimi görmek, bu bölgenin Türkiye'ye ait olması beni içten içe mutlu ediyor. Oradaki Arap yurttaşlarla konuşurken gayri ihtiyari kendimi *"Suriye yerine Türkiye'nin uyruğunda olmanız daha iyi oldu değil mi?"* derken buluyorum. Onlardan da onay bekliyorum. Onları *"Keşke Halep de bizim ülkede kalsaydı"* diye ikna etmek isterken buluyorum kendimi... **Ama aynı zamanda kendi devletimin buraları bir "Türk emperyalizmi" mantığıyla, sistematik Türkleştirme politikaları aracılığıyla yönettiğini de biliyorum. Bir Türk olarak bundan çok utaniyorum....** Asıl ismi Suveydiye olan Samandağ'ın okullarında Arap çocuklarına, kendi anadilleri olan Arapça konuşan arkadaşlarını ispiyonlamayı öğreten İttihatçı zihniyetten utaniyorum. Hemen her Samandağlının böyle

okul anıları var... Bunları gündeme getirmek için illa Kürt meselesi benzeri bir politik mesele mi olması gerekiyor? Türklerin çoğunluğu *"Niye bunları hatırlatıyorsun da, bazı şeyleri hortlatıyorsun"* diye bakıyor bu hislerime, bunu biliyorum... Değer verdiğim iki insan Kemal Karpat hoca ve Taha Akyol da böyle derler muhtemelen... Türkiye dışındaki Türklerin yaşadıkları zulümlerden bahsederler...

Diğer taraftan ben yurtdışındaki Türklerle de epey ilgili biriyimdir... Kendi anadilimin varyantlarını içtiğim her yere özel bir ilgim olagelmıştır... Dış Türklerin sorunlarını, dertlerini tek tek takip etmeye çalışırım. Bölge bölge Türk halklarının öne çıkan kimi temsilcileriyle temastayım, arada görüşürüz... Birkaç TV programında benim bu dış Türkler ilgimi ve bilgimi gören MHP'li katılımcılar şaşırmişti. **Hem MHP eski genel sekreteri Naci Memiş, hem de şu an MHP'nin içinde yönetici olarak aktif siyaset yapan Nazmi Çelenk beni Türkçü-Turancı ilan etmişti.** Ülkücü gençlere de o yönde şeyler söylemişler, o gençler de beni konuşma yapmam için davet etmişlerdi... Fakat bilakis benim bir Türk olarak, dünyanın çok farklı yerlerindeki soydaşlarıma olan ilgim, o Türklere yapılan zulümlere dair hissettiğim acı kendi ülkemdeki başka anadilli yurttaşlarıma karşı empati hislerimi arttırıyor... Her vicdanlı ve ahlaklı Türk milliyetçisi de böyle hissetmelidir diye inanıyorum... **Ben başka bir ülkede, tamamı Türk olan bir kasabada tek bir Türkçe tabela göremezsem, tüm Türk esnaf "mahalle ya da devlet baskısı" sebebiyle Türkçe tabela asmaya çekiniyorsa, içimi hüznün ve öfke kaplar...** Oradaki Türklerin kendi anadillerini, oranın okullarında öğrenmelerinin yasak olması bende o devletin zihniyetine karşı tiksinti hisleri uyandırır... Tamamı Türk kasabanın dağında *"Ne Mutlu Yunan'ım diyene"* benzeri bir yazıyı görürsem bağıra çağıra isyan etmek isterim...

İşte bu sebeple, anadili Türkçe olmayan yurttaşlarımıza **Türk manda yönetimi** mantığıyla yaklaşıldığında da çok utanıyorum. Sabah-akşam anti-emperyalizm nutukları atılan bir memlekette böyle bir kaba **Türk emperyalizmi** zihniyetinin varlığından ötürü çok utanıyorum... Hele *"Önce dış Türklerin sorunları hallolsun, öyle hak verilir"* zihniyetinden katbekat utanıyorum... Aynı toprakta yaşadığı kendinden farklı dile ve dine sahip kardeşlerine ahlaklı bir Türk böyle bakamaz diye haykırmak istiyorum... Zaten kendi yurttaşlarına böyle faşizan baktığı sürece dışarıda yaşayan kendi soydaşlarının da haklarını savunamaz böyle ahlaksız bir Türk... Savunamıyor da zaten...

Antakya'dan yazarken içimden geçenler bunlar...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ben Genelkurmay'ın adamı mıyım?

Rasim Ozan Kütahyalı 13.06.2009

Mehmet Baransu yine mükemmel bir işe imza attı... Baransu'nun ulaştığı Genelkurmay'ın "İrticayla Mücadele Eylem Planı" Türk devlet zihniyetinin deşifre metni gibi...

Ergenekon denilen şeyin devletin içine sızmış çeteleri ifade etmediğini, bizzat çeteleşmiş bir devlet sistemini ifade ettiğini bu ülkenin özgürlükçü-demokratları yıllardır söylüyor... Ergenekon yapılanması çeteleşmiş devlet mantığının bugünlerdeki örgütleniş ismidir... Bu ülkede hep Albay Dursun Çiçekler oldu... Hep bu zihniyetler

kendi yurttaşlarını "potansiyel tehdit" olarak gördüler... Türk genelkurmay zihniyeti, her zaman Sünni-dindarları, Alevileri, Kürtleri ve gayrimüslimleri ikinci sınıf yurttaş kategorisinde gördü... Öte yandan bu "ikinci sınıf yurttaşlar" takımı o kadar geniş bir kesimi oluştuyordu ki, o sebeple bu kesimleri hep birbirine kırdırmak gerekliydi... Aksi halde toplumun çok küçük bir azınlığına dayanan bu devlet düzeni ayakta kalamazdı...

İşte o sebeple, Türk devlet sisteminin her zaman bir Türk derin yapılanmasına ihtiyacı vardı... O sebeple Ergenekon'u çökertmek o kadar kolay değil... Çünkü Türk derin yapılanması, Türk devletinin bir yeraltı örgütlenmesi... Türk devletini büyük bir havuz gibi düşünürsek, altıyla ve üstüyle bir bütün bu havuz... Havuzun "derin"indeki suları nasıl çekeceksiniz? O zaman üstteki suların da onlarla beraber akıp gitmesi gerekiyor, o durumda ne yapacaksınız? Zaten AK Parti Hükümeti'ni en çok düşündüren şey bu şu an... Zaten AKP içinde bir kısım adam da bu derin yapının varlığından çok rahatsız değil, o yapı içindeki adamlar değişsin istiyorlar, o kadar...

Bu "eylem planı" hadisesinden sonra tüm toplumsal kesimler bazı konularda uzlaşabilmeli artık... Kimi dindarlar *"Her şeyi Alevi cuntası yapıyor, hep Alevi generaller var bu iş içinde"* söylemini terk etmeli. Maalesef biraz eşelediğiniz zaman, hâlâ bu söyleme rastlarsınız kimi dindar kesimlerde... Oysa bu plan gösteriyor ki, her zaman olduğu gibi Türk derin yapılanması ilk istikrarsızlaştırma yöntemi olarak yine potansiyel bir Alevi-Sünni çatışmasına bel bağlıyor... Yine bir tertiple Alevi katliamını kotarabilseler, Gülen hareketi ile Alevi hareketlerini karşı karşıya getirebilseler, hedeflerine ulaşacaklar...

Şunu iyi bilmemiz lazım, bu ülkede Alevi, Kürt ve dindar kökenli insanlar kimliklerine ihanet ederek her yere gelebilirler... Bir Kürtseniz Abdurrahman Yalçinkaya gibi, bir Aleviyseniz Hurşit Tolon gibi, bir dindarsanız da Cemil Çiçek gibiyseniz bir sorun yoktur... "Yüce devlet"iniz için kendi içinden geldiğiniz kesimlerin haklarının gasp edilmesine evet diyecekseniz, o içinden geldiğiniz kesimin bir kaos ortamının yaratılması için kırdırılmasına eyvallahınız varsa Türk devlet sistemi için makbul adamsınız demektir... Öte yandan, bir dindarın kendi mağduriyetinden "Alevi Cuntası"nı, bir Alevinin kendi mağduriyetinden "Fethullahçı örgütlenme"yi sorumlu tutması tam da Türk derin yapılanmasının arzuladığı şeydir... Hele bir de hem dindarlar hem Aleviler kendi başlarına gelenlerden ötürü ABD'yi, İsrail'i falan sorumlu görüyorsa, derin yapılanma tam hedefine ulaşmış demektir... Bu ülkenin tüm mağdurlarına sistemin özündeki o İttihatçı zihniyeti gözardı ettirerek, birbirlerini ve "dış mihraklar"ı suçlamalarının sağlanması tam bir Ergenekon planı olarak yıllardır yürütülüyor... Bu eylem planı her yönüyle bu temel stratejiyi örnekliyor zaten...

Kurtlar Vadisi meselesi...

Bu eylem planında bir başka ilginç nokta da *Kurtlar Vadisi* projesiyle ilgili... Baransu'nun haberinden sonra gün içinde yarı-şaka, yarı-ciddi epey telefon aldım... *"Genelkurmay, Kurtlar Vadisi'nin üstünün çözilmesini hedefliyormuş, bu konuyla en çok uğraşan sensin, sen Genelkurmay'ın adamı mısın? Seni Kurtlar'a karşı Genelkurmay mı yönlendirdi?"* gibilerden msj gönderen çok oldu... Eylül 2007'den itibaren başlayan *Kurtlar Vadisi Pusu* döneminden Genelkurmay'ın hoşlanmadığını daha evvel de söyledim... *Kurtlar Vadisi* projesi 2003-06 yılları arasında tam olarak bu "askerî eylem planı"na uygun bir zihniyet yapısını içeriyordu... *Kurtlar Vadisi Irak* filmi de tam bu eylem zihniyetinin istediği şekilde geniş dindar kitleleri Amerikan-düşmanlığı ve Yahudi-düşmanlığı üzerinden ulusalcı projeye eklemlenme amacı güdüyordu... *Kurtlar Vadisi Pusu* ise zihniyet itibarıyla Emniyet istihbarat birimlerinin istediği şekilde ilerliyordu. Dizi 180 derece dönmüş ve başka bir hal almıştı. Dolayısıyla TSK, bu süreçten memnun değildi. Ben bunu *haber7.com*'a verdiğim söyleşide de detaylarıyla belirttim... Diziye verilen o üç aylık arada, devlet içi istihbarat birimlerinin diziyi ele geçirmek için kapıştığı bilgileri, güvenilir yerlerden benim de kulağıma geliyordu. Sonrasında Abdullah Gül'ü de Ergenekoncu olarak

gösteren garip bir ideolojik arkaplanla yeni dönem *Kurtlar Vadisi Pusu* başladı...

Bu eylem planları, bu operasyonel çabalar hayatımızda olmaya devam edecek... Bu planları deşifre edebilen gerçek bir medyanın hep var kalabilmesi ise bu toplumun iradesine bağlı...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emniyet, TSK'yı madara etmek mi istiyor?

Rasim Ozan Kütahyalı 17.06.2009

Baransu'nun haberleştirdiği "İrticayla Mücadele Eylem Planı" belgesi sahte mi?.. Türk medyasında çok sayıda kalemin bu belgenin sahte olma ihtimalini dillendirirken kafasında şöyle bir düşünce var... Emniyet istihbarat içinden bir grup "TSK'yı madara etmek" amacıyla böyle bir belge düzenliyor. O Ergenekon sanığının evine bunu yerleştiriyor... Sonra bu afişe olunca da TSK'ya yönelik bir "polis darbesi" gerçekleştirilmiş oluyor...

Bu senaryonun varlığına inanan çok sayıda yazarı var bu ülkenin... Başbuğ'un Özkök'e açıkladığı "*Belge sahte çıkarsa, ne yapacağımızı görürsünüz*" mesajının adresi de Emniyet İstihbaratı... Tabii Genelkurmay'ın kafasında Emniyet demek Gülen hareketine bağlı bir yapılanma demek... Türk Genelkurmayı saplantılı bir biçimde "kendisine karşı" olduğu düşünülen her hareketin arkasında "Emniyet içi F tipi yapılanma" parmağını görüyor...

Bu ülkede eyyam yapmak, diplomatik ve akrobatik davranmak "resmî davranış ideolojisi" olarak benimsenmiş... O sebeple 2009 tarihli bu "eylem planı"na ya da Baransu'nun dün yayımladığı 2003 tarihli plana dair "*Böyle bir belgenin var olup olmadığına, darbe planları yapılıp yapılmadığına bakılsın, yargı süreci karar versin*" gibi laflar edilebiliyor... Aynı şekilde Emniyet'in içinde Gülen hareketine bağlı bir yapılanma olup olmadığına dair de kimi yazarlar "*Böyle bir şey var mı yok mu, yargı süreci karar verir. Bu yapılanma var diyenler yargıya gitsin*" diyebiliyorlar...

Ben bu tür laflardan sıkılıyorum... Gelin, "herkesin bildiği sır" mahiyetinde olan, devlet içi belli meselelere vakıf hemen her insanın bildiği şeyleri açık konuşalım...

TSK içinde bu tür operasyon planları sürekli ve sürekli yapılır... "*Bu belge gerçek mi? değil mi?*" ayarlarında konuşan her kalantor gazeteci de bunu bilir... Bu planların hepsi "uygulamaya geçmeye hazır" bekleyen potansiyel planlardır... TSK'nın kurumsal ideolojisi ve bu ideolojinin yarattığı atmosfer bu türden operasyonel plan ihtimallerini meşru kılmaktadır... Her hazırlanan plandan Genelkurmay Karargâhı'nın haberi olmaz. Bu planlar mütemadiyen hazırlanır, ilgili birimlerin elinden geçer. Konjonktür müsaitse, elde imkânlar varsa, hedefler gerçekçiye de bu planlardan biri operasyonel hale getirilir... İşte orada Türk derin yapılanması devreye girer. Geçen yazıda söylediğimi tekrarlıyorum... Türk derin yapılanması "devlet içine sızmış çete"yi ifade etmez. Çeteleşmiş bir devlet zihniyetinin yeraltı örgütlenmesini ifade eder... Yerüstündekiler konjonktüre, imkânlara ve hedeflerin gerçekçiliğine uygun olarak karar verdiğinde, yeraltındaki yapılanma aktive olur... Son 50 yılın tarihi hep böyle olmuştur ülkemizde... Albay Dursun Çiçek'in planı bu kurumsal ideolojiye uygun olarak hazırlanmış olan fakat "sürreel" denebilecek niteliklere sahip bir plan... TSK, kendine güvenini kaybettikçe,

benim gördüğüm kadarıyla bu tür operasyonel planlar alenen zırvalamaya başladı... TSK'nın benimsediği ideolojiyi bir tarafa bırakalım... Son dönemlerde "kurumsal zekâ" kriteri açısından da TSK çok geriye gitti. İstihbarat ve güvenlik donanımı ve zekâsı açısından bu feci gidiş işte Albay Dursun Çiçek planı gibi garabetleri yaratır oldu...

TSK'nın kurumsal zekâ'sında çok ciddi sorunlar var iken, Emniyet'in kurumsal zekâ katsayısı tam aksi yönde ilerliyor... Bunu net olarak görmek lazım. Zaten birçok üst düzey subay da bunun farkında... Genelkurmay Karargâhı'nda subaylar kendi meslekleri dışında bir sürü konuyla ilgilenirken, Türkiye'nin yeni kuşak emniyetçileri tam aksi istikamette ilerliyorlar... Çoğunlukla yaşı 30-45 arasında olan bu emniyetçiler, istihbarat ve güvenlik işlerinden başka bir şey düşünmeyen, tüm beyinsel faaliyetini buna odaklamış, dünya literatüründeki gelişmeleri takip eden bir kuşağı ifade ediyor... Ve evet bu emniyetçiler içinde Gülen hareketinin kurumlarından yetişmiş, o okullardan, evlerden, dersanelerden gelen ciddi sayıda insan var.

Gülen hareketiyle bağı olsun olmasın bu yeni kuşak emniyetçiler somut iş becerisi açısından kuşakdaşları olan istihbarat subaylarından çok öndeler... Fakat bu yeni kuşak emniyetçiler zihniyet olarak bu bahsettiğimiz Türk devlet mantığından çok mu farklılar? Bu noktada maalesef olumlu bir cevap veremeyeceğim... Mesela bu yeni kuşak emniyetçi modelinin en kalifiye örneklerinden olması gereken Emre Uslu bile *Kurtlar Vadisi* gibi bir hukuk-düşmanı diziyi övebiliyor... 2007'den bu yana dizi Emniyet istihbarat birimleri tarafından argümante ediliyor diye bu diziyi övebiliyor Uslu... "Bu dizi artık bizim taraftan yana" diye düşünüyor çünkü... Israrla söylüyorum, bir TV dizisini Jandarma istihbaratı kullanınca gayrı meşru, Emniyet istihbaratı kullanınca meşru olmaz!! "*Emniyet iyidir, asker kötüdür*" gibi bir denklemle Türkiye'de demokrasi mücadelesi verilemez! Bir TV dizisinin operasyonel amaçla kullanılması her şekilde gayrı meşrudur. Bunu yapanlar ve buna ortaklık edenler suç işlemiştir... *Kurtlar Vadisi* dizisinde sunulan dünya her şekilde hukukun üstünlüğü ilkesine aykırı bir dünyadır...

Maalesef çok yetenekli bu yeni emniyetçi kuşağı zihniyet olarak birçok açıdan Uslu'nun da gerisindeler. Ergenekon zihniyetine karşı kontr-Ergenekon mantığıyla mücadele etmeyi meşru görüyorlar... Jandarma ve Emniyet istihbaratları arasında dozu her gün artan çatışma, gözleri çoğu zaman kör edebiliyor... Emniyet bağlamında bu noktaların üzerinde daha fazla durmak gerekiyor...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

TV operasyonlarıyla AKP ve Gülen'i bitirme planı

Rasim Ozan Kütahyalı 20.06.2009

2000'lerin ulusalcılık diye adlandırdığımız fenomeni, TV vasıtasıyla belli stereotipleri bu toplumun beynine zerk etmeye çalıştı... Bugün ortaya çıkan lahikalardan, eylem planlarından, Ergenekon soruşturması bağlamında zanlılarla kimi yapımcıların konuşmalarından anlıyoruz ki, bu çaba, iddianamedeki ismiyle ETÖ tarafından sistematik olarak kullanıldı ve daha da kullanılmak istendi... TV bağlamı dışında, bu propaganda çalışmalarının kitaplar ayağı da vardı. Belli kitaplar belli isimlere yazdırıldı...

Maalesef Türkiye'nin özgürlükçü entelektüelleri, beyinlere zehir akıtan bu TV dizileri yayınlanmaktayken yeterince uyanık ve teşhir edici davranmadı... Kötü ve dandik bir şeyler olduğunu hissediyordu Türkiye'nin entelijensiyası ama çok da üzerinde durmuyordu... Çok açık ifade ediyorum, Murat Belge ya da Halil Berktaş bir Abdullah Ziya Kozanoğlu romanı için sarfettikleri zamanın dörtte birini bu TV fenomenlerine ayırabilselerdi, yükselmekte olan ulusalcı-faşizmi çok daha iyi tahlil eden yazılar ortaya koyarlardı... Sık sık değindiğim *Kurtlar Vadisi* olgusu bu sürecin en "flaş" örneği. Yoksa başka diziler ve filmler aracılığıyla da bu Ergenekon projesi yürütüldü o dönemde... Fakat diğerleri o kadar etkili olamadılar... *Kurtlar Vadisi*'nin 2003-06 arası bütün o ırkçı-faşizan konseptini yaratan Soner Yalçın, *Sağır Oda* adlı bir projeyle bu "çaba"larına devam etti... Bosna savaşıyla ilgili hiç tutmayan ve çok az yayınlanan dizisini bile Türk ulusalcı-faşizmini yaygınlaştırmak amacıyla kullanmaya kalkabildi...

Bu yapımların hemen hepsinde, oluşturulmuş stereotipler vardı... *Vadi*'nin 2003-06 döneminde, karısının yatağına başka bir erkeği bizzat kendisi sokan, sonra kendi yolladığı bu erkekle karısının görüntülerini karısının servetine el koymak için koz olarak kullanan bir Yahudi karakter vardı Samuel Vanunu adında... Yere düşen bozuk paralarını bile "*Aman paracıklarım*" diye yerden toplayan, bir Yahudi olarak Türkleri sürekli kazıklayan, bununla da "*Türklerin kaderi böyle be canım*" diye övünen, Nesim Malki'yi simgeleyen Nedim İplikçi karakteri vardı... Hem Vanunu hem İplikçi karakterleri, yaptıklarını da sürekli Yahudilik kimlikleriyle meşrulaştıran tiplerdi... Bu dizi, "*Biz Tanrı ile bile pazarlık etmiş bir halkız, bu yaptığımız nedir ki?*" diye söylletiyordu Yahudi karakterlerine her türlü iğrençliği yaptırırken... *Kurtlar Vadisi Irak* filminde aynı şekilde Müslümanların böbreklerini alıp İsrail'e satan çok inançlı bir Yahudi doktor vardı. Irak'ta yaptığı bütün zulümleri Hristiyanlığa inancı gereği yapan "*Yüce İsa bize Babil'i fethetmemizi sen emrettin, o sebeple bu topraklardaki bütün çabam*" diye kilisede dua eden bir Hristiyan-Amerikalı karakter vardı... Bütün çabam dediği, cinayet, gasp ve zulümden ibaretti bu inançlı Hristiyan karakterin... Aynı şekilde *Vadi*'nin dizi versiyonunda da İncil içine para koyan, sürekli Müslümanlığı kötüleyen, küçük oğlan çocuklarına "değişik" bir ilgi duyan Hristiyan misyoner karakterler habire cirit atıyordu... Bu misyonerlerle ortak çalışan "dinle arası diyalog kılıfı"na sığınan kimi sahtekâr Müslüman karakterler de vardı... **Bu karakterler aracılığıyla da Ergenekon'un başlıca saplantısı olan Gülen hareketi mensupları hedef gösteriliyordu. Bu 'dinlerarası diyalog'cu karakterler ile kimi iktidardaki politikacılar ve sivil bürokratlar da emperyalist devletlerle işbirliği yapıyordu bu dizide... Dindar gözükken ama "emperyalizmin adamı" olan kesimlere yani AKP'ye ve Gülen hareketine vurgu yapılıyordu böylece. Ergenekon planı bu şekilde işletiliyordu... Kürtler zaten bütün bir dizi boyunca "kendini emperyalizme satmış bir halk" olarak resmediliyordu...**

Dizide sistematik olarak Yahudi, Hristiyan ve Kürt düşmanlığı yapılıyordu ve bu nefret kışkırtmaları üzerinden işbirlikçi olarak gösterilen Gülen hareketini ve AKP'yi dolayısıyla dindar Türkiye halkını vurma planları kurgulanıyordu... Soner Yalçın'ın yarattığı konsept buydu... Yalçın'ın *Efendi* kitapları da bu Ergenekon konseptini tamamlıyordu...

Soner Yalçın'ın bir diğer "iş"i *Sağır Oda*'da ise Kürtler Türkmenleri tehcir ettiriyordu... "*Burası Türkmenlerden temizlenecek*" diyen Barzani'ci Kürt karakterler yaratılmıştı... **Ergenekon'un temel hedeflerinden olan Türk-Kürt etnik çatışmasını kurgulamak ve kışkırtmak isteyen sahnelerle doluydu bu dizi...**

TV aracılığıyla yürütülen bu hayata geçmiş eylem planları misyoner gençleri, Hrant Dink'i ve Rahip Santoro'yu katlettiren o ortamı yarattı... Sonra bu cinayetler üzerinden de Ergenekon'un Batı şebekesi tarafından dindarlar suçlu olarak gösterildi... İç yapılanma Gülen hareketi ve AKP ile dindar kitlelerin arasını açmak için "*Bunlar Batı emperyalizminin adamları*" söylemiyle, dış yapılanma ise "*AKP ve Gülen hareketi Türkiye'yi Batı'dan koparmak istiyor*" söylemiyle propaganda yapıyordu...

Ergenekon ahtapotunu tüm yönleriyle deşifre etmek zorundayız... Bu ahtapot hâlâ oda yapılanmalarıyla propaganda faaliyetini sürdürmekte... Bu ülkenin vicdan sahipleri çok uyanık olmalı...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eylül 2009'da AKP'yi indirme operasyonu

Rasim Ozan Kütahyalı 24.06.2009

Türkiye'yi 2009 yılının ikinci yarısında çok kritik günler bekliyor... Albay Dursun Çiçek raporu hadisesinden sonra devletin iç dengeleri çok karışmış durumda... Genelkurmay'ın siyasi şubesi gibi davranan Baykal dahi bu rezalet konusunda Başbuğ'u iğneleyen sözler söyleyebiliyor... Çünkü bu darbe eylem planının varlığını artık CHP de taşıyamaz halde... **Öte yandan herkes bu eylem planının TSK bünyesinden çıktığına inanıyor, dahası bazıları bunu biliyor da...** Ama yasal boşlukları kullanarak dalaverelerle bu eylem planı skandalını karambola getirme niyeti var devlet içi kimi çevrelerde... Bu çevreler sadece Genelkurmay çevreleri değil, birçok "sivil" devlet adamı da bu meselenin üstüne gitmek istemiyor... *"Sonuna kadar gidilsin"* sözü ana hatlarıyla düzgün işleyen bir devlet sistemi içinde çeteleşmiş olan hücreleri tasfiye etmek anlamında işlevsel olabilir... Ama devlet sisteminin kendisi çeteleşmiş ise, ahlaksız ve hukuksuz bir çete mantığı bir devletin yönetim zihniyeti haline gelmiş ise orada ne yapacaksınız? İşte çok kritik soru şu an bu...

Yaptığım bazı görüşmelerden sonra kesine yakın bir kanaat sahibi olarak söylemeliyim ki İlker Başbuğ'un bu eylem planının hazırlandığından doğrudan haberi yok... Fakat anladığım kadarıyla Genelkurmay karargâhında kimi üst düzey isimlerin haberi dahilinde bu plan yapılmış... "Bir eylem planı yapılsın da, hemen harekete geçelim" mantığıyla yapılmış bir şey de yok... Geçen hafta da anlattığım Genelkurmay rutini içinde bu "iş" kotarılmış... Yine tekrarlıyorum, Genelkurmay içinde üstlerin bilgisi dahilinde böyle "plan"lar yazılır, hazırlanır... Birçok kurmay subay kendince böyle "psikolojik harekât planları" yapar, üstlerine bunları beğendirirlerse kendileri için artı puan yazar... Birçok istihbarat subayı için bu tür raporlar hazırlamak "askerî antrenman" gibi bir şeydir... Baransu gibi başarılı muhabirler iz sürmeye devam ettikçe daha başka planlara da ulaşabilirler... TSK içinde Albay Dursun Çiçekler çok vardır... Öte yandan bu planlar, var diye de hemen uygulamaya geçmez, hatta büyük çoğunluğu uygulamaya geçmeden çöpe atılır... **TSK, böyle raporlar hazırlanması konusunda ne kadar "rahat"sa, bunları uygulamaya geçirmek konusunda da bir o kadar "muhafazakâr"dır... Konjonktürün müsait olmasını, hedeflerin gerçekçi olmasını ve en düşük maliyetle en yüksek yararın sağlanabilmesini gözetir her zaman Türk Genelkurmay doktrini...** O sebeple TSK, tüm askerî darbelerden madara olmadan, imajını zedelemeyen, hatta çoğu zaman imajını takviye ederek çıkmayı başarabilmiştir... Türk Genelkurmay'ı o anlamda her zaman "meşruiyet"çidir... Fakat 28 Şubat'tan bu yana toplumun ana gövdesi olan dindarlarla çatışma halinde olduğu için "imaj zedelenmesi" had safhada ilerliyor... Bu zedelenmenin yarattığı özgüven kaybıyla Türk ordusunun kurumsal zekâsı her geçen gün daha düşük profilli bir hale geliyor...

TSK içinde bu tür raporların hazırlanmasının bir "askerî antrenman" olduğu ortamı, bu süreçte yok edebilecek miyiz? Türk Genelkurmay'ı içine sızmış "cunta"lar mı var? Yoksa 28 Şubat'taki gibi ortam uygun hale

getirilebilirse yine bir askerî müdahale yapabilecek bir Genelkurmay iradesi mi var? Peki, böyle bir Genelkurmay iradesi varsa, generallerin çoğunluğu uygun bir ortamda "darbe yapabilir" pozisyondaysalar hükümet ne yapabilir? Türk Genelkurmayını toptan ilga mı edecek? Tüm generalleri emekliye mi sevkedecek?.. Bunların cevabı çok zor, o sebeple önümüzde zor bir süreç var...

Yapılabilecek en önemli şey, bir darbe ortamının yaratılmasının zeminini yok edebilmektir... **Her şeyden önce şunu bilelim, AK Parti hükümetine yönelik son bir "altın vuruş" operasyonu tetikte beklemektedir...** Ben mart ayında birkaç yazı üst üste, eylül 2009'da gelebilecek bir yargısal darbe operasyonundan bahsettim. Çok net olarak söylüyorum ki AKP'yi kapatmaya yönelik yeni bir dava dosyası hazırlanmaktadır. Seçim öncesi bazı tertiplerin, bu dosyayı şişkinleştirmek için hazırlandığını da yazmıştım... O dönem epey bir AKP milletvekili beni aramıştı, yönetici konumundaki kimi AKP'lilerle de karşılıklı detaylı görüşmüştük. Hemen hepsi bana "gereken önlemleri alacaklarını" söylemişti. Fakat seçimden sonra hükümet yine gündelik olaylara daldı ve hiçbir şey yapmadı...

Bugün bu **Eylül 2009 yargısal darbe operasyonu** söylentisi daha sık duyulmaya başlandı. Çünkü iş hakikaten ayyuka çıkmaya başladı. Yasemin Çongar da dün bu "ikinci yargı darbesi" ihtimalini köşesinde yazdı... **Çok net olarak söylüyorum, eğer acilen Anayasa Mahkemesi'nin kapatma kararlarını oybirliğiyle alabileceğine ilişkin yasa çıkmazsa AKP'yi zor günler bekleyebilir...** Her türlü AB reformu da yapılsa, uluslararası konjonktür tamamen AKP'den de yana olsa bu yargısal darbe niteliğindeki kapatma davası açılabilir... Çünkü sistemin elinde son koz bu kaldı. Bu statüko açısından var kalabilmek için bir "altın vuruş" operasyonudur... Üstelik bu kapatma davası, bu sefer hakikaten "kapatmak" üzere kurgulanıyor, her şey ona göre planlanıyor...

Tüm reformların ötesinde "*Anayasa Mahkemesi parti kapatma kararlarını oybirliğiyle alabilir*" niteliğinde tekil bir yasal değişikliğe gitmek zorundadır hükümet... Aksi halde Türk demokrasisini zor bir güz mevsimi bekliyor...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlet adamı değil, devlet memurusun İlker Paşa...

Rasim Ozan Kütahyalı 27.06.2009

İlker Başbuğ dün biz aciz Türkiye halkına **gerçekleri** açıkladı... Türkiye'de bir askerî darbe olması konusunda hassas olanların TSK'ya karşı örgütlü olarak asimetrik psikolojik harekât yürüttüğünden bahsetti Başbuğ... Bir darbe ortamının yaratılmasını amaçlayan bu tip planlar Genelkurmay bünyesinde asla yer almazmış... Bu rapor birileri tarafından "*TSK'yı yıpratmak amaçlı*" hazırlanmış... TSK içinde böyle şeyler asla ve asla olmazmış. TSK mensupları demokrasi ve hukukun dışına çıkmazmış...

Bu sözlerin hiçbirine elbette ne İlker Başbuğ ne de oradaki diğer generaller inanıyor... Tüm generaller ellerinden kaç tane bu tarzda rapor geçtiğini kendileri de çok iyi biliyorlar... Kaç tane "*muhteşem örgütlenme*" vasıtasıyla bu devletin kendi yurttaşlarına karşı psikolojik harekât yürüttüğünü en iyi orada oturan generaller biliyorlar. En başta da Başbuğ biliyor... O generallerin hepsi kaç defa, çeşitli ortamlarda "*Şartların olgunlaşmasını biraz daha bekleyelim*" dediler astlarına karşı... Kaç defa o "*şartların olgunlaştırılması*"nın

stratejileri ve taktikleri üzerine dersler aldılar ve dersler verdiler harp okullarında ve akademilerde... TSK'nın "yönetime el koymak zorunda kaldığı" günlere nasıl gelindi, o günler içinde "dışarıda" nasıl konuşuldu, "içeride" nasıl konuşuldu, en iyi o generaller biliyor, en başta da Başbuğ... Gelin bu halkı artık kandırmayın... Zaten bu halk da kanmıyor artık... Başkalarının da size karşı dürüst olması için, en başta sizin dürüst olmanız gerekir İlker Paşa...

Gelin o başka açılardan da dürüst olalım... Biliyoruz ki, Başbuğ'un tüm konuşmasının gerisinde Emniyet istihbarat birimlerine vurgu var. Bu istihbarat birimlerinin içindeki Gülen hareketi mensuplarına dokundurma var... Zaten hemen her konuşmasında temel vurgu "bir cemaat" dediği Gülen hareketine yönelik Başbuğ'un...

Siz, Genelkurmay tarihinde olmuş ve halen olmakta olan, bu ülkenin yurttaşlarının varlığına kasteden andıçları, lahikaları, eylem planlarını, psikolojik harp manevralarını reddederseniz, başkaları da Emniyet içindeki varlıklarını reddederler... Siz bal gibi varolan ve herkesin de ne olduğunu bildiği psikolojik harekât planlarını "Yasal platformda kanıtlanamaz" diye savuşturursanız, başkaları da haliyle kontr-harekât planlarını hayata geçirmek için tetikte bekler... Bu ülkenin yurttaşları, özgürce girebildikleri kimi devlet kurumları vasıtasıyla varlıklarını sürdürmek ve garantiye almak için kendi orduları geçmişte ne yaptıysa, aynılarını yapacak hale gelir...

Temelden sakat olan şey bu ülkenin ordusunun kendi yurttaşlarının ciddi kısmını baştan "potansiyel tehdit" sayması, kendi içinde asla barındırmaması ve "şartların olgunlaştığı" bir uygun zamanda da bu yurttaşların hayatını felç edebilecek operasyonlara girebilecek olmasıdır... **Gelin bu gerçeği inkâr etmeyin General Başbuğ... Türkiye'nin Kürtleri, gayrimüslimleri ve dindarları hatta şu an TSK'ya müttefik gibi gözüken Alevileri bu korkuyla yaşıyor her an... "Şartların olgunlaştığı" bir anda güme gitmekten korkuyor bu ülkenin yurttaşlarının ciddi kısmı... İnkâr etmeyin ki hem siz hem başında olduğunuz Genelkurmay'ın zihniyeti bu insanları kimliklerinden ötürü "makbul yurttaş" saymıyor...** Gülen hareketi de bu "ikinci sınıf yurttaş" addedilen grupların içinde en büyük ve en güçlü olanı... Ve şu an sizin baş hedefiniz... Bu hareket de "survive" edebilmek için teyakkuz halinde yaşıyor. Evet, Emniyet teşkilatı içinde, özellikle istihbarat birimlerinde Gülen hareketinin kurumlarından yetişmiş, ya da bir şekilde bu harekete sempati duyan çok sayıda emniyetçi var... Bunu inkâr etmek de dürüstlük olmaz...

Ergenekon soruşturması süreci Emniyet içinde bir haysiyet davası olarak görülüyor. Gülen hareketiyle hiç alakası olmayan emniyetçilerin de genel algısı bu yönde... Askerî istihbarat ile Emniyet istihbarat arasında sürekli bir psikolojik harp var... Ben bu ikili durumdan rahatsız olduğumu daha evvel de yazdım. Ergenekon zihniyetine karşı kontr-Ergenekon taktikleriyle mücadele edilmesini meşru görme fikri beni ürkütüyor... Fakat İlker Başbuğ, böyle müfrit konuşmaya ve davranmaya devam ettiği müddetçe, bu durum değişecek gibi de gözüküyor...

İlker Başbuğ kendinden sürekli "devlet adamı" diye bahsetti konuşmasında... Başbuğ'un ve tüm generallerin en başta öğrenmeleri gereken şey "devlet adamı" değil, "devlet memuru" olduklarıdır... Devlet adamları, siyasi sorumluluk sahibi olarak, toplumsal iradeyle bir makama gelmiş olan siyaset adamlarıdır... "Genelkurmay içinde olacak şeyler için garanti benim" diyemez bir devlet memuru... İstanbul Başsavcılığı'na "Belge gerçek mi, değil mi, sizden öğrenmek istemiyoruz, eğer ek bilgi gelirse dosya yine burada açılır" diye "kükreyemez" bir devlet memuru...

Esas TSK'yı yıpratana, TSK'yı bir Patagonya ordusu seviyesine indiren, TSK'yı madara eden bu zihniyettir... Bu ülkenin güçlü ve ciddi bir orduya ihtiyacı var... Böyle keyfî, sorumsuz, çocuksu böbürlenmelerle dolu hareketler

bir orduyu mahveder... Bu böbürlenmeler arasında o ordunun içi kevgir haline gelir de siz hiç fark etmezsiniz... Bilmem anlatabildim mi İlker Paşa?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

General amcaların hayatımdaki yerine dair

Rasim Ozan Kütahyalı 01.07.2009

Daha evvel de yazmıştım. Ailemin yazlığı büyük bir askerî dinlenme tesisinin hemen yanında. Dolayısıyla komşularımızın ciddi bir kısmı emekli generaller ve albaylardan oluşuyor. İlkokul zamanlarımda tanımadığımız yazlık sakinleri içinde de "sivil" olanları hemen anlardık. Yazlık çevremizde asker olan ile olmayan amcaları ayırt edebileceğimiz çok net bir kriter vardı çünkü. Şortunun altına muhakkak çorap ve makosen ayakkabı giyerdi subay amcalar. Şortun altında çorap varsa, tamam derdik...

Benim babam da Kıbrıs gazisi olduğu için küçüklüğümde çok sık bu askerî tesislere giderdik... Bu askerî tatil kampı her sene daha güzel bir hale gelirdi. Her sene yeni tesisler yapılırdı. Üstelik o kadar enflasyonist ortama rağmen fiyatlar neredeyse hiç artmazdı. Babam ve annem sürekli sivillerin böyle organizasyon yapamayacaklarını söylerlerdi, diğer devlet kamplarındaki işgüzarlıklardan bahsederlerdi. Ne yense, ne içilse çok az bir para ödenerek çıkılırdı o tesislerden, her gün bir sinema filmi hem de ücretsiz oynardı. Orada kendimi çok zengin hissederdim, hiç param bitmezdi... O sebeple asker amcaları ve askerî kamp ortamını çok severdim. "*Ordumuz tek düzgün şey bu ülkede*" der dururdum...

Yaşım büyüdükçe bu kampa gidiş gelişlerimde bir şey aklıma takılır olmuştu... Çok bariz biçimde generaller, subaylar ve astsubaylar birbirinden ayrı dünyaların insanları gibi bölünüyordu. Astsubayların plajına samandan şemsiyeler konmuştu, astsubay lokantalarında sandalyeler plastikti. Astsubay bölgesinde top oynanacak sahalar bile daha kalitesizdi... Komşumuz olan bir generale bunu ilk ifade edip, sorguladığımda değişik bir cevap almıştım. Bana kendisinin de bu bariz sınıf ayrımından rahatsız olduğunu söylemişti. Fakat subay/astsubay herkese aynı koşullar sunulduğunda da subaylar rahatsız oluyordu. En iyisi astsubay tatil kamplarının ayrı olması falan demişti bana. O zaman bu aşağılamayı hissetmezler, kendi aralarında daha mutlu olurlar demişti... TSK sistemini ilk sorgulamam böyle başlamıştı...

Yaz ayları birçok muvazzaf asker için her açıdan sıcak geçerdi... Bizim komşuların çoğu emekliydi ama muvazzaf olanlar da vardı. Dahası muvazzaflarla sürekli bağlantıdaydı birçok paşa. Askerî terfi sürecini aralarında epey espiye de dönüştürürlerdi... Terfi bekleyen bir tuğgeneral "*ya tüm ya güm*" olurdu ağustos sonunda. Apoletine ikinci yıldızı takıp tümgeneral olanlar ise terfi zamanı geldiğinde "*ya kor ya mor*" olmak üzere tetikte beklerdi... Güm olup ya da mor olup emekliye ayrılmanın tüm askerlerde bir boşluk hissi yarattığını aralarında konuşurlardı... O sebeple yaz aylarında özellikle de ağustos aylarında askerler arası sürekli heyecanla bu terfi merfi işleri konuşulurdu...

Lisenin son yıllarına girerken ben artık isim isim kimi generalleri sormaya başlamıştım komşu emekli paşalara. Tam 28 Şubat süreci zamanlarıydı. Bir yandan askerinin sistem içindeki nüfuzunun çok arttığı zamanlardı. O

nüfuz ve güç artışıyla birlikte terfiler meselelerinin daha vahşileştiği bir zamandı... Personelci komutanlar mı, özel harpçiler mi yükselecek, harekâtçılar mı, lojistikçiler mi hâkim olacak, kim kimi tutacak, ne ayak oyunları dönecek hep konuşulurdu... Personel birimlerini yöneterek yükselen generaller çok konuşulurdu o dönem... Doğan Güreş, İ. Hakkı Karadayı, Hurşit Tolon, Aytaç Yalman ve Hilmi Özkök böyle generallerdi mesela... Gerçi son yıllarda özel harpçi generaller ağırlık kazanmaya başladı... Kemal Yamak, Aydın İlter, Fevzi Türkeri ve 6-7 Eylül felaketini "*Muhteşem Örgütlenme*" olarak öven Sabri Yirmibeşoğlu öyle askerlerden... Başbuğ sonrası Genelkurmay Başkanı olması beklenen Işık Koşaner'in de özel harpçi olduğunu hatırlatalım... Tipik özel harpçi karakterinin "*Her meseleyi çivi gibi görüp, çekiç gibi çakma*" modelinde olduğu ise hemen her subayın dilinde olan bir olgudur...

Şu zamanlar TSK'nın konumunun çok sorgulandığı günlerdeyiz... Askerlerin de sivil yargı sürecinden geçeceğine dair çok önemli bir yasa çıktı. Genelkurmay'ın kesinkes bir sivil hükümetim emrinde, hesap veren, denetlenen bir kurum olması idealine en çok yaklaştığımız günlerdeyiz... Bu elbette bir yönüyle TSK içinde bir travma yaratıyor... Fakat bir yandan da şu ana kadar konuştuğum tüm üst düzey subaylar ordunun kendi personeline karşı da şeffaflaşması gerektiğini ısrarla söylediler. **Çünkü TSK kendi içinde de şeffaf değil, hangi saiklerle YAŞ kararlarında terfi kararları çıkıyor belli değil... YAŞ kararları şeffaf alınmayınca, ister istemez askerlik mesleğinin dışında nepotik bağlarla terfi alma alışkanlığı orduda kurumlaşıyor... Parlak askerî kariyer değil, şu grubun, bu ekibin adamı olma kriteri baskın çıkıyor... Geçen yazılarda değiştiğimiz TSK'nın kurumsal zekâsını gerileten şeylerin başında da bu şeffaf olmama durumu geliyor zaten...**

Bu ülkede çok ciddi TSK reformu gerekiyor. Bir tepeden tırnağa yenilenme gerekiyor... Bu reform en başta yeni kuşak subaylar için çok yararlı olacak... Ve bu reform en nihayet olacak bu ülkede...

Şeffaf, denetlenebilir ve hesap verebilir bir TSK isteyenler, TSK'nın dünya çapında bir ordu olmasını isteyenlerdir aynı zamanda... Buna direnenlerse TSK'yı adım adım Patagonya ordusu seviyesine indirmek isteyenlerdir... TSK'nın başı olan Başbuğ bu ikinci grupta yer almamalı...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gülen hareketi, Aleviler ve çocuklar

Rasim Ozan Kütahyalı 04.07.2009

Şu an Genelkurmay'ın temel stratejisi Gülen hareketini yalnızlaştırmak, izole etmek ve bu yolla hareketin belini kırmak üzerine. Genelkurmay'ın temel meselesi AKP hükümeti değil şu an. Tam aksine Genelkurmay'dan AKP'ye sürekli ve sistematik olarak şu yönde mesajlar gidiyor... "*Gelin biz sizle uzlaşmaya hazırız. Ülkeyi de güzel güzel yönetin. Fakat şu cemaatin arkasında durmayın. Bu cemaat sizi de yakacak. Sizi onlar ateşe itiyorlar. Gelin bu cemaatin gücünü birlikte frenleyelim...*"

AKP iradesi içinde Cemil Çiçek tipi zihniyetler hâkim gelse, Genelkurmay'ın bu teklifi onaylansa Gülen hareketine yönelik izolasyon ve eliminasyon harekâtına başlanacak... Genelkurmay'ın Gülen hareketini iğdiş

etme operasyonu tam gaz devreye girecek... Devlet içinde esas çatışma şu an bu mesele etrafında dönüyor... Nedense bu durum, bu açıklıkta kimse tarafından ifade edilmiyor ama vaziyetin bu olduğunu her akıl sahibi görüyor...

Egemen militar zihniyetin Gülen hareketi mensuplarına yönelik bu düşmanca tavrına her vicdanlı insanın karşı çıkması gerektiğini, Genelkurmay'ın bu politikasının gayri meşru ve gayri ahlaki olduğunu defalarca yazdım. Fakat öte yandan üzülererek görüyorum ki Gülen hareketine bağlı yayın organları kimi meselelerde hâlâ kendilerine düşman olan egemen zihniyetin dilini kullanabiliyor... 2 Temmuz katliamının yıldönümünde *"Madımak otelinde meydana gelen yangında ölen 37 kişi"* gibi, –sanki yangın sigorta kazasından çıkmış gibi- bir dille haber yapılabiliyor... Dahası bu haberin tamamı Alevi yurttaşlarımızı üzecek ve rahatsız edecek bir dille yazılmış... **Başta Ekrem Dumanlı olmak üzere tüm Zaman yönetimine sesleniyorum... Lütfen bu konularda şu devlet dilini benimsemeyin! 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta lalettayin bir yangın çıkmadı. Madımak oteli, içindeki insanlarla beraber yakıldı! O otel yakılırken orada binlerce insan sevinçle içerideki insanların yanarak ölmesini izlediler! "Sivas olayları" denmesi de ahlaki değildir. Yaşanan bir katliamdır. Bu durumun bu şekilde ifade edilmesi tüm Alevilerin talebidir...** Evet, istisnasız tüm Aleviler bu katliamın bir Türk derin yapılanması organizasyonu olduğunu biliyor. Tüm Aleviler *"Bizi orda devlet yaktırdı"* diye inanıyor. Diğer tüm Alevi katliamlarının da böyle olduğunu bilincindeler. Fakat bu katliamlarda hemencecik provoke olan Sünni kitlelerdeki Alevifobi olgusunun da farkında Aleviler. Zaten onları katlettiren devlet zihniyeti de habire Alevileri dindarlara karşı kıskırtıyor. Bu katliam tertiplerinin amacı zaten dindarlara Aleviler arasında sürekli bir nefret ortamını yaratmak... *Zaman*'ın 2 Temmuz haberi tam bu derin operasyonun istediği şekilde kotarılmış. *Zaman* gazetesi bu dille haberler yapsın istiyor Türk militar zihniyeti... Ki, amaçladığı izolasyon ve içiş operasyonunu daha rahat yapabilsin... Hem ahlaken hem siyaseten bu dil bir fecaattir. Alevilere karşı da ayıptır... Gülen hareketi içindeki, benim de bizzat tanıdığım gerçek demokratların da benden farklı düşündüğünü hiç sanmıyorum...

Tabii bir de Gülen hareketindeki ya da başka bazı yayınlardaki bu tip tutarsızlıkları bahane göstererek kendi eyyamcı ve amorf kişiliklerini kamufle etmeye çalışan yorumcular da var Türk medyasında... Ruşen Çakır, bu konuda şampiyonluğu üstleniyor. Kendi tavırsızlığını, likitliğini ve zorunlu diplomatlığını, başkalarındaki demokratlık açıklarını bularak tatmin etme derdinde Çakır. Bence samimiyetsizlik problemi, geçmişten gelen bazı ideolojik önyargıları yıkamamaktan daha ciddi bir sorundur. Onu da bu vesileyle belirtelim...

Çocuklara özgürlük!

Sevilay Yükselir, *Sabah* gazetesinde Bakan Nimet Çubukçu'nun bizlerle yaptığı istişare kahvaltısında hiçbir köşe yazarını dinlemeyip sadece beni dinlediğini ve benim söylememle tek tip üniforma sistemini kaldıran bir reforma imza attığını yazdı... Yükselir, üniforma sisteminden yana olduğu için bakana kızmış ve benim üzerimden de bakanı taşlamış... Sevilay Yükselir gibi otoriter veliler memnun olmayacak olsa da Nimet Çubukçu gerçekten eğitim alanında özgürlükçü-demokrat reformlar yapmak isteyen bir bakan. Bunu o kahvaltıdan sonra da yazmıştım. Zaten kafasında böyle reformlar var Çubukçu'nun. Bakanlığın kimi bürokratlarına ve çoğu statükocu olan öğretmenler camiasına direnebilirse Çubukçu bu reformları birer birer hayata geçirmek istiyor... Dolayısıyla benimle ilgili Yükselir'in abarttığı gibi bir durum yok... Ama Yükselir'in söylediği gibi sözümüz dinleniyorsa, ben Nimet Hanım'a zorunlu din derslerini kaldırmasını fakat onun dışında her türlü din eğitimini serbestleştirmesini, Tevhid-i Tedrisat kanununu olabildiğince gevşetmesini ve özel okullara da vergi muafiyeti tanınmasını öneririm... Türkiye'nin ilköğretim sistemi lüzumundan fazla ağır. Düzgün ülkelerde ilköğretim tamamen şenlikli bir dönemdir. Ev ödevleri gibi çocukları boğan saçmalıklar

kalkmalı... Bu ülkede askerler, patronlarının seçilmiş siyaset adamları olduğunu öğrenecek... Öğretmenler ve veliler de eğitim hayatında patronun öğrenciler olduğunu öğrenecek... Çocuklar, velilerin ve öğretmenlerin hırslarını tatmin aracı değildirler... Yeni Türkiye, böyle bir Türkiye olacak...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Doğu Türkistan ve Kürdistan

Rasim Ozan Kütahyalı 08.07.2009

Bir terör devleti olarak varlığını sürdüren Çin, yeni bir devlet terörüne daha imza attı... Uygur Türklerinin barışçı gösterisini kana buladı...

Uygur Türklerine sistemli bir şekilde yıllardır zulmeden Çin devleti, o bölgeye Şincan diye dilimize transkripte edilebilecek uydurma bir ad koymuş. Orasının adı Doğu Türkistan... Doğu Türkistan'ın kalbi de Kaşgar... Türk halkının hafızası ve natıkasında bu coğrafyanın adı bu. Dahası insanlık tarihinde de burası hep böyle anılmış... Orası Doğu Türkistan... Mao öncesi Çin'in resmî dilinde bile orası Çin Türkistanı... Tıpkı bizim güneydoğumuzu da kapsayan o coğrafyanın adının da Kürdistan olduğu gibi... Bu tür inkâr politikaları hiçbir şekilde gerçeği değiştirmiyor...

Doğu Türkistan halkı 20. asır boyunca çok acılar çekti... Uygur Türklerinin efsanevi lideri İsa Alptekin'in söylediği gibi bu halk sürekli pandalar gibi yok olma tehdidiyle yaşadı... Sadece yabancı seyyahlara mihmandarlık ettiği için ömür boyu hapse mahkûm edilen insanlar ülkesiydi burası... **Kaşgar'ın sokaklarına Gök-Bayrak'ı yani ay yıldızlı mavi Doğu Türkistan bayrağını asmak ise kurşuna dizilme sebebiydi... Uygur Türklerinin İsa Bey diye andığı Alptekin'in ismini dahi anmak yasaktı. Türkistan'ın bu yiğit lideri her zaman pasif direnişin dilinden konuştu, kendi halkının haklarını ve özgürlüklerini hep uluslararası hukuk ve diplomasi yoluyla almak istedi...** 1988'de Çin'in azınlık Türk gençleri sokaklarda onun ismini haykırarak protesto yürüyüşleri yaptığında gözleri görmez halde İstanbul'da mütevazı bir evde yaşıyordu İsa Bey... Türkiye devletinin zulüm görmekte olan Doğu Türkistan halkı için hiçbir şey yapamayacağını biliyordu, bu durumu sitem belirtmeden sadece hüznle ifade ederdi İsa Bey... **Sabah akşam "Türklük" edebiyatı yapan bu devlet İsa Bey'in ölümünün hemen ertesinde Doğu Türkistan bayrağını yasakladı...** Çin terör devleti "Evi camdan olan, başkasına taş atmasın" demişti çünkü... Kendi evini kendi ahmaklığıyla baştan aşağı cam haline getiren Türk devlet zihniyeti, elbette Çin'in Türk soydaşlarımıza ettiği zulümlere karşı da sessiz kalıyordu... Sessiz kalmak zorundaydı çünkü... Çünkü Türk devleti tüm böbürlenmelerine rağmen güçsüz ve aciz bir devlettir...

Türkiye Cumhuriyeti Devleti kendi halkıyla sürekli çatışma halinde olduğu için güçsüz ve aciz... Kendi Kürt yurttaşlarını sistematik inkâr ve asimilasyon politikalarına tâbi tutan bir devlet nasıl olur da Türk soydaşlarımızın Çin'de yaşadığı zulümlere ses çıkarabilirdi? Türk olmayan tüm yerleşim yerlerinin isimlerini yok edip, saçma sapan yer adları türeten bir devlet nasıl olur da yüzyılların Emin Camii'nin ismini "Sugong kulesi" olarak değiştiren bir devlete karşı durabilirdi? İşte o sebeple İsa Bey umutsuzdu, şimdi de Rabiya Kadir umutsuz...

Rabiya Kadir ismini 90'ların sonundan beri biliyor ve takip ediyorum... **Uygur Türklerinin yaşayan en popüler lideri, zulüm gören Doğu Türkistan halkının azminin sembolü şu an Rabiya Kadir...** 11 çocuk annesi, küçük bir çamaşırvaneden başlayıp, adım adım işlerini genişleten tekstil ve ticaret zinciri kuran bir işkadını aynı zamanda... Çin devleti Rabiya Kadir'e ve ailesine türlü zulümler yaptı. Kadir, önce haislere atıldı, sonra da yurdundan kovuldu... Sabah akşam Türk milliyetçiliğı nutukları atılan bu ülkede Rabiya Kadir'in mücadelesi hiç gündem olmadı. Türk devleti, Rabiya Kadir'in Türkiye'ye yerleşmesine bile izin vermedi... *"Bizden uzak dur, Çin ile aramızı bozamayız"* mesajları gitti Kadir'e ve tüm Doğu Türkistan önderlerine...

Bizim devletin zihniyetinin zulüm gören insanların yanında olmak diye bir motivasyonu asla olmadığını biliyoruz... *"Türk soydaşlarımız"* kavramının da ancak dışarıdaki Kürtleri sıkıştırmak gerektiğinde devreye girdiğini de bu örnek bize gösteriyor...

Uygur Türklerinin yaşadığı zulüm konusunda gerçekten hassas olan bu ülkenin samimi Türk milliyetçilerine özellikle de MHP yöneticilerine buradan seslenmek istiyorum... Bu devleti kendi halkının tüm farklılıklarıyla barışık hale getiremediğimiz müddetçe, Türkiye dışındaki Türklerin haklarının ve özgürlüklerinin de mücadelesini veremeyiz... Türk ordusu güçlü ve dinamik olmalı, gerektiğinde de böyle zalim devletlere karşı caydırıcı bir güç olabilmeli... Bunun da yolu ilk önce Türk ordusunu sadece askerlik mesleğıyle uğraşan gerçek bir ordu haline getirmektir... TSK başta olmak üzere tüm Türk devlet kurumları bu ülkenin Kürtleriyle ve dindarlarıyla barışmak zorundadır. TSK, her türlü yargı ve sivil toplum denetimine açık olmak zorundadır ki her an diri ve dinamik olabilsin... Kendi halkının tüm farklılıklarıyla barışmış, Kürdistan coğrafyasına yüzyıllardır olan hakiki ismiyle hitap edebilme yiğitliğini gösteren, hiçbir yurttaşına eziyet etmeyen adil bir devlet olabilirsek ancak o zaman Çin gibi terörist devletlere karşı Türk soydaşlarımızın yanında olabiliriz... **İsa Bey ve Rabiya Kadir gibi yiğit Türk liderlerinin boynunu bükük bırakan ve Doğu Türkistan'ın gök-bayrağını yasaklayan bir devletin yurttaş olmaktan utanıyorum... Hem hak, adalet ve vicdan adına utanıyorum, hem de bir Türk olarak bundan utanıyorum...**

Ey kendine Türk milliyetçisi diyenler, sizler utanmıyor musunuz?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Doğu Türkistan ve Maoist-kapitalizm

Rasim Ozan Kütahyalı 11.07.2009

Doğu Türkistan'da yaşanan Türk kıyımına Çin devleti *"iç meselemiz"* diye bakıyor... Orada çoluk çocuk, kadın, yaşlı demeden bir devlet terörü uygulandı. Yüzlerce insan alenen katledildi... Medya imkânlarının çok sınırlı olmasına rağmen gelen görüntüler korkunç... Dün de Çin terör devleti Müslüman yurttaşlarının Cuma namazına gitmesini yasaklamaya kalktı. Camileri kapatma kararı aldı...Doğu Türkistan'ın Müslüman halkının büyük kalabalıklarla camilere akın etmesi üzerine kimi camilerde "halk zoru"yla namaz kılınabildi...

Çin öyle bir devlet ki, göstere göstere kendi yurttaşlarını katlediyor. Bu katliama dair hiçbir suçluluk

hissetmiyor. Bu alçak katliamı protesto etmek isteyen kalabalıkların en temel özgürlüğünü, ibadet etme özgürlüğünü gasp etme hakkını da kendinde buluyor... Karşımızda tam anlamıyla bir terörist devlet zihniyeti var ve bu terör devletin dışişleri bakanlığı *"Bu bizim iç meselemiz, kimse bize karışmasın"* diyebiliyor...

Çin'in devlet kontrolündeki Maoist-kapitalist ekonomik sistemi de bu acımasız ve vahşi devlet zihniyetinin ekonomik alandaki yansımaları örnekliyor... İnsansız, vicdansız tamamen toplam ekonomik güç maksimizasyonuna odaklanmış, ceberrut komünist devlet aygıtının kendine karşı "itaatkâr" olan kapitalistleri sürekli kolladığı, haklarını arayan proleter-işçi sınıfının bizzat bu kendine "proletarya diktatörlüğü" diyen düzen tarafından "Çin'in çıkarları adına" baskı altında tutulduğu, insanlık adına utanç verici bir kolektivist-kapitalist sistem var Çin'de... Maalesef ki bu ahlaksız sistem toplam gelir artışında bir "başarı" da kazandı... Birçok Asya ülkesinde de bu insansız modelin bir benzeri uygulanmaya başlandı... Bu "başarı" yüzbinlerce insanın hayatının mahvedilmesiyle sağlanan bir "başarı"... *Yumurtalar kırılmadan omlet yapılamaz* diye özetleyebileceğimiz kolektivist zihniyetin çok vahşi bir yansıması bu... **Maoizm ile doğası gereği rekabet-düşmanı/ piyasa-düşmanı olan kapitalizmin insanlık dışı ittifakının ülkesi Çin...**

Yatakhane şehirlerde tavuk gibi yaşamaya mahkûm edilen, gündüz çalışmak ve gece uyumak dışında hiçbir insani faaliyette bulunamayan yüzbinlerce işçinin hayatı uğruna elde edilen bir iktisadi kalkınma yaşandı Çin'de, hâlâ da yaşanıyor... Üretim zayıflığı olarak hayatını kaybetmiş ya da sakat kalmış işçi sayısı bilinmiyor bile... "Yüce Çin devletin çıkarları" uğruna ölüyor bu işçiler, ulusaşırı bir sürü firma da Çin terör devletiyle uyum içinde "üretim"lerini sürdürüyor... Bizler de bu sayede bir sürü malı geçmişe oranla çok daha ucuz alabiliyoruz, tüketebiliyoruz... Bir utanç üzerine tüketiyoruz o kadar malı aslında... Bütün bir "medeni dünya"nın fabrikası olmuş durumda Çin... Kendi insanlarını medeniyet-dışı yaşamaya devlet zoruyla mahkûm ederek kendi devlet gücünü her geçen yıl daha da arttıran bir ülke Çin...

Bu barbarca politika öncelikle de Han Çinlileri dışındaki etnik kimliklere uygulanıyor... Şincan'ın başkenti Urumçi'de yeni inşa edilen yol hatları hep oraya yerleştirilen Çinlilerin yararlanmasına göre planlanmış... Çin devlet politikası Uygur Türklerini ve diğer tüm farklı etnik-dinsel grupları dışarıda bırakan bir paralel ekonomik ve politik sistem yaratmış... Mesela yeni yollar hiçbir Uygur köyüne uğramıyor. Çin devleti Türk soydaşlarımızı ve diğer birçok etnik kimliği ve kültürü bu yolla izole ederek, kurutmayı amaçlıyor...

Şincan'a, yani Doğu Türkistan'a gidenler, havayollarının dergisinde, azınlık kimliklerin mutlu olduğunu gösteren sahtekârca sayfalarla karşılaşıyorlar. Fakat Uygur Türklerinin havaalanında taksicilik yapmaları bile yasak. Resmî ismiyle Uygur Özerk Bölgesi'ne giden uçaklarda hiçbir pilot, hostes veya başka bir çalışan Uygur Türklerinden değil. Sadece Han Çinlileri bu işleri yapabiliyor... Hugh Pope'un deyişiyle Urumçi havaalanına iner inmez bir *apartheid* rejimiyle karşı karşıya olduğunuzu anlıyorsunuz...

Doğu Türkistan'ın ekonomik hayatında, bankacılık ve finans sektöründe Uygur-Türk kimliğini taşıyan neredeyse kimse yok... Tüm bankacılar ve finansçılar Çinli... Türkler ancak karaborsa döviz ticareti yapmak zorunda bırakılmış... Bir yandan da sistematik olarak tüm geleneksel Uygur Türk yerleşim birimleri buldozerlerle dağıtılıyor, oraya yeni bulvarlar ve ruhsuz inşaatlar yapılıyor... Tüm o geleneksel dokuyu, Ortaasya Türk tarzı kerpiç evleri, toprak yolları hatta Türkistan'a has o üzüm bağlarını ve kavun tarlalarını planlı biçimde yok ediyor Çin devleti... Doğu Türkistan halkı bu durumdan sürekli şikâyet ediyor... Çin devleti, Doğu Türkistan halkını ısrarla silahlı mücadele yöntemine zorluyor... Hem İsa Alptekin hem de Rabiya Kadir sonuna kadar barışçı bir politik mücadele yolunu tercih ettiler bugüne kadar... Bunun hep böyle devam edebilmesi için Doğu Türkistan halkının mücadelesine çok ciddi bir uluslararası destek gerekiyor...

Türkiye devleti ise ancak şimdi şimdi yiğit Türk lideri Rabiya Kadir'e vize vermeye hazırlanıyor... Gerçekten utanç verici bir durumla karşı karşıyayız...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Laik mahalle'nin ikiyüzlülüğü

Rasim Ozan Kütahyalı 15.07.2009

Ayşe Arman İslami muhitlerde yani "karşı mahalle"de o mahallenin yaşam tarzına ait bir insan gibi dolaşüyor, yaşıyor ve izlenimlerini yazıyor birkaç gündür... Epey de yankı yaratıyor bu izlenimler, birçok kişi de bu konuda yazdı... "İslami mahalle"den "laik mahalle"ye transfer olan Ahmet Hakan da eski mahallesinin cinsiyetçiliğini, İslamcılarının sistemin kendisi haline gelmesini halen "karşı mahalle" mensubu olan İsmail Kılıçarslan'ı şahit göstererek tartışmaya açtı...

Bence de bu tartışma çok gerekli... Ancak şu "laik mahalle"deki davranışları, alışkanlıkları ve tutumları da işin içine katıp, karşılıklı dürüstçe bu müzakereyi yapabilmemiz kaydıyla... Ben de bugün Türkiye'nin laik kesimini röntgen masasına yatırarak şu tartışmaya bir katkıda bulunayım...

Her şeyden önce şunu belirteyim... Laik kesimin bir temsilcisi olarak "karşı mahalle"yi keşfe çıkan Ayşe Arman, kendisini Türkiye'nin "laik mahalle"sinin muteber bir mensubu saymamalı... Cumhuriyet mitinglerine katılan o pek laik teyzelerimizin ve amcalarımızın çoğuna "*Kızınızın yaşam tarzı Ayşe Arman gibi olsun ister misiniz*" diye sorduğunuzda "*Aman Allah korusun*" cevabını alırsınız bu bir... Hele "*Gelininiz Ayşe Arman gibi olsun mu?*" dediğinizde "Türkiye laiktir, laik kalacak" diyen o insanların bir anda elini kulağına götürüp kuvvetle vurmak için tahta aradığını görürsünüz bu da iki... **Standart laik-çağdaş Türk aileleri Arman modeli kadınların yüzüne gülerler ama aile hayatlarına öyle bir kadının girme ihtimalinden, Türkiye'nin İran olması ihtimali kadar korkarlar! Bu Türk laik kesiminin çoğunluğuna dair çok temel bir derstir...** Dindar bir kadın yazar arkadaşım Ayşe Arman'ı "*Laik Türk kadını örneği*" olarak ele aldığı bir yazıdan sonra, kendisine Kemalist diyen kadınlardan gelen bir dolu mektubu aktarmıştı bana. O mektuplardan birinde "*Sen bizleri o kadın gibi mi zannediyorsun, Çağdaş Türk kadını o.... değildir. Edepli, adaplıdır. Senin gibi dinciler bizi böyle göstermek istiyorsunuz*" diye tepki dolu satırlar vardı... Ayşe Arman "laik mahalle"nin bu ikiyüzlülüğüyle yüzleşeceği bir yazı dizisine de girişsin bence... Belirtmeye bile gerek yok ki bu noktada ben o riya ve sahtekârlıkla dolu tayyör tipi "Çağdaş Türk kadını" tarafında değil, ne yaşıyorsa dürüstçe yaşayan Arman modeli kadınların yanındayım... Arman "başarı" kazandığı ve sahici seküler bir aileye gelin gittiği için sorun yaşamıyor ama tam anlamıyla seküler bir yaşam tarzına sahip kadınlar bu ülkenin sabah akşam *laiklik, çağdaşlık, Atatürk* diyen mahallesinde alçakça bir ikiyüzlülükle karşılanıyor... Bu riyakârlık sebebiyle dramlar yaşayan ne Armanvari kadınlar var... Özellikle sanat dünyasından kadınlara yönelik Türk laik kesiminin çoğunluğunun tavrı, bu dünyanın topunun birden o yazar arkadaşına mektupta yazıldığı gibi o.... olduğu yönündedir. Sinemacı, tiyatrocu, şarkıcı vs. hiç fark etmez... O tarz kadınlarla bu laik ailelerin oğlanları gezer, tozar, eğlenir ama iş evliliğe gelince meydanlarda "*Başörtüsü Çankaya'ya çıkmayacak!*" diye haykıran bu kitle "*Bu kadın ailemize girmeyecek!*" diye haykırmaya başlar... Türkiye'nin "laik mahallesi"nde ana fotoğraf bu şekildedir... Hiç kimse kendini kandırmasın...

Hürriyet gazetesine öneriyorum... Adil Gür, laik cumhuriyetin en büyük koruyucusu olan generaller, albaylar, yargıçlar ve savcılar arasında bir anket çalışması yapsın... Türk generalleri ve albayları kızlarının evlenmeden önce bekâretinin bozulması konusunda ne düşünüyor? *"Kızım evlenmeden asla kimseyle o-la-maz!"* diyen laik ve çağdaş generallerin, savcılarının, yargıçların oranı neymiş? Türkiye'nin çağdaş yaşam tarzının koruyucuları oğullarının eşcinsel, kızlarının lezbiyen olması ihtimalinde ne yaparlarmış öğrenelim bakalım... Laik medyanın linç etmek istediği Ali Bulaç'tan ne kadar farklı düşünüyorlar bu konuda? Öğrenelim... Bu anket cinselliğe, bedene ve namusa dair birçok soruyla da ayrıntılandırılmalı bence...

Benim bu anket önerim laik kesimin kalantörlerini epey bir işkillendirecektir... Çünkü sonucun üç aşağı beş yukarı nasıl çıkacağını hepimiz biliyoruz... Türkiye'de *"Çağdaş Yaşam Tarzı"* diye tekrarlanıp duran şeyin içinin çoğunlukla riyakârlık ve eyyamcılıkla dolu olduğunu çok iyi biliyoruz... Türkiye'de standart bir laik erkek ya da kadın hâlâ namus kavramını beden üzerinden tanımlamaktadır. Elbette yeni kuşaklarla birlikte bu durum hızla azalıyor. Üstelik her iki mahallede de ortak biçimde azalıyor. Türkiye'nin muhafazakârlaştığı falan yok, her iki kesim de kendi içinde sekülerleşiyor... Fakat özellikle çok yaygara çıkartan eski kuşak bu meselede hem kel hem fodul durumda... *"Laik mahalle"*nin özellikle *devletli* kalantörleri bir yandan dindarların sosyal ve ekonomik hayatta daha fazla öne çıkmasından, haklarını talep etmesinden rahatsız, bir yandan da daha genç laik kuşakların sahici anlamda laikleşmesinden rahatsız... İlk süreç onlara göre *"irtica"*, ikinci süreç ise *"dejenerasyon"*... Ayşe Arman da onlar için *"dejenere kadın"* modelinin en uç örneği... Yüzüne gülünecek ama arkasından fişteklenecek kadın tipi... Arman gibi hayat tarzına sahip kadınlar esas *"bizim mahalle"*deki bu ikiyüzlü laik-insan tipine karşı dikkatli olmalı... Dindarlar zaten *"karşı mahalle"*...

*"Laik mahalle"*ye dair gözlemlere devam edeceğim...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Laik mahalle notları: Taşralaşan ve kavruklaşan İzmir

Rasim Ozan Kütahyalı 18.07.2009

Bu ülkenin sahici anlamda laik/seküler dünya görüşüne ve yaşam tarzına sahip kadınları Türk *"laik mahalle"*sinin ikiyüzlü yapısını en derinden bilenler aslında... Tam da böyle kadınlardan olan *Vatan*'dan Mutlu Tönbekici, *Akşam*'dan Nagehan Alçı ve bizim gazeteden Amberin Zaman bu mesele etrafında çok değerli üç yazı kaleme aldı...

Fakat bu çakma-laik mahallenin yüzüne gülüp, arkasından fişteklediği kadın modelinin en sembolik örneği olan Ayşe Arman kendini kandırmaya devam ediyor... Benim de doğup büyüdüğüm şehir olan İzmir'e tipik *"laik kesim"* güzellmeleri yapmış Arman... Çok sevdiğim memleketim İzmir'e Kordonboyu zaviyesinden bakarsanız görüntü olarak Avrupa şehri izlenimi verir, fakat maalesef gerçek **İzmir adım adım taşralaşan bir şehir**... Görüntüyü kazır kazımas arkasından köhnemişlik dökülüyor. En kalifiye, en zeki insan malzemesini sürekli kaybeden, sürekli entelektüel ve finansal anlamda gerileyen bir şehir İzmir... İzmir'i Türkiye'nin merkezi sosyal hayatına bağlayan tek olgu Çeşme... **Çeşme'yi de Çeşme yapan İstanbul burjuvazisinin buraya akması oldu... Zihinsel olarak her geçen gün daha taşralılaşan İzmir burjuvazisi de bundan çok rahatsız.**

Çünkü İstanbul buraya aktıkça Çeşme hak ettiği finans değerine kavuşuyor, fiyatlar artıyor. “Bozacının şahidi şıracı” usulü üretim ve çalışma hayatına devam eden, çağdaş dünyaya ayak uyduramayan ortalama İzmir burjuvası da bundan rahatsız oluyor. İstiyor ki Çeşme eskisi gibi daha ucuz kalsın, böyle hayat durağan devam etsin... Hem Çeşme daha güzelleşsin, evrensel standartlara kavuşsun isteyip hem de eskisi gibi ucuz ve “biz bize” kalsın istiyor İzmir üst-ortasınıfları... Bir yandan Türkiye Batı standartlarında bir ülke olsun isteyip, bir yandan da Batı-karşıtı ulusalcı akımlara destek veren İzmir ortasınıflarının trajedisi bu... **Sürekli çağdaş olmakla övünen ama çağı ıskalamakta olan bir şehir benim memleketim İzmir...**

İzmir artık “Gâvur İzmir” de değil... “Gâvur İzmir” Batı dünyasıyla entegre olan, yüzünü tamamen Batı’ya dönmüş bir şehir tasavvurunun bir sembol ismiydi... **İzmir’in “gâvur”luğu da artık çakma. İzmir’in sosyal ve ticari hayatı Batı’dan gün geçtikçe kopuyor... Memleketime şu an ancak “Kavruk İzmir” denebilir...** Bir şehir düşünün ki 12 ay boyunca balkonlarının çoğunluğunda sürekli bayrak ve flamalar asılı olsun... İşi gereği İzmir’de yaşamak durumunda olan bir İspanyol dostum, bir gün dayanamayıp “İzmir işgal altında bir şehir gibi yaşıyor, sürekli savaşıma hazır bir şehir gibi. Sanırsınız ki her an savaş çıkacak... Bir de asla şehirlerini eleştirtmiyorlar. İzmir’i Barcelona’dan daha gelişmiş ve güzel sanıyorlar” demişti... Çok haklıydı... Maalesef bu garip psikolojiyi, dindarların Türkiye’nin sosyal hayatında yükselişinden rahatsız olan İstanbul’un müzmin laik ortasınıfları de çok besledi... “Ah İzmir ne güzel, ortalıkta hiç türbanlı gözüküyor. Ama İstanbul öyle mi, her yerde türbanlı var. İzmir ne steril, ne çağdaş, oh ne güzel!” tipi saçma sapan övgüler de İzmir’in hızla gerileyişi realitesini kamufle etti maalesef...

Birçok İzmirli gibi Ayşe Arman da görüntüyü gerçek sanma hatasına kapılmış... Oysa ne acı ki kavruklaşma/taşralaşma sürecinde olan **İzmir’de Ayşe Arman tipi hayat tarzına sahip kadınlar habire kötülenen İstanbul’dakinin 10’da 1’i kadar bile rahat ve özgür yaşayamaz...** İzmir’in cemiyet hayatında Armanvari yaşayan kadınlar hemen mimlenir. Çılgınlıklarını ve çapkınlıklarını hakir görülmeden, arkasından fişteklenmeden yaşayamazlar. Arman’ın gezdiği Reyhan’da Bonjour’da haklarında edilmedik laf kalmaz... Dar ve kısıtlı bir cemiyet hayatına sahip İzmir’in “laik ve çağdaş” aileleri Ayşe Arman gibi şeffaf ve açıkça cinselliğini yaşayan, bundan gocunmayan, bedenini namusu olarak görmeyen kadını asla ve asla kendi hayatlarında istemezler... **İzmir ortasınıflarının çoğunluğu, İstanbul hayatını hem başörtülü kadınların çokluğundan ötürü kötülerler hem de kızlarının İstanbul’a yerleşip Ayşe Arman’laşması ihtimalinden çok korkarlar!** Tam da bu sebepten İzmir’in Arman gibi yaşamak isteyen kızları bir fırsatını yaratsak da İstanbul’a kapağı atsak diye beklerler... İstanbul hayatında çok daha özgür olacaklarını bilirler çünkü, şu anki “Kavruk İzmir” onları sıkır ve bayar... İzmir’in cemiyet hayatı bütün o “çağdaş görüntü”sünün ardında ciddi bir sosyal denetim mekanizmasına da sahiptir. İzmir’in kısıtlı burjuva hayatında kimin kızı kimle, nerde ne yapıyor bilinir, konuşulur...

İstanbul gece hayatı ve İstanbul kızlarının çok “dejenere” olduğu, tipik bir İzmir’de kalmak zorunda kalmış, kıyafetleri serbest ama cinselliği kısıtlı İzmirli kız geyiğidir... İstanbullu kızlar da İstanbul’a gelen ve Armanlaşma sürecine giren İzmirli kızlara aynı “dejenere” olma laflarını sokarak bir nevi intikam alırlar...

Her şey bir yana kadınlar arası dönen tüm bu laflar aslında tamamen anti-laik tamamen erkek-merkezli bir dilin tezahürü... Dediğimiz gibi Laik Türk insan tipolojisi hâlâ namusu beden üzerinden tanımlıyor. Görüntü laik ama temel paradigma hâlâ anti-laik bu ülkenin “laik mahalle”sinde...

Devam edeceğiz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Laik mahalle'nin yeni Ahmet Hakan'ı...

Rasim Ozan Kütahyalı 22.07.2009

Geçtiğimiz hafta sonu lise yıllarımda benim zihinsel yolculuğuma yoldaşlık etmiş bir arkadaşım ile birlikteydim... O yıllarda yaptıkları işler beni etkilerdi bu arkadaşımın... Arkadaş dediysem zihin ve gönül yoluyla arkadaşım o zamanlar, o sebeple karşılıklı sohbet etmemizin tarihi epey yeni olmasına rağmen 12-13 yıldır O'nu tanıyor gibiydim...

O zamanlar kendi içinden geldiği mahallenin yıldızlaşan bir adamıydı... Kendi içinden çıktığı mahallesinin insanlarına alçakça baskıların tavan yaptığı yıllardı... O ise kendi mahallesine yapılan baskılardan hareketle baskı yapılan tüm mahallelere açmıştı ekranını... Tarafsız Bölge'de gezmezdi o zamanlar... *"Başka bir insan kardeşine yapılan haksızlığı, kendisine yapılmış gibi kabul etmeyen bizden değildir"* düsturuna göre özgürlüğün ve vicdanın yanında *Taraf*tı... Tarafsızlığın büyük bir maval olduğunu o zamanlardan öğrenmemde ilk kez O'nun ekranında tanıştığım birçok entelektüelin payı vardı...

2000'lerin ortasından itibaren kamuoyunun çoğunluğu bu arkadaşımın değiştiğine inanmaya başladı... Bu arkadaş eskiden sevenler sırt dönmeye başladı, eskiden nefret edenlerde ise O'na karşı olumlu bir bakış oluşmaya başladı... İşte bu hafta sonu Boğaziçi'nin ortasında saatlerce baş başa bu süreci konuştuk... Benim aklımda kalmış kimi eski programları yâd ettik, güncel siyasi konulara konu gelince tartışmaya ve yer yer kapışmaya başladık... Ben bu arkadaşın 2003-06 arası çizgisini çok önemsiyordum. Kimileri ta o zamandan O'na tavrı almaya başlamıştı, ben o zamanlar sonuna kadar kendisini savunuyor, birçok yerde de örnek gösteriyordum. Şimdilerde kendisinin seksi kadınlar listesinde yer alan Nilüfer Göle'nin *"İslam in Public"* kitabının tanıtım toplantısında Ahmet Hakan'ın çok olumlu bir işlev gördüğünü söylediğimde yıl tam da 2006 idi. Çünkü bir insanın kendi içinden geldiği kesimi, o kesim içinde kalarak sonuna kadar eleştirmek erdemini çok önemsiyordum... Ahmet Hakan'ın tam olarak yaptığı buydu ve çok değerliydi... Öncü bir karakter olarak da, kendini örnek alan çok sayıda "delikanlı"nın önünü açıyordu... Dolayısıyla "İslami mahalle"yi bazen en acımasız biçimde eleştirmesinin bir iç-anlamı ve önemi vardı...

Bugün benim de yaşadığım zihinsel değişimde payı olan, o sebeple kendisine vefa borcum olan bu arkadaşımın külahların değiştiğini fark etmesi gerekiyor... O artık "İslami mahalle"nin mensubu değil... Yaşam tarzı ve etrafında kurduğu dünya tamamen değişti, bizzat kendi değiştirdi bunu... Bu değişimi de göstere göstere yaptı kendisi. Amentü'sünü yazdı ve çoğu zaman zorunluluktan içinde olduğu eski yaşam çerçevesini, içinde yaşamak mecburiyetinde olduğu eski dünyasını baldıranlarla kefenledi...

Ahmet Hakan'ın İslami bir yaşam tarzına sahip olarak kalıp, İslami kesimi eleştirmek isteyen delikanlılara örnek olmasına artık bir imkân yoktur... Ahmet Hakan tipi "Evet, İsyan" demenin de bir asaleti vardır ama bu *"Vakit tamam, mahalleme terk ediyorum"* demek isteyen dindar gençlerin tercihi olabilir... Başörtülü bir kız, örtülerini çıkarıp plajlara koşmak istiyorsa ya da plajlarda güneşlenen bir kız Allah'ın emri olarak yorumladığı dini gereği örtünmeyi seçiyorsa ve bu tercihlere sahip insanların önüne cebren duvarlar çıkıyorsa her vicdanlı insan bu duvarlara karşı çıkmalıdır... Ahmet Hakan'ınki böyle bir tercih ve herkes saygı göstermek zorunda...

Fakat hangi mahallede yaşamayı tercih ederse etsin o insan artık önce kendi mahallesini aynı erdemli ilke gereği olabildiğince sert biçimde eleştirebilmeli...

Yani artık o düzenli *Vakit* yazılarının bir anlamı kalmamıştır. Ancak *Vakit*'e bir ters-promosyon anlamında tiraj artırıcı bir işlevi vardır...

Öte yandan bir insan net bir biçimde mahalle değiştirtince ve hâlâ terk ettiği mahalleye saydırıyorsa buna artık kimse öz-eleştiri demez, evet buna "itirafçılık psikozu" denir... "Yeni mahalle"sine yaranmak ve tam kabul görmek için "Eski mahalle"sine çakıyor der elbette birileri... "Eski mahalle"ye olan eleştiriler ne kadar samimi olursa olsun, artık işlevi ve algılanışı bu olur... Kendi mahallesini eleştirtmeyenlere koz olur sadece...

Bu arkadaşımın "yeni mahalle"sini aynı sertlikte, aynı netlikte eleştirebildiği gün zaten bu "itirafçılık" muhabbetleri de ortadan kalkmış olur... Türkiye'nin en çok okunan ve dikkat çeken yazarı olarak artık bu yeni mahallenin kolpacılarını afişe etme zamanıdır... 28 Şubat'ta sessiz kalıp şimdi gürleyenleri eleştirdiğin kadar, 27 Nisan muhtırası sırasında "ne o, ne o" goygoyculuğuyla siyasi analistçilik yapmaya kalkanları sonuna kadar eleştirmenin zamanıdır...

"İslami mahalle"den bir Ahmet Hakan geçti... Çok sayıda insana nüfuz etti, çok işler yaptı... O dönem bitti... Hakan'ın "Taraflı Bölge"de askıda kaldığı dönem de geçti... Artık "laik mahalle"ye kafayı çıkaran, aykırı giden, diklenen yeni Ahmet Hakan'ın vaktidir... Tan yerlerinin sülbünden gelmekte olan bir Ahmet Hakan'ın...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Liberalizm, ironi ve Alevilere haksızlık

Rasim Ozan Kütahyalı 26.07.2009

Türkiye'de liberalizm ve liberaller meselesi son yıllarda çok konuşuluyor... Kendilerini liberal olarak tanımlamadıkları halde "liberal" addedilen kimi yazarlar kadar, kendilerine "liberal" diyen ama evrensel kriterlere göre bu sıfatı hak etmeyen kimi yazarlar da var Türk medya ve akademisinde...

Dolayısıyla bizde bu "liberallik" meselesi konjonktürel cepheleşmelere uygun olarak algılanıyor. Geçmiş bir anda silinebiliyor. Bu beni rahatsız eden bir şey. Mesela Engin Ardiç'in son dönemdeki tavır alışından "liberaller" pek memnun. Ama Ardiç'in geçmişteki kimi yazdıkları medeni memleketlerde "hate crime" suçuna girer. Bu gözardı ediliyor. Ardiç, o "medeni memleket"leri habire övüp, bizim memleketi makaraya almayı sever ama aşağıda alıntılacağım yazdıkları oralarda makaraya alınmaz. Oralarda ciddi bir sivil kamuoyu vardır. Hooop der böyle durumlarda... Ancak bizim gibi ülkelerde böyle şeyler geçitirilir, –her sene soba gazından insanların ölmesinin geçitirilmesi gibi. Dahası bunlara ironi denmez kinizm hatta sinizm denir. İroni, belli bir ahlaki standartlara sahip dünya görüşü içinden bakıp varolan çelişkilerle zekice kafa bulmaktır. Otoriter zihniyeti madara eder ironi. Mesela Genç Siviller'in yaptığı gibi. Kinizm ise "Anything goes" duyarsızlığı ve vicdansızlığıyla ne varsa alaya almaktır... **Mesela, kinik zihniyet ülkesinden kovulmakta olan, her gün**

medyada linç edilen, çocukları okula gidemez hale getirilen Merve Kavakçı ile, tam da bu felaketleri yaşadığı günlerde dalga geçmekten çekinmez! Kavakçı sırf başörtüsü nedeniyle yurttaşlıktan çıkarılmak üzereyken Kavakçı'nın parmak arası terliklerini *"Kimbilir kaç ak sakallı muhterem Merve'nin çıplak ayaklarını gece rüyasında düşünüp..."* gibi bir üslupla dile dolamak ironi de değildir, yazarlık da değildir, insanlık da değildir... Liberal olmak kriterine bu noktada gerek yok zaten. Erdemli olmak da bu yaptığı ayıbı geçiştirmek değil, özür dilemektir... Bu satırları kaleme alan bu yazarın son dönemde hakikaten ironi örneği olan çok güzel yazıları olabilir. Ama onlar var diye ben vicdanımı sızlatan bu satırlarını unutamam... **Töre cinayetiyle katledilmiş bir kadından da alaycı bir üslupla bahsetmek de ironi değildir!** Hele bir de bu töre cinayetinden hareketle Kürt halkına dair Ardıç'ın yazdığı *"Biz de bu canlılar bizden ayrılmasınlar diye binlerce çocuğumuzu şehit verdik..."* satırlarının tolere edilmesi ve geçiştirilmesi de mümkün değildir... Liberal olsun ya da olmasın temel insanlık değerlerine bağlı bir yazarın, bu feci satırları karşısında özür dileyip, *"O yazılardan utanıyorum"* demesi gerekir... Geçmiş, geçmişte kalmıştır diye bir şey denemez. Buradaki, bir fikir değişimi falan da değildir. Dediğim gibi "medeni memleket"lerde "nefret suçu" kapsamında soruşturulabilecek ifadeler bunlar. Özellikle ikincisi... Toplumların birlikte sağduyularıyla tespit ettikleri "ortak kötülük"leri olur. Onlardan biri de ırkçı ve ayrımcı ifadelerdir. Hele "liberal" sıfatını kendi için kullanan birinin, bu derece sinik davranması, sonra özür dilemeyip, hiçbirşey olmamış gibi davranması o medeni ülkelerin liberal entelektüel kamuoyu tarafından direkt mahkûm edilir... Ne paradokstur ki bazı Türk yazarları kendi ülkelerinin medeniyet seviyesiyle sık sık dalga geçerler ama varlıklarını müdanasızca devam ettirebilme sebepleri de bizim ülkemizde o "medeni kriterler"in oturmamış olmasındadır... Esas ironi burada bence...

Yargı içi Alevi yapılanması mı?

Bu arada son günlerde HSYK krizi vesilesiyle "Yargı içindeki Alevi kadrolaşması" meselesi daha çok dile getirilir oldu... Bu iddialara göre yüksek yargıdaki kararlar "mezhepsel" kaygılarla alınıyormuş. Yargıdaki "Alevi cuntası" bu Ergenekon işlerini karıştırıyormuş. Başka bir liberal kalem Emre Aköz de bu iddialara destek veren şeyler yazdı... Benim dayım da emekli yargıç. Biraz bu işleri içeriden bilirim. Evet, yargı içinde köken olarak Alevilerin belli bir ağırlığı vardır. Emniyet içinde de dindarların ağırlığı olduğu gibi. Fakat şunu unutmayalım ki bir Alevi yurttaş tepe yerlere gelebilmek için kimliğini saklamak zorundadır. O yüksek yargıç ve savcılar da hemen hepsi Alevi kimliklerini saklarlar. Sorulduğunda inkâr ederler... Türk yargısı içinden çıkan skandal kararlar Aköz'ün de inandığı gibi "mezhepsel" kaygılardan değil bildik otoriter-faşizan sistem gereği alınır. Daha evvel de belirttim Abdurrahman Yalçinkaya bir Kürt. Fecaat niteliğinde işlere imza attığı adım adım ortaya çıkan Ali Suat Ertosun'a "şeref madalyası" verdikten Cemil Çiçek de dindar bir isim. HSYK'daki şu üye de Alevi olabilir. Fakat artık bunlar "devlet adamı" olmuşlardır. Kimlikleri "devletleşmiştir"... Bu işler kişi değil sistem meselesidir...

Üstelik Alevi yargı mensupları "mezhepsel" kaygıyla karar alıyordu da niye bir tane bile Alevi haklarının genişletilmesi yönünde yargı kararı ya da içtihadı yok? Tam aksi yönde Sünni-egemen kararları var Türk yargısının. Dindarlara gelince laikçi, Alevilere gelince Sünnici bir yargı mantığı var bu ülkede. Cemevleri ve din dersleri meselesinde, diğer Alevi katliamları davalarında hiçbir zaman adaletli kararlar çıkmadı. Bilakis bu kararlara bakınca Alevi yurttaşlar Türk yargısının Alevi-karşıtı olduğunu bile düşünebilirler. Hiç de haksız olmazlar...

İki palavra söylem

Rasim Ozan Kütahyalı 29.07.2009

Türkiye’de daha demokratik görünmek yönünde söylenen ama içi boş olan bazı söylemler vardır... Bu söylemleri ilk duyduğunuzda daha “demokratik”miş gibi gelir ama bu söylemlerin altını eşelediğinizde aslında kamuflej amaçlı palavra söylemler olduğunu görürsünüz... *Yargı bağımsızlığı* ve *Parti içi demokrasi* tam da böyle söylemlerdendir...

“Türkiye’de yargı bağımsız olmalıdır, siyasetin müdahalesinden kurtulmalıdır” lafını duyduğunuz yerden kaçın... Bu söz bu ülkede söylenebilecek en yavan, en içi boş sözdür... Türkiye’de yargı sistemi zaten özü itibariyle siyasaldır... *“Yargı siyasallaşıyor”* söylemi de palavradır. Çünkü en başından beri siyasaldır Türk yargısı... Ortalama Türk yargıç zihniyeti “devletin çıkarları” sözkonusu olduğunda adalet madalet tanımayan bir çizgideydi her zaman. Şimdi de öyledir. Mithat Sancar hocanın TESEV için yaptığı araştırmayı bu bağlamda herkes okumalı... Geçen yazımda belirttim, benim dayım da emekli yargıç. Tam Vural Savaş’ların kuşağından. Dayımdan ve dayımın bir dolu arkadaşından çok anı dinlemişliğim vardır... **Maalesef Türk yargıçları kendilerini her zaman “devlet memuru” olarak gördüler. Savcılar ise memurun da ötesinde “devlet fedaisi” olarak konumlandırıdılar kendilerini...** Türk devlet sistemi Türk yargı mensuplarına bunu dayatır çünkü... Son dönemde Türk yargısı ve yargı mensuplarının işlevi meselesi daha da çok konuşulur oldu. **Çünkü eskiden bu filmde hem yönetmenlik hem de başrol askere aitti “devleti korumak” için. Şimdi bu postmodern çağda asker başrolde kamera arkasına geçmek zorunda kaldı. Filmin başrolünü ise “Türk yargı mensubu” almış durumda. Yönetmen yine aynı ama başrol oyuncularını değiştirdi. Yönetmen arada bir rol alıyor, sonra hemen yeniden kamera arkasına geçiyor... Dolayısıyla yargı bağımsızlığı demek bu filmin ebediyen devam etmesi demektir...** Bu ülkede yargı sonuna kadar siyasaldır ve bu filmde başrolü esas oynaması gereken hakiki siyasal güçler yargıyı “bağımsız” bırakmamakla yükümlüdür! Elbette Ergenekon soruşturması da siyasaldır. O savcılar arkalarındaki siyasal ve toplumsal irade ile orada duruyorlar... Bu soruşturma süreci siyasal ve toplumsal bir süreçtir. Geniş kitlelerin adalet arayışını yansıtmaktadır... Elbette, bu süreçte usule esas kadar dikkat edilmek zorunda. Bu ülkenin tüm vicdan sahiplerinin desteklediği bu soruşturma süreci de sonuna kadar adaletli biçimde gitmek zorunda. Kontr-Ergenekon zihniyetinden çok korktuğumu hep söylüyorum. Çünkü bu zihniyet işi mecrasından çıkararak Ergenekon tipi derin yapılanmaların varlığını sürdürmesini sağlayacaktır...

Chantal Mouffe’un demokrasi için söylediği o çok sevdiğim sözü adalet ideali için de söyleyebiliriz... **Adalet diye bir şey yoktur, adalet için mücadele etmek vardır...** Bu mücadele kararlılıkla ve titizlikle sürdükçe Sacit Kayasu, Ferhat Sarıkaya, Necati Özdemir gibi savcılar da gayri adil biçimde harcanamaz... Kuddusi Okkır gibi yargılanmakta olan insanlar da o şekilde ölemez... Karşımızdaki acımasız bir katil de olsa, bunu kesin olarak bilsek de yargılanma süreci adil olmak zorundadır... Güçlü bir toplumsal/siyasal irade ile bu mücadele sürdükçe Zekeriya Öz ve arkadaşlarına da kimse dokunamaz... İfade özgürlüğünü ilgilendiren davalarda da yargıçlar statüko-yandaşı kararları bir süre sonra rahatlıkla alamazlar. Hem iç dinamiklerin hem dış dinamiklerin özgürlük-yandaşı baskıları yargı kararlarını etkiler. **Ve iyi ki de etkiler, ve iyi ki de yargı üzerinde o özgürlük-yandaşı baskılar vardır...** *“Yargı süreciyle ilgili medyada kimse konuşmasın”* sözleri de o manada son derece boş sözlerdir. Bilakis adaletin yerini bulması için herkes konuşmalıdır. Yargı süreciyle ilgili, savcılarla ve yargıçlarla ilgili herkes hakaret etmeden dilediği gibi konuşabilmelidir... Bu konuşmalar yargıyı yıpratmaz, bilakis yargıyı güçlendirir, dinamize eder... Zaten hâlihazırda Türk yargısı yeterince yıpranmış durumda...

Türkiye’de sahte demokratiği afişe eden bir başka söylem de “Parti içi demokrasi” söylemidir... Demokratik bir sistemde siyasi partiler kazandıkları reylerle varolurlar. Bu reyler de o partideki herkese eşit biçimde verilmez. Bir futbol takımının gol kazanması gibidir rey kazanmak... Bazı yıldız isimlerdir esas o partileri/takımları sürükleyen. Golü onlar atar, attırır. Reyi onlar alır...

Bir zamanların efsane Galatasaray’ında takım içi demokrasi gereği Hagi kadro dışı kalamaz mesela!

Hagi’yi her ne sebeple olursa olsun çok rahatsız eden bir oyuncu da ne kadar “takım içi demokratik irade” ondan yana olursa olsun o takımda barınmaz. Kendince bir başarısı olacaksa başka takımda bunu gerçekleştirir... Siyasal performansıylar Hagi gibi kitleleri sürükleyen, reyleri alan siyasal figürlerle de ortalama isimler “parti içi demokrasi” muhabbetiyle aynı zeminde anılamaz. Evet, birçok mebusu da o yıldız isim belirler. O isim burnubüyükölük yapıp, habire dandik kişileri vekil seçtiriyorsa da bir süre sonra o siyasal parti dersini alır zaten. Halk iradesi cezasını keser... “Parti içi demokrasi” söylemini tekrarlayıp duranlar, genelde bu gerçek demokrasi bahsini iplmeyenlerdir...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öcalan realitesi ve Kürt açılımı

Rasim Ozan Kütahyalı 01.08.2009

Doğuştan, vazgeçilemez ve devredilemez olan haklarımızı ve özgürlüklerimizi “devlet” denen yapay aygıt bize “bahşedemez”... Ancak o hakları bizden çalabilir. Çünkü onlar zaten insan olmaklığımızdan ötürü bizimdir... Kürt yurttaşların hakları ve özgürlükleri onyıllarca devlet tarafından çalınmış, yağmalanmış, gaspedilmiştir... Buna da hırsızlık denir. Bu hırsızlık suçu da çalınan şeylerin iadesiyle kapanmaz. Her hırsızlık suçunda olacağı gibi bu hırsızlığın da bedeli vardır, cezası vardır, tazminatı vardır. Bu hırsızlığı sistematikleştiren gücün bu yaptıklarından ötürü bir bedel ödemesi gerekir... Kürtlerin çalınmış ve gaspedilmiş haklarının ve özgürlüklerinin taviz verilmeksizin onlara iade edilmesini sağlamanın yanında, bu hırsızlığın bedelini ödemek de hükümetin “Kürt açılımı” girişiminin konusu olmak zorundadır...

Bir devletin meşru ve onurlu bir devlet olabilmesi için gereken temel vicdani şart budur diye inanıyorum... Sadece Kürtlere değil tüm yurttaşlarına karşı Türk devleti böyle olursa ancak meşru bir devlet olabilir. Aksi halde adım adım devlet denen aygıt itaat edilmemesi gereken bir gasp ve cinayet makinesine dönüşür! Zorunlu askerlik yoluyla cinayet, nedensizce artan zorunlu vergiler yoluyla hırsızlığı sistemleştirmiş bir devlete itaat etmek zorunda değiliz! Böyle bir zulüm makinesi haline gelmiş bir devlete isyan etmek çok onurlu ve erdemli bir harekettir! Zaten gerçek hayatta devletler, bu tür isyan girişimleriyle bu “meşru devlet” çizgisine gelirler, kendiliğinden hiçbir devlet böyle olmaz, olmuyor! Hayatın realitesi bu!

İşte Kürt meselesinde de hayatın realitesi sonucu çıkmış, silahla isyan etmiş bir örgüt Türk devletini bu çizgiye getirdi. Biz Türkler bunu dürüstçe kabul etmeliyiz... Kürt kardeşlerim de dürüstçe kabul etmeli ki, her silahlı mücadele yöntemi, çeşitli barbarlık ve gaddarlıkları zorunlu olarak beraberinde getirir... Devlet nasıl doğası gereği zalimliğe yatkınsa, silah da doğası gereği gaddarlığa yatkındır... Türkiye’nin öyküsü de böyle oldu... Kirli,

kanlı ve çözümsüz bir savaş bir çeyrek asır sürdü... Çoğu zaman it izi, at izine karıştı. Kimin kimi niçin öldürdüğü birbirine karıştı... Yapılanma içi infazları karşı taraf yapmış gibi göstermek bu kirli savaşın tüm taraflarınca kullanılan en favori yöntemdi...

Bugün "Kürt açılımı"yla Türk devleti elbirliği içinde Kürt yurttaşların adını koyuyor ve onları muhatap alıyor... Fakat burada bir tehlike var... **Devlet, muhatap aldığı kitleyi yine kendi tanımlayıp, onların kimi hislerini yine gayrimeşru ilan ederse sorun yine çözülmez...** Veysi Sarısözen'in belirttiği gibi devlet çözüm reçetesini o sorunlara sahip olan, muzdarip olan hakiki insanlara sormak zorunda. Kürt halkının tüm spektrumu devletin muhatabı olmak zorunda... Kendi kafasından bir "Sorunları çözülecek makul Kürt" tanımı yaratılarak yapılacak açılımın bir anlamı yok... **Kürt realitesi bugün aynı zamanda DTP realitesidir, PKK realitesidir ve en önemlisi de Abdullah Öcalan realitesidir... Kürt halkının büyük çoğunluğu için Abdullah Öcalan ismi önemli, kıymetli ve değerlidir... AKP'ye oy veren birçok Kürt yurttaşın dünyasında da bu böyledir... Bu realiteden kaçarak da Kürt meselesi çözülemez...**

Yukarıda bahsettiğim görüş benim normatif, kendime ait öznel görüşüm değil... Türkiye'de bunu söyleyince insanlar böyle algılıyor... Ben sadece aslında kör olmayan herkesin görebildiği bir "hayat realitesi"ni tüm netliğiyle söylüyorum... **Türkiye bir şekilde bu "realite"yi yarattı... Siz, nefret ettiğiniz bir insan birşeyi başardığında inkâr mı edersiniz? İnkâr ederseniz yine kaybetmek, yine kaybetmek zorundasınız demektir...** Sizin suratınıza *"Bak, o nefret ettiğin insan, şunu başardı. Bunu gör artık"* diyen kişiyi mi suçlarsınız? Türkiye maalesef biraz öyle bir ülke... Daha evvel yazdığım *"Fethullah Gülen ve Abdullah Öcalan"* yazıma da bu yönde çok sayıda tepki aldım... Ben sadece Türk devletinin inkâr etmek istediği iki "realite"den bahsediyordum o yazımda... O realite şahsiyetlere dair hiçbir öznel kanaatimi belirtmiyordum... Bunu her iki şahsiyete gönülden bağlılık hissedenlerin de iyi anlamasını isterim...

"Türkiye coğrafyasında İstanbul Boğazı ve Çanakkale Boğazı iki realitedir. Oralarda deniz yokmuş gibi davranıp yüzme bilmeden, o boğazlardan geçmeye kalkarsanız, boğulursunuz!" önermesi iki boğazın güzelliğini, önemini bir tutmak anlamına gelmez! Zaten o iki boğaza dair öznel bir kanaat belirtilmemiştir bu önermede...

Türkiye'de milyonlarca insan tarafından bir şekilde sevilen, sözü dinlenen "realite insan" olmak da böyle birşeydir... Bir devlet de kendi milyonlarca yurttaşının böylesine değer verdiği "realite"leri inkâr ederek, muhatap almayarak ancak kendi kendini boğar... Önünde deniz varken, denizi inkâr eden ve yüzme öğrenmeyi reddeden bir adamın boğulacağı gibi... Hangi dünya görüşünde olursa olsun "Hayatın realiteleri"ni göremeyen, inkâr eden ve reddeden biri hayatta var kalamaz... "Hayatın realiteleri"nden memnun olmak zorunda değiliz, meşru görmek zorunda hiç değiliz ama varlıklarını kabul etmek zorundayız... Milliyetçi/Kemalist bir politika da sürdürmeye devam ederseniz bu varlıkların kabulünden hareketle ancak o milliyetçiliği/Kemalizmi "update" ederek yaşatabilirsiniz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öcalan realitesi ve Türkler

Bugünün Türkiye'sinde Kürt realitesi aynı zamanda Abdullah Öcalan realitesi demektir... Bu biz Türklerin çoğunluğu için hazmedilmesi, sindirilmesi zor bir realite. Bu kesin... Fakat Kürtler nazarında 25 yıl içinde oluşmuş bir siyasal sembol artık Öcalan...

Bazı siyasal ve sosyal meselelerde birkaç muhatap birden olabiliyor. Devlet ile meseleleri olan o kesimin hemen hemen eşit ağırlığa sahip birkaç temsilcisi olabiliyor. Birçok isim o mesele etrafında arkasındaki belli oranda temsil kabiliyetine güvenerek konuşabiliyor... Mesela Alevi meselesi böyle bir mesele... Alevi kimliği etrafında net bir politik/sosyal sembol yok. Birçok önder, lider, öncü isim var... Temel talepleri ortak olsa da, bu isimlerin arasında epey bir ihtilaf var. Alevi toplumunun bir kesimi bir lideri severken, diğer bir kesimi aynı isimden hiç hoşlanmayabiliyor...

Kürt meselesinde ise Abdullah Öcalan şu son 30 yıl içinde muhtemel Kürt halk önderi olabilecek tüm isimleri geride bıraktı... Kendisine en ateşli muhalif olan Kürt kesimlerini bile "Öcalan olmasaydı, Kürt adı anılmazdı", "Öcalan olmasaydı, devlet bugünkü çizgisine gelemezdi" duygusuna getirdi Öcalan... Kürt halkının çok büyük çoğunluğu buna inanıyor bugün ve böyle bir inançla Öcalan'a karşı manevi bir borç hissediyor... Bugün Kürt halkının bir kısmı, kimi Türkler Atatürk'ü nasıl metafizik bir duyguyla anıyorsa, aynı duygularla Öcalan'ı anıyorlar –ki böyle insanların da sayısı az değil-. Ben burada Öcalan'ı Atakürt benzeri bir algıyla "Hiçbir zaman yanılmayan, her konuda doğruyu söyleyen ulu önder" gibi gören Kürt kesiminden de bahsetmiyorum... Öcalan'a çok uzun süre muhalif olmuş, hatta PKK infazlarında ailesinden insanları kaybetmiş insanlardan bahsediyorum... Bugün DTP'ye oy vermeyen, PKK'dan hiç hoşlanmayan Kürt kesimleri için de Abdullah Öcalan tartışmasız bir toplumsal sembol... **Türkiye içinde yaşayan diğer tüm Kürt önder isimlerini yan yana koysanız Öcalan'ın toplumsal gücünün yarısına bile erişemiyor... Bugünün Türkiye'sinde Kürt meselesiyle alakalı hakiki tablo bu...**

Abdullah Öcalan realitesiyle ilgili işin Türkler tarafına geldiğimizde ise durum karmaşıklıyor... **Ortalama Kürt yurttaşın zihninde sevilen, önem ve kıymet verilen hatta halk önderi olarak görülen Öcalan ismi ortalama Türk zihninde bir dehşet sembolü...** Öcalan deyince ortalama bir Türk'ün ağzından stereotip kalıplar dökülüyor... *Bebek katili, Teröristbaşı, Bölücübaşı* vs... Özellikle de Öcalan'ın 1999'daki yakalanma macerasında merkez medya tarafından popülerleştirilen *Bebek Katili* kalıbı Türklerin zihninin ortasına oturmuş bir kalıp... Öte yandan PKK ile savaşta ölen binlerce askerimiz var. Bu askerlerin aileleri var... Bu yurttaşlarımızın zihni çok daha karışık ve kalbi çok daha yaralı...

İşin acı tarafı "laiklik" gerekçesiyle meşru sivil hükümete darbe yapabilen Türk Genelkurmayı mesele bu devlet için ölmeye ve öldürmeye geldiğinde tamamen laiklik-düşmanı bir kurum gibi davrandı her zaman... "Din istismarı" yaptığı gerekçesiyle, "Kutsal din duygularını sömürdüğü" gerekçesiyle bu ülkede birçok siyasi parti kapatıldı... **Fakat Türk Genelkurmay zihniyeti kutsal din duygularını dünyevi çıkarlar amacıyla sömürme eyleminin şahını her zaman kendi yaptı... TSK'ya subay alınırken "laik yaşam tarzına sahip olmak" hep temel kriter olarak alındı. Şahsi hayatında dindar eğilimler içeren, mesela düzenli namaz kılan, eşi örtülü olan subaylar dün açıklanan YAŞ kararları gibi toplantılarda ordudan atıldı...** "Anti-laik" subayların gözden kaçmaması için ordu içinde muhbirler hangi subayın evinde hangi eşyalar var, misafir geldi mi nasıl oturuluyor gibi konularda üstlerine istihbarat fişleri yazabildiler. "Laikliği korumak" gerekçesiyle bunlar yapılabildi bu ülkede... Ama aynı kurum bu ülkenin çoğu dindar ailelerden gelen erlerini savaştan hep İslami değerleri istismar ederek yolladı... Bu erlerimize "Küçük Muhammed" anlamına gelen "Mehmetçik" dendi... Dindar olmanın potansiyel suç kabul edildiği bir kuruma erler alınırken "Peygamber Ocağına geliyorsunuz" dendi... Bu askerler it izinin, at izine karıştığı kirli ve çözümsüz bir savaş için canlarını feda ederken bu gençlerin ailelerine "Oğlunuz şehit oldu. Artık mekânı cennettir" dendi... O ailelerden de "Vatan sağolsun" denmesi

istendi... Binlerce genç bu kirli hesapların döndüğü savaşta öldü. Binlerce...

Şimdi bu çocukların ailelerine ne denecek? Orada savaşırken sakat kalmış binlerce gence ne denecek?.. Türkiye'nin barışı arzulayan vicdan sahipleri, bu kirli savaşta sakat kalan ve ölen bu gençleri muhtemel bir barışı engellemek için bir daha istismar etmeye kalkacak zihniyetlere karşı müteyakkız olmalıdır... Önümüzdeki süreçte, bu yukarıda sorduğum haklı soruları istismar edecekler... Hiç çekinmeden şunu söylemeliyiz... Türk devleti dinî duygularını istismar ederek ölüme yolladığı bu binlerce Türk gencine karşı da suçlu ve sorumludur... Giden can geri gelmez ama tüm vefat etmiş asker ailelerine karşı bu sorumluluğun gereği yapılmalıdır. Öyle bir rezalet var ki bu ülkede bu şehitlerin çoğunluğunun anneleri halen orduyelerine bile giremiyor...

Barış hiç olmadığı kadar yakın... Ama bu mesele etrafında varolan tüm realiteleri inkâr etmemek kaydıyla...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Abdullah Öcalan ve Ergenekon

Rasim Ozan Kütahyalı 08.08.2009

Ergenekon ismiyle anılan Türk derin yapılanmasının PKK ve Öcalan ile ilişkisinin mahiyeti hep tartışma konusu olmuştur. Sadece 2000'lere damgasını vuran Ergenekon yapılanması bağlamında değil genel olarak Türk derin yapılanmasının 90'lar, 80'ler ve 70'lerdeki bağlantıları açısından da bu PKK-derin yapılanma münasebeti hep konuşulmuştur... Öncelikle Türk derin yapılanmasının Türk devlet sisteminin yeraltı örgütlenmesi olduğu tespitini sürekli akılda tutmalıyız. Devlet içine sızmış çete örgütlenmesi değil bu yapılanma. Devlet zihniyetinin tabii bir uzantısı olan bir paramiliter örgütlenmeden bahsediyoruz... Türk devlet zihniyeti de *"Yönetmek için istikrarsızlığı sürekli diri tut"*, *"Zenciye zenciye kırdırtarak kaos yarat ve ayakta kal"* tipi temel ilkeler üzerine oturan bir zihniyete tekabül ediyor... Dolayısıyla bu zihniyet "düşman" bellediği her türlü oluşumla temasa geçebilir. Onlara destek olabilir, mühimmat ve finans sağlayabilir... Bu zihniyetin sürekli var kalabilmesi için sürekli "düşman"lara ihtiyacı vardır. Ortada hiçbir şey yokken bile düşmanını kendi yaratmak zorundadır bu zihniyet. Yoksa toplumsal bir işlevi kalmayacağından korkar... Yeri geldiğinde toplumda bir düşmanlık ortamı yaratabilmek için kendi yanında gözüken, Türk resmî ideolojisine sonuna kadar iman etmiş aydınları da katlettirdi bu zihniyet... Sonra katledilen bu aydınların cenazelerinde özel şov organizasyonu da yaptırdı ki toplumsal bölünme iyice derinleşsin... Bunun en trajik örneklerinden biri de Ahmet Taner Kışlalı hocanın cenazesiydi... Ergenekon yapılanması son dönemde de asker cenazeleri üzerinden bu "toplumsal bölünmeyi derinleştirme" oyununu oynamaya çok çalıştı...

Dolayısıyla bu yapılanmanın aynı şekilde ve aynı amaçlarla PKK içinden çok kişiyle temas kurduğu muhakkaktır. Öcalan'ın ilk çıkış yılları olan 70'lerin sonunda derin yapılanmanın Öcalan'ı desteklediği yönünde söylemler Öcalan-karşıtı Kürt aydınları arasında da çok yaygın... *"Öcalan, derin devletin bir piyonudur"* diyerek Öcalan'ın Kürt halkı gözündeki popülaritesini düşürmeye çok çalıştı bu Kürt aydınları... Aynı şekilde son dönemde Gülen hareketinin yayın organları da PKK'yı Ergenekon yapılanmasının kurduğu bir örgüt olarak lanse eden çok sayıda yayın yapıyor... Bu yolla Öcalan'ı marjinalize etmeye çalışıyor... Aynı şekilde Kürt hareketinin yayın

organları da Kürt coğrafyasındaki Fethullah Gülen girişimlerini bir derin devlet organizasyonu olarak yorumluyor...

Yukarıdaki tüm karşılıklı iddiaları doğru da kabul etsek aslında sonuç değişmiyor... Bir hareketin var kalmasının yolu ciddi ve derinlikli bir toplumsal destekle olur... Abdullah Öcalan liderliğindeki hareket de Kürt yurttaşlarımız nazarında bu desteği arkasına almıştır. Bu 30 yıllık süreçte Türk derin yapılanmasıyla birçok kirli pazarlık yapılmıştır, karşılıklı al gülüm, ver gülüm durumlar yaşanmıştır... Fakat netice itibariyle hayatın realitesi olarak, Kürt halkının büyük çoğunluğunun önder kabul ettiği bir Abdullah Öcalan olgusu ortaya çıkmıştır... Kendi açısından haklı nedenlerle de olsa kimi Kürt aydınlarının da kendi halkları nazarındaki "Abdullah Öcalan fenomeni"ni inkâr etmeye kalkmaları makul ve ahlaki değildir... Tam aksine bu topraklara barışın gelmesini geciktiren söylemlerdir bunlar... Bu realite kabul edilir. Ardından normalleşme sonrası zaten iç-sorgulama süreci daha da artar... **Ümit Fırat, Mehmet Metiner, Mazhar Bağlı, Muhsin Kızılkaya gibi Kürt aydınları da bu bağlamda son derece hatalı davrandılar diye düşünüyorum. Birçok Türk aydınının da anadamar Kürt hareketini ve Öcalan realitesini uzun süre görememesinde bu Kürt aydınlarının dolaylı ciddi payları oldu...** Bu tarzdaki Kürt aydınları Öcalan realitesini inkâr etme yönünde söylemlerinin dozunu arttırdıkça merkezî Türk medyasında daha fazla yer buldular... Böylece anadamar Türk entelektüel kamuoyunda da **"Demokratik çözüm ve barış Öcalan'sız, PKK'sız, DTP'siz de olabilir"** yanılması uzun süre egemen oldu. Bu yanılama barış sürecini geciktirdi... Ancak şimdi şimdi bu yanılama ortadan kalkabildi... Fırat ve Metiner gibi Kürt aydınlarının da tavrı şimdi daha realist ve olumlu gözüküyor...

Zamanında IRA'nın ikinci adamının da İngiliz istihbaratı ile bağlantılı bir adam olduğu ortaya çıkmıştı... Fakat bu IRA realitesini, bu örgütün İrlanda halkıyla olan gönül bağını değiştirmede... Reel dünyada kirli pazarlıklar, beklenmedik alışverişler devletler arasında ve devletlerle onlara karşıt gözüken hareketler arasında da olabiliyor... Yapılması gereken önce hayatın ortaya çıkardığı, arkasında geniş destek bulunan realiteleri kabul etmek, sonrasında bu kirli ilişkileri ortaya koymaktan çekinmemektir...

Biz, varolan kirli ilişkileri kimi toplumsal realiteleri inkâr etmek için bahane olarak kullanırsak o kirli ilişkilerin daha de derinleşmesine hizmet etmekten başka bir şey yapmamış oluruz...

O sebeple Başbakan'ın Ahmet Türk'le görüşmesiyle başlayan bu hayırlı süreçte Türkiye'nin barışı arzulayan tüm vicdan sahipleri söylemlerinde dikkatli olmalı...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Isaiah Berlin'i okuyan Abdullah Öcalan...

Rasim Ozan Kütahyalı 12.08.2009

Daha evvel birkaç yazıda büyük filozof ve fikirler tarihçisi Isaiah Berlin'den bahsetmiştim... Bu sene Berlin'in 100. doğum yılı. Britanya başta olmak üzere birçok ülkede Berlin çeşitli etkinliklerle ve eserlerle anılıyor...

20. yüzyılın entelektüel tarihinde benimsedikleri fikirlerden bağımsız olarak niteliği ve derinliği tartışılmayan,

en karşıt görüşte olanların bile derinliği üzerinde ittifak ettiği bazı düşünürler vardır. Bazılarının ise –ki çağdaş Fransız düşünürlerinin çoğunluğu böyledir- niteliği ve derinliği tartişmalıdır... İşte Isaiah Berlin derinliği ve niteliği tartişılmayan mütefekkirlerden biri. Liberal-demokrat bir siyaset filozofu ama öncü olduğu, fikirler tarihi alanındaki çalışmalarında çoğunlukla kendi dünya görüşüne zıt birçok filozof üzerine çalışmış ve o isimlerin dehasından da istifade etmiş, karşıt olduğu isimlere her zaman hakkını vermiş biri. O, düşünürlerin, yandaşlarının gözden kaçırdığı bir sürü önemli yanını açığa çıkarmış bir isim aynı zamanda... *Against the Current* adlı başyapıtı tam da böyle makalelerinden oluşan bir kitap...

Bugüne kadar Türk entelektüel dünyasında asgari ölçekte bile tanınmayan bu filozofun 100. yaşı vesilesiyle kitapları çevrilmeli diye çağrıda bulunmuştum daha evvel... Berlin'in temel yaklaşımlarını yansıtan iyi bir seçki daha evvel Bilgi Üniversitesi yayınlarından çıkmıştı (*Kirpi ile Tilki* adıyla yayımlandı)... şimdi de, YKY *Isaiah Berlin'le Konuşmalar* adında İranlı entelektüel –aynı zamanda 20. yüzyılın tartişmasız en derinlikli İşlam mütefekkir Seyyid Hüseyin Nasr'ın yeğeni- Ramin Jahanbegloo'nun Berlin'le sistematik söyleşilerini kitaplaştırdığı bir eseri yayınladı... Jahanbegloo, hem Berlin'in tüm entelektüel kariyerine, hem de Batı düşünce ve kültür tarihine hâkim bir yazar gerçekten de. (Kitabı okurken acaba bir Türk aydını bu söyleşileri bu vukuflla yapabilir miydi, diye düşünmeden edemedim.) Eskilerin tabiriyle çok muhtasar ve müfid bir eser bu, yalın sorular ve özlü cevaplardan oluşuyor... Berlin'in eserlerini bilmeyen biri için de tadımlık bir Berlin'in dünyasına gezinti kitabı bu... Normali, bu eserleri okuduktan sonra okunması ama bu haliyle de kıymetli, okuru Berlin'in eserlerini okumaya kışkırtan bir yapısı var çünkü... Umuyorum *Liberty* başlığıyla yeni ek makale, söyleşi ve değerlendirmelerle genişletilmiş mükemmel bir versiyonu Oxford Üniversitesi tarafından 2002 yılında yeniden basılan Berlin klasiği *Four Essays on Liberty* başta olmak üzere tüm eserleri bu coğrafyanın dillerine çevrilir büyük filozofun... Ayrıca Berlin'in değer-çoğulculuğu doktrini temeline oturttuğu liberal-demokrat siyaset felsefesini mükemmel özetleyen Claude Galipeau'nun *Isaiah Berlin's Liberalism* adındaki eserinin de çevrilmesi çok isabet olur kanımca...

Berlin'in entelektüel vizyonunda hayatın ortaya çıkardığı realiteleri kendini kandırmadan tespit etmek ve o realiteleri var kılan şeyleri anlamak çok kritik bir önem arz ediyor... Siz hangi fikri benimserseniz benimseyin, bu realiteleri inkâr ederseniz adım adım körleşmek, bağnazlaşmak ve fanatikleşmek zorunda kalırsınız... Liberal bile olsanız sonuç öyle olur. Nitekim bugün fanatiklik ve bağnazlıkla cebelleşen ve bir yandan da kendine liberal diyen epey insan var. Dahası liberalizmin entelektüel tarihinde de böyle isimler yok değil... **Antenlerini kendi dışındaki dünyaya kapatmış, hayatın realiteleriyle yüzleşmek yerine inkâr etmiş, kendi debisinde debelenen bir "liberal" de bir süre sonra ister istemez hoşlanmadığı herkesi karşıt kampta gören bir faşist ya da Marksist-Leniniste benzeyebiliyor...** Isaiah Berlin'in kendi karşıtını var kılan olguları anlamaya çalışan ve bu anlama çabasından hareketle liberalizmi sürekli güncelleyen değer-çoğulculuğuna dayalı liberal-demokrat anlayışı o sebeple günümüzün küreselleşen karmaşık dünyasında daha da bir önem arz ediyor... Liberalizmin muhatabı bugün sadece Batı toplumları değil... Bir bakıma bugünün dünyasında artık her yer Batı... Ya da Batı artık Batı değil her yer... Tüm farklı kültürleri, kimlikleri, değerleri ve yaşam tarzlarını kapsayabilen, değişik toplumların farklı âlem tasavvurlarına ortak bir özgürlükçü-çoğulcu erdem temelinde hitap edebilen bir liberalizm anlayışı evrensel olabilir bugünün dünyasında... Bütün toplumları "modernizmin cenneti"ne davet eden, tek ve üstün modern medeniyete tüm toplumların ilerlemesi gerektiğine inanan bir demode liberal anlayış bugüne hitap etmekten uzaktır...

Türkiye'nin toplumsal macerasının ortaya çıkardığı bir realite olan, kendi halkının büyük çoğunluğu tarafından önder kabul edilen Abdullah Öcalan da günümüz düşünürleriyle epey haşır neşir... Bir ara Chomsky ve Wallerstein'i epey okuyordu, sonra Murray Bookchin'i. Bu aralar da Cioran ve Karatani okuyormuş... Ben kendisine Berlin'i de okumasını tavsiye ederim. YKY'den çıkan *Konuşmalar* kitabı iyi bir başlangıç olabilir.

Özellikle Berlin'in bu kitapta geçen "Her an tedirginlik içinde yaşayan bir azınlığa ait olmak istememek ve kendisine ait olan bir ülkede yaşamak istemek her insanın hakkıdır" önermesini açtığı sayfalara dikkat çekmek isterim...

Aram Yayıncılık da kimi halk liderlerinin olduğu gibi, Batı entelektüel camiasında bir realite olan Berlin'in eserlerini de hem Türkçeye hem de Kürtçeye kazandırır keşke...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkler Türkiye'nin bölünmesini isteyecek!

Rasim Ozan Kütahyalı 15.08.2009

"Kürt meselesini çözelim derken Türk meselesi çıkarmayalım"... Son zamanların gözde muhabbetlerinden biri bu oldu. Bu argümanı iyi niyetli olarak söyleyenler de vardır muhakkak ama esasen bu argüman bir tip aba altından sopa gösterme yöntemi olarak kullanılıyor gibi geliyor bana... Fakat her şey bir yana ortada şöyle de bir realite var... Bugünün Türkiye'sinde Kürt meselesi siyasal bir sorun olmanın yanında her geçen gün derecesi artan biçimde bir toplumsal ayrışma meselesi haline geliyor. Bunu görmek lazım... Bugüne kadar, 25 yıllık çatışma tarihi boyunca Türkler ve Kürtler somut olarak birbiriyle çatışmadı. Bir etnik gerginlik ciddi olarak oluşmadı. Zaten böyle bir geçmişi derinlere dayanan kesimlerarası etnik nefret ya da toplumsal çatışma fay hattı da yok. Dolayısıyla Maraş-78 benzeri sivil halkın belli kent merkezlerinde birbirine girdiği, Türk bakkalın Kürt manavı, Kürt berberin Türk terziyi boğazlamaya çalıştığı, etnik nefret duygusuyla insanların birbirini öldürmeye girişmesi gibi korkutucu hadiseleri bu meselede yaşamadık. Fakat şu ana kadar böyle feci iç savaş provalarının yaşanmaması, Türkler ve Kürtler arası kökü tarihsel çatışmalara dayanan derin fay hatlarının olmaması hiçbir şeyin garantisi değildir. Türkiye her geçen gün değişen, yeniden harmanlanan bir toplum, eski Türkiye yerinde sabit durmuyor... Açıkça söylemek gerekir ki Türkiye'nin yeni kuşaklarıyla birlikte karşılıklı sevgisizlik, güvensizlik ve etnik ayrışma psikolojisi hızla artıyor. Bu mesele siyasal bir sorun olma durumunu gün geçtikçe geride bırakıyor ve **eğer bu sorun bir toplumsal mesele haline, bir ayrışma meselesi haline adanacaklı gelirse kimse olacakların önünde duramaz...** Bu ülkenin kent merkezleri (en başta da İzmir ve Mersin) çatışma sahası haline gelir ve tüm toplum olarak kendimizi bir kan banyosunun ortasında buluruz...

Öte yandan mevcut devlet sistemi içinde bir grup Türk kesiminde artan etnik milliyetçiliği dolaylı olarak destekleyen bir zihniyet yapısı içinde... Yakın zamana kadar milliyetçilik deyince Orta Anadolu merkezli, taşralı, belli ölçüde dindar, alt-orta sınıf kökenli, kent seçkinleri tarafından küçümsenen bir insan modeli akla gelirdi. Günümüz ulusalcılığında ise taşıyıcı aktörler farklı. Batı bölgeleri özel olarak İzmir merkezli, çok kuvvetli sekülerist vurguya sahip, kentli, eğitilmiş, orta ve üst-orta sınıftan gelen bir insan modeli ulusalcılığın taşıyıcı aktörü... Ulusalcılık diye kendini ifade eden ikinci milliyetçilik çeşidi birinci modele göre çok daha tehlikeli... Şüphesiz bu insan tipinin ortaya çıkması ya da daha doğrusu belirgin ve berrak hale gelmesinin Türkiye'nin laiklik krizi ile de birebir alakası var. Bahsi geçen kentli, eğitilmiş, laik kitleler hem İslamî kesimin hem de Kürtlerin modernleşmesi, merkeze gelmesi karşısında ciddi bir panik yaşıyorlar. Hem iktisadi olarak hem siyasal olarak İslamî kesim ve Kürtler aktörleşiyor, her geçen gün daha çok güç ve nüfuz sahibi oluyor. Metropol merkezlerinde sosyal manzaralar değişiyor. Merkeze doğru ilerleyen iki kesim de kendi kimlikleriyle, kendi

görünürlükleriyle o merkez içine yer almak istiyor... Toparlarsak Kürtlerin ve İslamî kesimin modernleşme talebi, iktisadi alanda ortasınıflaşma, kültürel ve siyasi alanda aktörleşme arzusu bu alanlarda iktidarını temin etmiş, konforlu biçimde yaşayan, iç dünyasında da her zaman kendini bu ülkenin esas sahibi gören LAST (Laik yaşam biçimine sahip Sünni Türk) kesimini feci biçimde rahatsız ediyor... Bu kesim iktidarını kaybetme korkusundan ötürü sağlıklı düşünme yeteneğini de büsbütün kaybetme tehlikesi ile de karşı karşıya... Öte yandan LAST kesiminin bu nevrotik ruh hali, dediğim gibi Türk devletinin belli güçleri tarafından da her an diri tutulmaya ve şiddeti de arttırılmaya çalışılıyor... **Bugün bu LAST kesiminin özellikle üniversite çağındaki çocukları büyük oranda “Kürtler de bizim kardeşimiz” söylemini bırakmış durumda. O söyleme karşı artık hiçbir inançları yok. Bugünün laik ve milliyetçi kentli Türk gencinin Kürtlerle ortak hiçbir manevi bağı yok! Aksine Kürt halkını bu ülkenin baş belası hatta bu ülkenin geri kalmışlığının baş sebebi olarak görme psikolojisi yaygın ve daha da yaygınlaşıyor...** Ulusalçılık diye sözde “vatanın bütünlüğü”nü her şeyden üstün tuttuğunu iddia eden bu akım **benim kanaatimce yakın zamanda kendi çocuklarının bizzat ülkenin bölünmesi ve batı bölgelerinde yaşayan Kürtlerin de ana bölgelerine geri gitmesi/gönderilmesi talebini açık açık dillendirdiğine şahit olacak.** Gelecekte ulusalçılık akımının içinden **ülkenin bölünmesi talebini içeren ve belli ölçüde taraftar toplayan bir ayrılıkçı Türk siyasal hareketi** çıkacağını düşünüyorum. Bu zaten LAST kesimi içinde alttan alta, iç sohbetlerde dillendirilen bir şey fakat resmî devlet ideolojisinin sürekli “birlik ve bütünlük” kavramını vurgulama mirası sebebiyle kamusal olarak ifade edilmiyor. Öte yandan yeni kuşaklar zaman geçtikçe Türk devletinin bütünlük vurgusunu da takmayacak ve İtalyan Kuzey Ligi benzeri bu siyasal bölünme talebini ifade edecektir... Bu ihtimal ciddidir...

Türk devlet elitleri de bütünlük vurgusunda samimiyseler bu yükselen ayrışma tehlikesini görmek zorundadırlar... “Biz etle turnağız” söylemi gerçekçiliğini yitirmekte maalesef...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bariş ve özgürlük için ittifak zamanıdır...

Rasim Ozan Kütahyalı 19.08.2009

Türkiye’de İslami hareketler tarihinin ortaya çıkardığı sivil ve siyasi anlamda birçok fraksiyon var. Fakat bugün iki temel hareket ve lider, Türkiye’nin İslami hassasiyet sahibi insanların büyük çoğunluğunu etrafında toplama becerisini göstermiş durumda... Siyasi anlamda AK Parti, sivil anlamda ise Gülen hareketi temsil kabiliyeti anlamında çok büyük kitlelere hitap ediyor, o kitleleri içinde barındırıyor... **Diğer İslami tandanslı sivil ve siyasi oluşumlar bu iki temel hareketin kitlesel temsil kabiliyetine yaklaşıyor...** Öte yandan Gülen hareketi ve AK Parti arasında çok uyumlu bir iletişim var...

Aynı şekilde Türkiye’de Kürt kimlik duyarlılığını ifade eden de birçok fraksiyon var. Fakat Kürt hareketleri içinde de öne çıkmış, kitlesel temsil kabiliyeti bağlamında diğer alternatif oluşumlara fark atan bir hareket ve bir lider var... DTP legal anlamda bu hareketin siyasi partisi... Son seçimde de görüldü ki, Kürt halkının ciddi bir çoğunluğunun temsilcisi DTP... Öte yandan DTP’ye oy vermemiş Kürt yurttaşların da Abdullah Öcalan noktasında tamamen olumsuz bir düşünceleri olmadığını bilmek gerekiyor... Daha evvel de belirttiğim gibi Türkiye’nin Kürt yurttaşlarının çok büyük çoğunluğu **“Öcalan olmasaydı, Kürt adı anılmazdı”** diye inanıyor...

Öte yandan saydığım üç harekete gönülden bağlı yurttaşlarımız, Türk devlet zihniyetinin gözünde makbul olmayan “zenci yurttaş” tipini temsil ediyor... Türk devlet yapılanması hem görünür yüzüyle hem de derin örgütlenmesi vasıtasıyla fırsatını bulduğu an bu üç hareketi de göçertmek istiyor... Özellikle son beş yıl içinde türlü derin operasyonlar tertip edildi... Türkiye’nin geleceğine kastetmiş bu alçak zihniyet suikastlar, bombalamalar, cinayetler, kitlesel histeriler ve ırkçı provokasyonlar yoluyla bir darbe ortamı yaratmak istedi... Derin yapılanma bir kaos ve kargaşa ortamını oluştururken, devletin görünür yüzünde yani Genelkurmay karargâhında darbe hazırlıkları yapıldı... **Eğer bu Ergenekon darbesi başarıya ulaşıyorsa, darbeciler Gülen hareketi, AKP ya da DTP ayırt etmeyecekti...** Tank paletleri hem Kürt hem de dindar yurttaşlarımızın üzerinden geçecekti... Türkiye özellikle 2007 ortamında böyle bir alçak darbenin eşiğinden döndü... 27 Nisan darbe girişimi başarısızlıkla sonuçlandı...

Bütün bu fotoğraf ortadayken bu üç hareket ise bugünlere kadar anlamsız bir “zenciler savaşı” içindeydi... Genelkurmay tarafından muhtıra yiyen, alenen devrilmek istenen AK Parti, DTP’den bahsederken tam da kendini devirmek isteyen o zihniyetin dilinden konuşuyordu. Başbakan DTP’lilere “cüzamalı” muamelesi yapıyor ve randevu vermiyordu... Keza Genelkurmay’ın AKP’den de öncelikli hedefi olan Gülen hareketine bağlı yayın organları da aynı problemlili dille DTP’den bahsediyordu... DTP’ye yakın sivil girişimlerin Kürt coğrafyasındaki eylemlerinden, gösterilerinden bahsederken *Samanyolu TV* ile *Ulusal Kanal* ya da *ART* arasında neredeyse fark kalmıyordu... Keza DTP’ye yakın yayın organları da Fethullah Gülen’den bahsederken, Gülen’in girişimlerinden bahsederken Genelkurmay’ın diliyle konuşuyordu... Bir ara DTP’li kimi vekiller *“İrtica ile mücadelede Genelkurmay’la aynı düşünüyoruz, gelin irticaa karşı Güneydoğu’da birlikte savaşalım”* gibi mesajlar bile verdiler medya organlarında...

Bugüne gelindiğinde çok şükür bu saçma sapan tablonun değiştiğini görüyoruz... Çok önemli bir barış sürecinin içindeyiz... Türkiye, ilk defa bu derece geleceğe umutla bakıyor... Çatışmasızlık durumunun sürekli hale getirilmesi bu açılım sürecinin ilk hedefi... Bu hedef çok gerçekçi ve isabetli bir hedef... Silahlar patlamadıkça, hiçbir vatan evladı ölmedikçe diğer birçok mesele adım adım çözülebilir... Silahlar konuştuğunda, insanlık susuyor çünkü... O zaman yeniden düşmanlıklar bileniyor ve yeniden Ergenekon zihniyeti kazanıyor...

Abdullah Öcalan’ın Fethullah Gülen’le ilgili son açıklamasını çok çok olumlu buluyorum... Bu mesaj bütün bir Kürt hareketini etkileyecektir, Kürt hareketinin Gülen’le ilgili yanlış dilini düzelterek. Bundan üç ay evvel Hasip Kaplan, bana Fethullah Gülen’e bu ülkenin dar edilme sürecini Meclis gündemine getirebileceğini belirtmişti... Fethullah Gülen’e ilişkin derin linç operasyonunun bu sene 10. yılı. O süreç sonunda Gülen, kendi vatanını terk etmek zorunda bırakılmıştı... **DTP, bu olayla ilgili Meclis içinde bir girişim yapmalıdır diye inanıyorum. Bunun tam zamanıdır...**

Aynı şekilde Zaman başta olmak üzere Gülen hareketinin tüm yayın organlarının anadamar Kürt hareketine ilişkin kullandığı dili terk etme zamanıdır diye düşünüyorum... Karşılıklı uzatılan eller tutulmalıdır. Barışçı ve anlayışlı bir dil benimsenmelidir... Türkiye’de her kesimin içinde milliyetçilik ya da laikçilik yönüyle bir İttihatçılık vardır... Bu İttihatçı damarlarımızı artık tümüyle tıkanmanın zamanıdır... **Çünkü kendini bu devletin ve ülkenin sahibi gören o anadamar İttihatçı zihniyet zulmederken hiç kimseyi ayırmıyor...** Bu barış şansını da kaçırırsak yine bu alçak zihniyet kazanır...

Yeni kuşakların mutluluğu için ayrılıkları şimdilik paranteze alan bir erdem ittifakı zamanıdır...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Laik Türkler nasıl çıldırdı?

Rasim Ozan Kütahyalı 22.08.2009

Kürt açılımı adı verilen bu sürece Türklerin tepkileri ne olacak?.. Bu soru önemli... Bu ülkede, Türkler dediğimiz kategori aslında Kürt ve gayrimüslim olmayan herkeştir... Öte yandan Kürtler dışında kalan etnik kimliklerden de çok sayıda radikal Türk milliyetçisi üretmiş bir toplumuz biz... Türklerin yapılanması da genelde bu yönde etnik kimlik çeşitliliğinin olduğu bölgelerimizin üzerinde tezgâhlarını yoğunlaştırır...

Öte yandan en geniş anlamıyla Türklerin de dinsel/ sınıfsal/ sosyal kategorileri var elbette... Şu an itibarıyla daha dindar, daha kırsal kökenli ve daha yoksul Türkler, daha laik, daha şehirli ve daha zengin Türklere göre bu Kürt meselesi etrafında çok daha sağduyulu... Ali Bayramoğlu'nun da özellikle altını çizdiği gibi, Türkiye'nin özellikle geniş dindar kitleleri rehberlik/ liderlik olgusunu önemseyen bir yapıya sahip... **Geniş dindar kitleler, gerçekten güven duydukları bu rehber/ lider modelleri aracılığıyla değişimi çok daha kolay kabullenebiliyorlar...** Değerler ve zihniyet bakımından olan değişim hiçbir toplumsal yapıda öyle hemen gelmez, ama tutumlarda ve davranışlarda bu rehberlik/ önderlik mekanizması aracılığıyla birçok hassas siyasal değişim süreci çok olumlu biçimde atlatılabilir... **Bugünün Türkiye'sinde Recep Tayyip Erdoğan ve Fethullah Gülen bu rehber/ lider mekanizmasının iki temel örneğini oluşturuyorlar.** Türkiye toplumunun çok geniş bir kesiminde önemli bir etkiye sahipler. İnsanlar farklı bağlamları ifade eden bu iki lider figürüne güveniyor, inanıyor... Tayyip Erdoğan'ın geçenlerde Rize'de yaptığı konuşmayı daha "laik ve solcu" olarak bilinen biri yapsa, belki de infial yaratırdı oysa tam aksine gündelik hayatındaki değerleri ve zihniyeti açısından gayet dışlayıcı-milliyetçi olabilecek kimi dindar insanlarımız dahi Erdoğan'ın olumlu yönde işlettiği rehberlik/ liderlik mekanizması aracılığıyla değişimden yana siyasal tavır koyabiliyor... Aynı olumlu işlevi sivil bağlamda Gülen hareketi de üstleniyor. Türk toplumunun büyük çoğunluğu nazarında milliyetçilik kavramı hâlâ olumlu çağrışım yapıyor. Fethullah Gülen ve Tayyip Erdoğan'ın rehberlik/ liderlik modeli, dindar Türkleri muhatap aldığında bu tanımları dışlamayarak içini olabildiğince liberalleştirme yönünde işlev görüyor... Bu toplumun anadamar dilinden konuşuyor bu iki önder, o yerli ve hakiki dil içinden bir değişimin taşıyıcılığını yapmaya çalışıyor... **Türkiye'nin özgürleşmesinden yana olan her entelektüel de bu işlevin önemini anlamalı. Zaman zaman geriye gitmeler olduğunda taviz vermeden "Paşasının Başbakanı" diyebilmeli, yeri geldiğinde de "Barışın Başbakanı" demeli... Fakat esas değişim temelinin bu iki liderin toplumla yakaladıkları "sahici dil ortaklığı" olduğunu unutmamalı...**

Türkiye'nin daha laik, kentli, eğitilmiş kitleleri açısından böyle bir büyük güven duyulan liderlik mekanizması yok bugün... Sekülerleşme arttıkça yüzyılların geleneğinden süzülen ataerkil rehber/ önder modelleri aşınıyor. Öte yandan günümüz dünyası sekülerleşmeyle birlikte "özgür ve özerk birey" modelinin hâkim olacağı inancının boş olduğunun kanıtlarıyla dolu. Bu geleneksel/ ataerkilliğinde ötesinde sık dokulu otoriter/ faşizan lider modellerinin örnekleriyle dolu çağdaş dünya tarihi...

Bugünün Türkiye'sinde kendini laik, çağdaş, solcu gibi sıfatlarla anan Türk kitleler özgürlükçü-demokrat bir bakış açısından çok tehlikeli bir potansiyeli içlerinde barındırıyor... Bu kitlenin "çıldırma" sürecinin temelini ise laiklik meselesi oluşturdu... İslami kesimin görünürlüğünden hiç çekinmeden merkeze ilerlemesi bu kesimde

bir travma yarattı. Laik kesimin “modern hayat” tahayyülünü dağıtan olgu, İslami kimliğin dışsal değişim yaşamadan modernleşmeyi talep etmesi oldu... **Bir başörtülü hademenin kızı öğretmen, bir hastabakıcının kızı doktor olmaya kalktığında doğal olarak başını açacak “çağdaş kadın” modeline girecekti Laik Türk tahayyülünde.** Bugünün bayrak mitinglerinde yürüyen birçok laik kadın da öyle yapmıştı, anneleri örtülüydü, babaları çember sakallıydı ama onlar “aydınlanmış” ve Kemalist cumhuriyetin istediği tipte insanlar olmuşlardı... Bugünün kimi dindar kadınları ve erkekleri ise öyle yapmıyordu. Erkekler yine “eyyam” yaparak idare ediyordu da, kadınlar meselesi esas çatışmayı oluşturuyordu...

Bu laiklik meselesi haricinde Laik-Solcu-Kemalist Türk modeli birçok konuda “demokrat” olabilirdi. Ahmet Kekeç ve Fikri Akyüz’ün geçen hafta yazdıkları gibi CHP’li Kemal Anadol, 1995’te YDH’nın Kürt meselesinde “Barıştan yana” en hızlı adamlarından biri olabilirdi. *Cumhuriyet* gazetesinde zamanında “barışçı-demokrat” makaleler çıkabilirdi... Fakat Kürt meselesinde önderliği dindarlar alırsa, laik-solcu Türklerin zaten özlerinde varolan milliyetçilik bir yönüyle modernist bir yönüyle anti-emperyalist kamuflajla kabarmıştı... Kendine Kemalist demeyen Türk solcularının da çoğu için bu nevrotik durum geçerli maalesef...

Modernist yön, Kürtlerin “aşiretçi, kabileci, feodal” yapısı söylemiyle, sözde anti-emperyalist yön de “Kürtlerin, Amerikan emperyalizmin işbirlikçisi olduğu” söylemiyle dışlama ve ötekileştirme işlevi görüyor Türk laik zihninde... Netice olarak Alper Görmüş’ün dediği gibi örgütleyicisini bekleyen tehlikeli bir laik kitle var bugün Türkiye’de... İrkçi psikiyatrist Kerem Doksatlar istisna değil...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

“Sol değerler”e dair palavralar...

Rasim Ozan Kütahyalı 26.08.2009

AKP’nin son dönemde özgürlükçü-demokratik yönde attığı kimi adımlarla birlikte “*Bakın bir sağcı parti bile böyle yapıyor, oysa sol bir parti çok daha özgürlükçü olmalı, sol değerler bunu gerektirir*” gibi söylemlere daha sık rastlar olduk... Zaten bu memlekette ikide bir “*Sol, aslında şöyledir, aslında böyledir*” gibi söylemleri duyarız... Ülkemizde sağcı olarak tanımlananlar da genelde bu koroya katılırlar... “*Aslında gerçek solcu biziz*” gibilerden konuşan çok sağcısı vardır bu ülkenin... İdris Küçükömer’in meşhur “*Türkiye’de sağ soldur, sol da sağdır*” cümlesi de kimi sağcılar tarafından kendini tatmin aracılığıyla tekrarlanıp durur... Bunlar bana çok yavan geliyor... Sağcı olarak bilinen dindarların “*Aman valla sağcı değiliz esas solcu biziz*” deyip duran zavallı halleri de, kendinden menkul her güzelliğin ve iyiliğin kaynağını “sol değerler”e bağlayan içi boş solcu psikolojisi de beni sıkıyor...

Öncelikle “*Sol özü itibariyle özgürlükçüdür, demokrattır*” gibi sözlerin başta sona palavra olduğunu bilmek gerekiyor... Özgürlükçü-demokrat bir zihniyet yapısı solun özünde yoktur. Ancak kimi solcular özgürlükçü-demokrat olurlar. Bu özgürlükçü-solcular da bu kimliklerini sosyalizmin özündeki özgürlük ve demokrasi karşıtı unsurlarla mücadele ederek oluşturabilmişlerdir... Tüm dünyada sol değerlerin çekirdeği her zaman sosyalizm olmuştur. Sosyalizmin tarihinin özgürlük ve demokrasi değerleriyle tamamen barışık olduğunu da ancak deliller iddia edebilir. Sosyalist devletlerin tarihine bakıldığında ise tam aksini söylemek mümkündür. Sosyalist

rejimlerin olduğu her yerde haklar ve özgürlükler, hukukun üstünlüğü ve anayasal demokrasi gibi insanlık değerleri sistematik olarak çiğnenmiştir... Sosyalizmin “yüce değerleri” uğruna yasakların, baskıların, cinayetlerin ve zorbalıkların meşru görülmesinin örnekleriyle doludur sol tarihi... Hangi sol değerlerin özü itibariyle özgürlükçü-demokrat olduğundan bahsediliyor? Sol tarihinin büyük devrimci kahramanları sosyalizm ideali uğruna özgürlük ve demokrasi gibi burjuva oyunlarıyla da savaşımıştır! “Benim düşüncelerimi paylaşmayan biriyle arkadaş olmam” diyen, devrimi başardıktan sonra savcılık makamını işgal eden ve “Demokratik bir rejim kuralım” diyen eski silah arkadaşlarını Cabana Hapishanesinde “sosyalist devrim” adına kurşuna dizdiren Ernesto Guevara’yı “özgürlükçü-demokrat” diye anmak Guevara’ya da hakaret olur! **Che devrimci bir cinayet makinesiydi... Ardından gelecek insanlara “özgürlük ve demokrasi” gibi değerleri miras bırakmadı...** Cep telefonunun kapağında Guevara resmiyle gezen, Guevara’yı idol olarak görüp “İslam da aslında solcudur” gibi lafları pek seven Ahmet Hakan da idol aldığı kahramanının değerlerine aman ihanet etmesin! Şükür ki Türkiye Müslümanları bu üçüncü dünyalılık kompleksini yansıtan “Sol-İslamcılık” tipi zırvalara hiç itibar etmedi.Böyle çabalar marjinal kaldı...

Toparlarsak “Liberalizm özü itibariyle sosyal adalet ve eşitlikten yanadır” gibi laflar ne kadar anlamlıysa “Sol özü itibariyle özgürlükçü ve demokrattır” gibi laflar da o kadar anlamlıdır... Liberal ekol içinde sosyal adalet fikrini anadamar liberal doktrinle uyumlulaştırmaya çalışan filozoflar olmuştur. Onlara da bu sebeple sosyal-liberal denir... “Sol, özü itibariyle sosyal eşitlikçidir, ortak mülkiyetçidir” dersiniz anlamlıdır... Solun tarihinde bu değerler için mücadele vardır. Bu değerler uğruna mücadele ederken özgürlüğü ve demokrasiyi hiçe sayma vardır. Ama öte yandan özgürlükçü-demokrat bir dünya görüşüyle sol değerleri meczetmeye çalışan filozoflar da vardır... **Böyle bir özgürlükçü-sol perspektifi benimseyen biri de her şeyden önce sosyalizmin Guevara tipi gaddar ve despot yüzüyle hesaplaşmak zorundadır. O mirasa meydan okumak zorundadır...** Bunu ilk önce kendini solda tanımlayanlar yapmak zorundadır. Fakat Batı solunun özgürlükçü kanadında bile bu durum sürekli değiştirilir. Bir sol parti gerçekten çok özgürlükçü bir şeyi savunur ve takdir edersiniz ama öte yandan lafın bir yerinde Guevara’ya, Castro’ya şimdilerde de Chavez’e selam çakar... Her türlü yüceliğin kaynağı olarak sunulan “Sol değerler” nedense Castro ve Chavez gibi katil diktatörlerin rejiminde ezilen insanların yanında olmak yerine susmayı tercih eder... Böyle bir ikiyüzlülük Batılı sol mahfillerde de hâlâ mevcut... En özgürlükçü-sol geleneğin olduğu Britanya’nın en etkili sol dergisi *New Left Review*’da de bu gayriahlaki ikiyüzlülüğün örneği yüzlerce makale bulmak mümkündür... Batı’da dahi durum buyken bizim mutant Türk soluna girmiyorum bile...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu ülkede askere gidilir mi?

Rasim Ozan Kütahyalı 29.08.2009

Türkiye’de en büyük din sömürüsü, en büyük din bezirgânlığı şehitlik makamı ve şehitler edebiyatı üzerinden yapılıyor... Bu vatanın gepegenç dört evladı vicdan kanatan, insanlıkdışı bir “askerî ceza” vesilesiyle canlarını kaybetti... Ders olsun diye pimi çekilmiş bir bombayı bir askerin eline vermek, onu 45 dakika süründürmek ve bu rezalet sonunda üç arkadaşıyla birlikte ölmesini sümenaltı etmeye çalışmak... Böyle bir onursuzluğa imza atabilmek, üstüne de pişkin pişkin bu katledilen çocukların ailelerine “Oğlunuz vatan için şehit oldu, mekânları

cennettir” demek... İnsanın çıldırması geliyor...

Defalarca yazdım yine yazıyorum... **Türk ordusunun, Türk devletinin şehitlik tabiri üzerinden yaptığı şey ahlaksızca bir din istismarıdır...** Türk devletinin şehadet kavramını kullanması laiklik ilkesine temelden aykırıdır... Laik bir devlette dince kutsal sayılan kavramlar ve değerler kullanılamaz... Bu resmen devletin, vatandaşlarının dinî duygularını sömürmesi demektir... **Kutsal din duygularının dünyevi işlere alet edilmesi denen şeyin en hası bugün laik Türk devleti ve ordusu tarafından yapılmaktadır...** Ve artık buna bir son verilmelidir... Türk medyasının vicdanlı organları da devletin yurttaşlarının dinî duygularını sömürmesine artık alet olmamalıdır... Gazetemiz *Taraf* da bundan böyle vefat eden askerlerimizle ilgili “*Şehit oldular*” tabirini asla kullanmamalıdır diye düşünüyorum... Bu feci olay artık böyle bir ilke kararının kesin olarak benimsenmesine vesile olmalıdır... Gerçekten vicdanlı, gerçekten demokrat ve gerçekten laik tüm yazarlara da buradan çağrıda bulunuyorum... Türk devlet zihniyetinin yurttaşlarımızın kutsal dinî duygularını ahlaksızca sömürmesine ARTIK DUR DİYELİM... Bu sömürüye, bu bezirgânlığa ortak olmayalım!

Dört gepegenç insanın, Er Öztürk, Er Yaman, Er Bulut ve Er Altın’ın psikopatça bir ceza sonucu ölmeleri de şehitlik kavramının sömürülmesi aracılığıyla kapatılmak istendi... Türkiye halkının kırsal kökenli dindar çoğunluğunun yani Derin Anadolu’nun genç evlatları 25 yıldır bu kirli, bu karanlık savaşta hep İslami duyguları sömürülerek ölüme gönderildi... **Laiklik gerekçesiyle darbe yapan Türk ordusu, subay alımlarında namaz kılan adayları “laiklik” gerekçesiyle içine almayan Türk ordusu, erleri askere çağırırken ve savaşmaya motive ederken her zaman sonuna kadar laiklik ilkesini çiğnedi...**

“Burası Peygamber Ocağı, ben de bir Türk subayı olarak beş vakit namaz kılmak istiyorum” diyen kişiler ordudan kovuldu!! Ama erleri orduya çağırırken *“Burası Peygamber ocağıdır, siz de gerekirse bu vatan için şehit olup, cennete gidecek mehmetçiklerimizsiniz”* dendi... Sadece şehitlik değil mehmetçik tabiri bile tümüyle İslami/manevi duygularla örülü bir kavramdır Derin Anadolu’nun yüreğinde... Mehmetçik tabiri Derin Anadolu’da Hz. Muhammed’i akla getirir... Oğullarını askere “Küçük Muhammed” olarak, “Küçük Peygamber” olarak yani Mehmetçik olarak gönderir bu ülkenin halkının büyük çoğunluğu... O manevi duygular sebebiyle düğün zurnayla gönderir oğlunu askere... Sanki bir dinî ibadet gibidir oğlanı askere göndermek Derin Anadolu’nun dünyasında... Bu ülkenin halkının çoğunluğu için çok sevdikleri oğullarını hacca göndermek ile askere göndermek arasında fark yoktur çoğu zaman... Oğlanları öldürülecek olsa da *şehadet* makamına ulaşacaktır, mekânı cennet olacaktır... O sebeple, bu kirli iç savaş patlamadan önce uzun süre dindar Kürt halkı da oğullarını gönül rahatlığıyla askere gönderiyordu bu ülkede... Aynı ortak İslami/manevi duygular sebebiyle....

Ne kadar acı, ne kadar trajik ki bu safiyane manevi duyguların istismarı üzerinden ne vatan evlatları bu dört er gibi sebepsiz yere can verdi... Eğitim zayıyatı gerekçesiyle kaç asker öldü? Kaç defa yaralı askerler yardım beklerken telsizden *“Analar çok mehmetçik doğurur ama Skorsky doğuramaz, helikopteri riske atamayız!”* diye cevap geldi... Çünkü ne gerekçeyle, ne ihmaller ne hatalar ne suiistimaller sebebiyle bu ülkenin gençleri ölürsen olsün bu durumu sorgulamıyordu Derin Anadolu... Tam aksine *“Oğlum şehit oldu, mekânı cennet oldu”* diye seviniliyordu belki de... At izinin, it izine karıştığı bu kirli ve karanlık savaşı da sorgulamıyordu... **Kendi iç yapısında birazcık dindar subayları bile barındırmayan, derhal kovan Türk Genelkurmay zihniyeti tam gaz din sömürüsüne devam ediyordu “şehit aileleri”yle temastayken...** Oğullarını kaybetmiş bu insanların acıları üzerinden, daha fazla din istismarı yaparak daha fazla kan akmasını kışkırtıyordu kimi generaller, subaylar ve politikacılar...

Böyle utanç tablosunun olduğu bir ülkede askere gidilir mi? Böyle bir ortamda askerlik “vatan görevi” sayılabilir mi?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk bölücübaşı Osman Pamukoğlu

Rasim Ozan Kütahyalı 02.09.2009

Önümüzdeki dönemde Türkiye yeni bir fenomenle tanışacak... Türkler Türkiye'nin bölünmesini isteyecek... Türk bölücülüğü/ayrılıkçılığı ideolojisi filizlenme aşamasını geçti bile, artık bu ideoloji gövdeleşmeye başlayan bir olgu haline geliyor... Önce 2000'lerin başında ulusalcılık peyda oldu, gövdeleşti, kurumlaştı. Anadamar Türk milliyetçiliği çizgisinden belirgin olarak ayrıldı, yarı-devlet desteğiyle örgütlendi. Hatta bu ideolojik şemsiye altında bir askerî darbe girişimi bile oldu...

Bu ulusalcılık damarı 2000'ler itibarıyla “bölünmez bütünlük” vurgusunu koruyordu. *“Biz bu vatanı hep beraber kurduk. Emperyalistler bizi bölemez”* diskurunu muhafaza ediyordu. Türk devletinin klasik birlik-bütünlükçü söyleminden ayrılmıyordu bu çizgi... Fakat dış söylem böyle olsa da, ulusalcı ideolojinin sosyolojik tabanında kaynamalar belirgin biçimde başlamıştı. O sosyolojik tabanla yakın temas içinde olan gözleri açık herkes ayrılıkçı/bölücü Türkçü bir ruh halinin filizlenmeye başladığını hissediyordu. “Bölünmez bütünlük” vurgusuna, *“Türk-Kürt hepimiz kardeşiz, etle tırnak gibiyiz. Bu vatanı hep beraber kurduk”* söylemine inancı her geçen gün azalıyordu ulusalcılığın tabanını oluşturan kitlelerin... Öfkelenildiğinde *“Çok istiyorlarsa verelim oraları, zaten sırtımıza yük oluyorlar, milyarlarca dolar paramız gidiyor, defolsunlar gitsinler”* diyerek bölünme talep eden ulusalcı Türk ruh hali her geçen gün daha kökleşti geçtiğimiz dönemde... Örgütleyicisini bekleyen tehlikeli bir kitle adım adım oluştu 2000'li yıllarda... Önce bölünme sonra da Batı bölgelerinde yer alan Kürtlerin Kürdistan'a gönderilmesini isteyen bölücü/ayrılıkçı Türkçülük fenomeni 2010'lu yıllarda karşımızda olacak... Bunu bilelim...

Tuncay Özkan'ın bu kitleyi örgütleyecek bölücü Türk lideri adayı olduğunu düşünüyordum ben, fakat Özkan'ın içeri girmesiyle başlattığı hareket sönmeye başladı... Özkan'ın hareketi sönebilirdi, ama o bölücülük potansiyeli içeren ulusalcı/laikçi kitle yerinde duruyordu... Şu an bu kitleyi örgütlemeye aday bir adam var... O adam Osman Pamukoğlu... Emekli bir Tümgeneral, 1993-95 döneminde Hakkâri Dağ Komando Tugayı'nı yönetmiş. Yazdığı kitaplar çok sattı. Ardından faşist bir gazetecinin desteğiyle *Kan Uykusu* diye bir belgesel yaptı. Ulusalcı gençler arasında iyiden iyiye fenomen oldu... Pamukoğlu son dönemde bir siyasal parti kurdu, yurt çapında örgütleniyor... **Pamukoğlu'nun bu partiyle birlikte başlattığı söylemleri tamamen bölücü/ayrılıkçı Türkçü bir mahiyet arz ediyor...** Bunu açıkça dillendirmiyor ama bu kendini bilmez generalin attığı tüm tohumlar bu memlekette bir iç savaşı tetikleyecek nüveler içeriyor...

Bu aralar Osman Pamukoğlu yanında bölücü bir harita ve istatistik tablosuyla il il geziyor... Geçenlerde ART televizyonunda da bu harita ve tabloyu göstererek bölücü söylemlerine devam etti... Bu general *“Beraber kurduk biz bu ülkeyi, Çanakkale'de, Kurtuluş Savaşı'nda beraber savaştık”* söyleminden rahatsız oluyormuş! O sebeple bu savaşlardaki şehit istatistiklerini çıkartmış! Güneydoğu'dan bu savaşta ölenlerin oranı yüzde 2 imiş!

Şehit ola ola o bölgeden 585 kişi şehit olmuş!.. **O bölge insanları yani Kürtler bu vatani kurarken bizimle savaşımadı! Bu vatani beraber kurmadık, biz Türkler kurduk, biz Türkler öldük! diyor açık açık bu general...** Daha da ileri gidiyor, bu kendince yüzde 2 olan Kürt oranını da küçümseme amaçlı şöyle söylüyor: *"Çanakkale'de Alman taburları, Arap taburları da bizle savaştı, onları da kendimizden mi sayacağız beraber savaştık diye, bu vatanda hak iddia edemez kimse"*... Pamukoğlu "Türkiye Türklerindir" faşizan ideolojisine kendini öyle kaptırmış gibi iki milyonu aşkın Arap yurttaşımızı dışlayan, hor gören bu ahlakdışı sözleri söylemekten de çekinmiyor...

Bak Osman Pamukoğlu... Ne kadar farkındasınız bilmiyorum ama bu konuşmalarınızın hepsi bu toplumu bileşenlerine ayıracak, bu vatani bölecek, bir iç savaşı tetikleyecek kana susamış söylemlerdir...

Bu vatanın tamamının "Kan Uykusu" ile mi uyumasını mı istiyorsun sen? Ne demek, hangi bölgeden kimin ne kadar şehit olduğunu hesap etmek? Bunun haritasını çıkarıp, şehir şehir dolaşarak insanları kışkırtmak? Ne demek Çanakkale şehitlerini etnik gruplara göre bölüp, bunun üzerinden siyasal propaganda yapmak? Siz çıldırdınız mı? Aklınızı mı kaçırdınız? Bu hassas süreçte binlerce Türk gencinin de sizin gibi çıldırmasını ve *"Kürtler zaten bizle savaşımadı, bu vatanın sahibi biziz"* diyerek Kürtlere saldırmasını mı istiyorsunuz? Bu saçma sapan faşizan bölücü propagandaların ardından *"Kürtler yine de bizim kardeşimizdir"* denmesinin bir anlamı mı kalır?

Bu yaptıkların vatana ihanet değil midir? Kendine gel... Bölücülük yapma Osman Paşa...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çocuklar, Kürt açılımı ve İzmir

Rasim Ozan Kütahyalı 05.09.2009

Perşembe gecesi *Siyaset Meydanı*'nda ülkenin dört bir yöresinden çocuklar vardı... Çocukların siyaset üzerine konuşturulduğu programlar aslında hiç hoşuma gitmez, sahici olmaz çünkü. Çocuklar kendileri olmaz öyle programlarda. Onlardan isteneni zekice anlarlar ve "olunması istenen" sahte tipler oluverirler... Bizlere de ortaokulda yapılan saçma sapan devlet anketlerinde *"En kızdığınız şey nedir"* diye sorulurdu, biz de *"Arkadaşımın İstiklal Marşı sırasında gülmesi"* seçeneğini işaretlerdik... O seçenek varken bu ülkenin zeki çocukları başka seçenek işaretler mi?.. Sonra bir sosyal bilgiler dersinde, bir gün dürüst bir arkadaşımız çıkmıştı... Hocamız *"Türkiye'deki üç kuvvet nedir çocuklar ve kuvvetler ayrılığı ilkesi ne demektir,"* diye sormuştu... Bu arkadaş da *"Kara Kuvvetleri, Deniz Kuvvetleri, Hava Kuvvetleri örtmenimm!"* diye cevap vermişti, tüm sınıf gülmüştü ama o arkadaş aslında bilinçaltına işlemiş gerçeklerden bahsediyordu... Hele 90'lı yıllar konjonktüründe, bu çok daha doğruydı...

Fakat bu *Siyaset Meydanı*'nda çocuklar çok sahiciydi. Kürt açılımını Türk, Kürt ve Türkleşmiş çocuklar konuşuyordu. Bütün bir karşılıklı toplumsal algı en saf biçimde karşımızdaydı... Özellikle Karadenizli çocuklarda "Siyaseten Doğruluk" algısı hiç yoktu, çok tatlı ve sevimli biçimde *"Burası Türkiye, Türkçe konuşsunlar o zamaan, savaşı da Kürtler çıkarmadı mı zaten"* gibi laflar ediyorlardı... Bu derece normalleşen ve sevimlileşen ayrımcılık insanın içinde bir ürperme hissi yaratıyordu. Bir yandan ailelerden büyük bir nefret devralınmamıştı.

Henüz öyle bir şey ortada yoktu. Tatlı tatlı konuşuyorlar, anlaşıyorlardı. Ama bir yandan da önlem alınmazsa 2010'ların, 2020'lerin Türkiye'si'nin etnik ayrışma manzarasını görebiliyordunuz... Kürt çocuklar daha çok yaşadıklarını anlatıyorlardı. Erken büyümüşlerdi. 10 yaşından 30'a yatay geçiş yapmışlardı... Ve bu çok doğal biçimde olmuştu. Zorunluluktan olmuştu... Dertlerini de çok insicamlı anlatıyorlardı. Çoğu sözü hâlâ yutkunarak ifade etseler de biraz daha kendilerine güvenleri gelmişti. Kürt açılımının yarattığı bu psikolojik hava bile başlı başına çok yararlı gerçekten... Bu program da bu manzarayı ortaya koydu. Ben gibi birçok izleyicisini de gelecek üzerine düşündürdü şüphesiz... Bazı anlar umutlandım, bazı anlar da *"Galiba bu ülke bölünecek..."* diye iç geçirdim... Şu an toplumsal bağlamda gelgitli bir noktadayız, bu siyasal sorun çözüldükten, silahlar tam anlamıyla sustuktan sonra da 60'lar sonrasının ABD'si örnek alınarak toplumsal rehabilitasyon çalışmaları yapmamız şart. ABD bunu büyük bir başarıyla yaptı. Mükemmel eğitim yöntemleri üretti bu deneyim... Biz de öyle geçmişe dayalı bir uzaklık/nefret yok. Ama şu an artık o uzaklık O-LU-ŞU-YOR. Bunu görmemek için kör olmak lazım. Çocuklara birbirlerinin varlıklarına ve kimliklerine empati hissettiren eğitim çalışmaları ana okullardan itibaren verilmeli. Biz Türklerin buna daha da çok ihtiyacı var... Böyle bir sivil seferberlik kampanyasına da odaklanmalıyız. "Eğitim şart" deyip duranlar, şu anki haliyle Türk eğitiminin toplumsal/etnik ayrışmayı körüklediğini görmeliler... Modern Türk eğitimi olmayan düşmanlıkları yaratan bir bataklık vaziyetinde...

Bu programda Ece Temelkuran da mükemmel kere mükemmel konuştu. Zerre eyyam yapmayan bir vicdani duyarlılıkla konuştu. Meseleyi vicdan çizgisinden çıkartıp dışarıyla bağlantılandırarak konuşmak gibi bir noktaya sapmadı hiç... Çok hoşuma gitti bu durum. Kürt meselesinde liberal ya da sosyalist, dindar ya da laik hepimizin ortak bir vicdani sorumluluk noktasında ittifak etmemiz lazım... Aksi ihtimalde gözlerimizin önünde bir toplum adım adım bölünecek çünkü. Ülke sınırlarının bölünmesi ihtimalinden de daha feci olanı toplumun bölünmesidir... *"Tamam, verelim oraları, bize yük olmasın Kürtler, defolsun gitsinler"* diyen ayrılıkçı Türkçü bir ruh halinin yaygınlaşma ihtimalini küçümsemeyelim... Bu ruh hali Çekoslovakya usulü barışçı bölünme talebi gibi bir sonuç yaratmaz. Yugoslavya usulü bir kanlı bölünme senaryosuyla karşı karşıya kalırız...

Temelkuran'ın ve hemşerim olan tüm vicdanlı İzmirlilerin fark etmesi gereken şey, bu türden bir ruh halinin en çok görüldüğü şehrin İzmir olduğudur... İzmir dünyevileşmiş/laik tabanda modernist bir milliyetçiliğin merkezi olma konumuna doğru ilerlemektedir. Kürt coğrafyasının futbol takımlarının en çok aşağılayıcı küfür yediği şehir o "medeni" deyip durduğumuz İzmir'dir. Bunu konuştuğum tüm Kürt amigoları söylüyor... Diğer birçok Anadolu şehrinde dindarlık unsuru ve geleneksel önderlik mekanizması Kürt meselesi bağlamında bir ortak payda, milliyetçiliği yumuşatıcı bir unsur olabiliyor... İzmir için böyle bir şey de yok. Tam aksine o modernist algı *"Kürtler geridir, ilkelidir"* zihniyetiyle kendi dışlayıcı nasyonalizmini meşrulaştırıyor. Türk ırkçı ayrılıkçılığının merkezi İzmir olabilir... İzmirli yerel iktidar da bu tehlikeyi ciddiye almalı... İzmirimizi övüp duran İzmirli aydınlar da...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avrupa'dan hâkim ve savcı ithal edilmeli...

Rasim Ozan Kütahyalı 09.09.2009

Adalet Bakanlığı yeni bir yargı reformu taslağı hazırladı. Hükümet bu alanda AB standartlarında bir adalet reformu yapmak istiyor...

Sayısı 12 bin kadar olan bir hâkimler ve savcılar sınıfı var bu ülkede... Bu hâkimler/ savcılar sınıfının sosyolojik yapısına dair yani Batı'da "Yargı sosyolojisi" diye anılan alana dair elimizde doğru düzgün çalışma nerdeyse yok... Daha evvel de andığım TESEV tarafından Mithat Sancar ve Ümit Atılgan'a yaptırılan güzel bir çalışma elimizde tek numune... Yargı mensuplarının sınıfsal/ etnik/ dinsel aidiyetleri ve buralarda oluşabilecek kliklerin yargı kararlarını etkilemesi meselesi, Batı ülkelerinde çok önemsenen bir şey... Yargı mensuplarının içinden çıktıkları toplumsal kesimler ve bu durumun yargısal karar süreçlerine yansımaları düzenli ampirik çalışmalarla ülkemizde de tespit edilmelidir... Bundan korkulmamalıdır... Bizim ülkemiz gibi akıl almaz kampaşmaların olduğu bir ülkeyi bir yana bırakın, herhangi bir ülkede de bu önemlidir... Hâkim ve savcı, toplumsal kökenlerinden bağımsız bir "Tanrı-insan" değildir. Ancak bu sosyolojik manzara üzerinde konuşulursa, içinden çıktıkları kimliklerini aşan bir ortak adalet ve vicdan zemininde buluşabilir Türkiye'nin hâkimleri ve savcıları. Adalet ideali tıpkı demokrasi gibi sürekli uğruna mücadele edilmesi gereken bir alandır... *"Türk adaletine karışılmamalıdır"* lafı boş bir söz, tam aksine biteviye karışmak gerekir *"Türk adaleti"*ne...

Türkiye'de defalarca şahit olduk ki, mevcut yasaların değişmesi, demokratikleşmesi hiçbir işe yaramayabiliyor. Dünyanın en özgürlükçü, en demokratik yasalarını da getirseniz bu ülkeye, elimizdeki bu hâkim/ savcı malzemesiyle hiçbir şey değişmiyor... Türk hâkim/ savcı zihniyeti bu ülkenin tüm sorunlarının kaynağı olan Türk devlet zihniyetinin tüm sakatlıklarını içinde barındırıyor. Böyle olmayan hâkimler ve savcılarının da defteri dürülüyor... **Türkiye'nin demokratikleşme bağlamında orta vadede en ama en büyük problemi Türk savcıları ve hâkimleridir... Bu insan malzemesinin büyük çoğunluğu en özgürlükçü yasayı bile yasak ve baskı üretmek için kullanabilecek bir zihniyete sahip...** Öte yandan genç kuşaklarla birlikte olumlu bir değişim de var. Ama bu genç hâkimler/ savcılar kuşağı da korku ve tedirginlik içinde bu özgürlükçü-demokrat kararlara imza atabiliyorlar, çoğu zaman da korkudan geri adım atıyorlar... Siyasal ve toplumsal irade arkalarında olmazsa bu genç hukukçular da hiçbir şey yapamaz, yapamıyor...

Türk hâkimleri ve savcılarının özü doğru olan yasalara takla attırarak yasak ve baskı üretmelerinin en trajik örneklerini 28 Şubat sürecinde yaşadık... Zamanın 312/2 maddesi özü itibarıyla her hukuk devletinde olması gereken isabetli bir maddeydi. Şimdi de 216. madde aynı işlevi görüyor... Bu maddeler esasen "nefret suçu" bağlamında, çoğunluk mensuplarının azınlıklara yönelik kin ve düşmanlığı tahrik eden eylemlerini engelleyici bir işlev görüyor. Türkiye'de bu maddenin aktif işletilmesine çok ihtiyaç var. Farklı kimliklere sahip kimi yurttaşlarımıza yönelik linç girişimlerini ve saldırıları teşvik ve tahrik eden ne filmler, diziler, etkinlikler, konuşmalar yapılıyor bu ülkede... **Bu gerekli maddeyi bu bağlamda işletmeye şu ana kadar hiçbir Türk savcısı teşebbüs etmedi! Böyle bir maddeyi utanmadan zaten sürekli tehdit edilen azınlıklara karşı işletti Türk yargı sistemi. Dönemin Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk 312'nin hudutlarının zorlandığını açıkça itiraf etmiş, üstüne üstlü bu rezil durumu da savunmuştu...** Yani ifade özgürlüğünü yasal bağlamda istediğiniz kadar genişletin, fırsatını bulduğunda her türlü yasa maddesine takla attırarak Türk savcısı davayı açar, Türk hâkimi de cezayı basar... Çünkü Türk hâkimleri ve savcılarının çoğunluğu kendini devletin hizmetkârı ve fedaisi olarak görmektedir... Böyle bir feci endoktrinasyon Türk yargı mensubunun zihnini esir almıştır...

Bu ülkede yasa ve norm ithal ederek değil, ancak hâkim ve savcı ithal ederek bu durumu kökten çözümleyebiliriz!! Hâkimleri bilmem ama futbol hakemi ithal eden ülkeler var. O ülkenin hakemlerine hiç kimse güvenemediği için evrensel standartlarda güvenilir hakemler gidiyor, o ülkenin takımlarının maçlarını yönetiyor... Acaba dünyada bu sebeple hâkim/ savcı ithal eden ülke var mı? Varsa bence Adalet Bakanlığı bir incelesin!!

“Avrupa’dan hâkim ve savcı ithal edilsin” önerisi çılgınca bir öneri elbette... Fakat ezilenleri koruması gereken bir yasayı kullanarak ezilenleri içeri tıktıran “çılgın” hâkimlerin ve savcılarının çoğunlukta olduğu bir ülke için “aklı başında” bir öneri ne olabilir Allah aşkına? **Bu insan malzemesi ya fiilen değişecek ya da zihinlerini “toplumsal/ siyasal baskı” ile değiştirecekler. Onun için “yargıyı baskı altına alma”ya devam etmeliyiz...**

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

12 Eylül ve sol

Rasim Ozan Kütahyalı 12.09.2009

Bundan 29 yıl önce bugün bu ülkenin tepesine balyoz indi. Alçak, kanlı, acımasız ve ahlaksız bir askerî darbe oldu... Ben daha doğmamıştım... O konjonktürde bir genç olarak yaşamadığıma da şükrediyorum... Böyle bir zulmü hangi konumda olursa olsun yaşadığımı tahayyül ettiğim an bile içim nefretle doluyor... Ne olursa olsun, 12 Eylül’den hiçbir zarar görmemiş insanların dahi 12 Eylül’e şahit olmuş olmakla birlikte bambaşka bir varlık haline geldiklerini düşünüyorum... Bu toplumun ruhuna toplu tecavüzdür 12 Eylül...

12 Eylül, daha önceki darbeler gibi belli siyasal bir gruba dayanmayan, tüm siyasal gruplara derecesi değişmekle birlikte zulmeden, herkese ama herkese bu ülkenin gerçek sahibinin kim olduğunu gösteren bir darbeydi... Öte yandan 12 Eylül’ün toplu zalimliği sözde herkes tarafından paylaşılan çok sahte bir 12 Eylül ve Kenan Evren düşmanlığı da yarattı... **Bizim kuşak bu riyakâr 12 Eylül küfürnameleriyle büyüdü... 12 Eylül bahanesi bir kuşak Türkiye yurttaşının kendi dünyalarının sahteliğini kamufle etme aracı olarak kullanıldı.** “12 Eylül yüzünden engellendik” laflarıyla kendini kandıran zavallı bir kuşak oluştu bu darbe yüzünden... Bizim kuşakların depolitizasyon ortamında yetiştirildiği standart bir 12 Eylül geyiği idi... 12 Eylül darbecileri bunu bilinçli yapmıştı, gençleri politikadan soğutmuştu, onları “test ve tost çocuğu” yapmıştı vs... Tabii bir yandan buradan şu anlam çıkıyordu... “80 öncesinin kuşakları sahici anlamda politizeydi, bilinçliydi, ülke ve dünya sorunlarının farkındaydı. Bu bilinçli kuşağın üzerinden tanklar geçti. O yüzden bu ülke bu hale geldi”... Ayrıca bu 12 Eylül muhabbetleri bağlamında “12 Eylül ile birlikte bu ülkenin kültürel/entelektüel hayatı da bitirildi” gibi lafları da çok duydu bizim kuşak...

12 Eylül sapına kadar alçak, zalim, gaddar ve barbar bir darbeydi, fakat 80 öncesi kuşaklarının bu tür söylemleri de bir o derece sapına kadar yalan ve sahte... Sadece 12 Eylül öncesi değil, 60-80 arası Türkiye’si tamamen riya dolu bir fanteziler ülkesi. O 20 yıl adeta yalan ve kendini kandırma dönemi olarak tarihe geçecek bir dönem... Bu ülkenin tarihinde bu kadar sahte bir entelektüel atmosferi, ne öncesinde ne de sonrasında görebiliyorum... O dönemin dergilerini, yayınlarını ve sözde entelektüel tartışmalarını dikkatle inceliyor, okuyorum. Ortada sürekli kendini kandıran zırva bir aydınlar güruhu var... **O 20 yıllık dönemin Türkiye’sinde yetişen tüm beyinlerin olması gereken yerden daha aşağı seviyede olmak durumunda kaldığını düşünüyorum...** Ancak Orhan Pamuk gibi o dönem Türkiye’sinin atmosferinin tamamen dışında kendi dünyasını, meczup olarak algılanmak pahasına tek başına kuran adamların farklı olabildiğini görüyorum... Böyle insanlar da çok çok az... Hele dönemin sol içi tartışmalarını okuduğum zaman güleyim mi, ağlayayım mı bilemiyorum... Solun entelektüel hegemonyasına karşı ezik vaziyette kalan sağın zaten kendi gündemi yok o

yıllarda, bu sol içi tartışmaların zavallılığının yansıması olarak sağ kanat daha da zavallı halde...

Yani ortada 12 Eylül yüzünden bitmiş çok değerli bir entelektüel ortam falan yok! Sosyal ve siyasal meseleler üzerinde ciddi anlamda düşünmek isteyen bir beyini iğdiş edebilecek bir kültürel atmosfer hâkim Türkiye'nin o 20 yılına... Marksizm anlamında da bu böyle. O yılların Türkiye'sinde nitelikli bir solculuk da entelektüel anlamda yok. 80 sonrası çok daha iyi durumda bu açıdan Türkiye... Ancak Seyla Benhabib gibi üniversiteyle beraber hakiki bir entelektüel atmosferin olduğu ortamlara göç eden bir Türkiyeliden siyaset ve toplum üzerine dünyada herkesin itibar edeceği ciddi şeyler söyleyebilen biri çıkabilmiş... **Bugünden baktığımda keşke Halil Berktaş da Benhabib de ABD'den hiç dönmeseydi diye düşünüyorum. Ya da Murat Belge ve Mete Tunçay 12 Mart'ın hemen sonrasında, ya da çok daha önceden Londra'ya yerleşseydi...** O ülkelerin hakiki entelektüel atmosferiyle sahici temas içinde olarak düşünüp, yazsalar... Bu ülkeye has zavallı tartışmalar içinde nefes tükettikleri o yıllar bana göre kayıptır... David Shankland'ın *"80 öncesi sağ-sol çatışması diye adlandırılan şey esasen kamufle edilmiş bir Alevi-Sünni iç savaşıdır"* tespiti üzerinde de düşünmek lazım...

Türkiye'nin hakiki toplumsal meselelerinin üstünü örttü o yıllar... Alevi meselesi, Kürt meselesi ve İslam meselesi bu kadar geç tartışılır hale gelmemeliydi. Alevilik, sosyalist hareket içinde, dindarlık ülkücü hareket içinde ikame edilebilir insan depoları yaratan zeminler olarak değil, başlı başına bir olgu olarak görülmeliydi. İşçilerin hak mücadelesi de o zaman daha hakiki ve güçlü bir zemine sahip olabilirdi... Slavoj Žižek'in Sovyetler'in Prag işgali için söylediği bir şey vardır. *"Prag baharının başarısızlığını kamufle etti o işgal"* der Žižek. 12 Eylül darbesi ile o yılların anadamar Türk solu için de aynı analogi kurulabilir bence...

12 Eylül darbesi, sol hareketin sahte dünyasının sorgulanmasını geciktirdi. 80 öncesi o içi boş sol mitleşerek kamufle oldu. O sol anlayışın dönüşmesi şarttı, normal bir akış olsaydı da kendi kendine dönüşecekti... İşte o Türk solunun muhafazasını sağladı 12 Eylül... Bu sol mitleştikçe de içi boşluğunu korumaya devam etti bugüne kadar...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türban korkusu ve laik kesim

Rasim Ozan Kütahyalı 16.09.2009

Üniversite sezonu yaklaşıyor. Bu kadar açılım lafı ediliyor ama türbanlı kızlar yine okullara giremeyecek... Bu memlekette bir de İslâm açılımına ihtiyacımız var...

Laik kesimin türban konusundaki tutumu gerçekten çok sorunlu. Bu ülkede laik ortasınıf ve aydınlar da din serinkanlılıkla algılanan ve yaklaşılabilen bir mesele değil. Her açıdan korku duyulan bir alan. Herkesin ailesi, geriye vurulduğunda geleneksel bir dünya algısından gelir. Bu bizde daha yakın tarihlere kadar öyledir. Mesela İngiltere'de daha uzak tarihte kalmıştır, ama herkesin geldiği yer orasıdır. **Seküler/modern bir dünya tasavvuruna sahip olmak Batılı entelektüellerde din ile adeta cebelleşerek olmuştur ve bu cebelleşme sürecinden son derece derin bir sanat ve düşünce çıkmıştır.** Her şeyden evvel bir sahicilik çıkmıştır. Ahmet

Altan'ın dediği gibi bütün doğallıyla dinle haşır neşir olan, maneviyat alanında gelgitler yaşayan ve bunu entelektüel alana aksettiren bir literatürdür karşımızdaki. Tanrıya inanmayan Katolik James Joyce, Tanrıya inanmayan Yahudi Freud bu sahici sekülerleşme sürecinin iki dâhiyane örneğidir. Sinemada Luis Bunuel, Ingmar Bergman öyledir. Daha sayısız örnek var. Elbette din tarafını terk etmeyen modern dönem Batılı entelektüelleri de olmuştur ve onların sekülerleşmeme direnci ve bu seküler çağda din müdafaası da aynı derece doğal, kanlı canlı ve sahicidir.

İşte biz bunu yaşamadık... **Bizim Tanrıya inanmayan Müslümanlarımız olmadı. Biz adeta bir pseudo-modernleşme yaşadık, bunun en vahim sonuçlarını da bugün (sözde)seküler Türk aydınında görmek mümkün.** Bu olgunun billurlaştığı nokta da türban meselesi... Türk aydını; geleneğinden gelen Din olgusuyla cebelleşerek, gelgitler yaşayarak la-dinî bir dünya görüşüne sahip olmadı. **Var olan şeye yokmuş gibi davrandı, ve böylece bağlarını kestiğini, laik olduğunu sandı.** Oysa din yani Latince tabiriyle bağ (religio) anlamına gelen din/religion öyle ben koptum dediğinizde kopacağınız bir şey değildir. **Binyıllara dayanan sapasağlam ipleriyle yerinde durur ve siz onu yok saydıkça o artarak sizi sarar, etkisine alır.** Bu de facto sarmalanma hali sağlıklı bir benimseme yoluyla olmadığı için çok daha sapkınca ve bağnazca sonuçlar üretir. **İşte Türk aydınının türban konusunda akıl almaz tavırlarını biraz da bu sapkın yalancı sekülerleşme sürecinde aramak gerekir.** Özetle laik Türk aydını aslen laik falan değil... Hâlâ din onun dünyasını dolaylı belirleyen şey, hâlâ o bağlarla sıkı sıkıya bağlı durumda. Fakat bu gerçek yokmuş gibi davrandığı ve bir yandan da din ile entelektüel bir alışverişe, bir anlama ilişkisine girse Afrika'nın et yiyen çiçekleri gibi onu kapıp içine alacağından korktuğu için ironik biçimde daha da bağlı hale geliyor, zihni daha dinselliyor.

Türban konusu geçtiğinde Türk laik ortasıınıfı tam bu bahsettiğim teorik çerçeveye uygun tablolar sergiliyor. Ben bunun küçük yaşlardan beri şahidiyim. Çoğu kendini laik gören Türk kadını türban konusu geçti mi serinkanlılığını kaybeder ve ilk söyledikleri standart söz de, **"Ne demek yani onlar namuslu da biz değil miyiz, türban takınca mı namuslu olunuyor?"** gibi bir cümledir. Bu aslında her şeyi özetliyor. Kemalist-laik ortasıınıf kadını da hâlâ çoğunlukla namusu beden üzerinden tanımlıyor. "Çağdaş" giyinse bile bunun iç ezikliğini taşımakta ve bunun karşısında bir konum olarak gördüğü türban olgusuna karşı da çok sinirleniyor. Çünkü o türban/tesettür ona koptuğunu düşündüğü ama kopamadığı bağlarını hatırlatıyor. Mesela gerçek bir laik kadın olan Gülay Gökçürk gibi türban olgusuna dışarıdan, başka bir dünya görüşünün endişesi olarak bakmıyor. **Türban onun benliği, kadınlığı dışında bir şey değil. O da o beden üzerinden tanımlanmış anti-laik "namus" endişelerini taşıyor.** Laik erkek ve laik aydın da aynı şekilde... Türban onda yoksayılan ama kopulamayan bağları hatırlatıyor. Yoksayıldıkça dinsellik onun bütün zihinsel yapısını kronik bir problem olarak sarıyor. **Türban eğer laik kesimin gözünde nevrotik bir nefret simgesi haline geliyorsa laik kesimin bunu kendi sahte-modern yapısında araması lazım.** Sahici anlamda tüm doğallıyla haşır neşir olunan bir seküler/laik kimlik böyle saplantılar taşımaz. Türk laik aydını sürekli karikatürize ettiği, sürekli korktuğu obsesif bağnaz-dindar tipinin ta kendisi haline gelmiş durumda. Türban meselesi bu durumu billurlaştırıyor ve açığa çıkartıyor.

Sanırım türban meselesini çözmek, bir vuzuha kavuşturmak Türk laik ortasıınıfının ve aydınının akıl ve ruh sağlığı açısından da zorunlu. Yoksa iş geri döndürülemez, tedavi edilemez bir hastalık noktasına doğru gidiyor...

TSK içinde kaç bölücü subay var?

Rasim Ozan Kütahyalı 19.09.2009

Osman Pamukoğlu'nun Balçışek Pamir'in programında kendi zihniyetini açıkça teşhir edip, beni de alenen tehdit ettiği açıklamalarından sonra Türk bölücülüğü meselesi daha etraflıca konuşulmaya başlandı... Tehditlerle ilgili gereken açıklamayı haberturk.com'a yaptım, bu tür laflar benim için sinek vızıltısıdır. O bahsi geçelim... Mühim olan bu bölücülük meselesidir...

"Çanakkale'de, Kurtuluş Savaşı'nda Kürtler savaşımadı" gibi, *"Gürcüler, Lazlar, Çerkesler bir şey istemiyor, bunlar (yani Kürtler) niye istiyor?"* gibi söylemler istisnai bir psikopatolojiyi temsil etse önemli değildi... Ama maalesef bu söylemlerin Türk toplumunda ciddi karşılığı olduğu kanaatindeyim... Biz Türklerin içinde maalesef çoğunluk bir nüfusta, bu devletin ve toprakların sahibinin ve efendisinin kendilerinin olduğu kanaati zaten içselleşmiş bir olgudur... *"Türkiye Cumhuriyeti yurttaşı herkes Türktür, Türklük üst kimliktir"* gibi söylemler tekrarlanıp dursa da, hakikatte böyle bir algı ne Türk devlet sisteminde vardır ne de biz Türklerin çoğunluğunda... O sebeple son derece insancıl, vicdanlı ve ahlaklı Türklerin de bazen safça *"Lazlar, Çerkesler, Gürcüler bir şey istemiyor, niye Kürtler istiyor?"* dediğine şahit olursunuz... Bu söz egemen Türk bilinçaltında şu anlama gelir... *"Lazlar, Çerkesler vs. uslu uslu oturuyor, bir şey demiyorlar asimile olmaya, bu Kürtler niye oyunbozanlık ediyor?"* ... Aslında bu söylem bile diğer etnik kimliklerin mikro milliyetçiliğini kışkırtacak bir söylem... Çünkü alenen o yurttaşlarımızın da son tahlilde egemen Türk unsuru kadar eşit yurttaş olmadığını ima ediyor bu sözler... Öte yandan Türkçe dışı anadillere sahip Kürt olmayan yurttaşlarımızda da *"Bizler sustuk, oturduk bu Kürtlere noluyor?"* psikolojisiyle çok koyu bir Türk milliyetçiliğinin izlerine de rastlayabiliyorsunuz... Derin yapılanma özellikle Doğu Karadeniz bazında farklı etnik kimliklere sahip yurttaşlarımız üzerinde de çok oyunlar oynadı geçtiğimiz süreçte...

Hükümetin açılım süreci "Kürt Açılımı" sözünden "Demokratik Açılım"a döndüyse bunun bir yararı sadece Kürtlere değil tüm farklı kültürel ve dilsel kimliklere karşı yapılan haksızlıkların giderilmesi yönünde olmalıdır... Evet, sadece Kürt köyleri değil Doğu Karadeniz'in Laz ve Müslüman-Rum köylerinin de ismi değişmiştir. Güney bölgelerinde Arap kasabalarının da ismi değişmiştir... Lazca, Çerkesce şarkı söylemesi engellenen, bu yüzden içeri giren, işkence gören insanlar vardır bu ülkenin tarihinde... Laziko diye Lazlıkla da hiçbir ilgisi olmayan basit bir bulvar tiyatro oyunu sahneye koyduğu için, günlerce sorgulanan ve hakkında dava açılan insanların ülkesi burası... **Demokratik Açılım denen süreç bu ülke yurttaşlarının doğuştan sahip olduğu kimliklerinden utanmamalarını ve çekinmemelerini sağlayan bir süreç olmalıdır...** İkiide bir söylenen *"Türk sorunu yaratmayalım"* demek *"Türkler, farklı etnik kimliklerin kendini bu kadar rahat ifade etmesinden rahatsızlık duyar ve karşı çıkarlar"* demek ise, bu sorun çıkacak demektir. Bunu bilelim... **Türklerin çoğunluğuna hâkim olan böyle bir duygu varsa, bu zaten gayrı-ahlaki bir duygudur demektir... Biz Türkler, bu toprakların efendisi değiliz, eşit yurttaşlarıyız.** Hatta çoğunluk halde, egemen halde olduğumuz için de daha da sorumluyuz. Eğer biz bunu içselleştirmesek ülkemiz en nihayet bölünecektir...

Bu bağlamda MEB tarafından başlatılmak istenen girişim de çok hayatidir... Evet, ayrımcılığa karşı bir dersle başlamalıdır bu ülkenin okulları yeni sezona... Doğuştan gelen, ailemizden gelen kimliklerimiz bizlerin tercihi değildir. Kimse bu kimliklerinden ötürü suçlanamaz, dışlanamaz. Hiç kimse kendi elinde olmadan, doğuştan sahip olduğu kimliği sebebiyle ne gurur duymalıdır, ne de utanç duymalıdır... Bu temel bilgiyi çocuklarımızın benimsediği bir Türkiye bölünme tehlikesini tamamen bertaraf edecek bir Türkiye'dir... Çok daha zengin ve

güçlü hale gelecek bir Türkiye'dir böyle bir Türkiye...

Neyse ki, Türk toplumu içinde, özellikle laik Türkler içinde başlayan bu "bölücülük tehlikesi" en merkez isimler tarafından da görülmeye başlandı... Pamukoğlu vesilesiyle Fatih Altaylı'nın yazdıklarını bu bakımdan çok önemsiyorum... Altaylı, çarşamba günü "*Pamukoğlu bölücülük yapıyor*" yazısında çok net bir tavır koydu. Kendisini tebrik ederim... Hangi fikirde olursak olalım, hangi medya grubunda yazarsak yazalım, şu somut gerçeği görmek zorundayız... Pamukoğlu'nun temsil ettiği psikolojinin aktive olma ihtimali bu ülkeyi iç savaşa götürür ve sonuç da kanlı bir bölünme olur... Öte yandan böyle bir senaryonun dahi ürkütmediği belli sayıda insan da var bu toplumda...

Bir de şu sorular var... **TSK içinde Pamukoğlu gibi düşünenler istisna mı? Yoksa Türk subaylarının çoğunluğu Pamukoğlu psikolojisine yakın mı? Kaç general daha Pamukoğlu gibi Türkçü bölücü fikirlere sahip? Kaçı Pamukoğlu'nun bu sözlerine karşı duruyor?**

Cevaplarımız olumsuzsa, yokuş aşağı giden bir ülkedeyiz demektir... Bunu bilelim...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Harp Akademilerinde Ratko Mladiç'ler mi yetişiyor

Rasim Ozan Kütahyalı 23.09.2009

İlker Başbuğ son konuşmasında Kinyas Kartal'ı referans vererek: **"Ayrılık tohumu giren tarladan nifak ve nefret çıkar"** dedi... Kinyas Kartal'la ilgili dün bizim gazetede çıkan haberde epeyce eksik ve özensiz bir tanıtma metni vardı... Kartal bir Kürt aydını ve politikacısı olarak ciddi zulümler görmüş birisi... 1900 yılında Çarlık Rusyası'nda doğmuştu Kartal. Çünkü ailesi oraya sürgün edilmişti. Eğitimini orada aldı. 1922 yılında Van'a döndü. Dört yıl sonra 1926'da bulunduğu il olan Van'dan, diğer birçok Kürt ileri geleniyle birlikte sürüldü. Bir süre İzmir'de ikamete mecbur edildi. Hatta yan yana, aynı kelepçeyle bağlı olarak sürüldüğü isim ise Said Nursi'ydi. Kartal birkaç yıl sonra sürgün yasağı kalkınca Van'a yeniden döndü. 1938'de resmî dilde "Dersim Olayları" olarak anılan aslen çok feci bir katliam olan o hadiselerden sonra, bir daha sürüldü Kinyas Kartal. Alakalı ya da alakasız her kıpırdanmadan sonra "önderlik" etme potansiyeli olduğu düşünülen Kürt ileri gelenleri sürülüyordu zaten. Ardından 27 Mayıs darbesi sonrası da Sivas Kampı'na sürüldü... Sürgünde doğdu ve hayatında sadece Kürt olduğu için üç kez sürgün edildi... Kinyas Kartal'ın hikâyesi cumhuriyet tarihi boyunca Kürt kimliğini bir nebze ifade etmiş (hatta bazen hiç etmemiş) her Kürt aydınının, politikacısının hikâyesidir... Kinyas Kartal ki çok nüfuzlu ve zengin bir ailenin evladıydı. Sonrasında milletvekilliği yaptı. Alt sınıflardan, maraba ailelerden gelip Kürt kimliğini ifade etmek isteyenler çok daha ağır zulümler yaşadılar...

Başbuğ'un bahsettiği ayrılık tohumları bu sistematik zulüm politikalarıyla atıldı zaten... Bugün bu devletin ordusunun başı, bu devletin sadece kimliği sebebiyle sürdüğü ve acılar çektirdiği bir adamdan alıntı yapıyor... Fakat bu alıntı bir özrü de içermeli. Bu topraklarda yaşayan herkesin devleti olması gereken Türkiye devleti geçmişte zulmettiği yurttaşlarından özür dilemelidir... Bu onurlu bir devletin yurttaşlarına karşı ahlaki borcudur...

Öte yandan bu bahsettiğim sistematik inkâr ve asimilasyon politikalarına rağmen, Türk devlet dilinde Kürtleri varlık olarak dışlayan bir söylem yoktu bugünlere kadar... İnkâr ediliyorlardı. "Onlar da Türktür" deniyordu vs... Kürtlerin var olduğu artık dayanılmaz bir realite olarak kabul edildiği zaman da "Kurtuluş Savaşı'nda Türk, Laz, Çerkes, Kürt beraber savaştık, bu ülkeyi beraber kurduk" söylemi dillerden düşmüyordu... Devletin resmî aydınlarının söylemi de bu yöndeydi...

Son dönemde ise bu söylemde bir kırılma yaşanmaya başlandı... Bir Türk generalinin nasıl bu toplumun tam ortasına "nifak" soktuğunu bir süredir yazıyorum. Geçen hafta birçok gazeteci de bu meseleyi yazdı... "Kurtuluş Savaşı'nda Kürtler bizimle savaştı. Bu ülkeyi beraber kurduğumuz yalandır" söylemini her yerde dillendiren bu generalden daha beter olan kimi "akademisyen"ler de var bu ülkede... General Pamukoğlu gibi toplumun arasına nifak sokmayı iş edinmiş bir başka adam da Orhan Çekiç adlı bir "tarihçi"... Maltepe Üniversitesi'nde Atatürk İlkeleri ve İnkılâp Tarihi Bölüm Başkanı... Bunun yanı sıra tıpkı Pamukoğlu gibi şehir şehir gezen bir nasyonalizm misyoneri... Bu kişi "Kurtuluş Savaşı'nda Kürtler savaştı" söylemini daha da ileri götürüyor... **"Ne beraber savaştık. Biz Kurtuluş Savaşı'nda Rumların yanında, Ermenilerle ve Kürtlerle savaştık"** diyor...

"Bu ülkeyi hep beraber kurduk" söyleminden "Kurtuluş Savaşı'nda Kürtlerle beraber değil Kürtlere karşı savaştık" söylemine giden tehlikeli bir gidişat söz konusu bu ülkenin kendine Kemalist diyen aydın sınıfının zihninde... Orhan Çekiç'in –tıpkı Pamukoğlu gibi- istisnai bir örnek olduğunu kimse sanmasın... Onlar gibi inanan, öyle düşünen çok sayıda kendine Kemalist diyen gazeteci, akademisyen, general, yargıç, savcı vs. var... 2010'lar boyunca çok daha sık konuşacağımız Türk bölücülüğünün habercisi bu patolojik açıklamalar... Orhan Çekiç meczup olarak kabul edilen bir isim değil. Aynı zamanda **Harp Akademileri Stratejik Araştırmalar Enstitüsü'nde de üye olan, Türk subaylarına "eğitim" veren biri Çekiç...** Yazdığı kimi kitaplar "ders kitabı" olarak okutuluyor...

İlker Başbuğ bu ülkeyi Yugoslavya olmaya götürecek nifak ve nefret tohumları için uzaklara bakmasın... Geleceğin Türkiye'sinin subayları bu nefret söylemleriyle yetişiyorsa bu ülke gerçekten yokuş aşığı gidiyor demektir... Bu felaket gidişe dur demek zorundayız...

Bu faşist zihniyetin "eğitim" anlayışıyla, bu ülkenin harp okullarından, akademilerinden ancak Ratko Mladić gibi askerler yetişir... Türkiye'nin bütünlüğü bağlamında büyük bir tehlikedir bu...

NOT: Bugün saat 17.00'de Balçıçek Pamir'in Habertürk'teki programında olacağım. Bu tehlikeli gidişi konuşacağız...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uçurumun kenarında dolanan Türkler...

Türkiye'nin önümüzdeki dönemde uğraşacağı bir Türk ırkçılığı ve ayrılıkçılığı meselesi var... Bu aşırı sağcı, ırkçı, ayrılıkçı eğilimlerin merkez tabanı da laik yaşam tarzına sahip eğitilmiş, kentli orta ve üst-ortasınıflar olacak...

Bu toplumsal kesim Türkiye'nin sahibi ve efendisi olduğu bilgisini içselleştirmiş bir kesimdi... Dolayısıyla son dönemde yaşananlar bu kesimin algı dünyasını parçalıyor... Esasen bu bahsettiğim "kaybeden" bir sınıf değil... Aksine iktisadi olarak AK Parti politikaları bu kesimin servetini kendiliğinden arttırdı. Bu kesim hâlihazırdaki mülkiyet yapısının büyük bölümünün sahibi durumda. Türkiye'nin toplam zenginleşmesiyle bu kesimin mülk değerleri de arttı, daha zenginleştiler...

Laik yaşam tarzına sahip kentli, eğitilmiş ortasınıfların 2001-2 konjonktüründeki ruh hali derhal AB'ye ve ABD'ye kaçmak yönündeydi... Ekonomik kriz sebebiyle bu ülkede istedikleri fırsatlara sahip olamıyorlardı. Ekonomi aşırı daralmıştı. Mevcut malların değeri çok azalmıştı... O dönemin tartışma programlarında "Batı'ya nasıl gidip, yerleşilir?" konusu standart konuydu. O programlarda çıkan her laik ortasınıf genci de Türkiye'ye kızgınlıkla doluydu. Batı ülkelerinin ticaret ve eğitim temsilcilikleri tam gaz mesai yapıyordu...

2007 yılına geldiğimizde, daha beş yıl evvel AB ve ABD'ye kapağı atmak için takla atan bu ortasınıflar meydanlarda "Ne AB, ne ABD, tam bağımsız Türkiye" diyen toplumsal kesimler haline geldiler... Bu beş sene içinde malları, mülkleri değerlendirildi, ortasınıf açısından ekonomik fırsatlar genişledi, yurtdışına kaçmaya gerek kalmadı... Fakat bu toplumsal kesim kendi durumundan çok, diğer toplumsal kesimlerin durumuyla ilgiliydi... Onların algısına göre İslâmî kesim de zenginleşiyordu, Kürtler de zenginleşiyordu, hiç görmedikleri sosyal mekânlarda bu insanları görmeye başladılar. Bir Kürt daha bir kendine güvenerek "Ben Kürdüm" diyebiliyordu. Nisbi bir özgürleşme olmuştu, bu nisbi durum bile laik ortasınıfların büyük bölümünde rahatsızlık uyandırıyor...

İşte bugün karşımızda olan Türk meselesi budur... Bu tip Türklerin rahatsızlığı ahlaksızca ve edepsizce bir rahatsızlıktır... Zenci gençlerin üniversiteye gitmesinden rahatsız olup, protesto eden, bağırarak çağıran 50'lerin beyaz Amerikan halkının psikolojisinden farklı değil bu durum... Bu noktada toplumsal irade, demokrasi gereği çoğunluğun eğilimi falan da dinlenemez... Haklar ve özgürlükler demokrasiden önce gelir. Sivil haklar ve özgürlükler bazen demokrasiye rağmen savunulur. Meşru ve onurlu bir devlet o yurttaşlarını çoğunluğa karşı da korumak zorundadır...

Bugünlerde bu ülkenin "en elit" olarak kabul edilen okullarının neredeyse tamamının mail gruplarında bu patolojik ruh halinin tezahürü bir mail dolaşüyor... Bu konuda çok sayıda farklı okullardan arkadaşımın özel olarak konuştum, eski mezunlarla, yeni mezunlarla... Hemen hemen tümünde tepki aynı, bu psikopatça satırlara karşı çıkan tek Türk insanı var. Çoğunluk bu ırkçı yazıyı haklı buluyor.... Faşist Sırp general Ratko Mladić bozması, bu ülkeyi kan gölüne çevirmeyi kafasına koymuş ruh hastası malum adamı tekil örnek sanmasının kimse... Bu Türkçü bölücü ruh hali yayılıyor... Türk laik ortasınıfı toplu bir meczuplaşma yaşıyor... İşte o mail... Sizce nereye gidiyoruz?..

"Güneydoğuda herif 30 çocuk sahibi olacak... Çalışmayıp yan gelip yatacak... Benim maaşımdan veya küçük esnaftan %30 vergi alacaksın... SSK primim bir emekli maaşı kadar olacak... Ben bu herifin Kürt bebelerine bakacağım... **Türk açılımı istiyoruz...!!!**

Ben bir çocuğa bakmak için deli gibi çalışacağım... Kürt yan gelip yatacak... 30 tane pasesi için devlet ona çocuk yardımı yapacak... **Türk açılımı istiyoruz!!!**... Ben o kadar SSK primi ödeyeceğim... Hastanelerden zar zor faydalanacağım... Kürt, bir yeşil kartla 30 tane pasesine baktıracak... **Türk açılımı istiyoruz!!!**... Ben sesimi

yükseltsem... Eylem yapsam... Düşüncemi ifade etsem... Türk işçisi, memuru yürüyüş yapıp hak arasa polisten cop ve gaz yiyeceğim... Kürt çıkıp bayrak yakacak... Bölünme isteyecek... Etrafı yakıp yıkacak... Daha fazla demokrasi ve özgürlük isteyecek... Polis Efendi bırak saldırmayı bu itler karşısında copunu saklayıp, kuyruğunu kıstıracak... **Türk açılımı istiyoruz...** Elektrik, su ve doğalgaz borcunu geciktirsen hemen kesilen ve bir dünya faiz ödeyen... Devlet arazisine bir gecede çöküp oraya ev yapmayan... Zar zor borç harç ev alıp bir de bunun takır takır vergisini ödeyen biz Türkler... Elektriğe, suya , gaza para vermeyip bedava arazide ev kurup oturan Kürt... **Türk açılımı istiyoruz...!! !**

Ayrımcılık yapılıyor diyorsunuz... En kral ayrımcılık ve asimilasyon bu ülkede bizlere yani Türklere yapılıyor... İtilip kakılan... İşsizlik ve krizle boğuşan... Her borcunu devlete tıkr tıkr ödeyen... Vatanının tehlikede olduğunu hissedip eyleme geçerse Ergenekon Terör Örgütü üyesi damgası yiyen... Türklüğü savunduğunda faşist damgası yiyen siz misiniz yoksa biz Türkler mi... Anlamadım bu işi... Biz mi baskı görüyoruz... Siz mi? Sonrada Başbakan çıkıyor açılım istiyor... Evet istiyoruz ... AMA TÜRK AÇILIMI İSTİYORUZ..."

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aleviler, Dersim ve Yargı rezaleti

Rasim Ozan Kütahyalı 30.09.2009

Bugün Alevi çalıştaylarının dördüncüsü düzenleniyor... Alevi meselesi, Kürt meselesi gibi silahlı bir aşamada olmadığı için çok fazla konuşulmuyor. Bu arada aynı şekilde başörtüsü meselesi de son dönemde hiç ama hiç konuşulmuyor... Mesele halledilir de artık konuşmazsınız ama hâlâ başörtülü yurttaşlarımız okullara giremiyorlar, hâlâ başörtülü fotoğrafla ehliyet bile alamıyorlar... Aynı şekilde Alevi meselesinde de hâlâ tek bir somut adım atılmadı. Cemevlerinin elektrik ve su paraları meselesinin halledilmesi anlık bir iş. Ama bu sembolik adım bile atılmıyor... Alevi meselesine tam anlamıyla vâkıf özgürlükçü-demokrat bir akademisyen olan Necdet Subaşı'nın bu çalıştayların başında olması çok olumlu. Öte yandan bu çalıştaylar süreci, kişisel hayatında Sünni kimliği hiç olmadığı, hatta Sünni-dindar kimliği küçümsediği halde, konu Alevilik olduğunda Sünni-merkezli bir savunmaya geçen çok sayıda kişiyi deşifre ediyor. Türk devlet zihniyeti de Hilâl Kaplan'ın mükemmel formüle ettiği gibi Alevi'ye karşı Sünni, Sünni-dindara karşı laikçi bir yapı arz ediyor. Bu kişiler de bu yapının "aydın"ları zaten... Bu tip çok sayıda kişi bu süreci baltalamaya çalışıyor. Şu an için ortalığı karıştırmaya gerek yok ama Alevi meselesinin halledilmesi noktasında bu tür gizli kapaklı, ahlakdışı engeller sürerse, bu isimleri de tek tek yazarım...

Öte yandan Alevi toplumunun Kemalizme çok angaje olduğu noktasından hareketle Alevilere karşı soğuk bir bakış açısına sahip birçok yazar var... Genel görüntü olarak Türk-Alevilerin öyle olduğu doğru... Fakat şunu da gözden kaçırmamak lazım. Hiçbir Alevinin, devletin esas sahibi olarak kendisini gören LAST (Laik yaşam tarzına sahip Sünni-Türk) Kemalist sınıfı gibi tuzu kuru değildir. Cumhuriyet tarihine de LAST Kemalistleri gibi bakmaz. **En ama en Kemalist Alevinin bile "Dersim 1938" dendi mi yüreği sızlar. Türkiye Aleviliğinin hafızasında ciddi yer kaplayan bir olaydır bu. En Kemalist Aleviler için bile Seyit Rıza figürü, içten içe her zaman saygı ve sevgi uyandıran bir figürdür.** LAST Kemalist hafızasında ise "çapulcu bir haydut"tur Dersimli Seyit

Rıza... Bizim gazetede Ayşe Hür 1937-38 yıllarında Dersim’de neler olduğunu tüm çıplaklığıyla yazmıştı... Dönemin tek parti diktatörlüğü Dersim’in Alevi-Kürt halkına görülmedik bir zulüm yaptı. Vicdansızca ve merhametsizce bir zulümdü bu...

İşte bu zulüm sonrası ailelerinden zorla koparılan, saçları sıfır numara tıraş edilip Türkiye’nin dört bir yanına “besleme” olarak gönderilen kızlara dair Sevilay Yükselir çok isabetli bir haber-söyleşi yaptı *Sabah* gazetesinde... Zalim ve alçakça muamele gören bu Alevi kızlarının belgeselini yapan Nezahat Gündoğan’la konuştu. Tüm okurlarıma o söyleşiyi okumalarını tavsiye ediyorum. *Sabah* gibi merkez bir kitle gazetesinin bu söyleşiyi manşetten vermesi de çok takdire şayan bir hareket. Tüm *Sabah* yöneticilerini kutluyorum... Alevi kimliğini hiçbir zaman saklamamış, bunu her zaman deklare etmiş ama bunun rantını da yemeye hiçbir zaman kalkmamış bir gazeteci olan Sevilay Yükselir’den de okurları böyle haberler, söyleşiler, yazılar bekliyor... İki paralık, bayağı mevzularla ve kişilerle ilgilenmesini değil...

Günümüz Türk merkez medyasında kendi Alevi kimliğini saklama ihtiyacı hisseden bir dolu gazeteci var. Bu durum bile bu ülkenin çok derin bir Alevi meselesi olduğunu bize gösteriyor. Biri hâlâ yaşayan biri de yakın zamanda vefat etmiş, üst düzey yönetici konumunda olan ünlü iki Dersim kökenli Alevi gazeteci var mesela. Ama bu gazeteciler ömürleri boyu bunu gizlediler, gizlemek zorunda kaldılar. Sadece çok yakınlarına anlattılar bu durumu... Yönetici konumunun dışında da böyle çok sayıda gazeteci var merkez medyada... **İslâmi yaşam tarzından nefret eden, bu bağlamda Alevileri kurtarıcı gören LAST Kemalistlerinin yeri geldiğinde Alevi kimliğine karşı nasıl dışlayıcı olabileceklerini biliyorlar çünkü bu insanlar...**

Şamil Tayyar kararı

Bu arada ifade özgürlüğü bağlamında skandal bir karara da geçen hafta şahit olduk. *Star* gazetesi Ankara Temsilcisi Şamil Tayyar’a temyiz yolu kapalı olarak 1 yıl 6 ay hapis cezası verildi... Daha evvel Atilla Yayla’ya da yapıldığı türden bir “beş yıl bu konuda konuşmama” cezasıyla bu hapis ertelendi. Eğer suç tekrerrür ederse Tayyar hapse girecek... Bu saçma sapan yargı zihniyetine göre Tayyar, beş yıl boyunca Ergenekon konusunda yazamayacak. Yayla da Kemalizm hakkında yazamayacak... Eğer yazar da yine bir “yanlış” yaparlarsa içeri girecekler... **İddianamede olan, herkesin okumasına açık bir şeyi yazdı diye bir gazeteciye nasıl ceza verilir? Ahmet Kekeç’in dediği gibi iddianameyi yayınlamanın kendisi suç haline getirilsin o zaman... Toplumun istifadesine açık bir metinden alıntı yapmak nasıl suç olur ey Türk hâkimleri ve savcıları?**

Bir de “Avrupa’dan hâkim ve savcı ithal edilmeli” diye yazınca bana kızan bir sürü mail gönderiyorsunuz... Yargıya dair manzara ortada... Ne söylenebilir Allah aşkına?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kapitalizmin sahte muhalefeti

Rasim Ozan Kütahyalı 03.10.2009

IMF ve Dünya Bankası'nın Türkiye'de yapacağı toplantılar dolayısıyla, Dünya Bankası Başkanı, Türk güvenlik kuvvetlerini uyarmıştı geçenlerde...

"Sakin göstericilere sert davranmayın, asla biber gazı sıkmayın. O anti-kapitalist gösteriler bizim toplantılarla bütünleşmiş rutin hadiselerdir. O gösteriler açık toplumun bir gereğidir."

Bu açıklamayı okuyunca içim bir tuhaf olmuştu... Tam anlamıyla kodaman sağcı bir açıklamaydı... Neredeyse *"Anti-kapitalist gösteriler, IMF toplantılarının paralel bir yan etkinliğidir"* diyordu bu küresel ekonomi bürokrati... **Hiçbir etkisi, sahiciliği, derinliği olmayan sahte bir muhalefetti çünkü karşımızdaki... Küresel kapitalist sistemin ağababalarında sadece tebessüm yaratıyordu...** Komplolarla dünyayı izah eden kısır bir dünya görüşüne sahip olsam bu sahte muhalefeti küresel kapitalist sistemin, ulusaşırı şirketlerin bizzat dizayn ettiğini, kurguladığını ve bu sayede kendine yönelebilecek sahici ve işlevli bir muhalefeti pasifize ettiğini söyleyebilirdim...

İnsan üzülüyor... Çünkü yoksulluk bir realite... Açlık bir realite... Aç, evsiz ve yoksul milyonlarca insan tüm çıplaklığıyla karşımızda duruyor... Açlar ve yoksullar adına hareket edenler ise zihinsel bir sefalet içinde... Rekabetten ve piyasadan nefret eden, tekelleşmek için her türlü alçaklığı yapabilen, piyasayı boğmak için türlü dalavereler çeviren küresel şirketlerle bu sefil muhalefetin dolaylı işbirliği içimi daraltıyor... İşler iyi giderken, ahbap-çavuş kapitalizmini işletirken ses çıkarmayıp, aptalca icraatlarla batmanın eşiğine gelince *"Devlet müdahale etsin, bizleri iflastan kurtarsın, yoksa herkesin durumu kötüleşir"* diyen **egemen kapitalistlerin ağzına layık muhaliflik işte dün Bilgi Üniversitesi'nde şahit olduğumuz sahte muhalifliktir...** Oysa o protesto gösterilerine, o sol hareketlere katılanlar ahlaki ve vicdani sebeplerle o çembere dahil oluyorlar. Mevcut yürek parçalayan yoksulluk manzaralarına olan insani tepkileri onları o meydanlara sürüklüyor... Fakat içi boş sloganlara dayalı, varolan dünyayı okumaktan aciz, yapay ve sahte bir ideolojik zemin onların bu erdemli enerjisini yutuyor, öğütüyor... O sahici ve vicdanlı enerji yapay ve kof hale dönüştürülüyor egemen sol muhalefet tarafından... Bu durum kalbimi acıtıyor benim...

Geçmişte de karşıt tarafta gözükenlerin şer ittifakına şahit olmuştu dünya tarihi... **Kapitalizmin kodamanları Sovyet sosyalist diktatörlüğüyle işbirliği yapmıştı... Kapitalizmi yıkmak iddiasıyla yola çıkan sosyalist bir devletin uluslararası alandaki lobisini büyük kapitalist kodamanlar yapıyordu...** Sovyet devletinin tüm büyük endüstriyel ihalelerini o zamanın büyük Batılı kapitalistleri almıştı çünkü. Karşılığında da bu zulüm devletin diplomatik alanda lobiciliğini yapıyorlardı... Amerikan kapitalizminin ağababası Henry Ford, Sovyetlerin Novgorod'daki ilk otomobil fabrikasını Stalin'le kol kola kuran adamdı. Sovyetlerin dev demir-çelik işletmelerini açmak için dönemin büyük şirketleri Stalin'in kuyruğuna düştüler... Rekabetçi bir pazara üretim yapmak yerine, sabit bir diktatörün devletine iş yapmak çok daha kârlıydı çünkü... Sosyalistler ve kapitalistler işbirliği içinde bir zulüm devletini palazlandırıdılar... *"Amaca ulaşmak için her araç mubahtır"* iğrenç zihniyeti, karşıt gözüken iki tarafı birleştiren ortak zemindi... Yoksullar yine ezildi, mağdurlar yine sömürüldü...

Yoksullar adına haklı vicdani endişelerle meydanlara dökülen insanlar, o ayakkabı fırlatan sosyalist genç bu alçakça döngüyü görmelidir... Liberaller de şunu görmek zorundadır... **Kapitalist sınıf doğası gereği her zaman böyle kaypak olmuştur. Liberalizm de kapitalizmin taşıyıcısı bir ideoloji asla değildir, bilakis liberallerin idealindeki dünyanın şu an en büyük düşmanı egemen kapitalizmin manik mantığıdır.** Liberal entelektüeller Henry Ford tipi kaypak kapitalist mantığının en hiddetli muhalifleri olmak zorundadır. Kapitalist sınıf doğası gereği rekabetten ve serbest pazardan nefret eder. Daha evvel de yazdım Adam Smith ömrü boyu kapitalist sınıflara şüpheyile bakmış, modern zamanlarda bu sınıfın yapısının ahlak-dışılık üzerine oturduğunu ta o zamanlardan söylemiş bir düşünürdür...

Öte yandan hiçbir özgürlükçü-demokrat (solcu da olsa) merkezî planlamaya dayalı sosyalist bir kumanda ekonomisinden yana da olamaz... Bu sistem doğası gereği zalim bir siyasal sistem üretir. Açlığı ve yoksulluğu daha da derinleştirir... Yakın tarih bunun örnekleriyle dolu...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Elif Şafak hezeyanları

Rasim Ozan Kütahyalı 07.10.2009

Elif Şafak'a dair çeşitli kesimlerin hezeyanlarını uzun bir süredir işitiyorum ve okuyorum... Yoğun bir haksızlık, haset ve çirkeflik içeren Elif Şafak obsesyonları bunu yazan kişilerin tıynetini ortaya koyuyordu. Bugüne kadar bu meseleye girmemeyi tercih ettim, önemsemedim... Fakat bu ahlakdışı hezeyanların cevap verilmeye verilmeye iyice yayıldığına ve çok sevdiğim insanlar tarafından da söylem düzeyinde tekrarlanabildiğine şahit olmaya başladım... Bu sevdiğim, içten ve sahici bir ruha sahip arkadaşlarıma sorunca da, somut bir şey söyleyemiyorlardı. Üstelik kitaplarını da almış, okumuş, beğenmiş insanlar olabiliyordu aynı anda Şafak'a dair içi boş efsaneleri tekrarlayanlar... Artık anlaşıyor ki bu hezeyanları tekrarlayanlara, destursuz bağa direnlere bir dur demenin vakti geldi...

Elif Şafak'ın ilk romanından itibaren 2007 yılına kadar ilginç biçimde sadece övgüyle karşılaşıyorsunuz. Hiç beklemediğiniz kesimlerin ittifakıyla, Türkiye entelektüel camiasının tüm ileri gelenleri Şafak'ın yazdıklarını, edebî ve entelektüel evrenini sürekli övüyor bu dönemde... Fakat özellikle son iki senedir Şafak'ın popülerleşmesi ve eserlerinin çok sayıda insan tarafından tutkuyla okunmaya başlanmasından sonra durumun ciddi ölçüde değiştiğini görüyorsunuz... Aslında aynı şey birebir Orhan Pamuk, Ahmet Altan ve Murathan Mungan'ın da başına gelmişti. Edebiyat dünyasına girişleriyle beraber, çok desteklenen, sırtı sıvazlanan bu edebiyatçılar, geniş kitlelere yayılan bir edebiyat fenomeni haline geldikçe "*Küfür serbest!*" pozisyonuna düşmüşlerdi... İstisna teşkil eden ciddi edebiyat adamları ve eleştirmenleri bir yanda tutulursa Türk edebiyat camiası bu kadar sığ, kof ve dandik işte...

Öte yandan Şafak'ın yazdıklarına, diline, edebî evrenine de yönelmiyor çoğunlukla bu "eleştiri"ler... Eserin dışında olan bitene dair efsaneler üzerinden türlü hezeyanlar sayıklanıyor... Elif Şafak, eserlerini, plan-proje dahilinde yazıyormuş, hesap-kitap ediyormuş, ünlü olmak, para kazanmak istiyormuş, çeşitli çevrelerle bağlantı kurarak bu derece tanınmış, eşi Eyüp Can vasıtasıyla bilmem neyi arkasına almış vs... Bunların hemen hepsi zırva. Fakat bunların hepsi doğru olsa dahi sonuç olarak yazarın yazdıklarına bakılır. Edebiyat tarihini moralite açısından incellerseniz çok az kişi sağlam çıkar. Para için yazan ve sonuç olarak ölümsüz klasikler üretmiş edebiyatçıların ismini saymaya bu köşe yetmez... Yazar, yazdıklarıyla, edebiyatıyla yargılanır. Yazarkenki motivasyonları ve kendisine dair yazılanlar ve söylenenler üzerinden değil... Bu memlekette yazılanlara değil, yazarların hayatına odaklanan acınası bir kültürel ortam olduğu için habire bunlar konuşuluyor... Bizim gazetede bile, böyle, tek derdi Şafak'ı üzme olan kötücül yazılar yayımlandı...

Dahası Şafak'ın son romanı *Aşk* bağlamında söylenen plan-proje laflarının hepsi saçmalık... Elif Şafak'ın

tasavvuf ve Mevlana Celaleddin Rumi ile gönül bağı çok eskilere dayanan bir olgu. Şafak'ın 97'den itibaren tüm söyleşilerinde bunu görmeyen ya kötü niyetli ya kördür. Tek bu romanda değil her romanında Şafak'ın gönül bağı kurduğu İslâm maneviyatının/ sufizmin büyük bilgelerinin izlerini görürsünüz. *Pinhan*'da, *Mahrem*'de ve hatta diğer romanlarının alt metinlerinde... Şafak'ın sufizmi kavrayışında problemler bulabilirsiniz. O kavrayış ve inanışın içeriğine külliyen karşı olabilirsiniz. Ama Şafak'ın sahici inancını görmemeniz imkânsızdır... Şafak'ın bırakın herhangi bir romanını, herhangi bir söyleşisini bile okuyan kalbi açık bir insan o sözlerin kalpten söylendiğini bilir, hisseder... Kalpten söylenen sözler de felsefi bağlamda yanlış bulunabilir. Fakat kalpten söylenen sözler kalbi olanları her zaman etkiler... İşte o yüzden Elif Şafak'ın Alevi-Sünni, Türk-Kürt, Dindar-laik, liberal-sosyalist çok sayıda sahici okuru ve takipçisi vardır... Nitelikli bir İngiliz edebiyatı profesörüyle ilkokul mezunu bir ev hanımını Elif Şafak'ta birleştiren şey bu kalp sırrıdır... Hayatta hiçbir ilişkisini kalpten kurmamış olanlar elbette sürekli Şafak'a çemkirmeye çalışırlar. Maalesef Şafak öyle hassas bir insandır ki bu amaçlarına da ulaşıyorlar muhtemelen. Zaten o sebeple büyük bir kötücül iştahla bu dedikoduları yayıp duruyorlar. Bir şekilde duyar ve muhtemelen bu sebepten canı sıkılır, içi daralır diye... Elif Şafak'a anlık bir mutsuzluk bile yaşatsa günlerce mutlu olacak bir sefil yazarlar güruhu var bu memleketin... Pamuk'un, Altan'ın, Mungan'ın artık derisi kalın. Bunları iplemiyorlar... Ama Şafak hâlâ hassas bir insan. Ne kadar incinse de incitmeyen bir insan... Başkalarını incitme ihtimali olduğu anda büsbütün üzülen ve içe kapanan bir insan Elif Şafak...

Başkalarının mutsuzluğuyla mutlu olan o zavallı güruha onun için tek cevap vermiyor... Onların sefilliğini afişe etmiyor, dahası Şafak'ı sevenler de üzerlerine çamur sıçramasın diye atalet içindeler... Ama en başta söyledim, o dönem kapandı. Destursuz bağa girenler bundan böyle dikkatli olsun. Göstere göstere kötülük yapmalarının, insanların incinmesi ve üzülmeleri üzerinden "*Nasıl geçirdim abi!!*" deyip iğrenç kahkahalar atmalarının sonu geldi... Kendilerine gelmelerini tavsiye ederim...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kurtlar Vadisi'nin altı yıllık dönmedolap tarihi...

Rasim Ozan Kütahyalı 10.10.2009

Şamil Tayyar, *Kurtlar Vadisi* dizisinin değişimiyle ilgili "Kurtlar Vadisi-Para" başlıklı bir yazı kaleme aldı geçen çarşamba... Yazı ana hatlarıyla doğru bir yazıydı. Ama ilginç olan PanaFilm'den gelen cevaptı... Bir insan bir şey yapar, sonra da arkasında durur. Bu dizi ekibinin duruşu Osman Pamukoğlu'nun partisine oy verip, Ahmet Altan'ın fikirlerinin hayranı olan bir meczuptan farksız... **Kendi yazdıklarının arkasında duramayan bir ekip var ortada. Ya da kendi yazmayan, başkalarına stenografik yapan bir ekip bu...** Şamil Tayyar'ın da demeye getirdiği bu zaten...

Bana da *Kurtlar Vadisi*'nin dönüşümünü soran hâlâ çok sayıda mail geliyor. Toplumumuzu çok ciddi etkileyen bu TV fenomeniyle ilgili uzun süredir bir şey yazmadım. Bu yazıda altı yıllık öyküyü bir özet geçeyim...

2003-2006 arası dizi birebir JİTEM'in ajandasını seyircilere aktarıyordu. Ergenekon zihniyetinin kafasında olan Türkiye fotoğrafını sunuyordu. Askerler tek iyi karakterlerdi. Tayyar'ın da belirttiği gibi MİT ve Emniyet

mensupları “kötü adamlar” olarak gösteriliyordu. O dönemin gündemini aynen Ergenekoncu bakış açısıyla yorumluyordu dizi. **Yahudiler şerefsiz, Hıristiyanlar namussuz, Kürtler işbirlikçi ve haindi. AB ve ABD Türkiye’nin düşmanıydı. AB yolunda ilerleyen AKP hükümeti, AB’yi destekleyen Gülen hareketi ve AB-yandaşı aydınlar da satılmış tipler olarak sunuluyordu...** Fakat diziyi yapanlar da AKP’ye yakın tiplerdi. Dindar-muhafazakâr camiadan geliyorlardı ama AKP’yi devirmek isteyen darbeci tezgâhın parçalarıydılar... Şaşmaz kardeşler ve diğer senaristler o dönem için suçu Osman Sınav ve Soner Yalçın’ın üzerine atmak istiyorlar ama kendileri de suçlu. Kendilerinin de bu işte imzası var... Ergenekon sanığı Hasan Atilla Uğur ile bağlantıları meselesine girmiyorum bile...

Öte yandan, 2006’nın şubat ayında vizyona giren *Kurtlar Vadisi-Irak* filminin yapım ekibinde Yalçın ve Sınav yok. Tüm imza şu anki ekibin... Bu film din istismarı üzerinden dindarları Ergenekon projesine ekleme amacı güden, Kürtlere ve gayrimüslimlere yönelik faşizan bakışını aynen sürdüren bir prodüksiyundu... Ergenekon’un AKP’yi tezgâha getirmek konusunda en büyük başarısı, birçok AKP ileri geleninin de trajikomik biçimde galasına katıldığı bu filmdi...

Bu arada 2006-08 döneminde başarılı olmayan çok sayıda Ergenekon zihniyetine sahip dizi de yapıldı ya da yaptırıldı. Soner Yalçın&Cüneyt Özdemir prodüksiyonu *Sağır Oda* bunlardan biriydi. Bu faşist dizide Irak’ta Kürtler, Türkmenlere zulmediyordu. Türkmenleri sürgüne gönderip, katlediyordu. İzleyenleri Kürtlere karşı kışkırtan sahnelerle doluydu dizi... Aynı şekilde Osman Sınav, Ergenekon soruşturma kayıtlarına da yansıdığı biçimde Hasan Atilla Uğur’la bağlantılı şekilde yine ırkçı içerikli *Pars: Narkoterör* dizisini yapıyordu... Bu tür dizilerin bir anda çıkıp, şu an hiç olmaması da ne kadar tesadüftür tartışılır elbette...

2007 seçimleri sonrası ise *Kurtlar Vadisi-Pusu* versiyonuyla bu dizi bir anda Ergenekon-karşıtı bir şekle büründü. Emniyet istihbaratının bakış açısı diziyi hâkim oldu. Polat bayağı bayağı liberal konuşmalar yapmaya başladı. Muro diye bir sempatik PKK’lı karakter bile türedi... 2009’un ikinci döneminde ise dizi bir daha döndü. Yine Batı-düşmanı militarist çizgiye geldi, fakat hükümet ve köşk de iyi gösterilmeye devam etti. Şu an dizide hükümet-asker ittifak içinde Batı sistemine karşı mücadele ediyor!!.. Yani dizi iyice zırva bir hale geldi... Dizide altı yıldır ezeli ve ebedi tek değişmeyen şey Batı-düşmanlığı ve hukuksuz şiddeti meşru gören/gösteren o ahlakdışı bakış açısı... *Kurtlar Vadisi* olgusuna dair kısaca vaziyet budur yani...

THY rezaleti

Geçen hafta 21.00 THY uçağıyla Ankara’ya gidecektim. Havalimanında hiçbir anons yapılmadan uçak önce 21.20’ye ertelendi ve uçuş kapısı değişti. Sonra bir anda yine hiçbir anons olmaksızın uçak 23.20’ye ertelendi ve uçuş kapısı bambaşka bir yere alındı. Tüm yolcular ellerinde bavul oradan oraya büyük eziyet çekti. Ciddi kısmı biletlerini iptal etti. Ki tam o sırada yapılan anonsla uçağın 22.00’de kalkacağı söylendi. Ve yine bambaşka bir uçuş kapısı... Yolcular apar topar yeniden koşturmacaya başladı. THY yetkilileri tam bir lakaytlık, kayıtsızlık ve vurdumduymazlık içinde müşterilere “Nasıl olsa maaşımızı alıyoruz, bize ne sizden” havasında davranıyorlardı... Uçağa bindik, benim yanımdaki koltuğa çifte rezervasyon yapılmış. O yolcu arkada bir yerlerde garip biçimde oturmak zorunda kaldı... Yani istense bu kadar rezillik art arda gelemez...

THY’nın bu kaçınıcı işgüzarlığı benim yaşadığım.Fakat bu kadarına hiç rastlamamıştım... Buradan Temel Kotil’e ve Binali Yıldırım’a seslenmek istiyorum “Star Alliance” falan diye kendinizi kandırmayın... THY hâlâ Batılıların “They Hate You” diye andığı bir noktada. En azından yurtiçi uçuşlar öyle. Hâlâ hantal bir devlet kurumu THY. Şu bahsettiğim olayın sorumluları ceza almak zorunda ama yine muhtemelen sumenaltı edilecek... Üstelik

Yeşilköy'den İstanbul-Ankara uçakları hâlâ tekel. Sadece THY uçuyor... Hem kalitesiz hizmet, hem de haksız rekabet...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ahmet Davutoğlu'na açık mektup

Rasim Ozan Kütahyalı 14.10.2009

Öncelikle Ermenistan'la imzalanan protokolün hayırlara vesile olmasını dilerim... Bu büyük bir diplomatik başarıdır. Ahmet Davutoğlu bu sürecin Türkiye açısından başkahramanıdır... Davutoğlu'na şu son altı yılda söylenenleri tek tek düşünüyorum... Bu bağlamda yüzü kızarması gereken epey sayıda adam var... Bunların içinde kendine "liberal" diyen kimi aydınlar da var... Davutoğlu'nun birçok kritik konuda son derece isabetli tesbitler yaptığı ve kıymetli adımlar attığı bugün çok daha net anlaşıyor...

Protokolde yer alan "ortak tarih komisyonu" maddesi Ermenistan açısından gerçekten çok zor bir madde... Çünkü Ermeni belleğinin en temel birleştirici unsuru 1915 Büyük Felaketi'ni masada tartışılabilir bir unsur haline getiriyor bu madde. Haliyle diasporanın ciddi bir kısmı bu maddeye tepkili... Aslında Markar Esayan'ın da belirttiği gibi Ermenistan'ın ilk cumhurbaşkanı Ter Petrosyan, zamanında "*Önkoşulsuz diplomatik ilişki kuralım*" diyordu. O zaman Türk devlet zihniyeti uzatılan bu barış elini tutmadı... O Petrosyan "*Tarihi tarihçilere bırakalım*" diye özetlenebilecek görüşü de ilk dillendiren devlet adamıdır. Şimdi resmî Türk devlet aklı da bu çizgiye gelmiş durumda... Kendi de tarihçi olan Petrosyan 1915 Meselesi'nin çok zor çözümlenebileceğini bilen bir adamdı. O sebeple o meseleyi es geçerek "*Önkoşulsuz tam diplomatik iletişime geçelim*" diyordu...

Bütün bu dış politika meseleleri bir yana Ermeni meselesinin özü hâlâ insani bir noktada tıkanmaktadır... Hadi 1915'te yaşananlara soykırım denmesin, "soykırım" kelimesi biz Türkleri rahatsız ediyor, eyvallah... Peki, jenosid/soykırım denmeyince dönemin İttihatçı hükümetinin yaptığı suç olmaktan çıkıyor mu? Etnik temizlik dense yaşananlar meşru hale mi geliyor?.. Hadi etnik temizlik tanımından da düştük, o olayları katliam diye ifade etsek, hukuken ve vicdanen suç kabul edilmeyecek mi bu hadiseler?.. **Ne denirse densin, ne tür sayısal hokkabazlıklar yapılırsa yapılsın, 1915'te yaşananlar bir insanlık suçudur...** Ortada bir cinayet vardır... Dönemin İttihatçı hükümeti suçludur... Türkiye Cumhuriyeti Devleti, o İttihatçı hükümetin bu utanç verici icraatını savunmamalıdır... İttihatçıların bu alçak eylemini resmen kınamalıdır... Bize karşı hiçbir diplomatik baskı olmasa da bunu devlet olarak yapmalıyız... Bu bir ahlak sorunudur... Sorumlu ve meşru bir devletin yapması gereken budur...

Öte yandan "*Türkler, Ermenileri kesmiştir*" gibi söylemler de tamamen zırvadır. Daha doğrusu bu tür bir önerme hiçbir halk için kategorik olarak kullanılamaz... "*Almanlar, Yahudileri kesmiştir*" önermesi de yanlıştır. Bu dil o hastalıklı nasyonalizmin dilidir. O dil üzerinden yapılan bir ahlaki karşı çıkış, temelsizdir... Bu tür somut insanlık suçlarını kategorik olarak bir halkın üzerine atmak, başka bir halkın kategorik nasyonalist savunusunu yapmak isteyenler tarafından tercih edilir genelde... "*Yunanlılar, Türkleri kesti*" gibi söylemlere de bizim nasyonalistlerimiz çok başvurur ki bu mağduriyet psikolojisi üzerinden bir nasyonalist politika üretebilsinler... Etyen Mahçupyan'ın da sık sık belirttiği gibi kimi Ermeni aydınlarının bir halk olarak Türkleri suçlaması abuk bir

yaklaşımıdır ama İttihatçı zihniyet ve hükümetin suçlu olduğu da şüphe götürmez bir gerçektir... Fakat o dönem bu ahlaksız zihniyete direnen çok sayıda onurlu ve vicdanlı Türk devlet adamı da olmuştur... Bir başka yazımda bu kıymetli isimleri tek tek saymıştım... Yine sayalım...

Tehcir kararı kendisine tebliğ edildiği anda reddetme şerefini gösteren Kütahya Valimiz Faik Ali Bey mesela... Başka şehirlerden sürgün edilip perişan halde Kütahya'ya varabilen Ermenilere sahip çıkılması için maiyetine emir veren bu şerefli devlet adamımız... Kütahya Ermenilerine din değiştirmelerini dayatan, *"Ya topluca ihtida edersiniz ve burada kalırsınız, ya da tehcir kabilelerine katılırsınız"* diyen şehrin haysiyet yoksunu polis müdürünü görevden alan *"Ermenilere karşı mezalime Kütahya Türkleri bugüne kadar katılmadı, bugünden sonra da katılmayacak"* diye şehrin idare meclisinde haykıran onur abidesi bir devlet adamıydı Faik Ali...

Bir başka onur abidemiz, İttihatçıların bu hukuksuz ve ahlaksız emri eline gelince *"Ben valiyim, eşkıya değilim. Bu emri uygulamam"* diyebilme şerefini gösteren Ankara Valimiz Hasan Mazhar Bey... Konya'ya yığılan onbinlerce Ermeninin hayatta kalmasını sağlayan, bu sürgün kararını uygulamaya direnen Konya Valimiz Celal Bey...

Yine diğer vicdan abidelerimiz... Kastamonu Valisi Reşit Paşa, Basra Valisi Ferit Bey, Yozgat Valisi Cemal Bey, Lice Kaymakamı Hüseyin Nesimi Bey ve Batman Kaymakam Vekili Sabit Bey...

Bu tür bir onurlu devlet adamlığı geleneğinin temsilcisi olarak gördüğüm Ahmet Davutoğlu'na buradan seslenmek istiyorum... Lütfen saydığım bu haysiyetli Türk devlet adamlarına sahip çıkın... Bu değerlerin ismini yaşatacak girişimler yapın... Kırk tane Talat Paşa bulvarı olan bu memlekette, birkaç bulvar da bu insanların isimleriyle anılsın...

Gelin, bu ahlaklı, namuslu ve vicdanlı Türk devlet adamlarının ismini yaşatalım... Ahlaken de siyaseten de doğru olan budur...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Batman, Aram Tigran ve Sabit Bey

Rasim Ozan Kütahyalı 17.10.2009

Batman'dayım... Hasankeyf Kültür-Sanat Festivali'nin davetlisiyim... Birazdan "Uygarlığın Kültür Bahçesinde Onurlu Barış Arayışı" başlıklı panelde *Günlük* gazetesi genel yayın yönetmeni Filiz Koçali'nin moderatörlüğünde DTP Milletvekili Selahattin Demirtaş ve özgürlükçü-sol düşüncenin Meclis'teki tek Türk temsilcisi Ufuk Uras ile beraber olacağız...

Perşembe akşamı Diyarbakır'a indim... Tek-Gıda İş Sendikası Batman Temsilcisi Şükrü Seçkin beni karşıladı... *Taraf*'ın Kürt coğrafyasındaki popülarlığı malum. Diyarbakır'ı gezerken bunu daha bir net görüyorsunuz. *Taraf*'ın bir yazarı olduğum için beni sokakta gören hemen herkes tanıyor. Durduruyor ve konuşmaya başlıyor... İlk söylenen söz "Allah sizden razı olsun..." oluyor. İkinci söz "Ahmet abimize selamımızı götürün

lütfen..." oluyor... Ahmet Altan buradaki 80 yaşında dedenin de "Ahmet abi"si olmuş... İlginç olansa kimi gençlerin "Ahmet başkan" diye hitap ederek Altan'a selam göndermesi... Daha ilginç olanı, Dağkapı ciğercisinde beni de garson kardeşim "Gözlerime inanamıyorum, Rasim başkan buraya gelmiş" diye karşıladı!!.. Bu sözler ve samimi ilgi üzerine, insan mahcup oluyor, yüzü kızarıyor... Amed'in tüm gençleri, yaşlıları, kadınları, erkekleri barışın gelmesini umutla bekliyor... Bu halkın gözlerinde bir zerre kin, nefret ve intikam arzusu yok... Her şeyi arkada bırakmaya hazırlar... Tek beklentileri iyi niyet...

Batman da epey büyümüş, serpilmiş... Cuma sabahı Batman Belediye Başkanı Nejdett Atalay, Ufuk Uras ve Silvert Tigran ile birlikte Aram Tigran Parkı'nın açılışını yaptık... Hayatımda ilk kez kurdele kestim... Aram Tigran'ın eşinin gözyaşları beni çok etkiledi... 1915 Büyük Felaketi'nden bir Kürt ailesi tarafından kurtarılmış bir Ermeni Aram Tigran... Onu kurtaran Kürt aile, Tigran'ın Hristiyan-Ermeni kimliğini dönüştürmeye hiçbir zaman yeltenmemiş. Buna karşın Aram Tigran da içine doğduğu Kürt kültürüne ve müziğine büyük katkılar yapmış bir insan... Kürt coğrafiyasında herkes Aram Tigran'ı biliyor, seviyor, şarkılarını dinliyor... İşte o yüzden kalbiyle bağı olduğu bu topraklara gömülmek istemişti Aram Tigran. Kürt coğrafiyasının kalbi Amed'in yani Diyarbakır'ın toprağında bir mezarlık yer istedi Tigran... Hrant gibi Tigran'ın da bu toprakların altında bir kefenlik gözü vardı... Kendini ait hissettiğı toprak, coğrafiya, tarih, kültür burasıydı... Hükümet bunu yapabiliirdi. Bürokratik engeller gibi bahaneler istenirse aşılabilirdi. Sadece bu yalın jest bile tüm Kürt coğrafiyasında çok olumlu yankı uyandırırđı... Hükümet içinde böyle bir niyet de vardı. Fakat Tigran'ın Ermeni kimliğı bu define engel oldu. Türk devlet yapılanması içindeki kimi güçler "Eğer izin verirse, buradan giden birçok Ermeni hak iddia eder" gibi bir gerekçe ürettiler. Yine bu kötücül sesler galip geldi... Tigran bu yüzden yurdundan çok uzaklara gömüldü... Kıymetli eşinin gözyaşları bu sebepleydi. Bu parkın açılışında Silvert Tigran bunları anlattı bizlere... Kürtçe konuşan bu Ermeni kadınının sözlerini, benim anlamam için gözyaşları içinde Türkçeye çeviren gencecik bir Kürt kardeşimdi... Adı Bawer'di... Adını orijinal haliyle hiçbir yerde yazamayan bir Kürt kardeşim...

Hem Diyarbakır'da, hem Batman'da çok sayıda insanla konuştım... Hâlâ bir Kürtçe tabela asılacağı zaman w, x, q kullanılmıyor... Mesela bir kitabeviniz var... "Pirtukxana Bawer" adını koyamıyorsunuz... Fakat "World Center" diye şık bir alışveriş merkezi Batman'ın göbeğinde duruyor... Ben de şu an oraya bakan, Batman'ı tepeden gören bir terastan yazıyorum bu yazıyı... Hâlâ Kürt coğrafiyasındaki kimi valilikler Kürtçe tabelalar ve duyurular noktasında sorun çıkarabiliyor. Birçok esnaf Türkçe yanında Kürtçe tabela asınca karşılaştıkları sorunları anlatıyor... En iyi niyetli valilerin bile "x, w, q" varsa, ilgili başvuruları imzalamaktan çekindikleri görülüyor... İngilizce olunca sorun yok da, Kürtçe olunca mı var?... Beşir Atalay'a buradan sesleniyorum... Tüm bölge illerinin valilerine özel bir emir verilmeli. Bu halk artık dilini her yerde özgürce kullanabilmeli... Hükümet, iyi niyetini net bir biçimde göstermeli...

Son olarak Batman Belediye Başkanı Nejdett Atalay'a bir önerimi ilettim. Ufuk Uras da bu öneriyi çok destekledi... Geçen yazımda bahsettiğim 1915 Büyük Felaketi sırasında kahramanca direnen devlet adamlarından biri de Batman Kaymakamı Sabit Bey'di... Sabit Bey, İttihatçı hükümetin alçakça emirlerine direnmiş ve bölge Ermenilerini korumaya çalışmış bir adamdı... Bu onurlu insanın isminin Batman'da bir yere verilmesini önerdim Atalay'a... O da büyük bir memnuniyetle bunu yapacaklarını söyledi... İnşallah bu bir ilk olacak... Sonrasında Ankara'da, Konya'da, Yozgat'ta ve daha birçok şehrimizde bu ülkenin onurlu devlet adamlarını andığımız mekânlar olacağına inanıyorum...

İttihatçı paşaların ismiyle anılan bulvarların, meydanların, okulların yanında bu onurlu adamların da isimleri yaşamalı... Türkiye halkı olarak bu insanlara sahip çıkmalıyız...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hepimizin katili bu düzendir!!

Rasim Ozan Kütahyalı 21.10.2009

Çeyrek asırlık bu kirli ve çözümsüz savaş bitiyor mu? Galiba evet... Geçen hafta Diyarbakır ve Batman'da gezerken halkın merakla beklediği şey barış gruplarının Türkiye'ye gelme meselesiydi... O gruplara karşı gösterilecek tavrı merak ediyorlardı... "Bu sefer her şey olumlu olsun inşallah" duaları eksik olmuyordu, tüm konuştuğum Kürt kardeşlerimin dilinden... 10 yıl evvel bu fırsat kaçırılmıştı... Türk devlet aklı "Karşı tarafı dize getirdik" psikolojisiyle bu barış elini tutmadı o zaman... Sonuç ne oldu? Binlerce genç Türkiye yurttaşı daha bu kirli ve karanlık savaş uğruna yok yere kara toprağın altına girdi...

Habur sınır kapısından ülkelerine gelecek olan PKK'lı gruplara yönelik hükümetin bu seferki tavrı çok olumlu oldu... Bu 34 kişinin tamamı serbest olmalı. Sanırım öyle de olacak. Ahmet Altan'ın dediği gibi evlerine gitmeliler ve annelerinin yaptığı içli köfteleri yemeliler... Barış bu demek zaten... Normalleşme bu demek... Bu paragrafın ilk cümlesini o kasıtlı kurdum. O 34 kişi "ülkemiz"e giriş yapmadı, kendi ülkelerine giriş yaptılar... Dağda ne kadar genç varsa, bu ülke o gençlerin de ülkesi...

Bu bağlamda teslim olmak, pişmanlık duymak, af dilemek, aman dilemek gibi karşı tarafı aşağılayıcı tabirlerden tüm sağduyu sahibi Türkler kaçınmalıdır... Bu ülkenin Kürtleri, onurlu bir barış karşılığında 86 yıl boyunca yaşadıkları tüm zulümleri geride bırakmaya hazırlar... Kürt halkının çok büyük çoğunluğunda bir zerre geçmişe yönelik hesap sorma duygusu yok... Biz Türklerde de "Şu kadar şehit verdik" "Dize geldiler, teslim oldular" tipi bir söylem asla olmamalı... Zaten Türkiye'de bu iç savaş Türkler ve Kürtler arasında yaşanmadı... Sistem ile Kürtler arasında yaşandı... Bu çarpık ve bozuk devlet düzeni Kürtlerin yanı sıra dindarları, Alevileri, gayrimüslimleri ve fikrini ve kimliğini özgürce ifade eden binlerce başka yurttaşımızı da mağdur etti, hâlâ da ediyor...

Bu çeyrek asırlık savaş sırasında vefat eden askerlerimize karşı da birinci dereceden bu düzen sorumludur... Bu askerlerimizin katili öncelikle Türk devlet sistemidir... Bu ülkenin gencecik evlatlarını kendi bozuk ve çarpık düzenini sürdürmek için gayrimeşru biçimde ölüme yollayan Türk devlet sistemi vefat eden tüm Türk askerlerine karşı sorumludur... Bu savaş o gençlerin savaşı değildi... Çoğunlukla o gençleri ve o gençlerin ailelerini de "ikinci sınıf yurttaş" sayan bu bozuk ve çarpık düzenin ayakta kalma savaşıydı çeyrek asırdır bize yaşatılan bu savaş...

Öyle bozuk, öyle adaletsiz, öyle çarpık bir düzen ki bu, din istismarı yapılarak "şehit" denilen bu gençlerimizin başörtülü eşleri ve anneleri hâlâ orduvevlerine giremiyor ve ordu tesislerinden yararlanamıyor. Türk gencini ölüme çağırırken İslâmi değerleri kullanmaktan çekinmeyen ordumuz, sonrasında inandığı din gereği örtünen şehit yakınlarını kendi içine almıyor ve dışlıyor... Bu ülkenin şehit yakınları ve gazileri hâlâ çok sınırlı imkânlarla sahip, çok kısıtlı bir maaş alıyorlar... Yaşadığımız bu barış sürecinin bir parçası da Türk ordusu bünyesinde vefat eden ve sakat kalan yurttaşlarımıza karşı bu devletin gereğini tam anlamıyla yapması olmalıdır...

Askerlerimizi bu bozuk sistemin yaşaması için kurban edilecek varlıklar olarak gören İttihatçı zihniyetin

askerlerimiz üzerinden yeni bir tezgâh çevirmesine izin vermemeliyiz... Pimi çekilmiş el bombasıyla katledilen dört askerimizin ailesine "Bu konuyu fazla kurcalamayın, yoksa oğullarınızın şehitlik beratını iptal ederiz" diyen ahlak ve şeref yoksunu zihniyetler bu ülkede bir de utanmadan "şehitlerimiz edebiyatı" yapamazlar!! O gençlerin katili bizzat bu zihniyettir çünkü...

Bu olumlu süreci baltalamak isteyen kimi güçler, mağduru oldukları sistem tarafından savaştırılıp, katlettilen bu gençleri bir kez daha savaşın devam etmesi için istismar etmek isteyecekler... "Bu şehitler niçin verildi?" diyecekler, barış sürecini durdurmak için...

Evet, biz de bu soruyu soruyoruz... "Bu şehitler niçin verildi?"... Türkiye için, ülkemiz için savaşa gönderildiğini sandı bu gençler... Oysa Türkiye'mizi daha güçsüz ve daha yoksul bırakan bu egemen zihniyet o gençlere ve o gençlerin yakınlarına ihanet etti... Tek derdi bu bozuk ve adaletsiz devlet düzenini sürdürmektir... O düzen ayakta kalamıyor, mecburen yıkılıyor... Gelecekte, daha özgür ve daha adil bir Türkiye bizleri bekliyor... Geçmişte bırakmaya hazırlandığımız bu çarpık düzenin dinî duygularını istismar ederek ölüme yolladığı bu gençlerin ailelerinden resmen özür dilemek zorunda Türkiye Cumhuriyeti Devleti...

Kimliği inkâr edilen, asimile edilmek istenen ve türlü zulümler gören Kürt yurttaşımızla, bu bozuk devlet düzeni tarafından yok yere ölüme yollanmış şehit yakını ya da gazi yurttaşımız özbeöz kardeşidir... Kimsenin araya nifak sokmasına izin vermeyiz... Kalleş olan ve tarihe gömülmesi gereken bu bozuk ve çarpık düzendir... Kimsenin kuşkusu olmasın ki tarihe de gömülecektir...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gaziler, şehitler ve 'zenci'ler

Rasim Ozan Kütahyalı 24.10.2009

Birkaç gündür beni korkutan gelişmeler yaşanıyor... Çarşamba günü, bu barış sürecinin "şehit aileleri ve gaziler" kullanılarak sabote edilmek isteneceğini yazmıştım. Maalesef bu ihtimal hayata geçmeye başladı... Yurdun çeşitli yerlerinde protezini çıkarıp yere atan gaziler görmeye başladık... "Oğlum ne için öldü, teröristler serbest kalsın diye mi?" diye ağlayan şehit annelerini izlemeye başladık...

Barıştan yana ve vicdan sahibi her insan bu manzaraları görünce büyük bir ikileme düşüyor... Bir yanıyla bacağını ya da oğlunu bu savaşta kaybetmiş o gazi ve şehit yakını yurttaşımıza bir şey söyleme hakkımız yok. Ama bir yanıyla bu görüntülerin savaşın devam etmesini, insanların ölmeye devam etmesini isteyenler tarafında büyük bir iştahla izlendiğini ve kışkırtıldığını biliyoruz... Geçmişte Ergenekon yapılanmasının "şehit aileleri dernekleri"ni istismar etme amaçlı provokasyonlar yaptığını da biliyoruz... Bu derneklerden kimileri Ergenekon kontrolü altına girmişti. Bir dönem, tam 2007 seçimlerinden önce, her asker cenazesi AK Parti aleyhine büyük gösterilere dönüşüyordu... Bir yandan –nedense- seçime üç ay kaladan itibaren şehitlerin sayısı ikiye üçe katlanmaya başladı. Bir yandan da şu an içeride olan Ergenekon sanıkları organize bir biçimde yurt çapındaki tüm ama tüm cenazelere katılır hale geldiler... Fakat bu tezgâhları çok yaşamış Türkiye toplumu bu ulusalcı/Ergenekoncu tezgâha düşmedi. En milliyetçi bilinen yerler AK Parti'ye en çok oy veren yerler olarak

çıktı... Yüzde 47'lik halk desteği Ergenekon zihniyetinin yüzünde tokat gibi patladı...

Şimdi de bu süreçte gazilerimiz ve şehit ailelerimiz istismar aracı olarak kullanılmak istenecek... Oysa ne acı ki bu devlet düzeni tarafından en çok mağdur edilenlerin başında gaziler ve şehit yakınları geliyor... Şu an, er ve erbaş olarak sakat kalan kardeşlerimiz hiçbir TSK tesisinden istifade edemiyor. Gazilerimize bu devlet çok çok düşük bir maaş veriyor... Aynı şekilde şehit yakınları için de bu geçerli. Üstüne üstlük istatistiksel olarak bakıldığında da şehit eşleri ve annelerinin büyük çoğunluğu başörtülü yurttaşlarımız. Daha evvel de defalarca yazdığım gibi daha çok Derin Anadolu'nun yoksul ve dindar insanları bu savaşta toprak altına giriyor. Perihan Mağden'in söylediği gibi Teşvikiye Camii'nden 10 tane şehit cenazesi kalksa bu savaş çoktan biterdi zaten. O çevrelerde son dönemde bol bol ulusalcı nutuklar atılıyor. Fakat iş oğlanı askere göndermeye geldi mi, fellik fellik torpil aranıyor... Öte yandan başörtülü şehit yakınları da hiçbir devlet imkânından istifade edemiyor. Orduveilerine ve tesislerine alınmıyorlar... AK Parti hükümeti bu barış sürecinin bir parçası olarak derhal bu kepezeliklere son vermelidir. Önce gazi ve şehit ailesi maaşları insani bir seviyeye getirilmelidir. Sonra da er ya da subay ayırt edilmeden ordumuz bünyesinde savaşa katılmış herkes ordu tesislerinin imkânlarından sonuna kadar yararlanır hale getirilmelidir... Genelkurmay'ın bu düzenlemeye itiraz etmesi vatanseverlik bağlamında utanç verici bir tavır olur... Hükümetin gazi ve şehit yakınlarını gözetken böyle bir düzenlemesi Genelkurmay için de bir imtihan olacaktır. Benim tahminim, Türk Genelkurmay zihniyeti bu düzenlemeye karşı çıkar... Beni utandırıyorlar da bir görevim... İnanın çok mutlu olurum. Bu köşeden de özür dilerim...

Zenci düşmanı zenci savcı

Türk devlet sisteminin "zenci" kabul ettiği, ikinci sınıf insan gördüğü yurttaşlarını kullanarak, bu yurttaşları aşağılayan bu bozuk ve çarpık düzenini yaşatmaya çalıştığını sık sık yazıyoruz... Bu çok trajik bir durum... Gaziler ve şehit yakınları aracılığıyla bu sistemin kendi yarattığı kirli savaşı sürdürmeye çalışması bağlamında da bu oluyor. Birçok bağlamda da bu oluyor... Bir örnek verelim... Perşembe günü Şamil Tayyar beni aradı... "Tam senin "zencileri zencilere kırdırtmak" teorine uygun bir olay yaşadım..." diye söze başladı... Özgürlükçü ve demokrat yazarlara yüzlerce dava açan Ali Çakır'la olan hikâyesini anlattı. Dün de köşesinde bir kısmını yazmış Tayyar... Ergenekon zihniyetini sürekli koruyan, bu konuda akıl almaz davalar açan Bakırköy Savcısı Ali Çakır geçmişte de katıldığı bir Kadiri ayini sebebiyle "gerici" olarak suçlanmış bir insan. Dindar-muhafazakâr bir geçmişten geliyor... Bu durumu meslek hayatı boyunca bir "suç" gibi ona hatırlatmışlar. Bu durumun yarattığı "zenci kompleksi"yle odasına 18 tane Atatürk fotoğrafı asmış Çakır. Nerede Kemalist sisteme muhalif olarak algılanan biri varsa basmış o kişiye davayı... Bu şekilde egemen sisteme yaranmaya çalışmış hep savcı Çakır. İnanıcı gereği zenci olarak görülen bu savcı kendini aşağılayan bu sistem uğruna kendi gibi zenci olanlara doğrultmuş dava silahlarını... Maalesef Türk devlet yapılanması içinde Kürt, Alevi veya dindar geçmişten gelen ve böyle kendini inkâr edip, kendi gibileri suçlayarak hayatta kalmak zorunda bırakılan binlerce Ali Çakır var...

Bu adaletsiz düzen artık yıkılmak zorunda...

Devlet adamı değilsin, devlet memurusun İlker Başbuğ (2)

Rasim Ozan Kütahyalı 28.10.2009

Türkiye tarihinin temel siyasal meselesini kısaca şöyle özetlemek mümkündür... **Türk devletinin bir ordusu yoktur... Türk ordusunun bir devleti vardır...** Türkiye’de devlet, orduya aittir... Ordu, devletin bir kurumu değildir... Zamanında *Washington Post* gazetesinde yazıldığı gibi “*Dünyada her devletin bir ordusu vardır. Türkiye’de ise ordunun bir devleti vardır*”...

86 yıllık cumhuriyet tarihinin siyasal açıdan en ama en yalın özeti bu... Fakat şu an durum tam olarak böyle de değil... Türk ordusunun devleti değil şu an Türkiye Devleti... Ama, Türk ordusu da hâlâ tam olarak Türkiye devletinin ordusu değil... Ortada tam bir geçiş dönemi karmaşası var... Şükür ki özellikle son iki yıldır durumlar değişmeye başladı. Dolayısıyla bu karmaşa yararlı bir karmaşa. Ama dikkatli ve uyanık da olmak lazım tabii... Doğru düzgün bir devlet olma iradesi gösteriyor Türkiye... Toplum artık “Yeter!!” diyor... TSK’nın sistematik hale gelmiş skandallarına, bir kısım yurttaşımızı adamdan saymamasına gözünü kapamak istemiyor artık Türkiye halkının çoğunluğu... 27 Mayıs’ta alçak bir darbe ile indirilen Başbakan Menderes asılırken tek bir gösteri yapmayan, evinde oturup radyo başında sessizce gözyaşı döken bu halkın çocukları 27 Nisan’da muhtıra verilir verilmez sokağa dökülüyor artık... Genç Siviller gibi, Ortak Akıl Girişimi gibi oluşumlar çıkıyor, 81 vilayetten insanlarımızın akın ettiği isyan platformları oluyor... “İndir o elini!!” diyor milyonlarca insan, haddini bilmez bir devlet memuruna...

Maalesef, hâlâ “devlet memuru” olmayı hakaret kabul ediyor İlker Başbuğ... Hâlâ “Türk devletinin ordusu”nun bir subayı, bir generali olarak görev yapmayı hazmedemiyor... Bu ülkenin seçilmiş başbakanı karşısında “Hazır ol!” vaziyetine geçmeyi hazmedemiyor... İtaat etmek zorunda olduğu başbakan gibi “devlet adamı” olarak anılmak istiyor... Siyasi sorumluluk sahibi bir devlet adamı gibi bu devleti yönetmek istiyor... O sebeple “Devlet adamı değilsin, devlet memurusun İlker Başbuğ!” dediğim için benden şikâyetçi oluyor, bana dava açtırıyor... “Ordunun devleti”nin savcıları da anında “Emredersin paşam!” diyor... Evet, tam adıyla Mehmet İlker Başbuğ’a “Devlet memurusun!” dediğim için bana karşı hakaret davası açıldı... Tebligattaki gerekçe aynen bu... Doğru düzgün bir devletin yurttaşı olan birine “sürreel” gelebilecek, inanılması güç, traji-komik bir gerekçe...

Kendinden “Ben bir devlet adamı olarak...” diye bahsederek konuşan haddini bilmez bir memura anayasal haddini hatırlattığım için, o memurun “manevi şahsiyetini tahkir” etmişim... Sevsinler sizi... İşte o suçu yine işliyorum...

Ey İlker Başbuğ!! İstesen de istemesen de, hazmetsen de hazmedemesen de sen bir devlet memurusun... Devlet memuru gibi hareket edeceksin... Öyle hareket etmeyeceksen de ya onurunla istifa edeceksin... Ya da bu hükümet gerçek bir hükümet gibi hareket etme iradesini gösterip seni görevden alacak... Onurunla istifa edip, meslektaşın Pamukoğlu gibi parti kurup “Devlet adamı” olmak için siyasi yarışa girersin, bu halkın iradesini arkana alırsın, eyvallah... Yoksa, hukuksuz lahikalar ve mafyatik eylem planları vasıtasıyla başında bulunduğun kurumu bir “suç şebekesi” gibi kullanarak devleti yönetmeye kalkmaya devam etmek istersen kimi Yunan meslektaşlarının akıbetine uğrarsın...

Ben hakaret kabul ettiğin o başlığı senin hakiki bir TSK belgesine “kâğıt parçası” dediğin günden sonra atmıştım... Ne oldu?.. O belgenin gerçekliği cümle âleme kanıtlandı... Bilen zaten o gün biliyordu bunun gerçekliğini... TSK içinde yüzlerce Dursun Çiçek olduğunu bilen biliyor... **TSK içine sızmış bir cunta yok**

aslında.... Cuntalaşmış bir TSK düzeni var bu ülkede... Her yer cunta, TSK içinde... Sistem bu şekilde işliyor. Ama bu durumdan rahatsız belli sayıda subay ve general de var çok şükür... Yasemin Çongar'ın bir yazısında mükemmel ifade ettiği gibi TSK içinde "Tanırım, iyi çocuktur" kabilinden "Devletin iyi çocukları" yanında, bu hukuksuz ve ahlaksız sisteme direnen "Milletin iyi adamları" da var... O subaylar ve generaller de "Yeter!!" diyorlar... Türk ordusu askerlik dışı işlerle ilgilenerek kendini daha fazla rezil etmesin... Ordu gibi bir ordu bu olsun bu ülkenin ordusu... Ancak Patagonya ordusunun zavallı generalleri kendini "Devlet adamı" sayarak, habire "eylem planı" "bilgi destek planı" gibi zırva başlıklar altında kendi halkına karşı komplo planları hazırlatırlar... O zavallı general mantığının tek derdi "iktidarı ele geçirmek"tir... Askerlik dışında her işle meşgul olur Patagonya generalleri... Kendilerine "Devlet memuru" denmesini hakaret sayarlar...

Ey Mehmet İlker Başbuğ... Sana soruyorum... Patagonya generali misin sen? Oradaki meslektaşların gibi olmak istiyorsan o günler geçti cancağızım... **Devlet memuru olmayı paşa paşa kabul edeceksin... Ya da paşa paşa istifa edeceksin... Ya da o küçümsediğin Kasımpaşalı seni görevden alacak...** Karar senin...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hiç mi utanmayacaksınız

Rasim Ozan Kütahyalı 31.10.2009

Türkiye'nin yaşadığı darbeler tarihine dair standart Türk aydınının tavrı gerçekten utanç verici... Mesela standart Türk subayının/generalinin bakışı çok daha tutarlı... 27 Mayıs'tan 28 Şubat'a tüm darbeleri savunur Türk subayı... Bunlara "darbe" ismini de takmaz... Bütün bunlar yasal dayanağı olan askerî müdahalelerdir onların gözünde... "Şartlar böyle gerektirdiği için" bu müdahaleler "istemeyerek" yapılmak zorunda kalmıştır...

"Türkiye'yi uçuruma gitmekten de bu müdahaleler kurtarmıştır" diye tekrarlayıp durur standart bir Türk generali... Elbette bu açıklamalar palavradır... "Yangını kendi çıkarttırıp sonra da kendi söndürmeye giden kahraman itfaiyeciler"dir Türk darbecileri... Bunu artık bilmeyen kalmadı. Zaten o sebeple Ergenekoncu tezgâhları yemiyor artık Türkiye toplumu... Fakat her şey bir yana, darbeler tarihine ilişkin iç tutarlılığı olan militarist-nasyonalist bir söyleme ve dünya görüşüne sahiptir standart Türk subayı/generali...

Peki, ya standart Türk gazetecileri/akademisyenleri hatta siyasetçileri?... Bugünün Türkiye'sinde 28 Şubat darbesinin savunan tek kişi kalmadı... Öyle ki 28 Şubat'ın en büyük şakşakçısı *Cumhuriyet* gazetesi çevresi bile "28 Şubat bir Amerikan operasyonudur" söylemine sahip şu an. Hikmet Çetinkaya, İlhan Selçuk ve Ümit Zileli gibi kalemler her yerde böyle söylüyor... 28 Şubat darbesinin en karanlık günlerinde zil takip oynayan gazeteciler, "28 Şubat, demokrasinin önünü açmıştır" diyen şarlatan akademisyenler şu an Çevik Bir başta olmak üzere dönemin generallerine ağzına geleni söylüyor... Aynı şekilde 28 Şubat'ın destekçisi CHP de bugün 28 Şubat-karşıtı bir söylem içinde... E be kardeşim bu 28 Şubat Amerikan operasyonuysa, o generaller İsrail ve ABD'nin emrindeyseler siz niye utanmadan "ulusalcılık" adına desteklediniz? "Sonradan gerçekleri gördük" diyorsanız özür dilemeniz ve utanmanız gerekmez mi? Yine aynı şekilde bugünkü Ergenekon gelişmelerine dair biraz daha "tarihten ders almış" olmanız gerekmez mi? "Ulusal bağımsızlık" adına hareket ettiğini söyleyen generallerin Amerikan neo-conlarından destek almak için yalvar yakar olduğunu defalarca buralarda yazmadık

mı? Dürüst olun bunu siz de biliyorsunuz... *Cumhuriyet*'in kimi köşelerinde 2005-07 sürecinde ABD'ye ve İsrail'e yaltaklanan yazılar arşivlerde duruyor... Michael Rubin gibi aşırı-sağcı, Amerikan emperyalizminin en şahin savunucuları ile "Türk ulusalcıları"nın işbirliği alenen ortada... Napiyordu bu adamlar? "Nasyonalist Enternasyonal" mi kuruyordu?.. Bu arada bu durumları "Ergenekon davası Türkiye'nin ABD ekseninden çıkmasının, ABD'ye direnişinin davasıdır" gibi zırva şekilde yorumlayıp, *Kurtlar Vadisi-Irak* gibi Ergenekon imalatı filmlere akılsızca destek çıkan kimi İslâmcılara da Allah akıl fikir versin diyorum... Bu hükümet sizin bu zırva kafanıza uysaydı şimdiye devrilmişti... Hükümet de bazı konularda yalpalamadı değil, ama sonradan kendine geldi...

Neyse, biz yine darbeler olurken destek verip, sonradan dönen dönmedolap tiplere geri dönelim... Bu durumun daha da komik versiyonu ise 27 Nisan darbe girişimi vesilesiyle yaşandı... 27 Nisan daha iki sene önce oldu... O geceyi hiçbir sahici özgürlükçü-demokrat unutmuyor... Türk gazeteci ve akademisyenlerinin nasıl utanç verici tavırlar içine girdiğini unutmuyoruz... Kendilerine "liberal" ya da "özgürlükçü-solcu" diyen kimileri de buna dahil... Ama özellikle CHP'liler, Kemalistler ve ulusalcılar o gün sevinçten adeta göbek atmıştı. Büyükanıt gözlerinde kahraman gibiydi... Aynı adamlar bugün utanmıyorlar ve 27 Nisan darbe girişimine denmedik lafı bırakmıyorlar... Yaşar Büyükanıt'a şamaroğlanı muamelesi yapıyorlar... CHP kurumsal olarak Büyükanıt'tan nefret ediyor... İki gün evvel 32. Gün programında CHP'li Şahin Mengü bana "27 Nisan yargılanmalı, hükümet bunu yapsın" deyip durdu... Bizlerin farklı düşünmesi beklenebilir mi? Elbette 27 Nisan özel bir dava konusu olarak yargıya intikal etmeli ve sorumlular yargılanmalı... E iyi de, zamanında, bunlar görevdeyken niye bu darbe heveslilerine yalakalık yaptınız? Niye desteklediniz?

"27 Nisan AKP'nin yüzde 47 oy alabilmesi için yapılmış bir Fethullahçı komplosudur" diyebilecek tiyette gazeteciler ve akademisyenler var bu memlekette... Aslında Büyükanıt'a tepkilerinin sebebi de bu darbe girişiminde başarısız olması yüzündendir... Dolmabahçe sonrası geri çekilmesindendir... "Büyükanıt yargılsın, ceza alsın" derken de "Bu AKP'yi deviremedin Yaşar Paşa. Çek bakalım cezanı şimdi..." demek istiyorlar... Hükümet de anladığım kadarıyla "Dolmabahçe mutabakatı" gereği Büyükanıt'ın üzerine gidilmesini istemiyor... Siyaseten anlaşılır bir tavır ama ilkesel olarak böyle bir şey kabul edilemez... 27 Nisan da kesinlikle yargılanmalıdır...

Peki ya şu kaypak yazarları, dansöz gazetecileri, dönmedolap akademisyenleri kim yargılayacak? Bu zihniyetler bu memlekette hiç mi utanmayacak?..

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakikatle yüzleşmenin ve affetmenin erdemi

Rasim Ozan Kütahyalı 04.11.2009

GÜNEY AFRİKA/Johannesburg

Nicedir gitmek istediğim bir ülkeydi... Tarihi en çok merakımı cezbeden coğrafyalardan birisi Güney Afrika... Bu ülkenin, özellikle son 20 yıllık tarihinden Türkiye'nin öğreneceği çok şey var...

Johannesburg beklediğimin ötesinde güzel bir şehir... Rakımı çok yüksek, tepelere kurulmuş bir şehir. Afrika deyince okurlarımızın aklına aşırı sıcak ve çöl ortamı falan gelebilir... Johannesburg tam aksine yemyeşil bir şehir. Dev bir metropol olmasına rağmen bir orman-şehir görünümünde. Apartman denen garabet bu şehirde yok. Evler o orman içine yerleşmiş. Şu an yaz başları burada, hava sıcaklaşma eğiliminde ama hiç daraltıcı değil. Dahası istisnasız hemen her öğle tatlı bir yağmur başlıyor. Johannesburg bir jakarandalar şehri... Şehir leylak bir görünüm arz ediyor. Nehir, deniz ya da göl yok şehirde ama çok yaşanılabilir bir yer...

80'leri bir şekilde yaşamış herkesin çok iyi hatırlayacağı ünlü sanatçı Yüksel Uzel buraya yerleşmiş. Şu anda bu satırları Yüksel Hanım'ın evinden yazıyorum... Malikâne gibi bir ev. Kediler, köpekler, tavus kuşları, güvercinler, kaplumbağaların etrafta dolaştığı harika bir bahçesi olan büyük bir mekân burası... Öte yandan Johannesburg'da şehrin göbeğinde, bizim Kuruçeşme'de orta karar bir apartman dairesi alabileceğiniz parayla böyle bir ev alabiliyorsunuz... Daha küçük, havuzlu ve bahçeli villalar çok daha ucuz...

Bu arada, erbabının malumudur... Güney Afrika, ırkçı bir apartheid rejiminden çıkmış bir ülke. Hollanda'dan 400 yıl önce gelmiş Afrikans denilen beyazların azınlık rejimi inanılmaz zulümler yaptı burada... Beyazların yaşadığı bölgeye zenciler giremiyordu... Eğitim imkânlarından zenciler istifade edemiyordu. Plajlara, lokantalara, sosyal mekânlara zenciler giremiyordu...

Ancak 90'ların başında bu iğrenç rejim bitebildi. Efsane lider Nelson Mandela hapisten çıktı ve devlet başkanı oldu. Zenci yönetim iktidarı ele aldığı anda, tüm beyazların mallarına el koymak gibi intikamcı bir tarzı tercih etmedi... Doğal olarak yılların ezilmişliğine karşı zenciler lehine "pozitif ayrımcılık" politikaları işliyor...

Güney Afrika Cumhuriyeti, tüm kıtanın kalbi niteliğinde... Diğer Afrika ülkelerinden akın akın göç geliyor. Dolayısıyla yoğun bir yoksulluk ve evsizlik de var. Dolayısıyla iç güvenlik noktasında problemler var... Haliyle geçiş döneminde bir ülke burası. Tamamen beyazlardan oluşan ordu, polis ve yargı teşkilatı dönüşüyor... Bu süreç sancılı geçiyor...

Fakat bu ülkeye turist ya da yatırımcı olarak gelmek isteyenler müsterih olsun... Kimi Türk turizm acenteleri gelenleri kendine sıkı sıkıya bağlamak ve özgür hareket etmelerini engellemek için abartılı bir Güney Afrika portresi sunuyor... Bize eşlik eden kimi rehberler, ırkçılığa yakın bir dille zencilerden bahsediyor. Beyaz halkı tutan Mine Kırıkkanat zihniyetiyle ülkeyi bize anlatmalarından utanç duydum açıkçası... "Biz Türklerde ırkçılık yok" deyip duruyoruz... Bu ülkenin kadim geleneğinde böyle bir hastalık yok gerçekten ama "Modern Türk insanı" diyebileceğimiz kategoride ciddi bir kesimde "Egemen olana yaltaklanmak, zayıf olanı hor görmek" diye bir hastalık var maalesef...

Öte yandan, apatheid rejiminin bitmesinin ardından yaşanan barış sürecinde Güney Afrika'nın 90'lı yıllarda hayata geçirdiği "Hakikat ve Uzlaşma Komisyonu" deneyimini Türkiye olarak örnek almamız gerektiğini düşünüyorum... Bu komisyon cezaya hükmeden bir mahkeme içeriğinde değildi, yoğun bir şiddet ortamından çıkan bir toplumda toplumsal vicdanın temizlenmesini amaçlayan bir girişimdi... İlk amaç hakikatlerin ortaya çıkmasıydı. Halka ve medyaya açık bir salonda, en yüksek düzeyden insanlar birbiriyle yüzleşti... Eski beyaz başkanlardan P.W. Botha da, Nelson Mandela'nın eşi Winnie Madikizela-Mandela da bu komisyonda sorgulandı. Beyaz hükümetin zulümleri yanında zencilerin temel siyasal örgütü ANC bağlamındaki infazlar da sorgulandı. Her şey açık açık konuşuldu... Tüm mağdurlar dinlendi. Koca bir toplum her yönüyle yaşadıklarıyla yüzleşti... Türkiye'nin yurttaşları olarak şunu bilmeliyiz ki mağdurlar önce hakikati tam anlamıyla bilmek isterler. Faillerin kim olduğunu bilmek isterler... Hakikatin inkâr edilmesi, yapılacak en büyük ahlaksızlıktır...

O hakikatin bilinmesinin ardından, elbette bir toplum için daha hayırlı olan yol uzlaşmaktır... Bizim toplumumuzun mağdurları da affetme erdemini gösterecek insanlar. Fakat şunu unutmayalım ancak failer mağdurları affedebilir... Ve yeni mağdurların oluşmaması için ortak bellek mekânlarına, müzelerine ihtiyacımız var... Yaşanan acılar yaşanmamış gibi davranmak asla barışa hizmet etmez...

Kürt meselesi başta olmak üzere İslâm meselesinde de, Alevi meselesinde de, Ermeni meselesinde de buna ihtiyacımız var bizim toplum olarak...

Yeni Türkiye'yi geçtiğimiz dönemin hakikatlerini hasıraltı ederek kuramayız... O bağlamda Güney Afrika deneyiminden öğreneceklerimiz var... Buradan Cape Town'a geçeceğim. Güney Afrika bağlamında yazmaya devam edeceğim...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güney Afrika, liderlik ve Türk burjuvazisi

Rasim Ozan Kütahyalı 07.11.2009

GÜNEY AFRİKA/Cape Town

Güney Afrika yurttaşlarının Joberg diye andığı Johannesburg'dan sonra Cape Town'a geçtim... Dediğim gibi hiçbir nehir, deniz ve göl olmamasına rağmen Joberg de yaşanılabilir bir şehir... Fakat hayatında sadece deniz kıyısında olan şehirlerde yaşamış biri olarak elbette Cape Town'u daha çok sevdim... Fakat beklenenin aksine Joberg daha hareketli bir şehir. Cape Town'da emekli yaşına gelmiş çok sayıda beyaz Avrupalı da yaşıyor. Dediğim gibi güzelliği, bakımlılığı ve imkânlarına oranla çok hesaplı bir ülke Güney Afrika... Bir yandan modern bir yaşam tarzının gerektirdiği her şey var. Bir yandan da şehirlerin hemen dibinde tümüyle geleneksel ve doğal bir kültürel hayat var burada... Tabiatın ve hayvanatın tüm güzelliğiyle çeşitliliğini sürdürdüğü "modern" bir ülke burası... Eşsiz güzellikte bir flora ve fauna...

Güney Afrika toplumu inanılmaz bir kimlik çeşitliliğine sahip... Cape Town'da bunu daha bir net biçimde fark ediyorsunuz...O kadar acılı geçmişe rağmen düşünüldüğü gibi bir departmanlaşma yok. Kuşaklar yenilendikçe iç içe geçişler, melezlenmeler, etkileşimler artıyor... Cape Town'da eşcinsel mahallesi yanında bir Müslüman mahallesi var... Bir gay bar'a çok yakın bir camide ezan okunuyor... Mesela ezan okunduğu sırada müzikler belli derecede kısılıyor. Güney Afrika Müslümanları da az buz bir nüfusa sahip değil...

İrkçılığı ve ayrımcılığı kurumsallaştıran, insanların devlet eliyle manav vitrini gibi sınıflandırıldığı bir siyasal düzeni yaşamış bu toplum, olası yeni bir hoşgörüsüzlük dalgasına karşı çok müteyakkız durumda. O sebeple bizim örnek almamız gereken mükemmel bir anayasa yapmış bu ülke... Büyük çoğunluğu teşkil eden zenci toplumunun siyasal seçkinleri, başta Mandela olmak üzere "Liderlik nedir" dersi veriyor bütün insanlığa... İrkçi rejime karşı çok daha kanlı bir kalkışmaya girişebilirdi buranın zenci halkı. 90'larda psikolojik ortam buna çok da müsaitti. Diğer birçok Afrika ülkesinin siyasal önderleri de buna benzer kalkışmalara öncülük ettiler... Avrupalı kolonyalistlerin elinden çıkan toplum bu sefer zenci diktatörlerin eline geçti. O Afrikalı toplumlar şu an

sefalet içinde ve zulüm altında yaşıyor... Güney Afrika'nın zenci siyasal seçkinleri bu yüzden abidevi şahsiyetler... Kendilerine yapılan zulmün intikamını almak yerine herkes için özgürlükçü ve adaletli bir rejimi tesis etmeye çalıştıkları için... Halen de Afrika'nın zulümden kaçan zencilerine açık bir rejim var burada. Kaldırılması çok zor bir yük bu ama bu güzel ülke bunu başarmaya çalışıyor... Yerli halkla göçmenler arası çatışmalar olduğunda hiçbir Güney Afrikalı önderden "Gelenleri kovalım, burası bizim" gibi nasyonalist söylemler çıkmıyor... "Radikalleşmeye hazır bir topluma olumlu anlamda liderlik nasıl yapılır?" dersinin ülkesi burası...

Az da olsa bir Türk nüfusu var burada. Fakat çok başarılılar... Türkiye-Güney Afrika ilişkileri her açıdan daha yakın olmalı. Ticaret hacmimiz çok az bu ülkeyle. Oysa yüklenilse artmaya çok müsait. Bu hükümet ve Bakan Zafer Çağlayan da bunun derdinde. İhracatçıları Afrika pazarına açılmaya teşvik ediyor... Fakat Güney Afrika'nın daha azimli bir Türk temsilciliği kadrosuna ihtiyaç var. Özellikle ticaret ataşeleri burayı tatil gibi görme eğiliminde. Buradaki Türklerle hiç ilgilendikleri yok... Bu durumun altını çiziyorum, Zafer Çağlayan da gereğini yapmalıdır...

Öte yandan bizim toplumdaki bu maceracı ve girişimci ruha bayılıyorum. Hiç tanımadıkları bir yere gelip çok başarılı olabiliyorlar. Buraya sıfır gelip çok ciddi şirketler kurmuş epey Türk işadamlarıyla konuştum... Bu arada Genç Siviller buraya da fahri olarak temsilcilik açmış. Ulusalıcılar aman dikkat! Bu mendebur hareket küreselleşiyor. Bilginiz olsun!!

Şaka bir yana, işadamı Vuslat Bayoğlu bu temsilcilik işini yürütüyor. Nitekim Güney Afrika Anayasası'nın ülkemizde örnek alınması bağlamında çok kıymetli girişimler yaptı Genç Siviller... Bugün de Bingöl'ün CesurBingöl olarak anılması bağlamında bir etkinlik düzenliyorlar. Ben de konuşmacı olarak bugün Bingöl'de olacağım...

Joberg ve Cape Town'dayken Dengir Fırat ve Gülşen Orhan'la da epey samimi muhabbet ettik... Kendisi kabul etmiyor ama Fırat'ı ben biraz kırgın ve kenara çekilmiş gördüm. Oysa özgürlükçü-demokratların en sevdiği politikacılardan biridir Fırat... Ben şahsen yeniden ön planda olmasını çok isterim. Türkiye'nin özgürleşmesine ciddi katkıları olacak bir adamdır... AK Parti Bursa milletvekili Ali Koyuncu'yu daha evvel tanıımıyordum. Tanıdım ve çok sevdim. Çok matrak ve sivil bir adam. Tam bir *Taraf* hayranı... İhracatçılar da gezi boyu *Taraf'a* övgüler yağdırdılar...

Övgüler iyi hoş da, bunlar biraz "gazeteye reklam vermek" olarak dönüşse dediğimde sus pus oluyorlar... Türk burjuvazisi hâlâ apoletlerin gölgesinde ürkek bir yapıya sahip maalesef...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cesurbingöl, cesur imamlar ve Taraf

Rasim Ozan Kütahyalı 11.11.2009

Güney Afrika'dan döner dönmez soluğu Bingöl'de aldım 12 Eylül'ün darbe anayasasına "Hayır!" diyen cesur insanların şehri Bingöl... Genç Siviller'in organizasyonuyla şehir tabelasını hep beraber Cesurbingöl yaptık o gün. Sonra da bir panelde özgürlükçü-sol entelektüel Ömer Laçiner ve muhafazakâr sosyolog Mazhar Bağlı ile birlikte yeni anayasa meselesini konuştuk...

Bizlerden evvel, bu darbe anayasasının reddedilmesi için 27 yıl önce mücadele vermiş Bingöllü imamlar konuştu. Özellikle başında geleneksel sarığıyla Abdullah Hoca'nın vicdan abidesi konuşması beni çok duygulandırdı... Molla Abdullah'ı dinlerken tüylerim diken diken oldu. Kuvvetle iman ettiği İslâm dini sebebiyle bu alçak darbe rejimine direnmişti... "Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytandır" ahlakına bağlı olmak zorundaydı çünkü... Allah öyle emrediyordu...

"Her Müslüman zulüm nerden gelirse gelsin direnmek mecburiyetindedir. Allah biz kullarına böyle emretmektedir. Mazlumun yanında, zalime karşı olmak Allah'ın emridir. Müslümanlar bu emre itaat etmekle mükelleftir. Bu zalim askerî cunta bizlere 'Evet' deyin diyor. Bizler 'Hayır' demeliyiz mümin kardeşlerim" diye cami kürsülerinden haykırmıştı 27 yıl önce Bingöl'ün imamları... O sayede Bingöl halkı bu direnişi gösterebilmişti... Bu haysiyetli imam efendi konuşmasının bir kısmında sesi titreyerek ve kürsüden bana bakarak *Taraf* gazetesine şükran duyduğunu belirtti. Bu sözler üzerine salon dakikalarca alkışladı... Moderatörümüz Baro Başkanı Erdal Aydemir konuşma yapmam için beni anons ettiğinde de bir *Taraf* yazarı olduğum için aynı tepkiyi verdi Bingöllüler. Yüzüm çok kızardı... Bingöl sokaklarında yürürken de tepkiler aynıydı. Tıpkı geçenlerde Batman'da şahit olduğum gibiydi... Çok sayıda insan benimle resim çekti, bana hediyeler vermek istedi. Bu davranışlar ben olduğum için değil bence. Bir *Taraf* yazarı olduğum için... Sadece iki yıl içinde diğer gazetelerin misafir odası olabilecek büyüklükte bir yerden, binbir zorluk ve sebatla Türkiye'yi değiştirmeye zorlayan özgürlükçü-demokrat direnişi bu gazete gösterebildiği için... Molla Abdullah'ın tabiriyle "Her koşulda zalime karşı, mazlumdan yana" tavır koyabildiği için bu gazete...

Bingöl'de sevinilecek başka bir şeye daha şahit oldum... Bu Zaza-Kürt şehrinde kimi diğer şehirlerimizde olduğu gibi lüzumsuz bir AKP-DTP kavgası yok. Başkan Serdar Atalay AKP'li ama şehrin DTP tabanının taleplerine de duyarlı demokrat bir başkan. DTP'nin gençleri de bu sebeple AKP'li başkanlarına saygı duyuyorlar... Tüm Kürt illerinde böyle olmalı. Sistemin kimliğini asimile etmek istediği iki hareket lüzumsuz bir kavga içinde olmamalıdır. Bu arada Bingöl Valisi İrfan Balkanlıoğlu'nu yaptığım konuşmada uyardım. Burada da bir daha uyarayım...

Ey Vali Balkanlıoğlu... Bir sergide "Edi bese" yazan bir esere sinirlenmişsiniz. "Bugün bunu yazan, yarın 'Biji Serok Apo' yazar, kaldırın bunu" demişsiniz... Bu yaptığın had bilmezliktir Vali Bey. Kendine gel... "Yarın şunu yaparlar" diyerek, insanların anadillerini yasaklayamazsın. O halkın efendisi değil, hizmetkârısın... Bingöllüler özgürce anadillerini ifade edecekler. İstedikleri dükkânda ve mekânda Kürtçe tabela asabilecekler. Asla engellemeyeceksin... Bingöllülerden ve tüm Kürt kardeşlerimden de ricam eğer herhangi bir devlet memuru anayasal haddini aşarsa, bana yazmalarıdır. Tüm devlet memurları halkın hizmetkârlarıdır. Aksi takdirde Berat Özipek'in haklı olarak belirttiği üzere açığa alınırlar...

Bunun yanında Belediye Başkanı Serdar Atalay da bize bir söz verdi... Konferans sonunda genç bir hanım "Ben Aleviyim. Ama Bingöl'de Aleviliğimi yaşayamıyorum. Bir cemevimiz yok" dedi... Bingöl Alevi nüfusu verilen göçlerle iyice azalmış. Ama varolan azınlık Alevi yurttaşlarımızın taleplerini karşılamak da belediyenin görevidir. Ya varolan cemevi tadil edilmeli ya da yeni bir mekân tahsis edilmelidir... Ben de söz verdim, gelip o açılışa katılacağım. Bingöllü Alevi kardeşlerim de Atalay'ın sözünün takipçisi olsun. Ters bir şey olursa bana yazsınlar

ya da beni arasınlar...

O konferansta cesurca söz alan Alevi genç kız, sözlerinin devamında başörtülü kardeşlerine yapılan zulümden de çok rahatsız olduğunu söyledi... Çok haklıydı. Artık bu başörtüsü yasakları da kalkmak zorunda. Üniversitelerdeki yasağın kalkıp, devlet dairelerindeki yasakların sürmesi de asla doğru değil...

Kendini bu devletin sahibi sananlar yeni Türkiye’de kimliğini inkâr etmeyen Kürt generallere, Alevi valilere, başörtülü büyükelçilere ve gayrimüslim polis müdürlerine tahammül etmek zorunda... Hepimizin bu topraklarda eşit yurttaş olarak yaşadığını herkes ama herkes hazmedecek... Güçlü Türkiye, özgür Türkiye’dir...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tek telefonla yaparsın Erdoğan! Tek telefon!

Rasim Ozan Kütahyalı 14.11.2009

Geçtiğimiz çarşamba Alevi Çalıştaylarının beşincisi düzenlendi. Çok sayıda gazeteci ve yazarın katılımıyla çok verimli ve yararlı bir toplantı oldu... Devlet Bakanı Faruk Çelik de tüm gün toplantıdaydı... Daha evvel de yazdım. Bu çalıştayların organizatör ve moderatörü Necdet Subaşı, Alevi meselesine derinlemesine vakıf olan ve her şeyden önemlisi meseleye tamamen özgürlükçü-demokrat perspektiften bakan bir akademisyen. O sebeple hiç biraraya gelemeyecek Alevi grupları bile Subaşı sayesinde aynı masada oturabiliyor...

Anladığıma göre, hükümet Alevi meselesinde adım atmak için çalıştayların bitişini bekleyecek... Bu arada kimi kendinden menkul “kanaat önderleri” Başbakan’a dahi ulaşarak, süreci baltalama arzularından vazgeçmiyorlar... Hâlâ kimi Sünni-dindar kesimler Alevilere “doğru din”in ne olduğu öğretilirse meselenin hallolacağını düşünüyorlar... Alevileri Sünnileştirme operasyonunun hikmetine hâlâ inanıyorlar... Türk devlet zihniyetiyle bu anlamda uyumlular... Hep söylüyoruz, bu devletin makbul kimlik tanımı “Laik yaşam tarzına sahip Sünni Türk (LAST)” tipolojisiydi. LAST’lardan oluşan bir toplum inşa etmek için bu devlet, Kürtleri Türkleştirmek, gayrimüslimleri Müslümanlaştırmak, Alevileri Sünnileştirmek, Sünnileri de laikleştirmek istedi... Bu yönde çok-yönlü asimilasyon politikaları yürüttü... Bu ahlaksız politikalardan mağdur olmayan kesim çok çok az bu ülkede... Fakat diğer kesime yönelen asimilasyon operasyonlarında herkes devletin yanında saf tuttuğu için bu bozuk düzen bugüne kadar bu şekilde devam etti...

Kızı okullardan devlet tarafından kovulan, fikirleri sebebiyle içeri giren İslâmcı aydınlar konu Alevilere gelince kızlarına zulmeden o devletin ceberrut diliyle konuşuyorlardı... Defalarca katledilen, asimile edilmek istenen Aleviler, başörtülü kadınlara karşı onları katlettiren devletin hükümran diliyle konuşuyorlardı... Bugüne kadar bu hep böyle oldu... İlk defa bugünlerde bu adaletsiz durumun değişebileceğinin işaretleri görünüyor...

Çalıştayda da ısrarla altını çizdim... Alevi meselesi bir dinsel mesele asla ve asla değildir. Tamamen aileden devralınan bir soy-kimliği meselesidir... Devletin muhatabı Alevilik değildir, Alevilerdir... Aleviliğin ne olduğunun devlet nazarında bir önemi yoktur. Tıpkı Kürtlüğün ne olduğunun bir önemi olmadığı gibi... Aleviler

ister inançlı ister inançsız olsunlar soylarından gelen bu kimlikleri sebebiyle ikinci sınıf yurttaş kabul edilmektedirler... O bağlamda Alevilik meselesinin "Etnik bir mesele"den hiçbir farkı yoktur... Bu topraklarda kimse Sünni bir aileden gelip 30'lu yaşlarında Alevi olmaz, olamaz... Bu bağlamda "Yahudilik" kimliğiyle çok benzemektedir Alevi kimliği... İnanç ve ritüeller içeriği vardır. Ama o kimlik kökeninden gelen biri hiç inancı olmasa da, ateist de olsa Alevi kimliğine sahiptir... Bu sebeple sosyal ve kamusal dışlanmaya muhatap olmaktadır... Devlet alanında görevi varsa Alevi kimliğini saklamak zorunda bırakılmaktadır... Devlet-dışı alanlarda da, hatta son derece laik ortamlarda da genelde Aleviler kimliklerini saklarlar... Saklamak zorunda bırakıldıkları bir atmosfer vardır. Çok laik, çağdaş, Atatürkçü isimler de Alevilere karşı küçümseyici bir bakışa sahip olabiliyor çünkü (Önümüzdeki yazı detaylı olarak bu konuya değineceğim).

Öte yandan, hangi eğilimde olursa olsun günümüz Alevilerinin tamamının ittifak ettiği temel talepler var... Birincisi, dindarlara da hiçbir yararı olmayan haftalık iki saatlik zorunlu din derslerinin seçmeli hale getirilmesi gerekiyor... Cemevlerinin yasal statü kazanması gerekiyor... Madımak'ın hepimizi birleştirecek bir İnsanlık Müzesi haline gelmesi gerekiyor... Hadi bunlar için hükümet bekliyor, hukuki bir altyapı lazım, ayrıca çeşitli sosyal maliyetleri var bu işlerin. Bunların planlanması lazım... Fakat çalıştığınız öğle yemeğinde Faruk Çelik'e ısrarla söylediğim, hemen, şu an, tek telefonla yapılabilecek işler de var...

Başbakan'ın ya da Faruk Çelik'in tek telefonuyla Sultanbeyli'de Alevilerin yaşadığı mahalleye verilen "Yavuz Selim" ismi değişir. Oradaki Alevi yurttaşlar çok çok rahatsız bu isimden. "Yavuz Selim" ismi başka bir mahalleye verilir... Yine tek telefonla, şu an "Tunceli Üniversitesi" adındaki üniversitemiz "Pir Sultan Abdal" adını alabilir. Tüm Dersim halkını çok mutlu edecek bir adımdır bu... Üstelik AK Parti'ye de oy kazandırır. Dersim Katliamı'nı meşru görebilen CHP zihniyetine de tokat gibi cevap olur bu... Nevşehir'de açılan üniversitemize de "Hacı Bektaş Üniversitesi" adı verilmelidir. Tüm Alevilerin ortak talepleri bunlar... Üstelik hiçbir sosyal, siyasi ya da ekonomik maliyeti yok!

Ey Tayyip Erdoğan... Bu adımları atmak bu kadar kolay... 24 saat açık telefonunuzdan tek bir talimatınızla bunlar hayata geçebilir... Haydi Başbakan! Yapın bunu Allah aşkına, Muhammed aşkına, Ali aşkına...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kendini saklayanların cumhuriyeti

Rasim Ozan Kütahyalı 18.11.2009

Geçen yazımda kendini "laik, çağdaş, Atatürkçü" gibi sıfatlarla anıp Alevilere karşı küçümseyici tavırlar içinde olanlardan bahsetmiştim. Bu yazıda bu konuyu detaylı olarak yazacağımı söylemiştim...

Bugünün konjonktüründe Alevi yurttaşlarımız sistemin müttefiki olarak algılanıyor... O sebeple zamanında Alevilere her türlü zulmü yapmış egemen devlet zihniyeti bugün Alevilere yandaş bir pozisyonda duruyor gibi gözüküyor... Sünni-dindarlara Aleviler arasında diri tutulacak bir gerginlik ortamından medet umuyor. Bu yönde ciddi derin yapılanma operasyonlarına da şahit olduk... Türkiye Sünni-dindar kamuoyunun belli bir kesiminde "Alevifobi" olduğunu, bu sayede derin yapılanma operasyonlarının işlevsel olabildiğini defalarca

yazdım. Kimi bölgelerimiz dikkate alındığında "Alevi-Sünni yüzyıllardır kardeşlik içinde yaşıyoruz" sözleri palavradır... Fakat dindarlar öyle de kendine "laik, Atatürkçü" diyen kimi Sünni kökenliler çok mu farklı? Bu pek "laik" kişilerde de örtük bir Alevifobi yok mu? En azından Alevilere dair küçümseyici ve aşağılayıcı bir tutum yok mu?

Bal gibi var... Son yaşadığımız Onur Öymen hadisesi de Kemalist bilinçaltının Alevi algısı konusunda dikkate değer bir örnektir. En katı Kemalist olan Alevi-Türk bile "Dersim Katliamı" noktasında egemen Sünni Kemalistlerden ayrılır. Katledilen Seyit Rıza'yı hürmetle anar. Oysa Sünni Kemalistler için Seyit Rıza "itlaf edilmiş çapulcu bir haydut"tur. Onur Öymen egemen Türk devlet adamının bilinçaltını yansıtmıştır... Oysa hiçbir Alevi bu katliama dair "Atatürk yapmışsa doğrudur" falan asla demez... "Aleviler sistemin adamı, çoğu darbeci, Ergenekoncu" gibi zırva laflar edenler de bu durumu dikkate almalılar. Alevi yurttaşlarımızın psikolojisini iyi tahlil etmeliler... Aleviler katledilirken hep devlet zihniyetinin destekçisi hatta piyonu olmuş milliyetçi/ muhafazakâr/ sağ kökenliler de gerçek bir özeleştiri sergilemek zorunda...

Olayın katliamlar dışı gündelik sosyal boyutunda da manzara hoş değil... Bu ülkenin kimi yurttaşları var olabilmek ve bir yerlere gelebilmek için kimliklerini saklamak zorunda bırakılmış haldeyse burası berbat bir ülke demektir... Bunu değiştirmek zorundayız... Medya ortamını ele alalım. Bugün ciddi sayıda kendi kimliğini saklayan Kürt, Alevi ve dindar insan malzemesi var medyada. İmam-hatipli olduğunu saklayan da var, Alevi veya Kürt olduğunu da... Bunun sebebi en "çağdaş" ortamlarda bile hâlâ Türk devlet zihniyetince makbul sayılmayan kimliklerin küçümseniyor oluşudur. Bu kimlikler aleniyet kazandığında o insanlara zarar veriyor oluşudur... Geçen hafta da medyadan kimi isimler gündeme geldi Alevilere dair aşağılayıcı laflar ettiklerine, "Bu köylülerle işim olmaz" dendiğine dair... Bunlar kimseyi şaşırtmasın. Fatih Altaylı gibi isimlerin bu kafaya sahip olduğuna dair dedikodu bilgisine gerek de yok. Zaten bu isimlerin "gerçek" kimliğinin ne olduğunu, nasıl faşizan zihniyete sahip olduklarını bilen biliyor... Fatih Altaylı aleni biçimde Eren Keskin'e "Senin gibi bir kadının üzerinden tüm ordu geçmeli" diyebildi. Sonra da bu rezil sözleri savunabildi... Gülay Göktürk'e "Bu devlet senin bacak aranı da koruyor" diyebildi Altaylı... Alevilere de, Kürtlere de, dindarlara da, Ermenilere de bakışı özünde aynıdır bu kafanın... Elbette özel hayatında daha da rahat küfreder. Gerçi yukarıdaki örneklerde görüldüğü gibi kamuya açık ortamlarda da "rahat"lığı hâlâ devam ediyor bu zihniyetin...

İşte Zafer Mutlu gibi bir isme bile Alevi-Kürt kimliğini uzun yıllar saklattıran Türk medyasındaki bu ortamdır... Fatih Altaylı tek değil çünkü. Bu faşizan kafaya sahip "laik, çağdaş" birçok adam dolu Türk medyasında... Zafer Mutlu kendi kimliğini ifade ederek bu yerlere gelemeydi. Rahmetli Ufuk Güldemir de aynı şekilde Alevi kimliğini hep sakladı. Gazeteci Yavuz Semerci ve *Nefes* filminin yönetmeni kardeşi Levent Semerci de öyle. Daha birçok örnek var...

Sanat dünyası çok mu farklı... İşte Kürt kimliğini ifade etmekten çekinmediği, asimile edilmeye direndiği için "ağır çekim" bir cinayetle katledilen Ahmet Kaya'nın ölüm yıldönümünü iki gün önce andık... "Ben Kürdüm. Kürtçe şarkı söyleyeceğim" dedi diye katledilenlerin ülkesinde elbette Hülya Avşar babasının bir Kürt olduğunu uzun yıllar ifade edemedi. Özgürce ifade etse şu an bu noktada olabilir miydi? O sebeple her yere dayılanan İbrahim Tatlıses "Kürtçe şarkı söylersen, seni Taksim'de asarız" diyen çapulculara karşı pısmak, susmak zorunda kaldı. Yılmaz&Mustafa Erdoğan kardeşler habire "Türk devletine bağlılıklarını" ispat için Mehmetçik Vakfı'na bağış yapmaya zorlandı... Mahsun Kirmızıgül yaptığı filmde "Kürt sorunu" lafını kullanmaktan bile çekindi... Bu ülkenin dışişleri bakanı olmuş Hikmet Çetin bile "Dış Kürtleri de akrabamız gibi saymamız gerektiğini ben söylersem yanlış anlaşılır, bunu senin söylemen daha doğru olur Yalım" diye kendi emrindeki memur Yalım Eralp'e adeta yalvarmak zorunda kaldı... Türkiye'nin 86 yılı böyle geçti...

Fakat bundan sonra böyle olmayacak... Cin şişeden çıktı artık...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki mesele: Kurtlar ve Bayülgen

Rasim Ozan Kütahyalı 21.11.2009

1. mesele: *Kurtlar Vadisi*

Ertuğrul Özkök, "*Kurtlar Vadisi* nasıl liberalleşti, bu dizinin Ergenekon yapımı olduğunu iddia edenler, şimdi *Kurtlar Vadisi-Gladio* ile birlikte bu ekibi yeni derin devletin mi yönlendirdiğini söyleyecekler?" diyor... *Kurtlar Vadisi* meselesine dair bir seri yazı yazdım. Kurtlar ekibiyle karşılıklı epey sayıda davamız da var...

Her şeyden önce bu ekip ve yapım hiçbir zaman liberalleşmedi. 2007 seçimleri sonrası dizinin bire bir Emniyet İstihbarat kaynaklarından argümente edildiğini ilk yazan benim. Bu durumdan da memnun olmadığımı defalarca söyledim. O zaman dindar camia ve Gülen hareketinin kimi mensupları "Aman dokunma, şu an iyiler. 2003-06 arası suçlu Soner Yalçın'dı" deyip duruyorlardı... Bense meselenin bir zihniyet meselesi olduğunu hep söyledim... Bizim gazetedeki Aytaç&Uslu ikilisi ve kimi İslâmcı yazarlar da bu projeyi övüp duruyordu. Kontr-Ergenekon taktikleriyle Ergenekon ahtapotuyla mücadele edilmeyeceğini hep söylüyorum. Bu ülkenin yeni derin yapılanması olmak isteyenlerin karşısına ilk bu ülkenin özgürlükçü-demokratları dikilecektir...

Zaten dizi bu yılın üç aylık arasından sonra Veli Küçük'e yakın Askerî İstihbarat birimlerinin karşı-müdahalesiyle "Ne şiş yansın, ne kebab" bir çizgiye döndü. Polat Alemdar dansöz bir tip haline geldi... Veli Küçük'ü temsil eden İskender Büyük'ün "Esasen devletini seven ama kandırılmış" bir adam olduğu iddiası dizide işlenmeye başlandı. Yani 2003-06 arası Ergenekon projesi olarak Askerî İstihbarat birimlerinin yönlendirmesiyle yürüyen dizi, önce 2007-09 arası Emniyet İstihbarat'ın kontrolüne geçti. Sonra da "Ortaya karışık" bir hale geldi... Tam bu arada da Doğan grubuna geçti...

Kurtlar Vadisi-Gladio filmini seyrettim. Bu filmde Veli Küçük'ü temsil eden karakter bir anti-kahramandan gerçek bir kahramana doğru evriliyor. Fakat bu filmde Şener Eruygur, İbrahim Fırtına ve Özden Örnek'in darbeye açıkça niyetlendikleri de gösteriliyor. "Notacı Paşa" diye ifade edilen Aytaç Yalman darbeye katılmaktan son dakikada vazgeçiyor. Yetim diye ifade edilen Hilmi Özkök'e bu generallerin ettiği laflar da bu filmde var... Fakat Veli Küçük burada da kandırılmış adamı oynuyor... Aslında vatanını gerçekten seven, kahraman, civanmert, devleti için her şeyi yapabilecek ama "büyük güçlerce" kullanılmış adam tipinde İskender Büyük... Filmde adıyla saniyla yer alan Cem Ersever de "Özünde devletini seven iyi ama kullanılmış adam" pozunda sunuluyor izleyiciye... Bu durum "liberal" bir durum değil Ertuğrul Özkök, kepaze bir durum...

Ülkedeki siyasi hava değişince zamanında Şener Eruygur'un en yakın adamları Levent Ersöz ve Hasan Atilla Uğur'la enseye tokat olan, telefon konuşmalarının kayıtları MİT raporlarına kadar düşmüş bu ekip şimdi bu generallere yükleniyor... Ergenekon yapılanması içindeki yeni gelişmeler *Kurtlar Vadisi-Gladio* filminin de

yapısına yansıyor...

Ertuğrul Özkök... Bir zamanlar sizin gazeteniz de amiral gemisi gibi değil JİTEM ekip otobüsü gibi davranırdı. Tam JİTEM zihniyetinin istediği manşetleri atardınız. Siz ve adamlarınız ne yazılar yazdınız. Kimse unutmadı onları... Şimdi siz de Kurtlar ekibi gibi "Bir böyle, bir şöyle" manşetler atmaya başladınız... Siz niye değişiyorsanız, *Kurtlar Vadisi* de o sebepten değişiyor... Çünkü gerçek özgürlükçü-demokratların gayretleriyle bu ülkedeki siyasal atmosfer değişiyor... Dolayısıyla kimilerindeki bu değişim "seve seve" bir değişim değil... Nasıl bir "SS" değişimi olduğunu siz benden iyi bilirsiniz...

2. mesele: Okan Bayülgen

Helin Avşar'a verdiğim söyleşide söylediklerime bir TV programında cevap vermiş. Çeşitli sitelerde haber olmuş... Benim kişilerle bir derdim yok. Kendi kişiliğimin de bir önemi yok, sözlerimin var... Derdim bağcı dövmek değil, üzüm yemek. Mesela geçen haftaıçi tarihe geçen bir program yaptı Bayülgen. Mükemmel-ötesi bir programdı. Sabaha kadar seyrettim... "Nefret suçları" üzerine bir programdı. LGBTT haklarına ve etnik/cinsel/dinsel her türlü nefret söylemlerine dair ahlaki ve vicdani olarak üst seviyede bir program yönetti Bayülgen. Bu ülkede az konuşulan bir ezilenler grubu var. LGBTT diye anılan insanlarımız. Başta Kürşat Kahramanoğlu olmak üzere herkes programda çok isabetli konuştu. Serdar Turgut gibilerin nasıl "nefret suçu" işlediği ifade edildi. İnsanları kimliklerinden ötürü aşağılayan ve suçlayan ahlaksız anlayış deşifre edildi... Böyle bir Bayülgen'e karşı tüm sözlerimi geri alırım ve onu alkışlarım... Ama aynı Bayülgen verdiği bir söyleşide şöyle diyen de bir adam...

"Fransa diye bir yer yok artık. Araplar ve zenciler Marsilya'dan kuzeye doğru işgal ediyorlar ülkeyi. Yakında Araplardan başka bir şey kalmayacak. Fransızlar doğurmuyor ki çünkü. Herifler acayip çoğalıyorlar. Çoğaldıkça da sosyal eşitlik bahanesiyle devleti soyuyorlar."

Benim derdim Bayülgen'le değil, bu sözlerle... Bu sözlerle yansıyan ırkçı/faşist zihniyetle... Le Pen bile bu kadar faşist sözler edemez... Fakat bunu Bayülgen doktrinal bir bilinçle yapmıyor, "kendiliğinden" bir şekilde çıkıyor bu sözler... Başka böyle huyları da var... Ama herkesin gafletleri olabilir... Mühim olan iyi niyetle değişebilme iradesini göstermektir...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki mesele: Kurtlar ve Bayülgen

Rasim Ozan Kütahyalı 21.11.2009

1. mesele: *Kurtlar Vadisi*

Ertuğrul Özkök, "*Kurtlar Vadisi* nasıl liberalleşti, bu dizinin Ergenekon yapımı olduğunu iddia edenler, şimdi *Kurtlar Vadisi-Gladio* ile birlikte bu ekibi yeni derin devletin mi yönlendirdiğini söyleyecekler?" diyor... *Kurtlar*

Vadisi meselesine dair bir seri yazı yazdım. Kurtlar ekibiyle karşılıklı epey sayıda davamız da var...

Her şeyden önce bu ekip ve yapım hiçbir zaman liberalleşmedi. 2007 seçimleri sonrası dizinin bire bir Emniyet İstihbarat kaynaklarından argümente edildiğini ilk yazan benim. Bu durumdan da memnun olmadığımı defalarca söyledim. O zaman dindar camia ve Gülen hareketinin kimi mensupları "Aman dokunma, şu an iyiler. 2003-06 arası suçlu Soner Yalçın'dı" deyip duruyorlardı... Bense meselenin bir zihniyet meselesi olduğunu hep söyledim... Bizim gazetedeki Aytaç&Uslu ikilisi ve kimi İslâmcı yazarlar da bu projeyi övüp duruyordu. Kontr-Ergenekon taktikleriyle Ergenekon ahtapotuyla mücadele edilmeyeceğini hep söylüyorum. Bu ülkenin yeni derin yapılanması olmak isteyeceklerin karşısına ilk bu ülkenin özgürlükçü-demokratları dikilecektir...

Zaten dizi bu yılın üç aylık arasından sonra Veli Küçük'e yakın Askerî İstihbarat birimlerinin karşı-müdahalesiyle "Ne şiş yansın, ne kebab" bir çizgiye döndü. Polat Alemdar dansöz bir tip haline geldi... Veli Küçük'ü temsil eden İskender Büyük'ün "Esasen devletini seven ama kandırılmış" bir adam olduğu iddiası dizide işlenmeye başlandı. Yani 2003-06 arası Ergenekon projesi olarak Askerî İstihbarat birimlerinin yönlendirmesiyle yürüyen dizi, önce 2007-09 arası Emniyet İstihbarat'ın kontrolüne geçti. Sonra da "Ortaya karışık" bir hale geldi... Tam bu arada da Doğan grubuna geçti...

Kurtlar Vadisi-Gladio filmini seyrettim. Bu filmde Veli Küçük'ü temsil eden karakter bir anti-kahramandan gerçek bir kahramana doğru evriliyor. Fakat bu filmde Şener Eruygur, İbrahim Fırtına ve Özden Örnek'in darbeye açıkça niyetlendikleri de gösteriliyor. "Notacı Paşa" diye ifade edilen Aytaç Yalman darbeye katılmaktan son dakikada vazgeçiyor. Yetim diye ifade edilen Hilmi Özkök'e bu generallerin ettiği laflar da bu filmde var... Fakat Veli Küçük burada da kandırılmış adamı oynuyor... Aslında vatanını gerçekten seven, kahraman, civanmert, devleti için her şeyi yapabilecek ama "büyük güçlerce" kullanılmış adam tipinde İskender Büyük... Filmde adıyla sanıyla yer alan Cem Ersever de "Özünde devletini seven iyi ama kullanılmış adam" pozunda sunuluyor izleyiciye... Bu durum "liberal" bir durum değil Ertuğrul Özkök, kepaze bir durum...

Ülkedeki siyasi hava değişince zamanında Şener Eruygur'un en yakın adamları Levent Ersöz ve Hasan Atilla Uğur'la enseye tokat olan, telefon konuşmalarının kayıtları MİT raporlarına kadar düşmüş bu ekip şimdi bu generallere yükleniyor... Ergenekon yapılanması içindeki yeni gelişmeler *Kurtlar Vadisi-Gladio* filminin de yapısına yansıyor...

Ertuğrul Özkök... Bir zamanlar sizin gazeteniz de amiral gemisi gibi değil JİTEM ekip otobüsü gibi davranırdı. Tam JİTEM zihniyetinin istediği manşetleri atardınız. Siz ve adamlarınız ne yazılar yazdınız. Kimse unutmadı onları... Şimdi siz de Kurtlar ekibi gibi "Bir böyle, bir şöyle" manşetler atmaya başladınız... Siz niye değişiyorsanız, *Kurtlar Vadisi* de o sebepten değişiyor... Çünkü gerçek özgürlükçü-demokratların gayretleriyle bu ülkedeki siyasal atmosfer değişiyor... Dolayısıyla kimilerindeki bu değişim "seve seve" bir değişim değil... Nasıl bir "SS" değişimi olduğunu siz benden iyi bilirsiniz...

2. mesele: Okan Bayülgen

Helin Avşar'a verdiğim söyleşide söylediklerime bir TV programında cevap vermiş. Çeşitli sitelerde haber olmuş... Benim kişilerle bir derdim yok. Kendi kişiliğimin de bir önemi yok, sözlerimin var... Derdim bağcı dövmek değil, üzüm yemek. Mesela geçen haftaıçi tarihe geçen bir program yaptı Bayülgen. Mükemmel-ötesi bir programdı. Sabaha kadar seyrettim... "Nefret suçları" üzerine bir programdı. LGBTT haklarına ve etnik/cinsel/dinsel her türlü nefret söylemlerine dair ahlaki ve vicdani olarak üst seviyede bir program yönetti

Bayülgen. Bu ülkede az konuşulan bir ezilenler grubu var. LGBTT diye anılan insanlarımız. Başta Kürşat Kahramanoğlu olmak üzere herkes programda çok isabetli konuştu. Serdar Turgut gibilerin nasıl "nefret suçu" işlediği ifade edildi. İnsanları kimliklerinden ötürü aşağılayan ve suçlayan ahlaksız anlayış deşifre edildi... Böyle bir Bayülgen'e karşı tüm sözlerimi geri alırım ve onu alkışlarım... Ama aynı Bayülgen verdiği bir söyleşide şöyle diyen de bir adam...

"Fransa diye bir yer yok artık. Araplar ve zenciler Marsilya'dan kuzeye doğru işgal ediyorlar ülkeyi. Yakında Araplardan başka bir şey kalmayacak. Fransızlar doğurmuyor ki çünkü. Herifler acayip çoğalıyorlar. Çoğaldıkça da sosyal eşitlik bahanesiyle devleti soyuyorlar."

Benim derdim Bayülgen'le değil, bu sözlerle... Bu sözlerle yansıyan ırkçı/faşist zihniyetle... Le Pen bile bu kadar faşist sözler edemez... Fakat bunu Bayülgen doktrinal bir bilinçle yapmıyor, "kendiliğinden" bir şekilde çıkıyor bu sözler... Başka böyle huyları da var... Ama herkesin gafletleri olabilir... Mühim olan iyi niyetle değişebilme iradesini göstermektir...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Faşizmin başkenti: İzmir

Rasim Ozan Kütahyalı 25.11.2009

Evet... Artık lafı hiç eğip bükmeden açıkça söylemenin vakti gelmiştir...

İzmir, faşizmin başkenti haline gelmiştir... İzmir, Türkiye'nin yeni Maraş'ıdır...

1978'in Maraş'ına benzer bir şekilde toplumun farklı kesimlerinden sivillerin boğazlaşma ihtimalinin en yüksek olduğu yer İzmir'dir... Bu etnik boğazlaşma ihtimalinin olduğu diğer bir şehir olan Mersin'de taraflar belli bir sağduyu zemininde uzlaştığı için Ergenekon'un Mersin planı geçersiz hale geldi. Bu yaz başlarında Mersin'de incelemelerde bulundum. Yan yana olan ve olası provokasyon ihtimallerine birlikte karşı koyan DTP'li ve MHP'li iki belediyeyi de, iki partinin il başkanlarını da tebrik ettim... Ama benim tüm sülalemin yaşadığı şehir, memleketim İzmir o durumda değil...

Ergenekon yapılanmasının İzmir operasyonu büyük başarıya ulaştı... Laikçi bir zeminden beslenen ulusalcı-faşizm mayası İzmir'de tuttu... DTP konvoyunun taşlanması, DTP'lilere saldırılması asla sürpriz değil... Bu saldırıya öncülük edenler bozkurt işareti yapan, kendine ülkücü diyen gruplar... Fakat görüntüleri dikkatle incelediğinizde kendi halinde İnönü Caddesi'nde dolanan ortasınıf İzmir halkının da hemen galeyana gelip, saldırıya katılmış olduğunu görüyorsunuz...

Daha evvel kaç defa yazdım... İzmir'in psikolojisi bozuk... 12 ay boyunca evlerinde ve işyerlerinde sürekli bayrak ve Atatürk resmi asan bir şehirden bahsediyoruz... Bu bayraklar haybeye de asılmıyor... Bu bayrak ve Atatürklerin muhatabı şehrin Kürtleri ve İslâmî yaşam tarzına sahip sakinleri... Ulusalcı-faşizmin iç düşman gördüğü yurttaşlarımız... İzmir'in işlek merkezlerinde biraz gezen herkes bu sakat psikolojik ortamı

hissedebilir... İşte bu saldırılardan sonra da İzmir'in en işlek ortası sınıf caddesinde inadına daha da çok bayrak asılı durumdaymış... Böyle bir feci olay yaşanıyor. Bu yapılan ayıp görülmüyor, hatta bundan gurur duyuluyor...

Şu an TBMM çatısı altındaki en ırkçı-faşist milletvekilinin İzmir'den çıkması da tesadüf değil... Bir insana "Onun anneanesi Ermeni zaten" diyerek küfrettiğini zannedecek kadar zavallı bir kişi şu an İzmir'in en popüler milletvekili... Türkiye'nin barış sürecini sabote etmek için her provokasyonu yapmaya yeltenen de aynı kişi... İzmir'e "Uygar, çağdaş şehir" demeyi çok seviyoruz... Uygar bir şehirde böyle insanlık düşmanı bir faşist en sevilen milletvekili mi olur? Buna uygarlık değil, barbarlık denir...

Evet, şu an İzmir barbarlığın istilası altındadır... Entelektüel hayatı hiç olmayan, doğru düzgün yayınevi ve dergisi olmayan şehrimiz İzmir nedense tüm ırkçı, faşist, kana susamış yayın organlarının ve derneklerin başkenti durumundadır. İç savaş kışkırtıcılığı yapan yayın organları niye hep İzmir'den çıkıyor?.. Kimisi kendine "sol" diyen, kimisi İslâm-öncesi Türklüğü yücelten garip isimli dernekler ve dergiler niye bu şehirde ikamet edip, belli popülariteye ulaşabiliyor? Çünkü İzmir'in paranoyak ve hastalıklı zihinsel iklimi şu an faşizm üretiyor... Bu faşist hareketler de o iklimde hayat buluyor...

"Kürtlerden alışveriş etmeyin" diyorlar... "Kürt sorunu yoktur, Kürt istilası vardır" diyorlar... Hrant Dink suikastı için "Türkiye bir düşmanını kaybetti, hoş gidişler ola" diyorlar... İzmir'in ileri gelenleri "Bunlar marjinal gruplar" diyerek kendini kandırdı hep... CHP'nin ırkçı-faşist İzmir milletvekilinin bu kadar popüler olması nedir peki? Narlıdere'den Bostanlı'ya kadar tüm sahil şeridinde viyadüklere, tünellere, köprülere yazılmış "Bir cana, bin can isteriz", "Dünya Türk olacak" yazıları nedir peki? Bu manyakça yazılar nasıl "Uygar İzmir"lileri rahatsız etmez?

Niçin en sert, en faşizan MHP tabanı İzmir'dedir? MHP'nin İzmir milletvekili adaylarından bir tanesi Diyarbakır Cezaevi'nde Kürt mahkûmlara canlı fare yediren, insanların kafasını bok çukurlarına sokarak nefessiz bırakan işkenceci subayı utanmadan savunmuştu... "Diyarbakır Cezaevi'nde yapılanlar hukuka uygundur. Esat Yıldırım o cezaevinde vatan savunması yapmıştı" diyebildi İzmir'in bu faşist MHP'li avukatı...

Sonra tüm Göztepe, Karşıyaka ve Altay taraftarlarına soruyorum... Niçin tüm Kürt amigoları en çok küfür yedikleri ve saldırıya uğradıkları şehrin İzmir olduğunu söylemektedir?

Niçin Türkiye'nin en popüler faşist yazarı İzmirli olmakla övünen biridir? İki İngiliz taraftarın katledilmesinden memnun olup "Two size" diye manşet attıran, Kürtlere ve dindar insanlara köşesinden sürekli hakaret eden bir mahlûk nasıl "Uygar şehir İzmir"ın en sevdiği yazar olur? CHP ve MHP'nin en faşizan isimlerinin İzmir'den çıkması tesadüf mü? Bu faşist politikacılar ve yazarlar, bu şehirde taban bulmasalar bu hastalıklı açıklamaları yapabilirler mi? İzmir uygar ve çağdaş bir şehir olsaydı, bu insanları kınar, protesto eder, özür dilemek zorunda bırakırdı... Oysa bu barbarlık İzmir halkının ciddi kısmı tarafından onaylanıyor... En çok onaylayanlar da en "çağdaş, laik, uygar" olduklarını iddia edenler...

Evet, İzmir şu an faşizmin başkentidir. Kana susamış Ergenekon canileri İzmir'i karıştırmak için pusuda beklemektedir... İzmir'le ilgili hem güvenlik, hem istihbarat, hem de hukuk bağlamında acil önlemler alınması gerekmektedir... Yoksa bu şehir kan banyosuna dönebilir...

İzmir nasıl faşist oldu

Rasim Ozan Kütahyalı 28.11.2009

Son yazım üzerine İzmirli hemşehrilerimden aldığım tepkinin haddi hesabı yok... "Medeni" İzmir'imizin yerel medyasında bana hitaben doğrudan "S... git" diye yazan, "Buraya gelme seni fena benzetiriz" diyen yazılar çıktı... İşin ilginç, bu tür yazıları yazarlar da kadın yazarlar... Hani şu sadece mini etek giymekle "uygar ve çağdaş" olduğunu sanan İzmir'imizin tipik kadınlarından... Bana küfretseler de olsun, ben İzmir kadınının çaçaronluğunu severim... Hele İzmir'in kısıtlı, kıt sosyal ve kültürel hayatına mahkûm kalmış kadınların öfkesini daha da anlıyorum...

İzmirli kadının ruhu özgürdür, kural tanımaz, doğru... Ama o özgürlüğü tam olarak İzmir'de değil İstanbul'da yaşayabilir. İstanbul'da kendini tam olarak ifade edebilir... İzmir görüntüde açık ama özde kapalı ve kısıtlayıcı bir şehirdir. O görüntü illüzyondur... İzmir'imizin gururu, İzmirli kadın modelinin en güzel örneği Sezen Aksu İzmir'de kalmak zorunda olsaydı ne olurdu?.. Zaten hiç bir kalifiye İzmirli kendi şehrinde kalamıyor...

Ey İzmirli hemşehrilerim... Artık lütfen kendimizi kandırmayalım, dürüst olalım... İktisadi ve kültürel olarak sürekli gerilemekte olan bir şehir İzmir'imiz... Çağı ıskalayan, çağdışı kalmakta olan bir şehir İzmir'imiz... İhracat limanı sahibi şehrimizin Türkiye ihracatındaki payı sürekli düşüyor. 1926'da yüzde 43 iken 1981'de yüzde 22, şimdi ise yüzde 10'lara kadar düşmüş durumda... Aylık 1500 lira alabilen bir makine mühendisi "Maaşım çok iyi" diyor şehrimizde... Tam bir taşra şehri haline geldi İzmir... Kültürel açıdansa sübvansede edilerek yaşayan devlet girişimleri olmasa sıfır bir haldeyiz. Entelektüel önemi olan hiç bir yayınevi yok İzmir'in, ciddi hiçbir sanat topluluğu yok... Ortaöğretimde çok başarılı okulları var İzmir'imizin ama İstanbul ve Ankara'dakilerle kıyaslanabilecek nitelikte bir üniversitesi yok, düzgün bir bilim hayatı yok... Rekabet gücü yüksek, küresel vizyonu olan firmaları yok, varolan da kaçmak istiyor... Görüntüde olup esasen içi boş olan çakma bir burjuvazimiz var... Aynı şekilde büyük markaların çakmalarından giyinilen, İstanbul'da olanın kötü bir taklidi olan herkesin birbirini tanıdığı ve denetlediği sıkıcı bir eğlence hayatı var İzmir'imizin... İşin eğlence ve çılgınlık kısmının da içi boş yani... Özellikle İzmir'in genç kızları birçok şeyi gizleyerek, saklayarak yaşamak zorunda kalıyor şehrimizde. İstanbul'da olduğu gibi açık ve özgürce yaşanmıyor... İzmir'in "Batılı hayat tarzı" da çakma maalesef... İzmir'in en kalburüstü semtlerinde bile "Laf olur, söz olur, el ne der" ideolojisi hâlâ hâkim. O sebeple İzmir'imizin özgür ruhlu kızları bu "mahalle baskısı"ndan kaçmak için İstanbul'a akın ediyor... Zaten "İzmir efsanesi"ni yaratanlar da İstanbul'a kaçmış İzmirililerdir... Fakat bu lafların şehir olarak İzmir'imize hiçbir yararı yok!! Ancak burada yaşayan biz İzmirililerin kendini tatmin etmesine yarıyor... İzmir'e yararlı olmak için bu içi boş "İzmir Efsanesi"ni yıkmak şarttır... İstanbul'daki İzmirililerin bu palavraları İzmir'in daha da gerilemesine yol açmaktadır... Ben İzmir'i çok sevdiğim ve hâlâ tutkuyla bağlı olduğum için bu kadar net ve sert yazıyorum... Eşine az rastlanır bir liman topografyasına sahip olan, tüm çocukluğumun geçtiği Güzelyalı'sı ve Kordonboyu ömre bedel olan İzmir'imiz İstanbul medyasına hâkim "İzmirlilik" geyiklerinden çok daha önemlidir... Ve şehrimiz sürekli bir çöküş halindedir...

Bu arada, Başkan Aziz Kocaoğlu da "Faşizmin başkenti: İzmir" yazımdan dolayı bana etmediği lafı bırakmamış. Geçen sene karşı karşıya geldiğimiz TV programından bahsetmiş. Beni ağır bir dille kınamış... Dün İzmir'den bir sürü yayın organından beni aradılar, cevabımı sordular...

Bak Aziz Başkan... Sen beni kınayacağına kendi partinden olan, bu ülkenin cumhurbaşkanına "Ermeni tohumu"

diyerek hakaret ettiğini sanan arkadaşını kına. Gerçekten demokrat bir başkansan, yiğit bir adamsan İzmir'i rezil eden bu faşistin İzmir'e yakışmadığını ifade edersin... İzmir'deki faşizm atmosferini yaratan zihniyet senin partinin içinde... Bu kadın işlediği suçtan dolayı özür de dilemedi. Yine İzmir'den yayın yapan "Kürtler kardeşimiz değil, düşmanımızdır" diyen faşist bir dergiye röportaj verdi. Irkçı sözlerinin arkasında durdu... Bu kadın bir meczup olarak görülse sorun yok. Tam aksine şu an İzmir'in en popüler milletvekili bu kişi. Yanlış mı?.. Sen bir Alevisin Aziz Başkan... Katliamlar görmüş, bu devletin zulmünü çekmiş bir halkın evladısın. Bunları tasvip etmediğini biliyorum. Kürtlerle de empati kuracağını sanıyorum... Söylediklerimin ciddi olduğunu sen de biliyorsun... İzmir'in ruh hali yukarıda saydığım "gerileme ve çöküş" psikolojisi sebebiyle iyi durumda değil... Suçlayacak kurban arıyor standart İzmirli Türk... İzmir'in Kürt sakinlerinden o kadar çok teşekkür mektubu ve telefonu aldım ki inanamazsın...

İzmir'imizin gururu Sezen Aksu bile barışı desteklediği için ne tepkiler aldı şehrimizden... Yılmaz Özdiller değil, Sezen Aksular bizim gururumuzdur... İki birden olamaz... Bu Hitler de, Mozart da Almanların gururudur demekle eşitir...

Özetle, İzmirli kendini sorgulamak ve kendine gelmek zorunda...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Faşizmin başkenti: İzmir -2

Rasim Ozan Kütahyalı 02.12.2009

İzmir tartışmaları çok yararlı... İzmir'in buna ihtiyacı var... Benim için İzmir çok değerli. Tüm sülalem orada yaşıyor. Benim ve ailemin üç kuşak hafızası İzmir anıları ve hikâyeleriyle dolu... İstanbul'a gelip İzmir'i unutmuş ancak "İzmirliyiz. Biz daha moderniz" geyikleri yapanlardan değilim ben. Bir ayağım İzmir'de... İstanbul'u özellikle Boğaziçi'ni ne kadar çok sevsem de, İzmir'i özellikle de Güzelyalı ve Kordonboyu'nu özlüyorum sık sık... Memleketimin, İzmir'in kendini kandırmaktan kurtulmasını istiyorum. İzmir gerçeklerle yüzleşmeli ve içinde olduğu fetret döneminden çıkıp bir restorasyon sürecine girmeli artık...

Evet, yine söylüyorum İzmir faşist hareketlerin merkezi haline gelmiştir... Ayhan Aktar bizim gazetede çok güzel izah ederek yazdı bunu. Ahmet Kekeç *Star*'da yazdı. Hem bu yazıları hem de şu an İzmir'de yaşayan Neslihan Acu'nun *medyatava.com*'da yazdıklarını dikkatle okumalı bence İzmirliiler...

Başkan Aziz Kocaoğlu, Kutlu Esendemir'e verdiği röportajda İzmir'e dair herkesin gördüğü temel gerçekleri inkâr etmeye ve bana karşı kontratak yapmaya devam etmiş... "İzmir'e faşist diyenin kendisi faşisttir" demenin ne anlamı var? Laf mı yarıştırıyoruz... Liberalizm üzerine, benim liberal olup olmadığım üzerine sözler de söylemiş Kocaoğlu... Daha evvel de söyledim. Aslında benim Kocaoğlu'nun kişiliğine sempati var. Kocaoğlu'nun CHP'nin anadamar çizgisinden daha ilerde bir adam olduğunu düşünüyorum... Aziz Kocaoğlu aslında Kemalist değildir. Eski TKP'lidir. Marksist müktesebattan gelir... CHP içinde Kemalizm'e mesafeli solcular da var. Bir şekilde orada siyaset yapmaya devam ediyorlar. Kocaoğlu'nun birçok konuda bizim Nabi Baba'dan yani TKP'nin son genel sekreteri Nabi Yağcı'dan farklı düşündüğünü sanmıyorum. Enternasyonal Marksizmi iyi

bilen kimi TKP'liler Şu an Türkiye'yi doğru yorumlayan taraftalar... SyleŐisinden anladığım kadarıyla Aziz Başkan siyaset felsefesi üzerine konuşmayı seviyor. Bu işleri sevdiği kadar bizim İzmir'in metro hattını da bitirse güzel olur tabii... Beş yılda beş santim metro yapılamadı İzmir'de... UlaŐım felç olmuş halde... DTP konvoyuna saldıırılan Hatay Caddesi'nin tam göbeği, büyük bir alan beş yıldır oyuk olarak duruyor. Arabalar ve otobüsler dar ara sokaklardan gitmek zorunda kalıyor. İŞin kötüsü millet de buna aldıŐtı... İnanılmaz bir keŐmekeŐ var...

Ben İzmir'e dair yazılarımda Şehir hayatına dair bu temel meselelere de girmedim. Bunların ötesinde bir durumdan bahsettim... Ve somut sorular sordum... Hem Başkan hem de tüm bana öfke kusan İzmirli hemşehrilerim, gazeteciler, yazarlar Şu sorulara cevap versin...

CHP İzmir Milletvekili Canan Arıtman ırkçı bir isim değil midir? Cumhurbaşkanı'na "Senin anneannen Ermeni. Sen Ermeni tohumusun" diyen bu kişi Şu an İzmir'in en popüler milletvekili değil midir? Aziz Başkan'ın dediği üzere "İzmir faşizmin önünde engel" ise faşist laflar eden ve hâla da bu faşist sözlerinin arkasında duran bu kişi neden CHP'den ihraç edilmemektedir? Haydi ihraç iŐlemini bıraktık, neden kimse tarafından kınanmamaktadır? Tüm farklı kimliklere, kültürlere saygılı İzmir'imize ne oldu da bu ırkçı-faşist politikacı "en saygın isim" haline geldi? Üstelik biz İzmir halkı tepkimizi net gösteren insanlarızdır. Zamanında bizim tüketici tepkimiz sebebiyle birkaç firma fiyat indirmek zorunda kalmıştı. Niye Aziz Başkan başta olmak üzere İzmir'in başlıca sivil örgütleri bu faşizmi protesto etmiyor?

Aynı Şekilde Arıtman'ın gururla röportaj verdiği "Kürtler kardeşimiz değil, düşmanımızdır" spotuyla çıkan "sol" dergi İzmir'den yayın yapıyor... Bu derginin en çok satış yaptığı yer İzmir... Sürekli TCK 216. madde uyarınca suç işleyen, sürekli Türkleri Kürtlerle savaşmaya çağırın, insanları kin ve düşmanlığa alenen tahrik eden bu derginin sokaklarda göstere göstere satıldığına çok Şahit oldum İzmir'de... Bu ırkçılığa, bu faşizme neden sivil tepki koymaz İzmirli? Neden bu faşist hareketler en çok müŐteriyi İzmir'den buluyor? "Kürtlerden alışveriş etmeyin, lahmacun yemeyin. İstilacı Kürtleri defedin" demek ifade özgürlüğüne girmez. Bu konuda gerekenin yapılması için Aziz Kocaoğlu yönetimi neden bir çağırıda bulunmuyor? İvira zırvıra dava açmaya bayılan Türk savcılarının eli neden bu "cinayet çağırıları" konusunda armut topluyor?

Narlıdere'den Bostanlı'ya kadar viyadklerde, köprülerde yazan "Bir cana, bin can isteriz" yazıları neden hâla silinmedi Aziz Başkan? MHP İzmir İl Başkanı Müsavat DerviŐoęlu Diyarbakır Cezaevi'ndeki işkenceleri savunan, insanlara canlı fare ve bok yedirmeyi "hukuka uygun" diye niteleyen kişiyi niye milletvekili adayı gösterdi? İzmir'de yaşayan yüz binlerce Kürt yurttaşımıza hakaret değil mi bu? AK Parti İzmir teşkilatı zaten nal toplayan bir teşkilat, onlara hiç girmiyorum. Aziz Başkan'ın en büyük başarısı, karşısında böyle uysal ve çakma bir muhalefet yaratabilmesi zaten... Arsenikli su meselesinde AK Partililerin ıkıp "Başkanımız haklıdır. Suyumuz harikadır" diye canlı yayında bir su içmedikleri kaldı...

Aziz Kocaoğlu başta olmak üzere, tüm İzmir ileri gelenleri Şehrimizde yükselen faşizm konusunda düşünmek ve gereğini yapmak zorundadır...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon zihniyeti ve çakma liberaller

Rasim Ozan Kütahyalı 05.12.2009

2004 yılının kuvvet komutanları ifade vermeye çağrıldı... O döneme dair sorgulanacaklar... Ergenekon soruşturması tartışmasız asrın davasıdır. Bu özelliğini de "Acaba bir derin yapılanma mı var? Araştıralım bakalım. Hukuk gerçekleri ortaya çıkarsın" tipi bir argümandan almaz... Bu argüman kaypakçadır. Türkiye'de yaşayan herkes Türk devlet sisteminin yeraltı örgütlenmesi mahiyetinde bir Türk derin yapılanmasının varlığını bilir... Bu derin yapılanma da "devlet için" akla gelebilecek her türlü ahlaksızlığı ve onursuzluğu yapabilecek bir zihniyet yapısına sahiptir... Bunun adı da önemli değil... Ergenekon güncel bir adlandırma... İşin özü budur...

O sebeple bu zihniyetle ilgili "Suç işlemek & Yasadışı iş yapmak" gibi hukuksal terimleri de kullanmıyorum ben... Bu topluma kendi devleti tarafından yapılmış haksızlıkları ve zulümleri anlatmıyor o tabirler... Türk derin yapılanma zihniyeti vicdansızdır, ahlaksızdır... Yönetme gücünün kendinde kalması için yapmayacağı şey yoktur... Ve 86 yıl boyunca da bunları göstere göstere yapmıştır. Öyle gizlemek, saklamak gibi derdi de yoktur...

Nasıl bu devlet zihniyeti Ermeni mahallesine göster göstere "Talat Paşa İlkokulu" açıyorsa...

Nasıl Alevi mahallesindeki en merkezî yere "Yavuz Selim Sokağı" ismini veriyorsa...

Nasıl Kürtleri sorgusuz sualsiz kurşuna dizdiren generalin ismini o katledilen Kürtlerin yaşadığı yerdeki kışlaya veriyorsa...

Aynı şekilde katliamları, provokasyonları, suikastları ve medya operasyonlarını da gözümüzün içine sokarak yaptı bu zihniyet hep... "Ben burdayım. Göstere göstere yaparım. İnadına yaparım... Ve siz bana dokunamazsınız" diye bu halka hep meydan okudu... O sebeple kimseden korkmadan tüm iğrenç planları ortalık yerde konuşuyor, görüşüyorlardı... Tüm belge ve bilgi alenen ortadaydı. Yakalanmaktan, sorgulanmaktan bir zerre korkmuyorlardı. O sebeple delillere ulaşmak bu kadar kolay bu soruşturma sürecinde... "Azgelişmiş ülkelerin orduları kendi halkıyla savaşmak içindir" sözünün laboratuvar mekânı gibiydi bu ülke... Ergenekon meselesi özünde budur... Ne olduğu herkes tarafından öz itibarıyla bilinmektedir. Mesele bunun üzerine ne kadar gidilebileceği meselesidir... Mesele bu zihniyetin yordakçısı gazetecileri toplamaktan evvel ana mekanizmaya ulaşma meselesidir...

12 Eylül öncesi Ecevit ya da Demirel yeterince cesur ve güçlü olsaydı ve gerçek bir soruşturma yapılabilseydi Orhan Aldıkaçtı'nın da, Turhan Feyzioğlu'nun da, İhsan Doğramacı'nın da, İsmet Giritli'nin de, TÜSİAD'dan kimi işadamlarının da, kimi sendikacıların da bu "Bayrak kod adlı darbe operasyonu"nın içinde olduğu anlaşılırdı... Silahlı sağ ve sol kimi liderlerin de bu operasyonun içinde olduğu anlaşılırdı... Ergenekon bağlamında bugün "Bunlar nasıl biraraya gelir kardeşim?" diyenler ya kötü niyetli ya ahmaktır... 12 Eylül öncesi darbecilerin tüm bu akademisyen, gazeteci, politikacı, işadamı, sendikacı ve silahlı militan takımıyla aynı anda temasta olduklarını artık çok iyi biliyoruz... Dolayısıyla bir darbe girişimine yardım ve yataklık eden herkes suçludur. 12 Eylül'e yaltaklanmış tüm bu isimler de hukuk tarihine değil ama bu halkın vicdan tarihine suçlu olarak geçmiştir... Şu an yaşadığımız vicdani olanın yargısal sürece taşınması meselesidir... Fakat yaltaklananlardan önce bu darbeyi yapmak isteyenler sorgulanmalı ve yargılanmalıdır...

Öte yandan bu soruşturma Kontr-Ergenekon mantığından uzak olmalıdır. Ters psikolojik harp mantığıyla olan davranışlar bu soruşturmaya zarar veriyor. Ergenekoncuların ekmeğine yağ sürüyorlar... Savcılara yönelik de bu bağlamda sürekli muhalefet etmeliyiz... İnsanların özel hayatına dair her şey iddianamelerden temizlenmeli. Ertuğrul Özkök ile Hüseyin Gülerce'yi de aynı örgüt üyesi gibi gösteren zırva şeylere itibar etmemeliyiz...

Fakat Ergenekon-septik duruşların sebebi bunlar olmaktan ziyade zihniyetle alakalı... Her şeye ama her şeye rağmen mevcut laik insan malzemesinden oluşan Türk silahlı oligarşisi "tercih-e şayan" geliyor bu zihniyete... Dikkat edin Kemalistlerden, ulusalcılardan falan bahsetmiyorum... Gareth Jenkins gibi adamlar mesela... Batılı liberal değerlere bağlı gibi görünse de o konservatif-sağcı Batılı zihniyeti yani "Şark ülkesinde zaten demokrasi olmaz. Laik asker gider, bu Müslümanlar gelir daha kötü olur. Şark'a bu kadar kâfi" diyen zihniyet egemen geliyor... Yıldırım Oğur'un mükemmel analiz ettiği Jenkins'in raporunun zihniyet özeti bu... Ülsever'in de zihniyeti maalesef bu...

Ülsever'in *Pratik Teoriyi Daima Aşıyor* kitabını daha liseye başlamadan okumuş olan, etkilenmiş olan biri olarak konuşuyorum... Kendine lütfen sor Ülsever... **Niye bir tane bile liberal ya da demokrat yazar yanında kalmadı? Doğan Grubu'ndaki liberal ve demokratlardan da hiçbiri sen gibi değil. İçinden geldiğin LDT'nin yüzlerce akademisyeninden bir tanesi dahi niçin sana güvenemiyor artık? İçindeki muhafazakâr-sağcı canavar seni ele geçirdi Ülsever... "Bu Allah'ın müstahdem kılıkli AKP'lileri bu ülkeyi yönetmemeli" diye söylenip duruyorsun, hem içinden hem sağda solda... İşin özü bu. Gel kabul et. Bu faşizanlık beynini işgal etti... Maksudımız bağcı dövmek değil, üzüm yemek...**

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Balbay derhal tahliye edilmeli!

Rasim Ozan Kütahyalı 09.12.2009

Hafta sonu 2004 yılının kuvvet komutanları şüpheli olarak sorgulandı... Bu sorgu sonunda savcılık eliyle serbest bırakıldılar... Serbest bırakılmaları, haklarında takipsizlik kararı verileceği anlamına gelmez. Bu generaller hakkında iddianame hazırlanması kuvvetle muhtemel... Erol Mütercimler de sorgu sonrası savcılık kararıyla bırakılmıştı ama ETÖ üyesi olmak zannıyla yargılanmakta şu an...

Savcılar, darbe girişimi iddialarına neden olan olayların üzerinden çok uzun zaman geçtiğini, geçen sürede konuyla ilgili delillerin önemli bir bölümünün toplandığını dikkate alarak bu generalleri serbest bırakma kararı vermiş... Yargılanacaklarsa da tutuksuz yargılanacaklar... Generallerin delilleri karartma ihtimali yokmuş, o sebeple serbestler...

Peki, tamam da ey Ergenekon savcıları... Darbe girişimine yardım ve yataklık ettiği iddiasıyla niye Mustafa Balbay tutuklu olarak yargılanıyor? Şamil Tayyar çok haklı olarak sormuş... Balbay'ın günlükleri "Darbe günlükleri" de, Balbay'ın darbe yapsınlar diye yaltaklandığı generalinkiler "Narnia günlükleri" mi? Darbeye niyetlenen, bir darbe ortamının yaratılması için her türlü ahlaksızlığı yapmaya yeltenen adamlar tutuksuz yargılsın... Bağdat Caddesi'nde keyif çatsın... Balolara katılsın... Ama Mustafa Balbay içerde yatmaya devam etsin... Reha Muhtar da dün çok doğru yazmış... Bu ne biçim iştir efendiler?

Benim vicdani kanaatim Mustafa Balbay'ın bir askerî darbe yapılmasını arzuladığı ve darbe yapma amacıyla olan generalleri daha da teşvik ettiği yönündedir... Fakat darbeyi Balbay ve içerideki darbe yardakçıları

gazeteciler yapmayacaktı... Âlâ-yı vâlâ ile karşılaşan bu generaller yapacaktı...

Vicdan sahibi herkes biliyor ki bu generallerin darbe yapmak hevesi ve niyeti vardı... Bir darbe ortamının yaratılması için her şeyi yapmaya hazır bir psikolojideydiler... Tereddütleri "Başarısız olursak Talat Aydemir gibi oluruz" tereddüdüydü...

Öte yandan Balbay'ın avukatı çok haklı. Sorgulanan bu generallere dair bir takipsizlik kararı verilirse dava tamamen kadük hale gelir... Asrın davası olduğuna inandığım bu soruşturma tam anlamıyla bir savuşturmaya döner... Türk derin yapılanması bu "bela"yı da başından savuşturup yeni provokasyon planlarıyla yoluna devam eder...

Evet, Balbay derhal tahliye edilmelidir... Balbay'ın da delil karartma ihtimali yoktur. En az generaller kadar yoktur... Zaten mesele delil melil değil... Bu soruşturmayı sonuna kadar yürütecek bir iradeye bu ülkenin sahip olup olmadığı meselesidir... En başta da AK Parti hükümetinin...

DTP İslâm düşmanı bir parti mi oldu

Ortalık yeniden kan gölüne döndü... Çeyrek asırdır yaşadığımız bu kirli ve çözümsüz savaş uğruna yedi gencimizi daha kaybettik... Üstelik Tokat gibi bir ilin MHP'nin çok büyük oy aldığı bir ilçesinde... Ne olduysa oldu, son bir haftadır Kürt coğrafyasında da provokasyonlar olmaya başladı... AK Parti ile DTP arasında olması gereken barış ittifakı tam da barışa düşman faşist zihniyetin istediği şekilde darmadağın oldu...

Abdullah Öcalan'ın bir realite olduğunu burada defalarca yazdım... Hakkında ne düşünürseniz düşünün Öcalan, Kürt halkının büyük çoğunluğu tarafından sevilen, gönül bağı kurulan bir adamdır... Bu durum dikkate alınmadan Kürt meselesi çözülmez... Buna eyvallah, peki tam da Türk derin yapılanmasının istediği bu saçmalıklara imza atmak niye? PKK'ya bağlı haber ajansları barışa değil daha büyük bir savaşa hazırlanıldığını ifade eden haberlerle dolu... Dağa çıkışların artmasını talep eden haberlerle dolu bu ajanslar... Bu nedir Allah aşkına?

Geçtiğimiz aylarda da DTP içinde skandal bir olay yaşandı... 28 Şubat darbesinin piyonlarından, en az Geert Wilders kadar İslâm düşmanı olduğu herkesçe bilinen bir şahsiyet DTP Parti Meclisi'ne alındı... Kürt coğrafyasına ne zaman gitsem bana DTP'li kardeşlerim bunu söylüyor. DTP gençliği de Ergenekon zihniyetinin temsilcisi bu adamın partide ne işi olduğunu merak ediyor...

Bu isim Faik Bulut... İslâm düşmanı kitapları *Cumhuriyet* gazetesine bağlı yayınevi Cumhuriyet Kitapları'ndan çıkıyor... Mustafa Balbay tahliye edilsin demiştim. Bir önerim daha var. Çıkar çıkmaz kendisine DTP PM üyeliği teklif edilsin bence... O da yetmez Vedat Yenerer de DTP'ye alınmalı... Ümit Sayın da Kandil'e kaydırılmalı... Faik Bulut'u PM'ye alan kafa bunları da düşünebilir...

Ey DTP'liler... Ezici çoğunluğu dindar olan bir halkın temsilcisisiniz siz... Böyle İslâm düşmanı bir şahsiyetin, Kürtleri asimilasyon ve imha etmeyi kafaya koymuş apoletli adamlara yardakçılık etmiş bir zihniyetin DTP üst yönetiminde ne işi var? Soruyorum tüm DTP'lilere... Ne yaptığınızı zannediyorsunuz siz? İsterseniz "Kürt sorunu yoktur. Kürt istilası vardır" diyen manyakları da partiye dahil edin...

İşin garibi Faik Bulut da "Benim de niyetim yoktu. Beni dahil ettiler. Ben de tamam dedim" diyor bu PM üyeliği

işine... Burada bir bit yeniği var Kürt kardeşlerim...

DTP kapatılamaz, kapatılmamalı. Kapatmak isteyenin karşısında dikiliriz... Fakat DTP içinde de birilerinin bazı şeylere "Yeter!" demesi lazım artık...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Balbay derhal tahliye edilmeli!

Rasim Ozan Kütahyalı 09.12.2009

Hafta sonu 2004 yılının kuvvet komutanları şüpheli olarak sorgulandı... Bu sorgu sonunda savcılık eliyle serbest bırakıldılar... Serbest bırakılmaları, haklarında takipsizlik kararı verileceği anlamına gelmez. Bu generaller hakkında iddianame hazırlanması kuvvetle muhtemel... Erol Mütercimler de sorgu sonrası savcılık kararıyla bırakılmıştı ama ETÖ üyesi olmak zannıyla yargılanmakta şu an...

Savcılar, darbe girişimi iddialarına neden olan olayların üzerinden çok uzun zaman geçtiğini, geçen sürede konuyla ilgili delillerin önemli bir bölümünün toplandığını dikkate alarak bu generalleri serbest bırakma kararı vermiş... Yargılanacaklarsa da tutuksuz yargılanacaklar... Generallerin delilleri karartma ihtimali yokmuş, o sebeple serbestler...

Peki, tamam da ey Ergenekon savcıları... Darbe girişimine yardım ve yataklık ettiği iddiasıyla niye Mustafa Balbay tutuklu olarak yargılanıyor? Şamil Tayyar çok haklı olarak sormuş... Balbay'ın günlükleri "Darbe günlükleri" de, Balbay'ın darbe yapsınlar diye yaltaklandığı generalinkiler "Narnia günlükleri" mi? Darbeye niyetlenen, bir darbe ortamının yaratılması için her türlü ahlaksızlığı yapmaya yeltenen adamlar tutuksuz yargılsın... Bağdat Caddesi'nde keyif çatsın... Balolara katılsın... Ama Mustafa Balbay içerde yatmaya devam etsin... Reha Muhtar da dün çok doğru yazmış... Bu ne biçim iştir efendiler?

Benim vicdani kanaatim Mustafa Balbay'ın bir askerî darbe yapılmasını arzuladığı ve darbe yapma amacıyla olan generalleri daha da teşvik ettiği yönündedir... Fakat darbeyi Balbay ve içerideki darbe yardakçıları gazeteciler yapmayacaktı... Âlâ-yı vâlâ ile karşılanan bu generaller yapacaktı...

Vicdan sahibi herkes biliyor ki bu generallerin darbe yapmak hevesi ve niyeti vardı... Bir darbe ortamının yaratılması için her şeyi yapmaya hazır bir psikolojideydiler... Tereddütleri "Başarısız olursak Talat Aydemir gibi oluruz" tereddüdüydü...

Öte yandan Balbay'ın avukatı çok haklı. Sorgulanan bu generallere dair bir takipsizlik kararı verilirse dava tamamen kadük hale gelir... Asrın davası olduğuna inandığım bu soruşturma tam anlamıyla bir savuşturmaya döner... Türk derin yapılanması bu "bela"yı da başından savuşturup yeni provokasyon planlarıyla yoluna devam eder...

Evet, Balbay derhal tahliye edilmelidir... Balbay'ın da delil karartma ihtimali yoktur. En az generaller kadar

yoktur... Zaten mesele delil melil değil... Bu soruşturmayı sonuna kadar yürütecek bir iradeye bu ülkenin sahip olup olmadığı meselesidir... En başta da AK Parti hükümetinin...

DTP İslâm düşmanı bir parti mi oldu

Ortalık yeniden kan gölüne döndü... Çeyrek asırdır yaşadığımız bu kirli ve çözümsüz savaş uğruna yedi gencimizi daha kaybettik... Üstelik Tokat gibi bir ilin MHP'nin çok büyük oy aldığı bir ilçesinde... Ne olduysa oldu, son bir haftadır Kürt coğrafyasında da provokasyonlar olmaya başladı... AK Parti ile DTP arasında olması gereken barış ittifakı tam da barışa düşman faşist zihniyetin istediği şekilde darmadağın oldu...

Abdullah Öcalan'ın bir realite olduğunu burada defalarca yazdım... Hakkında ne düşünürseniz düşünün Öcalan, Kürt halkının büyük çoğunluğu tarafından sevilen, gönül bağı kurulan bir adamdır... Bu durum dikkate alınmadan Kürt meselesi çözülmez... Buna eyvallah, peki tam da Türk derin yapılanmasının istediği bu saçmalıklara imza atmak niye? PKK'ya bağlı haber ajansları barışa değil daha büyük bir savaşa hazırlanıldığını ifade eden haberlerle dolu... Dağa çıkışların artmasını talep eden haberlerle dolu bu ajanslar... Bu nedir Allah aşkına?

Geçtiğimiz aylarda da DTP içinde skandal bir olay yaşandı... 28 Şubat darbesinin piyonlarından, en az Geert Wilders kadar İslâm düşmanı olduğu herkesçe bilinen bir şahsiyet DTP Parti Meclisi'ne alındı... Kürt coğrafyasına ne zaman gitsem bana DTP'li kardeşlerim bunu söylüyor. DTP gençliği de Ergenekon zihniyetinin temsilcisi bu adamın partide ne işi olduğunu merak ediyor...

Bu isim Faik Bulut... İslâm düşmanı kitapları *Cumhuriyet* gazetesine bağlı yayınevi Cumhuriyet Kitapları'ndan çıkıyor... Mustafa Balbay tahliye edilsin demiştim. Bir önerim daha var. Çıkar çıkmaz kendisine DTP PM üyeliği teklif edilsin bence... O da yetmez Vedat Yenerer de DTP'ye alınmalı... Ümit Sayın da Kandil'e kaydırılmalı... Faik Bulut'u PM'ye alan kafa bunları da düşünebilir...

Ey DTP'liler... Ezici çoğunluğu dindar olan bir halkın temsilcisisiniz siz... Böyle İslâm düşmanı bir şahsiyetin, Kürtleri asimilasyon ve imha etmeyi kafaya koymuş apoletli adamlara yordakçılık etmiş bir zihniyetin DTP üst yönetiminde ne işi var? Soruyorum tüm DTP'lilere... Ne yaptığınızı zannediyorsunuz siz? İsterseniz "Kürt sorunu yoktur. Kürt istilasası vardır" diyen manyakları da partiye dahil edin...

İşin garibi Faik Bulut da "Benim de niyetim yoktu. Beni dahil ettiler. Ben de tamam dedim" diyor bu PM üyeliği işine... Burada bir bit yeniği var Kürt kardeşlerim...

DTP kapatılamaz, kapatılmamalı. Kapatmak isteyen karşılarında dikiliriz... Fakat DTP içinde de birilerinin bazı şeylere "Yeter!" demesi lazım artık...

Evet, isyan...

Rasim Ozan Kütahyalı 12.12.2009

İsyen... İsyen... İsyen... Evet, isyan...

Gırtlığımda bu kelime düğümleiyor... Buna dayanamıyorum...

Dişlerimi sıkıyorum... Sıkılmış yumruğumu ısırıyorum...

Tokat'ta alçakça katledilen Cengiz Sarıbaş'ın annesini izliyorum ekranda...

Gülyaz anne, bir AK Parti yetkilisine "Bir oğlum var. Gerekirse o da şehit olur. Ama Başbakan bu açılımdan vazgeçsin" diyor... "Oğlum şehitlik makamına ulaştı. Bu bize gurur veriyor" diyor... Katledilen askerimizin tüm kadın akrabaları gibi o da başörtülü... Derin Anadolu'nun mümin, mütevekkil ve yoksul kadınlarından Gülyaz anne...

Katledilen yedi askerimizin de ailesi öyleler... Anneler "Oğlumun mekânı cennet oldu. Şehadet makamına ulaştı" diyerek acılarını dindirmeye çalışıyorlar... Babalar "Vatan sağolsun" diyorlar...

Derin Anadolu'nun insanları imanlarıyla... O imanlarından kaynaklanan tevekkülleriyle... O tevekküllerinden kaynaklanan metanetleriyle bu ölümleri karşılıyorlar...

Benimse içim Derin Anadolu'nun bu manevi duygularını alenen istismar eden Türk devlet zihniyetine isyan duygularıyla doluyor... Şehit diye adlandırdığımız askerlerimizin başörtülü eşlerini orduvevlerinin kapısından kovan o zihniyete isyan ediyorum...

Askerlerimizi ölmeye ve öldürmeye gönderirken, Derin Anadolu'nun dinî duygularını sömürmekten çekinmeyen ama iş subay alımlarına geldi mi Derin Anadolu'nun dindar çocuklarını dışlayan bu utanç verici zihniyete isyan ediyorum...

Herkese sormak istiyorum... Cengiz Sarıbaş subay olmak isteseydi ne olurdu? Katledilen diğer Derin Anadolu evlatları Onur Bozdemir subay olabilir miydi? Ya Ferit Demir, Yakup Mutlu, Fatih Yonca, Kemal Pide...

Ölmek ve öldürmekle görevli erler olarak "Peygamber Ocağı" belledikleri bir kuruma dahil oluyor bu yiğitler... Ordumuz öyle bir yer Derin Anadolu için... Anneleri, babaları oğullarını düğüne gönderir gibi gönderiyor askere... "Mehmetçik" olacakları için... "Küçük Muhammed" olarak gerekirse "Şehitlik" makamına ulaşıp "Mekânları Cennet" olacağı için...

Çeyrek asırdır bu kirli ve çözümsüz savaşı Derin Anadolu'nun dinî değerlerini istismar ederek sürdürüyor Türk devlet zihniyeti... Bu dinî değerleri hayatında yaşamak isteyen "ikinci sınıf yurttaş" ilan ediyor... İşte bu alçaklığa isyan ediyorum...

O sebeple "Askere gitmeyeceğim" diyorum... Ayıptır diyorum... Yazıktır istismar edilen bu ailelere diyorum...

Sabah-akşam "laiklik" diyen, benim de içinde büyüdüğüm toplumsal kesimlerin ikiyüzlülüğüne isyan ediyorum... Oğlunun askerlikten yırtması için her türlü taklayı atan ama kalemi eline aldı mı savaş kışkırtması yapmaktan utanmayan adamlara isyan ediyorum...

Kürt coğrafyasında epey iyi okunduğumu biliyorum... Beni okuyan tüm Kürt kardeşlerime sesleniyorum...

Gelin, hep birlikte isyan edelim... Tokat'taki katliam emrini verenlerin yanında olamazsınız hiçbiriniz... Bu alçaklığa ortak olamazsınız... Bu sizlere yakışmaz...

Türk devlet zihniyetinin kalleşliklerine karşı çıkmak, çifte standartlarını sergilemek, nasıl Türkleri istismar ettiğini dürüstçe ortaya koymak, gerektiğinde TSK'ya meydan okumak önce bizim sorumluluğumuz... Bunu yeterince yüreklice yaptığımızı düşünmüyor musunuz?

Gelin aynı şekilde PKK zihniyetinin kalleşliklerine de siz isyan edin... DTP'ye mesafeli Kürtlerden de önce DTP gençliği, DTP örgütleri bunu yapmalıdır... Kürt gençliği kendi içindeki Ergenekon zihniyetine isyan bayrağını açmalıdır...

Merak etmeyin kardeşlerim... Realiteleri kimse tasfiye edemez kolay kolay... Ancak böyle hareketlerle kendi kendilerini tasfiye edebilirler...

"Merkezden talimat almaksızın, kendi inisiyatifini kullanan", daha doğrusu böyle bir iddiada olan bir grup bu katliamı gerçekleştirdi... O inisiyatif Kürt halkının özgürleşmesini isteyen bir inisiyatif değil kardeşlerim... O inisiyatif, barış sürecini durdurmak isteyen, Kürt coğrafyasında zulümlerin artmasını isteyen bir inisiyatiftir...

Kürt kimliğini imha etmek isteyen zihniyetle bu katliam emrini veren zihniyet müttefiklerdir... Bu kötülük ittifakı bozulmak zorunda... Bu alçak ittifak kazanırsa hepimiz kaybederiz... Hep birlikte kaybederiz... Hepimiz içinden geldiğimiz kesimin bağrındaki kalleşliklere isyan etmeliyiz kardeşlerim... Türkler PKK'ya, Kürtler TSK'ya isyan etmiş ne anlamı var...

Evet, İsyan... Ahlak için, Erdem için, Hayat için, Özgürlük için... Onurlu bir barış için... Türkler ve Kürtler hep birlikte... Evet, İsyan...

Not: DTP kapatıldı. Tokat katliamını yapan zihniyet ile DTP'yi kapatan zihniyet müttefiklerdir... Bu alçak ittifak kazanamayacak...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürt hareketine dair liberal palavralar

Rasim Ozan Kütahyalı 16.12.2009

“DTP’nin kapatılması siyaseten yanlıştır ama hukuken doğrudur” gibi analizlerin bütünüyle zırva olduğu düşünüyorum...

Anayasa Mahkemesi DTP’yi “evrensel hukuka uygun” olarak kapatmış... Haşim Kılıç müsterihmiş. Taha Akyol da aynı kanaatte...

Evrensel hukuk perspektifinden bakılacaksa bu ülkede ilk kapatılacak kurum Anayasa Mahkemesi’dir... Mahkeme’nin tarihi bir hukuksuzluk hatta bir utanç tarihidir...

Bu ülkede “Hukuk siyasallaşüyor” gibi laflar da bütünüyle zırvadır... Bu devletin 86 yıllık tarihi boyunca hukuk her zaman siyasal olmuştur... Vicdan ve adalet anlamlarını çağrıştıran hakiki anlamıyla “Hukuk”u 86 yıllık tarihimizde bulamazsınız... Ancak istisnai kahramanlıklar vardır... Türk yargı sisteminin özü siyasetlidir... Türk savcılar devlet fedaileridir, Türk hâkimleri devletin memurudur...

Bu ülkede devlet memuru olan generaller kendini “devlet adamı” olarak görürler. Bu had bilmezlikle davranırlar... Sadece ve sadece “Adalet adamı” vasfında olması gereken hâkimler ve savcılar da “devlet memuru” gibi egemen güç neyi emrediyorsa o yönde kararlar verirler...

Bu yalın gerçekler ortada dururken DTP’nin kapatılmasında neyin “hukuki” tahlili yapılıyor... Yok öyle bir hukuk... Bu ülkede her şey siyasetlidir. Bu karar da şer ittifakının siyasetine hizmettir... Evet, bu kapatılma barışa atılan kurşundur... Silahların kazanmasına destektir... DTP’yi kapatan zihniyet Türkiye’yi kapatan zihniyettir...

Şunu da söyleyeyim çok yakın zamanda Abdurrahman Yalçinkaya’dan ikinci kapatma iddianamesi gelmesi kuvvetle muhtemeldir... Bu hazırlığı bin kere yazdık. AK Parti hükümeti derhal parti kapatmalarını “oybirliği” kuralına bağlayan yasal değişikliği yapmalıdır. Bu anayasal bir değişiklik değil. Eskiden “6’ya 5” parti kapanabiliyordu. Uyum yasalarıyla nitelikli çoğunluk dendi 7 oy olmadan parti kapatmak artık mümkün değil. AKP bu sayede kurtuldu... Oybirliği kuralı Anayasa Mahkemesi’ni kilitleyecektir... Türkiye’nin şu an acilen bu palyatif çözüme ihtiyacı vardır... DTP davası sürerken de bu yapılmalıydı... Hükümetin bu konulardaki kararsızlığına kızmamak elde değil...

DTP’nin kapatılmasıyla ilgili kimi liberal yazarlar da tuzukuru yorumlar yapıyorlar... Birçok konuda yıllar geçtikçe rotayı daha da sağcılığa kırarak beni iyice üzen Taha Akyol’dan demin bahsettim. Yakın dostum Mustafa Akyol’un “Liberal ezberleri bozalım” yazısı da biz Türklerin kendini kandıran “ezber”lerini pekiştirir mahiyette tuzukuru sağcı bir yazı. Çok sevdiğim Gülay Göktürk’ün analizleri de aynı şekilde... *Taraf*’ın genel olarak bu tuzukuruluğa mesafeli gerçekçi yaklaşımı o sebeple çok önemli... Türkiye’de liberalizmin entelektüel merkezi LDT’nin kare ası dört akademisyenin (Yayla, Erdoğan, Dağı, Özipek) PKK ve Öcalan meselesiyle ilgili kanaati de bu “Tuzukuru Türk liberalizmi”nden uzak sahici bir zeminden hareket ediyor.

Geçtiğimiz iki yazı ben de Kürt kardeşlerime seslendim... PKK zihniyetinin içindeki kallesliklere de lütfen siz isyan edin dedim... Fakat Kürtlere yönelik “Öcalan ve PKK açılıma engel, Öcalan narsist bir manyak. Bu adamı toptan reddedin. Açılımı öyle yapalım” tipi çağrılar ancak savaşın devam etmesini isteyenleri güçlendirir... Kimi

"liberal"ler böyle diyor...

Bugün biz Kürt hareketi dediğimizde aslında tek bir ana hareketi kastediyoruz... Bu hareketin kalbinde Öcalan var... Bu hareketin dışında alternatifler falan yok!! Bu söylem palavradır!! Bu hareketin içinde olmayan Kürtlerin de son tahlilde Öcalan ile bir gönül bağı vardır. Ne dersiniz deyin artık bu realite O-LUŞ-MUŞ-TUR...

Evet, bu açıdan Mustafa Kemal'in biz Türkler nazarındaki algısına çok benzer bir algıdır bu... En anti-Kemalist Türkün bile bir yerde Atatürk'le bir manevi bağı vardır. Öyle bir an gelir ki Atatürk'ü savunma ihtiyacı duyar. "Kemal, totaliter, psikopat ve narsist bir adamdı. Kemal'i defterden silelim" lafını duyabileceğiniz Türk çok çok nadirdir, hatta yoktur... Ya da "TSK, adi bir terör ordusudur" diyen kaç Türk var? Bu lafları *Taraf*'ta bile söylemez kimse. Bir yabancı söylerse de rahatsız olur, savunmaya geçeriz... Bu ideolojik değil duygusal bir meseledir bir yerden sonra biz Türkler için...

Kürt meselesi etrafında artık lütfen ve lütfen kendimizi kandırmayalım... Göktürk gibi, Akyollar gibi liberaller bile kendini kandırıp, tuzukuru yorumlar yaparsa yandık demektir... PKK ve Öcalan Kürt halkı için artık duygusal bir meseledir. Yakın akrabaları Öcalan emriyle infaz edilmiş bir Kürt ailesinde bile durum bu minvaldedir. Türkiye'nin Kürt meselesi artık bu noktadadır... Bu durumu standart Türk yurttaşlara nasıl anlatacağız? Esas şu an bunu konuşmamız gerekir...

Türk devlet yapısındaki tüm kepezeliklere net dille karşı çıktıktan sonra büyük bir koalisyonu kapsayan Kürt hareketi içindeki fecaatlere Kürt kardeşlerimizin karşı çıkmasını talep edebiliriz... Bilin ki Kürt siyaseti olanca çoğulluğunu içinde taşıyan tek bir bütünsel çatıdan ibarettir. DTP bunun siyasi koluydu... Bu kol yine yaşamaya devam edecek... DTP dışı Kürt örgütleri ve aydınları detay kere detaydan ibarettir... Hepsi de sevdiğim insanlar, şüphesiz farklı perspektiflere sahipler ama Ümit Fırat, Mazhar Bağlı, Mehmet Metiner, Muhsin Kızılkaya gibi Kürt aydınlarının Türk tarafında yarattığı illüzyon maalesef ortak... Bu aydınların geniş bir toplumsal temsil kabiliyeti yok...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Liberaller, vicdan ve adalet

Rasim Ozan Kütahyalı 19.12.2009

DTP'nin kapatılması bağlamında kendini liberal olarak nitelendiren yazarlar ikiye ayrıldı... Türkiye liberallerinin tarihinde böyle birkaç yarılma var...

28 Şubat darbesi sırasında hemen hemen tüm liberaller doğru yerde durmuştu... Bugün son derece isabetli ve ahlaki bir pozisyona sahip olan Hasan Cemal gibi tek tük isimler sınıfta kalmıştı...

İkinci yarılma 11 Eylül sonrası süreçte 1 Mart 2003 tezkeresiyle oldu... Defalarca hatırlattığım gibi 1 Mart meselesinde Türkiye'nin kendini liberal diye tanımlayan aydınlarının çok ciddi kısmı çöktü... İlke-merkezli değil fayda-merkezli bir gayrı-ahlaki bakış açısı galip geldi o günlerde... Liberal ahlaki ilkeleri yok sayan, egemen

güçle uyumlu olmayı önceleyen sağcı zihniyet galip geldi... Büyük liberal filozof Isaiah Berlin, liberal-demokrat entelektüeli "Ahlaki değerleriyle, ülkesinin çıkarları çatıştığında ahlaki değerleri seçmek zorunda olan kişi" diye tanımlıyor... 1 Mart tezkeresinin geçmesinde Türkiye'nin bir çıkarı da yoktu ama velev ki olsaydı bile liberal aydınların ahlaki yönde direnmesi gerekirdi... O günlerde LDT'li entelektüeller Berlin'in tanımladığı yönde onur abidesi bir duruş sergilediler. Gülay Göktürk de o günlerde unutulmaz yazılar yazdı...

DTP'nin kapatılması meselesinde de tartışma "evrensel hukuk" ve "hukukun üstünlüğü" gibi değerler etrafında toplanıyor... Perşembe sabahı Taha Akyol'la bu konuda bir telefon konuşması yaptık. Bana eleştirilerini sıraladı üstat. Ben de aynı şekilde kendisine dair eleştirilerimi bizzat söyledim. Dün de bu konuyu yazdı... Gülay Göktürk de bu dün yazdı. Önümüzdeki yazılarında benim "Öcalan realitesi" hakkındaki kanaatlerimi de detaylı şekilde eleştireceğini belirtti... Benim "Öcalan ve PKK" konusunda söylediklerim yalın deskriptif tesbitten ibarettir. Normatif hiçbir şey söylemiyorum... Çarşamba günü kimi DTP-karşıtı Kürt aydınlarını eleştirdim ama PKK'nın onlara yönelik bunaltıcı ve tehditkâr tavırlarını da alçakça buluyorum. Böyle şey olmaz. PKK'nın yayın organları bu konuda dikkatli ve edepli olmak zorundadır... Kızılkaya, Fırat ve Metiner gibi aydınlara "Davadan dönen hain" diye bakmak Kürt İttihatçılığından başka bir şey değildir... Ama bu aydınların da Kürt halkının Öcalan ile olan duygusal ilişkisi konusunda daha net bir dille konuşması gerekiyor. Öcalan'a mesafeli Kürt aydınlarının Türklere o coğrafyanın ve halkın realitesini serinkanlı biçimde aktarması gerekiyor... Çünkü hâlâ Türk toplumunun ve Türk aydınlarının çoğunluğu "Öcalan meselesi"nde kendini kandırma eğiliminde... Silah zoruyla DTP'ye oy verildiğine inananlar hâlâ çoğunluk... Milyonlarca yurttaşımızın İmralı ile olan duygusal bağı inkâr edilmek isteniyor...

Liberal Kürt aydınları Öcalan'a mesafesini koruyabilir ama bu "temel realite" konusunda Türk kamuoyuna ve belki kimi liberal Türk aydınlarına gerçek fotoğrafı anlatmalıdır... Kürt meselesinin çözümünde ilk muhatap Kürtlerdir. Kürtlerin gasp edilen haklarının sonuna kadar iade edilmesidir. Her türlü özgürlüğün sağlanmasıdır... Üniter-devlet ve ulus-devlet modelinin bile özgürce tartışılmasıdır... Kürt meselesinin çözümünde ikinci nokta ise Alev Er'in belirttiği gibi "Kiminle savaşıyorsanız, onunla barışırsınız" noktasıdır... Kürt meselesinin toplumsal bir mesele haline gelmesine ramak kalmış durumda... Devlet ile Kürtlerin çatışması noktasında bu iş barışa bağlanmalıdır... Yoksa tam da İttihatçı zihniyetin istediği gerçekleşir...

"Hukuk" meselesinde ise her şeyden önce bir noktayı belirtmek gerekiyor... Liberal filozoflar için "hukukun üstünlüğü" bir siyasi idealdir... Fiili ve reel bir durum değildir. Kanunlar ne gerekiyorsa ona uymak değildir "hukukun üstünlüğü" ideali. Tam aksine liberallerin "hukuk" ideali, gerekirse kanunları açıkça ihlal etmektir. Halkı mevcut yasalara karşı sivil itaatsizlik ve pasif direnişe çağırmaktır... Liberal demokrasi kavramı da böyledir... Yine büyük filozof Isaiah Berlin'den esinlenerek söyleyecek olursak... Liberal demokrasi diye bir şey yoktur. Liberal demokrasi için mücadele etmek vardır... O manada tanımı sabitlenmiş evrensel hukuk diye bir şey de yoktur... Evrensel hukuk için, adalet için, özgürlük için mücadele etmek vardır... Bu mücadele siyasi bir mücadeledir... Isaiah Berlin'in liberalizm tasavvurunda "hukuk" diye tanımlanıp bitmiş soyut bir olgu, siyasetin üstünde değildir. O türden siyaseti geri plana iten liberalizm anlayışlarını sakat buluyorum. Haklı olan Berlin'dir... Liberal siyasi mücadeleyle, siyasi baskıyla yargısal kurumlar özellikle yüksek mahkemeler, yüksek yargıçlar ve savcılar ideal olana doğru giderler... AK Parti de bu mücadele sebebiyle kapatılamamıştır. Ergenekon soruşturması da bu mücadeleye ilerleyebilmektedir. İtalya'da Gladio soruşturması yine siyasi iradeyle ve mücadeleyle ilerlemiştir... AİHM, UCM gibi enternasyonal hukuk kurumları yine aynı siyasi mücadeleyle bu seviyelerine gelebilmiştir. Hâlâ da bu kurumlar yetersizdir... Liberaller açısından yalnızca vicdan ve adalet için mücadele etmek kutsal olmalıdır... Mahkemenin DTP kararı da vicdan ve adalete aykırıdır...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çarmıha gerilenlerin cumhuriyeti

Rasim Ozan Kütahyalı 23.12.2009

Patrik'in sözleri üzerine hükümet kanadından utanç verici açıklamalar geldi... Daha evvel bu köşede birkaç defa övdüğüm Ahmet Davutoğlu tam bir "Klasik Türk hariciyecisi" diliyle Patrik'in sözlerini yorumladı... Oysa o Türk hariciye zihniyeti Davutoğlu'na karşı da zamanında küçümseyici ve aşağılayıcı tavırlar koymuştu...

"Umarım bu bir dil sürçmesidir" ne demek Ahmet hoca? Nasıl tehditkâr, yakışsız ve üstten bakan bir dil bu? Tamam, makamının gereği elbette diplomatik konuşacaksın, vicdanına uyup hakikatleri konuşmanı beklemiyoruz senden ama nedir bu kibarlaştırılmış İlker Başbuğ ağzı?

Bu konuda AK Parti adına çıkıp her yere konuşan Kürşat Tüzmen daha da beter bir dille konuştu Patrik'in sözleri hakkında... Rumlara çok iyi misafirperverlik yapmışız, 1000 yıldır bağrımızda beslemişiz, hiçbir sorun yokmuş, bugüne kadar hiç zarar görmemişler... Utanmadan, sıkılmadan ve yüzü hiç kızarmadan her çıktığı kanalda bunları söyledi Tüzmen...

Tüzmen tipi zihniyetler 86 yıldır gayrimüslim yurttaşların bu ülkenin eşit yurttaşı olduğu gerçeğini yok saydılar. Kanunlarda öyle gözüксе de bu ülke halkının çok çok büyük çoğunluğu "eşit yurttaşlık" hukukunu içselleştiremedi zaten... Her zaman Müslüman ve Türk olanın bu toprakların esas sahibi olduğu bilinçaltıyla yaşadı bu devlet... Müslüman Türkler de böyle inandı... Gayrimüslümler ve Kürtler kimliklerini inkâr etmedikleri sürece aynen Patrik'in dediği gibi ikinci sınıf yurttaşlıklar... Müslüman olmak da Sünni olmakla tanımlanıyordu... Alevi kimliğinin de Türk devlet zihniyetinin tanımladığı "Müslümanlık"ta yeri yoktu... Aleviler de Sünnileştiği ya da Alevi kimliklerini tümüyle inkâr ettikleri müddetçe "makbul yurttaş" konumundaydılar... Kimliğini ifade eden ve inancının gereğini özgürce yaşamak isteyen Aleviler de ikinci sınıf yurttaştı...

Fakat Türk devletinin "ikinci sınıf yurttaşlar" listesi burada da bitmiyordu... Sünni(leşmiş) ve Türk(leşmiş) olmak da "makbul TC yurttaşı" olmak için yetmiyordu... Bir de laikleşmiş olmak gerekiyordu... Türk devletinin idealindeki yurttaşlarının yaşam tarzı da laik/seküler/dünyevi olmak zorundaydı... İbadet ediyorsa da gizli ve evde etmeliydi... Müslüman Türk bir kadın inandığı din gereği örtünmek istiyorsa da kendini frenlemeliydi... Ya da yine "özel hayat"ında örtünmeliydi... Türkiye'nin kamusal görüntüsünde başörtülü kadınlara yer yoktu... TSK başta olmak üzere kimi devlet kurumlarında Ahmet Davutoğlu gibi dindar erkeklere de yer yoktu... Şu an tüm Türk diplomatlarının patronu olan Davutoğlu zamanında diplomat olabilmek için başvursa tüm sınavları birincilikle kazanmış dahi olsa hariciye kapısından içeri giremezdi... Çünkü dindar kimliğe sahip bir insandı... Diplomat olabilmek için kendi dinî kimliğini reddetse bu sefer eşinin başındaki örtü sebebiyle yine o kapılar Davutoğlu'na kapanacaktı... Davutoğlu'nun çok başarılı bir doktor olan eşine hâlâ tüm Türk devlet hastanelerinin kapısının kapalı olduğu gibi... Demokrasi öyle güzel ve adaletli bir mekanizma ki o dışlanan, küçümsenen Ahmet Davutoğlu bugün kendini yıllar yılı küçümsemiş o hariciye camiasının patronu oldu... Davutoğlu'nun Patrik'e yönelik yakışsız sözlerine aynen katıldığını belirten Abdullah Gül de bu mekanizma sayesinde bu ülkenin cumhurbaşkanı oldu...

Fakat her iki devlet adamının da eşinin KPSS sınavına bile girme hakkı bulunmuyor. Hayrünnisa Gül yarım bıraktığı üniversite eğitimini tamamlamak istedi ama daha birkaç yıl önce üniversite kapısından geri dönmek zorunda kaldı, başörtüsü sebebiyle bir kayıt bile yaptıramadı... Davutoğlu'nun doktor eşi bir devlet hastanesinde çalışmıyor. Yasal olarak özel hastanelerde bile çalışmıyor başörtülü doktorlar. Şu an durum *de facto* olarak idare ediliyor...

Kısacası bu ülkede en az 60 milyon insan kimliğinden ya da inancından ötürü çarmıha geriliyor. 10 milyon kadar tam anlamıyla tuzu kuru bir LAST (Laik yaşam tarzına sahip Sünni Türk) kesimi var ancak... Patrik sonuna kadar haklıdır... Sadece Rumlar değil tüm gayrimüslim yurttaşlarımıza bu devlet zihniyeti sistematik zulmetmiştir. Tüm vakıf mallarına, mülklerine haydut mantığıyla el koymuştur. Okullarının kapısına kilit vurmuştur... 86 yıl boyunca adeta gayrimüslim yurttaşlarımıza "Bu ülkeyi terk edin" demiştir Türk devlet aklı...

Benzer şekilde Kürtlere, Alevilere ve dindarlara da "Ya kimliğinizi inkâr edin ya da ikinci sınıf yurttaş kalmayı kabullenin" denmiştir 86 yıldır bu ülkede. Ergenekon zihniyeti denilen şey aslında budur... Bu halk, AK Parti'yi bu adaletsiz ve bozuk düzeni değiştirmesi için iktidara getirdi... Bu sebeple AK Parti'yi sonuna kadar destekliyor bu ülkenin vicdan sahipleri...

AK Parti hükümeti tüm çarmıha gerilenleri özgürleştirmek zorunda... 86 yıldır çarmıha geriliyor bu ülkenin dindarları, Alevileri, Kürtleri ve gayrimüslimleri... Artık herkes için yeniden diriliş zamanıdır... AK Parti ya bunu başaracak ya da Ergenekon bir kez daha kazanacak... Ve burası hepimiz için bir cehennem olacak...

Not: Bundan böyle her perşembe 23.30'da *KANALTÜRK*'teyim... Sami Dadağlıoğlu'nun moderatörlüğünde "Ters Cephe" programında Ümit Zileli, Ümit Özdağ ve Fikri Akyüz'le her hafta *KANALTÜRK*'te Türkiye gündemini tartışacağız...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önce BARIŞ... Gerisi teferruat...

Rasim Ozan Kütahyalı 26.12.2009

AK Parti hükümetinin demokratik açılım sürecine ilişkin çok temel bir analiz hatası var... AKP elitlerinin kafasındaki şablon kabaca şu... Kürt hareketi içindeki şahinler açılımı istemiyor, güvercinler açılım yandaşı... Şahinler KCK aracılığıyla bu güvercinleri kontrol altında tutuyor. KCK birimleri açılım istemiyor. Eğer biz Ergenekon soruşturması benzeri bir operasyonla bu şahinleri pasifize edersek, güvercinlerin önü açılır... Böylece açılım süreci daha rahat ve sorunsuz işler...

Yani bu mantığa göre Ergenekon soruşturma süreciyle Türk tarafının şahinleri ayıklanıyor... KCK soruşturma süreciyle Kürt tarafının şahinleri ayıklanıyor... Böylece ortam güvercinlere kalacak ve her şey çok güzel olacak!!! AKP elitlerinin yanı sıra Gülen hareketinin elitlerinin de analizi bu yönde. O sebeple KCK operasyonlarına her zaman özel bir önem atfetti Gülen hareketinin yayın organları...

Maalesef bu analiz başta sona yanlış... Mazhar Bağlı gibi AKP MKYK üyesi Kürtler KCK operasyonunu desteklese de bölgenin AKP'yi destekleyen Kürt tabanı asla böyle düşünmüyor. Operasyonlardan memnun değiller. 17 tane belediye başkanının o şekilde içeri alınması vicdanları kanatıyor... Kürt coğrafyasındaki AKP yöneticileri sert siyasal rekabet dolayısıyla DTP'lilere yönelik normalin üstünde bir tepkiye sahip... Dolayısıyla KCK operasyonlarının demokratik açılım sürecine yarar sağladığına ilişkin son derece yanlış kanaatleri hükümete aktarabiliyor bölgenin kimi AKP yöneticileri...

KCK soruşturması, arkasındaki siyasi iradeyle ilerleyen bir soruşturma... Zaten arkasında siyasi irade olmazsa böyle soruşturmalar bu ülkede yürümez. Ergenekon soruşturma süreci de aynı şekildedir... Dolayısıyla KCK operasyonları siyasetten ayrı düşünülemez. Kürt halkının da algısı bu yönde... AK Parti hükümeti bilmelidir ki KCK soruşturma süreci demokratik açılım projesinin zararınadır. Ergenekon soruşturmasıyla bir paralellik arz etmemektedir. Bilakis Ergenekon zihniyetinin ve PKK içindeki şiddet lobisinin ekmeğine yağ sürmektedir...

Anadamar Kürt siyasi hareketinde artık BDP dönemine girdik. İnşallah bu süreç bize partinin adında olan "Barış ve Demokrasi"yi getirir... Demokrasinin yetkinleşmesinden de önce barış gelmeli... Evet, barış ne olursa olsun gelmeli... Türk devlet iradesi, bir insanımızın dahi ölmemesi için "şeytanla konuşmak da dahil" her şeye hazır olmalı. Bunun yolu var, yöntemi var... Hiçbir kaide, kural, kolektif değer ya da amaç insan hayatından değerli değildir... KCK tipi adli operasyonların yanı sıra, "dağdaki son terörist ölene kadar mücadele" mantığıyla sürdürülen askerî operasyonlar da durdurulmalıdır... Esas böyle bir iradeyi göstermek Kürt siyaseti içindeki "güvercinler"ın elini güçlendirir... Bu sayede ovada legal siyasetin içindeki kadrolar ve İmrallı iradesi Kandil'deki dağ kadrolarına hâkim olabilir... Çatışmasızlık süreci ne kadar uzun olursa bu demokratik açılım süreci o kadar işlevsel olabilir... Karşılıklı kaygılar böyle bir ortamda rahatça konuşulabilir...

Zaten siyaset bunun için var. AK Parti hükümetinde en başta da Başbakan'da bu istek ve irade var... Etyen Mahçupyan'ın haklı olarak belirttiği gibi, AK Parti tarihin önümüze çıkardığı küçük bir mucize. Tayyip Erdoğan oy kaybını göze alarak cesur adımlar atabilen gerçek bir siyasi lider... Öte yandan Kürt hareketi içindeki ana iradenin de kesinlikle barıştan yana olduğunu düşünüyorum. Çünkü Kürt halkının ezici çoğunluğu böyle istiyor. Öcalan iradesi de her zaman Kürt halkının nabzını ölçerek adım atmış bir iradedir... Öcalan'ın dünya görüşünden, mücadele yönteminden, tavrından ve tarzından iğrenebiliriz; fakat Öcalan'ın akıllı bir politikacı olduğunu kabul etmek durumundayız... Ortadoğu politik arenasında 25 yıldır güçlenerek ayakta kalmak kolay iş değil... Türk devlet zihniyeti de Öcalan'ın başarısında büyük pay sahibi tabii. Bu "başarıya destek" bilinçli mi, bilinçsiz mi yapıldı o da ayrı bir konu...

Mustafa Akyol ve Gülay Göktürk gibi kimi dostlarımız da anlamalı ki "Öcalan realitedir" sözünden bu realitenin tasvip edildiği, makbul bulunduğu anlamı çıkmaz... Tam aksine kimi Kürt muhaliflerinin "Öcalan Kemalisttir. Kürt İttihatçısıdır" eleştirilerini ben yanlış bulmuyorum... Öyle bakarsanız ben IRA'nın, ETA'nın hatta Güney Afrika'daki ANC'nin dünya görüşüne de çok uzak birisiyim. IRA yandaşı Hollywood filmlerinden, bir siyasal bilinç sahibi olduktan sonra hiç hoşlanmadım... Çünkü "omlet yapmak için yumurtaları kırmak gerekir" zihniyetinden, bir özgürlükçü-demokrat olarak hep nefret ederim. Bütün silahlı örgütler son tahlilde bu alçak zihniyetin bataklığına düşmekten kaçamazlar. Denetimsiz silah gücü, doğası gereği kolektivist ve otoriter bir zihniyeti yanında getirir... Ama bu sebeple de "PKK bir terör örgütüdür" önermesi ne kadar doğru ise "Türkiye Cumhuriyeti bir terör devletidir" önermesi de o kadar doğrudur... "Ne o, ne o" diyebilecek durumda değiliz...

Bu konjonktürde tüm vicdan sahipleri bir kişinin daha asla ölmemesini her şeyin önüne koymalıdır... Bunun için de ne gerekiyorsa yapılmalıdır. Ne gerekiyorsa... Şu an için tek önceliğimiz BARIŞ olmalıdır... Gerisi boş laftır...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derin yapılanma değil bildiğimiz TSK

Rasim Ozan Kütahyalı 30.12.2009

Bülent Arınç'a suikast iddialarıyla başlayan gelişmeler çok ciddi noktalara doğru gidiyor... Bu konudaki soruşturma derinleşiyor... Gerilim filmlerini aratmayan bir süreçten sonra Hâkim Kadir Kayan Türkiye Cumhuriyeti tarihinde bir ilki gerçekleştirebildi... Oradaki kimi belgelerin sistemli olarak yok edildiği şüphesinden hareketle ilk defa bir sivil yargıç askerî karargâhın kalbinde arama yapabildi... Özel Kuvvetler Komutanlığı'ndaki kozmik odanın mührü kırılabilirdi...

Aslında yukarıda kurduğum cümleler bile bu ülke için çok hazin... Ortada akıl ve mantık sahibi herkes için net olan bir delil var. İlgili birimden bir askerın "Biz burada çuval çuval evrak yakıyoruz" sözleri teknik dinlemeye takılıyor... Bunun üstüne doğru düzgün her ülkede "delillerin karartılma ihtimali" şüphesinden hareketle o yer için arama kararı çıkar. Burada da çıkıyor... Fakat bu kararı çıkartan özel yetkili sivil savcı dahil hiçbir soruşturma yetkisine sahip insan oraya giremiyor... Ancak Hâkim Kadir Kayan zor bela Genelkurmay 2. Başkanı'nı ikna edebildikten sonra aramaya "sadece kendisi" girebiliyor... Şu an "kazanım" saydığımız bu olay bile aslında "hukukun üstünlüğü" ya da "hukuk devleti" ideali bakımından bir rezalettir... Fakat daha evvel de yazdığım gibi aslında **Hukuk devleti diye bir şey yoktur, hukuk devleti için mücadele vardır**... Bu mücadele de adalet ve vicdan ilkeleri çerçevesinde devam etmeli... Ve evet bu bir siyasi mücadeledir...

"Kozmik Oda" mührünün bir Türk sivil yargıcı tarafından kırılıp içeri girilebilmesi siyasetin bir zaferidir... Çünkü **gece yarısı geçirildi diye çingar çıkartılan malum yasa sayesinde bu zafer elde edildi... Askerlere sivil yargı yolunu açan o gece yarısı yasal değişikliği sayesinde askerî karargâhta arama yapılabilirdi**... Bu yasal zemine rağmen bir sivil Türk yargıcı ancak kararlı biçimde ısrar ettiği için bu aramayı yapabildi... Bu soruşturma bu arama sayesinde daha açık ve sağlıklı biçimde yürüyebilecek... Ergenekon soruşturması sürecinde de, bir yandan yasal altyapı yeni yasalarla güçlendirilmeli, bir yandan da siyasi kararlılık sürmeli... O siyasi kararlılık ve irade sayesinde bir Türk yargıcı da bu derece kararlı ve cesur olabiliyor...

AK Parti hükümeti, "Gece yarısı yasa mı çıkarmış!! Önce tartışalım bunları" diyen Ergenekon avukatı siyasi partiler ile kaypaklığı resmî ideoloji haline getirmiş medya çevrelerini asla umursamamalıdır... **Bu ülkede "Askere sivil yargı yolunu açan yasa maddesini tartışalım" demek işi gargaraya getirmek ve iğdiş etmek anlamına gelir**... Askerî kurumları Sayıştay denetimine açan yasa maddesi de derhal çıkmalıdır... Evet, yine baskın biçimde, yine aniden, gerekirse yine gece yarısı çıkmalıdır... Temel haklar, özgürlükler ve ilkeler konusunda "uzlaşma" aranmaz... YAŞ kararlarının yargıya götürülmesi, yargıdaki çift başlılığın kaldırılması, askere Sayıştay denetimi gibi reformlar için "uzlaşma"ya gerek yoktur. Demokratik bir hukuk devletinde bunlar olmazsa olmaz ilkelerdir... Ayrıca bu demokratik yasalar TSK'yı daha güçlendirecektir... Denetlenen değil, denetlenmeyen kurum çürür... TSK da buna resmen örnektir... 2010'larda ordumuzu yeniden yapılandırmak zorundayız...

Öte yandan Türkiye'nin gururu olan hukuk adamlarından Ümit Kardaş çok haklı. Özel Kuvvetler Komutanlığı denilen şeyin yasal dayanak bakımından JİTEM'den farkı yoktur... Burada neler yapıldığı belli değildir... Daha doğrusu bellidir de, bu "belli" olan şeyleri bu ülkenin yurttaşları sorgulayamamaktadır... Bu tür yapılanmalar aslında "derin" falan değil... Yüzeyde, net ve açık... O sebeple bu birimlerin elemanlarının pervasızlığı, herşeyi kör parmağım gözüne, göstere göstere yapmaları "salaklık"tan değil "korkusuzluk"tan... **Çünkü "TSK dışından kimse bize dokunamaz" bilgisiyle yetişti bu askerler... "Sırtımı yükseklerde bir paşaya dayarsam bana hiçbir halt olmaz" bilgisiyle yetiştiler...** Şimdi ilk defa bu "bilgi"lerin de mührü kırılıyor... TSK içinde yaşanan travmanın sebebi bu...

Türk yargısı da bu travmadan nasibini alıyor... İşte o travmanın kurbanlarından biri de Şamil Tayyar... Hukuk adına utanılacak kararlarla ardı ardına "hapis cezası" geliyor Şamil'e, gerçek anlamda gazetecilik yaptığı için... Aynı gün tıpkı Şamil gibi bir gazetecilik abidesi olan Mehmet Baransu için saçma sapan bir tutuklama isteniyor... Şu an tüm vicdan sahiplerinin verdiği mücadele sayesinde oluşmuş siyasal atmosfer sebebiyle bu rezalet kararlar hayata geçemiyor... Hiçbir zaman da geçemeyecek... Hükümet de TCK'nın ilgili maddelerinde Genelkurmay'ın istediği saçmalıkları yapmayacak, yapamayacak...

Bu ülkenin vicdan sahipleri ittifak içinde oldukça 2010'lardaki Türkiye atmosferi her geçen gün daha da özgürleşmeye devam edecek...

NOT: Perşembe günleri ekrana gelen "Ters Cephe" programı, bu haftaya has olmak üzere bugün yayınlanıyor... **Bu gece 23.30'da KANALTÜRK ekranlarında** tüm bu gelişmeleri ve genel olarak da 2009 yılını yorumlayacağız...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ya alçaksınız ya da Salak...

Rasim Ozan Kütahyalı 02.01.2010

Bülent Arınç'a suikast iddiaları bağlamında medyada şöyle şeyler yazıldı...

"Efendim böyle suikastçı mı olur?" "Adamlar salak. Suikastçı dediğin zeki olur." "Bir adresi hatırlamıyorlar mı?"

Bu yorumlardaki ahlak-dışı bakış açısını bir yana bırakıyorum... Bu ülkede üst düzey bir politikacıya suikast yapılabilmesi ihtimali hâlâ son derece "olası"... Böyle bir rezaletin "olabilirliği" üzerine, bu "olabilirlik"i mümkün kılan sakat siyasal atmosfer üzerine konuşmuyorlar... Suikastçıların zekâ kapasitesi ve katledebilme performansına dair zırvalıyorlar...

Türkiye'de birakalım "bireysel zekâ"ları bu bireysel zekâlardan çok daha üst seviyede olması gereken "kurumsal zekâ"lar bile yerlerde sürünmektedir... **Hatta denilebilir ki Türkiye'de kurumlaşmış olan yegâne geleneklerden biri "kurumsal salaklık geleneği"dir...**

Özgürlükçü-demokrat kaygılarımızı bir an için bir yana bırakalım... Varsayalım çok koyu bir Türk milliyetçisisiniz... Ölümüne ulusalcısınız... Sapına kadar Kemalistsiniz... Türk devletinin bekasından başka hiçbir değer tanııyorsunuz... "Devlet ve ordu kutsaldır" diye inanıyorsunuz... "Türk devletinin ve TSK'nın kutsallığının korunması uğruna insanlar da öldürülebilir, her türlü operasyon yapılabilir" diye inanıyorsunuz... Ama yine de

zeki olmak zorundasınız... Nasyonalist-militarist bir siyasal düzenin yaşaması için de bir "kurumsal zekâ"ya ihtiyaç vardır. Bir yönetme kabiliyetine ve zekâsına ihtiyaç vardır...

Zekâ sahibi bir ulusalcı/milliyetçi de Kürt köylerinin dağlarına kocaman "Ne Mutlu Türküm diyene" diye yazılmasını tasvip E-DE-MEZ... Kürt unsurların yaşadığı coğrafyanın dağlarına kocaman harflerle "Ne Mutlu Türküm diyene" yazmak resmen halkı isyana teşviktir... O coğrafyanın Kürt gençlerine "Dağlara gel, dağlara!!" çağrısıdır böyle dev yazıları o dağlara yazmak... Kürt gençlerini silahla isyan etmeye tahrik etmektir bu... Asgari seviyede zekâya sahip bir insan bunu idrak eder, anlar, bilir...

Hadi bu "bireysel zekâ"ya sahip olmayan işgüzar bir subay ya da general bunu yaptı... İşte o noktada Genelkurmay karargâhının "kurumsal zekâ"sı devreye girer ve "Derhal o yazıyı oradan kaldıran" emrini verir... Kurumsal zekâ sahibi bir devletin, bir ordunun yapması gereken budur... Tabii gerçekten bu ülkenin bölünmez bütünlüğünün devamı GERÇEKTEN isteniyorsa böyle yapılmalıdır... Eğer "Bölünmez bütünlük bahane, kurumsal imtiyazların devam etmesi şahane" anlayışı varsa o orduda o zaman bu hareket zekâ dolu bir harekettir... Fakat bu zekâ alçaklığa hizmet eden bir zekâdır...

Türk Silahlı Kuvvetleri "Kendi kurumsal imtiyazını her şeyin üzerinde tutan" alçak bir zihniyete sahip olamaz, olmasına ihtimal yoktur... Eğer böyle bir durum varsa bu resmen vatana ihanettir... Bu topraklara ihanettir... 72 milyon insanımıza ihanettir... Ordumuzun ve devletimizin böyle bir ihanet içinde olacağını düşünmediğimize göre o zaman orada çok ciddi bir "kurumsal zekâ eksikliği" olduğunu açıkça tespit etmek zorundayız...

Van'daki askerî kışlaya o bölgede katliam yapmış Mustafa Muğlalı'nın ismini vermek de böyle bir harekettir... Bomonti'de Ermeni yurttaşlarımızın yaşadığı mahallenin okuluna "Talat Paşa" ismini vermek de böyle bir harekettir... **Dediğim gibi bu meydan okuyucu işleri yapanlar kasten yapıyorlarsa buna alçaklık denir... Türk devletini zaafa düşürmek amacıyla olan bir zekânın ürünüdür bu hareketler... Eğer samimi olarak Türk devletinin ve ordusunun bekası düşünülüyorsa, samimi olarak "Güçlü ordu, güçlü Türkiye" isteniyorsa yukarıda saydığım işler salaklıktır... Bu işleri hangi kurum yapıyorsa, o kurum da vahim bir "kurumsal salaklık" hastalığına sahip demektir... Bu ülkeyi seviyorsak, dürüstçe bu "kurumsal salaklık"ı afişe etmek zorundayız... Ortada Ya alçaklık ya da salaklık var... Üçüncü bir ihtimal de yok...**

Dolayısıyla tekil bireylerin zekâsına dair yorum yapanların "salaklık" analizleri zırvadan ibaret...

Batman Valiliği'ne uyarı

Özgür Eğitim ve Bilim Çalışanları Sendikası'nı dikkatle takip ediyorum... Türk sendikacılık geleneği genel olarak devletçi ve statükocu bir zihniyete sahiptir... Sistem muhalifi olduğunu iddia eden anlı şanlı DİSK'in 28 Şubat darbesindeki utanç verici işlevini bu ülkenin vicdan sahipleri unutmuyor... Türk-İş zaten resmî devlet sendikası gibi. Şimdilerde Memur-Sen bu geleneği kıran daha sivil bir sendikacılık anlayışını temsil etmeye çalışıyor. Fakat Memur-Sen'in de Alevi meselesi gibi konularda daha da özgürlükçü olması gerekiyor. KESK kimi konularda tam demokrat ama iş İslâm meselesine gelince nedense "Kemalist bilinçaltı" galip geliyor... Alenen Ergenekoncu olan sendikaları saymıyorum bile...

İşte bu tablo içinde Özgür-Eğit-Sen tam anlamıyla özgürlükçü-demokrat bir sendika... Fakat geniş bir kitleliliği yok. Büyümesi de engellenmek isteniyor. Batman Valisi ve Batman İl Milli Eğitim Müdürü bugünlerde bu sendikaya takmış durumda. Bu kurumun üstüne hukuksuzca gidiyorlar. Batman'da

örgütlenmesini engelliyorlar... Hem bu vali hem de eğitim müdürü haddini bilmek zorunda... Gelişmeleri dikkatle takip edeceğim... Eğer bu statükocu-Ergenekoncu tavırlarını sürdürürlerse bu yetkililerin neler yaptığını detaylı olarak yazacağım...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Medyadaki umumi manzara

Rasim Ozan Kütahyalı 06.01.2010

Bugüne kadar doğrudan medya meselelerine dair hiçbir şey yazmadım... Muhatabım hep toplum, devlet ve siyaset oldu... Bugün ilk defa direkt medya aktörleri ve medya ilişkileri meselesine dair yazacağım...

Kendimi "gazeteci" saymam. Bana "gazeteci" demek haber arayışındaki gerçek gazetecilere haksızlık olur. Bu dünyaya ve bu ilişkilere hep dışarıdan bir gözlemci olarak baktım. Zamanla bizzat tanıdığım konuştuğum, yakın arkadaş olduğum epey insan oldu... Şimdi bazı temel gözlemlerime geçeyim...

"Doğan medyası" cephesindeki temel aktörler, sürekli hükümete yakın çevrelerin kendilerini yok etmek istediği şeklinde bir düşünceyle yaşıyorlar... Bu düşünceden hareketle "yandaş medya"ya sürekli bindirmeler yapıyorlar. İşin ilginç buradaki temel mücadele ideolojik olarak apayrı yerdeki insanlar arasında geçmiyor. Doğan medyasının içinden "karşı taraf"a yönelik en sivri iki aktör Ahmet Hakan ve Nuray Mert. Bu iki isim de bugün sürekli bir soğuk savaş içinde oldukları isimlerle yakın zamana kadar arkadaştı. Sürekli "yandaş medya" muhabbetini ve "Eski mağdurlar, şimdi zalim oldu. AKP sivil otoriter rejime gidiyor" söylemini diline dolayan iki temel isim bu...

AKP'ye yakın olarak bilinen medya çevrelerinde ise bu iki yazarın tavrı Ertuğrul Özkök'ten bağımsız olarak algılanmıyor... Özkök oryantasyonunda bu sözleri ettikleri düşünülüyor. Dahası bugün Karamehmet medyasında ve internet ortamında yazan ve tamamen belaltı çakan kimi tiplerin de Özkök kontrolünde ve emrinde bu çirkeflikleri yaptığı düşünülüyor... Mesela Fehmi Kuru kendiyile ilgili çıkan tüm tezviratı bizzat Özkök'ün yazdırttığını düşünüyor. Bütün o "kolonya, Beykoz yalısı, aylık astronomik maaş, annesi şöyle, babası böyle" yazılarının kaynağını Özkök'e bağlıyor Kuru. Doğan medyası dahil tüm medyadaki yaygın inanç bu yazıları yazanlara Özkök'ün bizzat maaş verdiği yönünde. Bizzat *Hürriyet*'in muhabirleri bunu her yerde söylüyor. Özkök talimatıyla Doğan grubunun bu kişilere para ödediği kesin bir bilgi olarak algılanıyor medya çevrelerinde... Ahmet Hakan'ın zamanında kendisine de "Altına çiş kaçırın imam-hatipli", "Aydınlanması mümkün olmayan kafa", "İngilizce bilmeyen, Nişantaşlı olmaya özenen cahil dinci" diyen bu birkaç kişiyi organize ettiğine inanılıyor... Çıkan tüm bu çirkef yazılardan önce Ahmet Hakan, sonra nispeten Nuray Mert ama başlıca olarak Özkök sorumlu görülüyor... Zaten bu algı malum medya kavgasını şiddetlendiren ana unsur durumunda...

Hakan-Mert ikilisinin gözünde ise Fehmi Kuru'nun yanı sıra Mustafa Karaalioğlu, Ahmet Kekeç ve özellikle Akif Beki "şeytanlaştırılan" figürler. Özellikle Beki'nin büyük bir kinle kendilerine düşman olduğunu düşünüyor Hakan ve Mert...

Şunu kesin olarak söylemeliyim ki ne bu hükümetin ne de AK Parti'yi destekleyen bu medya aktörlerinin "birilerini yok etme" diye takıntıları vardı. Aslında hâlâ yok. Bu toz duman aşılırsa belki yine mesafeli ama "normal" ilişkiler de kurulabilir... Ahmet'in kardeşinin TRT'den iş alması da, Nuray'ın

TRT’de program yapması da bilindiği halde bu medya aktörleri tarafından engellenmek istenmedi... Ahmet ve Nuray dışında, hem bu hükümete hem de şu saydığım isimlere alenen küfretmiş isimler de şu an hükümet kontrolündeki TRT’den maaş alan isimler. Hâlâ da bu durum sürüyor. Tam aksine “yandaş” denen kimi isimlerin program yapması TRT’deki ulusalcı/milliyetçi oligarşinin baskısıyla engellendi. 2002-2007 arasında TRT ekranlarında neredeyse her hafta darbe çağrıları yapan Banu Avar’a bile dokunmadı bu hükümet, ya da dokunamadı... Hâlâ bu kafada program yapan isimler var. **Yani bu hükümete ve ismi geçen bu kalemlere “Birilerini (Özellikle Özkök, Hakan ve Mert) bitirmek istiyorlar” eleştirisi tamamen yanlış bir eleştiri...**

Öte yandan Ahmet ve Nuray kaç defa bana, çıkan bu “tezvirat”la ilgilerinin olmadığını söylediler. Özellikle Nuray, bu çirkef yazıları yazarlarla hiçbir alakasının olmadığını, hatta onları sevmediğini ısrarla belirtti... Helin’le yaptığım röportajda da söylediğim gibi Ahmet’in de bu kişilerle ilgili **“Her şeyin farkındayım. Çirkefliklerini ve samimi yetsizliklerini biliyorum. Yarın zora düşsem ilk tekme yi onlar atacaklar, bunu da biliyorum. Ama bir bildiğim var, bana güven”** dediğini de yine tekrarlıyorum... Aslında mesele bu kişiler değil, yapılan çirkeflikler... Mevlana’nın söylediği gibi “Kötü kişi hakikaten tövbe ederse dostum olabilir ama kötülük düşmanımdır” sözünü unutmamak lazım...

İfade ettikleri fikirleri ne olursa olsun tüm medya aktörlerinin “Bariz kötülüğü ve düşük profilli pespayeliği dışlamak” konusunda ittifakları olmalı. Bence herkes de artık ortamın “normalleşmesi”ni istiyor... Fikirler sonuna kadar çarpışmalı ama kişisel menfaatler üzerinden yapılacak çirkefliklere kimse kol kanat germemeli... O dönem kapanmak zorunda... Bahsettiğim karşılıklı algılar kırılmak zorunda... Köprüden önce son çıkışa yaklaşıyor bence...

Her zamanki geniş toleransı ve özgüveniyle ilk adımı da Özkök atmalı. Bu pespayeliklerle ilgili olmadığını veya olmuşsa da artık asla olmayacağını belirtmeli... Bu konudaki suskunluk mevcut algıları pekiştirmeye devam edecek...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Medyada umumi manzara (2)

Rasim Ozan Kütahyalı 09.01.2010

2010 Türkiye’si’nin medyasındaki umumi manzarayı resmetmeye devam ediyoruz...

O yazıda ben bir “algı manzarası”nı anlattım... Herhangi bir yorumda bulunmadım... O “algı manzarası” gerçektir demedim... Fakat varolan karşılıklı psikolojileri aktarmaya çalıştım...

Şüphesiz en çok konuşulan konu Ertuğrul Özkök’ün emriyle (ve bu kişilere Doğan medyasından maaş verdirilerek) bir kısım çirkef ve pespaye yazıların çıktığıydı... Bütün o “kolonya kokulu”, “Beykoz’da kaçak yalı”, “Annen diplomat değil basit bir katip”, “Senin kocan kömürcüydü”, “Burnun kocamandı, estetik yaptırdın”, “O yazarın evi tam bir alt sınıf eviydi”.. benzeri, benim yazarken bile irkildiğim şeyleri Özkök yazdırıyor iddiasıydı en çok konuşulan...

Ertuğrul Özkök’ün attırdığı manşetlere ve yazdığı yazılara çoğunlukla tabandan muhalif biriyim. Neler yazdığını, söylediğini bilen biliyor. Fakat kesin bir eminlikle söylüyorum ki bu iddia asla ve asla doğru değil... Doğan medya bütçesinden tetikçilik amaçlı maaş verildiği de uydurma... Çok sayıda medya mensubu bizzat bu

tiplerin kendilerine para ödendiğini söylediğini belirtiyor... Bunlar "Bakın koskoca Doğan medya arkamızda" demek ve güç arttırmak amaçlı olan şeyler muhtemelen. Bu lafların yayılmasından memnuniyet duyuyorlardır vs... Fehmi Kuru başta olmak üzere herkesi temin ederim bunlar palavra. Boşuna bu kadar emin konuşmam... "411 el kaosa kalktı" ya da "Vay şerefsiz" fecaat manşetleri ne kadar gerçekse bu laflar da o kadar yalan...

Fakat bu yukarıda saydığım aleni pespayeliklerin de Özkök'ün ve sonrasında da Ahmet Hakan'ın gözüne girmek için yapıldığı çok açık... Tamam bunları Özkök yazdırtmıyor ama bu tip şeyleri Özkök bir günde bitirebilir!! Evet bir günde!.. Aslında siyasal zeminde olan kavgaların bu çirkeflik zeminine taşınmasıdır Türk medyasını bu derece çılgın kutuplaşma noktalarına getiren... Kişisel noktalardan uzaklaşmak zorunda bu siyasal kavga. Ama siyasal tartışma da sonuna kadar sürmeli...

Ahmet Hakan da özellikle Ahmet Arsan köşesiyle bu türden psikolojik harp operasyonlarını az yapmadı. Eğlence meğlence derken o da yukarıdaki "kömürücü karısı" "kolonya kokulu" tipi bel altı muhabbetlere girdi... "Onlar da yaptı" gibi laflar bu yapılanları meşrulaştırmaz... Ayrıca şunu da söylemeliyim... O kontratakların bitmesi bir anda olur... Önce tek işi bu olan kalemlerin caydırılması gerekiyor... O kalemlere böyle yazılar dışında mecraların açılması lazım... Ertuğrul Özkök'ün de çok rahatsız olduğunu söylediği bu kişisel çirkeflik üslubunun behemehâl terk edilmesi şart...

Öte yandan Nuray Mert'in de Ahmet Hakan'la birebir anılmak istemediğini belirtmek lazım... Geçen yazı resmettiğim kavgada Nuray'ın Ahmet'in tarafını tuttuğu kesin. Ama bu destek de bir yere kadar olan bir şey... Daha fazlasına Nuray'ın da katlanmak istemediğini kesin olarak belirtmeliyim... Nuray Mert'in analiz ve fikir dünyası her geçen gün daha fecileşiyor benim gözümde. Herkesin gördüğü gibi ben de Ali Bayramoğluların, Hasan Cemallerin tarafındayım bu ayrışmada... Fakat bu vesileyle yukarıda saydığım çirkefliklerin yanına Nuray'ın konması doğru değil...

Nihal Bengisu için "Alt sınıf evi olan yazar"... Elif Şafak için "Annesi diplomat değil basit bir katip. Kocasıyla evliliği kariyer amaçlı ve sahte"... Ahmet Hakan için "İngilizce bile bilmeyen, altına çiş kaçıran, cahil imam-hatipli" gibi daha tonlarcası olan çirkefliklerle Nuray yan yana O-LA-MAZ... Bu pespayeliklere de "Başkası da şunu şunu yaptı" diyerek kendini meşrulaştıramaz... Ahmet de bu çirkefliğe ortaklık yaparsa, zamanında kendine yönelmiş pespaye yöntemleri, şimdi kendi kullanmaya kalkarsa karşısına dikilir... O sebeple de Hakan-Mert diye anılmaktan da haklı olarak hoşlanmıyor Nuray... Yanlış mıyım?

Dediğim gibi, yeni dönemde "bağcı dövme" değil "üzüm yemek" bahsine odaklanmak gerekir... Çirkeflik suçludur, çirkefliği yapanlar ikincildir... O kişiler bu hareket tarzından vazgeçerler, başka bir dönem başlar... İşte burada Özkök'ün tavrı önemlidir. Ahmet Hakan'ın tavrı önemlidir... İmalari ve duruşları önemlidir...

O günden sonra Ergenekon'un "asrın davası" olduğuna inanan yazarlar da Ertuğrul Özkök ve Selahattin Sadıkoğlu'nun "ETÖ mensubu" olduğu gibi iddianame zırvalarının altını daha çok çizerler... Soruşturmayı destekleyenler Balbay'ın tutuksuz yargılanması gerektiğini çok daha net vurgularlar... Ergenekoncu, darbeci gibi sıfatlar çok daha yerli yerinde kullanılır...

Malum siyasal meselemizde "Önce silahlar susmalı" denip duruyor ya, işte medya meselemizde de "Önce çirkeflik susmalı"... Sonrası gelecek... Başlangıç burası...

Aksi ihtimali ben tasavvur etmek dahi istemiyorum... O ihtimal hiç olmamalı... Bence ATEŞKES zamanıdır... Tıfıl bir adam olarak söylemek istediklerim bunlar...

İsrail haksız mı

Rasim Ozan Kütahyalı 13.01.2010

İsrail'le Türkiye arasında büyük bir diplomatik kriz yaşanıyor... İki ülkenin tarihinde görülmediği kadar aralar açık durumda...

İsrail devleti, *Kurtlar Vadisi-Pusu* dizisinin son bölümlerinden ötürü tepkili... Bu haftaki bölümü ben de seyrettim. Öncelikle söyleyeyim Yahudi yurttaşların ve İsraillilerin bu diziye tepkisi sonuna kadar haklıdır. Bu dizi Yahudi-düşmanı bir içerikteydi, hâlâ da öyle.

Raci Şaşmaz ve Bahadır Özdenir başta olmak üzere Kurtlar ekibi 2003-06 arası yaptıkları bir darbe ortamının yaratılmasını amaçlayan kin ve tahrik bölümlerini Soner Yalçın'a bağlıyor, kendilerini bu işten kurtarmaya çalışıyorlar... Soner Yalçın'ın Yahudi-düşmanı ırkçı ideolojinin Türkiye neferi olduğu çok açık. *Efendi* kitabı süzme antisemitik bir kitap. Fakat Yalçın sonrası dönemde de bu ekip Yahudi-düşmanı ve Hristiyan-düşmanı yayınlara devam etti. *Kurtlar Vadisi-Irak* tamamen böyle bir film... Bunların üstüne bir de Kürt düşmanlığını ekliyordu bu film. Kürtleri "emperyalizmin işbirlikçisi bir halk" olarak resmediyordu... Dindarlara hoş görünen sahneleri filme monte ederek, dindarları ulusalcı-Ergenekoncu projeye eklemlmeye çalışıyordu... Kurtlar Vadisi zihniyetinin olumlu resmettiği dindar tipi de "*Devletine sadık, etliye sütlüye karışmayan, itaatkâr, kendi kimliğini inkâr etmiş*" bir tipti. Dizinin yapımcıları da aslında tam bu modele uygundu. Kadiri tarikatı kökenli Zaza-Kürt bir aileden gelen, devletin büyük bir ahlaksızlıkla "ikinci sınıf yurttaş" saydığı insan modelleriydi bu diziye yapan Şaşmaz Kardeşler... Ama ayakta kalmak ve "devletin makbul yurttaş" olabilmek için bu durumu inkâr ediyorlardı...

Türkiye Yahudileri de Rifat Bali'nin deyimiyle hep "Devletin örnek yurttaş" olmaya çabaladılar. Kendilerine devlet tarafından yapılan haksızlıklar karşısında fazla ses çıkarmadılar, çoğunlukla boyun eğdiler. Hatta bu konuda ön plana çıkmak isteyen Yahudi gençleri bizzat cemaat durdurdu. Birçok Yahudi yurttaşımız kimliğini unutarak ve inkâr ederek var kalmayı tercih etti tıpkı Şaşmaz Kardeşler gibi... Kurtlar Vadisi'nin Yahudi-düşmanlığı noktasında da fazla ses çıkarmadı Yahudi cemaati... İsrail devleti de genel olarak tepkisiz kaldı. Hatta bu Yahudi-düşmanlığının baş sorumlularından Soner Yalçın ve ekibiyle İsrail devletinin kimi organlarının çok yakın teması gözlerden kaçmadı... En sonunda ancak Üçüncü Dünya devletlerinin yapabileceği tip bir amatörlikle nezaketsiz olduğu kadar garip bir tepki verdi İsrail Dışişleri... Kör parmağım gözüne bir meydan okumaydı bu Türk devletine karşı...

İsrail'in bu tavırlarıyla alakalı iki seçenekten bahsetmek mümkün... Ya bu devlet her zaman gösterildiği gibi çok şeytansı ve güçlü bir devlettir. Bir yandan Türkiye'de Yahudi-düşmanlığını örgütler. Yahudi-düşmanlığı yaptırttığı adamlarla yakındır. Yeri geldi mi de gücüne güvenerek Türkiye'ye böyle meydan okur... Ya da İsrail şu dünya konjonktüründe öyle aciz ki, öyle paranoyak halde ki ilke gözetmeden kendine el uzatan herkese yakınlaşıyor ve acizlik telaşıyla bu son yaptığı gibi özgüveni düşük garip hareketler yapıyor...

Doğru olan şık ikincisi... **Şu anki dünya konjonktüründe İsrail devleti ve halkı kendini yapayalnız hissediyor. Ortalama bir İsrail yurttaş inanılmaz paranoyak bir yapıya sahip. O paranoyak ruh hali zaten "Evimiz İsrail" hareketini ve şu anki Dışişleri Bakanı Lieberman'ı doğurmuş durumda... Lieberman tam bu özgüvensiz ve paranoyak ruh halini yansıtan bir adam... Bölgedeki tek dostları Türkiye'yi**

kaybettiklerini düşünüyor İsrail elitleri. ABD'nin şu anki duruşu da onları korkutuyor. AB'ye zaten hiçbir şekilde güvenmiyorlar... Soli Özel'in çok doğru teşhisiyle İsrail, Türkiye'nin 90'lardaki ruh haline birebir benziyor...

Kısacası "Şeytani güçlere sahip İsrail" söylemi şu an bütünüyle zırva durumunda... Davutoğlu'nun yönetimindeki Türk Dışışleri bu ruh halini iyi kavramak zorunda. Şu an psikolojik ve stratejik üstünlük Türkiye'dedir. Türkiye ona göre vakur ve kendinden emin davranmalıdır... Zaten İsrail Dışışleri Bakan Yardımcısı'nın "*Bakın Türk büyükelçi alçak koltukta. Yüzlerimiz de gülmüyor. Ona göre yazın*" tipi çıkışı bizzat "güçsüzleşme psikozu"nun bir örneğidir...

Kurtlar Vadisi-Pusu tipi Yahudi-düşmanlığının yaygınlaşmasının tam da Ergenekon örgütünün istediği şey olduğunu AK Parti hükümeti ve İslamcı aydınlar iyi kavramalıdır... İsrail ile Türkiye'nin tüm ilişkilerini koparmak da bir Ergenekon planıdır... Ergun Poyraz malum Yahudi-düşmanı kitapları yazmak için askerî istihbarat birimlerinden para aldığını bizzat itiraf etti... Filistin meselesi noktasında haklı olarak, hassas olarak Türkiye dindarları bu oyunu görmelidir... En başta da Tayyip Erdoğan görmelidir...

Türkiye'nin Yahudi cemaat önderleri ve İsrail devleti de statükocu-Ergenekoncu Türklerle işbirliğinin Yahudi halkının ve İsrail'in aleyhine bir işlev gördüğünü artık görmelidir... Ahlak bir yana pragmatik olarak da bu yanlıştır...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Açılım olmazsa uçuruma gideriz...

Rasim Ozan Kütahyalı 16.01.2010

İçişleri Bakanı Beşir Atalay demokratik açılım projesi bağlamında dün bir basın toplantısı yaptı...

Hükümetin başlattığı bu hayırlı proje bağlamında cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlülerin yakınlarıyla Kürtçe, Lazca, Arapça, Çerkesce gibi dillerde görüşebilmesi artık mümkün... O rezalet faşist yönetmelik bu hükümet tarafından değiştirildi...

TRT-6 projesi dışında özel televizyon ve radyolarda da Türkçe dışındaki diller tam olarak serbest. Fakat psikolojik baraj hâlâ var. Geçen hafta Başkan Ahmet Eşref Fakıbaba'nın davetlisi olarak Urfa'daydım. Kürtçe TV ve radyo açmak, dükkânına Kürtçe isim vermek isteyen yurttaşlar hâlâ çekiniyor. Bu konuda kimi mülki amirlerin ve kendince "durumdan vazife çıkaran" kimi haddini bilmez silahlı memurların "eski dönemden kalma" tavırları nedeniyle Kürt yurttaşlarımız haklı olarak korkuyor. Bu türden işgüzarlıklara karşı da bakanlık müfettişleri çalışmalıdır. Haklarını kullanmak isteyen fakat çeşitli sebeplerden çekinen yurttaşlarımız gerekirse bizlere de yazsınlar. Artık o psikolojik eşik geçilmelidir...

Bunun yanı sıra YÖK bünyesinde de doğru bir niyet ama yanlış bir isimle "Yaşayan Diller Enstitüsü" kuruluyor. Bu isim saçma... Kürt dili ve edebiyatı yada Kürdoloji enstitüleri kurulmasından çekinilmemelidir... Özellikle bölge üniversitelerinde bu bölümler önümüzdeki sezona yetişecek şekilde açılmalıdır... Hükümetin de niyeti bu...

Atalay'ın İçişleri Bakanlığı tarafından bölge valiliklerine ve yetkili makamlara yol kontrollerinin ve yayla

yasaklarının asgariye indirilmesi noktasında da bir genelge gönderildi. Bu da çok olumlu bir durum. 30 yıldır Kürt coğrafyasında insanlar sürekli bir yarı-diktatörlük havasında yaşıyorlardı. Arada rahatlamalar oldu ama sonra habire kontrol yapılan, kimlik sorulan eski ortama dönüldü. Artık kalıcı olarak geri dönülmeksizin bu özgürlük ortamı sağlanmalıdır...

Bu yapılan olumlu icraatlar dışında AK Parti hükümetinin yapmayı amaçladığı çok yararlı birkaç şey daha var... Ayrımcılıkla Mücadele ve Eşitlik Kurulu ile Bağımsız Kolluk Gözetim Komisyonu'nun kurulması... Bu kurumlar tüm Türkiye sathında olmalı ve bir tip "ombudsmanlık" gibi çalışmalıdır. Başbakan'ın ve Beşir Atalay'ın niyeti de bu yönde... Sadece Kürt meselesi bağlamında değil her türlü olası hak ihlali ve ayrımcılık karşısında doğrudan yetkili bir yapılanma olmalıdır bu "ombudsman"lık müessesesi...

Ayrımcılıkla Mücadele ve Eşitlik Kurulu'nun yapılanması bağlamında Boğaziçi Üniversitesi'nden akademisyen Hakan Yılmaz'ın bu konudaki görüşlerinden istifade edilmelidir, kendisinin bu konuda kıymetli ve detaylı çalışmaları var. Hatta Yılmaz da ilgili bir görev ya da üyelik için düşünülmelidir... Bağımsız Kolluk Gözetim Komisyonu inşa edilirken de TESEV ile birebir işbirliği ile bu süreç götürülmelidir. TESEV'in güvenlik sektörünün denetlenmesine ilişkin çok değerli çalışmaları rehber kabul edilmelidir.

Bu kurumlar iyi işletilirse Kürt meselesinin yanı sıra ülke olarak çok konuştuğumuz Alevi meselesi, Azınlıklar meselesi ve İslam/laiklik/mahalle baskısı meselelerine de ilaç gibi gelecektir... Bence yedi bölge için de ismi kamuoyunda bilinen, saygın isimlere üst düzeyde görev almaları için teklif götürülmelidir... Bu tanınmış, yüksek profilili isimler ekseninde mini etek giydiği için tahkir edilen ya da işini kaybeden kadınlardan, başörtülü olduğu için mezuniyet törenlerine bile alınmayan kadınlara, kanuni hakkı olduğu halde içki ruhsatı alamayan dükkân sahiplerinden TSK'dan namaz kıldığı için atılan askerlere, herkesin derdiyle bu "ombudsman"lık kurumları ilgilenmelidir. Bu sorunları yaratanlardan hesap sorulmalıdır...

Mevcut yasaklar kalktığı halde kendi anadilini çeşitli alanlarda kullanmaktan hâlâ çekinen yurttaşlarımız için, "Mahalle baskısı" sebebiyle etnik/dinsel/cinsel kimliğini saklamak zorunda kalanlar için kısacası herkes için AK Parti hükümetinin bu girişimi çok çok isabetlidir... Türkiye'nin tüm vicdan sahipleri bu demokratik açılım sürecini bu sebeple desteklemeli...

Urfa şehrimizde de neredeyse tüm sivil toplum gruplarıyla görüştüm... Herkes hasretle bu sürecin hızlanmasını istiyor. BDP'nin tabanı da tavanından farklı olarak bu bağlamda Başbakan'ı tam destekliyor. Bana hep Başbakan'a güvenip güvenemeyeceklerini sordular. Güvenmek istediklerini söylediler... Sonuçta yıllardır orda yaşayan, acıları çeken bu insanlar... Kim yaparsa yapsın artık rahatlamak, özgürleşmek, huzura kavuşmak istiyorlar... Eşit yurttaş olmak istiyorlar... Ben Başbakan'a güveniyorum... AK Parti hükümetine güveniyorum...

Zaten eğer güvenim boşa çıkarsa ülkemiz toplu halde uçurumdan düşecek... Bu ihtimali düşünmek dahi istemiyorum...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir Ermeni milliyetçisi olarak Hrant Dink...

Rasim Ozan Kütahyalı 20.01.2010

Hrant Dink'ten Türk milliyetçilerinin öğreneceği çok şey var... Türk kimliğine ve kültürüne, Türk geçmişine sonuna kadar bağlı olan, Türklük ile ilgili bir şey konuşulduğu zaman heyecanlanan, yeryüzünde yaşayan tüm Türklerin derdiyle hemhal olan, Türk dilinin çeşitli lehçelerinden birini bile işittiğinde kalbi küt küt atan Türkçülerin, Türk milliyetçi ya da ulusalcılarının Hrant'tan öğreneceği çok şey var...

Üç yıl evvel alçakça, kalleşçe katledilen Hrant Dink bir Ermeniydi... Hepimiz kendi arzumuz dışında bir etnik ve dilsel kimlik içinde doğuyoruz. Hrant'ın da anadili Ermenice idi. Hristiyan ve Ermeni bir ailenin oğluydu... Öte yandan Hrant Dink "Ne yapalım Ermeni olarak doğduk. Kendim seçmedim. Öyle olduk işte" tipi bir düşünceyle kendi kimliğini iplemeyen bir Ermeni değildi...

Ermeni kimliğiyle, diliyle, kültürüyle yani her yönüyle Ermeni toplumuyla manevi bağları vardı... Dünyanın neresinde bir Ermeni topluluğu varsa, o toplulukla bağlantıdaydı Hrant... Sadece Türkiye Ermeni cemaati değil, yeryüzündeki tüm Ermenilerin meseleleri ve dertleri Hrant Dink'in ilgi alanındaydı. Dünyanın her yerindeki Ermeni soydaşlarının meselelerinin çözülebilmesi için elinden geleni yapmaya çalışırdı. Tüm dünyadaki Ermeni toplumunun birbiriyle kompakt bağları olmasını isterdi...

Bu toprakların evladiydi. Bu toprakları yani Türkiye'yi çok seviyordu. Tam anlamıyla bir Türkiye insanıydı... Ama aynı şekilde kendi anadilinin resmî dil olarak konuşulduğu Ermenistan ile de manevi bağı kuvvetli bir insandı... Ermenistan'ı çok seviyordu. Ermenistan'ın da prangalarını kırarak özgürlüğe ve zenginliğe kavuşmasını istiyordu. Dünyanın farklı ülkelerinde yaşayan Ermenilerle yani bir bütün olarak Ermeni diasporasıyla da bağları kuvvetliydi ama her şeyden önce Ermeni çoğunluğunun ülkesi olabilmiş o toprakları düşünüyordu. O sebeple kimi soydaşı diaspora mensuplarına kızıyordu. Kimi diaspora önderlerinin siyaset dilinin Ermenistan'ın önünü tıkadığını düşünüyordu... Ceza almasına yol açan o muhteşem yazısında da bunu söylüyordu zaten...

Evet, bir açıdan bakıldığında Hrant Dink bir Ermeni milliyetçisiydi... Ermeni kimlik duyarlılığına sahipti... 2000'lerde Hrant Dink'i aktörleştiren ve Ermeni cemaatinin ruhani olmayan lideri durumuna getiren şey bu kimlik hassasiyetiydi... Hrant Dink'i farklı ve üstün kılan şey ise taşıdığı bu kuvvetli milli kimlik duyarlılığına rağmen başka kimliklere sahip insanların haklarına da sonuna kadar sahip çıkmasıydı... Ermeni kimliği ve toplumuyla manevi bağı Hrant'ın evrensel insanlık idealine bağlılığını zayıflatmak bir yana bilakis güçlendiriyordu... Çünkü ahlak evrenseldi... Vicdan evrenseldi... Hangi kimlikten, dilden, dinden gelirse gelelim İNSANLIK onuru evrenseldi...

İşte bugünün Türkçülerinin Hrant Dink'ten öğrenmesi gereken temel milliyetçilik dersi budur... Biz Türklerin Hrant Dink ahlakına sahip Türk milliyetçilerine ihtiyacımız var... Milliyetçilik var olacaksa eğer, böyle olmalıdır... Bir insanın annesini ve babasını sokakta karşılaşacağı herhangi bir insandan daha çok sevmesi, anne ve babasına daha kuvvetle bağlı olması doğaldır... Bir insan ailesini her şeye rağmen ve her yönüyle sever... Baba katil de olsa babadır. O katil babadan Pinochet ya da Polpot'tan bahseder gibi bahsedemeyiz... Bu doğru... Fakat ailemizi sevmek, babamızı sevmek o babanın cinayet işlediğini bize inkâr ettirtmemelidir... O sevgi, insani bir sevgi değildir... Tam aksine kendi babamızın katillliğini kabul ederiz, herkesten önce onu vicdanımızda biz yargılarız, işlediği suçlarla herkesten önce biz yüzleşiriz... Ama sonra yine sevmeye devam ederiz... İnsani ve vicdani olan sevgi budur... İnsani olan milliyetçilik de ancak böyle olur... Türk dili, Türk kimliği, Türk geçmişi ve Türk milleti ancak böyle onurlanır... Ancak böyle Türkler, böyle Türkçüler, böyle Kemalistler artarsa Türk milleti gerçekten muasır medeniyetler seviyesinin üstüne çıkabilir...

Bir entelektüelin kendi ulusal ve dinsel kimliğine sıkı sıkıya bağlı olmasının evrensel bir ahlaka sahip olmasına asla engel olmadığının abidesiydi Hrant Dink... Tam aksine "Bana ne bütün kimliklerden,

dillerden, dinlerden. Tümü birden mezarı boylasın!" diyen modernist evrenselliğin sahte ve içi boş bir ideal olduğunu en iyi kanıtlayan figürlerden biriydi... Sahici, içi dolu ve derinlikli bir evrensel insanlık ve uygarlık tasavvurunun örneği idi...

Hrant ahlakına sahip bir Türk milliyetçiliği benim de benimseyeceğim bir düşünce akımı olur. Hrant ahlakına sahip Hilâl Kaplan'ın örneklediği İslamcılık benim de savunacağım bir düşünce akımı olur... Çünkü böyle bir milliyetçilik ya da İslamcılık akımları aynı zamanda tüm insanlığa hitap edebilecek evrensel dile sahip akımlar olur...

Seni çok özlüyoruz Hrant abimiz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cuntalaşmış bir Genelkurmayımız var

Rasim Ozan Kütahyalı 23.01.2010

Plan yine bildik plan... Hedef yine aynı hedef...

Genelkurmay bu ülkedeki "kurumsal hegemonya"sını kaybetmemek için her türlü planı yapabilecek bir zihniyete sahip...

27 Mayıs 1960 operasyonundan bu yana kafa aynı kafa...

O dönem askerî hiyerarşinin dışında hareket eden bir cunta 27 Mayıs'a gidecek ortamı yaratmak için elinden gelen her şeyi yaptı... Hedeflerine ulaştılar... Dönemin genelkurmay başkanını da ezip geçtiler... Bir yüzbaşının bir orgenerali adamdan saymadığı bir ortam doğdu... Ardından cunta içinde cuntalar iktidar kavgasına girdi, üç yıl TSK'nın içi durulmadı... Bazı cunta içinde cuntacı askerler asıldı, Harbiye iki sene mezun vermedi... 27 Mayıs denen alçak darbe yüzünden hem tüm ülkenin ve halkın hem de TSK'nın kimyası tamamen bozuldu ama TSK iç kavgalarını yatıştırdıktan sonra askerî disiplini de mahveden bu alçak darbeyi kurumsal olarak sahiplendi... 1963'ten itibaren TSK içindeki cuntalar dönemi kapandı... Bizatihi cuntalaşmış bir TSK sistemine geçildi...

Bugünlerde ordu ile ilgili söyledikleri habire ulusalcılar tarafından koz olarak kullanılmaya çalışılan Mümtaz'er Türköne bu durumu reddeden bir yazar aynı zamanda... Tam aksine Türköne, hâlâ bir yanı sıkı milliyetçi olduğu için, 27 Mayıs'ın askerler tarafından da benimsenmediğine, sahiplenilmediğine inanır. Evet, 27 Mayıs asker içinde travma yaratmıştır ama bugün Türk general zihniyeti tüm darbeleri olduğu gibi 27 Mayıs'ı da sahiplenen bir zihniyet çizgisine sahiptir. 27 Mayıs "başarılı" olduğu için kurumsal sahiplenme görmüştür... Talat Aydemir başarılı olsa, o darbeyi de sahiplenirdi Genelkurmay...

1963'ten itibaren 27 Mayıs cuntasının bir darbe ortamının yaratılması için yaptıklarını kurumsal hiyerarşi içinde yapmaya başlamıştır Genelkurmay... Yine iç iktidar savaşları olmuştur. Ama kavga eden tarafların zihniyeti özünde aynıdır... Sürekli bir kaos ortamını diri tutmak, sıkıyönetime ihtiyaç duyulan bir toplumsal psikoloji oluşturmak, ardından da bir yolunu bulup darbe yapmak, iktidarı ele geçirmek... Bu 12 Eylül harekâtındaki gibi doğrudan da olabilir... 12 Mart ve 28 Şubat harekâtlarında olduğu gibi parlamentoyu kapatmadan, kukla bir sivil hükümet aracılığıyla da olabilir... Yeter ki Genelkurmay'ın "kurumsal hegemonya"sı devam etsin... Genelkurmay'ın yüksek imtiyazları artarak devam etsin... Doğrudan askerî diktatörlük kurmak istemez Türk

Genelkurmayı... Çünkü "yönetim başarısızlığı"nın sorumluluğunu üstlenmekten korkar... Yönetimi doğrudan ele aldığında Yunanistan'da ve Latin Amerika'da olduğu gibi ebediyen madara olma ihtimali olduğunu bilir çünkü... Türk Genelkurmay zihniyeti yetki sahibi olmak ister ama sorumluluğu sivillere yüklemek ister... Balyoz Darbe Planı'nda da Rifat Hisarcıkloğlu kabinesine sorumluluğun yükleneceği gibi...

Açık konuşalım... Ortada bir "Vatan Sevgisi" yok... "Makam Sevgisi" var... "İktidar Sevgisi" var... Kurumsal imtiyazlarını yitirmemek için her türlü çılgınlığı yapabilecek bir zihniyetle karşı karşıyayız... AK Parti hükümeti dindar insanlardan oluştuğu için bahane "irtica" oluyor... Ama 2001 yılında Ecevit iktidardayken de bir şekilde yönetimi ele almak kararlılığında generaller vardı, bunu da biliyoruz... Ecevit'in özellikle Fethullah Gülen noktasındaki kararlı ve ilkeli duruşunu dönemin Ergenekon yapılanması hiç affetmedi... İlk Ergenekon hedefi Ecevit'ti... Ecevit'i öldürmeye yönelik Ergenekon'un hastane operasyonlarını bu ülkede herkes hatırlıyor...

Taraf'ın tek tek ortaya çıkardığı bütün o harekât planlarını bir yana bırakın, hem Genelkurmay hem de Çetin Doğan tarafından kabullenilen ses kayıtları herkes tarafından dinlenen 5-7 Mart 2003 Selimiye Kışlası konuşmaları yeterlidir... Orada çok açık "anayasal suç" oluşmuştur... Darbe yapmayı tasarlamak da suçtur, bir generalin sivil hükümeti devirmeye niyetlenmesi de suçtur...

Şimdi karşımıza "Teşebbüs edilememiş, suç sayılmaz" bahanesiyle çıkabilirler... AK Parti hükümeti bu herzeleri yememelidir... Ancak kararlı bir siyasi irade olursa Çolakkadı'nın görevlendirdiği savcılar cesur davranabilir...

Kararlı olunması yeni balyoz meraklılarının da önünü tamamen kesecektir...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eyyamcı ve goygoycu döneminin sonu

Rasim Ozan Kütahyalı 27.01.2010

Balyoz Darbe Planı'na dair her şey açık; ses kayıtlarındaki konuşmalar, krokiler, powerpoint sunumlar... Zaten bunlar "tahmin edilmeyecek şeyler" de değil... Akıl ve vicdan sahibi herkes 2002 seçimlerinden itibaren ordu içinde birilerinin alenen darbe yapmak istediğini biliyordu... Bu durum Balbay'ın günlüklerinde de çok açık... Ankara kulislerinde haber kovalayıp bu darbe niyetlerini bilmeyen yok zaten... İster ulusalcı ister muhafazakâr, ister Kemalist ister liberal her Ankara gazetecisi zaten darbe meraklılarını biliyordu... Saklamak ihtiyacı duyulmadan konuşuluyordu bunlar...

Ben şahsen "Evet, askerî darbenin ülkeye yararlı olacağını düşünüyordum" diyen birini "Aa öyle miymiş? Askerî darbe isteyen mi varmış?" diyenlere göre çok daha dürüst ve mert bulurum... Bu ilk ifadeyi söyleyen biri hukuktan çekiniyorsa da, bence çekinmemeli... Darbe yapmak isteyenleri alenen teşvik ve tahrik etmedikçe, anti-demokratik bir yönetim biçimini savunmak da bir liberal demokraside serbest olmalıdır... Nefret suçu işlemedikçe komünizmi, faşizmi ve köktendinciliği savunmanın da serbest olması gerektiği gibi... Fakat bu gerçekleri bile bile yalan söylemek, hedef saptırmak, eyyam yapmak çok daha aşağılık bir tavidir...

Taraf 'ın Balyoz haberleri sonrası Türk medyasında bir şey daha çok netleşti... **Bu haberler bağlamında *Taraf* 'a en çok kızanlar ulusalcılar/milliyetçiler ya da Kemalistler değil... Bu üç kimliği de ısrarla reddeden, yıllardır kendilerine özgürlükçü-demokrat süsü veren eyyamcı takımı... Bir medya fenomeni olarak *Taraf* bunları çıplak bıraktı... İçlerinde her zaman statükocu/devletçi bir ruh taşıyan bu sahte demokratların ne mal olduğunu kamuoyu *Taraf* sayesinde anladı...** Yıllardır "Koyunun olmadığı yerde, keçiye Abdurrahman Çelebi derler" misali bu eyyamcı-goygoycu takımı işini yürütüyordu... Darbe söz konusu oldu mu "Darbeye hayır ama sivil hükümetin de hataları var" diyorlardı... Özgürlükler sözkonusu oldu mu "Yasağa karşıyım ama şu şu da var" diyorlardı... Hep eyyam, hep goygoy yöntemiyle her yere yakın durmaya çalışan bu gazeteci takımının miadı doldu... Bu kesimin bir temsil kabiliyeti de yok... Toplumda bir karşılıkları da yok... Bunlar medya içi dengelerde hep merkezde durmak isteyen, o sebeple de hiçbir fikri tam benimsemeyen, tam da karşı çıkmayan tüccar zihniyetinin adamlarıydı...

Solcu desen Murat Belge, Ahmet İnsel, Roni Margulies, Ömer Laçiner, Doğan Tarkan, Ahmet Tulgar, Sırrı Süreyya Önder gibi tavrı net, duruşu mert özgürlükçü sosyalistlerden, solculardan değiller... Liberal ya da muhafazakâr zaten hiç değiller... Ulusalıcı-sosyalist ya da Kemalist de olamıyorlar, o şekilde mert bir tavır da koyamıyorlar... Kısacası bunlar hiçbir şey... Bu hiçbir şey olan zihniyet "merkez medya" da olamaz... Toplumsal temsil kabiliyeti yüzde 1 bile olmayan, dolayısıyla tiraj ve reyting değeri de aynı nispette olan kişiler nasıl "merkez" olur? Bu, yüzde 1 alan bir siyasi partinin ülkenin "merkez partisi" olmasına ve ülkeyi yönetmesine benzeyen bir durum... Bugüne kadar "dengeleri yönetmek" ideolojisi üzerinden bu anti-demokratik ve anormal durum yaşandı Türkiye medyasında... Artık bu dönem kapanıyor...

"Bu ülke sivil dikta rejimine gidiyor" tezinin gerçek sahipleri bellidir... Ümit Zileli, Ali Sirmen, Deniz Som, Süheyl Batum gibi isimler yedi yıldır aynı tezi ileri sürüyor... Bu isimlerin tavrı hep belliydi, kişisel hesaplaşmalara ve konjontürel durumlara göre fikir değiştirmede bu isimler. Hep net ve açıktılar... **Eğer "Sivil diktaya mı gidiliyor?" tartışmaları dikkate alınacaksa muhataplar bu Kemalist ve ulusalcı yazarlardır...** Yarın bambaşka hükümet yalakası bir tezle karşımıza gelebilecek bu ne idüğü belirsiz eyyamcı-goygoycu takımı değildir... Üstelik bu saydığım ulusalcı yazarların toplumda gerçek bir karşılığı var... O nispette toplumsal önemleri var... Aynı şekilde *Cumhuriyet*, *Yeniçağ* ve *Sözcü* gazetelerinin de toplumsal karşılığı var... Ümit Özdağ, Yılmaz Özdil ve Soner Yalçın gibi isimlerin de tavırlarının netliği sebebiyle toplumsal karşılıkları ve önemleri var... Tüm bu isimlerin bana ne kadar zıt olduğunu bilmeyen yok... Ama bu isimlerin ulusalcı-sol ya da milliyetçi-sağ zihniyetlerinin toplumda bir karşılığı olduğu gerçeğini de dürüstçe tesbit etmeliyiz...

Fakat hiçbir yerde tavır koyamayan denge, eyyam ve goygoy adamlarının hiçbir önemi, dolayısıyla tirajı ya da reytingi yok... Suç birazda eski alışkanlıklarla bu takımı hâlâ muhatap alanlarda, o yüzden sanal bir önem artışları oluyor... Artık devir değişti... AK Parti'ye yakın olarak bilinen medya da hiçbir toplumsal karşılığı olmayan bu isimleri muhatap almamalı... Muhatap alınacak gerçek karşıt fikirdeki isimler belli... Diğerleri fasa fiso...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dürüst ol İlker Paşa...

İlker Başbuğ meşhur cami bombalanması konusunda şöyle dedi... *"Askerine 'Allah Allah' diye hücum ettiren bir ordu nasıl Allah'ın evi camiye bomba atmayı düşünür? Vicdansızlıktır. Lanetliyorum bunları..."*

Generalin Türkçe ifadesi karışık... Burada kimi lanetliyor, belli değil... Bir darbe ortamının yaratılması hedefine ulaşmak için cami bombalamayı düşünen, bunu askerî harekât mantığıyla planlayan alçak zihniyeti mi? Yoksa bu rezaletten Türkiye halkını haberdar eden *Taraf*'ı mı? Başbuğ'un sicili bizim gazeteyi lanetlediğine işaret ediyor... Daha evvel de bu hezeyan üslubuyla bizim gazeteyi tehdit etmişti kendisi...

General Başbuğ yine Türk devlet zihniyetinin din konusunda her zaman yaptığını yapıyor burada... Yeri geldi mi dinî/İslami motivasyonlardan sonuna kadar faydalıyor Türk devlet akıllı, kutsal din duygularını devlet işlerine alet ediyor, resmen din sömürüsü yapıyor... Yeri geldi mi de İslami kimliği ve yaşam biçimini sonuna kadar düşman olarak görüyor... Dindarlığın en ufak bir tezahürünü bile içinde barındırmıyor...

Yanlış mıyım General Başbuğ? Gelin bu sefer dürüst olun, tamam dışı karşı yine bildik konuşmalarınızı yaparsınız, ama bari kendi içinizde dürüst olun... **Allah'ın evine bomba atmayı nasıl düşünüyoruz, Allah Allah diye hücum eden bir ordunuz diyorsunuz... Fakat yeri geldi mi de Allah lafzını çok zikreden, Allah'ın evi tabir ettiğiniz camilere günde beş vakit düzenli olarak giden subayları ordudan atıyorsunuz...**

Atmadık demeyin general... Hele 28 Şubat döneminde nasıl acımadan attınız, nasıl kıyımlar yaptınız bilmeyen yok... Belki siz kişisel olarak yapmadınız ama kurumsal olarak yapıldı bu Genelkurmay tarafından... Subayın kendisini bırakın eşinin başörtülü olup, namaz kılması yeterliydi ordudan atılmak için... Yanlış mı İlker Paşa? Bunlar olmadı mı? Türk subayları Allah'ın evi olarak gördükleri kutsal mekânlarına gitmeye çekinmedi mi? Hâlâ da çekinmiyor mu? Allahaşkına doğruyu söyleyin general...

Allah Allah diyen bu ordunun kimi üst düzey mensupları "Hırka-i Şerif" semt ismini bile irtica sembolü olarak görececek bir İslam düşmanlığına sahip değil mi? İşte resmî konuşmalarda her şey çok açık İlker Paşa, inkâr etmeyin...

Siz bir general olarak camiyi Allah'ın evi olarak görmeyebilirsiniz bence, birçok general ve subay da görmeyebilir, görmek zorunda değiller. Bir Türk subayı iyi bir asker olmalıdır ve sadece askerlik mesleğiyle uğraşmalıdır. Geri kalan özelliklerinin laik bir devlette hiçbir önemi olamaz... Ama laik bir devlette camileri Allah'ın evi olarak görerek beş vakit camilere ibadet etmeye gönül rahatlığıyla giden subaylar da olabilmelidir... O subayların hakkının garanti altına alınması, sizin resmî konuşmalarınızda dindarlara selam çakmanızdan çok daha hayatidir general... Türkiye dindarları da bunu istiyor sizden...

Bu ikiyüzlülük bitsin istiyor bu ülkenin dindarları... Mevzu vatan için ölmekse ve öldürmekse sonuna kadar İslami değerler zeminini kullanan bir ordusu var bu ülkenin... Daha evvel de birkaç defa yazdık... Vatan için ölene tamamen İslami bir tabir olan "Allah uğruna canını vermiş kişi" anlamında şehit diyoruz... Mesela Aktütün'de ölen askerimizle ilgili "Şehadet makamına ulaştı" diyoruz... O askerin cesedinin teşhis için götürüldüğü yerin ismi "morg" değildir Türk ordusunda... Türk askerî literatüründe morg kavramının ismi "Cennetyolu"dur... Askerî karargâhlarda morg yerine Cennetyolu diye yazar büyük harflerle... Bu derece yoğun bir İslami dil kullanmaktan çekinmez Türk ordusu... "Küçük Peygamber" anlamına gelen Mehmetçikler, Peygamber Ocağı olan orduya katılıp savaşırken şehitlik makamına ulaşırlar ve mekânları cennet olur... Cennetyolu da onu ifade eder... Daha birçok İslami sembol bulmak mümkündür gündelik Türk askerî yaşantısında... **Sözkonusu savaş ise, bir askerin kendini feda etmesi ise İslami değerleri kullanmanın daha**

doğru tabirle istismar etmenin sonu yoktur ordumuzda... Ama o İslami değerleri hayatında yaşamak isteyenler ordudan kovulur...

Gerçek bu kadar yalın... Yanlış mı General Başbuğ? Lütfen kendinizi kandırmayın... Generallerin çok kullandıkları tabirle söyleyeyim... Milleti de kandırmaya kalkmayın... Ayıp ediyorsunuz İlker Paşa, ayıp... Kurumsal bir ayıp...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aptal solculuk ve vicdansız sağcılık arasında yoksulluk meselesi

Rasim Ozan Kütahyalı 03.02.2010

İki gün önce Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi yüksek lisans öğrencilerinden Elif Soyseven'le konuşuyorduk... Soyseven bana dair bir akademik çalışma hazırlıyormuş. Tüm yazılarımı ve konuşmalarımı analiz etmiş, bana şöyle bir soru sordu: "Yazılarınız hep TSK, Kürtler, Aleviler, gayrimüslimler ve dindarlar üzerine, hep bu konuları yazıyorsunuz. İşçilere dair, yoksulluğa ve işsizliğe dair, kadınlara dair nerdeyse hiçbir şey yazmamışsınız..."

Soyseven'in tesbiti ve dolayısıyla eleştirisi çok haklı... Gerçi daha benim köşe yazarlığım çok yeni, yazı periyodum da belli ama eleştirisi yine de çok haklı... Elbette Kürt meselesi, Alevi meselesi ve İslam meselesi üç temel hayati siyasal mesele olarak Türkiye'nin önünde... Bu meselelerin aciliyeti var. AK Parti'nin önde gelen isimlerinden Hüseyin Çelik'in söylediği gibi özellikle Kürt meselesi çözülmezse, bu mesele Türkiye'yi çözecek... Belki de ondan, dönüp dolaşıp bu temel özgürlükler meselelerini yazıyoruz...

Tekel işçileri haftalardır eylem yapıyor... Türkiye'de çalışan sınıfların (sadece Marksist anlamıyla işçiler değil) özellikle alt seviyede çalışan sınıfların sömürüldüğü bir realite... Bugün sömürü özel sektörde ve özel şirketlerde yoğunlaşıyor... Çünkü bu ülkede sermaye hâlâ ülke nüfusuna oranla çok kısıtlı, o sebeple yoğun işsizlik var. Sermayedarlar gayet ucuz fiyatlara emek kiralayabiliyor. O çok çalışan ama az kazanan emekçiler fazla ücret istediğinde, o işçiler yerine o paraya çalışabilecek milyonlarca insan var... Temel mesele bu... Evet, çoğu özel sektör çalışanı, vicdansızca sömürülüyor... Ama bu sömürü "Sömürü bitsin" diye bağırarak geçmez... Deprem olduğunda "Evimiz yıkılmasın" diye bağırarak bir şeyin değişmeyeceği gibi... Öte yandan "Ekonomik aklın gereği bu, napalım, herkes aldığı paraya katlansın" gibi sağcı vicdansızlıkla da bu vaziyet geçirilemez... Maalesef Türkiye bugün solcu aptallıkla sağcı vicdansızlık arasında kalmış bir ülkedir bu emek ve işsizlik meselelerinde...

Bu ülkede sermayeyi bollaştırmak, yabancı sermayenin önündeki engelleri kaldırmak, yatırımların önündeki bürokratik engelleri ve anlamsız yüksek vergileri kaldırmak tamamen işçi-yandaşı yoksul-yandaşı bir harekettir. İşadamlarının da aleyhine değildir. Yalnızca dünya tarihinin en sömürücü, en asalak sınıfı olan devletlû/bürokrasi sınıfının aleyhine bir davranıştır. Bürokrasinin alanının genişlemesi ise hem işçilerin hem de

işverenlerin, yani bütün bir toplumun aleyhine olan tek şeydir. Bürokratik sınıf koordinasyon amaçlı olarak olabildiğince az olmalıdır... Bir ülkede sermayeyi bollaştıran ekonomik politikalar, işsizliği hızla azaltacak ve işçi ücretlerini otomatikman arttıracak politikalardır... Bunun yanı sıra her özgür toplumda olması gereken ifade ve örgütlenme özgürlüğü de bunun üzerine gelir...

İktisadi alandaki hak ve adalet arayışıyla sivil alandaki hak arayışı arasında temel bir fark var: Sivil hak arayışları diğer insanlarla ilgili hiçbir yükümlülük içermez... Yani Kürt dilinin hak alanı genişlediğinde, hiçbir kimse zarar görmez. Başörtülü kızlar okuyabildiğinde de öyle. Ruhban okulu açıldığında da. Cemevleri ibadethane olduğunda da... Ama "sosyal haklar" denen şey, mesela "konut hakkı", birilerinin cebinden alınan parayla yapılacak bir şeydir. Çeşitli sebeplerde evsiz olan, sokakta yatan bir insana ev sağlanabilmesi için başka emekçilerin kazancına el koymak gerekir. Dolayısıyla "sosyal devlet" uğruna başka bir emekçinin hakkının gasp edilmesi gerekir... "Kendi anadilini kullanma hakkı" ile "konut hakkı" aynı vicdani bağlamda ifade edilemez...

Vicdanına her zaman inandığım Kürşat Bumin de yazılarında sürekli bu bağlamda "merhamet, hakkaniyet" gibi kelimeleri dışlıyor. Dindarları ve bu hükümeti bu mesele etrafında eleştiriyor... Bu konuları "sosyal devlet ve hak" bağlamında mütalaa ediyor... "Başörtülü bir yurttaşın üniversiteye gitme hakkı" ile "evsiz bir yurttaşın konut hakkı"nı aynı bağlamda ele almak bilakis haksızlık ve adaletsizliktir... Evet, Türkiye olarak açta ve açıkta hiçbir yurttaşımızın kalmaması için seferber olmalıyız... Bir toplumun vicdan ve merhamet duyguları bu durumu kaldıramaz, kaldırmamalıdır... O yurttaşımızın tamamen kendi hatalarından kaynaklansa bile açlık ve açkıtlık durumu (yani sömürülme, adaletsizlik ya da hak ihlali gibi bir gerekçe hiç olmasa bile) yine de o yurttaşın bu toplum sahip çıkmalıdır... Bu, "hakların ya da sosyal adaletin sağlanması" meselesi değildir. O yurttaş o gelir seviyesini "hak etmemiş" olabilir... İşte orada mermer kafalı pozitivist solcular ile vicdansız ve sinik pozitivist sağcıların birlikte karşı çıktıkları ahlaki değerler devreye girer...

Vicdan, hakkaniyet ve merhamet...

Bu konuya devam edeceğiz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

GATA, Tekel İşçileri ve Tayyip Erdoğan

Rasim Ozan Kütahyalı 06.02.2010

Geçen yazımda emek, işsizlik ve yoksulluk meselesine bir giriş yaptım... Şu aralar bir yandan Tekel işçilerinin eylemi tam gaz sürüyor... Bir yandan askerî vesayet rejiminin sözde yasal dayanağı EMASYA protokolü kaldırılıyor... Bir yandan GATA vesilesiyle yedi yıllık AK Parti iktidarının da çözüm yönünde doğru düzgün bir şey yapmadığı başörtüsü/türban meselesi konuşuluyor...

Emine Erdoğan'a GATA tarafından yapılan ahlaksızca muameleyi 10 gün kadar önce *Kanaltürk*'te katılımcısı olduğum "Ters Cephe" programında öğrendim... Biz konuşurken, mesele "TSK'da bir tane bile eşi başörtülü general ya da albay var mı" sorusuna dayandı... Dahası eşi başörtülü olduğu için ordudan atılan onlarca subay

ve astsubay, başörtüsü nedeniyle askerî tesislerin kapısından kovulan binlerce asker yakını vardı bu ülkede... Karşı cephe de elbette her zaman olduğu gibi gerçekleri inkâr ediyordu... Tartışma sertleşti... İşte o sıra *Bugün* gazetesi Ankara temsilcisi Adem Yavuz Arslan bu GATA meselesini bana iletmek için sms atmıştı... Sonradan öğrendim ki bizim tartışmayı o an seyretmekte olan Emine Erdoğan bu tartışmaya tepki vermiş, kendi yaşadığı bu vicdan kanatan olayı anımsamış ve ifade etmiş... O sıra Emine Erdoğan'ın yanında olan bir kişi de bu durumu Adem Yavuz'a iletmış. Adem Yavuz da bize iletti... Nejat Uygur'u GATA'da ziyaret etmek isteyen Emine Erdoğan'a yapılanları sonradan Başbakan da ifade etti... Çok şükür, Türkiye'nin kamu vicdanı öyle bir yere gelmiş ki bu rezaletten yana tavır alan kimse çık(a)madı...

Oysa bundan sadece 10 yıl önce Medine Bircan başörtüsü sebebiyle hastane önünde ölünce, yani açıkça devlet zihniyeti tarafından katledilince hâlâ bu rezaleti savunabilenler olmuştu... O üniversite hastanesinin başhekimisi olan utanmaz adam "Benim için Atatürk ilkeleri Hipokrat yeminimden öncedir" diye haykırmıştı ekranlarda... Bu alçak zihniyetin sırtını sıvazlayanlar çoktu o zaman... Sonu ölüm bile olsa türbanı "cumhuriyet hastaneleri"ne sokmamakla övünen insanlık düşmanı adamlar hâlâ prim yapıyordu... Şimdi bu zihniyet meczup durumuna düştü... İçinden böyle alçakça dürtüler geçenler bile ifade edemiyor...

Öte yandan yoksulluk ve işsizlik vesilesiyle sürekli söylenen şey şu... Türkiye'nin gerçek sorunu yoksulluktur, işsizliktir bu türban, Kürt vs. gibi konular mağduriyet yaratmak için gündem saptıran şeylerdir... Evet, iktisadi refahı arttırmak ve işsizlik sorununu çözmek çok daha gayret ve süreç isteyen işlerdir... Aslında temel özgürlükler meselelerinde bir günde rahatlama olur... Sadece bir günde... Ama Türkiye öyle garip bir yer ki bir günde halledilecek şeyler yıllarca sorun oluyor...

İşte EMASYA denen rezil protokol bir günde kalktı... Bu kadar basit... Bir günde üniversitelerdeki başörtüsü yasağı kalkar... Genelkurmay, CHP ile yarı-askerî yargı ve medya olay yaratmasın, bir günde bu mesele biter... Bir günde cemevlerinin statüsü değişir. Tunceli Üniversitesi "Pir Sultan Abdal Üniversitesi" olur... Bir günde Afyon/Karahisar gibi Diyarbakır/Amed olur... en büyük Kürt şehrimizin ismi... Bir günde Ruhban Okulu açılır... Bir günde Ermeni mahallesindeki "Talat Paşa İlkokulu" ismi "Hrant Dink İlkokulu" olur... Bunlar bir günlük işler... Bu adımlar toplumda inanılmaz bir rahatlama sağlar. Toplumun temel dört mağdur kesimi de o gün inanılmaz bir özgüven kazanır. Geleceğe umutla bakar... Bu özgürlük adımlarının hiçbir maliyeti yok... Kimseye vereceği bir zarar yok... O zaman yapalım şunları... Böylece AKP muhalifleri de rahatlasın... AKP'nin elinden mağduriyet kartını bir anda alabilirsiniz sadece bir günde...

Ondan sonra "gerçek" denilen sorunlarla hükümet partisini sıkıştırabilirsiniz... O zaman ana gündem maddesi hatta belki tek gündem maddesi bu olur... İşsizlik de bir günde çözülmez... İşçi ücretleri de bir günde artmaz... Ya da cebri bir yasayla bir günde artabilir ama aynı gün içinde milyarlarca dolar yurtdışına kaçır... Hemen altı ay içinde bu zor ve baskıya dayalı totaliter/devletçi ekonomik politikanın bedelini toplu yoksullaşmayla ödersiniz... Temel sivil haklar meselesini halledersek iktisadi meseleler çok daha yoğun konuşulabilir...

Son olarak belirtmek isterim ki Başbakan'ın Tekel işçileri etrafında söyledikleri çok çok yanlış ve ayıp. Başbakan yine lüzumsuz öfkeye kapılıyor... AK Parti tabanının en sevdiği yazarlardan olan *Yeni Şafak* yazarı Salih Tuna'nın bu konuda yazdıklarını Başbakan iyi okumalı...

"Kimse bana 'Tekel işçilerini kullanıyorlar' demesin sakın! Zira...

Bu söylem bana, 'Başörtüsünü siyasal simge olarak kullanıyorlar' söylemini fena halde hatırlatıyor!"

diyor Tuna...

Bu uyarı yanlış mı ey Tayyip Erdoğan? Vicdanına sor... Salih Tuna haksız mı?

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşçiler, sömürü ve liberalizm

Rasim Ozan Kütahyalı 10.02.2010

Tekel işçileri meselesinde Türk medyasında büyük bir ikiye bölünme var... Bugün büyük sermayenin medyasında sapına kadar sömürü var... Alt kademe çalışanlar çok az paraya çalışıyor... Yöneticilerin ve kelifelli köşe sahiplerinin keyfi yerinde... Ama muhabir, editör, sayfa düzenleyici, redaktör, foto-muhabiri gibi gazeteciliğin esas mutfağını oluşturan emekçiler zar zor geçinebiliyor...

"Merkez medya" diye kendini adlandırmayı pek seven büyük sermayenin medyasında çalışan matbaa işçilerinin durumu çok daha vahim... Matbaa işçilerine Tekel işçilerinin 4-C kapsamında reddettiği para bile verilmiyor... Bu işçilerin çoğunluğunun fiilen örgütlenme özgürlüğü de yok... Temel haklarından biri olan sendikal örgütlenme haklarını kullanamıyorlar... Kullanmaya kalksalar tepelerine biniyorlar çünkü bu işçilerin...

Devletin Tekel İşçileri ile ihtilafı gibi bir durum sözkonusu olduğu an bu işçilerin sözleşmeleri feshediliyor... Yani alenen kovuluyorlar... Diğer saydığım basın emekçilerinin durumu da bundan farklı değil... Medya emekçileri camiasının çoğunluğu üretimden gelen güçlerini kullanabilecek bir örgütlenmeden yoksun... Bu rezil durum sadece medya sektörüne has değil... Türk özel sektörünün çoğu bu durumda... Birçok, adları bilinen büyük sermaye grupları çalışanlarına insanlık-dışı ücretler veriyor... Çoğu özel sektör emekçisi amiyane tabirle eşek gibi çalıştırılıyor... Türkiye emekçilerinin çoğunun ne gecesi ne gündüzü ne de hafta sonu var... Çalışma saatlerinin ne olduğu belli değil... Ama ne aldıkları belli... Ancak hayatta kalmaya yetecek bir ücret alıyor çoğunluğu...

Öte yandan Türkiye'de ciddi sayıda işsiz yurttaşımız da var. İşsizlik çok ciddi bir sorun... Sermayedarlar milyonlarca iş bekleyen insan olduğu gerçeğini işçilerin/emekçilerin aleyhine bir koz olarak kullanıyorlar... Emekçiler zam istediğinde şirket yöneticilerinden "Bu kadar iş bekleyen işsiz var. İşin olduğuna dua et, memnun değilsen de ayrıl" sözlerini duyabiliyorlar... Medya sektöründe kendi işçilerine bunları diyebilen, çalışanlarına aylarca maaş ödemeyen kimi yöneticiler sonra da "Tekel işçileri direnişi" diye utanmazca program yapabiliyorlar... Kimi eyyamcı ve kaypak yorumcular bu gerçeği bile bile sahtekârca konuşmalar yapıyorlar... Bir de "sosyalizm" falan gibi sözler ediyorlar. Ben sosyalist değilim ama hakiki sosyalistlerin bu ikiye bölünme ve kaypak zihniyetten rahatsız olacaklarını düşünüyorum... Bir kere bile büyük medya sermayesinin ezdiği çalışanlara değinmesinler, o büyük sermaye medyalarında kendileri vitrinde olduğu için babalar gibi paralar alsın... Arka plandaki, mutfaktaki emekçiler sürünürken, hiçbir sendikal hakları yokken seslerini çıkarmasınlar hatta o patronlara her türlü yalakalığı yapsınlar sonra da "Ben sosyalistim, yaşasın işçi direnişi" falan desinler... Buna sahtekârlık derler...

Hemşerim Ece Temelkuran'ın yeni köşesini tebrik ederim. Ama şu dediklerimi de lütfen kalbiyle ve beyniyle bir

düşünsün. Ece'nin samimiyetine inanıyor ya da inanmak istiyorum... Kendisinin nefret ettiği kapitalizmin reklam hokkabazlıklarıyla janjanlı bir biçimde "Yoksulların ve ezilmişlerin savaşçısı" diye lansmanının yapılması bir insanı öyle yapmaz. Tam aksine buna goygoyculuk denir... Adalet ve vicdan hakikatleri açıkça söylemekle olur...

Evet, Türkiye'nin çalışma hayatına dair hakikatler bunlar... Birçok sektörde sapına kadar sömürü, haksızlık ve adaletsizlik var... Bu tür sözler bizim ülkede "Bu adam komünist herhalde" diye karşılanır genelde... Bunlar soğuk savaşın ahlaksızca sağcı propagandalarıdır... Liberaller bu "soğuk savaş sağcılığı"na en net karşı çıkması gereken insanlar olmalıdır. Liberal geleneği böyle göstermeye çalışmak haksızlıktır. Adam Smith, David Hume ve John Stuart Mill gibi büyük liberal filozofları doğru düzgün okuma zahmetini gösterenler bu filozofların vicdan, adalet ve hakikat arayışını görürler... Maalesef Türk aydını bu liberal filozofların temel metinlerini doğrudan okumadan liberalizme dair zırvalayan "feyk" bir aydın tipi... Kendine liberal diyen kimileri de buna dahil...

Mevcut durumun bu olması, çözümün sosyalizm olduğu anlamına gelmez... Şu an Türkiye'de yoksullar aleyhine işleyen, altta kalanı daha da ezen bir düzen var. Bu gerçeği teşhis etmek her vicdan sahibinin görevidir... Tedavi yöntemi ise sosyalizm ya da ekonomiye devlet müdahalesini arttırmak asla değildir... Bilakis sosyalist ve devletçi politikalar yoksulluğu arttırmaktan başka işe yaramaz. Uzun vadede tüm toplumu yoksullukta eşitleyebilir... Üstelik siyasal olarak daha totaliter bir rejimi de beraberinde getirir. Hugo Chavez denen diktatör en güncel örnektir... Bu ülkede Tayyip Erdoğan hükümetine "Sivil dikta" deyip, tüm muhaliflerinin hayatını karartan Chavez'e hayran tipler de var. O da ayrı bir ikiyüzlü ahlaksızlık tabii...

Bu meseleye daha devam edeceğiz...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlet adamı değilsin, devlet memurusun İlker Paşa (3)

Rasim Ozan Kütahyalı 13.02.2010

İlker Başbuğ kendisine "devlet memuru" denmesini hakaret sayan bir asker. Kendini bir devlet adamı olarak konumlandırıyor. Yine "devlet adamı" triplerinde *Habertürk*'e konuşmuş kendisi. Genelkurmay Başkanlığı "özerk bir kurum"muş ve Başbuğ da o kurumun kimseye hesap vermesi gerekmeyen CEO'su sanki. Ben yine ısrarla ve ısrarla Başbuğ'a "Devlet adamı değilsin, devlet memurusun İlker Paşa" demeye devam ediyorum. Bana hakaret davası açtı, bir daha açsın...

Hazmedemesen, sindiremesen de devlet memurusun general. Moral bozukluğunun sebebi de ondan. "Askerimin moralini bozan herkesle savaşırım" diyorsun. Maalesef bu ülkenin askerlerini de aynı kafayla yetiştiriyorsunuz. Kendilerini "devlet memuru" gibi görmüyorlar. Tıpkı senin gibi kendini "potansiyel devlet adamı" görerek yetişiyor subaylarımız. Problem burada zaten... Şimdi bu çarpık düzen değişiyor. Türk ordusu yeniden "ordulaşıyor". Askerler yeniden askerleşiyorlar. Onlara harp okullarında öyle zihniyet benimsetildi ki birçoğu şimdi travma yaşıyor. Doğru söylüyorsun, moralleri bozuk, kafaları karışık...

Şaşıracaksın belki ama ben epey de çeşitli kademelerde subay tanırım general. İmtiyazlı bir mesleğin sahibi olarak yetişiyor subaylar. Eleştirilemez, dokunulamaz bir mesleğin ve kurumun mensupları olarak görüyorlardı kendilerini. Şimdi bakıyorlar işler tersine dönmüş..

Askeriyenin temel felsefesi "Kol kırılır, yen içinde kalır" anlayışı tarih olmaya başlamış. Subayların küçümsediği, hor gördüğü polisler subaylar hakkında fezlekeler hazırlıyor. Savcılar iddianame yazıyor. Mahkemeler kabul ediyor. Sivil mahkemelerde anlı şanlı generaller yargılanabiliyor... İşte o sebeple moraller bozuk, zihinler travmatik...

Senin o röportajında, başında olduğun kurumun bilinçaltını yansıttığın bir ifade var general.

"Ya ıslak imza meselesi. Son olarak bir kez daha belgedeki imzanın ıslak olduğu ve Albay Dursun Çiçek'e ait olduğu belirlendi Adli Tıp tarafından.

- O belge şimdi bize gelecek. Biz de inceleyeceğiz."

Biz ne demek general? Genelkurmay Askerî Savcılığı "biz" mi? Sivil savcılıklar "siz" mi? Başında "askerî" ibaresi de olsa savcılık bağımsız ve tarafsız değil midir? Bu askerî savcılar senin emrinde mi? Ne haddini bilmez bir konuşma bu general?

Aslında sana kızmamak lazım. Alıştığın reel durumu söylüyorsun. Yazılı kurallar ne olursa olsun bir de yazısız kurallar vardır Genelkurmay içinde. Hukuki durum yanında fiili durumlar vardır. Ve genelde hem bu ordu hem bu devlet fiili durumlar yaratılarak yönetilmiştir hep...

Öyle inanıyor ve biliyorsun ki fiilen de askerî savcı sana bağlıdır. Senin bir kaş işaretinle iddianameler yazılır, iddianameler iptal olur... Kimi dosyalar öne çıkarılır, kimileri sumenaltı edilir... Islak imza da size gelir, sen "Bu imzanın gerçek olarak bilinmesi kurumumuzu yıpratır" iması yaparsan askerî savcılık da gereğini yapar. Açık açık bunu itiraf ediyorsun zaten...

İşte şu an bu durum değişiyor paşa. Değişmek zorunda çünkü... Halkın çoğunluğu ilk defa bu kadar kararlılıkla ordunun ordu gibi olmasını istiyor. Sivil hükümetin tamamen emrinde olmasını istiyor. Oysa sen ve senin gibi birçok general "Başbakan'a bağlı" sözünden bile hoşlanmayıp sadece "Başbakan'a karşı sorumlu"yuz diyorsunuz. Hukuken durum "sorumluluk" ama fiilen sorumlu bile değilsin. Özerk ve özel bir güvenlik şirketinin patronu gibi yaptığın açıklamaları Başbakan hâlâ sorgulayamıyor. "Bir daha benden habersiz basına konuşmayacaksınız general" bile diyemiyor size Başbakan. Hani şu, ülkeyi "sivil dikta rejimine götüren" Başbakan bu. Eşi GATA'ya alınmayan Başbakan. Sen mi "Başbakan'ın Paşası"sın o mu "Paşasının Başbakan'ı" hâlâ tam belli değil. Böyle sorgulayınca da bize kızıyor Başbakan. Bak o konuda anlaşıyorsunuz Başbakan'la. Zaten birileri de ah Başbakan ile Paşa ortak karar verseler de şu *Taraf*ı bir bitirseler diye bekliyor...

Oysa bak *Taraf* sayesinde çok daha dikkatlisiniz artık... Pek sevdiğin Murat Yetkin'in tabiriyle "Kevgire dönmüş Genelkurmay" biraz toparlanıyor. Birçok askerî birim kendine çeki düzen veriyor. Bir saçmalık, bir ihmal, bir suiistimal, bir ahmaklık yaparsam tepeme *Taraf* gazetesi biner diye çekiniyor. İşini daha iyi yapıyor...

"İşler eskisi gibi gitmiyor. Toplumsal denetim altındayız" diye morali bozulanlar var elbet. Ama işini iyi yapan ve sadece işini yapan subaylar ve generaller de rahatlıyor. Kurum yıpranmıyor. Kurum yenileniyor general. Bence subayların maaşlarında iyileştirmeler de yapılmalı. Türk subayı lojman hayatına mahkûm edilmemeli. Gerçek

sosyal hayatın dışında sanal bir askerî lojman hayatı askeri en yıpratıcı şey general. O hayatın dışına çıkınca çoğu general ve subay sudan çıkmış balığa dönüşüyor. Orda da travma geçiriyor...

Çok kritik bir dönemin Genelkurmay Başkanıydın. Ordu içi bu açılımları gerçekleştirerek, ordumuzu "muasır medeniyetler seviyesinde bir ordu" haline getirerek tarihe geçebildin general. Komutanın Hilmi Paşa'nın yolunu takip edebildin... Yapmadın bunu general. Kusura bakma ama Üçüncü dünya ordularının, o küçümsediğin muz cumhuriyetlerinin paşası gibi davranmayı tercih ettin...

Dost acı söyler general. Bu eleştirileri yapmak dostçadır. TSK'yı yıpratmak derdinde olan biri gördüğünü hakikatleri söylemez, "Her şey güzel, her şey güzel" der. Sonra da Yunan ordusu gibi hakikaten madara olursunuz general. Ben bunu istemiyorum. Maalesef sen de hep bunu isteyenlere koz veriyorsun, o yolda ilerliyorsun... Maalesef gerçek bu. Kal sağlıcakla...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ümit Boyner, liberalizm ve Sabancı cinayeti

Rasim Ozan Kütahyalı 17.02.2010

TÜSİAD'ın başına Ümit Boyner'in gelmesi beni çok sevindirdi. Ümit Hanım'ın ne kadar özgürlükçü ve demokrat bir zihniyet yapısına sahip olduğunu iyi biliyorum. İlk konuşmasında da özgürlükçü-demokrat perspektifinin ipuçlarını verdi zaten kendisi.

TÜSİAD'ın 40 yıllık tarihi, özgürlük ve demokrasi kriterlerinden yani siyasal liberalizm perspektifinden bakınca pek parlak değil. Dahası ekonomik liberalizm perspektifinden bakınca da pek parlak değil. Bizde işadamlarının, burjuvazinin her zaman piyasa ekonomisini destekledikleri sanılır. Bu içi boş algıya göre liberalizm burjuvazinin ideolojisidir. Liberalizm burjuvazinin çıkarlarına hizmet eder. Burjuvazi de liberalleri ve liberalizmi destekler.

Batı tarihine bakıldığında da, Türkiye tarihine bakıldığında da durumun böyle olmadığı net bir biçimde anlaşılır. Tam aksine bir kapitalist için rekabetçi piyasa nahoş bir şeydir. Hiçbir destek almadan rekabet şartlarına üretim yapmak, para kazanmaya çalışmak sıkıntılı bir süreçtir. Devletin ekonomide aktif olduğu, devlet ihaleleri yoluyla kolay zenginleşme kapısının açık olduğu kronik kapitalist rejimler çoğu zaman burjuvazinin ilk tercihi olmuştur. Kapitalistlerin tarihi serbest piyasayı boğma arzusunun tarihidir dense yanlış olmaz. Piyasayı olabildiğince tekelleştirmek, rekabeti olabildiğince boğmak burjuvazinin çıkarlarına her zaman daha uygun olmuştur. İktisadi olarak bu rejimi arzu eden burjuvazinin siyasal tercihi de elbette daha otoriter bir düzenden yana olur. Nitekim hem Türkiye'de hem dünyada bunun çok örneğini gördük.

Liberalizmin ve liberallerin trajedisi biraz da buradadır. Özgür bir toplumun gereği, devletin olabildiğince minimal seviyede olacağı bir ekonomik düzen arzu ediyorsunuz. Dolayısıyla rekabetçi piyasanın alanını genişletmek istiyorsunuz. Fakat piyasanın temel aktörleri olan şirketler piyasayı boğmak istiyor. O şirketler genelde kendi çıkarlarının lobisini yapan adamları destekliyor. Bu da genelde Batılı muhafazakâr/conservative çevreler olur. Batılı sağcılar, özellikle ABD'dekiler hayata pro-business/şirket-yandaşı perspektiften bakarlar.

Liberal ahlaki ilkeler üzerinden bakmazlar. Devlet müdahalesi şirketlerin lehine olacaksa sonuna kadar devletçiliğin lobisini yaparlar. Bu noktada da şöyle bir retorik geliştirirler. "Şirketler için iyi olan, Amerikan halkı için iyidir." Yani Amerikan büyük şirketleri büyüdükçe, ABD de büyüyecek, bunun herkese yararı olacak. Bu palavra sağcı yaklaşımı kimse liberalizm ya da (tamamen içi boş bir kavram olan neo-liberalizm) diye yutturmaya kalkmasın. Bu bildiğimiz egemen güçlere yordakçılık anlamıyla sağcılıktır.

Türkiye'nin kıymetli liberal entelektüellerinden Atilla Yayla'nın da haklı olarak belirttiği gibi, liberal-demokratlar pro-business/şirket-yandaşı değil pro-competition/rekabet-yandaşı kişilerdir. Konservatif/sağcılarla liberaller arasındaki temel fark budur. Siyasi olarak da özgürlüğü ve demokrasiyi savunmak liberaller açısından "koşula bağlı" bir pozisyon değildir. "Batı-dışı ülkelerde önce kapitalizm bir şekilde gelişsin, o ülkede eğitim seviyesi bir yükselsin, bir orta sınıf oluşsun, sonra siyasi liberalizmi savunuruz" yaklaşımı sağcı bir yaklaşımdır. O manada Kemalizm de sağ bir ideolojidir. Öncü liberal filozoflar Adam Smith'in, David Hume'un perspektifinden böyle bir sağcılık asla çıkmaz. Maalesef Hayek de bu problemlili konservatif/sağ yaklaşıma yenik düşmüş bir filozoftur. "Hayek liberal değil, muhafazakârdır" diyen liberal eleştirmenler büyük ölçüde haklıdır. Mises ve Friedman gibi isimlerin ise bu bağlamda yatacak yeri yoktur. Zaten bu iki isme de Batı literatüründe kimse liberal-demokrat demez. Bizde nedense deniyor. Kendini liberal-demokrat olarak görenlerin bu düşünceleri liberal diye takdim etmeleri "neo-liberal" lafını tekrarlayıp durarak tatmin olmaya çalışanların tam istediği şeydir. Bugün Türkiye'de bu sağcılıkla liberalizmin yanlış yere birbirine karışması durumu çok yaşanıyor. LDT çevresindeki kimi akademisyenlerde de bu yanlış zihniyeti görebiliyoruz. Kendine liberal diyen kimi gençlik örgütleri de aynı hatayı yapıyor. O sebeple liberalizme dair mevcut zırva algı pekişiyor.

Ümit Boyner'in TÜSİAD başkanlığına geri dönelim... Bugün Türk burjuvazisinin belli kısmı özgürleşme ve demokratikleşmenin kendi lehine olacağını biliyor. Olanca parasal güçlerine rağmen seslerinin az çıkmasının temel nedeni ise çok yalın. Korku...

Evet, hâlâ Türk burjuvazisi devlet denen mekanizmadan korkuyor. Bildiğimiz fiziksel korku bu. Bugün hangi demokrat Türk burjuvasıyla konuşsanız size aynı örneği hatırlatıyor. Aslında Sakıp Sabancı'yı hedefleyen Özdemir Sabancı cinayeti. İsteyen istediğini söylesin ama Türk iş çevrelerinin zihninde bu cinayetin faili belli. Hangi görüşte olursa olsun tüm iş dünyası bu konuda mutabık denilebilir.

O cinayet operasyonu Türk devlet zihniyetinin işadamlarına "Sen işine bak, siyaseten aktif olma, yoksa kurşunu yersin" mesajıydı. Algı bu... O günlerin geride kaldığını anladığında zannediyorum ki iş çevreleri belli konularda daha da cesur olacak. O bağlamda Ümit Boyner'in demokrat çıkışlarının tüm özgürlükçü-demokrat çevrelerce desteklenmesi ve teşvik edilmesi gerekiyor...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ahmet Kaya cinayeti ve sansür

Rasim Ozan Kütahyalı 20.02.2010

Ahmet Kaya cinayeti bu ülkenin benim bizzat yaşadığım tarihinde beni en çok etkileyen olaylardan biri. 10 Şubat 1999'dan 16 Kasım 2000'e uzanan ağır çekim bir cinayetle öldürüldü Ahmet Kaya. Gözümüzün önünde oldu bu cinayet...

Bu işin görünen sorumluları bütünüyle özür dilemedikçe, görünmeyen sorumluları da ortaya çıkmadıkça düzenli olarak bu konuyu yazmaya, bu konu hakkında konuşmaya devam edeceğim. O ağır çekim cinayeti, o medyatik infazı unutturmayacağım...

10 Şubat 1999'da MGD gecesi Kürtçe şarkı söyleyeceğim, Kürtçe bir klip yapacağım" dedi diye Ahmet Kaya önce oradaki kitle tarafından linç edilmek istendi. O linç görüntüleri insanların hafızalarında, somut kayıtları bende de var... Geçen sene Mahmut Övür'le yaptığımız TV programında da yayınlamıştık. Magazinciler Şenay Düdek ve Müge Anlı, yapımcılar Levent Altınay ve Tunca Yönder'in saldırgan ve küfretme görüntüleri çok açık. Ve bu isimler hâlâ babasız kalan Melis'ten ve hayat arkadaşını kaybeden Gülten Kaya'dan tek bir özür bile dilemediler, hâlâ yaptıklarından utandıklarını ifade etmediler... O gün kitleye gaz veren Serdar Ortaç ise özür dileme ve utanma erdemini gösterdi. O özü Melis ve Gülten Kaya kabul eder, etmez, o ayrı bir konu ama söylenmesi önemlidir.

Bu ağır çekim cinayet operasyonunda iki net fail var. İkisi de Türk medyasında tepe konumlarda iki adam. Ertuğrul Özkök ve Fatih Altaylı... O dönem alçakça yazılar yazmış, manşetler atmış başka düşük profilli adamlar da var, ama onlar önemsiz. Bu iki isim ise konuları gereği önemli. Hâlâ böyle bir linç kampanyasını başlatacak güçte ikisi de.

Geçenlerde beni Hülya Avşar *Habertürk*'teki programına davet etti, tam bu olayların yıldönümü dönemi. Ben de o dönemin gazete kupürlerini ve yazılan yazıları bir dosya yapıp programa gittim, bant çektik. Yalan ve uydurulmuş haritadan kaynaklanan manşetleri gösterdim. O yalan harita üzerinden DGM savcısının soruşturma başlattığı yazısını gösterdim. O savcının talebine *Hürriyet* gazetesi hukuk bürosu tarafından verilen "Elimizde böyle bir fotoğraf, bilgi, belge yoktur" yazısını gösterdim. Neredeyse iki ayda bir, aralıklarla çıkmış manşetler ve köşe yazılarını deşifre ettim... Sevilay Yükselir de kısa bir süre önce bunları yazıp, yayımlamıştı. Ertuğrul Özkök'ün ve Fatih Altaylı'nın özür dilemesi gerektiğini söyledim. Kin ve intikam niyetiyle konuşsam konuşabilirdim. Tam aksine ben bir vicdan ve adalet çağrısı yaptım. Bu konuda bizzat Özkök'le konuşmuştum, karşılıklı mesajlaşmıştık. Bana, "Bugün olsaydı o manşetleri atmazdım. Ama Ahmet de çok provakatördü, onu bil" demişti. Onu söyledim. Bunu aleni biçimde yazması ve özür dilemesi gerektiğini belirttim. Dahası *Habertürk*'te olduğumdan -keseceklerini düşünerek- Fatih Altaylı'ya da çok yüklenmedim, özür dilemesi gerektiğini hatırlattım yalınca. Oysa Altaylı Özkök'e göre çok daha ağır ve çok daha ayıp şeyler yazmıştı...

Hülya Avşar da dinledi, bana sorular sordu, o günleri hatırladık sonra bu linç operasyonunun niçin yapıldığına değindik. "Ergenekon denen şey budur işte" dedim ben. Ergenekon zihniyeti budur... Farklı olanı, muhalif olanı boğmak için "sahte delil yaratarak" linç operasyonları düzenleyen zihniyettir derin yapılanma zihniyeti...

İki gün önce, perşembe gecesi yayınlanacağını söylediler programın, anonslar da yapılmıştı... Ben aynı saatlerde *Kanaltürk*'teki programımdaydım. Programdan çıkar çıkmaz mesaj kutumun dopdolu olduğunu gördüm, program yayınlanmamıştı, külliye sansürlenmişti. Sabahleyin beni Yiğit Bulut'un arayacağı söylendi, sonra Yiğit hariç hemen her gazeteci aradı... Hülya Avşar'la da uzun uzun konuştuk. Sonra ben Yiğit'i aradım, aramızda bir hukuk da vardır Yiğit'le, beraber az TV programı yapmadık... "Sana döneceğim Rasim" dedi, orda kaldı... Şimdilik daha fazla da detaya girmiyorum... Yine de iyi niyetli düşünüyorum ve bekliyorum... "Sansürsüz" diye program yapan Yiğit'in alenen "sansürcülük" yapabileceğine inanmak istemiyorum...

Ahmet Kaya olayı gibi tarihe mal olmuş bir olayın deşifre edilmesinden ötürü bir yayının tamamen kesilmesi skandal olur. İşin bana ve Hülya Avşar'a karşı yapılan ayıp tarafını bir yana bırakıyorum. Bu her şeyden önce Ahmet Kaya'ya karşı yapılmış bir ayıptır. Ahmet Kaya'nın haksız biçimde suçlandığı bugün her vicdan sahibi tarafından kabul ediliyor. *Hürriyet*'in 14 Şubat 1999'da manşetine konu olan fotoğrafın sahte ve yalan bir harita olduğu herkes tarafından biliniyor. Bu süreç sonunda Ahmet Kaya ülkesini terk etmek zorunda bırakıldı, bunu da herkes biliyor... Bu gerçeklerin anlatılmasını "Özgür ve bağımsız" olduğunu iddia eden bir yayın organı sansürlüyorsa, kesiyorsa ve yayınlamıyorsa bu büyük bir skandaldır...

Ciner Medya'nın Grup Başkanı Kenan Tekdağ'ın da böyle bir sansüre imza atacağını sanmıyorum. Dediğim gibi hâlâ iyi niyetimi koruyorum. Yeniden bu köşeden de tekrarlıyorum...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Orduevi bahçesinde Fethullah Gülen ve Yeni Türkiye

Rasim Ozan Kütahyalı 24.02.2010

Türkiye yeni bir döneme giriyor... Yeni Türkiye'de dokunulmaz insan olmayacak. "Koskoca devletin paşasına böyle mi yapılır" anlayışı sona erdi artık. Herkes sonuna kadar sorgulanacak, eleştirilecek, denetlenecek, yargılanacak ve suç işlemişse de içeri girecek...

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni bu dönemde yeniden yapılandıracağız. Dindarların, Kürtlerin, Alevilerin, gayrimüslimlerin de eşit yurttaş olduğu bir Türkiye yaratacağız. Tüm vicdan sahiplerinin erdem ittifakıyla yapacağız bunu.

Beş vakit namaz kılan, annesi başörtülü bir gencimiz de isterse subay olabilecek. Kürt ya da Alevi bir genç de kendi kimliğini inkâr etmeden her kuruma girebilecek. Türk ordusunun bir subayı orduevi bahçesinde Fethullah Gülen'in eserlerinden birini okuyabilecek, *Zaman* gazetesinin sayfalarını "atılma korkusu hissetmeden" çevirebilecek. Bir başka subay da aynı özgüvenle *Cumhuriyet* okuyacak, İlhan Selçuk'un ya da Ümit Zileli'nin kitaplarına dalıp gidecek aynı orduevinin bahçesinde bir pazar öğlesinde. Türkiye ordusunun Kürt bir subayı bir devresinin düğününde orduevinde yanık sesiyle Kürtçe şarkılar söyleyebilecek. Hep beraber Ahmet Kaya'dan "Kum Gibi"yi söyleyebilecek Türk subayları ve astsubayları deniz kenarında bir askeri gazinoda. Alevi bir subay sazıyla arkadaşlarına Pir Sultan'dan türküler çıkıracak...

Çekinmeyecekler birbirilerinden Türkiye'nin subayları ve polisleri. Askerî istihbarat mekanizması, "insanları kimliklerinden ötürü avlama" anlamına gelmeyecek. Subaylar birbirini "Eşi başörtülüymüş", "Anne tarafından Kürt'müş", "Babası Alevi ve solcuymuş", "Gümüş yüzük takıyormuş", "Evinde Şivan Perwer dinliyormuş" gibi gerekçelerle gammazlamayacak... Bilakis böyle alçaklıklar yapmaya kalkan subay ve astsubaylar cezalandırılacak. Türk askeri ve sivil istihbarat birimleri Türkiye halkının tümünü eşit gören bir anlayışla yeniden yapılandırılacak. Sadece "dış düşman" tanımlanacak. O da somut eylemler üzerinden tanımlanacak. "İç düşman" kavramı literatürden çıkartılacak. İçeride herhangi bir sebeple suç işleyen yurttaş "suçlu" olacak

sadece...

Böyle bir özgür ve demokratik Türkiye yaratmanın eşiğindeyiz. İlk defa bu kadar yakınınız tam anlamıyla özgür bir Türkiye'ye. Gerçekten demokratik hukuk devleti olabilmiş bir cumhuriyete... "Biz Türkiye Cumhuriyeti halkı olarak..." diye başlayacak sivil bir anayasa ihtimaline. O sebeple çok hassas olmalıyız. Eski rejimin imtiyaz sahipleri her an bahane arıyor şu aralar. Aslında çoğunluğu "İşler eskisi gibi olmayacak, düzen değişiyor" diye farkında.

Öte yandan içlerinde gerçek bir korku var. Zamanında dindarlara, Kürtlere, Alevilere ve gayrimüslimlere yaptıklarının aynısının yeni dönemde kendilerine yapılma ihtimali... Eski Türkiye'nin efendileri bu halkın ciddi bir kısmını köle gibi gördü. Köle gibi görülenlere her türlü alçaklığı yaptı ya da yapmaya çalıştı. Gülen hareketine mensup insanların evine silah yerleştirmeyi düşündü, gayrimüslimleri katledip bu katliamı dindarlar yapmış gibi göstermek istedi. AK Parti hükümetini devirmek için elinden ne geldiyse yapmaya çalıştı. 13 sene önce bugünlerde sahte şeyh ve sahte türbanlı kadın yarattı, sahte bir tarikat oluşturdu... Önce ortam yarattı sonra da tüm dindarların üzerinden silindir gibi geçti. İnsanları fişledi... 11 yıl önce montaj marifetiyle Fethullah Gülen kasetleri oluşturdu, Ahmet Kaya'nın arkasına sahte bir harita yerleştirdi. Hem Gülen'i hem Kaya'yı bu ülkeden ayırmak zorunda bıraktı. Kaya kahrından öldü, Fethullah Gülen ise vatan hasretiyle 11 yıldır dışarıda yaşıyor.

Bu zihniyet bunları yaptı ama bizler yani bu ülkede gerçek demokrasi isteyenler aynıları asla yapmamalıyız, yapamayız. Yeni dönemde adalet noktasında çok çok hassas olmak zorundayız. O sebeple "Onlar fişledi,şimdi sıra bizde" diyen AK Parti Maraş milletvekili ile ilgili hemen gereği yapılmalıdır. Mükemmel haberciliğiyle dikkat çeken, düzenli takip ettiğim Samanyolu Haber Merkezi Ergenekon haberlerinde "Bu milletin gerçek sahiplerini hedeflediler" gibi bir dil kullanmamalıdır. Hepimiz bu milletin ferdiyiz, hepimiz eşit sahibiz. Fethullah Gülen'e de, Gülen hareketi mensuplarına da, sistemin tüm mağdurlarına da yapılanlar yeni Türkiye'de cezasız kalmayacaktır. Fakat 28 Şubatçıların aynı ahlak ve hukuk dışı yöntemleriyle, aynı fişleme ve psikolojik harp mantığıyla demokrasi ve adalet mücadelesi olmaz. Bu ahlaki değildir. İslami hiç değildir. Ayrıca belaltı vuruşlar her zaman karşı tarafın eline koz verir. Bu ülkenin vicdan sahiplerinin son derece meşru ve haklı mücadelesine gölge düşürür.

Yeni Türkiye en zalimlere dahi adaletle yaklaşılacak bir Türkiye olacak. Öyle olmak zorunda...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trend yaratan sanatçılar özgürlükçü, köhnemiş olanları ulusalcı

Rasim Ozan Kütahyalı 27.02.2010

Türkiye'de macun artık tüpünden çıktı. Geri döndürülmesi çok zor. Ahmet Altan'ın dediği gibi bu devletin röntgeni çekildi artık. Röntgen sonrası sağlam zannettiğimiz dişlerimizdeki çürükler ortaya çıktı. Kendimizi bir

yere kadar daha kandırabiliriz. Çürük dişler yokmuş gibi varsayarak yaşayabiliriz. Ama ağırlar dayanılmaz halinde geldiğinde en nihayet o çürüklerden kurtulmak zorunda Türkiye. O sebeple ağırlar azgınlaşıp "devrim" aşamasına gelinmeden, "evrim" süreciyle sindire sindire değişmemiz daha sağlıklı.

Günümüz Türkiye'sinde bu değişim sürecine direnenler arasında Genelkurmay ve Yüksek Yargı blokunun yanında merkez medya aktörleri, üniversite ve sanat camiası da var diye sık sık söyleniyor. Bu önerme kabaca doğru ama içini açtığınızda şöyle bir yanlışlığı var. Evet, Türk üniversite profesörleri camiasının çoğunluğu statükocu ve ulusalcı. Ama belli nitelikteki üniversitelerin üst düzey isimleri asla böyle değil. Evet, sanat ve edebiyat camiasının çoğunluğu hâlâ o kısır Kemalist dille konuşuyor. Ama sanat camiasının en önde giden, "trendsetter" mahiyetindeki isimleri kesinlikle özgürlükçü-demokrat bir değişimin destekçisi. "Merkez medya" denen şey ise çoktan değişti. Son iki yıldır nerdeyse tüm gündemi *Taraf* gazetesi ve *Taraf*'ın açığa çıkardığı haberleri manşetten gören medya belirliyor. Tüm medyada en çok atıf yapılan gazete bir kattan yayın yapan bu gazete. Fakat AKP'ye yakın medya aktörleri hâlâ malum eski medyayı "merkez" olarak görüyor. Gereğinden fazla önemsiyor. 28 Şubat günlerindeymiş gibi eski dönem medyasının eyyamcılarını muhatap alarak yazıp duran çok sayıda AKP-yandaşı yazar var maalesef. Bu işlevini yitiren eyyamcı takımı da bunlara duacı. Yani aslında "trendsetter" medya aktörleri de özgürlükçü değişimden yana isimler.

Somutlayarak konuşalım. Bugün Sabancı, Boğaziçi, Bilkent gibi üst düzey Türk üniversitelerinde sosyal bilimler alanında lisansüstü eğitim alıp "ulusalcı" olabilen hiç kimse yok. Bu nitelikli okullarımızın sosyal bilimler alanındaki akademisyenleri de bu statükocu zihniyet yapısından uzak. Evrensel seviyede sosyal bilim diliyle doktora yapan ve genelkurmay zihniyetini onaylayan bir kişi dahi bulamazsınız şu an Türkiye'de. CHP'li Mustafa Özyürek'in mükemmel bir doktora çalışmasına imza atmış anti-Kemalist kızı Esra Özyürek tekil örnek değil, onlarca böyle örnek var... Evrensel standartlarda sosyal bilim ve felsefe ile karşılaşan en Kemalist öğrenciler bile zihniyet değişimi yaşamadan varolamayacaklarını görüyor. Kıytırık üniversitelerde idare edebilirsiniz ama ciddi bilim merkezlerinde bu statükocu ve kendi içinde tutarsız zırlarınızı kimse takmaz. Ancak Metin Heper gibi çok kalifiye bir Kemalist olabilirsiniz ama o da yeni kuşakta tutabilecek bir görüş değil.

Aynı şekilde sanat ve edebiyat dünyasında trendleri belirleyen ana noktadaki sanatçılar özgürlükçü ve demokratik değişim sürecinin destekçisi. En başta ulusalcıların lanet sembolü iki çok etkili edebiyat adamı: Ahmet Altan ve Orhan Pamuk. Aynı şekilde Murathan Mungan ve Elif Şafak... Müzik dünyasında en başta Türkiye'de yaşayan 70 milyonun şarkılarıyla güldüğü ya da ağladığı Sezen Aksu. Aksu'nun Kürt meselesindeki cesur ve özgürlükçü tavrını herkes biliyor. Son olarak "28 Şubat 1000 yıl süremez. Kaldırın şu başörtüsü yasaklarını!" başlıklı AKDER metnine de hiç düşünmeden imzasını attı Sezen Aksu. İstisnai durumlar hariç toplu imzalara katılmayan bir sanatçı olmasına rağmen 28 Şubat darbesine ve halen süren başörtüsü yasaklarına karşı olan bu bildiriye net destek verdi. Zulüm gören başörtülü kadınların yanında yer aldı. Orhan Gencebay da her zamanki vakarıyla özgürlüklerden yana tavır koydu. Bülent Ersoy'un arkasında durduğu tavrı da çok önemli. Teoman da –Sinan Çetin'in kendisi üzerindeki önemli etkisiyle- son dönemde çok kıymetli açıklamalar yaptı. Bu isimler müzik dünyasında da trend belirleyen isimler. Sinemada da durum farklı değil işte; daha yeni *Bal* filmiyle Altın Ayı alan ve birçok genç sinemacının da rol-modeli olan Semih Kaplanoğlu. Kaplanoğlu şiirsel ve manevi bir dille kendi sinemasal dünyasını yaratan bir sanatçı. Sineması ne kadar şiirsel ise kendisi de o kadar özgürlükçü-demokrat bir adam. Leyla İpekçi ile benim çok özendiğim bir çift durumundalar ve her konuda tavizsiz özgürlükçü bir tutum alıyorlar. Pek bilinmez ama Nuri Bilge Ceylan da *Taraf*'ın çizgisini sonuna kadar destekleyen bir adamdır. Popüler sinemada öne çıkan Mahsun Kırmızıgül, Yılmaz Erdoğan gibi isimler de öyle... Yıllardır istediği özgürlükçü filmi yapamayan ama tavrı her zaman özgürlüklerden yana olmuş Sinan Çetin'in çizgisi zaten biliniyor. Lale Mansur, Deniz Türkali, Derya Alabora, Zeynep Tanbay gibi isimlerin aktivist tavrı tüm vicdan sahiplerini hayran bırakıyor.

Yani aslında birçok alanda Türkiye senkronize olarak değişiyor. Bu değişim en nihayet bu sanatçıları bağrından çıkartan laik ortasınıfları da kapsayacak. Biraz daha zamanı var.

NOT: Bu yazıda işlediğim meseleyi bu gece 23.20'de Cine5'te Ahmet Kekeç ve Salih Tuna ile konuşacağız. "Memleket Meselesi" programında. İzlemenizi tavsiye ederim.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Harput, Ermeniler ve İttihatçı Zihniyet

Rasim Ozan Kütahyalı 06.03.2010

Her sene nisan ayları yaklaştığında aynı tiyatro... Aynı geyikler, aynı muhabbetler... ABD Temsilciler Meclisi'nde "Ermeni Soykırımı Yasa Tasarısı" bu sefer geçecek mi... Kim ne oy verdi, ABD Başkanı ve Dışişleri Bakanı 1915 olaylarından nasıl bahsetti, hangi kelimeleri kullandı vs...

Koskoca bir ülkenin nerdeyse tüm diplomatlarının ve dış politika yazarlarının bu kadar kısır bir mesele etrafında her sene aynı yorumları yapması çok üzücü ve acınası bir durum.

Şu an Elazığ'dayım. Bu satırları oradan yazıyorum. Hemen her şehrimizde "Küçük Millet Meclisi" başlığı altında o şehrin önde gelen sivil toplum kurumlarının temsilcileri aynı masa etrafında toplanıyor, kendi şehirlerinin ve bütün bir ülkenin daha özgür ve demokratik bir yer olabilmesi için konuşuyorlar.

Seçtikleri bir yazar ya da akademisyen de moderatör oluyor. Daha evvel Urfa'ya ve Malatya'ya da aynı vesile ile gitmiştim. Ermeni meselesine dair tasarı mevzularını buradan yani sahil adıyla Harput vilayetinden izliyorum. Sonradan uydurularak Elaziz, Elazık ve Elazığ'a dönüşmüş bu vilayetin ismi.

Yüz sene evvel Harput vilayetinin büyük çoğunluğu Ermeni idi. Bunu tüm yöre halkı ifade ediyor. Bu şehrin şu anki sakinlerinin büyük çoğunluğu sonradan gelip yerleşen insanlar.

Harputluların hangisiyle konuşsanız, bu hakiki tarih, hepsinin aile hikâyeleri üzerinden size ulaşıyor. Kimi şehirlerimizde 1915 meselesine dair resmî yalanları çok daha rahat yutturabilirsiniz. Ama Harput gibi birçok Doğu Anadolu şehrinde kaniyla canıyla insanların kişisel belleğinde bulunuyor 1915 kıyımı.

Birçok mahalle ve köy ismi sonradan Türkçe isimler uydurulmuş olmasına rağmen hâlâ halk arasında Ermenice asıllarıyla anılıyor. Bu bölgede ister dindar ister Türk milliyetçisi, ister Alevi ister Kürt milliyetçisi kimle konuşursanız konuşun benzer hikâyeler duyuyorsunuz.

Ortam biraz samimileşince bu yöre halkının ciddi bir kısmının ailesinde Ermeni anneanneler, babaanneler, nineler olduğunu bizzat öğrenebiliyorsunuz. Bu ülke bunları yaşadı. Ben Ermeni meselesinin bu insan hayatına dokunan sahici kısmıyla ilgiliyim. Saçma sapan lobi hesapları, kirlenmiş ilişkiler, karşılıklı adam satın almalar, yasa tasarısı geçti, geçmedi vs. gibi ıvır zıvır işlerle başkaları uğraşsın.

Biz toplum olarak 1915 noktasında ne kadar dürüst olacağız? Yüz sene evvel Ermenilerin çoğunluk olduğu şehirlerde bile bir tane dahi Ermeni kardeşimizin kalmamasını nasıl yorumlayacağız? “Bunun yapılması lazımdı. Ulus-devlet olma sürecindeydik” mi diyeceğiz? Dönemin Ermeni çetecilerini bahane mi kullanacağız yüzbinlerce insanın bu topraklardan sökülüp atılmasını meşrulaştırmak için?

Yoksa 1915’te yaşananlara vicdani ve ahlaki bir anlayışla bakabilecek miyiz? Bu vesileyle Ermeni mallarına, mülklerine el koyan yüzbinler olduğunu kabul edecek miyiz? Bu işin biraz da “Milliyetçilik bahane, çapulculuk ve yağmacılık şahane” boyutu olduğunu da görecektir miyiz? Yüz sene evvelki Harput şehrinin resimlerine baktığımızda çok daha zengin, çok daha gelişmiş bir şehir görüyoruz.

Şimdi yüz sene sonra bile şehir hâlâ o seviyede değil. Mülklere el konmuş, o mülk sahipleri İttihatçı yönetim ve işbirlikçileri tarafından katledilmiş ya da kovulmuş, o güzel şehir kapışılmış ama sonuçta “Allah’ın adaleti” yine galip gelmiş. Bugünkü Elazığ çok daha zengin, çok daha güzel bir yer olabilirdi.

Bunu bu şehrin sakinleri de hep beraber dillendiriyor... Allah’ın adaleti demişken aklıma geldi. Daha evvel de yazdım, 1915’te İttihatçılar bir etnik temizlik operasyonunu gerçekleştirirken bu vicdansızlığa “Bu yapılanlar Allah’ın emirlerine aykırıdır. Ben Müslüman’ım, bu kıyıma müsaade edemem” diyen müftülerimiz, şeyhlerimiz, âlimlerimiz, valilerimiz, kaymakamlarımız ve subaylarımız vardı. “Şerefli Türklerin torunları mıyız” yazımda bu isimleri tek tek yazdım.

Hemen her şehrimizde bu şekilde bu kıyıma direnmek isteyen insanlarımız vardı. O şerefli insanlar bu kıyıma bahane aramadılar. Her şart ve koşulda bu vicdansızlığa ve ahlaksızlığa yerli bir dille, bu toprakların sahici diliyle karşı çıktılar. Belki bugün 1915 konusunda konuşan kimi aydınlardan temel farkları o idi.

Ben hâlâ bu ülkenin kalbinde binyıllardır yer eden yerli kavramlarla 1915’i konuştuğumuzda sonucun farklı olacağını düşünüyorum. Faik Alilerin, Hasan Mazharların, Sabit Beylerin diliyle bu topluma seslenmeliyiz. İttihatçı zihniyet Ermenilere kıydı, Kürtleri inkâr etti, yeri geldiğinde imha etti. Konjonktür gerektiğinde Alevi katliamlarını örgütledi. Dindarlara cüzamlı muamelesi yaptı, Kur’an meallerini bile suç kabul etti... Ya topyekûn bu zihniyeti tasfiye ederiz ya da bu zihniyet yine kazanır ve biz tasfiye oluruz. Önümüzdeki süreç böyle bir süreç. rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Köylüleri niçin öldürmeliyiz

Rasim Ozan Kütahyalı 10.03.2010

Depremden bir gün önce Elazığ’daydım. Deprem bir gün evvel olsaydı ben de bir gece yarısı otel odasındaki yatağımda sallanacaktım. Muhtemelen kitap okurken yakalayacaktı deprem beni. Çünkü bir gün önce tam o gece yarısı saatinde Halil Berktaş’ın Taraf yazılarını topladığı ikinci kitabını, Özgürlük Dersleri ’ni okuyordum yatağımda uzanarak...

Uzun zamandır bir deprem yaşamadım. Zaten hayatımda güçlü bir depremi hiç yaşamadım. Ne yapardım bilmiyorum. Panikler miydin acaba? “Ölmeden önce ölünüz” sözüne inancım tam oldu her zaman. Ama ne kadar içselleştirmiştin bu hikmetli sözü, bilmiyorum...

17 Ağustos depreminde Çeşme’deydim. Eve çok geç gelmiştim gene. Depremi hiç hissetmedik oralardan. Babam sabah yanıma gelip, telaşla uyandırmıştı beni. “Kalk oğlum, İstanbul’da büyük deprem olmuş. Durum berbat” demişti...

Şok bir vaziyette TV karşısına geçtiğimde ekranda dörtlü çello grubu Apocalyptica çalıyordu. Metallica grubununUnforgiven parçasının dört çello ile icra edilmiş o versiyonu aklıma kazınmıştır o yüzden...

Elazığ'da olsaydım, panikler miydin bilmiyorum ama bir zarar görmeme ihtimalim çok büyüktü. Bir köyde, bir kerpiç evde değildim çünkü. Sağlam bir oteldeydim. Gerçi en sağlam sanılan lüks binalar bile çöktü 17 Ağustos'ta.

Bürokrat-müteahhit-belediye üçgenindeki iğrenç kumpas biz bu ülkenin yurttaşlarını ölüme mahkûm ediyordu. Yine de şehir ahalisi sonradan bu deneyim üzerine çok dikkat etmeye başladı ev alırken. On yıldır şehirdeki yapılarda nitelik arttı. Fakat köylüler kimsenin umurunda değildi. Köylerde ve köylülerde yine bir şey değişmedi. Bu depremden sonra da değişir mi, bilmiyorum...

Elazığ depremi kaç gün gündemde kalır, onu da bilmiyorum. Hatta siz şu satırları okurken bile gündemden düşmüş olma ihtimali çok yüksek. Gündemdeyse bile biz şehir ahalisinin "Acaba İstanbul'da deprem olur mu?" endişesiyle program yapılmaktadır. Köylüleri kimsenin taktığı yoktur. İstanbul'un Avrupa yakasına yağmur yağınca "Ülkeyi sel teslim aldı" diyen bir medya düzeninde yaşıyoruz çünkü. Bu manşetleri attığı için bedel ödemeyen bir medya düzenindeyiz çünkü. Aslında bu manşet nispeten masum. Neşeyle "Sincan'da Tank Sesleri" diye manşet de atıldı bu ülkede...

Haddini bilmez bir general bir belediye başkanını azarlayınca keyifle "Paşa Başkan'ı hizaya soktu" manşeti de atıldı... Kürtçe şarkı söylemek isteyen Ahmet Kaya'ya "Vay şerefsiz", başörtüsüyle milletvekili olmak isteyen Merve Kavakçı'ya "Çıplak ayaklı provokatör", Kemalizmi eleştirdiği için profesör Atilla Yayla'ya büyük puntolarla "Hain" manşeti atılabildi...

Bunları yapanlar da bir bedel ödemedi. Bu tür alçaklıkların maliyeti yok çünkü bu ülkede.

Aslan Türk yargısı bu suçları işleyenleri korumayı pek seviyor... Çürük bina yapan müteahhitlerin genelde mahkemelerde paçayı sıyırdığı gibi, bu manşetleri atanlar da sıyrılıyor...

Bu arada hayatlar kararıyor... Hırsız müteahhitler, bürokratlar ve siyasetçiler yüzünden insanlar ölüyor... Köylülerin kerpiç evlerde sersefil yaşamak zorunda kalmasıyla kimse ilgilenmiyor. Köylüler asla manşet olmuyor... Köylülerin en büyük düşmanının köylülük olduğunu yıllardır ısrarla söyleyen Mehmet Altan "devlet düşmanı" ilan ediliyor...

Statüko köylülerin köylerde kalmasından çok memnun. Varsın kerpiç evlerde yaşasınlar, sefalet içinde sürünsünler, teknolojiden yoksun şekilde 19. asır şartlarında "üretim" yapmaya devam etsinler. Biraz sübvansiyon, biraz popülizm yeter onlara. Askere çağrılacağı zaman hazır depomuz onlar bizim. "Gel" dendi mi gelirler, "Git" dendi mi giderler... Berbat şartlarda ölürlerse de zarar yok. Elinde patlayan bir el bombasıyla bile ölse "Şehit" deriz ve teselli ederiz dindar ve yoksul analarını...

Öyledir hep köylüler... Hep yoksul, hep dindar, hep mütevekkil, ceberut devlete karşı hep itaatkâr... Keşke tüm dindarlar da öyle olsa değil mi? Kerpiç evlerde yaşamaya ve ikinci sınıf yurttaş olarak kalmaya isyan etmeseler keşke. Çok sever böyle dindar tipini bizim devletimiz.

Aman şehirlere akıp da onlar da modernleşme sürecine dahil olmaya kalkmasınlar... Hayır, bizler gibi modernleşseler, mevcut şehir ahalisine itaat etseler sorun yok, o zaman onların o kalın suratlarını görmezden gelebiliriz... Ama dindar kimliklerinden kopmadan modernleşmeye kalkıyorlar utanmadan. Bir de kalkıp bu kimlikleriyle hak ve özgürlük talep ediyorlar. Koskoca devletin paşalarını bile sorgulamaya kalkıyorlar. Hiç öyle şey olur mu?

Tüm Elazığ/Harput halkına geçmiş olsun.

Vefat eden yurttaşlarımızın yakınlarına da Allah sabır versin...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kemal Tahir 100 yaşında

Rasim Ozan Kütahyalı 13.03.2010

Ortaokulu bitirdiğim yaz, liseye başlayacağım sene koyu bir merak içimi sarmıştı. Merak, her şeye ilişkin bir merak, bir iştah, derin bir anlama ve konumlanma arzusu... O dönemki ruh halimi sonradan öğrendiğim Tecessüs kelimesi çok güzel ifade ediyordu. Bu durum beni, ne bulursam okumaya sevk ediyordu.

Babam ve annem için "kitap okumak " deyince akla önce "roman okumak" gelirdi. Evin kitaplığında çoğunluğu 70'lerde basılmış birçok roman vardı, teorik kitap daha azdı. Siyasal görüşlerini de genelde edebiyat üzerinden kurmuştu bizimkiler. Bu bahsettiğim kitapların çok büyük çoğunluğu "solcu" kabul edilen yazarların romanlarıydı. Özellikle Türk edebiyatından olan örnekler öyleydi. O yaz bu romanlara dalmıştım. Fakat 70'lerin "sol" kabul edilen birçok romanı benim kafamdaki soruları karşılamıyordu. Bir tek Yaşar Kemal apayrı bir edebiyat tadı veriyordu. Ama Samim Kocagöz, Fakir Baykurt gibi "köy romancıları" beni daraltıyordu, sahici değil yapay bir dünyaları vardı. Hele 70'lerde Milliyet Gazetesi Roman Ödülü de almış İrfan Yalçın'ın Pansiyon, Huzur gibi kitapları tamamen "fake" ve zırva geliyordu bana. İşte tam o karmaşada hem "gerçeği arayış" gayretiyle, hem çarpıcı üslubuyla ve vurucu cümleleriyle ilgimi çok çeken bir romancı vardı. Bu isim Kemal Tahir'di...

Devlet Ana bambaşka bir eserdi. Kafamda Osmanlı'ya ilişkin Kemalist kalıpları sarsmıştı. Çorum ağzından devşirilen o üslup o yaştaki beynimi o yıllara ışınlıyordu. Kemal Tahir romanlarında gerçek şahsiyetler konuşuyordu, çok sarsıcı diyaloglar vardı. Ben onları o zaman "gerçek" diye okuyordum ama sonradan anladım ki Kemal Tahir, "yaratıcı"lığıyla o satırları kotarıyordu. Gerçek şahsiyetler üzerinden kendi kurgusal dünyasını yaratıyordu. Fakat "Bu bir kurgudur" da demiyordu... Aslında Yaşar Kemal'in kurduğu olay örgüsü, roman tekniği daha bir oturmuş gelirdi bana ama Tahir'deki saplantılı "gerçeği arayış" iştihası Yaşar Kemal'de yoktu. Yaşar Kemal belli bir perspektifte sabitlemişti kendini. Bu perspektif üzerinden ustaca yazılmış destansı metinler ürettiyordu. Kemal Tahir ise habire "yeni perspektif" arıyordu. Okuduğum her Kemal Tahir romanında, başka bir romanyla kıyaslandığında tutarsızlıklar ve medcezirler buluyordum ama Tahir'in büyüğü de oradan geliyordu... Kemal Tahir hem bir sanatçıydı, hem de bir düşünür. Ya da ne bir sanatçıydı ne de bir düşünür... Tahir için bu iki önerme de aynı zamanda doğrudur bence. Her seferinde "Acaba burada ne demiş, ne kurgulamış?" diye merakla her bulduğum romanını okumuştum o zamanlar. Yorgun Savaşçı, Bozkırdaki Çekirdek, Kurt Kanunu, Yol Ayrımı, Esir Şehrin Mahpusu vs...

Bugünden baktığımda Kemal Tahir'i cevaplarından ötürü değil ama tüm ömrü boyunca kafasını meşgul eden sahici soru/n/larından ötürü hâlâ çok seviyor ve değerli buluyorum. Sol cenahtan gelmesi, iyi kötü Marksizm ile haşır neşir olması, sonra bu cenahtan kimsenin pek ilgilenmediği "Türkiye tarihinin özgüllüğü" meselesine kafayı takması... Obsesyon derecesinde bu konuları dönüp dolaşıp yazması Kemal Tahir'i Türk edebiyat tarihinde "özgün" kılan ana sebeptir bence. Kemal Tahir'in sorduğu sorular hâlâ çok önemli ve çok hayattidir ama cevapları bugün için önemli ve değerli değildir. O manada "düşünür" kimliği dönemseldir. Murat Belge'nin haklı olarak belirttiği gibi, Kemal Tahir'in bu toprakların tarihine ilişkin "özgüllük araştırması"

sonradan bir "özgünlük gösterisi"ne dönüşmüştür. Kemal Tahir gerçekten de dönemi için çok özgün ve hâlâ geçerli olan sezgileri olan bir adamdır. Fakat bu sahici sezgisi üzerinden bir anda tamamen tarihselliği istediği gibi çarpıtabilen de bir adamdır. O yüzden zihni komplolara da çok yatkın bir adamdı. O komplolar, sezgilerinden yarattığı "tarih dünyası"nda boşlukları kapatıyordu çünkü. Bu komplolar üzerinden 14. asrı yeniden yaratıyordu. Fakat Kemal Tahir öyle bir romancı ve "sezgi adamı"ydı ki bu yanlışlıklar içinde kurduğu dünyada bile bugün için de geçerli olacak çok çarpıcı ve isabetli noktalar yakalayabiliyordu... Sonuçsal olarak vardığı "Kerim Devlet" kutsamaları aslında çok sağcı bir pozisyondu. Ama bu pozisyona çok aykırı çok vicdanlı ve özgürlükçü önermeleri de vardı.

"Her şeyi her sabah yeniden düşünelim" diyen Kemal Tahir'in "sahicilik ve hakikilik arayışı" hâlâ en önemli mirasıdır. Belki de tek mirası budur. 13 Mart 2010, yani bugün, Kemal Tahir'in 100. doğum günü. Ustayı saygıyla anıyorum.

Not: Bu gece 00.10'da Cine5'te, Star 'dan Ahmet Kekeç ve Yeni Şafak 'tan Salih Tuna ile birlikte yaptığımız "Memleket Meselesi" programında, yüzüncü yaş gününde her yönüyle Kemal Tahir'i konuşacağız. Kaçırmamanızı tavsiye ederim.

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Askerî vesayetin kölelik düzeni

Rasim Ozan Kütahyalı 17.03.2010

Türkiye'de "askerî vesayetin artık bittiği" söylemi palavradır. Türkiye'de şu an itibariyle "askere her türlü dokunulabiliyor", "askere artık vuran vurana" söylemi palavradır...

Geçmişe oranla durumun iyileşmekte olduğu kesin ama hâlâ çeşitli sebeplerle aleni suç işlemiş askerlere dokunulamıyor.

Neşe Düzel'in tarihe geçen Ergun Babahan söyleşiyle yeniden hatırladık... 28 Şubat'ta defalarca alenen suç işlemiş Çevik Bir, İsmail Karadayı ve dönemin tüm generalleri hakkında hâlâ hiçbir işlem yapılmıyor. Bu darbeci general bizzat kendi elyazısıyla Şemdin Sakık'ın ifadelerini değiştirdi... Birand, Çandar, Altan Kardeşler ve Akın Birdal'ın hayatını tehlikeye attı. Bu insanları hedef gösterdi. Resmen cinayeti teşvik ve tahrik etti... Bu andıç operasyonu neticesinde Akın Birdal ölümden döndü. Ama bu ülkede hâlâ bu konuda hukuk hiç bir şey yapmıyor...

Eski Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt kaç yerde 27 Nisan bildirisini bizzat ben yazdım dedi. Bir darbe girişimi niteliğinde olan o muhtırayı yazdığını ilan etti. Bu konuda da hâlâ hiçbir soruşturma açılmadı... Büyükanıt'ın suçları bununla da bitmiyor. Şemdinli bombacılarını açıkça himaye etti bu general. Şemdin Sakık'ın sonradan içeriği bazı gazetecileri yok etmek için değiştirilen sorgusunda Büyükanıt da vardı. Bunlar hakkında da yapılan hiçbir şey yok... Büyükanıt meselesinde hükümet de çok suçlu. "Dolmabahçe mutabakatı" denen şey "Büyükanıt'a özel dokunulmazlık zırhı anlaşması"ndan başka bir şey değil. Başbakan'ın ve AK Parti'nin böyle bir hakkı yoktur. Bu yapılan siyasi ahlaka da aykırıdır. Büyükanıt bu halka karşı suç işlemiştir, birçok kişinin canını doğrudan yakan birçok olayda parmağı vardır ve artık hukuken gereken yapılmalıdır...

Ve İlker Başbuğ... Yasemin Çongar'ın dün yazdığı "Başbuğ suç işliyor. Başbakan susmamalı" yazısını tüm hükümet üyeleri ve AK Parti mensupları okumalıdır. Yazının sonundaki çok haklı sorulara başta Tayyip Erdoğan olmak üzere tüm hükümet üyeleri dürüstçe cevap vermelidir. General Başbuğ resmen suç işliyor. Başbuğ da diğer halefleri gibi göstere göstere yapıyor bu işi. "Terör örgütüne üye olmak" suçundan yargılanan bir

orgenerale arka çıkıyor. Alenen yargı yetkisini kullanan mercilere gözdağı veriyor... Büyükankit'in Şemdinli davasında yaptığının aynısını yapıyor. "Nasıl olsa yaptığım yanıma kâr kalır, bana dokunamazlar" diye düşünüyor İlker Başbuğ... E ne de olsa "devlet memuru" değil "devlet adamı" General Başbuğ. Bu ülkede Başbuğ'a "devlet memurusun" diyenlere tek talimatla "hakaret" davası açılıyor...

Kısacası, bu ülkede askerî vesayet hâlâ sürüyor... "Basında askere her söz söyleniyor" lafı da aslında büyük bir palavra. Muhafazakâr/dindar kalemlerin neredeyse tamamı hâlâ Başbuğ'a direkt sert eleştiri yapamıyor. Muvazzaf bir orgeneral söz konusu oldu mu hâlâ sözünü sakınıyor birçok İslami kalem. Çünkü hâlâ korkuyorlar. Bu psikolojik bir vesayet bir bakıma... "İlker Başbuğ demokrasiden yana tavır koyuyor" gibi riyakârca sözler etmek zorunda kalıyorlar. 2010 Türkiye'sinde hâlâ böyle bu...

Bunun sebebi şu. Bu devlet, tarihi boyunca "makbul yurttaş" kimliği dışında kalanlara o özelliklerini sürekli hatırlattı. Kendi tarafına devşirdiklerini de "Bana bak, ters bir şey yaparsan gerekeni yaparım" diye de tehdit etti... Mesela Zafer Mutlu'nun Alevi-Kürt kimliği hep statükonun elinde "koz"du. Bunu daha evvel de yazmıştım. Ergun Babahan da söyleşisinde bu durumu belirtiyor. 28 Şubat darbesi sırasında Zafer Mutlu'nun "demokrat" durma ihtimaline karşılık bu "Alevi-Kürt kartı" sık sık dönemin darbecileri tarafından kullanıldı... DYP'den zorla istifa ettirilen kimi bakan ve vekillere de Alevi, Kürt ya da İslami geçmişleri hep bu bağlamda hatırlatıldı... Ailesinde Hristiyan ya da Yahudilikten İslam'a dönmüş biri olan isimler de aynı bağlamda tehdit edildi...

Kemal Kılıçdaroğlu da yarın statüko-karşıtı demokrat çıkışlar yapmaya kalkışsa Dersimli, Alevi ve Kürt kimliği ona da hatırlatılır... Bu ülkede öyle ahlaksız bir devlet düzeni, öyle ırkçı bir zihniyet atmosferi var ki, milyonlarca yurttaşımızın üzerinde demoklesin kılıcı gibi sallandırılıyor bu "kimliksel tehdit" mekanizmaları...

Nagehan Alçı'nın gayet güzel yazısını Yıldırım Oğur'un aleyhine sinsi bir şekilde istismar eden Ahmet Hakan da bu sinsilikle hayatta kalabiliyor. Bu alçak mekanizma onu da tehdit ediyor çünkü... Tam anlamıyla bu ahlaksız düzenin karşısında bir adam olsa şu anki yaşam tarzına rağmen tüm "İslamcı geçmiş"ini Ahmet'e yedirirler çünkü... O sebeple bulunduğu yeri korumak için hep denge kurmak ve itirafçılık yapmak zorunda... Aksini düşünse bile açıklayamaz...

Bu düzen herkesi köleleştiriyor. Devşirilerek kendini "beyaz" zannedenler de hâlâ köle maalesef...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Liberal cephe ve vicdan

Rasim Ozan Kütahyalı 20.03.2010

Türkiye'de "liberal cephe" diye adlandırılan bir aydınlar grubundan uzun süredir bahsediliyor.

Bugünün Türkiye'sinde "liberal aydın" tanımının anlamı "laik kesimden gelip statükoya karşı çıkmak"la özdeş hale geldi. Birçok yazar kendine liberal demese de hatta liberalizme muhalif olduğunu ısrarla söylese de "liberal aydın" olarak anılıyor. Bundan hem kendileri hem de kendini doktrinal anlamda liberal olarak tanımlayan kimi yazarlar rahatsız olabiliyor.

Ben bu durumdan rahatsız değilim. Günümüz Türkiye'sinde Atilla Yayla, Etyen Mahçupyan, Ahmet Altan, Ali Bayramoğlu, Ömer Laçiner, Mehmet Barlas, Halil Berktaş, Ahmet Kekeç, Oral Çalışlar, Eser Karakaş, Murat Belge, Mustafa Erdoğan, Ayhan Aktar, Hasan Cemal, Mithat Sancar, Berat Özipek, Cengiz Çandar ve daha ismini sayabileceğimiz birçok yazar "liberal aydın" olarak anılıyor... Bu isimlerin aralarında ciddi ideolojik farklılıklar var ama ortak noktaları laik yaşam tarzına sahip olmaları ve bir de hepsinin de vicdanlı ve ahlaklı adamlar olmaları.

Dolayısıyla "liberal cephe" tanımının genişletilmiş bu anlamından ben çok memnunum. Bu cephe anılan hiçbir yazar da rahatsız olmamalı bence. Ve ben de gurur duyarak kendimi bu "liberal cephe"de görüyorum. Ayrıca doktrinal seviyede de kendimi David Hume'den Isaiah Berlin'e uzanan bir çizgiyi benimseyen bir liberal-demokrat olarak tanımlıyorum. O ayrı bir mesele tabii... Türkiye'de hâlâ bu entelektüel nüansları anlatmak güç, şimdilik pek gerek de yok. İleride daha çok yazılacak ve tartışılacak bunlar...

Star 'dan İbrahim Kiras da 18 martta bu "liberal cephe"ye dair bir yazı kaleme aldı. Bence kıymetli bir tartışma başlattı. Kiras'ın birçok analizine katılmıyorum. AK Parti ile liberal aydınlar arasında farklar elbette var. Liberaller AK Parti'yi inandıkları ahlaki ilkelere göre değerlendirirler. Hükümet ne yaparsa doğru kabul etmek gibi saçma bir harekete girmezler. Kiras gibi muhafazakâr yazarlar da böyle bir tutuma düşmemeli, hem kendi içinden geldiği muhafazakâr camiyi hem de AK Parti'yi olumlu yönde sonuna kadar eleştirmeliler. Son dönemde bu "muhafazakâr" ayakta bir aksama var. O sebeple Ergenekon zihniyetinin "yandaş yazarlar" geyiklerine de kapı açılıyor. O zihniyete koz veriyor kimi muhafazakâr yazarlar...

"Liberal cephe"de de eleştirilecek yönler var. Bunu da önce liberal aydınlar yapmalı... Mesela ben defalarca bu cephenin "1 Mart 2003 tezkeresi" meselesinde yarı yarıya çöktüğünü yazdım ve söyledim. Fakat orada da Kiras gibi toptancı olmamak lazım. LDT çizgisindeki doktrinal liberal tüm akademisyenler 1 Mart sürecinde doğru durdular. Mahçupyan/ Bayramoğlu çizgisi, Birikim grubu doğru durdu. Birçok İstanbullu gazeteci liberal beni çok üzen ve liberal ilkeleri hiçe sayan tavırlar aldılar o dönem. Bu eleştiri doğru...

Fakat başörtüsü meselesinde "liberal cephe"nin Kürt ve Ermeni meselesindeki kadar kararlı olmadığı, çok haksız ve yanlış bir eleştiridir. Başörtüsü meselesinde doğru durmayan, "411 el kaosa kalktı" zihniyetini destekleyen Cüneyt Ülsever gibileri bugün "liberal cephe"den sayılmıyor. Kiras adil olmalı. Ben başörtülü yurttaşların vali, büyükelçi, bakan hatta başbakan olabildiği bir Türkiye'ye inanıyorum. Bunu her yerde yüksek sesle söylüyorum, yazıyorum. Sadece üniversite öğrencilerine özgürlük getirmek yetmez... "Liberal cephe"nin de büyük çoğunluğu benim gibi düşünüyor. Kiras, liberalleri haklı olarak sorguluyor. Biraz da kendini ve kendi gibi kimi muhafazakâr kalemleri sorgulayıp, Ermeni meselesinde niye İslam-düşmanı İttihatçılarla aynı çizgide olduklarının özeleştirisini yapsa çok yararlı olur bence...

1915'te, İslami hassasiyet sahibi olan birçok müftü, şeyh, vali, kaymakam ve âlim, İttihatçıların Ermenileri katletme emirlerine Müslüman'ca bir dille karşı çıkmıştı. Bugün de Salih Tuna, Nihal Bengisu, Gökhan Bacık, Hilâl Kaplan, Cihan Aktaş gibi birçok Müslüman vicdanına sahip kalem bu zihniyete karşı çıkıyor. Fakat sekülerist/nasyonalist ideolojinin etkisinden kurtulamayan birçok "muhafazakâr" da bu konuda hâlâ Talat Paşa ile aynı çizgide... "Bu emir Allah'ın emirlerine aykırıdır. Ben valiyim, eşkıya değilim" diyen onurlu devlet adamlarımızın yolundan gitmek mi, yoksa 1915'te alınan bu kıyım kararlarını doğru görmek ve resmî ideolojinin yalanlarına inanmak mı İslami dünya görüşüne uygundur?

Milliyetçilik Kiras'ın karşı çıktığı "Batılı perspektif"in ürünü bu toprakların kadim kültürüne yabancı bir ideolojidir. Hatta bu toprakların ruhuna tecavüz etmiş bir ideolojidir. Bu ülkenin "organik aydını" nasyonalist olamaz. Kendi geleneğine yabancılaşmış, kendine "İslami" dese bile gayri-İslami bir dünya görüşünün esiri olmuş aydınlar ancak bu yanlış çizgide olabilir...

Kürt meselesinde de, Alevi meselesinde de, 1915/Ermeni meselesinde de "Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytandır" ilkesine bağlı olmak sorunlarımızı çözecektir. Aslolan vicdandır. Liberaller de muhafazakârlar da bunu unutmamalı...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Said Nursi ve askerî vesayet

Rasim Ozan Kütahyalı 24.03.2010

Dün sabah dostum Yunus Nadi Lim'den gelen bir telefonla uyandım. Yunus, Said Nursi'nin vefatının 50. yılında olduğumuzu hatırlattı bana. Said Nursi'ye dair yazmamı arzu ediyordu...

Sonrasında Said Nursi'ye dair okumalarımı akla getirdim biraz. En başta Şerif Mardin'in Nursi'ye dair kitabıyla başlamıştım. Sonra doğrudan *Risale-i Nur* külliyyatının bir bölümünü okumaya, Said Nursi'nin manevi ve zihinsel evrenini anlamaya gayret etmiştim... Nursi'nin bizzat kendisi "*Risale-i Nur'un vazifesi imanı kuvvetlendirip kurtarmaktır*" diyordu ama bu metnin okuduğum bölümlerinde beni en çok etkileyen şey Nursi'ye yaşatılan o korkunç hapis, sürgün, işkence ve tecrit hayatının ortasında yaşadığı manevi buhranları ifade ettiği pasajlardı... Devasa ıstıraplar, okurken bile insanın tahammül etmekte zorlandığı acılar ve hafakanlar arasında ortaya çıkmış bir metindi *Risale-i Nur* külliyyatı... Yine zulüm ve hapis altında metinlerini üretebilmiş İtalyan Marksist Antonio Gramsci'ye çok benziyordu bu bakımdan. Müslüman ya da Marksist olmasanız da bu iki adama sonsuz bir saygı duymak zorunda kalıyordunuz bu metinleri okurken. Bambaşka dünyaların, bambaşka kaygıların insanları olan bu iki fikir adamı tarafından güç şartlar altında yazılabilmiş bu metinler çok güçlü, sahici ve etkileyiciydi çünkü...

Said Nursi'nin hayatı başlı başına çok etkileyici aslında. Bir sinema filmi için bundan daha elverişli bir hayat hikâyesi olamaz herhalde. İyi bir yönetmenin elinde unutulmayacak bir film olabilecek bir gelişim çizgisi var Nursi'nin hayatının.

1877'de Bitlis'in Nurs köyünde yoksul bir Kürt ailenin oğlu olarak dünyaya geliyor Said Nursi... 1886'da eğitimine başlıyor, 1892'de, daha 15 yaşında, namı tüm bölgeye yayılan, dönemin ulemasına meydan okuyan bir genç adam oluyor. İslam dünyasının yaşadığı büyük problemlerin ilk farkına vardığı yıl da aynı yıl. 1895-1907 arası İslami ilimlerle modern bilimlerin beraber öğretildiği "*Medresetü'z-Zehra*" hayali üzerinde çalıştığı yıllar. 1907'de İstanbul'a geliyor Abdülhamid'e doğu vilayetlerinin kalkındırılması için tekliflerini sunuyor. 23 Temmuz 1908 meşrutiyet devrimini tamamen destekliyor. Özgürlük ve meşrutiyetin İslam şeriatına uygunluğunu vurgulayan konuşmalar yapıyor. Nisan 1909'da 31 Mart olayı bahanesiyle tutuklanıyor, hemen akabinde serbest kalıyor. 1910'da doğu vilayetlerini geziyor, aşiretlere meşrutiyetin yararları konusunda konuşmalar yapıyor. Ayrıca eğitim reformu bağlamındaki fikirlerini de ifade ediyor. Sonra güneye inerek Arap vilayetlerinin ahalisine de aynı bağlamda sesleniyor. Nurcu hareketler içinde hâlâ çok okunan bir eser olan meşrutiyet ve özgürlük yandaşı *Şam Hutbesi*'ni 1911 baharında veriyor. 1912-13'te nihayet gerekli finansmanı bularak hayali olan *Medresetü'z-Zehra*'nın temellerini atabiliyor ama inşaat tamamlanamıyor... 1914-16'da savaşın patlaması üzerine alay komutanı oluyor Said Nursi. Doğu vilayetlerinde bir milis gücü topluyor. Talebeleri bu gücün temelini teşkil ediyor. Bu savaş sırasında bir yandan Kur'an tefisiri *İşaratü'l-İ'caz*'ı yazıyor Nursi. 1916-18 arası Rus kuvvetleri tarafından esir alınıyor. Volga kenarındaki Kosturma hapishanesinde esaret altında yaşıyor. 1918 baharında bir yolunu bulup kaçıyor ve İstanbul'a dönüyor. 1918-22 arası İstanbul'da yaşıyor. Milli Mücadele'yi destekliyor. Nisan 1920'de Şeyhülislam Dürrizade tarafından Kuva-yı Milliye'yi kınayan fetvanın aleyhine bir fetva yayınıyor.

1922-23'ten itibaren literatürde "Yeni Said" olarak anılan dönemi başlıyor Nursi'nin. Daha münzevi, sosyal ve siyasi hadiselerden uzak bir Nursi var artık. Biraz da zorunlu olarak bu böyle... 9 Kasım 1922'de Ankara'ya Meclis'e gelişinde resmî karşılama töreniyle düzenleniyor Nursi için ama sonradan anlaşıyor ki Kemalistlerin Türkiye tasavvurunda Nursi'ye yer yok...

1923'ten itibaren biteviye bir sürgün, hapis ve tecrit hayatı başlıyor Nursi için ta ki 1950'ye kadar... Van, Burdur, Isparta, Barla... Şubat 1926'dan itibaren, o tarihte tüm din eğitimi vasıtalarından koparılmış insanların dinî ihtiyaçlarına cevap verecek risaleler yazmaya başlıyor Nursi... *Risale-i Nur* Külliyyatı oluşmaya başlıyor. Bu risaleler bölgede hızla yayılıyor. Nisan 1935 Eskişehir hapsi, Mart 1936 Kastamonu sürgünü, Ekim 1943 Denizli hapsi. Ocak 1948 Afyon hapsi, Emirdağ günleri...

Ancak 14 Mayıs 1950'den sonra birazcık rahata kavuşur Said Nursi. Nur hareketi hızla büyür bu yıllarda, ülkenin birçok yerinde Nur dershaneleri açılır. Bu arada Şubat 1951'de Vatikan'dan teşekkür mektubu alır *Zülfikar Risalesi* nedeniyle. Nisan 1953'te Rum Ortodoks Kilisesi Patriğini ziyaret eder. Dinlerarası diyaloga ve dünya barışına çok önem veren bir İslami anlayışı vardır Nursi'nin çünkü.

Ve 23 Mart 1960'da, bundan 50 yıl önce Urfa'da vefat eder. Halil İbrahim Dergâhı'na bir türbeye defnedilir mezarı. 12 Temmuz 1960'da ise 27 Mayıs cuntasının emriyle Nursi'nin türbesine girilir, naaşı oradan alınır ve uçakla hâlâ bilinmeyen bir yere nakledilir, belki de yok edilir...

Nursi'yi seven milyonlarca Türkiye yurttaşına bir mezar ziyareti bile çok görülmüştür bu alçak cunta tarafından. Said Nursi'nin hâlâ mezarı yok. Fakat vefatının 50. yılında Nursi yolunu takip eden milyonlar hâlâ var. Ve bu milyonlarca insanımız hâlâ askerî vesayet zihniyeti tarafından mezarsız bırakılmak isteniyor...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Referanduma EVET ve Ronald Dworkin

Rasim Ozan Kütahyalı 27.03.2010

Önümüzde bir referandum var gözüküyor. Görünüşte anayasanın belirli maddelerinin değiştirileceği bir referandum. İşin özünde ise yeni bir rejime geçip, geçmeme referandumu bu...

Bu anayasa değişikliği paketinin olabildiğince özgürlükçü olması yönünde yazmaya ve konuşmaya devam etmeliyiz... Tüm özgürlükçü, demokrat ve vicdanlı kamuoyu bunu yapmalı. Fakat bu paketin içeriğinde yetersizlikler ve birtakım kendimizce olumsuz nüanslar tesbit etsek bile bu referandumda oyumuz kesinlikle EVET olmalı.

Çünkü şu an bu referandum özü itibariyle *Askerî vesayete devam mı? Tamam mı?* referandumu haline gelmiştir. Bugün tüm yüksek yargı organları askerî vesayetin emrinde görev yapan kurumlar olarak işlev görüyor. "Ne zaman öyle değildi ki?" diyebilirsiniz, ama hiç bu kadar aleni, kör parmağım gözüne tavrılar içinde olmamıştı Türk yüksek yargısı...

Özellikle Anayasa Mahkemesi ve HSYK'nın kendi içinde tutarlı hüküm verme ilkeleri (*standards of adjudication*) bile kalmadı. Bir hukukçunun bağlı olduğu bir hukuk mantığı/felsefesi olur. Bu mantık son derece katı/pozitivist bir mantık olabilir. Fakat uygulamada bu hukukçu kendi pozitivist/tutucu mantığı içinde tutarlı olur... Özgürlükçü yoruma yer vermez, direkt yasa maddesini sert biçimde uygular. Fakat kendi istediği doğrultuda karar çıkartmak için bir seferde "serbest yorumcu" bir başka seferde "sert kanun yorumcusu (*strict constructionist*)" olamaz. Böyle bir hukukçunun/hâkimin ahlaki meşruiyeti ortadan kalkar...

Amerikan Yüksek Mahkeme tarihinde de özgürlükçülüğe karşı tutucu zihniyette olan hâkimler/hukukçular vardır... Bu tip bir katı/tutucu hukuk anlayışını savunan siyasetçiler de olur... O siyasetçiler de bu tip hukukçuları yüksek yargı kurumlarına üye olarak atarlar... Hatta bu kafadaki üyeleri atayacakları yönünde seçim propagandası yaparlar... Son tahlilde, her zaman yüksek yargı kurullarını siyaset belirler ama belirledikten sonra da ağızını açamaz...

Mesela Richard Nixon, Başkan seçildiği seçimden önce kendi hukuk anlayışındaki hukukçuları Yüksek Mahkeme'ye atama sözü vermişti. Sağcı/tutucu bir adam olan Nixon elbette *strict constructionist*/sert kanun yorumcusu isimleri atayacağını vaat etmişti. Nixon'ın ve Amerikan sağcılarının da sahip olduğu bir anayasal felsefe vardır. Bu felsefe özgürleşme yanlısı değildir. Irk ayrımcılığı noktasında liberal hâkimlerin açılımcı kararlarının çoğu zaman karşısında olmuştur bu mantık. Ama temel hukuk ilkelerine de bağlıdır. Canı istediğinde "serbest yorum" yapıp "içimizdeki yabancı vatandaşlar" gibi hukuku katleden gerekçeler üretmez... Kendi içinde tutarlıdır... Nixon'ın tuttuğu Lewis Powell ve Willian Rehnquist gibi hâkim&savcı örnekleri vardır bu katı/tutucu mantığının.

Bizdeki katı/tutucu hâkim&savcı örneklerinin tek bir ilkesi dahi yok. Hikmet Sami Türk bunun istisna bir örneğidir. Hikmet Sami, Kemalist siyasi ilkelere sıkı sıkıya bağlıdır, hiçbir zaman özgürlükçü serbest yorumdan yana değildir ama kendi içinde tutarlı bir *strict constructionist* hukuk adamıdır. Kendi bakanlığı sırasında aydınları içeri tıkamak için 312. Madde'nin "zorlama ile" uygulandığını itiraf etmiştir. 367 rezaletine karşı çıkmıştır. Genelkurmay emriyle meslekten kovulan Sarıkaya kararına karşı çıkmıştır... Sami Selçuk da daha liberal bir yorumcu olmakla birlikte son tahlilde Kemalist paradigma içinden hareket eden bir hukukçudur. Fakat Selçuk da tutarlı, ilkeli ve vicdanlı bir hukuk adamıdır...

Oysa şu anki yüksek yargı oligarşisi "istedikleri yönde karar çıkması" için her türlü hukuk katliamını yapacak ölçüde bozulmuş haldedir. Bu kurumların yeniden yapılandırılması şart. Bu referandum o sebeple çok hayati.

Hukuk kavramlarını çok konuştuğumuz bu süreçte *Hukuk Felsefesi* alanına ilişkin Türkçe literatür biraz genişleyebilse keşke... **Bu ülkede bu kadar hukuk fakültesi var; 20. asrın büyük hukuk filozoflarından H.L.A. Hart, Ronald Dworkin ya da Joseph Raz'ı kaç hukukçu duydu acaba?** Son derece girift ve zihin açıcı hukuk felsefesi tartışmalarından kaç hukuk öğrencisi haberdar oldu? Hocalar ne biliyor ki, talebelere öğretsinler... Yine de son dönemde durum iyiye doğru gidiyor. Osman Can bu kuşağın sembolü oldu mesela.

Her hukukçunun okuması gereken Ronald Dworkin'in klasikleşmiş kitabında dediği gibi *Hakları Ciddiye Alan* hukukçulara ihtiyacımız var... Bu vesileyle kendisi de nitelikli bir hukuk felsefecisi olan Ahmet Ulvi Türkbağ'ın özenli çevirisiyle dilimize kazandırılmış Dworkin klasiği ***Taking Rights Seriously (Hakları Ciddiye Almak)*** kitabını tüm hukukçulara ve adalet arayışındaki herkese tavsiye ediyorum...

NOT: Bu gece 00.10'da Cine5'te Ahmet Kekeç ve Salih Tuna ile *hukuk ve adalet* eksenli bir "Memleket Meselesi" sohbeti yapacağız. İzlemenizi tavsiye ederim.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yine İzmir... Yine faşizm...

"Faşizmin Başkenti: İzmir" yazımdan sonra yaşananlar "Komedyası Başkenti: İzmir" gibi bir yazıyı gerektirecek seviyeye geldi. Çok sevdiğim memleketimin "özgüvenini kaybetmiş ve hızla gerileyen" bir şehir olduğu gerçeği her geçen gün daha net olarak ortaya çıkıyor...

O yazım üzerine İzmir'in tüm yerel medyası bana kişisel hakaretler yağdırdı, alenen sinkaflı küfürleri yazmaktan çekinmediler. Benim açımdan sorun yok, bana birinin küfretmesi Mehmet Okur'a "cüce" denmesi gibi etki yaratıyor bende, hele hemşehrilerim ediyorsa daha da bir bağışlayıcı oluyorum, kızmıyorum. Öte yandan yazımda geçen çok net ve açık argümanlar üzerine hiçbir şey yazılmadı, söylenmedi. Böyle olması çok doğal çünkü acz içindeki insanlar hakaret eder, özgüvenli ve kendinden emin bireyler ise argümanla karşılık verir...

Öte yandan bu meselede iş sinkaflı sözlerle de kalmadı. İzmir Büyükşehir Belediye Meclisi'nin CHP'li ve MHP'li 49 üyesi bana ve Hasan Cemal'e "İzmir'e ve İzmir halkına hakaret" ettiğimiz gerekçesiyle İzmir 6. Sulh Hukuk Mahkemesi'ne manevi tazminat davası açtı. Geride bıraktığımız bu mart ayının başında dava görülmeye başlandı. Bir TV kanalında da karşılıklı tartıştığımız Meclis Başkanı Serdar Değirmenci dava gerekçesini şöyle açıkladı:

"Kütahyalı yazısında, 'İzmir faşizmin başkenti olmuştur, İzmir'in psikolojisi bozuk, yıl boyunca evlerinde ve işyerlerinde sürekli bayrak ve Atatürk resmi asan bir şehirden bahsediyoruz' ifadelerini kullanmıştı. Hasan Cemal ise 'Bir yanda gerilla kıyafetli çocuklar, öte yanda pencerelerden sarkıtılan kalpaklı Atatürk bayrakları, barış bunun neresinde? Kalpak ve gerilla ikisi de savaşın simgeleri değil mi?' ifadelerini kullanmıştı. Biz bunların İzmir ve İzmirli için doğru tanımlar olmadığını düşünüyoruz. *İfade ve basın özgürlüğü Atatürk ve bayrağa hakaret ederek olmaz. İzmir'i temsil eden en üst kurumun üyeleri olarak biz, İzmir'e hakaret eden yazarların adalet önünde hesap vermesini istiyoruz.*"

Zihniyet bu... Dünyanın her yerinde evlere 12 ay kesintisiz bayrak asmak savaş psikolojisinin göstergesidir. İsteyen de asabilir elbette. Fakat bana göre bu bozuk bir psikolojinin yansımasıdır. Hasan Cemal'in sözleri de bu "savaş psikolojisi"ne işaret ediyor. Bu tesbiti yapanlara, bir şehrin meclisinin özel olarak toplanıp "Hakaret davası" açması da ayrı bir komedi tabii... Üstelik komedi burada da bitmedi. Bu davayı açanlar yeterli harç parasını mahkemeye yatırmamışlar! O yüzden dava ertelendi. 2500 lira gerekirken 150 lira yatırmışlar. Sonradan İzmir kamuoyunda bu da konu oldu. CHP Grubu **"Bu parayı gerekirse parti olarak ödeyeceğiz. Bu İzmir'in onur davasıdır. Bu davayı yürütmesini kimse engelleyemez"** diye açıklama yaptı. Sanırsınız ki Gazi Osman Paşa'nın "Plevne Müdafaası"!!.. Bunlar da para biriktirip cepheye mermi gönderiyorlar!.. Alt tarafı iki köşe yazarı eleştiri yapmış. Marsilya ile, Barcelona ile, Milano ile yarışması gereken, küresel bir şehir vizyonuna sahip olması gereken güzel şehrimin taşralılığına üzülmemek imkânsız. Daha doğrusu İzmir'in kodamanlarının taşralı, vizyonsuz, ufuksuz zihniyetlerini görüp de kahrolmamak imkânsız.

İzmir'e dair yeni bir rezaleti de dün Ahmet Kekeç'in yazısından öğrendim. Başörtülü fotoğraf çektiren öğrencilere İzmir Büyükşehir Belediyesi "Toplu taşıma indirimi" yapmıyormuş. Fotoğrafın başörtülüysen yasal hakkını kullanamıyorsun şu an İzmir'de! Başörtülü kızların üniversiteye alınmaması yetmiyor, bir de otobüslere almayın bari!! Sonra da "Bu yapılan, faşizmdir" dediğimizde dava açıyorsunuz. Başörtülü bir kız öğrenci pasosunu gösterdiğinde geçersiz. Niye? **"Öğrenci dediğin Atatürk ilkelerine uygun giyinerek fotoğraf çektirir."**

Okulda zaten zorunluluktan açıyor kızlar. Artık otobüste hatta sokakta da mı açmalarını istiyorsunuz başlarını? **Benim şehrim İzmir aydın bir şehirse, çağdaş bir şehirse, laik ve demokratik bir şehirse, özgürlükçü ve hoşgörülü bir şehirse derhal bu uygulamayı kınayan gösteriler yapar, belediyenin bu faşist uygulamasını kaldırması için baskı yapar. İzmir halkının çoğunluğu "başörtülü öğrenciye paso hakkı**

verilmemesi” uygulamasını savunuyorsa ben de bir daha aynı şeyleri söylemek zorunda kalırım. “İzmir, faşizmin başkenti olmuştur” derim.

Başkan Aziz Kocaoğlu da bu yaptığına gerekçe üretmek yerine derhal bu uygulamayı kaldırmalı. Yasal olarak öğrenci kartı almış herkese eşit muamele etmeli İzmir Belediyesi. CHP iktidarda olsaydı muhtemelen hiçbir başörtülü kıza öğrenci kartı vermezdi, başörtülü kızların “Açık Lise”de dışarıdan eğitim almasına bile izin vermezdi ama şu an o kızların bu hakkı var. Yapma Aziz Başkan, bırak her öğrenci nasıl giyinirse giyinsin, yasal hakkını kullansın. Ayıptır, İzmir böyle skandallarla anılmasın artık. Vicdanlı hemşehrilerim de belediyeye baskı yapmalı.

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Parti içi demokrasi safsatası

Rasim Ozan Kütahyalı 03.04.2010

Türkiye’de bir adamın “çakma demokrat” olduğunun anlamının yolu o adamın temel söylemlerini incelemekten geçer...

Her kim ki demokrasi deyince lafa “parti içi demokrasi” muhabbetinden başlıyorsa hemen anlaşılmalıdır ki o kişi ya saftirik bir adamdır ya da “çakma demokrat”tır...

Eğer o kişi saftirik değilse de... Kolpacıdır... Goygoycudur... Eyyamcıdır...

Evet... Üstüne basa basa söylüyorum... Parti içi demokrasi söylemi palavra bir söylemdir... Bu kolpacı muhabbetti yapanlar hemen yanında “Yargı bağımsızlığı” geyiklerini de yaparlar...

Yani “Parti içi demokrasi” ve “Yargı bağımsızlığı” sözüyle Türkiye’nin demokratikleşmesi meselesine giren bir adam gördünüz mü orada kaçın... Bırakın o adam kafanızı şişirmesin... “Çakma demokrat” mavralarını size yutturmasın...

“Siyasi partiler içi demokrasi” söylemiyle “Futbol takımları içi demokrasi” söylemi aynı zıvalıktadır... 1996-2001 yılları arası Galatasaray takımında “Takım içi demokrasi” iradesi Gheorghe Hagi’yi yerinden edemez, hatta onu rahatsız ya da huzursuz da edemez... O futbolcular “Hagi de bu takımın bireyi biz de... Eşit olmalıyız, biz de özgürce istediğimiz şekilde oynamalıyız” diyemez... Bu lafları diyen de takım-dışı kalır... Bu durum da çok adaletli bir durumdur. Çünkü 1996-2001 arası Galatasaray’ı Galatasaray yapan ana adam Hagi’dir... Sonrasında Hakan Şükür, Popescu ve Taffarel gelir... Takımı sürükleyen, maçı alan golü atan, attıran ya da golü yemeyen ana karakterler bunlardır...

AK Parti’de de bugün yüzde 47 oyu büyük oranda Tayyip Erdoğan aldı... Sonrasında Abdullah Gül, Bülent Arınç gibi yıldız isimlerin de tamamlayıcı gücü vardı... Artvin’deki adam da Erdoğan için oy verdi... Hakkâri’deki de, Konya’daki de... Tayyip Erdoğan ve bu birkaç yıldız isim partiyi bıraksaydı ve desteklerini çekselerdi AK Parti baraj altında kalırdı, hatta sıfır çekerti...

Yıldız özellikleriyle maçı alan yıldız sporcu da, oyu alan yıldız siyasetçi de farklı ve özel önemdedir... Kimse kendini kandırmasın o vekiller büyük oranda Tayyip Erdoğan sayesinde vekil... O zaman ister istemez Erdoğan’ın da haklı “sadakat” beklentisi olacaktır... 1977’nin CHP’si için de, 1999’un DSP’si için de aynısı büyük

oranda geçerliydi... Bülent Ecevit'in yıldız karakteri o büyük oyları alıyordu... Hele DSP külliye Ecevit'e verilen reylerin partisiydi... O dönemin DSP'si açısından da "Ecevit'e karşı muhalefet, parti içi demokrasi" söylemi palavradır...

Öte yandan yıldız bir adam olan Ecevit kendi dışında partiyi düşük profilli adamlarla doldurursa karşılığını görecekti... Gördü de zaten... Yani gerçek demokrasi mekanizması o partiyi oyunun dışına itecektir... Tayyip Erdoğan da Urfa'da yaptı o hatayı... Orda da gerçek demokrasi mekanizması AK Parti'ye de dersini verdi... "Muhalefet edemiyorum, demokrasi yok" diyen vekilin de toplumda karşılığı varsa, yıldızlaşma potansiyeline sahip bir oyuncuysa zaten süreç içinde demokrasi hükmünü icra eder... Baykal da Sarıgül'e karşı aynı hatayı yaptı, belli oranda bedelini de ödeyecek gibi görünüyor...

Aynı şey gazeteler, televizyonlar için de geçerli... Mesela 1996-2002 arasının Show TV'sinde de reytingi alan ana adam Reha Muhtar'dı. Erol Aksoy bile Muhtar'a dokunamazdı çünkü gelen reklamların çoğunluğu Muhtar'ın yarattığı izlenme oranı sayesindeydi. Bir sürü az izlenen program o sayede toplam takım gücünün arasına kaynıyordu... Kanalın realitesi buydu... AK Parti'nin realitesi de Tayyip Erdoğan...

Bir politikacı "parti içi demokrasi" diyorsa öncelikle gerçek demokrasi anlamıyla toplumsal karşılığını tesbit etmelidir... Eğer o politikacının ciddi bir karşılığı varsa da "lider sultanı" o adamı dışlıyorsa o parti zaten "halkın tokadını" yer. Yani demokrasi yine cezasını keser... "Lider sultanı"nın dışladığı yıldız politikacı bir başka mecradan yükselme imkânı bulur zaten... Bu örneği futbolcu, gazeteci, televizyoncu diyerek de yenileyebilirsiniz...

Ha eğer toplumda hiçbir karşılığı olmayan bir grup politikacı "Lider sultanı var" diye kazan kaldırıyorsa bilin ki orada kolpa bir durum vardır... Zaten genelde gücünü toplumdan almayan politikacılar bu tür palavra numaralara girerler... Toplumsal/demokratik bir gücü varsa ortaya çıkar, biz de görürüz...

Toplumdan kaynaklanan demokratik bir gücü olmayanlar, görüşlerinin toplumda bir karşılığı olmayanlar, her tarafa oynayarak eyyam ve goygoy yapanlar (bkz. Ahmet Hakan) "parti içi demokrasi" mavralarıyla bu ülkenin gerçek demokrasi mücadelesini sulandırmaya kalkarlar... Sözün özü: Parti içi demokrasi söylemi palavradır...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti, BDP ve referandum

Rasim Ozan Kütahyalı 07.04.2010

Kavga kızışıyor... Askerî vesayetin emrindeki yargı oligarşisi elinden geleni ardına koymuyor. Balyoz darbe soruşturmasını iğdiş etmek için elinden ne gelirse yapıyor, tam operasyon yapılırken, kanıtlar toplanırken bir anda bu işlemleri yürüten savcılar görevden alınıyor...

AK Parti'nin hazırladığı anayasa değişiklik paketi o sebeple çok önemli. Bu değişiklikler sonrasında şu anki anayasal durumdan daha iyi olacağı kesin. "Daha iyisi olmalıydı ya da tümünden değişmeliydi" deyip bu anayasa reformuna karşı çıkmak doğru değil. Zaten bu reform paketi halka gittiğinde bu paketi eksik ve yetersiz bulan vicdan sahipleri de EVET oyu verecektir. Fakat bu durum AK Parti'nin kimi taleplere duyarsız kalması anlamına gelemez, gelmemeli.

Bu noktada BDP'nin durumu çok kritik. BDP'ye yönelik "*Hadi bakalım samimiyetinizi görelim, destekleyecek misiniz yoksa statükodan mı yana olacaksınız görelim, Türkiye'nin partisi misiniz,görelim*" tavrını asla doğru bulmuyorum. Çok sevdiğim dostum Kurtuluş Tayiz'in kimi yazılarındaki eleştiri tonunu da doğru bulmuyorum. AK Parti bu anayasal reform sürecinde BDP'nin elini güçlendirecek ama kendi elini de (özellikle muhafazakâr/ milliyetçilere karşı) zayıflatmayacak bir formül bulabilmelidir. Kürt hareketinin içindeki belli başlı herkesle konuştum, ardından da AK Parti üst düzey kadrosundan birkaç kişiyle bu konuyu müzakere ettim. İki tarafın da uzlaşabileceği iki madde tesbit ettim. Bu reform taslağına bu iki madde eklenirse BDP'nin destek vermesi kesinleşir, buna rağmen BDP destek vermemeye kalkarsa kendi ayağına sıkılmış olur. İmralı'nın da böyle bir şey yapacağını sanmam. Bu iki madde şöyle:

1. Meclis içinde grup kurmuş ya da belli sayıda vekille temsil olunan partilere hazine yardımı verilmelidir.

2. Anayasa'nın ilk 10 maddesi içine "Türkiye Cumhuriyeti Anayasası Türkiye topraklarında yaşayan tüm kültürlerin ve kimliklerin kendini özgürce ifade etmesini garanti altına alır" mealinde bir madde eklemelidir.

Bu iki madde BDP ile AK Parti'nin üzerinde uzlaşabileceği iki maddedir. BDP ileri gelenleri bu anayasa referandumuna HAYIR denmesi halinde kendileri aleyhine yoğun bir propaganda yapılacağını, bu propagandanın da başarılı olma ihtimalinin çok büyük olduğunu iyi bilmelidir. Öte yandan AK Parti içindeki kimi isimler de alenen BDP'nin bu reform paketine hayır vermesini istiyor. Bu isimler hem kendi milliyetçi pozisyonları gereği bunu istiyorlar hem de bu durumun siyaseten AKP'nin işine yarayacağını düşünüyorlar.

Teorik olarak bu hesap mantıklı... "**Askerî vesayete devam mı, tamam mı?**" anlamına gelen bu referandumda Kürt coğrafyasının tulum çıkaracağı kesin. İmralı ya da BDP ne derse desin Kürt halkı bu anayasal değişim paketine EVET diyecektir. Çok önemli bir BDP ileri geleninin bana bizzat söylediği üzere "**Kürt halkı cellatlarıyla aynı safta yer almayacaktır**". Bir sonraki seçimlerde de elbette bu, AK Parti adayları tarafından kullanılacaktır. Bu siyasi hesap AKP'ye oy getirebilir ama bölgeye barışı getirmez. Barış için doğru bir dille ortak sağduyu zemini yakalanmalıdır. Bu bağlamda kimi BDP vekillerinin de "*Kürtler için Ergenekon neyse, AKP de odur*" gibi söylemlerini terk etmeleri lazım. **AK Parti içinde, konu Kürt meselesi olunca Genelkurmay'a yakın bir dili benimseyen kimi nasyonalist kafaların olduğunu biliyoruz, sık sık bu adamları bu gazetede teşhir ediyoruz; ama BDP içinde de konu kimi dinî cemaatler olunca aynı Genelkurmay dilini benimseyenlerin olduğunu da biliyoruz.** İttihatçılık bu toprakların kadim hastalığı, her toplumsal kesime sirayet etmiş bir hastalık bu. Bu zihniyet tarafından ezilenler bile bir yanıla İttihatçı bu ülkede. Bu süreçte ya hep beraber içimizdeki bu hastalığı yeneceğiz ya da hep birlikte bir kez daha kaybedeceğiz.

Bu arada sık sık kimi Ergenekon sanıklarının tutuksuz yargılanmaları gerektiği yönünde argümanlar işitiyoruz. Doğrudur bence de tutuklu yargılanma istisna olmalıdır, hele silaha külaha bulaşmamış, delil karartma ihtimali olmayan kimi ETÖ sanığı gazeteciler için. Öte yandan aynı şey KCK operasyonu kapsamında hâlâ içeride olanlar için de geçerlidir. **Diyarbakır'ın kalbi Suriçi ilçesinin başkanı Abdullah Demirbaş hâlâ tutuklu, üstelik güvenlik kuvvetleri tarafından kötü biçimde tartaklandı ve şu an tedavisinin yapılması gerekiyor. Bizzat tanıdığım Batman Belediye Başkanı Nejdet Atalay hâlâ içeride. Zülküf Karatekin, Muharrem Erbey,**

Hatip Dicle gibi silahla külahla işi olmayan birçok önemli isim içerde. Bu isimler derhal tahliye edilmelidir.

KCK operasyonları zaten baştan aşağı yanlıştır.

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüksek Yargı Alevilerin elinde mi

Rasim Ozan Kütahyalı 10.04.2010

Türkiye değişecek... Zincirlerini kıracak... Daha özgür, daha adaletli, tüm yurttaşlarının hukuk önünde eşit olduğu daha demokratik bir ülke olacak. Bu değişim sürecinde üç temel toplumsal grubun tavrının hayati bir önemi olacak. Dindarlar, Kürtler ve Aleviler.

Dindar, Kürt ya da Alevi kimliklerine sahip olan ve bu kimliklerini inkâr etmeyen tüm yurttaşlarımız fiilen ya da psikolojik olarak zulüm gördü ülkemizde. Türk devlet zihniyetinin özünü oluşturan İttihatçı ideoloji önce Hristiyan ve Yahudi yurttaşlarımızı bu topraklardan kovdu. Tam anlamıyla bir etnik temizlik yaptı. Ardından İttihatçı toplumsal mühendislik çabaları bu üç toplumsal kesime yönelik olarak devam etti. Kemalist rejim Kürtlere karşı zorla Türkleştirme politikalarını uyguladı. Alevilere karşı zorla Sünnileştirme politikaları uyguladı. Sünni-dindarlara karşı da zorla laikleştirme politikaları uyguladı. Direnenler içeri tıkıldı, işkenceler gördü ve kimileri de vicdansızca asıldı, katledildi.

İskilipli Atıf Hoca'yı da, Seyit Rıza'yı da bu zihniyet katletti. O sebeple bu zihniyete karşı 1950 seçimlerinde bu üç toplumsal kesim de birleşti. Çünkü tek parti diktatörlüğünün zalim zihniyetinden kurtulmak istiyorlardı artık. Sünni-dindarların da, Kürtlerin de, Alevilerin de çoğunluğu DP'ye destek verdi. Bu **erdem ve özgürlük ittifakı** sayesinde DP hükümet olabildi, ama iktidar olamadı. "Türkiye'nin sahibi biziz" diyen alçak zihniyet tarafından DP alaşağı edildi. Başbakan Menderes de tıpkı İskilipli Atıf ve Dersimli Seyit Rıza gibi katledildi.

Türk devlet zihniyeti 60'lardan itibaren bu ülkeyi yönetebilmek için "*Zenciye zenciye kırdırtmak*" metodunu daha sistematik olarak uygulamaya başladı. Anadolu'da belli ölçüde tarihsel kökleri bulunan Sünni-Alevi ihtilafını alevlendiren eylemlere girişti. DP'nin devamı olan AP ve diğer sağ partiler de resmî ideolojinin bu tezgâhına uydu, geçmişten gelen Alevi-karşıtı önyargılara esir düştüler. Türk sağının son 50 yıllık tarihi, Alevi meselesinde berbat ve yer yer vicdansız bir konum alışı tarihidir aynı zamanda. Alevilerin sol hareketlerle ve CHP ile ilişkileri de bir bahs-i diğer...

Bugüne dönelim... **Şu an Ergenekon zihniyeti Alevi-Sünni ayrışmasını koz olarak kullanmak istiyor. Dindarlarla Alevilerin arasında çatışma çıksın istiyor. Beş defa katlettiği Alevileri kendine kalkan yapmak istiyor Ergenekon zihniyeti.**

"Yüksek Yargı Alevilerin elinde" söylemi işte tam bu Ergenekoncuların istediği söylemdir. Dindar camianın şu anki yargı vesayeti sorununu, "*Alevi kadrolaşması*"na bağlamasından Ergenekon zihniyeti çok memnun oluyor. Alevilerin de "*Polis teşkilatını dinciler ele geçirdi*" demesinden memnun oluyor. **Böylece sistemin özü meselesi konuşulmuyor ve "zenciye zenciye kırdırtma" politikası bir kez daha başarıya ulaşıyor.**

Zaman'a konuşan bir emekli Yargıtay üyesi "TSE (Tunceli-Sivas-Erzincan) damgalı olmak lazım yargıda bir yere gelmek için" demiş. Bu üç şehrin Alevi kökenli insanları Yüksek Yargı'da belli yerlerde olabilir, doğrudur. **Ama bilin ki bu hukukçular Alevi kimliklerine ihanet ederek bir yerlere gelebilirler.** Tıpkı Sünni-dindar ve Kürt kökenli Abdurrahman Yalçinkaya gibilerinin kendini inkâr ederek her yere gelebildiği gibi...

Dün Alevi önderi Doğan Bermek'le konuştum. Haklı olarak şöyle diyor Bermek: **"Gazi katliamında 23 Alevi öldürüldü. Dava kasıtlı olarak Trabzon'a atıldı. Orda görüldü. Dava sürecinde mağdur yakınları taşlandı. 23 kişinin katledildiği davada toplam 18 ay ceza çıktı. Yargıtay da bunu onadı. Nerde bu Alevi Yüksek Yargı? Tam aksine Alevi haklarıyla ilgili nerdeyse hiçbir davada Aleviler lehine bir karar çıkmadı, Alevilerin haklarını kısıtlayan bu kararları da hep Yüksek Yargı onayladı. Bilakis biz Aleviler bu yargı zihniyetini afroz ediyoruz."**

Çok haklı Bermek. Alevi kökenli hukukçular bir yere gelebilir ama o hukukçular sisteme karşı meşruiyetini ispatlamak için böyle feci kararları da vermek zorundadır. O kişiler kendi içinden çıktıkları camiaya ihanet etmeden resmî ideolojinin sadık kulu olamazlar. O yüzden apaçık bir derin yapılanma operasyonu olan 23 Alevinin Gazi Mahallesi'nde katledilmesi olayı da örtölmek zorundadır. Asimile edilmek istenen Alevilerin hak mücadelesine balta vurulmalıdır. Bizzat Alevi kökenli kamu görevlileri eliyle de olabilir bu. Dindar kökenli birçok bürokrat ve hukukçunun dindarların haklarının ihlal edilmesine bizzat vesile olabildiği gibi... Sistemin özü bu çünkü.

O sebeple hem **Ekrem Dumanlı**'nın hem birçok muhafazakâr ve hatta liberal kalemin yazdıklarını bir kez daha düşünmesi gerekiyor. Bu hadiseye yaklaşımları doğru değil. Sistemin özünün bu olduğunu bile bile sinsi biçimde bu meseleyi istismar eden **Ahmet Hakan**'a da bir çift lafım var. Dindar camiada hata arayıp, bulduğun hatayı Ergenekon zihniyetinin işine yarayacak şekilde, sanki tüm dindarlar böyleymiş gibi istismar etmeden utanç duyuyorum. Senin niyetin iyi değil kardeşim, bütün bunları kasıtlı ve bilerek yapıyorsun, ayıp ediyorsun. Daha fazla bir şey söylemeyeyim.

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evrin Alataş, Deniz Gezmiş ve namus borcu

Rasim Ozan Kütahyalı 14.04.2010

Evrin Alataş'ı ilk kez televizyonda görmüştüm 2009'un eylül ayında. Beni alenen tehdit eden Türkçü bölücü Miloşeviç bozması bir generalin karşısında oturuyordu. O sebeple özellikle o programı seyretmiştim. Karşısındaki generali hiç takmıyordu Evrim Alataş. Generalin gülünç narsizmine içten içe gülerek cevap veriyordu...

Sonrasında bir gün kitapçada dolaşırken *Her Dağın Gölgesi Deniz'e Düşer* kitabını gördüm Evrim'in. Bir Alevi-Kürt köyünün hikâyesiydi anlatılan, Evrim'in kendi köyünün hikâyesi, hemencecik insanı sarıyordu Evrim'in üslubu. Bir Kürt yazarı olarak Türk dilini kadife gibi kullanıyordu.

Her Dağın Gölgesi Deniz'e Düşer kitabını iki günde okumuştum. **Evrin'in kitabında anlattığı her dağın gölgesinin düştüğü Deniz, 24 yaşında bir hukuk cinayetiyle alçakça katledilen devrimci-sosyalist lider Deniz Gezmiş'ti...**

Evrim'in kendi ifadesiyle rüyalarından keramet, ocaklardan derman, dedelerden ikrar almaya alışmış Alevi-Kürt köylülerinin devrim düşüne dalışlarını anlatıyordu bu kitap... O sebeple Denizler, Mahirler başka bir anlam ifade ediyordu Evrim'in köylüsü Alevi-Kürt halkı için...

Jandarma baskınları her gün gündüzün bitip gecenin başlaması gibiydi bu köy halkı için. Rutin bir olaydı. Bu ücra Alevi-Kürt köyünün sakinleri düzenli yiyecek ekmek bulamıyorlardı bazen, ama muhakkak düzenli dayak yiyorlardı... **"Ekmek yiyemiyorlarsa, dayak yesinler"** nizamı geçerliydi burada. *"Bu devleti sokakta bulmadık, bu devleti biz kurduk, sahibi de biziz"* diyen alçakların ve namussuzların gözünde *olağan şüpheli* idi bu köyün sakinleri... Hem Kürt hem kızılbaş hem de komünisttiler...

12 Eylül'ün alçak cuntasının 3K diye sınıflandırdığı en tehlikeli insan grubundaydı Gölpınar'ın Alevi-Kürt köylüleri.

Dövülmeleri, horlanmaları, jandarma dipçığı yemeleri "normal ve doğal bir vaka" idi bu alçak cunta zihniyeti için...

Bu köyün büyük şehirlere giden gençleri hep devrimci olmuştu... Neredeyse istisnası yoktu. Devrim düşleri bu acımasız düzen karşısında bu köyün gençlerinin tek sığınağıydı. Evrim'in kitabında anlattığı Xace gibi köyün nineleri bu devrimci çocukları soruyordu sürekli, Alevi maneviyatının diliyle bu çocuklar için dua ediyorlardı, bu çocukların zalim devlete karşı mücadelesini Hz. Ali'nin, Hz. Hüseyin'in ve Pir Sultan'ın mücadelesine benzetiyorlardı... O kadar zulüm görmüşlerdi ki devlet tarafından, bu zulümlüğe karşı mücadele ederken öldürülen "Devrim şehitleri"yle "Kerbela şehitleri"ni bir tutuyorlardı gönüllerinde... Nurhak dağları da bugünün Kerbela'sıydı yüreklerinde...

Deniz Gezmiş öyle bir manevi/kutsal sembol gibiydi artık onlar için, zalime karşı mazlumdaki yeni mücadelenin sembolüydü. O yüzden Evrim'in kitabının başlığındaki gibi her dağın gölgesi Deniz'e düşerdi... Denizlerin yolu o köyün Alevi-Kürt halkı için Hz. Ali'nin, Pir Sultan'ın, Dersimli Seyit Rıza'nın yolundan farksızdı...

Bu kitabı bitirince garip hislere kapılmıştım. Çünkü ben **Denizlerin yolu** meselesiyle ilgili çok sert eleştirel yazılar yazmıştım. Türk sosyalist camiasının çoğunluğu benden bu sebeple nefret ediyordu... *Denizlerin yolu* söylemi üzerinden Kürtlere ve Alevilere de zulmeden milliyetçi/ulusalcı/İttihatçı/Kemalist zihniyetin sol bir dille nasıl aklandığına binlerce kez şahit olmanın öfkesiyle yazmıştım o yazıları. Deniz'in hayatına, söylemlerine ve eylemlerine dair okuyunca da Deniz'e sahip çıkan sol-kemalist tarafın argümanları bana daha güçlü geliyordu. Ama aynı Deniz Gezmiş bir Alevi-Kürt köyünde bambaşka anlamlara gelebiliyordu...

Evrim'in kitabında bunu görmüştüm. İtiraf etmeliyim ki hayıflanmıştım, yakın birkaç dostuma da bunu aktarmıştım o zaman... Keşke yazdıklarımı bir de bu açıdan revize edebilseydim demiştim o zaman, Deniz Gezmiş'in gerçek dünya görüşü her ne olursa olsun bu mazlum köyde bu vicdani etkiyi yaratabilmişti ve bu önemli bir şeydi...

Başka bir zaman, bir Diyarbakır gezimde 60'lı yaşlarda sosyalist bir Kürt yanıma gelmişti ve bana **"Sen kendine ne dersen de, sen de bizim için Denizler, Mahirler gibi bir devrimcisin. Zalimlerle savaşıyorsun"** demişti... O zaman şaşırmıştım, ama anlıyorum ki herkes kendi inandığı dille ifadelendiriyor ama aynı vicdani şeyi belirtiyordu... O sosyalist Kürt abi beni seviyordu, vicdanıma inanıyordu ve sağolsun benim gibi bir liberali sevdiği dille övüyordu... Nasıl ifade ettiğinin hiçbir önemi yok orada, tıpkı Alevi köylülerin çoğu ateist olan devrimcileri Hz. Hasanlar, Hz. Hüseyinler yani Kerbela mücahitleri olarak selamlaması gibi... Zalime karşı mazlumnun yanında durabilmek esas, gerisi detaydı...

Evrim Alataş böyle yürekli, onurlu, vicdanlı bir kadındı... Kürtlere ve tüm mazlumlara haksızlık edilemediği, Ahmet Türklere alçakça saldırılmadığı, saldırtanların bedelini ödediği bir Türkiye'yi Evrim için, Evrimler için

yaratmalıyız... Bu bizlerin, hangi görüşten olursak olalım hepimizin, tüm vicdan sahiplerinin namus borcudur...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İzmir'in faşistleri, İzmir'in vicdanları

Rasim Ozan Kütahyalı 17.04.2010

İki İzmirli var...

Biri devletin partisinde İzmir milletvekili...

Öbürü devletin gazetesinde İzmir yazarı...

İkisinin ortak özellikleri var...

İkisi de ırkçı...

İkisi de faşist...

Biri kadın biri erkek...

Bir tanesi Ahmet Türk'e yapılan kallesçe saldırıyı savunur...

Öbürü Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'e "Ermeni tohumu" diyerek aklınca hakaret ettiğini sanır...

Biri "Kerkürt" der, aklınca "Eşek Kürt" anlamına gelen bu kelimeyle Kürtlere hakaret ettiğini sanır...

Biri "Kürtler kardeşimiz değil, düşmanımızdır" diyen bir iğrenç dergiyi över, o dergiye röportaj verir, hâlâ Ermenilere karşı yaptığı ahlaksızca ırkçılığı savunur...

Öbürü iki İngiliz taraftarın katledilmesi üzerine "Two size" diye manşet atar, bu manşeti hâlâ savunur, bir zerre vicdanı sızlamaz...

Çünkü ikisinde de vicdan yoktur... İkisi de aynaya nasıl bakar bilinmez...

İzmir bu iki ırkçıya, iki faşiste, iki vicdansız sahip çıkacak mı?

Bu iki tip İzmirli olduğuyla övünüyor peki İzmir bu iki tipte gurur mu duyuyor?

Bir İzmirli olarak beni esas üzen bu...

Çağdaş İzmir, özgürlükçü İzmir, demokrat İzmir, aydınlık İzmir...

İzmir bu sıfatlara layıkta tavrını koyar, koymalı...

Eğer çok sevdiğim İzmir'im bu insanlık düşmanı zihniyetlere karşı çıkmıyorsa, bilakis bir de bu zihniyetlerle gurur duyuyorsa...

İzmir şehir olarak, topluca intihar etmiş demektir... İzmir infilak etmiş demektir...

İzmir'in vicdanlı kamuoyuna çağrımdır... İzmir'e sahip çıkın... İzmir'i faşizme teslim etmeyin...

Şu an azınlıksınız biliyorum... Ama vicdan en nihayetinde kazanacaktır...

Paranoyalarla zihni felç olmuş İzmirli çoğunluk en nihayet bir gün kendine gelecektir... Sezen Aksu'dur İzmir'in ruhunu temsil eden, bu faşizm değil...

İzmir'in önünde iki seçenek var...

Ya insanlık ya barbarlık...

Karar İzmirli hemşehrilerimin...

Not: Böyle kamyon arkası çıkarma yazıları gibi yazınca İzmirli hemşehriler daha çok okuyormuş... Ben de hemşehrim olan faşistin tarzını deneyeyim dedim bugün... Keyifli valla, sms tadında yazı, hemen yazılıyor...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biji Wezir Sarıgül

Rasim Ozan Kütahyalı 21.04.2010

Geçtiğimiz hafta sonu Türkiye Değişim Hareketi'nin Muş ve Bingöl mitinglerine katıldım. Henüz partileşmemiş bu siyasal hareketin toplumda karşılığı nedir bizzat gözlemlemek istedim. Özellikle de Kürt yurttaşların ağırlıkta olduğu bu iki şehrin mitingine gitmeyi tercih ettim. Başlığa aldığım Kürtçe slogan da (Yaşasın Başkan Sarıgül) meydana asılı flamalardan biriydi...

Şunu en baştan söyleyeyim. Bir siyasi lider olarak Mustafa Sarıgül'ün mayası toplumda tutmuş. Muş ve Bingöl Sarıgül'e olumlu bakıyor. Sarıgül'e oy vermeyecek olanların da Sarıgül'e sempatisi var. CHP kökenli bir liderin Kürtleri kazanmaya yönelik bir söylemi olması, miting konuşmalarında Kürt yurttaşların hakkını savunması bölge halkının hoşuna gidiyor. AK Parti ve BDP çevreleri dahi olumlu...

TDH'nin otobüsünde Sarıgül'le uzun uzun konuştum. Sarıgül'ün ekibinden olan Bülent Tanla, Hasan Aydın ve Sabri Erbakan'la da epey sohbet ettik. Hep bir ağızdan "Özgürlükçü bir sosyal demokrat hareketiz" diyorlar. Kürt halkının temel haklar ve özgürlükler noktasındaki taleplerine duyarlılar. Sarıgül'ün konuşması sırasında ben de otobüsün tepesindeydim. Ciddi bir kitle Bingöl meydanındaydı. Bingöl halkı Sarıgül'e ilgiliydi. Kitleyi dikkatle inceledim, sonra da meydana indim. Kimilerinin dediği gibi doldurma/şişirme yani "fake" bir kitle değildi.

Zaten Sarıgül'ün konuşması da o meydanları dolduracak isabetli mesajların verildiği bir konuşmaydı. Kürt köy ve kasabalarına orijinal adlarının iade edilmesi gerektiğini söyledi Sarıgül. Kürtçenin okullarda istek halinde öğretilmesi gerektiğini, Kürt dilinin aynen Türkçe gibi özgür olması gerektiğini söyledi. Meselenin adını "Kürt sorunu" olarak koydu. Başörtülü yurttaşlara da sahip çıktı. Konuşmasında özellikle bu iki noktada çok alkışlandı. TDH ileri gelenleri de üniversitelerdeki başörtüsü yasağına karşı olduklarını açıkça ifade ediyorlar.

Bu temel politikaların yanında Sarıgül'ün halka yakın gelen bir tarzı var. Bu açıdan Sarıgül içinden çıktığı CHP geleneğinin liderlerine benzemiyor. Daha çok sağ liderleri andırıyor. Bütün Sarıgül konuşmaları, vurguları, tonlamaları duygusal olarak sağ duyarlılığa daha yakın... Fakat Sarıgül'ün ana teorik ekibi (Hikmet Çetin, Bülent Tanla, Hasan Aydın vs.) CHP kökeninden geliyor. Fakat TDH aynı şekilde Özal'a da sahip çıkan bir hareket

hüviyetinde olduğu için çoğu il başkanı da ANAP kökenli. Bir taraftan İsmet İnönü'nün yeğeni Hayri İnönü, bir taraftan Necmettin Erbakan'ın kuzeni Sabri Erbakan, bir taraftan HADEP eski Genel Başkan Yardımcısı Fehmi Işıklar şu an bu hareket içinde siyaset yapıyor. Bir yönüyle 1983 ANAP'ına, bir yönüyle 2002 AK Parti'sine benziyor bu hareket... Farklı eğilimleri birleştiren bir mahiyeti var. TDH'nin farkı ilk kez böyle toparlayıcı bir harekete CHP kökeninden gelen bir figürün önderlik edecek oluşu. Bir yandan "Biz merkez partiyiz" dese de "sosyal demokrat/sol" olma iddiasını da terk etmeyen bir hareket TDH.

TDH'nin kurucular bünyesinde de şaşırtıcı bir çeşitlilik var. Bir yandan Şişli'nin, Kadıköy'ün üst ve üst-orta sınıflarından yurttaşlarımız (çoğu kadın) var. Bu insanlar Sarıgül'le beraber her şehri dolaşıyorlar. Çisil Sohodol, Mine İslam, Zeynep Dereli gibi siyasetle ilgisi olmayacağını düşündüğünüz genç "Beyaz Türk" kadınlar Ağrı'ya, Muğla'ya, Ardahan'a, Yozgat'a, Sinop'a, Bingöl'e.. nereye olursa TDH kervaniyla beraber gidiyorlar, o bölge halkıyla temasa geçiyorlar, kendilerinden çok farklı insanlarla sohbet ediyorlar, partilerini anlatıyorlar... Bir yandan da alt sınıflardan gelen, bir kısmı muhafazakâr yaşam tarzına sahip, eşi başörtülü, bir kısmı Kürt ve Alevi kimliğine sahip il ve ilçe başkanları var. Partinin kurucuları arasında iki Ermeni, bir de Yahudi yurttaşımız olduğunu ısrarla söylüyor Sarıgül.

Öte yandan CHP kanadı tarafından TDH ve Sarıgül oyları bölmekle suçlanıyor sık sık. Muş ve Bingöl'de CHP'nin oyu zaten yok! Dolayısıyla TDH'nin oyları bölmesi imkânsız. CHP hâlâ halkı polarize ederek, kutuplaştırarak yüzde 20 tabanını sağlama almaya çalışıyor. TDH'nin CHP takıntısı olmaması, Sarıgül'ün Baykal'a bir kez olsun laf atmaması da olumlu bence. Erkan Mumcu'da çok yoğun bir "Tayyip Erdoğan kompleksi" vardı, bu kompleks onu bitirdi. Sarıgül ayrıştırma değil birleştirme amaçlı ilerliyor... Bence bu olumlu bir şey.

Sarıgül hareketini gözlemleyelim derken bir başka birleştirici girişim olan Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın o günkü ödül törenini kaçırdım. Son derece kozmopolit bir jüri tarafından "Birlikte Yaşama Ödülleri" dağıtıldı. O gecede de olmak isterdim. *Taraf*'ın ismi zikredildiğinde salonda çok büyük alkış kopmuş. Yıldırım da ödülü alırken kısa ama öz konuşmuş... Tüm farklı kimliklerin, kültürlerin, inançların ve yaşam tarzlarının birarada yaşaması hiç de zor değil. Yeter ki tüm mağdurlar İttihatçı zihniyet karşısında bir bütün olabilsin...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müslümanlar ve Ermeniler: Ortak vicdan arayışı

Rasim Ozan Kütahyalı 24.04.2010

95 sene önce bugün, 24 Nisan günü İttihatçı hükümet Ermenilerin topluca katledilmesinin yolunu açan tehcir kararını aldı. Bugün bu ülkenin onurlu aydınları bu alçak kararı çeşitli yerlerde protesto edecekler. Bu haklı mücadelede benim tek korkum var... **Bu mesele etrafında bu toplumun ortak vicdan diline yabancı bir üslubun benimsenerek günümüz İttihatçı zihniyetlerine koz verilmesi... Bu vicdan mücadelesi daha çok insanı ikna etmelidir, marjinal bir aydın girişimi olarak kalmamalıdır. Doğru dil benimsenirse bu toprakların kadim vicdanı İttihatçıları kalplerde yargılayıp mahkûm edecektir.** Bu vesileyle daha evvel yayımladığım iki yazımdan alıntılar yapacağım bugün. Çünkü bu soruların ve işaret ettiğim noktaların hâlâ yeterince ifade edilmediğini düşünüyorum...

(Müslüman vicdanına çağrı, *Taraf*, 29.04.2009) ...Bilinmelidir ki bu İttihatçı zihniyet Ermenileri ve Hristiyanları ne kadar düşman gördüyse, dindar Müslümanları ve İslami hayat tarzını da bir o kadar düşman olarak gördü...

Bu ülkenin tarihinde bir dindar kıyımı yaşanmadıysa, bu dindar insanların sayıca çokluğundandır... Katledilerek yok edilme ihtimalinin olmaması sebebiyledir... Hiç kimsenin şüphesi olmasın ki bu ülkede, tıpkı o zamanın Ermenileri gibi, iki milyon kadar Sünni-dindar kesim yaşasaydı, bu azınlık dindarların da sonu Ermenilerden farklı olmazdı...

...İslami duyarlılığa sahip olup, aynı zamanda kendini milliyetçi olarak tanımlayan insanlarımıza da buradan seslenmek istiyorum... **Ermeni kardeşlerimiz biz Türkler tarafından katledilmemiştir... "Türk milleti, Ermenileri kesmiştir" söylemi baştan aşağı yalandır. Akıl ve vicdan sahibi kimse böyle söylemiyor bu ülkede. İttihatçı alçaklar "Liberaller böyle söylüyor" diye yalan propaganda yapıyor...** Yüzbinlerce Ermeni kardeşimize zulmeden bu bahsettiğim İttihatçı zihniyettir. Bu vicdansız kararı alan dönemin İttihatçı hükümetidir... **Bu devletin tarihi boyunca Müslümanların İslam'ı yaşama hakkına sistematik olarak tecavüz eden zihniyetle Ermeni kardeşlerimize o büyük felaket acısını yaşatan zihniyet aynıdır...**

Bu zihniyet Medine Bircan'ı inancı gereği taktığı başörtüsü sebebiyle hastane kapılarında katlettirmişti... O zaman dönemin tıp fakültesi dekanı hiç tınmamış ve **"Atatürk devrimleri benim için Hipokrat yemininden öncedir"** demişti...

1915'te de Diyarbakır'ın Ermenileri katledilirken gelen itirazlara karşı dönemin valisi Dr. Mehmet Reşit **"Benim için Türklüğüm, Hipokrat yemininden öncedir"** demişti...

Bu ülkenin vicdan sahipleri bu iki adam arasında fark göremez. Zihniyet aynı alçak zihniyettir... **2001'de İslami kimliğinden ötürü Medine Bircan'ı katledenler, 1915'te Ermeni kimliği sebebiyle insanları katledenlerin zihniyet torunlarıdır...**

(Şerefli Türklerin mi torunlarıyız, Taraf, 10.12.2008) ...Kütahya Ermenilerine din değiştirmelerini dayatan, *"Ya topluca ihtida edersiniz ve burada kalırsınız, ya da tehcir kafilelerine katılırsınız"* diyen şehrin haysiyet yoksunu polis müdürünü görevden alan, *"Ermenilere karşı mezalime Kütahya Türkleri bugüne kadar katılmadı, bugünden sonra da katılmayacak"* diye şehrin idare meclisinde haykıran onur abidesi bir devlet adamıydı **Kütahya Valisi Faik Ali...**

Yine İttihatçıların bu hukuksuz ve ahlaksız emri eline gelince *"Ben valiyim, eşkıya değilim. Bu işi yapamam"* diyebilme şerefini gösteren **Ankara Valimiz Hasan Mazhar Bey** vardı... Konya'ya yığılan onbinlerce Ermeninin hayatta kalmasını sağlayan, bu sürgün kararını uygulamaya direnen **Konya Valimiz Celal Bey** vardı... Bu şerefli devlet adamına, Konya'nın şeyhleri ve âlimleri en büyük desteği verdi. Hem İslam'a hem de insanlığa aykırı bu katliam niteliğindeki sürgün kararına derin bir ahlak ve faziletle direnen Müslüman âlimlerimiz ve şeyhlerimiz vardı bizim...

Kastamonu Valisi Reşit Paşa, Basra Valisi Ferit Bey, Yozgat Valisi Cemal Bey, Lice Kaymakamı Hüseyin Nesimi Bey ve Batman Kaymakam Vekili Sabit Bey gibi daha başka ahlak abidesi devlet adamlarımız da vardı... İttihatçı zihniyet bu şerefli tavırları gösteren devlet adamlarımızın da bir kısmının canını aldı... Sonunun mezalim olacağını bile bile tehcir kararının alındığı gibi, bu onurlu insanların da gözlerinin yaşına bakılmadı...

Biz Türkler *"Bizim atalarımız katil olamaz"* diye yakınıyoruz her yerde, bu özü itibarıyla çok vicdanlı bir tepkimiz bizim, Hrant da hep öyle söylerdi... **Peki, şimdi kendimize soralım; Biz bu şerefli Türk devlet adamlarının manevi torunları olarak mı kabul ediyoruz kendimizi? Bu onurlu adamların heykellerini, görev**

yaptıkları şehirlere dikecek miyiz? Yoksa göz göre göre katliam kararı alan şerefsiz adamların mı torunlarıyız? Bu katil İttihatçıları mı övüp duruyoruz her yerde? “Yaptık ve haklıydık” deme haysiyetsizliğini hâlâ gösteriyorsak, bu ikincilerin torunlarıyız demektir... Bugün karşımızda olan soru budur... Hangi Türkleri manevi atamız kabul ediyoruz?

Her Türk bu hakiki soru karşısında vicdanıyla baş başadır...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç yıl önce bugün, bir darbe sabahı...

Rasim Ozan Kütahyalı 28.04.2010

(28 Nisan 2007, 06.11)

Klasik üç darbede de hayatta değildim. Postmodern darbe 28 Şubat 1997’de 16 yaşındaydım, o süreç siyasete ilgi duymama vesile oldu, 28 Şubat sonrası dönemdeki tartışmalar, aslında politik kimliğimi bulmama sebep oldu ama o darbeyi de tam anlamıyla yaşamamıştım, o gün tam olarak aklımda değil, o süreci net yaşadım ama o günü değil...

27 Nisan muhtırasını ise yaşadım. Yaklaşık yedi saat önce verildi muhtıra... Genelkurmay muhtırasının açıklandığı andan itibaren saniye saniye tüm gelişmeleri izledim. Hemen internette arkadaşlarımla paylaştım. Ankara temsilciliklerinde muhabir olan birkaç arkadaşımı aradım sık sık...

Muhtıra verildiği andan itibaren insan denen aciz varlıkla bir kez daha yüzleştim. **Bu muhtıra haberiyle birlikte TV’lere telefonla bağlananların tavrı, edası, iması nasıl değişmişti gördüm, adım adım içimi öğrenme duygusu kapladı...**

Sonra bu muhtıra sonrası İslami kesimin nasıl sindiğini gördüm, nasıl bir anda panikleyip korktuğunu... Tüm gün boyunca aktif olan haber kanalları, müdahale sonrası ortadan ikiye yarıldı... **Laik haber kanalları aynen devam ettiler yayın akışına... İslami haber kanalları ise bir anda sustu... Haber7’de doğa belgeseli, Samanyoluhaber’de spor programı, Tvnet’te de hayvanlar dünyası belgeseli vardı...** Ve bu bildiriye alttan bile vermediler, elleri gitmedi belki de, hemen yayını kesip, yazarlara bağlanmadılar, sadece sustular, korktular ama asla onları kınayamadım, sürekli, kimlikleri sebebiyle dışlanan kanallar bunlar, bu darbenin muhatabı olarak da kendilerinin görüldüğünü biliyorlar... Kendilerinin bizatihi varlıkları bu alçak muhtıranın arkasındaki temel güdü...

Bu tablo beni çok üzüyor, laik haber kanalları bangır bangır yayında... İslami kanallarda tek ses yok... Laik kesimde bağlananların da çoğu gizli-açık mutlu. Liberal kanattan Çandar, Akyol gibi bağlananlar da “Erken seçime gidilsin” demelerde... AKP’ye de vitrin değiştirmesi söyleniyor, yani iyi niyetli olanlarda bile ya “Adam olsaydınız ya biraz zenciler!” havası var, Bu bile içimi burkuyor... **Eşi başörtülü Abdullah Gül cumhurbaşkanı olamayacak mı? İlla kimliği sebebiyle töhmet altında olmayan Türk, Sünni kökenli laik yaşam tarzına sahip biri mi gerekir?**

...Kendimi çok kötü hissediyorum, çoğu medya mensubu utanmazca **“Olacağı buydu”** diyor, AKP’ye aba altından sopa gösteriyorlar, günah keçisi de bulunmuş Bülent Arınç... Her konuşan Arınç’ı suçluyor...

Genelkurmay'ın ve Kemalistlerin kaldıramadığı şey Arınç'ın kendinden emin, özgüvenli ve meydan okuyucu tarzı... Şöyle bir içgüdüleri var... *"Nasıl olur da bu müstahdemden fazla bir şey olmayı hak etmeyen gerici bizle eşitmiş gibi bir dille, eda ile konuşabilir, buna haddi var mı?"* ...Arınç'a olan yoğun antipatinin altında bu yatıyor bana göre, yoksa Arınç'ın açıklamaları değil... **Arınç'ın özgüvenli, laiklerle eşitim ben diyen tavrı ve edası... Statü hiyerarşisine ilişkin bir algı konusu bu... Benim tahlilim bu...**

...Konuşan tüm emekli generaller öyle keyifliydi ki, tavırları hemen değişti, mutlulukları seslerinden belli oluyordu, nasıl güç meraklısı insan doğası... *Kanal7'deki İskele Sancak'ta* Hikmet Sami Türk bile silik silik konuşurken bu muhtıra haberinden sonra kükremeye başladı. Güç dengelerinin değişiminin nasıl insanı da iğrençleştirdiğini görüyorsunuz orada... Mustafa Karaalioğlu ve Fehmi Koru'ya bile egemen bir tahakküm dili ile konuşmaya başladı o silik Hikmet Sami Türk... Başörtüsünün varlığından dahi rahatsız olduğunu siyaseten doğru bir dil ile konuşmak nezaketini bile gözetmeden (e güçler değişmişti o anda) özgüvenle beyan etmekten çekinmedi...

Çok yazık çokkkk... Günün ilk ışıkları aydınlanırken, Türkiye bambaşka bir iklime giriyor... Serinkanlı analiz yapacak halim yok, Feci bir burukluk var içimde... Çok fecii... Ama bu sefer başaramayacaklar, başaramamalılar... Ne yapabilirim? İki saat sonra Genç Siviller ile Galatasaray Postanesi'nde olacağız, hiç uyumadan oraya gideceğim. Onlara çok güveniyorum...

Mücadele etmek zorundayız, Genelkurmay'a meydan okumak zorundayız. Birileri artık bunlara haddini bildirmeli... Sonu ne olursa olsun, başımıza ne gelecekse gelsin... Bir Genelkurmay Cumhuriyetinde yaşamak istemiyorum ben... (28 Nisan 2007, 06.59)

Bu satırları muhtıranın ardından sıcaklığına kaleme almıştım. Üç yıl geçti... Bu darbe girişimi püskürtüldü... O zaman hayatımızda olmayan, o zaman hayatımızda olsa, o sabah **"Alçak darbeciler defolun"** manşetiyle çıkması muhtemel onur abidesi bir gazetede köşe yazıyorum şimdi...

Bir Genelkurmay Cumhuriyetinde yaşamak istemeyenler tek yürek oldu. O sayede darbecilere ilk defa dokunulabiliyor... 27 Nisan alçaklığını yapanlara da sıra gelecek. Türkiye değişiyor ve değişecek... Bundan kimsenin kuşkusu olmasın...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

1 Mayıs ve kapitalizm

Rasim Ozan Kütahyalı 01.05.2010

Bugün 1 Mayıs... İşçinin, emekçinin bayramı. Biliyorsunuz çok meşhur bir marşı da var işçi bayramı 1 Mayıs'ın... O marş melodik olarak her zaman benim çok hoşuma gitmiştir. Monumental/ abidevi hisler uyandırmıştır içimde...

"Devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkı bayramı..." gibi dizelerin sosyalist heyecanını hiçbir zaman paylaşmadım, paylaşamadım... Sosyalist ekonomik politikaların işçilere, emekçilere bir yararı olacağına

inanmadım, inanmadım. Hele sosyalist/komünist siyasal rejimlerin sadece işçilere değil kendi toplumlarındaki kimseye bir yararı olmadı. Bugün meydanları dolduracak olan işçi sendikalarına bile özgürlük verilmeyen bir siyasal düzen yarattı sosyalizmin tarihi. İsterseniz buna "reel sosyalizm" diyerek kendinizi kandırabilirsiniz, ama apaçık somut yaşanan bu oldu modern dünya tarihinde... Lenin'in deyişiyle "Sendikalar transmasyon kayışı"ydı çünkü. Hiçbir toplumsal örgütlenme özgür değildi bu "devrimci" rejimlerde... Devrim sonrası kurulan düzen "devrimin şanlı yolunda ilerleyen halk"ı devrimci gerekçelerle zapturapt altına almış ve tam anlamıyla köleleştirmişti...

Öte yandan sosyalist rejimlerin yükselişi Batılı demokratik dünyada "sosyal refah politikaları"nı beraberinde getirdi. Bu "sosyal devlet" uygulamaları Batı dünyasında işçi ve emekçi kesimlerinin hayatında ciddi iyileşmelere sebep oldu. İronik biçimde komünist rejimlerin işçileri zulüm ve sefalet içindeyken, "komünizm tehlikesi"ne karşı müteyakkız hale gelen Batı dünyası kendi işçilerinin komünizm fikrine kapılmaması için düzenli olarak alt sınıfları sübvans etti. Bu totaliter rejimlerin varlığı kapitalist dünyadaki proleter sınıfların dolaylı olarak yararına oldu, fakat bu rejimlerin proleterleri sefalet içinde yaşamaya devam etti...

Bir ülkenin iktisadi olarak nasıl refaha kavuşacağı ayrı bir ideolojik/felsefi/ekonomik sorudur... Fakat ilke olarak iktisadi hayat üzerine düşünen tüm vicdan sahiplerinin önce yoksullardan yana olması gerekir... Yoksullardan yana olmak bir ideolojik tercih meselesi değildir, bir sol/sağ meselesi değildir, bir vicdan meselesidir...

Bugün Türkiye yurttaşı bir vicdan sahibi kimliği ne olursa olsun önce dezavantajlı olan yurttaşından yana olmalıdır... Öncelikle o insanı kayırmalıdır. Adalet ilkesinin de ötesinde "pozitif ayrımcılık" gütmelidir...

Politik ve sosyal bilinç olarak uyanmaya başladığım zaman nasıl kendi anadilini konuşamayan, kimliği inkâr edilen, asimile edilmek istenen Kürt yurttaşların durumu vicdanımı kanattıysa...

Nasıl başörtülü olduğu için okula alınmayan, kamuda çalışma hakkı olmayan, özel sektörde de geniş bir alanda iş verilmeyen, birçok medya ortamında alenen aşağılanan başörtülü yurttaşların durumu vicdanımı kanattıysa... Nasıl aynı şekilde Alevilere ve gayrimüslimlere yapılanlar vicdanımı kanattıysa yoksullara yönelik de benzer hisler duydum...

Türkiye'de şöyle bir ikilem var sivil özgürlükler alanında hakları ihlal edilen sosyal kesimlere sahip çıkmak konusunda bir ittifak yok... Toplumun bir kesimi zaten bu insanların hiçbir sorunu olmadığını düşünüyor, dahası onlara yapılanları haklı görebiliyor.

Yoksullar konusunda böyle bir ihtilaf yok ama o noktada da ideolojik tartışmalar devreye giriyor... Çok farklı ekonomik önerilerin olması çok doğal. Hedefi aynı olan ama yolları farklı olan birçok öneri getirilebilir ama bu felsefi tartışmanın "yoksuldan yana olanlar/karşı olanlar" diye sunulması çok adaletsiz bir durum...

Bunda bu mesele etrafında isabetli söylem belirleyemeyen liberallerin de hatası var... Kapitalizm terimine sahip çıkmak gibi kökten yanlış tavırlar içine giren liberallerin son derece problemli davrandığını düşünüyorum. Bu liberalizmin entelektüel tarihi açısından da doğru tavır değil. Daha evvel bunu "İşçiler, sömürü ve liberalizm" yazımda biraz anlatmaya çalışmıştım.İleride bu konuda zaman yine yazmayı düşünüyorum...

İronik olan şey mesela tüm hayat tarzı ve yaşayışı kapitalist/ modernist zihniyetin antitezi gibi olan Atilla Yayla veya Berat Özipek'in "Ben kapitalizmi savunuyorum" gibi kimi soğuk savaş liberterlerinden kalma söylemi benimsemesi, tüm hayatı kapitalizmin/ modernizmin icaplarına göre olan, tam anlamıyla kapitalizmin istediği insan modeli olan (bunu da kınamak için söylemiyorum, aman kimse darılmasın, bildiğimiz modern insan budur zaten) Nuray Mert'in veya Ece Temelkuran'ın sabah akşam "Ben antikapitalistim, kapitalizmin tarihe karışması için savaşıyorum" demesi... Böyle garip durumlara günümüz Türkiye'sinde çok rastlanıyor...

Tüm işçilerin, emekçiler bayramı 1 Mayıs kutlu olsun...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İsmet Paşa, Atatürk'ten daha sağduyuluydu...

Rasim Ozan Kütahyalı 05.05.2010

Başbakan Tayyip Erdoğan İsmet İnönü'yü Hitler'e benzetti... Atatürk'ün İnönü'ye gönderdiği bir telgraftan bahsetti. Atatürk'ün son döneminde İnönü'yü sevmediğini ve hatta İnönü'ye dair çok daha başka "niyetleri" olduğunu ima etti...

Öncelikle şunu söyleyeyim... Türkiye'de Kemal Atatürk'e hiç dokunulmayıp sürekli İsmet Paşa'ya yüklenilmesi beni çok rahatsız ediyor. CHP-dışı geleneğin siyasetçilerinin her zaman yaptığı bir şeydir bu. Birçok muhafazakâr entelektüel de benzer yolu izler. **"Atatürk iyidir, İnönü kötüdür"**le özetlenecek sözler ederler...

Öte yandan bunun anlaşılır bir tarafı da var. Kemal Atatürk bu ülkenin en büyük "tabu"sı. Atatürk'ü açık açık bir siyasetçinin eleştirmesi kolay değil. İsmet Paşa ise hiçbir zaman tabu olmadı bu ülkede. O yüzden son 60 yıllık siyasi tarihimizde sık sık en ağır dille eleştirilebildi. Ayrıca birçok Kemalist yazar da İnönü'yü "günah keçisi" ilan etti. İrticanın hatta karşı-devrimin 1938'le birlikte başladığını ifade eden Kemalist yazar sayısı az değildir... 27 yıllık tek parti diktatörlüğünün aşırılıklarının da hesabı genelde sadece İsmet Paşa'dan sorulur. Yine kimi Kemalistler de **"Atatürk daha demokratı, kimi faşizan uygulamaları hep İnönü yaptı"** deyip Kemal Paşa'yı bu eleştirilerden muaf tutmak ister...

Tek parti rejimi totaliterlikle otoriterlik arasında salınan bir rejimdi. Nitelikli birçok tarihçimizin belirttiği gibi o dönemin bazı uygulamalarında Mussolini ve Hitler etkisini görmemek de imkânsızdır. **Peki, bu tip eğilimlere İsmet Paşa mı sahipti? İsmet Paşa'nın eğilimleri mi bu aşırılıkların kaynağıydı?**

Bence durum tam aksinedir... O döneme dair derin okumalara daldıkça bir süre sonra İsmet Paşa'ya belli oranda haksızlık yapıldığı kanaatine vardım ben. Bana göre İsmet Paşa dönemin faşizan icraatlarında "teşvik edici" olmaktan ziyade "frenleyici" işlev görmüş bir adamdır.

Karakteri gereği serüvenci, radikal ve aşırı olan Kemal Paşa'dır... **Mesela eğer İsmet Paşa tek yetkili olsaydı kesinlikle "dil devrimi" denen felakete imza atmazdı. Kemal Paşa dil devrimi/harf devrimi fikrine kapıldığı zaman kendisine Enver Paşa'nın 1910'lu yıllardaki birbirinden ayrılmış harflerle yazılan Arap yazısını benimseme yönündeki başarısız olmuş saçma sapan teşebbüsünü hatırlatan İsmet Paşa'ydı. O sebeple harf devrimi iki yıl gecikmişti. İsmet Paşa Atatürk'ün bu tür aşırılıklarına karşıydı ama Kemal Paşa "yapılacak" dedikten sonra da tam bir görev adamı olduğu için alınan karara uyardı...**

İsmet Paşa'ya dair tüm dış gözlemcilerin ittifak ettiği bir husus vardır. Paşa tam bir ihtiyat ve itidal adamıdır. Mesela Atatürk'e yönelik suikast girişiminin arkasında büyük bir komplo olduğu fikrini de hiçbir zaman benimsemedi İsmet Paşa. Rauf, Ali Fuat ve Kâzım Paşalara yönelik Atatürk'ün kafasındakileri durduran adam da İsmet Paşa'dır. Nitekim Kemal Paşa vefat eder etmez tüm bu Milli Mücadele komutanlarına "iade-i itibar" ederek bu isimleri eski mevkilerine getirmek konusunda öncülük eden de İsmet Paşa'dır...

1972 yılında CHP kongresinden kendi isteğinin dışında bir karar çıkarsa istifa edeceğini vurgulaması ve sonrasında da söz verdiği gibi istifa etmesi, koltuğunu Bülent Ecevit'e vermesi de İsmet Paşa namına hayırla

anılacak bir durum bence. Mustafa Kemal'in hayatta böyle bir şey yapacağını düşünmüyorum...

Ayrıca 1950'de çok partili rejime geçmemize İsmet Paşa'nın "zorunda kaldığı" için razı olduğu görüşü de bence doğru değil. Belli bir süre ben de böyle inanırdım. Sonrasında öyle bir objektif "zorunluluk" olmadığı kanaatine vardım. İsmet Paşa Portekiz benzeri bir modelle "Batı ittifakı"ndan kopmadan yarı-diktatörlük rejimini sürdürebilirdi. Çok partili rejime geçişte İsmet Paşa'nın ılımlı ve alçakgönüllü karakterinin çok büyük etkisi olduğunu düşünüyorum. **Açık söyleyeyim öyle bir durumda Kemal Paşa'nın böyle sorunsuz biçimde iktidarı devredeceğine asla inanmıyorum. Atatürk, elinde böyle bir güç varken makamını demokratik yollardan devredecek karakterde bir adam değildi.**

Dankwart Rustow'un İsmet Paşa'ya dair "**Demokrasiyi mümkün kılmak üzere, elindeki ancak bir diktatörde bulunabilecek güçten feragat eden dünyadaki tek devlet adamı**" yorumu ilginçtir. Bence abartılı ve aşırı bir yorum bu, fakat belli oranda gerçeği yansıtıyor...

Sonuç olarak İsmet Paşa'nın dünya görüşünü benimsemeyen hatta o dünya görüşüne tam zıt fikirlere sahip biriyim ben. Fakat adalet ve hakkaniyet gereği İsmet Paşa söz konusu olduğunda "vur abalıya!" mantığından da hoşlanmıyorum. Atatürk'ün de her siyasetçi tarafından özgürce eleştirileceği bir Türkiye istiyorum. Böylece rahmetli İsmet Paşa da "günah keçisi" olmaktan kurtulur...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Utan artık Genelkurmay!

Rasim Ozan Kütahyalı 08.05.2010

Sarıayla baskınında şehit düşmüş Jandarma Uzman Çavuş Kemal Koçyiğit'in eşi Lale Koçyiğit'in Yasemin Çongar'a söylediklerini okurken dayanamadım... Önce gözlerim buğulandı, sonra ufak ufak yaşlar süzölmeye başladı gözümünden, okumaya devam ettikçe de ağlamaya başladım. Kendimi durduramadım... Lale Koçyiğit'in metaneti, dürüstlüğü, naifliği ve açık sözlülüğü çok etkileyiciydi. Belli ki Yasemin de bu yürekli ve onurlu kadınla konuşurken çok etkilenmişti...

Şehit eşi Koçyiğit'in tabiriyle üç aylık erzakı bırakılıp unutulmuş bir karakoldu Sarıayla Karakolu... O kalles baskına karşı yiğitçe çarpışmış Kemal Çavuş "*Lale, tarihi geçmiş antibiyotikler var, aman ne olacak tarihi geçmişse, yine de alayım, ölür müyüm yani?*" diyordu... Kemal Çavuş gibi kahraman, yürekli askerlerimizin ölümleri hiç sorgulanmadı bu ülkede, daha evvel de defalarca yazdığım gibi bu toprakların halkının dinî inançları istismar edildi bu ölümler sorgulanmasın diye...

Bu ülkenin halkı, kendi çocukları çoğu gereksiz olan sapa karakollarda, yetersiz imkânlar içinde pisipisine katledilince sorgulamadı çünkü... "*Oğlum şehitlik makamına erdi, mekânı cennettir artık*" diye inanmıştı bu halk... Orduyu "Peygamber Ocağı" olarak bellemişlerdi çünkü...

Şu anki Genelkurmay karargâhı bu halkın inançlarını "iç tehdit" olarak gören sakat bir anlayışa sahip. İslami inançları gereğince hayatını düzenlemek isteyen subaylarına "gerici" muamelesi yapıyor Genelkurmay zihniyeti... **Hangi subay gümüş yüzük takmış, hangi subayın eşi başörtülüymüş, hangi subayın evinde resim tablosu yokmuş gibi konularda istihbarat yaptırmaya utanmıyor mevcut Genelkurmay**

karargâhı... İşte Erzurum'daki Ergenekon davasında Albay Recep Gençoğlu'nun yaptığı fişlemeler ortada, bütün bir halkı dinî eğilimlerine göre fişlemeyi "vatan görevi" sayan bir Genelkurmay zihniyeti var bu ülkede...

Vatan için ölmeye ve öldürmeye geldiğinde her türlü İslami kavram ve değeri sömüren ama konu subay alımlarına geldiği zaman İslami yaşam tarzına sahip yurttaşları tamamen dışlayan bir Genelkurmay zihniyeti bu. İşte bu ülkenin vicdanlı yürekleri bu zihniyete isyan ediyor bugün... "Yeter artık bu ikiye yüz lülük, yeter artık bu ahlaksızlık, yeter artık bu onursuzluk!" diyor artık milyonlar... Karargâhın bu zihniyeti ya değişecek ya değişecek! Bunun başka yolu yok! İlker Başbuğ adlı bu ülkenin Genelkurmay Başkanı olmayı hak etmeyen kişi de hezeyan içinde sağa sola saldıracağına bu gerçekleri görsün artık... Bu gerçekleri haykırmak vatana hizmettir, millete hizmettir, askerlik onuruna ve ahlakına hizmettir... *"Kol kırılır, yen içinde kalır"* zihniyeti orduya ihanettir, bu halka ihanettir, vatana ihanettir... Genelkurmay içindeki tüm sakatlıklar, tüm ihmaller, tüm suiistimaller açık edilecek artık. Bu sayede ordumuz kendine çekidüzen verecek, mevcut çürümüşlüğünden kurtulacak... Her kurum içindeki tüm sakatlıklar açık edilecek artık bu ülkede...

"Bir aylık acemi birliği eğitiminden sonra, doğru düzgün silah bile tutmasını bilmeden götürülüyorlar o belli bölgelere. Zavallı çocuklar. Korkuyorlar, gerçekten korkuyorlar. O silah sesini duydukları zaman bile korkuyorlar inanın" diyor Lale Koçyiğit...

Genelkurmay Karargâhı yiğitçe çarpışarak şehit olan Kemal Koçyiğit'in eşinin bu feryatlarını duyacak artık... Türk ordusu hepimizin ordusudur, şu an görevde olan 300 generalin ordusu değil bu ordu...

Devam ediyor Koçyiğit... *"Oraya öyle taze gıda yardımı yoktu. Konservelerle beslendiklerini biliyorum. 'Sürekli konserve yiyoruz' derdi. Bazen fındık fıstık gönderen oluyordu, öyle güzel şeylere seviniyordu. Hastalanırdı, boğazı şişerdi. İlaçlar eskiydi, tarihi geçmiş ilaçları kullanıyorlardı. Bana bir ilaç söyledi, ben internetten araştırdım, iyi gelir mi gelmez mi diye, sonra tarihinin çok eskidiğini öğrendik."*

Bu ülkenin askerlerini bu sefalet haline mahkûm etmeye kimsenin hakkı yok. "Kaynak yetersizliği" palavralarını kimse yemiyor artık bu ülkede... Burada resmen ihmal var. *"Nasıl olsa kimse bu durumu sorgulamaz, vatan için bu koşullarda savaşıyoruz"* derler anlayışı Genelkurmay'a hâkim oldukça bu rezil durum devam eder...

Genelkurmay meselesi noktasında AK Parti hükümetine de çok önemli bir görev düşüyor... Bu hükümet ne olursa olsun şu "Kır Polisi" örgütlenmesini kurmalı artık. Jandarma'nın alanı daraltılmalı. Ya da Jandarma teşkilatı tamamen profesyonellerden oluşan bir kuvvet haline gelmeli, fakat gerçekten İçişleri Bakanlığı'na bağlı çalışan bir birim olarak çalışmalı. Jandarma'nın sicil amirleri doğrudan valiler olmalı... Bu reform yapılmalı artık. Genelkurmay'ın özerkliğine son vermenin vakti gelmiştir... Tayyip Erdoğan gereğini yapmazsa bu millet Erdoğan'ı da tasfiye eder, Başbakan bunu asla unutmasın...

Bu devletin bir ordusu olmalı. Bu ordunun da milletin emrinde bir Genelkurmay Karargâhı olmalı... Genelkurmay Karargâhı'nın devleti olmamalı artık bu devlet...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baykal istifa etmedi

Baykal'ın istifa kararını açıkladığı andan itibaren bir politik illüzyon yaşıyor Türkiye. En baştan söyleyeyim; **Deniz Baykal'ın istifası çakma bir istifadır. Deniz Baykal CHP Genel Başkanlığı'ndan istifa etmemiştir. Deniz Baykal kendisine karşı yapılmak istenen operasyona bir karşı-operasyon hamlesiyle cevap vermeye girişmiştir...**

Pazartesi herkes anaakım medyanın başına kilitletti. Ben bir yandan o medyayı izledim, bir yandan da CHP'nin resmî yayın organı olan *Halk TV*'yi. CHP kanalının tüm yayını Baykal'ın "onurlu istifası"nı destanlaştırmak ve tüm CHP tabanının Baykal'ı ne kadar sevip benimsediğini ifade etmek üzere dizayn edilmişti. Deniz Baykal'ın istifa edeceği çok açıktı. Baykal istifa konuşmasını yaparken "mücadeleyi bırakmayacağına dair" öyle sözler söyledi ki anaakım medyada "Baykal bırakmıyor" k'leri girmeye başladı, oysa birazdan istifa edeceğini söyleyeceği belliydi, salondaki CHP'liler konuşmanın başında ağlamaya başlamıştı. Sonrasında sistematik olarak tüm CHP teşkilatı üyeleri "*Bu zor günde bizi bırakamazsın Baykal*" sözleri etmeye başladı. CHP kanalında 81 vilayetin CHP yöneticileri "*Kurultayda boş kâğıda Baykal yazıp atacağız, önümüzdeki seçim Başbakan Baykal olacak*" diye tek bir ağızdan konuşmaya başladılar...

Baykal, karşı-operasyonu başlatmıştı. **Önce Baykal istifa edecek, belli bir süre eve kapanacak, zaten Baykal tarafından kılcal damarlarına kadar formatlanmış olan tüm CHP teşkilatları Ankara'ya gelecek, Baykal'ın evinin önünde kamp kuracak, hatta açlık grevleri yapılacak ve sonunda Baykal "Taban çok istediği için görevden kaçamayacak" hale gelecek ve genel başkanlığa daha güçlü biçimde geri dönecek...** Ve gelir gelmez hatta gelmeden önce de **CHP içinden kendisine bu komplo operasyonunu düzenleyenleri ve bu komplodan yarar umanları tasfiye edecek.** Deniz Baykal'ın kafasındaki plan bu. Dün bu plan yürürlüğe kondu, politik bir yanılsama ortamı yaratıldı ve medyanın çok büyük bölümü de bu illüzyonu afiyetle yedi.

Öte yandan belirtmeliyim ki Deniz Baykal'ın bu karşı-operasyonu kendi içinde haklı ve tutarlı bir operasyondur. Deniz Baykal'a alçakça ve kallesçe bir komplo düzenlenmiştir. Baykal'ın da bildiği üzere bu komployu düzenleyenler ve bu komplodan yarar umanlar CHP içinden kişilerdir. Bir kısmı da Baykal'a yakın olarak bilinen isimlerdir. Timsah gözyaşları içinde "*Genel Başkanım bizi bırakmaa...*" diyen ve bir kısım CHP-yandaşı medyanın da desteğini alan kimileri de bu operasyonun içindedir ya da bu operasyondan çok memnundur. İşte Baykal şimdi bu isimlere karşı-operasyon hazırlığı içinde... Mustafa Özyürek'in "*Partiyi ikinci cumhuriyetçi&liberal bir parti haline kimse getiremez*" derken kastettiği isimler de bellidir.

Deniz Baykal'ın niyeti, amacı ve yapacağı karşı-operasyon yukarıda yazdığım gibi. **Peki, "Baykal'ı indirme planı" bir derin devlet ya da devletin derin operasyonu mudur?** Bu soruya özgürlükçü-demokrat kalemlerin çoğu "Evet" diyor. Yasemin Çongar ve Ahmet Altan da bu görüşte...

Bana göre bu analiz baştan sona yanlış. **Baykal'a komplo operasyonu kesinlikle bir devlet/ derin yapılanma/ asker operasyonu değildir.** Bu olay CHP içi kimi güçlerin kendince yapmak istedikleri bir kendini derin zanneden "sığ" operasyondur. Tam aksine bu çevreler Genelkurmay'a, devletin derinlerine Baykal'dan daha uzak çevrelerdir. **Devlet, Baykal'a bunlardan çok daha fazla güven duymaktadır. Devletin derinlerinin "CHP'yi yumuşatma, liberalleştirme" gibi bir planı olduğu da yanlış analizdir.** Dahası bu yumuşamayı da yapacaksa zaten en iyi Baykal yapacaktır. Baykal zaten yapı itibarıyla "hardcore Kemalist" bir isim değil. Fakat mevcut konjunktürde yürüttüğü politika itibarıyla öyle davranıyor. Dikkat edilirse şu an tüm CHP-yandaşı kalemler "*Baykal istifa etti, iyi oldu*" demiyor. **Baykal'a Kemalist çizgisi daha belirgin olan CHP-yandaşı kalemler sahip çıkıyor. CHP-yandaşı ama sözde daha "ılımlı, merkez" isimler Baykal'ın istifasını istiyor.** Zaten "*Baykal gitse, CHP uçar*" fikrine sahip çevreler de bunlar. Daha evvel Baykal'ın en yakın

adamlarından biri olan Sevigen'e dair yolsuzluk haberlerini (yine bir iç-operasyon neticesinde) ayyuka çıkartan da aynı çevreler. Bir gazetenin merkezinde yer aldığı **(Aynı gazete bu alçak komplonun başarıya ulaşması için de her türlü belaltı çalışmaya devam ediyor)** "Baykal giderse, CHP şahlanır" lobisi mevcut.

Oysa bu fikir gerçek-dışı ve zırva bir fikir. Deniz Baykal'ın gitmesi demek, mevcut CHP teşkilat yapısının paramparça olması demektir. Kısa vadede Baykalsız bir CHP şahlanmaz, çöker. Kemal Kılıçdaroğlu hiçbir zaman CHP'ye genel başkan olamaz, "derin devlet" esas buna izin vermez. Baykal bunu bildiği için de Kılıçdaroğlu'nun önünü açmıştı... **"Baykal'ı bitirme planı" ile "İsmail Cem'e parti kurdurarak iktidar yapma planı" aynı çevrelerin elinden çıktı, o gecekondu partinin akıbeti ne olduysa bu da aynı olacak, fos çıkacak...** Ama son tahlilde CHP daha da yıpranacak. Bu kimi CHP-yandaşları bu kadar sığ ve salak işte...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP içi ihanetler

Rasim Ozan Kütahyalı 15.05.2010

Baykal'a yönelik bu komplo operasyonu herkesin karşı çıkması gereken bir olay. Bu olay vesilesiyle Baykal bir daha siyasete geri dönemezse bu Türkiye için çok berbat bir dönemin başlangıcı olur. Baykal'ın bu belaltı yolla indirilmesinin ardından CHP'ye kim genel başkan olursa olsun bu durum ona hayır getirmez. O sebeple CHP içi hesaplaşmayı bu yolla yapanlar kim olursa olsun karşı çıkmak gerekir.

Bu görüntüleri kim çekti? Kim perşembeyi cumaya bağlayan gece yarısı milyonlarca kişiye birden aynı anda servis etme organizasyonunu planladı? Sonrasında niye CHP-karşıtı medya ahlaklı ve namuslu bir duruş sergilerken bir kısım CHP-yandaşı medya ısrarla, saldırgan ve infaz edici bir dille bu operasyonu başarıya ulaştırmak için elinden geleni yaptı? Bir kısım üst düzey CHP'lilerle ve bir kısım CHP medyasıyla bu operasyonun bağlantısı var mıydı? Yahut bu operasyonu organize eden ekipten olmasalar bile sonrasında yarar umarak **"dışarıda başka, içeride başka"** konuşmuşlar mıydı? Bu operasyonun içinde olmak kadar sonrasında ikiyüzlü davranmak da ahlaksızlıktır. Bir yandan ekranlarda *"Canımız kanımız Baykal'dır, biz Baykal'ı genel başkan olarak istiyoruz, ayrılamaz"* deyip arkadan iş çeviren CHP'liler var mıdır?

Bu sorular çok önemli. CHP kulislerini çok iyi bilen usta gazeteci Mahmut Övür iki gün arayla kendisine iletilen çok ilginç bir olayı yazdı. Önce şunu yazdı *Sabah* yazarı Mahmut Övür:

"Bağdat Caddesi'nde Amerikan Hospital'in yanındaki Pelit Cafe'deydim. Bir an istemeden de olsa yan masada konuşulanları duydum. Biri ötekine şöyle diyordu, 'Hadi yolun açıldı, bu iş bitti artık. Genel başkan gidiyor...' Bu sözleri duyunca ister istemez dönüp baktım. Konuşan herkesin tanıdığı ünlü bir CHP'liydi. İnanamadım ama bu sözleri kulaklarımla duydum.

Doğrusu ben de tiyatrocunun söylediklerine inanamadım ama biraz araştırınca ünlü CHP'linin karşısında oturanın da eski bir belediye bakanı olduğunu öğrendim. İstanbul Bizans, CHP ise İttihat Terakki'den geliyor. Ne onda oyun biter ne de ötekisinde...

Bu bilgi çok konuşuldu, ben de bu konuya dair birçok kişiyle konuştum, benzer sözler işittim, bazı bilgiler karıştı ama ortada bir şeyler de var gibiydi. Ama şu an için sadece soru işaretlerinden bahsedilebilir..."

Sonrasında dün de şunu yazdı Mahmut Övür:

"İki gün önce yazdığım bir kulis haberi herkesi şaşırttı. Şimdi de bahsettiğim olaydaki isimler merak ediliyor. Benim elimde belge ve bilgi yok. Yaptığım tek şey bir tiyatro sanatçısının tanıklığına başvurmaktı. Ve gelen tepkiler sonucunda bunu biraz daha açmam gerektiğini düşünüyorum.

*Olay Kadıköy'de bir kafede geçiyor. Olayın ilginç tarafı şu; **konuşma Türkiye'yi sarsan kaset skandalından bir hafta önce geçiyor. Yanlış okumadınız, aşağıdaki diyalog skandaldan bir hafta öncesine ait.***

Tiyatro sanatçısının ilk duyduğu sözler çok çarpıcı. Masada oturan biri, ünlü CHP'liye şöyle diyor:

'Bunu kullanalım, bunun sonunda liderlik var.'

Cevap:

'Bu bizim başımızı yakar...' Baykal, partisi çevresinde bir şeyler döndüğünden şüphelendi mi bilmiyorum. Ama o masada bulunanların derin ilişkileri beni çok daha derin kaygılara götürüyor."

Övür'ü derin kaygılara gark eden bu derin ilişkilere dair başka soru işaretleri de sözkonusuydu... Mesela çok yakın zamanda yazdığı her şey doğru çıkan, ödül alması gereken haberlerden ötürü hakkında dava açılan, istihbarat kaynakları çok sağlam olan *Bugün* Ankara Temsilcisi Adem Yavuz Arslan yine çok sağlam birkaç kaynağına dayanarak şunu diyordu:

"Cumartesi günü İstanbul'dan Ankara'ya giden 11.10 uçağı, bu uçak yirmi dakika rötarlı kalkıyor. Bir kısım üst düzey CHP'li de oradalar. O üst düzey CHP'lilerden biri, aynı zamanda Deniz Baykal'a çok yakın olan bir isim. Telefonda konuştuğu kişiye 'Bu olayı manşet yaptığınız için teşekkür ederim' diyor. Görgü tanıklarının söylediğine göre hem VIP'de, hem de VIP otobüsünde, uçağın kapısında konuşmaya devam ediyor..."

Bu soru işaretleri önemli. CHP'deki büyük iç hesaplaşmayı, CHP kulislerinden son haberleri ve CHP'nin geleceğinin ne yöne doğru evrileceği konularını yarın **23.30'da Cine5 ekranlarında Ahmet Kekeç ve Salih Tuna ile birlikte sunduğumuz "Derin Mevzu" programında konuşacağız.** Yukarıda satırlarını alıntıladığım *Sabah* yazarı Mahmut Övür de konuşumumuz olacak. Geçen yazımda da yazdığım gibi Deniz Baykal'ın istifaya etmediğini ve bu iç-operasyonu yapanları tasfiye ederek yeniden partiye hâkim olacağı kanaatindeyim. Kısacası bu pilav daha çok su kaldırır...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kalleşçe pusu başarıya ulaşmamalı!

Rasim Ozan Kütahyalı 19.05.2010

Bundan önceki yazımın başlığı "CHP içi ihanetler" idi. O ihanetlere tüm Türkiye fiilen şahit olmaya başladı artık.

Geçen seneki yerel seçimler sürecinde ben Kemal Kılıçdaroğlu-Gürsel Tekin çizgisini öven yazılar yazmıştım. CHP'nin politbürosuna karşı bu iki figürün siyaset anlayışlarının CHP için daha yararlı olduğunu söylemiştim. CHP teşkilatları içinde daha fazla oy almayı merkeze alan, halkla kucaklaşmayı hedefleyen anlayışla partiyi bir laikçi misyoner örgütü gibi gören statükocu zihniyetin çarpıştığını belirtmiştim...

Bugün benim kendime daha yakın hissettiğim Kemal Kılıçdaroğlu genel başkanlığa aday oldu. Deniz Baykal'ın siyasi çizgisinden hiç hoşlanmadım fakat bu iğrenç yolla genel başkanlıktan düşürülmesi ahlaksızcadır. Deniz Baykal'a karşı hazırlanmış komplo görüntülerinden itibaren başlayan süreci çok mide bulandırıcı buluyorum. CHP içinden Deniz Baykal'a karşı çok alçakça bir operasyon yapıldı, yapılıyor. Eğer bu belaltı iğrenç yöntem başarıya ulaşırsa Türk siyaseti için feci bir dönem başlar. **Bu operasyonu da bir askerî darbe kadar tehlikeli görüyorum...**

Bu da ahlak ve hukuk dışı bir darbe operasyonudur. Her vicdanlı ve ahlaklı insan bu konuda Baykal'ın yanında durmalıdır. Başbakan da bu meseleye hiç değinmeden siyaset yapmalıdır, ilk günkü yiğit tavrını sürdürmelidir. Başbakan'ın şu anki tavrı son derece yanlıştır. Baykal çaresizlikten hükümeti suçlamak gibi bir abukluk yaptı, doğru ama şu an büyüklük göstermesi gereken Tayyip Erdoğan'dır.

Evet, Baykal'a karşı yapılan bir darbedir ve **"Darbe iyi bir şey değil ama sivil hükümet de bu hataları yapmamalıydı"** diyen zihniyetle **"Tamam, bu komplo doğru değil ama Baykal da bu hatayı yapmamalıydı"** diyen zihniyet aynıdır.

Görüntülerin yayınlanmasından sonraki sürecin tezgâhlanmış o komplodan hiçbir farkı yok. CHP-yandaşı bir kısım medyadan sonra CHP içinden Baykal'ın sözde kimi en yakın adamları da Baykal'ı sattılar. Pazartesi sabahı partide herkese **"Bütün delegelerin oyları cebimde, Baykal geri dönmeli, örgüt böyle istiyor. Genel Başkanımız bizi bırakamaz"** diyen Genel Sekreter Önder Sav, öğleyin Kemal Kılıçdaroğlu'na destek verdiğini açıkladı. Hiç istifini bozmadan "Baykal'la yollarımız ayrıldı" dedi. Birkaç saat evvel kameralar önünde ağlayan "Baykal geri dönmek zorunda, Genel Başkanımızı istiyoruz" diyen onlarca il başkanı ve milletvekili bir anda Önder Sav'ın ve dolayısıyla Kılıçdaroğlu'nun safına geçtiler... **Böyle bir anlayışa, böyle bir zihniyete "siyaset" denmez, denemez. Siyasette elbette manevralar, taktikler olur ama bu yapılan şey bildiğimiz kalleşliktir, bildiğimiz alçaklıktır... Bu yapılan pusudur, bu yapılan komlodur, bu yapılan arkadan vurmaktır. Deniz Baykal'ın görüntülerini çekip, bunu servis eden zihniyetle bu zihniyetin arasında hiçbir fark yoktur...**

Dürüstlük timsali olduğunu her yerde defalarca tekrarlayan Kemal Kılıçdaroğlu böyle bir pusu üzerine, böyle bir kalleşlik üzerine mi genel başkan olacak? "Deniz Baykal devrilsin de, nasıl devrilirse devrilsin" demek ahlaksızlık değil midir? Gürsel Tekin geçen hafta *Kanaltürk*'teki "Ters Cephe" programında **"Genel Başkanımıza asla böyle komplo kurmam, Genel Başkanımın yanındayım. Baykal geri dönmelidir. Asla Baykal'a yapılan bu komplodan yarar ummam"** diyordu, Baykal'ın bu yolla bitirilmesine sevindiğini söyleyenleri yalanlıyordu. Peki, şimdi Gürsel Tekin ne yapacak? **Hem Kılıçdaroğlu hem Tekin nefret ettikleri Önder Sav'ın icazetiyle mi CHP'nin yönetimine geçecek?**

Deniz Baykal hem Kılıçdaroğlu'nun hem de Tekin'in partide sivrilmesinin önünü açan bir isimdir. Önder Sav gibi zihniyetler Kılıçdaroğlu'nun çıkışını engellemek isterken, bunlara direnen ve ısrarla Kılıçdaroğlu'nun yanında

duran Baykal'dı. Gürsel Tekin "Başörtülüler de CHP'li olabilmeli" deyip bu yönde açıklamalar yaparken Önder Sav ve Necla Arat gibi zihniyetler Tekin'in kellesini istiyordu. Bunlara karşı Tekin'i kollayan da Baykal'dı. Aynı Deniz Baykal, hacca gitmek isteyen bir yurttaşımıza "Ne işin var hacda, Araplara para kazandırırıyorsun, hacca gitmenin Muhammed'e bir yararı mı var" diyen Önder Sav'ı da kollayan adamdı. Bu yukarıdaki sözler Baykal'a yapılan komplodan çok daha fazla toplumu etkiler. Dolayısıyla bu sözler o kişinin bitmesine yol açabilirdi, oysa Baykal o durumu soğuttu ve Sav'ın siyaseten bitmemesini sağladı...

Birbirinden nefret eden Kemal Kılıçdaroğlu ve Önder Sav zihniyetleri, Gürsel Tekin ve Necla Arat zihniyetleri şimdi "partiye güçlendirmek" üzere biraraya geliyor... Kimse kusura bakmasın Deniz Baykal çok haklıdır. Bu ittifak "Şeytan ittifakı"dır. Baykal'ın statükocu zihniyetine karşı daha "özgürlükçü" bir girişim falan değildir.

Baykal'dan çok daha statükocu isimlerle kimi ilkesiz oportünistlerin partiye komplo marifetiyle ele geçirme operasyonundan başka bir şey değildir bu yaşananlar...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Deniz Baykal: Taraf bu süreçte ilkeli ve haysiyetli bir duruş gösterdi

Rasim Ozan Kütahyalı 22.05.2010

Çarşamba günü "Kalleşçe pusu başarıya ulaşmamalı" başlıklı yazım üzerine CHP'nin üst düzey iki yöneticisi beni aradı. Bana ulaşamayınca not bırakmışlar. Sonra ben kendilerine döndüğümde bir tanesi "Sizi aradığımızda Deniz Bey yanımızdaydı, yazınızı beraber okuduk, sizle Deniz Bey konuşmak istedi, bunun üzerine sizi aradık ama ulaşamadık" dedi. Ayrıca Taraf'ın Baykal'a kurulan komplo sonrası tavrından çok etkilendiklerini söyledi o kişi ve ekledi... O günü **"Yalnız ve Güzel Deniz Baykal" manşetinizden ötürü Deniz Bey de çok uygulandı. Bunun bizzat tanığıyım."**

Bu konuşma sonrası ben de perşembe akşamı Baykal'ı aradım. Deniz Baykal söze hemen "Bu saatte sizin tartışma programlarında olmanız gerekmez mi, ekranlarda gözüm sizi arıyor" diyerek espiyle girdi, gülüştük, sesi stressiz ve gayet rahat geliyordu. Ardından komplo sonrası medyanın tavrına girdik. Ben sormadan Deniz Baykal hem Taraf'ın bu süreçteki tavrına hem diğer medyanın tavrına dair çok net mesajlar verdi...

"Bu süreçte Taraf'ın gösterdiği tavır çok büyük bir dikkatle izliyorum. Medyanın geri kalan kısmından çok ayrı bir çizgide ilkeli ve haysiyetli bir duruş gösterdiniz. Bu siyasi değil insani bir mesele. Bu komplo kimin başına gelirse gelsin bu ilkeli tavır gösterilmeliydi. Mesele ben değilim, ilke meselesi" dedi Baykal...

Kendisinin politikalarına sonuna kadar muhalif olan, Baykal'a dair en sert eleştirilerin ifade edildiği bu gazetenin Baykal'a kalleş bir pusu kurulduğunda tavizsiz biçimde kendisinin yanında durmasından etkilenmişti belli ki Deniz Baykal...

Taraf gazetesi "Bu komplo yanlış ama Baykal da bu hatayı yapmamalıydı" diyenlerin gazetesi değil çünkü. Aynı komplo İlker Başbuğ'a da yapılsa tavizsiz biçimde Başbuğ'un yanında yer alır bu gazete. Başbuğ'un salladığı o

parmakları, bu gazeteye yaptığı o hakaretleri bir anda unuttur ve mağdur olanın tarafında olur bu gazete. Hem Baykal hem birçok CHP yöneticisi bu süreçte bunu çok iyi anladılar...

“Kimi medya organları bu komplonun içinde olduğu izlenimini uyandırıyor”

Baykal ardından diğer medyaya yönelik şunları söyledi bana:

“Bu görüntüleri montajla oluşturmak neyse bu komployu koz olarak kullanmak da aynıdır. Bu komplo, görüntülerden yarar ummak, bunun üzerinden medyatik bir dizayn operasyonuna girişmek de bu görüntüleri yaymak kadar çirkindir. Açıkça söylüyorum bu tavırdaki medya organları bu komplo operasyonunun içinde olduğu izlenimini uyandırmıştır”

Deniz Baykal malum medya organlarını kastederek açıkça ifade etti fakat parti içindekilere dair bir şey söylemekten kaçındı. Malum medya organlarıyla paralel hareket eden bu partililere karşı da kırılgan olduğu çok açık...

Baykal’la konuştuklarımızdan ileteceklerim bunlar ama başka CHP içi önemli kaynaklardan aldığım bilgileri de burada ifade etmek isterim...

Salı günü yapılan il başkanları toplantısında 81 il başkanı önce Deniz Baykal’ı ziyaret etmek sonra da Kılıçdaroğlu’ya desteklerini açıklamak üzere anlaşmış, dolayısıyla Baykal’ın Kılıçdaroğlu’nun adaylığına bir itirazı yok. Aksine parti bütünlüğü bozulmadan böyle bir değişim olsun istiyor Baykal. Fakat o toplantıda Önder Sav son dakikada “Önce destek açıklamasını yapalım, sonra Deniz Baykal’a gidelim” diye tavır koymuş. Öyle olunca ortalık karışmış, bu duruma karşı da Baykal “Öyle bir durumda gelmelerine gerek yok” demiş. Burada anlaşılan çok net bir şey var... Önder Sav zihniyeti parti bütünlüğünü koruyarak bu kurultaya gitmek istemiyor. Hazır medya rüzgârı arkalarındayken CHP içinde önce tasfiye yapıp sonra devam etmek istiyorlar. Sav’ın “Baykal’la siyaseten yollarımız ayrıldı” açıklamasının ardında da bu yatıyor. **Aslında bir siyasi fikir ayrılığı falan yok. Önder Sav, kişisel olarak sevmediği kimi parti içi figürleri ve Deniz Baykal’ı bu yolla yok etmek ve partiye tam hâkim olmak istiyor... Yoksa hem Baykal’ın hem de Baykal’a yakın isimlerin eğilimi Kılıçdaroğlu’yu destekleme yönünde.**

Önder Sav’ın bu parti içi operasyonunda Sav’a en yakın isimlerin Ali Topuz ve Erol Çevikçe olduğu ifade ediliyor. Yakın zamana kadar aynı MYK listesinde bile olmak istemeyen, birbirlerinden hiç hoşlanmadıklarını her fırsatta ifade eden Kemal Kılıçdaroğlu ve Önder Sav, birbirlerinden açık açık nefret eden Gürsel Tekin ve Necla Arat şu an “Hepiniz de bu partiye lazımsınız” diyerek tüm bu isimleri birarada tutmaya çalışan Baykal’a karşı ittifak içindeler... Süreç ne gösterecek hep birlikte göreceğiz...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kılıçdaroğlu Aydın Doğan’a, araziye imar sözü mü verdi

Rasim Ozan Kütahyalı 26.05.2010

Kılıçdaroğlu yeni genel başkan oldu... Doğan Medyası Baykal'a kallesçe komplo kurulduğundan beri "Kılıçdaroğlu basın bülteni" olarak çıkıyor. Genel başkan değişimi olunca CHP'nin iktidara geleceğine olan inançla coştukça coştular. Biliyorsunuz daha evvel Deniz Baykal bana "Kimi medya organları tavırlarıyla bu kalles komplounun içinde olduğu izlenimi uyandırıyor" demişti...

Kurultay sonrası malum medya organlarının tavrına baktıkça insan Baykal'a ister istemez hak veriyor. Baykal hedeflediği gibi istifa ettirildi, Kılıçdaroğlu başa geldi, operasyon tamamlandı, Baykal Kılıçdaroğlu'ya desteğini açıkladı. **Fakat malum medya hâlâ Deniz Baykal'a yönelik psikolojik harp yapmaya devam ediyor... Zamanında Ahmet Kaya'ya ve Orhan Pamuk'a nasıl sistematik psikolojik harp operasyonları yaptılarsa, şimdi bir benzerini Baykal'a yapma gayretindeler.** Zamanında yaltaklandıkları Baykal'ı şimdi tamamen gömmek tek hedefleri... Baykal zihniyetine en muhalif olan bizlere de bugün Baykal'ın hakkını, hukukunu bu "eski yandaşlar"a karşı korumak düşünüyor...

Baykal: Hem *Hürriyet* hem *Habertürk* yalan söylüyor!

Emniyet Kriminal İnceleme, malum alçak komplo kasetindeki kişilerin kimliğinin tesbit edilemediğini belirtiyor raporunda. Fakat *Hürriyet* gazetesi "Emniyet raporunu ele geçirdik" diyerek komplo kasetteki kişilerin Baykal ve Baytok olduğu yalanını manşete çekiyor. O raporu ele geçirdiyseniz orada öyle yazmadığını haber yaparsınız. Ya kasıtlı yalan yazıyorsunuz, ya da ele geçirmediniz yine yalan yazıyorsunuz... Olmayan haritaları Ahmet Kaya'yı karalamak amaçlı manşetlerinize koyduğunuz gibi, şimdi de olmayan Emniyet raporlarını Baykal'ı karalamak için manşete çekiyorsunuz... Yine yalan, yine psikolojik harp...

Zamanında Ahmet Kaya'ya ürettikleri yalan haberler üzerinden saldırmaktan çekinmemiş eski *Hürriyet*'çi Fatih Altaylı da Deniz Baykal'ın 340 bin dolara tekne aldığını yazdı dün. Aynı psikolojik harp haberleri gibi bu da külliye yalan. **Nitekim Deniz Baykal Fatih Altaylı'ya 24 saat süre verdi. Bu yazdığının baştan sona yalan olduğunu Altaylı açık açık köşesinde yazmazsa Deniz Baykal Fatih Altaylı ve *Gazete Habertürk* aleyhine okkalı bir dava açacak... Kendisi dün bana bunu bizzat söyledi...**

CHP'lilerden "Aydın Doğan ile anlaşıldı" iddiası

Öte yandan özellikle Doğan Medyası'nın Kılıçdaroğlu'ya verdiği destekle ilgili iki CHP milletvekilinden duyduğum bir iddia var... Bu CHP'li isimler Kılıçdaroğlu-Sav ikilisiyle Aydın Doğan arasında bir sözlü anlaşma yapıldığını iddia ediyorlar. O sebeple kalles komplounun olduğu ilk günden bu yana Baykal'ı bitirmeye yönelik bir politika izlenmiş, Kılıçdaroğlu bir kahraman gibi sunulmuş...

İddiaya göre bu operasyon sonunda CHP iktidar olacak. Bu yeni Kılıçdaroğlu iktidarı hem Aydın Doğan'ın vergi cezaları meselesini hal yoluna koyacak hem Doğan'ın Hilton arazisine yapmak istediği projelere de tam izin çıkacak, özellikle Önder Sav'ın bunun sözünü Kılıçdaroğlu'nun da onayıyla Aydın Doğan'a verdiğini söylüyor bu CHP'li vekiller...

Bunlar doğru mu bilmiyorum, Kılıçdaroğlu kamuoyunda böyle kirli pazarlıklar yapmayan birisi olarak sevildi, benimsendi... Doğru olduğuna inanmak istemiyorum, fakat ben Kılıçdaroğlu'nun nefret ettiği Önder Sav'la "iktidara ulaşmak için" böyle işbirliğine gireceğine de inanmak istemezdim. **Önder Sav ile aynı MYK listesinde olmak istemeyen bizzat Kılıçdaroğlu idi. Önder Sav zihniyetinden nefret ettiğini özel konuşmalarında söyleyen Kılıçdaroğlu idi. Fakat Deniz Baykal'a göstere göstere ihanet eden, sabah "Delegelerin oyları cebimde, genel başkanımız Baykal olacak" deyip öğleyin "Baykal'la**

siyaseten yollarımız ayrıldı” diyebilen Önder Sav’la kirli bir ittifaka giren ve partiyi tamamen Sav’a teslim eden de Kılıçdaroğlu idi... Kılıçdaroğlu “daha fazla güce ulaşmak” uğruna inşallah daha fazla yolunu şaşırmaz, düzgün ve dürüst imajını lekelemez...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baykal’dan Doğan’a: ‘Bu kalleşlikse neden gazetelerin yapıyor’

Rasim Ozan Kütahyalı 27.05.2010

Dünkü *Taraf*’ta iki CHP milletvekilinin bana söylediklerine yer vermiştim. Bu CHP’liler “**Kılıçdaroğlu-Sav ikilisi Aydın Doğan ile anlaştı. Bu proje sonunda CHP iktidara gelirse Doğan’ın vergi cezaları halledilecek, Hilton arazisine de imar izni çıkacak**” demişlerdi. Bu CHP’li vekillerin iddiasına göre Önder Sav Aydın Doğan’a söz vermişti, Doğan da bu sözün üstüne Baykal’ı bitirmeye yönelik medya operasyonunu başlatmıştı. Deniz Baykal’la da bu “medya operasyonu” konusunda ilk kez ben konuşmuştum. **Baykal Taraf’a özel “Bu komplonun içinde medya da var izlenimindeyim” demişti.** Bu açıklamaların ardından Ali Kırca bu konuyu canlı yayında Baykal’a sormuş, Baykal da “*Medya operasyonu olduğu tarafını kimse inkâr edemez. Herkes kendisini biliyor. Siz de biliyorsunuz. Biz de biliyoruz*” açıklamasını yapmıştı... Baykal isim vermiyor ama Doğan Medyası’na yönelik ciddi bir tepkisi olduğu çok açık.

Doğan: Kılıçdaroğlu ile mahkemeliğim, Önder Sav’ı bir kez bile görmedim

Dün CHP’lilerin “Kılıçdaroğlu, Aydın Doğan ile anlaştı” iddiasını yazmam üzerine Ertuğrul Özkök beni aradı, epey konuştuk... Aydın Doğan, bu iddiaya yönelik herhangi bir resmî açıklama yapmak istemiyor, haliyle çok öfkelenmiş. **Özkök’ün ilettiğine göre Aydın Doğan Kılıçdaroğlu ile hayatında sadece bir kez görüşmüş, o da Kılıçdaroğlu’nun Doğan aleyhine yaptığı bir basın açıklaması vesilesiyleymiş. Şu an halen Aydın Doğan ile Kemal Kılıçdaroğlu arasında bir dava varmış. Kılıçdaroğlu “mali müfettiş” kimliğiyle Doğan aleyhine de bir şeyler yapmış zamanında, bunun üzerine de Aydın Doğan Kılıçdaroğlu’nu dava etmiş. Önder Sav’ı ise hayatında hiç ama hiç görmemiş Aydın Doğan. Dolayısıyla CHP’lilerin bu iddiasının baştan sona iftira, baştan sona yalan olduğu ifade ediliyor...**

Ayrıca Ertuğrul Özkök, Aydın Doğan’ın Baykal’a düzenlenen komplodan ötürü çok üzgün olduğunu da ifade ediyor. Kalleş komplonun ortaya dökülüp, gündeme geldiği günlerde Doğan ile Özkök birlikteymiş. **Aydın Doğan da Baykal’a yapılanın kalleş ve alçak bir komplo olduğu kanaatindeymiş. Bu komplo yüzünden Baykal’ın istifa etmesi gerektiği fikrine şiddetle karşıymış Aydın Doğan, kişisel görüşü bu yöndeymiş.** Nitekim Ertuğrul Özkök de bu alçak komplo bahanesiyle “Baykal istifa etsin” çağrılarına karşı bir yazı yazmıştı. Onu da hatırlattı bana konuşmamızda.

Özkök: Baykal’ı nehrin kenarında şarap içmeye davet ediyorum

Dolayısıyla beyanlardan hareket edersek Aydın Doğan’ın Kılıçdaroğlu’yu desteklemek gibi bir tavrı yok, aksine bu süreçte Baykal’a büyük haksızlık yapıldığını düşünüyor... Peki, niçin Deniz Baykal, isim vermeden de olsa

Doğan medyasını suçluyor? Komplonun patladığı günden bu yana Doğan'ın üç gazetesinin manşetleri ortada. Dolayısıyla Baykal çok haklı. Bu noktada Özkök **"Gazetecilere karışılmaz Doğan grubunda"** diyor. Özkök'e *Hürriyet*'in salı günü yalan manşetini hatırlattım... **"Emniyet 'Kasettekilerin kimliği tesbit edilememiştir' diyor ama sizinkiler Baykal ve Baytok'un kimliği tesbit edilmiş de, diğer başka kısımlar montajdır diye yazmışlar. Baykal tepkisinde haklı"** dedim... Bunun üstüne Özkök **"2 ocaktan beri yazışlarına adımımı atmıyorum. Ben nehrin kenarındayım, Deniz Bey'e de buyurun nehrin kenarına her zaman beklerim, sizin için en iyi şarabımı açarım dedim, bu kriminal rapor konusunda da haklı Deniz Bey, orada bir karışıklık olmuş herhalde"** diye cevap verdi...

Baykal'ın yakınları ise bu açıklamaları tatmin edici bulmuyor, onlara göre Deniz Baykal "Siyasete devam edeceğim" dediği için malum medya yıpratmaya yönelik manşetler attı. Baykal'ın yakınları Ciner medyasında çıkan haberleri de buna bağlıyorlar. Baykal'ın yakınlarının bu açıklamaları Baykal'ın bizzat söylediği "Bu sistemli bir medya operasyonudur" sözüyle de örtüşüyor...

Doğan medyası gereken ahlaki tavrı koyacak mı

Bu noktada bence Doğan medyasına düşen görev, bu kasetin tamamen bir tezgâh olduğunu manşetlerden daha net bir dille belirtmektir. Aydın Doğan'ın "Ben karışamam" deme lüksü yok. Ortada bir insanın onuru ve haysiyetiyle ilgili yapılmış bir yalan haber var. Üstelik Aydın Doğan da Baykal'a kurulan bu tezgâhı kallesçe buluyor ve gerçekliğine inanmıyor. Oysa dün *Hürriyet*, Emniyet Kriminal'in gerçek raporunu çok küçük bir haber olarak gördü, birçok okurun aklında o yalan haber kaldı. ***Hürriyet, Milliyet, Vatan Baykal aleyhine manşet attı, şu gelişmelerden sonra "Kasettekilerin kimliği belirsiz" diye büyük manşet atmaları gerekmez mi? Medya ahlaki bunu gerektirmez mi?***

Yalan habere tekzip yok

Özkök'ün ardından Baykal'la görüştüm. Özkök'ün Aydın Doğan'ın Baykal'a yapılanı kalleslik olarak gördüğünü, çok üzüldüğünü ifade ettiğini söyledim. Baykal'ın bu konudaki açıklaması şöyle:

"Madem bu komployu kalleslik olarak görüyor, niye bu tavır gazetelere yansımıyor? Benim aleyhime yazı yazılabilir, manşet atılabilir, benim bunlara lafım yok ama yalan haber yapılamaz. Oysa Aydın Bey'in gazetelerinde günlerdir bunlar yapılıyor. *Hürriyet* hakkımda yalan haber yaptı ve bunu tekzip etmedi. Aydın Bey bu duruma karışamayacağını söylemesin, kimse inanmaz. Resmî kriminal rapor "Görüntüdekilerin kimliği belirsiz" diyor, niye bunu manşete çekmiyorlar o zaman? Öbür yalan haberi çekmeyi biliyorlar. Dostları arasında bana yapılanın kalleslik olduğunu söylemesi neye yarar? Milyonlar öbür haberleri okuyor, bu haberler de Aydın Bey'in kalleslik dediği komplonun lehinde. O zaman bu gazetelerin bu komplonun içinde olduğu da söylenir elbette. Beni herkes eleştirsin ama yalan ve belaltı haber yapılamaz. Aydın Doğan da bunlara müdahale etmek zorundadır. Ahlaki görevi budur."

"Altaylı hâlâ yalan söylüyor"

Fatih Altaylı'nın "Deniz Baykal, 340 bin dolarlık tekne aldı" iddiaları üzerine Deniz Baykal *Taraf*'a açıklamada bulunmuştu. "Bu baştan sona yalan bir haberdır" demişti. Baykal, Altaylı'ya özür dilemesi ve yazdıklarının yalan olduğunu itiraf etmesi için 24 saat süre tanımıştı. Altaylı dün de bu iddialarını sürdürdü, dahası "Baykal benden

özür dilesin" bile dedi. Bunun üstüne Baykal'a bu konuyu sordum. Baykal bu konuya ilişkin *Taraf'a* şöyle konuştu:

"Kendisine 24 saat süre verdim. O ise yalan söylemeye devam etti. Avukatlarım yarın hem ceza davası, hem de tazminat davası açıyor. Bu yalan haberin tekzip edilmesi için hukuki süreci yarın başlatıyoruz. Bir zerre doğruluğu olmayan, baştan sona yalan ve uydurma bu haberi nasıl yazabildiklerini anlayabilmiş değilim. Utanmadan hâlâ yalan söylüyor. Hiçbir kanıtı yok, belgesi yok, varsa gösterebilir. Tamamen palavra, maksatlı, kötü niyetli yalan haber bu."

Altaylı'nın "Baykal benden özür dilesin" sözünü hatırlatmam üzerine Baykal "İnsaf diyorum, daha fazla konuşturma beni bu konuda" dedi...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Deniz Baykal-Aydın Doğan meselesi devam ediyor...

Rasim Ozan Kütahyalı 28.05.2010

Deniz Baykal'ın Aydın Doğan'a Taraf aracılığıyla ilettiği mesajlar ve sorduğu soruları dün yazdım... O yazım üzerine sabahleyin Ertuğrul Özkök aradı, bazı noktaları düzeltme ihtiyacı hissetmiş, karşılıklı konuştuk. Özkök'ün belirttiği noktaları birazdan yazacağım. Fakat önce Aydın Doğan'ı çok öfkeliendiren o malûm "Hilton anlaşması"na dair önemli bir bilgiyi yazmak istiyorum... Bu malum iddiayı direkt Deniz Baykal'a sordum. Baykal kimi CHP'lilerin söylediği, Aydın Doğan'la Kılıçdaroğlu-Sav ikilisinin bir anlaşma yaptığı iddialarına dair ne düşünüyordu? Baykal bu konuda çok net konuştu ve bu iddiayı tekzip etti...

Doğan-Kılıçdaroğlu anlaşması iddiaları yalan!

"Böyle bir şeyin olmadığına adım gibi eminim. Böyle bir şeyin olmasına ihtimal dahi yoktur. Doğan grubu bana haksızlık ediyor diye kimse Aydın Doğan'a haksızlık etmesin" dedi Baykal...

"Hilton anlaşması" iddiasının yalan ve iftira olduğu konusunda Baykal'ın tavrı çok net fakat Doğan grubuna ve özellikle Hürriyet gazetesine sitemleri ve soruları devam ediyor Baykal'ın...

Doğan medyası bu komploya itibar etti, fırsatçı davrandı

"Ben 'Doğan grubu bu komploju yapmıştır' demiyorum. Asla bunu söylemiyorum. Bu imal edilmiş, çok profesyonelce hazırlanmış, sonrasında operasyonun başarıya ulaşması için her türlü önlemi alınmış muhtemelen uluslararası ayağı olan siyasi bir komlodur.

Aydın Doğan'ın medyası işte bu komploju itibar etmiştir. Ben Aydın Doğan'a, Doğan grubuna bunu yakıştıramadım. Doğan grubunda manşetler bu komplonun fırsatçılığıyla atılmıştır. Ertuğrul bu süreçte doğru

durmuş olabilir, Aydın Bey kişisel olarak doğru durmuş olabilir. Yine mert tavır gösteren birkaç Doğan grubu yazarı da vardır. Fakat grubun genel manşetleri baştan sona bu komploya alet olmuştur.”

Deniz Baykal, Doğan grubuna dair bu açıklamaları yaptıktan sonra Hürriyet 'in salı günkü yalan manşetine konuyu getirdi ve Aydın Doğan'a, Hürriyet gazetesine ve Enis Berberoğlu'ya çok net sorular sordu...

İşte Baykal'ın o soruları...

Hürriyet niçin yalan yazıyor ve sonra da tekzip etmiyor?

“Milliyet 'e kriminal raporda kişilerin isminin olmadığına dair bilgi gelmiş fakat rapor ellerine ulaşmamış. Milliyet 'teki arkadaşlarla konuştum, rapor elimizde olmadığından arka sayfalarda verdik haberi dediler. Olabilir, kararlarına saygı duyuyorum. Peki, rapor Hürriyet 'in eline ulaşmadığı halde, nasıl oluyor da kriminal rapor ellerinde varmış gibi bir dille böyle itham edici bir manşet atıyorlar? Elleri rapor yok, niçin var gibi yazıyorlar? O resmî raporda “Kimlik tesbit edilememiştir” diyor, niçin bu haberi gizliyorlar, yalan yazıyorlar? Aydın Doğan da, Enis Berberoğlu da “Kargaşaya gelmiş, aradan kaçmış” diyemezler bu konuyla ilgili. Buna asla inanmamı beklemesin ikisi de. Eğer öyleyse Hürriyet 'in sonraki sayısında bu yalanını büyük puntolarla tekzip etmesi gerekir, bakın ben Aydın Doğan'a arkadaşları haksızlık ettiğinde net bir dille konuşuyorum. Niçin Aydın Doğan'ın Hürriyet gazetesi doğru haberi çok küçük ve o da “Baykal'ın avukatları böyle dedi” gibi bir dille, suyu bulandırarak veriyor? Enis Berberoğlu niçin, ne sebeple, ne amaçla böyle yapıyor?”

Baykal'ın Aydın Doğan'a ve Hürriyet gazetesine yönelik soruları böyle... Bu sütunlar herkese açık. Her türlü cevapları da burdan yayımlayabiliriz...

Gelelim şimdi Ertuğrul Özkök ile olan konuşmama... Özkök, bazı konuları özellikle vurgulama ihtiyacı hissetmiş, o sebeple aramış. Lafa şöyle başladı Özkök “Şunu açıkça ifade etmiştim. Aydın Bey'in veya grubumuzun, CHP'nin yeni yöneticileri ile bir anlaşma yaptığı yolundaki ifade, kesinlikle yalandır ve iftiradır.” Sonrasında Özkök şöyle devam etti...

“Aydın Bey'in Kılıçdaroğlu'na açtığı dava hâlâ devam etmiyor. Senin yazından o anlam çıkabilir. Bu dava bitti. Aydın Bey'in Sayın Kılıçdaroğlu ile hayatında bir defa karşılaştığını söyledim ama bu görüşme o dava sırasında olmadı. Ayrıca Aydın Bey, Deniz Bey'in başına gelenlerden dolayı çok üzgündür ve bu üzüntüsünü de kendisine iletmiştir. İstifa etmesi veya etmemesi gerektiği yolunda bir sözü de olmamıştır. O yanlış anlaşılmalı da düzeltmek isterim.”

Hürriyet gazetesinin haberi ile ilgili soruma dair de şöyle bir düzeltme yaptı Ertuğrul Özkök...

“Ben genel yayın yönetmenliği görevinden ayrıldıktan sonra yazışları katına hiç girmedim. Nehrin kenarında oturuyorum ve hayatımdan son derece memnunum. Söylediğim bundan ibarettir. Eski bir genel yayın yönetmeni olarak, arkadaşlarımla yaptığı gazetede bir haberle ilgili yorumda bulunmayı da ahlaki bir davranış olarak görmem. O konuda bir yorumda bulunmuyorum. Ayrıca şunu açıkça ifade edeyim. Gerek Genel Yayın Yönetmeni Enis Berberoğlu'nun, gerekse yazışlarındaki arkadaşlarımla gazetecilik dürüstlüklerini herkesten daha iyi biliyorum.”

Deniz Baykal-Aydın Doğan meselesinde Baykal'ın sorularını çok haklı buluyorum. Yukarıdaki soruların cevaplanması gerekir diye düşünüyorum. Baykal'ı çok seven kimi CHP'liler Doğan medyasının komplo sonrası bir operasyon yaptığına kuvvetle inanıyorlar. Bu inançlarına saygı duyarım fakat bu durum onları Aydın Doğan'a yönelik kontroperasyon yapmaya sevk etmemeli. Aydın Doğan ile Kemal Kılıçdaroğlu-Önder Sav

ikilisinin anlaştığı yönündeki uydurma ve yalan iddialar bu hınç ve öfkeye dayanıyor bence. Aydın Doğan ve Ertuğrul Özkök de o iftira konusunda çok haklı. Deniz Baykal'ın net açıklamasıyla o mesele kapanmış oldu. Fakat Baykal'ın Doğan grubuna yönelik haklı soruları hâlâ yerinde duruyor...

Baykal: Altaylı katmerli yalancı, söyledikleri budalaca

Fatih Altaylı'nın "Baykal, 340 bin dolara yat aldı" iddiasıyla alevlenen tartışma devam ediyor. Altaylı dün "Bizde yalan yok" diye iddiasında ısrar etmeye devam etmiş. Altaylı hiçbir somut kanıt, delil göstermeden yazmaya devam ediyor. "Düşenin dostu olmaz" diye boşuna söylememişler. Fakat Baykal'ın siyasi çizgisine sonuna kadar muhalif olan Taraf , bu zor gününde Deniz Baykal'ın kişilik haklarına sahip çıkmaya devam edecek...

Altaylı'nın iddialarına dair dün Baykal'la konuştuğumda artık Baykal kahkahalarla güler haldeydi ve şu sert açıklamayı yaptı...

"Yalanın bu kadar kuyrukclusuna, katmerlisine pes yani! Bana aracılık ettiğini iddia ettiği Mehmet Tuluay'ı tanımam, etmem, ismini ilk kez duydum. Yat sahibi Nurullah Gezin 1974 yılında İSO Başkanı idi. Ben de o zaman Maliye Bakanı'ydim. Adamı bir daha görmedim, zaten birkaç sene sonra da öldü adam, ne zaman öldüğünü bile tam hatırlamıyorum. Ailesini falan hiç tanımam. Uydurduğu aracının hesaplarını çıkarsın, belgeleri ortaya koysun, kim vermiş bu 340 bin doları? Bulsun çıkarsın belgeleri. Çıkaramaz, çünkü yalan söylüyor. Böyle budalaca birşey ömrümde görmedim. Dayanamayıp gülüyorum. Benim 340 bin dolar nakit param yok, hayatımın hiçbir döneminde de böyle nakit bir param olmadı. Sonra ben bir şey alacaksam açık alırım, böyle kayıtdışı ıvır zıvır şeylere girmem ben. Beni herkes tanır. Bu yalanları kim neresinden uyduruyor da söylüyor, bunlar çok komik ve budalaca. Hem ceza hem tazminat davaları açtım, iddiasını ispat edemeyip gereken cezayı çekecek. Külliye yalan söylüyor."

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sarıgül sahaya iniyor, TDH partileşiyor

Rasim Ozan Kütahyalı 29.05.2010

Bu aralar medya gündeminde Sarıgül'ün partiyi kurmaktan vazgeçtiğine ilişkin haberler çok çıkıyor. Bu haberlere göre Sarıgül mitingleri durdurmuş, partiyi kurmaktan vazgeçmiş. Dahası Sarıgül'ün mümkünse Kılıçdaroğlu ile birleşme arzusunda olduğu da yazılıyor. Bu konuda tüm medyada ortak ses var... Perşembe akşamüzeri Mustafa Sarıgül aradı, son çıkan haberlere dair konuşmamız için evine akşam yemeğine davet etti. Gece *Kanaltürk*'te televizyon programım olmasına rağmen hemen bir vakit yarattım ve Sarıgül'e gittim, evinde kimi kurmayları da vardı... Sarıgül de Baykal gibi son dönemde hakkında çıkan iddialara ilişkin *Taraf*'a özel konuşmayı tercih etmişti...

Hemen konuya girdik, Sarıgül **"Partiyi hazıranda kuruyoruz, bu konuda kararımız kesin"** diye söze girdi... "Yola aynen devam ediyoruz, çıkan haberlerin hepsi asparagas, bunu özellikle belirtiyorum." Sarıgül böyle konuşunca, tüm medyada birden bunların niye çıktığını sordum, ben sordukça Sarıgül **"Ben yola çıktığım zaman geri dönmem, yol arkadaşlarımı yalnız bırakmam. TDH böyle bir kararlılıkla yola çıktı, geri adım da atmıyoruz. Pazar günü Ümraniye'de çok büyük bir miting yapacağız. Mitingler aynen devam edecek.**

Millete verdiğimiz sözümüz var. Bizi yıldırma, kararımızdan döndürmek isteyenler başaramayacaklar” dedi...

Sarıgül: Baronları dinlemem, halkı dinlerim, partiyi kuruyoruz

Anlaşıyor ki Sarıgül’ü parti kurma kararından döndürmek isteyenler var... *“Şimdilik parti kurma, Kılıçdaroğlu rüzgârını kesme, sonrasında bakarsın”* yönünde Sarıgül’e telkinler geliyor. Bu telkinlerin geldiği ana adres de İstanbul sermayesi... Sarıgül Şişli gibi Türkiye’nin en zengin ilçesinin belediye başkanı olduğu için İstanbul sermaye çevreleri ile de yakın vaziyette, fakat politik rotası itibariyle geniş kitlelere seslenen bir dil kullanıyor. “Kılıçdaroğlu operasyonu”nu tam gaz destekleyen İstanbul baronları Sarıgül’ü de parti kurma kararından caydırmak istiyor... Bu izlenimimi kendisiyle paylaştım... Sarıgül’ün cevabı aynen şöyle oldu:

“Baronlar öyle isteyebilir, kendilerince hesap yapabilir fakat biz halka dayanan bir kitle hareketiyiz. Ben baronları dinlemem, halkı dinlerim. Ben halkın içinden bir adamım, ben bir şoförün oğluyum, geldiğim yeri asla unutmam. Anadolu’ya mitinglere gittiğimde benim yanımda böyle insanlar duruyor. Onlara verilmiş sözüm var. Kılıçdaroğlu da kendi yolunda gider, biz merkez partiyiz, biz Özal’ın ruhuna da sahip çıkan bir partiyiz. Klasik CHP tabanından farklı olarak merkez-sağ ve dindar seçmen de bize oy verecek. Tüm il başkanlarıma talimat veriyorum, AKP aleyhine sert sözler etmeyin, çünkü geçtiğimiz iki seçimde Tayyip Bey’i desteklemiş insanlarımız da bize oy verecek. Bingöl’de, Muş’ta, Batman’da, Diyarbakır’da CHP’nin ne oyu var ki ben CHP’den oy çalayım? Güneydoğu mitinglerimizde sokaklar doldu taşı. Özgürlükçü sosyal demokrat bir hareket olan TDH bu ülkede herkese hitap eden bir kitle partisi”

“Baykal’a yapılan alçak bir komplodur”

Sarıgül’le konuşurken geçmişte yarıştığı Deniz Baykal’ın son yaşadıklarına dair de fikrini sordum. Sarıgül belki birçoklarını şaşırtacak, çok farklı, Baykal’a yapılan kalleşliğin karşısına dikilen bir tavır sergiledi...

“Deniz Bey’e yapılan alçak bir komplo olarak değerlendiriyorum, bu konuda tavrım çok net. Taraf’ın bu konudaki tavrını da çok doğru buluyorum. Deniz Bey benim siyasi rakibimdi, fikirlerimiz, vizyonumuz farklıydı. Dürüstçe kurultayda Baykal’la yarıştım ben ve 102 oyla kaybettim. Fakat vicdani ve ahlaki olarak Deniz Bey’e bu yapılanın karşındayım, o komplo kaseti sonrası benim hakkımda yakın adamlarının söylediklerini de unuttum. Orada bana ayıp ettiler, fakat üzerinde durmuyorum o meselenin. Bu zor gününde Baykal’ın yanında olmak mertliğin, yiğitliğin gereğidir. Deniz Bey arkadan hançerlenmiştir, arkadan vurulmuştur. Deniz Bey’e pusu kurulmuştur. Demokratik siyaset böyle yapılmaz. Fikirlerinizi, politikalarınızı ortaya koyarsınız ve aslanlar gibi mücadele edersiniz. Böyle komplolar, kalleşlikler siyasetin dengesini bozar. Bu zor günlerinde Deniz Bey’in benden de bir isteği, ricası olursa burada hazırım. Bizim kitabımızda arkadan vurmamak yazmaz, tam aksine arkadan vurulanın yanında oluruz.”

Fatih Altaylı: Esas Baykal yalan söylüyor

Deniz Baykal'ın 340 bin dolara tekne aldığı iddialarını dillendiren Fatih Altaylı ile dün konuştuk... Altaylı hiç geri adım atmıyor, yazdıklarım doğru demeye devam ediyor. Ben kendisine "belge gösterebilecek misin, Baykal dava açtı, ne yapacaksın" diye sordum... O da **"Haftaya Gezgin ailesinden bu satışla ilgili açıklamalar olacak. Baykal sana Nurullah Gezgin dışında aileyi tanımam demiş. Bilakis Nurullah Bey'in kızı Meral Gezgin Eriş'i çok çok yakın tanır Baykal. Esas kendisi yalan söylüyor. Mehmet Tuluay'ı tanımayabilir, o profesyonel aracı bu konuda. Bu parayı elden verdi Baykal. Bu şirketin hesaplarına bu para geçti. Sana da soruyorum, niye Gezgin ailesi 'Fatih Altaylı yalan söylüyor' demiyor, açıklama yapmıyor. Vergiden kaçırmak için elden nakit ödenmiş para, oysa beş bin doların üstündeki harcamaları banka aracılığıyla yapmak zorundasın. Baykal bundan telaşlanıyor. Haftaya kimi açıklamalar yapılacak, ortalık daha da karışacak"** diyor...

Ben Altaylı'ya kendisinin işletildiği, bir yat sahibinin kendisini kandırdığı yolundaki iddiaları da sordum. Özellikle Karamahmet medyasında ama esasen de *gazeteciler.com*'dan alınmak üzere böyle haberler çıkmıştı. **"Bunlar tamamen uydurma, o yat sahibi çocuğu Yahudi yapmışlar, alakası yok, 41 yıldır tanırım ben o çocuğu, kimse beni işletmedi. Murat Bardakçı'nın kuzeni de bu 340 bin dolarlı satış işleminin şahitlerinden. Daha bu konuda şahitler haftaya çıkacak, göreceksin"** diye cevap verdi... Altaylı'nın bu konuda belgeleri, şahitleri var mı, bakalım haftaya göreceğiz...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olca Baykal'ın isyanı

Rasim Ozan Kütahtyalı 30.05.2010

Olca Baykal bu olanlarla ilgili ilk kez ve sadece Taraf 'a konuştu... Şu an Batman'dayım, Özgür-Eğitim Sen'in davetlisi olarak bir konuşma yapacağım birazdan. Fakat sizlere Batman'dan değil yine Baykal'dan bahsedeceğim, ama bu sefer bana konuşan Deniz Baykal değil uzun zamandır hiçbir yere konuşmayan Olca Baykal... Deniz Baykal'ın eşi Olca Hanım hiçbir konuda hiçbir şekilde konuşmamasıyla bilinen bir kişi. Fakat Baykal'a dair son çıkan haberler, özellikle de "Baykal, 340 bin dolara yat aldı" gibi laflar, Altaylı'nın dün bana yaptığı iddiasında ısrar eden açıklamalar ve Doğan medyasının tavrı Olca Hanım'ı bir isyan noktasına getirmiş... O sebeple bu konular etrafında ilk kez açıklamalar yaptı, ilk kez Taraf 'a konuştu Olca Baykal...

Olca Hanım Fatih Altaylı'ya dair söze başladı. "O adam baştan sona yalan söylüyor. Tepeden tırnağa yalan söylüyor. Biz Nurullah Gezgin'i 1974 yılından beri görmedik, ailesini de tanımıyoruz." Tam bu noktada ben Altaylı'nın son derece değişik imalar içeren "Deniz Bey, Meral Gezgin'i çok çok iyi tanır" açıklamasını hatırlatıyorum...

"Yine yalan söylüyor. Ancak Deniz Dışişleri Bakanı'yken bu hanım bir sivil toplum kurumunun başındaydı, o süreçte birkaç kez karşılaşmıştı. Hele Tuluay mı ne, onu hiç hiç tanımıyoruz. Bu kişinin (F.A.) Deniz'e özel bir hıncı var, niye böyle, anlayabilmiş değilim. Geçmişte de Antalya'da büyük arazilerimiz olduğu yönünde baştan sona yalan haberler yazdı, ispatlayamadı ve tazminat ödemeye mahkûm oldu. Bu sefer de öyle olacak. Bizim neyimiz varsa ortada, yaşantımız ortada. Hani nasıl ödenmiş bu para, kanıtı yok, belgesi yok. Bu kişi ayıp nedir, insaf nedir hiç mi bilmiyor, hakikaten merak ediyorum. Hiç mi utanması yok, nasıl böyle pervasızca, fütursuzca yalan söylüyor? Deniz size de açıkladı. Bizlerin hiçbir zaman nakit 340 bin dolar parası olmadı."

Olca Hanım'ın bu sözü üzerine Altaylı'nın bana söylediği ama dün yazmadığım "Baykal'ın borsada, banka hesaplarında ne paraları var hepsini biliyoruz" sözünü hatırlatıyorum. Olca Hanım şöyle cevap veriyor... "Çıkarsın o banka hesaplarını, borsa bilgilerini. Artık teknoloji ilerledi. Her şeyimizi araştırabilirler, bulsunlar getirsinler. Yalan bunlar. Bakın sonra artık telefon dökümleri, bilgisayar dökümleri de istendiği an çıkarılabilir. Sizin aracılığınızla rica ediyorum lütfen hepsi çıkarılsın. Deniz bir kez bile bu hiç tanımadığımız insanlarla görüşmüş mü? Temas kurmuş mu? Bir görüşmeye, bir konuşmaya rastlayamazlar. Bütün bunlara gerçekten çok üzülüyorum."

Olca Hanım o kadar içten bir ses tonuyla konuşuyordu ki, şahsen ben de çok etkilendim. Çok haklı, kalbinin derinliklerinden gelen bir isyanı vardı Olca Baykal'ın. Zaten o sahici isyan duygusuyla ilk kez bu kadar açık konuşuyordu, tutamıyordu kendini... Sonra söz Doğan medyasının tavrına ve Hürriyet'in malum manşetine geldi...

"Bize yakın olanlar, bir anda döndüler"

"O manşet, o yalan haber Deniz'i çok üzdü. Teknoloji ürünü montaj olan kaset gerçekmiş gibi, kişiler tesbit olunmuş gibi sundular. Oysa rapor da oradaki kimlikler tesbit olunamıyor diyor. Ben siyasi konularda hiç konuşmam, bir yorum yapmam ama aile onurumuza saldıran bu yalan haberler hepimizi çok üzüyor. Bir anda bombardıman gibi bu yalan haberler çoğaldı. Hem de bize yakın olduğunu söyleyenler yapıyor bunu. Bir anda döndüler. Ben de çok üzülüyorum bu duruma."

Tam bu noktada acar bir gazeteci "E peki bu ilişki yok mu, yalan mı bunlar Olca Hanım" diye sorardı herhalde, ama ben soramıyorum, dilim gitmiyor. Olca Hanım'ın bu haklı isyanı beni sadece dinlemeye sevk ediyor. O soruyu ayıp addediyorum, soramıyorum, yüzüm kızarıyor çünkü... Ama tam ben soramazken Olca Hanım şöyle konuşuyor...

"Böyle yalan şeylere, tertip şeylere açıklama yapmak bile zül geliyor bize, işte rapor, gerçekleri söylüyor, bunları maksatlı olarak yapıyorlar. Çok ayıp bunlar."

Olca Baykal'a sonuna kadar katılıyorum. Gerçekten çok ayıp... Bu kalleş komplonun içeriğine dair konuşmayı ilk günden beri reddediyoruz biz. Bu kalleşliği yapanlar zaten bize içeriği konuşturmak istiyorlar. Doğruydu, değildi diye konuşmak bile ayıp hakikaten. Gerçekten artık Baykal ailesine yönelen yalan haberler, bu psikolojik operasyon bitsin... Gerçekten yeter artık...

Ertuğrul Özkök, bana Fehmi Kuru hakkında ne dedi

Geçenlerde Ertuğrul Özkök'le bayağı uzun konuşmuştuk, hatırlarsınız... Orada medyaya dair de epey şey konuştuk ama ben onları yazmadım. Fehmi Kuru ismi o sohbette en çok geçen isimdi. Bu gece 23.30'da Cine5'te konuşumuz Fehmi Kuru. Özkök'le konuştuklarımızı tek tek Kuru'ya aktaracağım bugün canlı yayında... Bakalım tüm bu medya meselelerine dair, Özkök'ün söylediklerine dair Fehmi Kuru neler diyecek... Bu gece 23.30'da Cine5'te...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşir Atalay söz verdi... 'Haziranda taş atan çocuklar serbest kalacak!'

Rasim Ozan Kütahyalı 31.05.2010

Batman'dayım... Cumartesi Özgür Eğitim-Sen'in toplantısında akademisyen Vahap Coşkun ile beraber konuştuk. AK Parti'den iki milletvekili de dinleyicilerdendi. Sözlerime önce baştan aşağı yanlış bir iş olan KCK operasyonu dolayısıyla içeride olan Batman Belediye Başkanı dostum Necdet Atalay'dan bahsederek başladım... Aynı şekilde Batman'da çok sayıda TMK mağduru da var. Çocuk yaşta birçok insanımız içerde. Batman Başsavcısı bu konuda pek aktif. Konuştuğum Batman Baro Başkanı Yusuf Tanrısever "OHAL döneminde bile böyle bir başsavcı görmedik" diyor... Böyle başsavcıların yaptıklarını duyunca insan 12 Eylül Anayasa Referandumu'nun ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anlıyor. Her vicdanlı insan bu referanduma evet demek zorunda bence...

Öte yandan BDP'lilerin özellikle gençlerin hükümete çok da eleştirisi var. Bir kısmı haklı bunların. Fakat bir genç çıkıp "Bizim için İlker Başbuğ'la Tayyip Erdoğan'ın bir farkı yoktur. İkisi de aynı zihniyet" deyince, bir başkası da çıkıp "Kürt sorununda durum hiç bu kadar kötü olmamıştı. En zalim dönemi yaşıyoruz" diye konuşunca artık dayanamadım; "İnsaf edin" dedim. "1992'de durum daha mı iyiydi?" Bir kısım dinleyici "Evet, daha iyiydi" falan deyince. Birçok BDP'li de dâhil artık isyan etti. Kürt meselesinde hem AKP'nin hem BDP'nin birbirine saldırmaya yönelen küçük siyasetler içinde olması bu ülkenin barış sürecini durduruyor. Tüm konuşmamda bunu çok vurguladım...

Dün ise sabahtan İçişleri Bakanı Beşir Atalay Batman'a geldi. Beşir Atalay'la epey konuştuk, *Taraf'a* açıklamalar yaptı İçişleri Bakanı... Onları birazdan yazacağım. Fakat önce Atalay'ın Muğla'da katledilen Kürt genci Şerzan'ın taziye çadırına ziyaretini anlatayım. Geçenlerde Emre Uslu da yazdı. Şerzan'ın babası inanılmaz sağduyulu ve bilge bir açıklama yapmıştı, oğlunun katledilmesinin ardından. İçişleri Bakanı'nın da özel olarak taziye ziyaretine gitmesi de çok anlamlıydı. Bakan bey bu cinayet dolayısıyla tutuklamaların olduğunu, hatta bir polisin de şu an içerde olduğunu söyledi. Acılı baba **"Bu sizin sorumluluğunuzda Sayın Bakan, lütfen oğlumun katillerini bulun. Benim oğlum çok sessiz, sakın bir çocuktı. Sırf ismi yüzünden ayrımcılık gördü, düşmanlık gördü. Öldürülmesinde bile isminin kendini belli eder biçimde bir Kürt ismi olmasının payı var. Muğla'yı Ergenekon gibi karanlık güçler karıştırdı"** dedi. Atalay sakince dinledi **"Sonuna kadar üstüne gideceğiz"** dedi... Şerzan'ın babası, annesi ve dayısına ben de başsağlığı diledim. Babası **"Sizi okuyoruz, her perşembe de TV'de izliyoruz. *Taraf*'ı seviyoruz, burada çok okunuyor. Ama niye benim oğlumun öldürülmesine çok yer vermediniz, çok üstünde durmadınız, sizlere kırgınım"** dedi. Etraftaki Batmanlılar da bir yandan *Taraf*'ı övdüler, bir yandan da Şerzan'ın katli konusunu daha çok gündeme getirmemiz noktasında sitem ettiler...

Beşir Atalay'la konuşmam sırasında ilk olarak TMK mağduru çocuklar meselesini sordum... Beşir Hoca **"O zaman sana müjdeli haberi vereyim. 1 temmuzdan önce inşallah TMK ile ilgili yasayı çıkaracağız. Bu sorunu halletmek konusunda kararlıyız"** dedi. **Bu yasa çıkınca kamuoyunda "Taş atan çocuklar" olarak bilen çocuklarla ilgili davalar düşecek ve tüm bu çocuklar serbest kalacak... Beşir Hoca bu konuda kesin konuştu ve söz verdi...**

Ardından önce AK Parti Batman İl Teşkilatı'na, sonra da Batman'lı sivil toplum temsilcilerine konuşurken benim çok önemsedğim birkaç noktanın altını çizdi... **"Bir köyümüzde, bir kasabamızda oranın çoğunluğu oranın ismini değiştirmek istiyorsa, orijinal adını yeniden koymak istiyorsa başvuracak ve anında gereken yapılacak"** dedi... **"Bu konuda tüm yurttaşlarımız rahat olmalı, başvurmaktan çekinmemeli, eğer devlet görevlilerinden sorun çıkaran olursa müdahale etmeli. Senin buna hakkın yok demeli. Ben tüm kamu yöneticilerimize gereken talimatı verdim."** Bakanın bu sözleri çok alkışlandı. Beşir Hoca'ya konuşmasının ardından Kürtçe tabela asabilmek noktasında da bu durumun geçerli olup olmadığını sordum... **"O konuda da bir sorun olmamalı. İşin hukuki kısmını ben bilemem. Yanlış bir açıklama yapmak istemem ama o konuda da sorun yok. Bakın ayrıca cezaevlerinin yönetmeliğini de değiştirdik Rasim Bey, her türlü dil serbest artık. Yayla yasaklarını kaldırdık. Sözlü propaganda noktasında da özgürleşme sağladık. Uygulamadan kaynaklanan sorunlar var ama tüm kamu yöneticilerini sürekli uyarıyorum. Alışkanlıklar kolay kırılmıyor ama kırılacak"** dedi...

Anayasa değişikliği meselesini sorduğum zaman da çok ilginç ve tartışılacak bir cevap verdi Beşir Hoca... "Cumhurbaşkanının seçimle gelmesi referandumunun olduğu gün büyük bir terör olayı olmuştu, hatırlarsın (Dağlica baskını kastediyor –R.O.K.). Bu asla tesadüf değildi. Zaten ne zaman demokratikleşme gündeme gelse böyle terör olayları artar, bir şeyler çıkar. İşte 2008'de kapatma davası açıldı. Şimdi de bu yaz terör noktasında kimi hareketlenmeler duyuyoruz. 12 Eylül referandumuna giderken de statüko güçleri boş durmayacak gibi. CHP, MHP ve BDP statükonun üç atlısı olarak ittifak içinde."

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İsrail'i de Tayyip Erdoğan kurtaracak!

Rasim Ozan Kütahyalı 02.06.2010

Şu an İsrail halkının huzurunun ve güvenliğinin en önemli sigortası Recep Tayyip Erdoğan'dır... Evet, kesinlikle buna inanıyorum. Savaş halini ve psikolojisini sürekli yaşayan, sürekli öldürüleceğini zanneden, sürekli bir yerlerden Kassam füzesi, başka bir yerden intihar bombacısı çıkacağını düşünen bir halk İsraililer... İsrail'in en liberalinde, kendi hükümetine en eleştirel bakanında bile bu paranoya hali mevcut. İsrail derin yapılanmasının operasyonel propaganda aygıtları, dışarıda olduğu kadar içeride de çalışıyor. Huzurun, güvenliğin ve barışın bir türlü kalıcı hale gelememesinden ötürü İsrail nitelikli nüfusunu sürekli dışarıya göç veriyor. Ciddi beyinler, ciddi yetenekler İsrail'den gidiyor. Bu savaş, şiddet ve manyaklık atmosferinden beslenen bir garip sınıf İsrail toplumunda egemen hale geliyor...

İşte egemen hale gelen bu sınıfın hem ahmak hem alçak zihniyeti, bir insani yardım gemisine bile saldırebiliyor. Bu saldırı küçük bir azınlık hariç toplumun çoğunluğu tarafından meşru bulunabiliyor... Bundan daha öte bir manyaklık, bundan daha öte bir zavallılık yok. İsrail devlet aygıtı 62 yıllık tarihinin psikolojik olarak en zayıf ânında şu an. Bu özgüvensiz ve acınası ruh halini "alçak koltuk krizi"nde de yaşamıştık. O durum sadece komiklikti, bu ise o özgüvensiz ruh halinden kaynaklanan kontrolsüz bir gaddarlığa yol açtı. İsrail derin yapılanması en iyi bildiği iş olan "psikolojik propaganda operasyonları" konusunda da ciddi biçimde çuvallanmış halde... Dünya kamuoyunu, uluslararası karasularındaki bir insani yardım gemisine havadan indirme yapan

askerlere saldırıldığına ikna etmeye çalışıyor İsrail propaganda makinesi! İsrail devleti, bir üçüncü dünya devleti gibi sadece kendi halkına psikolojik operasyon yapabilen bir devlete doğru dönüşüyor adım adım...

İsrail lobisi denen şey her zaman anaakım medyada çok etkili oldu, hâlâ da etkili ama bu lobinin önemli bir kısmı İsrail'in çıkarlarının Lieberman, Ayalon gibi aşırı-sağcı delilerin zihniyetiyle savunulmayacağını görüyor artık. ABD'deki İsrail lobisinin resmî kuruluşu AIPEC'e alternatif olarak JSTREET diye liberal Yahudilerin oluşturduğu bir lobi kuruluşu daha var artık bu ülkede. JSTREET'in amacı ne olursa olsun İsrail hükümetini savunmak değil, İsrail halkının huzurunu, güvenliğini, barışını ve refahını, gerektiği yerde İsrail hükümet politikalarını eleştirerek savunmak.

İşte bu noktada başta söylediğimi yeniden söylüyorum... **Tayyip Erdoğan İsrail halkının huzur ve güvenliği için, o toprakların barışa kavuşması için uğraşan en önemli siyasi liderdir. Hamas başta olmak üzere tüm İslam dünyasının muhalefetine absorbe eden, bu muhalefeti doğru ve ahlaklı bir çizgiye yönelten adam Tayyip Erdoğan'dır. Erdoğan'ın İran adımı da, Hamas adımı da bu iki aktörü uluslararası sistemin içine sokmak için yapılabilecek en isabetli iştir.** Tayyip Erdoğan'ın hem Arap hem de İslam dünyasında büyük bir psikolojik gücü var şu an. İsrail'in sağcı çevreleri Erdoğan'ı ve Davutoğlu'yu antisemitizmle suçluyor sürekli. **Tam aksine İsrail'e yönelen muhalefet hislerinin bir insanlık suçu olan antisemitizme evrilmesini önleyen ana aktör Tayyip Erdoğan'dır şu anda. Tam aksine İsrail derin yapılanması Erdoğan'ın bir Hüsnü Mahalli ya da İbrahim Karagül gibi radikal hareket etmesini çok istiyor. Ama Erdoğan, Mahalli ya da Karagül gibi yüzmilyonlarca insanın radikal muhalefet hislerini makul, mantıklı ve ahlaklı yola sokan tek siyasi aktör...** Hatta Erdoğan'ın bu kadar popülerleşmesi, uluslararası camiada fenomenleşmesi çatışma ortamından beslenen birçok Arap aktörü de huzursuz eden bir şey...

Tayyip Erdoğan'ın liderliği ve Davutoğlu doktrini bu bölgeye kalıcı bir barış ortamını getirebilir. Başka bir yaklaşımla barış gelmez. Aksi halde bu güvensizlik, huzursuzluk ve savaş ortamı böyle sürmeye devam eder. Filistinliler devlet terörü altında zulüm görmeye, İsrail de her geçen yıl daha da zayıflayan paranoyak bir ülke olmaya devam eder... Bu gerçek görülmezse bölgemiz çok şey kaybedecek...

Fakat iç meselelerimiz açısından da Tayyip Erdoğan'ın görmesi gereken başka bir şey var... Biz, Kürt meselemizi çözmedikçe dışarıda böyle büyük barış projelerini uygulayamayız. Ahmet Davutoğlu yıllardır özlenen bir dış politika yaklaşımı oluşturdu. Ama iç politikada böyle özenli bir doktrinimiz yok. İsrail'in bu manyaklığı yaptığı gün İskenderun'a da başka bir operasyon yapılıyor ve yedi gencimiz daha şehit oluyor...

İsrail derin yapılanması, Türk derin yapılanması ve PKK içerde yeni operasyonlara hazırlanıyorlar. Uyanık olmak gerekiyor... Bu bağlamda Baykal'ın çok yakın bir adamı bana "Baykal'ı bitirme operasyonu"na dair Baykal'a gelen kimi bilgileri "off the record" olarak anlatmıştı. Ben de Baykal'ın yakın adamlarından olan bu kişiye verdiğim söze uyuyor ve bana söylediklerini anlatıyorum... Ama siz anlamışsınızdır...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baykalcı mı oldum

Rasim Ozan Kütahyalı 05.06.2010

Deniz Baykal'a kurulan kalleş komplo sonrası benim ve *Taraf*'in tavrına yönelik çok sayıda eleştiri var...

Bu noktada bir türlü anlaşılacak istenmeyen şey siyasi olanla insani olan ayrımıdır.

Taraf, Baykal'ın siyasi çizgisine her zaman tabandan muhalif oldu, hatta Baykal, Sevilay Yükselir'in belirttiği gibi kimi zaman bu gazeteye belaltı vuruşlar da yaptı, fakat bu durum bizlerin "*Düşene bir tekme de biz vuralım*" alçaklığına düşmemizi meşrulaştıramazdı...

Baykal bir pusu operasyonu ile düşürülmüştü ve daha dün Baykal'a yaltaklananlar bugün kallesiz yöntemlerle Baykal'a saldırmaya başlamıştı, Baykal'a medyada da kimse sahip çıkmıyordu. Baykal hakkında söylenen yalanlar, atılan iftiralar yapanın yanında kâr kalıyordu...

İşte burada vicdani duyarlılık devreye girdi ve ben Baykal'ın cevap hakkını kullanması için o süre boyunca bir "Baykal muhabiri" gibi çalıştım. Gazete içinde bunun esprisini de bol bol yaptık, *Taraf* herkesin sırtını döndüğü Baykal'ın açıklamalarını bu zor gününde hep sürmanşetten gördü...

Bunların hiçbiri "siyasi" açıklamalar değildi, Baykal'a dair söylenen yalanlara Baykal'ın cevaplarından ibaretti. Taraf'ın tavrı insani ve vicdani bir tavidir...

Altı ay önce Baykal'a yaltaklanan, Baykal'ın da ödül olarak uçağına aldığı kimi ex-İslamcı itirafçılar bir anda kallesiz kaset komplosuyla birlikte Baykal'ı satmıştı çünkü. Oysa bu kaset işlerinden kendilerinin de başına ne geleceği hiç belli değildi...

Ama merak edilmesin o gün geldiğinde *Taraf*, yakın çevresi tarafından satılacak olan her mağdurun yanında olacaktır. Bu kişilerin "itirafçılık"tan geçinmesi o kişilere bu gazetenin sahip çıkmasını asla engellemez. Bu bir ilke meselesidir...

Ertuğrul Özkök "Gizli Müslüman" mı

Geçtiğimiz çarşamba yakın arkadaşım ünlü oyuncu Sema Öztürk çok ısrar etti, ben de yanıma Merve'yi de aldım ve hep beraber *Hürriyet*'in Altın Kelebek ödüllerine gittik.

Kokteyl alanında önce şov dünyasındaki tanıdıklarla hoşbeş ettik, sonra "Nehir kenarındaki adam"ı gördüm, hemen sohbet etmeye başladık.

Laf önce *Cine5*'teki Fehmi Kuru ile olan programdan açıldı; "*Fehmi ile beni birbirimize düşürmek mi istiyorsun, ben Fehmi'yi seviyorum*" dedi Özkök.

Ben de "*O da seni seviyor abi, 'Özkök keşke Hürriyet'in başında kalsaydı' diyor. Sonra 'O'nu at, beni al' diye bir yazı dahi yazmadığını söylüyor*" dedim. Özkök de "*Beni al demese bile 'O'nu at' diye yazılar yazdı, basın tarihinde hayırla anılmayacak o yazılar*" dedi.

Ben de Fehmi Kuru'nun Özkök'ün Rodos adasındaki "namaz kılma performansı"nın çok beğendiğini söyledim. Kelebek ödüllerine gittiğimiz gün Fehmi Kuru ile ben, Ahmet Kekeç ve Salih Tuna öğlende Papermoon'a yemeğe gitmiştik. O yemekte "*Bana küçükten beri camiye gitmedim diyordu ama öyle huşu içinde kıldı ki sanki yıllardır düzenli namaz kılıyor gibiydi*" demişti Kuru...

Bunun üstüne "*Bizi ne zannediyor bunlar, biz de manevi değerlere bağlı insanlarız*" dedi Özkök. Acaba Özkök'ün "Ganj Nehri'nin kenarında Budist" olmadan önce "Ayamama Deresi'nin kenarında Müslüman" olduğu bir dönem de var mıydı?

Altın Kelebek ödülleri yine her seneki eyyamcılıkla "Körler sağırılar birbirini ağırlar" şeklinde verildi, herkes son magazin dedikodularını fısıldaştı, tüm kadınlar birbirinin kıyafetini çekiştirdi. Fakat **benim aklımda deminki o**

“manevi soru” kalmıştı. Özkök herkesten gizleyerek Ayamama Deresi’ne bakan odasında uzun yıllar huşu içinde namaz mı kılmıştı?

“Fehmi Abi kompleksi”nin sebebi

Altın Kelebek gecesinde yaklaşık 1823 kez “Fehmi Abi yazıları” yazmış olan, tüm tıp dünyası tarafından kendisine “Fehmi Abi obsesyonu” teşhisi konmuş olan Ahmet Hakan’la da karşılaştım...

Çok kısa konuşmamız bitip tam ayrılırken, omzuma elini atıp “*Geçir bakalım, geçirmeye devam et*” dedi...

Oysa çok yakın zamanda Baykal vesilesiyle kendisi geçirmiş, ben de bir şey yazmamıştım. Geçirmemi istediği için ben de yukarıda kendisine okkalı biçimde geçirdim. Oradan okuyabilir...

Bu arada yukarıda bahsettiğim öğle yemeği sırasında masamıza gelen, Papermoon’da herkesin tanıdığı “Doktor”dan Fehmi Kuru’nun 15 yıldır Papermoon’un müdavimi olduğunu öğrendim, hatta Ahmet’i elinden tutup ilk Papermoon’a getiren, usul erkân öğretene de “Fehmi Abi”siydi. Oysa kendisi “*Fehmi Abi sen bana özeniyorsun, sen benim yerimde olmak istiyorsun, Papermoon’a o yüzden gidiyorsun*” gibi şeyler yazmıştı...

“Papermoon’a gitmek, bir yerlerde görünmek” olgusunu bu kadar önemsemenin uzman biri tarafından ayrı bir psikanalitik tahlili yapılmalı fakat en azından ben Ahmet’teki bu “Fehmi Abi kompleksi”nin sebebini biraz öğrenmiş oldum o öğle yemeği vesilesiyle...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AK Parti-Fethullah Gülen meselesi

Rasim Ozan Kütahyalı 08.06.2010

Pazar gecesine Fehmi-Nebahat Kuru çiftinin Beykoz’daki evinde bir davet vardı... İçişleri Bakanı Beşir Atalay ve yakın ekibi, *Sabah* Gazetesi Başyazarı Mehmet Barlas ve eşi yazar Canan Barlas, Çalık Medya Grup CEO’su Serhat Albayrak ve yardımcısı Haluk Çimen, *Star* ve *Yeni Şafak*’ın Genel Yayın Yönetmenleri Mustafa Karaalioğlu ve Yusuf Ziya Cömert, yazarlar Ahmet Kekeç, Hasan Bülent Kahraman, Salih Tuna, Fuat Keyman, Derya Sazak, Elif Çakır, Mehmet Şeker, Mehmet Kamış, televizyoncular Gürkan Zengin, Erhan Çelik ve birçok seçkin davetli de ordaydı...

Haliyle o gün en çok konuşulan konu Fethullah Gülen’in açıklamalarıydı... Hem İçişleri Bakanı hem de medya dünyasında önemli pozisyonlarda olan isimlerle bu meseleyi konuştum, kimi zaman özel olarak teke tek konuştuk, kimi zaman da genel ve herkesin duyacağı şekilde yorumlar yapıldı...

Öncelikle kendi adıma şunu söylemeliyim... **Wall Street Journal haberi birebir okunduğunda orada Fethullah Gülen tarafından yapılmış olarak takdim edilen açıklamaları doğru kabul edeceksek, o açıklamalar yanlıştır. Fethullah Gülen yanlış konuşmuştur, ılımlılık ve sağduyu mesajı böyle verilemez.** Ben *WSJ* haberinde ifade edilen cümleleri isabetli bulmuyorum, üstelik İHH İsrail’den izin almak, İsrail’le uzlaşarak Gazze’ye ulaşmak için sonuna kadar başvurmuş bir kurum. Bütün yollar tükendikten sonra İHH bu yolculuğa çıkmıştır. Orada İsrail’in egemenliğine bir meydan okuma, bir meşru otoriteye başkaldırma da yoktur. Uluslararası karasuları İsrail’in otoritesi altında değil. Esas meşru otoriteye, uluslararası hukuka

başkaldıran İsrail’dir. Fakat elbette İHH İsrail hukuksuzluğuna başkaldırmıştır ve iyi ki de öyle yapmıştır. Vicdan, adalet ve hakkaniyet adına çok doğru bir iş yapmıştır. Bana göre Fethullah Gülen’in de bu girişimi ve hareketi desteklemesi gerekiyor...

Fakat öte yandan Gülen’e yakın isimler *WSJ*’nin haberi çarpıtarak verdiğini söylüyorlar, 25 soruluk bir röportajın provokatif amaçla cimbızlandığını belirtiyorlar. Gülen’in yaklaşımının sunulduğu gibi olmadığını söyleyerek, *WSJ*’de yazarları tevil yoluna gidiyorlar. *WSJ* dış politikada külliyen İsrail yandaşı bir gazete. Bu konuda her türlü küstahlığı, çarpıtmayı ve kışkırtmayı yapabilecek tıyneteye sahip bir gazete. Belki bu konuda Fethullah Gülen daha net dille başka bir yayın organına yazılı açıklama yapabilir...

Gülen’in ve hareketinin yayın organlarının bu kanlı baskın sonrası diplomatik ilişkileri bitirmeden, savaş tamamları çılmadan ama İsrail devlet terörüne de net tavır konarak akıllı ve ılımlı bir yolda gidilmesi yönündeki kanaati isabetlidir bence de. Zaten AK Parti hükümetinin tavrı da bu yöndedir. Gülen hareketinin sivil alanda, AK Parti’nin siyasi alanda “Dünya sisteminden kopmadan kendi idealleri doğrultusunda davranmak” tavrı birebir örtüşüyor. Bence de hem Türkiye’deki dindarlar açısından, hem İslam dünyasındaki sivil ve siyasi hareketler açısından da doğru tavır budur. **Fethullah Gülen ve Tayyip Erdoğan İslam dünyasının geleceği, huzuru, özgürlüğü ve refahı açısından da en doğru rol-model olan iki insandır... Ülkemiz de kritik bir süreçten geçiyor, kimileri bu süreçte Gülen hareketi ve AK Parti arasında bir nifak oluşturabilmeyi dört gözle bekliyor. İsrail derin yapılanması da, Ergenekon yapılanması da bunu istiyor... Türkiye’deki vicdan ittifakı cephesinin bu oyunlara gelmemesi gerekiyor...**

Fehmi Kuru’nun evindeki hava da bu yöneydi... Bir yandan yazılmamak kaydıyla olan özel konuşmalarda birçok isim Gülen’e karşı burukluğunu belirtiyordu, bir kısmı şaşırmıştı. Burukluğunu ve sitemlerini anlatanların bir kısmı Gülen’den çok içten biçimde “Hocaefendi” diye bahsetmeye devam ediyordu, çünkü Gülen’le manevi gönül bağları vardı. Öte yandan kimi isimler Gülen’i eleştirmeye çekindiklerini de ifade ettiler... **“Eskiden böyle değildi, Gülen’e dair daha rahat yazılıyordu, şimdi herkes söyleyeceğini yutuyor”** dedi bir davetli, **“Gülen’in geçmişte de buna benzer çıkışları oldu”** diyerek birkaç örnek verdi... Buradaki “çekinti” Türkiye’nin çıkarını düşünerek olan bir çekinti de değil, bildiğiniz korkuya benzer “Acaba başıma bir şey gelir mi?” duygusuyla karışık bir çekintiydi bu... İslami kesim içinde bile Fethullah Gülen ve hareketine dair bu hisler yükselmeye başladıysa durum iyi değil demektir. Gülen’e dair ulusalcılar tarafından uydurulmuş şehir efsanelerinden İslami kesimde de kimilerinin fazla etkilendiğini düşünüyorum. Bu hisler bana göre paranoyakça... Bu hissiyattan ne Fethullah Gülen ne de gönüllüler hareketi memnun olur, olabilir. Buna eminim... Sevgi ve hoşgörü merkezli bir hareket, kendine çok yakın ideallere sahip kimi insanlar tarafından bile çekinti ve korkuyla anılıyorsa, burada durup düşünmek gerekir... **Bugün bir yandan Ergenekon’un tezgâhlarına karşı vicdan ittifakı olarak hareket edilmeye devam edilmeli ama bir yandan da bu vicdan ittifakı ilkesi gözetilerek dileyen dilediği eleştirel manşeti atabilmeli, yazıyı yazabilmeli... Öbür türlü karnından konuşmalar, içinden geçeni saklamalar artıyor, bu gelecek için de olumlu bir şey değil...**

Bu davetten izlenimlere, Gülen-AKP meselesine ve kimi isimlerin açıklamalarına yarın devam edeceğim...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

‘MOSSAD ajanı bana kendileri için çalışan Türk gazetecileri açıkladı’

İHH Genel Başkanı Bülent Yıldırım *Taraf'a* konuştu...

Dünkü "AK Parti-Fethullah Gülen meselesi" yazım üzerine Fethullah Gülen'e çok çok yakın olan isimlerden biri beni aradı. Uzun uzun konuştuk... Fakat o konuyu yarına bırakıyorum. Bugün için yazmam gereken daha acil bir mesele var...

Merkez medyada İsrail'in kanlı baskınından sonra oluşan "insani hava" yavaş yavaş dağılmaya başladı. İHH'ya yönelik tersinden psikolojik harp yapmaya başladı merkez medya...

"Ağlayan İsrail komandoları fotoğraflarını İHH sızdırdı", "İHH özellikle bu fotoğrafları basına verdi, İsrail'in gemideki fotoğrafları kendi savunması için kullanacağını bile bile İHH bunu yaptı" gibi iddiaları tekrarlayarak kamuoyunu İHH aleyhine döndürmeye çalışıyor kimileri...

Bunun üzerine ben de İHH Genel Başkanı Bülent Yıldırım'la konuştum... Yıldırım, geçtiğimiz pazar *Cine5'*teki "Derin Mevzu" programında da konuğumuzdu. Orada da son derece ılımlı, sağduyulu bir dille adaletli ve vicdanlı konuştu Yıldırım. Şu an İsrail'in en çok istediği şey İHH'nın, Yıldırım'ın ve genel olarak İslami camianın tavrının radikalleşmesi ve pervasızlaşmasıdır. Fakat İHH doğru tavrıyla bu oyunu bozuyor şu an...

Bülent Yıldırım yukarıda belirttiğim iddialar için net konuştu ve *Taraf'a* özel açıklamalarda bulundu...

"Yalan söylüyorlar, o kişi kimse ismini versinler, İHH'dan atalım"

"Bu fotoğrafları İHH'nın sızdırdığı baştan sona yalandır. Sizin aracılığınızla açıkça seslenmek istiyorum. Kimmiş o kişi? İHH gönüllüsü olduğu iddia edilen kişi kim? O kişi gerçekse ismini versinler, hangi konumda olursa olsun derhal İHH'dan ihraç edeceğiz o kişiyi. Böyle bir şey olamaz, hadi ismini versinler o zaman. Sonra o fotoğrafların devamında İsraili askerlere yardım ettiğimizin görüntüleri de olması lazım. Niçin o yardım ve tedavi görüntülerini yayınlamıyorlar? Bunu kasten yapıyorlar. Görüntülerdeki o asker bir arkadaşımızı şehit etti. Buna rağmen biz o askerin tedavisini yaptık, ölmesine izin vermedik. Bizim inancımız, kim olursa olsun yaralı insanın tedavi edilmesini şart koşar. Bu fotoğraflar İsrail'in psikolojik propagandasına destek için yayınlanıyor. Bunu çok açık söylüyorum."

"Hürriyet, özellikle psikolojik harp yapıyor"

Bunun üzerine ben Bülent Yıldırım'a bu fotoğrafların İHH internet sitesine konup konmadığını sordum...

"Basında yayımlandıktan sonra arkadaşlar koymuşlar. Sonra hemen onları kaldırttık. Şu an kamuoyunu "İsrail askerlerine acındırmak" amaçlı bunu yapıyorlar. Dokuz insanımızı şehit eden askerleri "mağdur" pozisyonuna sokmak istiyorlar. Bu amaçla psikolojik harp yapıyorlar. Hürriyet gazetesi özellikle bunu yapıyor. MOSSAD ajanlarının beni sorguladıkları sırada söyledikleri tek tek çıkıyor..." dedi Yıldırım. Ben de bunun üzerine "MOSSAD ajanları sorgu sırasında size ne söylemişlerdi, Türk medyasında böyle şeylerin olacağını o zamandan söylediler mi" diye soruyorum...

"MOSSAD ajanının verdiği isimleri açıklayabilirim"

"Rasim kardeşim, MOSSAD beni sorgularken ben onlara 'Bu işten siz zararlı çıkıyorsunuz, krizi iyi yönetemiyorsunuz. Türkiye ve dünya kamuoyuna bunu anlatamazsınız' demiştim. Bunun üzerine beni sorgulayan baş adam da 'Her şey daha yeni başlıyor, önümüzdeki haftadan itibaren neler olacağını, havanın nasıl değişeceğini göreceksin' diyerek, belli yayın organlarının ve belli gazetecilerin isimlerini verdi... Maalesef bu MOSSAD ajanının söyledikleri tek tek çıkıyor, dediklerinin bu kadar birebir

çıkacağına ben de ihtimal vermemiştim. Allah şahidimdir bu isimlerin hepsi bende saklı. Bunları şu an söylemek istemiyorum ama gerekirse bu MOSSAD ajanının söylediği isimleri tek tek ifade edeceğim... Hiç kimse MOSSAD'la ortak çalışıp, sonra da millete 'Gazze için yüreğim yanıyor' diye yalan söylemesin. Bu yalanları ortaya çıkar sonra..."

Bülent Yıldırım'ın açıklamaları böyle... Gerçekten de şu an *Hürriyet* başta olmak üzere malum medyada hükümeti biraz ayrı tutarak İHH'ya saldırmak tipi bir hava var. Daha evvel her türlü küfrü ettikleri, "Radikal İslamcı, aşırı dinci" diye itham ettikleri Bülent Arınç'ı bir "sağduyu simgesi" olarak göstermeye çabalıyorlar. Bülent Arınç her zaman böyleydi. Her zaman akıl ve sağduyudan ayrılmadan hak ve adalet için mücadele eden bir politikacı oldu Arınç. Nitekim *Cine5*'teki yayından önce konuştuğumuzda da Yıldırım, Arınç'ın "Kanlı Baskın" olayına bakışıyla ilgili çok olumlu konuştu ve Arınç'la aynı kanaatte olduklarını söyledi...

Yıldırım'ı sorgulayan MOSSAD ajanının "Türk mediasındaki bağlantılarımız" diye anlattığı isimler kimler bilmem ama "İHH fotoğrafları özellikle sızdırdı" yalanı üzerinden İHH'ya karşı yapılmak istenen psikolojik harp tezgâhını görmemek imkânsız. İHH'nın bu süreçteki belki tek hatası "Fehmi Abi takıntısı"yla malul itirafçı arkadaşımızın desteğine fazla güvenip "MOSSAD sorgusu" benzeri olan o tv programına çıkmaları oldu...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fethullah Gülen ve Doğan medyası

Rasim Ozan Kütahyalı 12.06.2010

AK Parti-Fethullah Gülen meselesini çarşamba günü devam ettirecektim fakat yoğunluktan ötürü yazamadım, bugüne kaldı. *Hürriyet*'te Mehmet Yakup Yılmaz da benim yazdıklarımın hareketle bir yazı kaleme aldı... Mehmet Yakup'un yeni stratejisi Türkiye'de oluşmuş Ergenekon-karşıtı ittifaka nifak sokmak yönünde. Tüm yazılarını **"AKP ile Gülen grubu birbirine düşse de, bu hükümet zayıflayıp alaşağı edilse"** amacıyla kurguluyor. 13 yaşından beri sosyalist Mehmet Yakup CHP-MHP koalisyonunu daha hayırlı görüyor herhalde. Oysa Antalya'da bana "Ömrüm boyu TKP'ye oy verdim, CHP'ye hiç vermedim" demişti. Kendisinin ulusalcı ya da Kemalist olmadığını, tam tersi bir düşünceye sahip olduğunu da özellikle altını çizmişti. 13 yaşından beri sahip olduğu sosyalist çizginin neticesi, bir ulusalcı/faşist cephe koalisyonunu desteklemek mi? Türkiye'deki gerçek özgürlükçü-sosyalistler AKP'ye ağır eleştiriler yöneltirler ama CHP-MHP çizgisiyle kıyaslandığında AK Parti çok daha olumlu bir harekettir. Bunu her aklı başında özgürlükçü-demokrat ifade eder. Benim de tavrım bu konuda nettir... Yılmaz'ın "13 yaşından beri sosyalist" çizgisini de gerçek bir özgürlükçü-sosyalist olan Murat Belge'ye havale ediyorum.

Ben Gülen hareketine dair, AK Parti hükümetine dair kimsenin karnından konuşmasını istemem, özgür bir tartışma ortamında her şeyi konuşabilmeliyiz. Tepki çekmek pahasına bunu da yazdım. Öte yandan Ergenekon-karşıtı vicdan ittifakı da asla bozulmamalı. Türkiye'nin özgürleşmesi ve sivilleşmesi yolunda her vicdanlı insan birbirini eleştirerek ama beraber hareket etmeli. Sonra şu tehlike de var. İfade edilmeyen eleştiriler içerde birikince sonradan öfke dolu, radikal bir dille ortaya çıkıyor. O sebeple özgür eleştiri mekanizması sonuna kadar işlemeli...

Bu arada Mehmet Yakup öyle yazmış ki "Doğan grubu" bazında bu "karnından konuşma, riya yapma" durumları sanki hiç yok... Mesela kimi *Hürriyet* yazarları **"Evet, Ahmet Kaya'yı *Hürriyet* gazetesi öldürmüştür"** ya da **"Yılmaz Özdil nefret suçu işliyor, medeni bir ülkede bu adama yazdırmazlar"** diye

özel sohbetlerde konuşmuyor mu? Bu söylediklerim yalan mı? Niye bu düşündüklerini mertçe yazamıyorlar? Niye karınlarından konuşuyorlar? Mehmet Yakup bunlara da cevap vermeli... Şahsen Ahmet Kaya-*Hürriyet* meselesindeki net görüşünü de merak ettim. Bakalım "korkmadan" açık açık yazabilecek mi düşündüklerini 13 yaşından beri sosyalist Mehmet Yılmaz?

MOSSAD'ın oyunları ve İHH

Bülent Yıldırım'ın bana yaptığı açıklama çok konuşuldu... Birçok kişi Yıldırım'a "MOSSAD'la bağlantılı çalıştığı iddia edilen isimleri açıkla" diye çağrıda bulundu...

Bunun üzerine hemen Bülent Yıldırım'la konuştum... Yıldırım şunları ifade ediyor:

"Bu meselenin iki tarafı var. Birincisi, İsraili bir muhalif ismin bize aktardığı. O muhalif isim bu süreçte bir devlet yetkilisiyle görüşmesi esnasında kendisine söyleneni bize söyledi. O yetkili "beslediğimiz kalemler" ifadesini aynen kullanmış, bu sadece Türkiye'ye özgü de değil. İsrail devletinin her yerde böyle adamları var anlamında söylenmiş bir şey. O devlet yetkilisi "Öyle bir duruma düştük ki, Türkiye'de sadece beslediğimiz kalemler bizden yana çıkıyor" diye kendini ifade etmiş... Öbürü bana bizzat söylenen bir şey. Size de salı günü aktardığım gibi, MOSSAD'ın beni sorguladığı sırada o yetkilinin "Yakında hava değişecek, belli medya kurumları nasıl davranacak göreceksiniz" diyerek saydığı medya kurumu isimleri var. Orada somut gazeteci ismi verilmedi. Ama kurum isimleri söylendi. Ben bizzat duydum. Beni herkes tanır, Bülent Yıldırım asla yalan söylemez. Allah şahidimdir o MOSSAD sorgusu sırasında bana bu kurumlar söylendi."

Ben de **"Herkes bu kurumları açıklamanızı istiyor, insanlar hedefe konduklarını düşünüyorlar ve bu açıdan da haklılar. 'MOSSAD' lafı bile kimilerini provoke edebilir. O ajan hangi kurumları ifade etti?"** diyorum... Bunun üstüne Yıldırım'ın cevabı ilginç...

"Beni sorgulayan yetkilinin söylediği kurumları açıklamayı doğru bulmuyorum. Düşündüm, vicdan muhasebesi yaptım ve buna karar verdim. O MOSSAD'çı, içimizdeki bütünlüğü bozmak için, aramıza nifak sokmak için o kurumları bana söylemiş olabilir. Sonra bu söylediği yalan ve çarpıtma da olabilir. Bu önemli bir ihtimal. İsrail'in en çok istediği şey, birbirimize düşmemiz. O da bunu amaçlayarak söyledi muhtemelen. *Hürriyet* gazetesi de ilk günlerde çok vicdanlı yayınlar yaptı. Bunu da teslim ediyoruz. Bu süreçte nifak oyunlarına gelmemeliyiz."

Bana göre de Yıldırım'ın şu anki pozisyonu olumlu ve doğru... Bir kısım gazetenin ve gazetecinin şu anki tavrı benim de hoşuma gitmiyor. Fakat provokasyon ve psikolojik operasyon konusunda özel eğitim almış bir ajanın söylediklerine dayanarak kimi gazeteleri ve gazetecileri hedefe koymak ahlaksızca bir tutum olur... Geçmişte de değiştirilmiş andıçlarla birileri hedefe kondu. *Hürriyet* gazetesi bunu manşet yaptı, Akın Birdal neredeyse öldürülüyordu. Çandar ve Birand'ın hayatı zor kurtuldu. Ertuğrul Özkök bu yaptığının bir "rezalet" olduğunu ifade ediyor, defalarca da özür dilediğini söylüyor. O özürlerin geçerliliğine muhatapları karar verir fakat buna benzer bir andıçlamayı hiç kimsenin yapmaması gerekir... Dolayısıyla Yıldırım'ın şu anki tavrı doğrudur bence de...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tanzanya, Zanzibar ve Akif Beki

Geçtiğimiz hafta Afrika kıtasının doğu sahillerinde, Tanzanya'daydım... Afrika deyince akla gelen sefalet manzaralarından bu ülkede de fazlasıyla var. Fakat Kikwete yönetimindeki Tanzanya artık atılım yapmak istiyor, Kikwete yönetimi dünya gerçeklerini iyi okumuş demokratik bir yönetim. Beyazları üstün tutan, zencileri aşağılayan zalim koloni yönetimleri sonrası hemen hemen her Afrika ülkesi travma geçirdi. İşgalci beyaz yönetimler gittikten sonra da Afrika'nın büyük kısmı yerel sosyalist ya da faşist diktatörlerin eline geçti, halkın çoğunluğu inlemeye devam etti. Tanzanya da bağımsızlık sonrası travmasıyla yoksulluğu daha da azgınlaştıran, mevcut ulusal serveti de heba eden Afrika sosyalizmi deneyimini yaşamış bir ülke. Tanzanya'nın yanı sıra Gine, Mali, Burkino Faso, Gana, Zambiya, Mozambik, Guinea-Basseau gibi birçok ülke de aynı deneyimlerden geçerek daha da yoksullaştılar. Mugabe'nin sosyalist diktatörlüğü ise halen Zimbabwe'nin kanını emmeye devam ediyor. Kikwete yönetimindeki Tanzanya artık bu travmatik dönemi atlatmış. Her türlü dış yatırıma ve sermayeye açık, piyasa ekonomisinin kurumlaştığı özgür ve demokratik bir ülke olmak isteyen bir yer burası.

THY'nin Darüsselam hattı açılışı o sebeple çok önemli. Bu hat buradaki yerli ve yabancı girişimcileri endirekt olarak bütün dünya ile kucaklaştırıyor. Zanzibar Adası doğru bir stratejiyle yönetildiğinde milyarlarca dolar üreten bir turizm adası haline gelebilir. Turizm konusunda Türkiye çok ilerledi, öncü bir girişimle Zanzibar'a yatırım yapacak olan Türk işadamları bu işten kârlı çıkarlar...

Zanzibar inanılmaz doğal güzelliklerinin yanında çok orijinal bir geleneksel Afro-İslam kültürünü de yaşatan bir ada. Uzun yıllar Zengibar Sultanlığı idi burası. Umman'ın başkenti burasıydı. Bakımsızlık içinde olsa da Zanzibar sokakları, her biri Afro-Arap sanatının harikası olan kapıları, müzikleri, küçüklü büyüklü konakları, hem dürüst hem içten hem de vakur insanları beni çok etkiledi. Turizm, refah yaratmak açısından olumlu bir şey fakat şu egemen turizm ideolojisi midemi bulandırıyor. Bu ideolojiye göre gittiğin yerin halkıyla temas kurmayacaksın, steril ve hijyenik bir ruhsuzlukla bavul gibi dolanıp geleceksin! Zanzibar'da çoğu kadın gazeteciyle birlikte bu saçma zincirleri kırdık ve kendi başımıza tüm adayı turladık. İki Zanzibarlı genç kendiliğinden bize rehberlik yaptı, adada girip çıkmadığımız yer kalmadı. Bunun sonunda bizlere hiçbir şey de olmadı. Kadınlar alışveriş konusunda coştukça coştı, Zanzibarlı esnaf da bayram etti. İslam dininin Afrika kültürüyle buluşmasıyla oluşmuş kültürel manzaralar çok orijinaldi. Bu ada bu otantik kimliğini yitirmeden, modernizasyon hastalığına yenilmeden zenginleşerek daha bakımlı ve temiz bir yer haline gelirse çok daha muhteşem olur... Geceleyin de adanın dışında olan otelimizi –tüm, gitmeyin ısrarlarına rağmen- terk ederek Zanzibar'ın gece hayatına daldık Nagehan Alçı ve Elif Ergu ile birlikte. Tamamen Afro-pop müziklerin çaldığı bir mekâna gittik. Mekândaki tek beyazlar bizdik. Garson bile İngilizce bilmiyordu. Yan masadan biri bize yardımcı oldu. Zanzibar'ın Müslüman zenci halkı beyazlara "Mzungu" diyor. Fakat Türkiye'den olduğumuzu duyduklarında "You are not Mzungu, you are Muslim/ Siz beyaz değilsiniz, siz Müslümansınız" cevabını alıyorsunuz, sizle daha da çok ilgileniyorlar. Bu halka, bu coğrafyaya "Mzungu" zihniyetiyle alay ederek bakan Türkleri gördükçe de benim içim acıyor, bu zihniyetten utanıyorum... Kısacası Tanzanya'ya gidin, Zanzibar Adası'na da muhakkak uğrayın, pişman olmayacaksınız...

Akif Beki hadisesi

Biz Tanzanya'dayken Akif Beki, Davutoğlu'yu eleştirel bir dille analiz eden bir yazı yazdı, ortalık karıştı... *Yeni Şafak*'ta da Beki aleyhine çok sert yazılar çıktı. Akif Beki'nin bu görüşlerini ben biliyordum, bu analizlerini özel sohbetlerinde ifade eden biridir Beki. Şimdi de bunları açık açık, karnından konuşmadan yazması çok doğru olmuş bence. Beki'ye "Niye karşı tarafa koz veriyorsun, neyin savunusunu yapıyorsun?" gibi çıkışlar ahlaki değildir. Ergenekon-karşıtı ittifak kendi içinde her türlü eleştiriyi çekinmeden yapabilmeli ama vicdan ittifakı da

bozulmamalı. Beki'nin de niyeti tam olarak bu... **Sonra şunu da söylemeliyim: Beki'yi sert eleştiren İbrahim Karagül'ün dış politika zihniyetinin bu hükümete egemen olması Ergenekon'un en çok istediği şeydir. Ergenekon yapılanması hükümetin dış politika alanında radikalleşmesini, Batı'ya tamamen cephe almasını büyük bir iştahla bekliyor. Beki de haklı olarak bu tezgâhı bozmaya yönelik uyarılar yapıyor. Davutoğlu'yu bu perspektifle eleştirmek Davutoğlu için de çok yararlıdır...** "Fehmi abi takıntısı"ndan sonra gelen ikinci hastalığı da "Mustafa ile Akif takıntısı" olan itirafçı kardeşimiz de fırsat bu fırsat deyip nifak satırları döşenmiş. "Mertlik"ten bahseden bu itirafçı, Beki de dahil olmak üzere birçok insanın özel hayatına zarar verecek şekilde kasıtlı ve bilerek yalan yazmaktan çekinmemiş biri aynı zamanda. Kendisinin "mertlik"ten dem vurması katil Çakal Carlos'un "sevgi ve barış insanı" olduğunu söylemesinden farksız...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Taraf' ve şehitleri uğurlama töreni

Rasim Ozan Kütahyalı 22.06.2010

PKK'nın Şemdinli saldırısını yaptığı gün ben de Van'a gidiyordum... 17. yüzyılda yaşamış Kürt şair ve bilgesi Feqiye Teyran'ı anma amaçlı düzenlenen bir festival için. AB ülkelerinin büyükelçilerinin nerdeyse tamamı da bu festivale katılacaktı. Festivali bizzat Van Valiliği düzenliyordu. Kürtçe şiirler okunacak, Kürtçe şarkılar söylenecek, Feqiye Teyran'a dair Kürtçe konuşmalar yapılacak, tebliğler sunulacaktı. Teyran'ın Kürt dilinde ifade ettiği bilge sözleri her tarafa asılmıştı. Irak, İran ve Suriye Kürdistanı'ndan çok sayıda davetli vardı. Dünyanın dört bir yanından müzik grupları da AB Büyükelçileri gibi Van/Bahçesaray'daydı...

PKK'nın saldırısı sonrası durum tamamen değişti. Birçok etkinlik iptal oldu. Pazar sabahı Başbakan'ın Van'a geleceği söylendi. Garnizon'da şehit düşmüş 11 askerimizi uğurlama töreni yapılacaktı. Orada olan AK Parti milletvekilleri **"Senin ismini de törene katılacaklar listesine yazdırdık. Sen de bizimle törene katılacaksın"** dediler. **Genelkurmay'ın resmî törenine bir Taraf yazarı da katılacaktı.** Kolordu Komutanı şehitleri uğurladığımız bu törende akreditasyon uygulamasını kaldırmıştı. Çok memnun oldum, çünkü bu saldırı sonucunda kaybettiğimiz askerlerimizi uğurlama töreninde olmak istiyordum ama yine de tedirgindim. Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, kuvvet komutanları ve bölgede görevli yüzlerce subay orada olacaktı. Bizzat Başbuğ'la aramda kendisine üç defa "Devlet adamı değilsin, devlet memurusun" dediğim için üç tane hakaret davası vardı. Milletvekillerinde de bu tedirginlik vardı. Yine de ne olur, ne olmaz diye düşünerek kırmızı plakalı bir arabayla beni garnizona götürdüler...

Arabadan indim. Kafamı sola çevirdiğim an karşımda İlker Başbuğ'u ve kuvvet komutanlarını gördüm. Benim olduğum tarafa doğru heyet halinde yürüyorlardı. Garnizon içinde muhakkak karşılaşacağımızı düşünüyordum ama bu kadar çabuk beklemiyordum. Başbuğ'la göz göze geldik, general başta bir şaşkınlık geçirdi, sonra etrafındaki kuvvet komutanlarına bir şeyler mırıldandı. Onlar da hep birlikte şaşkınlık içinde bana doğru baktılar, bu sefer ben insiyaki olarak gözlerimi kaçırdım, sağa sola bakmaya başladım. Sonra milletvekili heyetiyle yürümeye başladım. Her tarafta yüzlerce asker vardı. O sırada basın minibüsü geldi. Yazar arkadaşlarım Sevilay Yükselir ve Elif Çakır'ı minibüsten inerken gördüm, üç kişi beraber yürümeye başladık. Garnizon kabul binasının içinde bizi bir Albay karşıladı. Albay'la ilk karşı karşıya geldiğimde o da şaşkınlığını gizlemedi fakat sonra çok nazik ve içten davrandı. Elif de başörtülü olduğu için tedirginlik içindeydi ama askerî yetkililer Elif'e karşı da çok nazikti. Zaten başka başörtülü insanlar da tören alanında vardı. Yani her şey medeni bir ülkede olması gerektiği gibiydi. Bizi bir odada misafir etti Albay, istediğimiz bir şey olup olmadığını sordu...

Ardından tören alanına doğru gittik. Şehit düşmüş 11 askerimizin tabutunu görünce çok kötü oldum. Birden her şeyi unuttum. Hava başta çok güneşliydi ama arkadan kara bulutlar geliyordu. Birazdan yağmur yağacak diye bizi uyardılar. Tören alanında yürürken **“Askerlerin kafaları sana doğru dönüyor, hepsi sana bakıp bir şeyler konuşuyor”** dedi Sevilay. Ben o tarafa bakmak istemedim o an. Yanlış bir şey olur, bir subay dayanamayıp bir şey söyler, sonra da bu törene lüzumsuz gölge düşer diye düşündüm. Sevilay “Yüzlerinde şaşkınlık var ama öfke yok bence, baksana çok nazikler, ben bile senin adına çekiniyordum başta” dedi. “Bence de bir sorun yok. Gayet iyi her şey” dedim. **Medeni bir ülkede olması gereken buydu aslında. Bu ordu hepimizin ordusu, o şehitler hepimizin şehitleriydi. Biz bu gazetede o kadar haberi ve yazıyı daha fazla insanı kaybetmeyelim diye yapıyorduk. Bu toprakların evlatlarının kanı artık akmasın, bu toprakların kaynakları savaş uğruna daha fazla heba edilmesin, artık bu topraklara da barış gelsin, ordu içindeki tüm çürükler ve hastalıklar ayıklansın diyeydi tüm çabamız...**

Sonrasında Başbakan geldi, tören başladı... Akreditasyon konusunda doğru tavrı gösteren Kolordu Komutanı'nın konuşması da olumlu ve yapıcıydı. Dağdaki çocukları da dışlamayan, onları da kazanmak gerektiğini TSK dilinin elverdiği ölçüde söylemeye çalışan bir konuşma yaptı Korgeneral. Devlet Bakanı Egemen Bağış da o anlamda güzel bir yaklaşım sergiledi. **Başbakan ise konuşmasında bana göre İsrail'i işaret etti. “PKK'nın kimlerden ihale aldığını, şu an kimler için çalıştığını iyi biliyoruz” dedi Başbakan, kastı kesinlikle İsrail devletiydi. Bakanlar Beşir Atalay, Vecdi Gönül, Cemil Çiçek de ordaydı. Yüksek düzey Başbakanlık bürokratları da ordaydı. Onlarla da konuştuğumda bir kısmı “İsrail-PKK” işbirliğini ima ettiler...**

Konuşmalar bitti... Hemen hepsi 1988-89 civarlarında doğmuş gepegenç askerlerimizin isimleri okundu. Birden demin söylenen yağmur yağmaya başladı. Bir taraftan cenaze marşı çalıyor, bir taraftan yağmur yağıyordu. Dayanılması çok güç bir manzaraydı. İlk kez böyle bir törene şahitlik ediyordum. *Show Haber*'den bir muhabir arkadaş çok naif bir biçimde **“Biz bu yaştaki gençlere haber merkezinde kaset bile teslim etmiyoruz”** dediği an kendimi tutamadım ve ağlamaya başladım...

Şu an hâlâ Van'dayım. Yarın da izlenimlerimi yazmaya devam edeceğim...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürt coğrafyasından notlar...

Rasim Ozan Kütahyalı 23.06.2010

Dünkü yazımın sonunda Van'da olduğumu yazmıştım. Bu satırları ise Bitlis'te Mermut Bünyan Salonu'ndan yazıyorum. Buradan Adıyaman/Kâhta'ya Komagene Festivali'ne geçeceğiz. Çok orijinal bir ekiple bu yolculuğu yapıyoruz...

Ekibimizin başı, buralarda her yerde bir halk kahramanı gibi karşılanan Dengir Mir Mehmet Fırat. AK Parti Diyarbakır Milletvekili Abdurrahman Kurt, Feqiye Teyran Festivali'ne imza atan baş isim Van milletvekili Gülşen Orhan, *Akşam* yazarı Nagehan Alçı, *Zaman* yazarı ve şair Bejan Matur da bu ekipte. Bitlis'e giderken Said Nursi'nin köyü Nurs'a da uğradık. Said Nursi'nin ilk ders aldığı medrese kalıntılarını gezdik...

Dicle Nehri'nin bu kadar etkileyici olduğunu bilmezdim. Van'ın, özellikle Müküs'ün (yeni adıyla Bahçesaray) tabiat yapısı muhteşem. Gürül gürül akan bir nehir, tüm kasaba akan nehir sesi eşliğinde yaşıyor. Her ama her yerden Dicle'nin gürül gürül sesi duyuluyor. Çok sayıda ve çeşitte ağaçlar tüm şehri kaplıyor. Ağaçlardan ötürü her yerde çeşit çeşit kuş var. Gürül gürül nehir seslerine cıvı cıvı kuş sesleri eşlik ediyor. Kimi çiçek ve kimi kuş çeşitlerini ilk kez burada gördüm. Müküs'ün bilge şairi Feqiye Teyran'ın da ismi buradan geliyor. Feqiye Teyran Kürtçe "kuşların öğrencisi" demek... Kuşlarla dolu bir yerde hayatını geçirmiş Feqiye Teyran. Bu Kürt şairinin kuşlarla konuşan ve bu konuşmalardan şiirlerini damıtan bir adam olduğuna inanıyor yöre halkı... Teyran'ın türbesi beni de çok etkiledi. Kuş, nehir ve ağaç sesleriyle çevrelenmiş o türbede oturdum uzun uzun. Aklıma Ahmet Altan'ın "Ezan" isimli yazısı geldi. Altan'ın bir camiye gidip saatlerce oturduğunu anlattığı o yazı...

Türbe çıkışı Fırat, Kurt ve Orhan'la şehir merkezine dönüyoruz, aklım hâlâ Ahmet Altan'ın o yazısındayken bir adam beni durdurdu. Orada orman içinde bir caminin imamıydı beni durduran. Çok sıkı sarıldı boynuma ilk önce. Sonra hem bana hem gazetemize dair çok güzel şeyler söyledi. Fakat imamın son sözü çok vurucuydu. Ağır bir Kürt aksanıyla tüm içtenliğiyle şöyle dedi: **"Lütfen Ahmet Altan'ımıza özellikle selamımı söyle, benim için sarıl onun boynuna. Ahmet Altan Allah'ın Kur'an'ına inanmadığı halde cennete gidecek tek adamdır. Vallaha Ahmet Altan cennete gitmeyecekse, hâşâ Cenab-ı Allah beni de cennetine almasın"...**

Garnizon'dan Müküs'e Dengir Fırat, Abdurrahman Kurt ve Gülşen Orhan'la beraber geçtik. Yol boyu Gülşen Orhan'dan Kürtçe hüzünlü şarkılar dinledik. Abdurrahman Kurt da kimi şarkılara eşlik ediyordu. İki milletvekilinin Kürtçe düetini dinlemek ayrı bir güzeldi. 11 askerimizin katledilişi sebebiyle hepimizin morali çok bozuktu, özellikle de Gülşen Orhan'ın... Feqiye Teyran Festivali için özel olarak uğraşmıştı. Valilik davetiyle Kürt dilinin, kültürünün en büyük şairlerinden biri anılacaktı. Dünyanın dört bir yanından sanatçılar vardı. Çok yakın bir zaman önce Kürtçe şarkı söyleyenleri kovuşturan mülki amirler bugün Kürt kimliğine saygı duymak zorundaydılar. Devlet kendi yurttaşıyla barışıyordu. Bu durumdan elbette kimileri de memnun değildi. Kaostan beslenerek var olan Ergenekon yapılanması bu durumdan rahatsız. **Öte yandan PKK da rahatsız. PKK yayın organları son zamanda Gülşen Orhan'a sistematik bir saldırıya geçti. Terbiyesizce, alçakça ve kallesçe satırlarla bu yürekli Kürt kadınına saldırıyorlar. Okuduğum bazı şeylerden midem bulandı. Şimdilik daha fazla bir şey yazmıyorum... BDP içindeki vicdan sahiplerinin de bu durumdan rahatsız olacağına inanıyorum...**

Dicle Nehri'nde rafting de yapılmaya başlanmış... Müküs/Bahçesaray'ın kaymakamı Mehmet Yüzer rafting yapmamızı önerince ben, Nagehan ve Bejan profesyonellerle birlikte bindik bir bota. Dicle üzerinden bütün şehri hızla geçtik. Her taraftan Dicle'nin buz gibi suyunu yediğimiz yetmedi, bir de Dengir Fırat'ın yumurta saldırısına maruz kaldık. O da yetmedi rafting sonunda Abdurrahman Kurt yanıma geldi "Türk-Kürt dayanışması adına sana elimi uzatıyorum" dedi ve beni buz gibi Dicle sularına batırdı... Bu üç milletvekilinin Ergenekon'la bağlantısı araştırılmalı, ben ben olalı böyle zulüm görmedim...

Şu an Bitlis-Diyarbakır yolundayım... Mustafa Sarıgül'ün açıklamasını öğrendim. Türkiye Değişim Partisi'ni kurmamaya karar vermiş. Bu seçim CHP'yi destekleme kararı almış... Bu iddia daha evvel de ifade ediliyordu. *Sabah*'tan Sevilay Yükselir ısrarla bunun böyle olacağını yazıyordu. Sarıgül ve ekibi de ısrarla bu iddiayı yalanlıyordu. Bana özel açıklamasında "Mert adam verdiği sözden geri adım atmaz" diyordu Sarıgül. Yükselir haklı çıktı, durum aynen dediği gibi gelişti... **Sevilay gazetecilikteki başarısını bir kez daha kanıtladı. Sarıgül'e düşen görev yalanladığı-fakat doğruyu yazan-Yükselir'den özür dilemektir...** Mert ve yiğit adama bu yakışır... Yanlış mıyım Sarıgül?

Abdullah Öcalan'a açık mektup

Rasim Ozan Kütahyalı 26.06.2010

Abdullah Öcalan... Daha önce defalarca **"Öcalan'dan nefret edenler de Öcalan'ın bir realite olduğunu kabul etmek durumundadır"** diye yazdım. Kürt halkının çok büyük çoğunluğunun **"Öcalan olmasaydı Kürt adı anılmazdı"** diye inandığını, böyle bir algı realitesini biz Türklerin iyi kavraması gerektiğini defalarca yazdım, söyledim... PKK'nın siyasi uzantılarına oy vermeyen Kürtlerin de sana son tahlilde belli bir saygı duyduğunu herkesin iyi kavraması lazım. Bu duyguyla empati yapmayan kimi Türklerin "Öcalan'a mesafeli Kürtler" in yanında "Bebek katili" gibi hitapları kullandığında nasıl cevap alacaklarını da iyi bilirim. Cevap vermeseler bile içlerinden ne geçtiğini iyi bilirim... Sen yakalandığında kamera önünde yapılan o saçma sapan "Çak baba nasıl yakaladık" şovlarının Kürt halkının çoğunluğunu nasıl rencide ettiğini de biliyorum... Zaten bir "Öcalan fenomeni" olmasında Türk devletinin de büyük katkıları oldu, sen de bunu iyi biliyorsun. **Kürt coğrafyasının insanlarını PKK saflarına itecek ne varsa yaptı Türk devlet zihniyeti...** Haliyle kimi Kürt muhalifleri bu gerçeği görüp epey laf da söylüyor ama neyse artık bunların bir önemi kalmadı. Öyle ya da böyle Kürt halkının ciddi bir kısmıyla senin aranda bir manevi bağ oluştu... Bu realiteyi görmezden gelmek ahmaklıktır. Ama realitesin diye bu halk sana tapıyor da değil. Elbette sana tamamen tapan insanlar var, bizim kimi ulusalcı manyakların **"Bulutlar burada her sene Atatürk şeklinde çıkıyor, kayalar Atatürk halini almış"** deyip oralarda düzenli selam durması psikolojisine benzer epey kardeşimiz var... KCK kadrolarında onlara da yer açmışsın zaten, çok mutlular, seçilmiş politikacılar üzerinde senin adına manevi terör estiriyorlar... **Milletvekilleri ve belediye başkanları bu manevi terör ortamından korkuyor, bir suçluysa sorgular gibi bu Kürt politikacılarından senin adına hesap soruyor bunlar, seçilmiş belediye başkanlarına, milletvekillerine bir zerre saygıları yok. Önde gelen, halkın çok sevdiği bir Kürt belediye başkanına "Ciguli" diye hitap edebiliyorlar.** Bu insanların bireysel olarak en ufak yıldızlaşma ihtimaline karşı pusuda bekliyor bu manevi terör takımı. Bu politikacıların bir zerre bireysel iradesi olmasın istiyorlar, hepsi koşulsuz şartsız senin kulun, kölen olsun istiyorlar. BDP hareketinde zaten seni herkes "halk önderi" olarak görüyor, bunda da herkes samimi. **Nedir bu garip paranoya? Nedir bu "tapınılma ihtiyacı" ? Niçin BDP'li belediye başkanları ve milletvekilleri üzerinde bu derece baskı uygulatıyorsun?.. Eğer "Benim bunlarla ilgim yok. Ben böyle bir şey istemiyorum. Ben demokrat bir liderim" diyorsan bu yönde KCK personeline açık açık direktif vermen gerekmez mi?** "Beni sevenleri durduramıyorum. Onlar kendiliğinden yapıyor" gibi bir palavraya kimse inanmaz, bunu bilmelisin...

Öte yandan yine Türk devlet zihniyeti öyle bir "KCK operasyonu" yaptı ki, seninkilerin ekmeğine yani bu kadar yağ sürülebilirdi. Manevi terör ortamından mağdur olan politikacıları da içeri tıktılar, Ergenekoncu polisler de o iğrenç fotoğrafı kurgulayıp, basına servis ettiler... Bu karşılıklı birbirini besleme durumlarını, "sözde düşmanlar"ın derin ittifakını Kürt halkı da görüyor, bunu bilmeni isterim. Bir yandan her koşulda sana olan saygılarını yitirmek istemiyorlar, bir yandan da Ergenekon-PKK ortak operasyonu şeklinde giden gelişmelerin de farkındalar...

Sana tapan gazeteler Şemdinli saldırısı sonrası **"11 askeri AKP'nin politikaları öldürdü"** diye manşet atabiliyor. AKP'yi devirmeye odaklanmış yargı darbesinin adamları ortam iyice kızışsın, darbe atmosferi iyice oluşsun diye Kürt çocuklarını sürekli içeri alıyor, senin medyan **"AKP, çocuklara acımıyor"** diyebiliyor. Bir Kürt şairinin anıldığı, Kürtçe şarkıların, şiirlerin söylendiği bir festivali sabote etmek için elinden geleni yapabiliyor

PKK timleri. Kürt kültürüne hizmet etmek isteyen, Kürt kimliği için devletin valilerini bile seferber edebilen bir Kürt kadınına sırf AKP'li olduğu için kallesçe saldırabiliyorlar... AKP'nin hataları çok; en başta, şu baştan aşağı yanlış KCK operasyonu; ama bu yukarıdaki insafsız manşetlere de kimseyi inandıramazsın. Bu yaptığınıza siyasi mücadele denmez, derin devletin alçakça psikolojik harp operasyonlarından farkı yok bu yapılanların... **Bu hareketin lideri olarak bunlara yol veriyorsun, bu topraklarda barışı ve özgürlüğü arzulayanları baltalıyorsun, tek emrinle bunlar biter ama sen yapmıyorsun, Ergenekonculara bayram ettiriyorsun... Onlar da faaliyetleriyle Kandil'e bayram ettiriyor, güzel güzel anlaşıyorsunuz...**

Bıktı bu halk artık, gerçekten bıktı Öcalan... Durdur adamlarını, saldırıları kessinler diyeceğim ama senin değişeceğin yok. Türk devlet zihniyeti kendi paralelinde suretini yarattı. Kol kola gidiyorsunuz... Barış umutları her geçen gün daha da sönüyor...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Abdullah Öcalan ve Ergenekon

Rasim Ozan Kütahyalı 30.06.2010

Abdullah Öcalan'a açık mektup yazınca ben de açık ya da kapalı çok sayıda mektup aldım. Özellikle Öcalan'ın Kürt muhalifleri hep aynı nokta üzerinde duruyorlar...

Çoğu Batı Avrupa şehirlerinde yaşayan Öcalan muhalifi bu Kürt milliyetçisi aydınların hemen hepsi Öcalan'ın ilk çıkışından beri "derin devletin adamı" olduğunu sürekli tekrarlıyorlar. Son derece inandırıcı kanıtları arka arkaya sıralıyorlar ve şu anki Ergenekon-PKK ittifakının son derece doğal olduğuna sözü getiriyorlar...

Öcalan'ın çıkışı ve yükselişi itibarıyla Türk derin yapılanması tarafından desteklenmiş ve önü açılmış biri olduğuna kimse itiraz etmiyor zaten... Genelkurmay, MİT ve Emniyet yetkilileri de bunu özel konuşmalarında belirtmekten kaçınmıyorlar. Öcalan'ın palazlanmasının ardından da bu ilişkinin devam ettiğine dair net kanıtlar var. Fakat bütün bu gerçekler Kürt yurttaşlarımızın Öcalan algısı noktasındaki realiteyi değiştirmiyor. İster devlet eliyle ister kendiliğinden ama bir şekilde Ortadoğu politik arenasında bir "Öcalan fenomeni" oluştu. PKK'nın Kürt halkıyla ilişkisi bakımından 32 yıllık tarihi şu cümleyle özetlenebilir: PKK'nın ideolojisi tutmamıştır, bu pozitivist ideoloji halkın çok kısıtlı bir kesimini etkileyebilmiştir ama PKK'nın liderliği tutmuştur, Öcalan realitesi denen olgu oluşmuştur. Bu realite gözardı edilerek bu mesele tamamen çözülemez...

Türkiye'nin sivil yönetici eliti açısından şu an kritik soru, bu fenomenin kontrolünün kimlerde olduğudur... Öcalan, İmralı'da mahpus. İmralı'nın kontrolünün kimde olduğu ise hâlâ muğlâk. Bu konuyu görüştüğüm bir AK Parti milletvekili 2005 yılına kadar İmralı'nın kontrolünün tamamen askerlerde olduğunu söylüyor. Öcalan'ın avukatlarıyla görüşmelerinde daima askerî yetkililer hazırda bulunuyor. **Öcalan'ın daha evvel defalarca ifade ettiği üzere dört tane asker Öcalan'la "devlet adına" o adada görüştüler... Adanın kontrolü bir dönem, Ergenekon sanığı Orgeneral Hurşit Tolon'a bağlıydı. Yine Ergenekon sanıkları Levent Ersöz ve Hasan Atilla Uğur da İmralı'nın kontrolü noktasında görev almış diğer isimler... Öcalan bir görüşme notunda "Benimle devlet adına görüşen paşalardan biri şu an Ergenekon'dan içerde" deyince, gözler Hurşit Tolon'a çevrilmişti. Hurşit Tolon ise asla Öcalan'la görüşmediğini, tüm kayıtlara bakılabileceğini söylüyor...**

Şu anki KCK iddianamesinde ise Çevik Bir'in Öcalan'la yakalandıktan sonra İmralı'da görüştüğü, belli noktalarda anlaştığı belirtiliyor... Fehmi Kuru ta 1999 yılında bu görüşmeyi yazmıştı. Kuru'ya göre Çevik Bir, Öcalan'ın

yakalanması öncesinde de sürekli Öcalan'la temastaydı. 25 Ocak 1999'da Suriye'de yayımlanan *El-Vasat* isimli dergiye Abdullah Öcalan **"Son iki yıldır Türk Genelkurmayıyla temastayız. Altı maddelik bir siyasi çözüm planı üzerinde mutabık kaldık" diyordu. O röportajda Abdullah Öcalan'ın "Sürekli temastayız" diye adını andığı isim de 28 Şubat darbesinin baş aktörü Çevik Bir'di...**

Ergenekon soruşturma sürecinde de gizli tanık "İlk Adım", Cemil Bayık ile dönemin Jandarma İstihbarat Daire Başkanı Levent Ersöz'ün Hezil Çayı kıyısında görüşerek birbirilerine zarflar verdiğini söyledi. Yanlarında telsizle 10 dakika görüşen ikili görüşme sonrasında telsizin kablolarını söküp çaya atmış, sonra da ayrılmıştı... Bu görüşme Öcalan'ın yakalanmasının hemen sonrasında oluyordu. Bir diğer Ergenekon sanığı Hasan Atilla Uğur da 2002 yılına kadar İmralı'da sorumlu komutanlardan biriydi. H.A.U, Öcalan Şam'da ikamet ederken de askerî ateşe olarak aynı şehirde ikamet ediyordu. Öcalan'ın en yakın adamlarından biri olan Şerif Şener, dönemin askerî ataşesinin Öcalan'la Şam'da görüştüğünü yazıyor. Şamil Tayyar bu ismin H.A.Uğur olduğunu yazdı. Uğur, Tayyar'ı dava etti ama bu davayı kaybetti... H.A.U. Ergenekon duruşmaları sırasında, Öcalan'ın ilk sorgusunda olduğunu da açıkça söylüyor. Öcalan, yakalanır yakalanmaz 16-18 Şubat 1999 arası Bandırma'daki üste iki gün boyunca sadece askerî görevliler tarafından sorgulanmıştı. Bu sorguya ne savcılık ne Emniyet ne de MİT alınmıştı...

Bir yandan "Devlet, Öcalan'la, PKK ile görüşmez, aynı masaya oturmaz" deniyor, bir yandan da Genelkurmay kanadında Öcalan'la aynı masaya oturan bir dolu adam olduğu ortaya çıkıyor. Kimi istihbarat ve güvenlik yetkililerinin Başbakan'ın emri ve kontrolü altında Öcalan'la görüşmesi, perde arkasından barışın önünü açmak için çabalaması doğrudur, özellikle istihbarat teşkilatlarının amacı budur... Fakat Başbakan'dan ve sivil hükümetten tamamen bağımsız, otoritesini nereden aldığı belli olmayan bir karanlık çetenin "barışın önünü açmak" için değil, bir kaos ve çatışma ortamının sürdürülmesi için yaptığı temaslar bu ülkeye ihanettir...

Ağustos 2004'ten itibaren "devlet kontrolünde" Öcalan'ın alenen şiddeti tırmandırması, göz göre göre savaş emirleri vermesi, bir yandan da o dönem çok ciddi darbe planlarının yapılması ne kadar tesadüftür? 31 Mayıs 2010 kararı da aynı şekilde. Sonra bir soru daha: Niçin 2005 yılında atanan sivil gözlemciden Öcalan çok rahatsız olmuş ve bunu dillendirmiştir? Niçin, niçin?

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taciz, kalleşlik ve Ergenekon

Rasim Ozan Kütahyalı 03.07.2010

Geçtiğimiz haftalarda bir grup gazeteciyle birlikte Tanganika ve Zanzibar'a (Tanzanya'ya) gittiğimizi yazmıştım... Tanzanya seyahati hepimiz açısından çok eğlenceli geçti. Tanzanya dönüşünden beri yaşananlar ise B tipi absürd bir komedi filmi tadında ilerliyordu. Fakat sona doğru bu geyik komedi filmi alçakça entrikaların ve iftiraların havada uçtuğu *Yalan Rüzgârı* benzeri bir soap opera dizisine dönüştü...

Tanzanya dönüşü bir arkadaş otel bellboyları tarafından rahatsız edildiklerini yazdı, o taciz lafını kullanmadı ama medya bunu "Tanzanya'da taciz" başlığıyla gündeme getirdi. Ergenekoncu bir internet sitesi üç kadın gazetecinin gözlerini "tecavüz mağduru" gibi bantlayarak her zaman yaptığı gibi kalleşçe bir haber yaptı ama

başta kimse ciddiye almadı bu “Yakın geleceğin Cevher Kantarcıları” olacak olan Ergenekoncu takımını... Orada böyle bir olay olmamıştı, tamamen makara bir durumun abuk subuk şekilde ifade edilmesiyle bu “taciz geyiği” başlamıştı. “Olmayan bir olay” üzerinden tamamen “fake” bir muhabbet dönüyordu. Hıncal Uluç bu “fake” mevzu üzerinden “derin” yorumlar bile yaptı. Oraya gidenler bunları duydukça gülüp geçiyorduk...

Fakat sonra bu geyik mevzu sarpa sarmaya başladı. Öğrendik ki bu saçmalıklar Zanzibar Kempinski’ye de ulaştırılmış, bu uydurma geyikler bir insanın hayatının karartılmasına yol açmış. Oradaki bellboy işten çıkarılmış, sonra da otel yetkilileri ve Tanzania polisi bu 17’lik bellboyu sorguya almış!! Tanzania zaten kronik yoksullukla boğuşan bir memleket, iş bulmak çok zor. Bir de böyle “taciz” gibi yüz kızartıcı bir suçtan işten atılırsanız açlığa mahkûm olmak zorunda kalırsınız. Bu bağlamda THY devreye girmeli, bizzat Hamdi Topçu Kempinski’yi aramalı ve gepegenç bu Afrikalı kardeşimiz yeniden işe alınmalı. Bu genç hiçbir şey yapmadı, hepimiz şahidiz. Böyle saçmalık olmaz, bu geyik silsilesini başlatan Ece Vahapoğlu da bu vicdanlı davranışı yapmak zorundadır, Ece’nin aksini yapacağını sanmıyorum. Bu gencin yeniden işe alınıp alınmadığının da takipçisi olacağım, ona göre... Bu alaturka zırvallıklar yüzünden Zanzibar’da kimse aç kalamaz, mağdur olamaz, bu kalleşliğe ne ben ne de diğer vicdanlı gazeteciler izin vermeyiz...

Öte yandan bu sorguda “olmayan bir eylem”den suçlanan bellboy da can havliyle suçu başkalarına atmaya çalışmış. Aldığım bir bilgiye göre bu genci sorgu sırasında çok hırpalamışlar. O da bu psikolojik işkence altında can havliyle bir senaryo yazmış, sonra da bu uydurma ifadeler birileri tarafından malum Ergenekoncu internet sitesine servis edildi. Alçaklık ve kalleşlik konusunda uzman bu Ergenekoncu takımı da daha evvel yaptığını abartarak, kadın gazetecilerin bu bellboyu taciz ettiğini yazdı. Oylum Talu da bu alçak saldırının hedefindeydi ve Oylum’la ilgili de söylenen her şey yalandı fakat özellikle de bu kalleş takımla çok uğraşmış olan gazeteci Sevilay Yükselir’i bitirmeye yönelik maksatlı bir psikolojik operasyon başlattı bu site. Bu yalan ve iftira iddiaları yaygınlaştırmaya çalıştı. Türkiye gibi bir ülkede bir kadın gazeteciyi en zor duruma sokacak belaltı ifadeleri namussuzca kullanmaktan çekinmedi... İşte o anda oraya giden hemen her gazeteci birlik oldu ve Sevilay’ın yanında yer aldı. Çünkü bu olay baştan aşağı yalandı. Zaten ilk günden beri söylenen her şey uydurmaydı...

Fakat bu garip mesele burada da bitmedi. Bu geziye katılanlardan Nagehan Alçı tüm yaşananların bizzat tanığıydı. Hemcinsine yönelik yalan ve uydurma dolu bu iğrenç saldırıya karşı çıkan bir yazı yazdı Nagehan. Bunu da hem bizlere hem de Nagehan’a görüşünü soran medya organlarına söyledi, herkes Nagehan’ın yazısını beklerken, bir de baktık ki bu yazı *Akşam* gazetesinde yayınlanmadı. *Akşam*’ın genel yayın yönetmeni İsmail Küçükkaya bu yazıyı yayından kaldırtmıştı. Sebebi de çok ilginçti: “Sevilay Yükselir beni ağır eleştiren bir yazı yazdı. Ben Sevilay’ı kendi gazetemde övdürtmem.” Bu zihniyete söylenecek fazla söz yok. Malum Ergenekoncu site zamanında sansürcü Küçükkaya’ya da kalleşçe her türlü belatı saldırıyı yapmıştı. Bu takımın kimi elemanları da *Akşam*’da yazıyordu... “İsmail gazeteyi berbat etti, kovulması şart” diye konuştuğu Ergenekon soruşturmasının delil klasörlerine girmiş bu tipler karşısında “ürkek bir kedi”ye dönen sansürcü Küçükkaya hanımefendiliğiyle tanınan Nagehan Alçı’nın bu onurlu tavrı karşısında aslan kesilmeye kalkıyordu...

Bak Küçükkaya... Mert ve yiğit adamsan sana her türlü çirkefliği yapmış bu kötücül tiplere karşı dirayetini gösterirsin. Bu dirayeti gösteremiyorsan da Nagehan gibi doğru düzgün gazetecilere asla böyle davranamazsın. Hem Tayyip Erdoğan’a hem de Erdoğan’ı katletmek isteyen Ergenekonculara aynı şekilde zarf atmaya gazetecilik değil eyyamcılık denir, hatta daha fazlası da denir. Sevilay’ın senin hakkında yazdığı yazı sonuna kadar doğrudur. Hükümetteki her kişi de senin bu tavrının farkında. Bu eyyamcı tavrının fazla bir geleceği de yok, bilesin... Seni hatandan dönmeye ve vicdanlı olmaya, doğrunun yanında durmaya davet ediyorum...

Arap coğrafyası, hüzün ve insanlık

Rasim Ozan Kütahyalı 08.07.2010

Bu satırları Beyrut'tan yazıyorum... Beyrut'un Raouche semtinde denizin ortasında bulunan meşhur kayaya bakan yamaçtaki Petit Cafe'den... Arap dünyasının büyüleyen kadın seslerinden Feyrouz çalıyor. Beyrut'tan bahseden bir şarkı söylüyor aslen Mardinli olan Feyrouz. Çağdaş Arap müziğinin kraliçesi Feyrouz... İçten, derin ve aşkla icra edilmiş bu hüznü şarkılar insanın ruhuna nüfuz ediyor. Kalbinizin antenleri açıksa etkilenmemeniz imkânsız... Rahmetli Ümmü Gülsüm başka bir gezegenden gelmiş bir sesti âdeti. Feyrouz'u dinledikçe yakın dönem Arap tarihinin bitmez ıstırabını hissediyorum. Feyrouz belki kavuşamadığı aşkından bahsediyor ama ben özellikle son 60 yıldır Arap dünyasının yaşadıklarını düşünüyorum bu hüznü, buğulu ve içli sesi dinlerken. Feyrouz'un sesinin arka planında acı acı çalan keman bana muhteşem Beyrut şehrinin bitmeyen iç savaşını daha derin hissettiriyor...

Yakın dönem Arap tarihinin ana travması ise İsrail... İsrail küçük bir ülke. Fakat bu küçük varlığıyla bile tüm o dev Arap coğrafyasının kimyasını geri döndürülemez biçimde hasara uğrattı İsrail. Arap dünyası başarısızlık, kaybetmişlik ve yenilmişlik psikozuyla ağır bir travmaya saplanmış vaziyette yaşamaya devam ediyor... "Galip" İsrail'in kendisi çok mu farklı? İsrail de o kadar gelişmişliğine rağmen travmatik ve paranoyak bir ülke hâlâ... Arap müziğinin soylu hüznü, inanılmaz bir içtenlikle her an ağlamaya hazır tondan şarkılarını icra eden Arap solistlerinin sesleri bu coğrafyayı özetliyor aslında...

Beyrut'tan evvel de Şam'daydım... Eski Şam bambaşka bir tabiat, insan ve hayat tasavvurunu damarlarınızda hissedebildiğiniz bir yer. Modernizmin yıkıma uğratmadığı geleneksel şehir yaşantısının nasıl insan ruhuna iyi geldiğinin kanıtı âdeti Şam'ın şehir-i kadim bölgesi... Modern kent olgusu sistematize, standardize, planlanmış, düzenlenmiş ve net... Geleneksel şehir ise sürprizli, girift, kaotik, düzensiz ve muğlâk... İşte bu yüzden şehir-i kadim çok büyümlü bir atmosfer yaratıyor, her an her şeyin değişebileceği gizemli bir labirente olmak, hesapsız kitapsız zamansız yaşamak, kendini mekâna kaptırmak ruhunuzu aşkla dolduruyor. Hakiki bir aşk yaşayabilmek için düşünülenin aksine olabildiğince non-modern/ geleneksel yerlere gelinmesi lazım bence. Herkese tavsiye ediyorum... Başı sonu belli olan, hiçbir çıkmaz sokağı bulunmayan, nerede neyle karşılaşacağınızı bildiğiniz, cetvelle çizilmiş kentlerde ancak "planlı-programlı" aşklar yaşayabilirsiniz. Planlı, programlı, hesaplı, kitaplı olarak yaşanan şey de aşk olamaz zaten. Şirket birleşmesi gibi aşk mı olur Allahaşkına?... Böyle planla, hespla inanılmış bir siyasi/ felsefi/ manevi dava da hakiki dava olamaz. Bir şeye inanıyorsanız sonunu düşünmeyeceksiniz. İnandığınız yolda inançla, aşkla, sebatla yürüyeceksiniz... Ya da hiçbir şeye inanmayacaksınız, bunu da beyan edeceksiniz, sinik ve kinik biçimde Arapların deyimiyle eyyam yaparak yaşayacaksınız... Böyle bir hayatı tercih ederseniz de şunu bileceksiniz; hiçbir zaman hakiki bir dostunuz, hakiki bir aşkınız, hakiki bir mücadeleniz olmayacak. Hakikat yolunda olanlara da saldırmayacaksınız... Aşkını, inançlarını, dostluklarını, davasını hakiki yaşama çabasında olanlar da kendine saldırtmamasını bilmek zorunda bugünün dünyasında... Bilmeliyiz ki bu çağda aşklarımız ve inançlarımız işgal altındadır, bu işgale direnmek, işgalcilere haddini bildirmek her insan gibi insanın görevidir... Aksi halde insanlık kazanamaz...

Şam'ın kadim bölgesinde, yani tarihsel bağlamda hakiki Şam şehrinde kaldığım Dar-el Yasmin Konağı'nın avlusunda su sesleri eşliğinde otururken bir yere not aldım bu satırları. Avlusunda selsebilleri, limon ağaçları ve

nar çiçekleri olan, odaları bu huzurlu avluya açılan burnunuzda çeşit çeşit kokuların dolandığı Dar-el Yasmin Konağı Babtouma semtinde. Babtouma bölgesi Hristiyan mahallesi ama tüm varlığıyla geleneksel İslam medeniyetinin bir parçası. Hristiyanlığın geleneksel manevi haliyle yaşandığı bir yer burası. İslam medeniyet tarihinin en önemli özelliği tüm kültürleri ve inançları absorbe edebilmesi, kendi cemaatsel yapısı içinde özgürce yaşatabilmesiydi...

Türkiye’de bunu bugün tamamen kaybettik. Her kesimin kendi kimliğini inkâr ederek var olmaya çabaladığı bir ülke oldu Türkiye... Suriye bir diktatörlük, Lübnan ise kast sistemi benzeri bir etnik federasyon fakat hiçbir kimlik kendini inkâr etmeye ihtiyaç duymuyor. Her kimlikten insanın gelebileceği yer belli, daha ötesini kimse tasavvur dahi edemiyor. Toplumsal kesimler arası iletişim ise çok sınırlı. Suriye-Lübnan coğrafyasının anakronik trajedisi bu... Bizde ise kâğıt üzerinde herkes her yere gelebilir yeter ki sistemin LAST (Laik yaşam tarzına sahip Sünni Türk) kimlik dayatmasına itaat etsin... İnkâr, riya ve asimilasyona dayalı Türkiye trajedisi başka bir hikâye... Şam-Beyrut notlarına devam edeceğim...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk bölücübaşı Ertuğrul Özkök

Rasim Ozan Kütahyalı 10.07.2010

Bundan üç yıl önce Ruşen Çakır beni başında olduğu SORAR adlı kurumun “off the record” toplantısına çağırmıştı, o toplantıda Kürt meselesi konuşuluyordu. Kadro çok kallavi bir kadroydu. O zaman için bir tek ismi cismi bilinmeyen adam bendim orada. O toplantıda “Çok yakında Türkler Türkiye’nin bölünmesini isteyecek, İzmir merkezli bir Türk ayrılıkçı hareketinin çıkacağını düşünüyorum çok yakında” demiştim. Bunun üzerine kimi katılımcılar da bana tepki göstermişti, kimileri de destekledi ve bir tartışma çıkmıştı... Sonrasında bizim gazetede de bu kanaatimi birkaç defa yazdım... Bunun devamında meczup bir general bu Türkçü ayrılıkçı ruh halini ifade eden kimi şeyler geveleyince bu “Türk bölücülüğü” meselesini bir daha gündeme getirmiştik...

Laik, kentli, eğitilmiş orta ve üst-orta sınıf Türklerin çoğunluğu belli süredir “Niye birlikte yaşayalım ki? Kürtler bize yük oluyor, ne halleri varsa görsünler” ruh haline sahip. Bu durum özel sohbetlerde dillendiriliyordu fakat “siyaseten doğru” olmak adına bu hissiyat kamusal alanda ifade edilmiyordu... Fakat artık bu sınır da aşıldı, bu tarz Türklerin medyadaki en iyi temsilcisi Ertuğrul Özkök de bu ruh halini ifade eden yazıları kaleme almaya başladı. Tabii Özkök malum meczup general gibi bodoslama bir adam olmadığı için bu ruh halini ince ince ifade ediyor. Sözde kendi hüküm cümlesi vermiyor ama sorular soruyor...

Özkök zaten böyle bir adamdır, Dostoyevski ve Camus romanlarından çıkmış karakterlerin çakması gibidir... Bazen domuzuna kasıtlı olarak suç işler, sonra gider o işlediği suçun pişmanlığı üzerinden ayrı bir entelektüel rant devşirir. Bir anda işlediği cinayet sebebiyle ruhsal ıstıraplar yaşayan karakter olur, sonra yeniden göstere göstere bir daha o suçu işler. Sonra geri adım atar, yine varoluşçu bir tip olur, bazen bir suç nasıl işlenir tüm detaylarıyla anlatır, tarif eder ama sonra “Bu suç asla işlenmemeli, ben buna karşıyım, ama suçluyu da anlamak lazım” der... Sık sık “itiraflar”ını ifşa eder, her haltı yapar eder sonra günah çıkartır, daha doğrusu “Yaptığı kimi şeylerden ötürü acı çeken Hristiyan mümin” moduna girer, sonra yeniden klasik operasyonel mesaisine döner. Kendi gibi “itiraflar”lar yaratmakta da çok mahirdir Özkök, Türk medyasının en başarılı proje adamı olan Ahmet’i bizzat yaratmıştır, transforme etmiştir... Kısacası çok “tuhaf” adamdır bu Ertuğrul Özkök... Ama Özkök’ün “tuhaf”lığı yaratılmış bir tuhafliktir...

İşte bu “tuhaf” adam Türk bölücülüğünün yeni trendsetter ismi olma yönünde önemli bir adım attı. Ama tabii yine “Asla böyle bir şey düşünmüyor. Birlikte yaşamamız gerektiğini düşünüyor” Özkök... Sadece masumca soruyor: “Kürtlere daha fazla ne vereceğiz?”... Şarkılarını söyleyebiliyorlar, kendi anadillerinde konuşabiliyorlar, hapishanelerde anneleriyle Türkçe konuşmak zorunda da değiller artık. Biz Türkler bütün bunları “bahsettik” Kürtlere, pazarcılar hep Kürt, kapıcılar hep Kürt... Hangi Türk, kapıcısına Kürt olduğu için kötü davranmış, değil mi ama? Ama Kürtler daha fazlasını isteyecekse bilelim, ona göre davranalım... İzmirli hemşehrilerimin çoğunun hissettiği duygulara tercüman oluyor Özkök sadece. Ah bu masum adam Özkök’ü art niyetli biri gibi gösterenler yok mu!! Ah o Ahmet Kekeçler, Fehmi Korular, Salih Tunalı yok mu!! Takmışlar adama... Oysa o sadece bir matbaacının oğlu olan mütevazı bir ezberbozan... Babasının mesleği, büyüdüğü ortamlar sürekli değişiyor ama olsun, her zaman klasik Dostoyevski romanlarının çakma karakteri olmak kesmez Ertuğrul’u, arada Beckett&Kafka çakması bir tip de olabilmeli. Özgeçmiş, aile kökenleri, geçmiş inançları sürekli değişmeli... Okurlar “Yahu bu adam neydi, nereden gelmişti, baba mesleği neydi?” diyebilmeli, kafalar karışmalı...

Türklerin “Kafamızı kızdırmayın bölünmek isteriz ha!” ruhunun yeni lideri bölücübaşı Özkök bir ara gerçekten “Ergenekon sanığı” olmaktan korkmuştu... Ne zaman konuşsak lafı bizim gazetede çıkan MİT şemasına getiriyordu. O şema saçmasapan bir şeydi. Hüseyin Gülerce ve Ertuğrul Özkök birlikte “ETÖ üyesi” olarak gözüküyordu. Ben de bunu yazdım ve Özkök’ün bu belgeye dayanarak “ETÖ üyesi” olarak gösterilemeyeceğini belirttim. Fakat bu bir MİT raporuydu. MİT bunu Başbakanlığa iletmışti, ciddiye alınması gerektiği belirtiliyordu. Sonra da bu şema Ergenekon soruşturması dava dosyası içine girmişti. *Taraf* da bunu haber yaptı, üstelik Özkök’ün ismini de vermedi. MİT’in Başbakanlığa ilettiği, üzerine düşünülmesi gerekir dediği böyle bir şema dünyanın her yerinde büyük haberdır...

Türk bölücübaşı Özkök’ü başka bir yazıda tahlil etmeye devam edeceğim...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon ve sistematik zulüm

Rasim Ozan Kütahyalı 17.07.2010

Ergenekon sanığı Albay Hasan Atilla Uğur bana mektup yazmış... Ümit Zileli’ye de bu mektubu göndermiş, Zileli de “Ters Cephe” canlı yayınında okudu. Öcalan’ın en yakın adamlarından biri Şam’da Öcalan ile Uğur’un buluştuğunu ve konuştuğunu söylemişti. Ben de bunu yazmıştım. Uğur diyor ki, “Ömrümde Şam’a gitmedim. Orada askerî ataşelik yapmadım.” Bu beyan doğruysa bu iddia yalan demektir, Uğur haklıdır. Bu arada öğrendim ki Albay Uğur, Mustafa Balbay ve Tuncay Özkan ile birlikte aynı koğuştaydılar. Bu üç Ergenekon sanığı kendilerine “sistematik zulüm” yapıldığı gerekçesiyle TBMM İnsan Hakları Komisyonu’na başvurmuş. Zafer Üskül de inceleme yapacaklarını söylemiş... Kendilerinin hapishanede kollarına zarar gelirse, en ufak bir psikolojik ya da fiziki işkence söz konusu olursa biz bu gazetede onun da hesabını çok sert bir dille sorarız. Kimsenin hiçbir tutuklu yurttaşımıza zulmetmesine, işkence etmesine izin verilemez...

Ergenekon terör örgütü soruşturmasını çok önemseyen –ve çok önemli mevkilerde bulunan- bir grupla konuştuğum bir ortamda ben bunları dile getirince bu gruptan bir kişi şiddetle itiraz etti ve aynen şöyle dedi: “Tuncay Özkan sistematik zulümden nasıl şikâyet eder? Adil Serdar Saçan Organize Şube’nin başındayken yapılan sistematik işkence ve zulümlerden Özkan’ın birebir haberi vardı. Adil Serdar’ın işkence etmediği,

zulmetmediği tutuklu yoktu o dönem. *Yeni Şafak*'ın sahiplerine sorgu sırasında inanılmaz işkenceler yapıldı, bu yapılan işkenceleri Adil Serdar telefonda Tuncay Özkan'a dinletti. Özkan insanların işkence sırasındaki acı içinde bağırmasını duyarak telefonda kakhaha attı. Bunu Emniyet Teşkilatı'nda herkes bilir, herkes konuşur. Bunlar yalan mı? Tuncay Özkan Emniyet, MIT ve Genelkurmay bağlantılarını kullanarak medyada kaç tane operasyon yaptı o dönem. Şu an yargılanan Ergenekon sanığı paşalar Karamehmet'e cebren baskı yaptı, bu Ergenekon baskıları sonucu 2002 yazında Reha Muhtar kovuldu, Özkan zorla göreve getirildi. Muhtar'ı Ergenekon vasıtasıyla Özkan kovdurdu, çünkü Ergenekon Muhtar'dan dilediği gibi faydalanamıyordu. O zamandan, daha AK Parti iktidara gelmeden darbe yapmayı kafaya koymuşlardı. Özkan bu cunta operasyonlarının göbeğindeki adamdı. Şimdi bu adam kalkmış polisler kendilerine bu kadar iyi muamele ederken "sistematiik zulüm"den mi bahsediyor? Sen de bunu bana savunuyorsun, git Allahaşkına!"...

Sohbet ettiğim gruptaki diğer isimler de bu söylenenleri onaylar gibiydi fakat bu söylenenlerin hepsi gerçek bile olsa hiçbir şey değişmez... Tuncay Özkan bu iddiaların hepsini yargılandığı mahkemede cevaplayacak, cevaplıyor. Gereken hukuki soruşturma yapılıyor, bu yukarıda söylenenler de soruşturmaya dâhil edilebilir, yeni iddianamede bunlar da yer alabilir. Ayrıca Özkan bu iddialara karşı açıklama yapabilir, ben de bu köşede yayımlarım. Özellikle Adil Serdar Saçan-Tuncay Özkan ilişkisi noktasında Emniyet için çok sayıda insan çok şey anlatıyor, bu iddialarında açığa kavuşturulması lazım... Fakat tüm bunlar Özkan'ın adil yargılanma ve insani muamele görme hakkını savunmamızı engelleyemez...

İddianamedeki adıyla Ergenekon terör örgütünün cebir ve şiddet kullanarak TBMM'yi ve Türkiye Cumhuriyeti hükümetini ortadan kaldırmaya teşebbüs ettiğine tamamen inanıyorum. Aslına bakarsanız Türk devlet teşkilatı içinde bu realiteyi bilmeyen de yok. Bu derin yapılanma AK Parti hükümetine darbe yapmayı amaçlamış ve bu amaç uğruna bir darbe ortamının yaratılması için gücü yettiği oranda elinden geleni yapmıştır. Hem Ergenekon iddianamelerinde hem Poyrazköy ve Balyoz iddianamelerinde bu eylemler ve operasyonlar açıktır. Fakat bu Ergenekon örgütünün ağababaları ne Hasan Atilla'dır ne Balbay ne de Özkan'dır... Türkiye öyle bir ülke ki darbe günlüklerini yazan Balbay içerde, o günlüklerde "Biz 28 Şubat'ta bu işi bitirecektik, bakanlar kurulunu bile hazırlamıştık, o dönem Karadayı bizi uyuttu. Artık gelip 10-15 yıl gitmeden bu işleri halletmek gerekiyor" diyen yani alenen AK Parti'yi devirme planı yapıp zalim bir cunta hükümetini kurmayı amaçlayan adamlar ise keyif yapıyor. İşin daha komiği Balbay'la görüşmesinde "Artık izleme, takip dönemi bitti. Eğer anladılarsa iyi, anlamadılarsa yeniden söylenir. Olmadı gereğini yaparız" diye alenen sivil hükümeti tehdit eden bir general hâlâ Genelkurmay'da üst düzey bir görevde, yok etmek istedikleri Tayyip Erdoğan'la sık sık yüz yüze geliyorlar... Bu paşalar, zamanında kaplan gibi ortalığı inletirlerdi, şimdi ürkek bir kedi gibi "Aman bize dokunulmasın da ne olursa olsun" diye eyyam yapıyorlar, Balbay, Özkan ve Uğur gibiler de hiç umurlarında değil... Ergenekon soruşturması noktasındaki bu haksızlıkları da belirtmek her vicdanlı yazarın görevi olmalı...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Evet, Reha Muhtar'ı deviren Ergenekon'dur'

Rasim Ozan Kütahyalı 21.07.2010

Geçtiğimiz cumartesi "Ergenekon ve sistematiik zulüm" adlı bir yazı yazdım. O yazıda şu an önemli mevkide bulunan bir yetkilinin bana söylediklerini yazmıştım. O yetkilinin iddialarına karşı söylenecek şeyleri de köşemde yazmaya hazır olduğumu belirtmiştim. O yazıda Reha Muhtar'ın da adı geçiyordu... Dün Vatan

gazetesinde Muhtar bu konuyu yazmış fakat bu yazdıklarımın "benim senaryom" olduğunu ifade etmiş ve beni suçlayan bir ifade kullanmış...

Bak Reha Muhtar... Benim bu senaryo işleriyle alakam yok, önemli mevkide olan birinin söylediklerini aktardım sadece. Zaten mesele Tuncay Özkan da değil bir askerî darbeyi planlayan terörist bir yapılanmanın yaptıkları. Bu yapılanmanın ağababaları dışarıda keyif çatıyor, medyatik aygıt olarak kullanmak istedikleri Özkan ve Balbay ise içerde. Bence bu iki gazeteci de derhal tahliye edilmeli. Şamil Tayyar'ın söylediği gibi bu isimler "Ergenekon zencileri"... Ergenekon beyazlarının bu "zenciler"i taktığı falan yok. Onlar hükümetle anlaşma ve başlarına bir şey gelme ihtimalini önleme derdindeler. 2003-2008 arası kaplan gibi kükrüyorlardı, şimdi ürkek kedi haline geldiler...

Ergenekon darbecilerinin 2002-03 döneminde medya üzerinden yaptıklarına ilişkin o yetkiliyle bir kez daha konuştum. Söylediklerinde ısrarlı bu isim. O dönem bulunduğu pozisyon gereği bizzat birçok şeye şahit olduğunu da söylüyor. Açıklamalarına şöyle devam ediyor...

"2002 yılında Ecevit hükümetinin iktidardan düşmesinin kesinleşmesiyle birlikte yeni bir plan hazırlandı. Bunun medya ayağında Tuncay Özkan ve ekibi vardı. Bir askerî darbeyi amaçlayan generallerin en kolay ikna ettiği medya patronu Mehmet Emin Karamehmet'ti. Karamehmet mizaç itibarıyla ânında kontrol altına alabildikleri bir isimdi. Karamehmet medyasını bir darbe ortamının yaratılması için merkez üs olarak tasarlıyorlardı. Karamehmet'in televizyonu SHOW 'un haberinin başında Reha Muhtar vardı. Muhtar malum militer çevre tarafından 'gönderilen kasetler'i yayınlamıyordu. O kasetler yerine Pire Ferhat, maymunlar âlemi, mankenler dünyası benzeri haberleri yayınlıyordu. Ergenekon paşaları için Muhtar'ın en büyük kabahati 99 yılında Fethullah Gülen'e dair hazırlanmış operasyon kasetlerini yayınlamayı reddedip yerine İbrahim Tatlıses- Mahsun Kırmızıgül haberlerini yayınlamasıydı. Bunun üzerine o kasetler Ali Kırca'ya gitmişti. Kısacası Reha Muhtar Ergenekon darbecileri için 'kullanışlı' bir isim değildi. Bunun üzerine Muhtar'ı kovdurmak için düğmeye bastılar, Karamehmet başta direndi, Muhtar'ın reytinglerinin yüksek olduğunu, kanala para kazandığını söyledi. Fakat baskılar artınca Karamehmet de direnemedi ve Muhtar'ı nazik bir şekilde görevden uzaklaştırdı. Yani Ergenekon Reha Muhtar'ı devirdi ve yerine Tuncay Özkan'ı başa getirdi. Olay bu kadar net."

Bu yetkilinin dönemin MİT Müsteşarının "haberlerin magazinleşmesi"yle ilgili kimi açıklamalarıyla da alakalı söyledikleri var ama onları sonra yazacağım...

Balyoz Darbesi ve Şamil Tayyar

Balyoz Darbe İddianamesi yeni kabul edildi ama "Beyaz" Balyoz sanıkları hiç endişeli değil. Muhtemelen Balyoz davasında da olan yine "zenci" sanıklara olacak. Bunu bana aktaran da o bahsettiğim yetkili şahıs. "Balyoz meselesinin rölantiye alınması yönünde hükümet içinde de bir eğilim var, bu çok açık. Şimdi Balyozcular bu eğilimdekilerle ortak bir yol bulma çabasındalar" diyor bu yetkili... Geçen pazar günü CINE5'te Ahmet Kekeç ve Salih Tuna ile sunduğumuz "Derin Mevzu" programında usta gazeteci Şamil Tayyar da bu yönde önemli açıklamalar yaptı. O programda Şamil, Mehmet Haberal'ı ziyarete giden, Haberal ile çok yakın ilişkiler içinde olan bir bakandan da bahsetti. İşin ilginç o bakan Şamil'in telefonlarına da çıkmıyormuş... Star gazetesi muhaliflerince "Başbakan'ın basın bülteni" olarak yaftalanan bir gazete ama bu gazetenin en çok tanınmış yazarlarından da olan Ankara Temsilcisi Başbakan'ın kimi bakanlarıyla dahi görüşemiyor. Hakkında yüzlerce dava açılan, 50 ay kesinleşmiş hapis cezası bulunan, bu yüzden yazı yazmayı bırakan Tayyar'la konuşmaktan çekiniyor kimi hükümet üyeleri... Ortada bir "korku imparatorluğu" var ama hangi yönde kim korku duyuyor, belli değil... Oysa bu bakana herhangi bir Hürriyet muhabiri ânında ulaşabiliyor. Öyle ulaşılması güç bir adam

da değil... Şamil Tayyar başka kritik açıklamalar da yaptı bu programda. Mesela kimilerince yeni dönemde "Jandarma Genel Komutanı" yapılmak istenen Saldıray Berk'e dair kimi önemli şeyler söyledi... Bu gece 01:30'da CINE5'te tekrarı var, o saat uyanıksanız muhakkak izleyin derim... Başbakan Pınarhisar günlerini hatırlamalı ve tüm demokrat camia da Şamil benzeri cesur gazetecilere sahip çıkmalı. Bu hepimiz için namus borcudur...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önder Sav'ı bitirme planı: Seyfi Oktay operasyonu

Rasim Ozan Kütahyalı 24.07.2010

Perşembe gecesi abone olduğum haber paketinden telefonuma bir mesaj geldi. SÜRPRİZ GÖRÜŞME: CHP eski lideri Deniz Baykal ile Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül Baykal'ın Ankara'daki konutunda buluştu. Bu iki isimle de bir hukukum, bir muhabbetim var, bu haberi alır almaz hemen ikisini de aradım. Hem Baykal'la hem Sarıgül'le bu "sürpriz görüşme" meselesini konuştum. Sonrasında CHP içinden bazı önemli isimlerle de görüştüm...

Haber doğru. CHP eski lideri ve kurulamayan parti TDH'nin lideri, Baykal'ın Ankara'daki evinde görüşmüşler. Görüşme geçtiğimiz pazartesi günü gerçekleşmiş. Fakat iki ismin de ortak söylediği üzere bu görüşme tamamen "spontane" bir görüşme imiş... İki ismin de anlattıklarında ortaklıklar ve ama farklılıklar da var. Ortak olan temel şey, bu görüşmeyi Adalet eski Bakanı Seyfi Oktay'ın gerçekleştirdiği. **Çok güvendiğim başka bir kaynağım da Seyfi Oktay'ın, Önder Sav'ın bitirilmesi için hazırlıkları olduğunu, bunun için düğmeye bastığını, bu yüzden bu görüşmeyi ayarladığını söylüyor.** Bilindiği gibi Seyfi Oktay çok yakın zaman önce Ergenekon soruşturması bağlamında gözaltına alınmıştı. Seyfi Oktay aynı zamanda Deniz Baykal'ın komşusu. Mustafa Sarıgül Ergenekon'dan gözaltına alınan eski bakana geçmiş olsun ziyaretine gitmiş, sonrasında da Seyfi Oktay yıllardır görüşmeyen bu iki ismi buluşturmuş. Baykal'ın bana aktardığıyla Sarıgül'ün aktardıkları arasında farklılıklar var.

İki farklı açıklama

Deniz Baykal şöyle diyor: **"Evde otuyordum. Seyfi aradı... 'Sayın Genel Başkanım müsaitseniz size bir geleyim istiyorum' dedi. Ben de hay hay dedim, sonra tam telefonu kapatacakken yanında Sarıgül'ün de olduğunu, beraber gelmek istediklerini söyledi. Ben de bunun üstüne reddetmedim. Seyfi biraz oldubittiye getirdi durumu ama ses etmedim. Sonra beraber geldiler, sohbet ettik, karşılıklı konuştuk. Güzel ve verimli bir sohbet oldu. Memnun kaldım."**

Sarıgül ise şöyle diyor: **"Seyfi Oktay'ı ziyarete gitmiştim. Tam çıkarken Olcay Hanım'ı gördüm, karşılıklı selamlaştık. Öyle olunca Seyfi Bey 'Uğrayalım Deniz Bey'e' dedi, hemen ayaküstü gittik. Deniz Bey'in bahçesinde oturduk fakat siyasi bir şey konuşmadık. Yaklaşık 10 dakika sohbet ettik. Ben daha evvel sana da söylemiştim Rasimcim, biz Anadolu çocuğuyuz. Deniz Bey'e büyük kalleşlik yapıldı. Ben bu konuda Deniz Bey'in yanındayım. Eski defterleri kapattık."**

Baykal ise Olcay Hanım'ın Sarıgül ile Oktay geldiği sırada markette olduğunu, Olcay Hanım'ın sonradan eve geldiğini, öyle bir rastgele karşılaşma olmadığını söylüyor. Ama kesin olan bir şey var ki, bu buluşmayı Seyfi

Oktay özellikle sağladı. Bu çok net. Baykal'a **"Hoş beş ettiniz, siyasi konulara girmediniz mi"** diye soruyorum. Baykal **"Ben sohbetimizin içeriğine dair bir açıklama yapmayı doğru bulmam. Siyaset konuştuk da diyemem, konuşmadık da diyemem"** diyor. Ama hissettiğim kadarıyla Sarıgül'le buzları eritmiş Baykal. Sarıgül'ün Baykal'a karşı tezgâhlanan kalleş komplo sırasında ilkeli duruş sergilemesi CHP eski liderinin hoşuna gitmiş. Baykal'ın açıklamaları bana Hilmi Özkök'ün "Darbe hazırlığında olan orgeneraller var mı" sorusuna verdiği cevabı hatırlattı. Bu soruya **"Vardır da diyemem, yoktur da diyemem"** demişti Hilmi Paşa. Ama tabii biz paşanın ne demek istediğini çok iyi anlamıştık. Baykal'ın da söylemek istedikleri anlaşılıyor.

Önder Sav: Partiden tüm Baykal kalıntıları temizlenecek

Bu arada Baykal cephesinde CHP içindeki Önder Sav operasyonlarına kızgınlık artıyor. Deniz Baykal "CHP'ye zarar gelmesin" diye düşünerek kanaatlerini basına deklare etmiyor ama bence Baykal da yapılanlara öfkeli. Önder Sav Baykal'a yakın olarak bilinen tüm il başkanlarını ve il teşkilatlarını tasfiye etmeye başladı. Ağrı, Adana, Hatay, Samsun ve İzmir il teşkilatları iğdiş edildi. Biraz olsun Deniz Baykal'ı seven insanların hepsine operasyon yaptı Önder Sav. Sav'ın İstanbul il teşkilatında yaptığı kıyımı bilmeyen yok. Oradaki operasyon hem Gürsel Tekin'i hem Deniz Baykal'ı aynı anda boğmak ve bitirmek amaçlı yapılmıştı. Adana milletvekili Tacidar Seyhan, Hatay milletvekili Fuat Çay sadece Baykal'a karşı tezgâhlanan kalleş pusu sırasında Baykal'ın yanında oldukları için cezalandırıldı. Bu isimlerin il teşkilatlarındaki yakın adamları da tasfiye edildi. Önder Sav'ın, yakınlarına **"Bu partide Deniz Baykal'dan bir zerre iz kalmayacak, tüm Baykal kalıntılarını temizlemeliyiz"** dediği CHP'de üst düzey görev yapmış yetkililer tarafından bana ifade edildi. **Yeni genel seçimlerde Baykal'a yakın olan tüm milletvekilleri ve belediye başkanları tasfiye edilecek. Sav'ın kafasındaki plan bu. Kılıçdaroğlu da bu konularda parti içi iktidarı külliye Sav'a bırakmış durumda.** Sav'ın en büyük korkusu hatta paranoyası Baykal'ın geri dönme ve parti içinde yeniden aktörleşme ihtimali. **O sebeple Kılıçdaroğlu-Baykal ilişkilerinin de sağlıklı yürümesini istemiyor CHP Genel Sekreteri.** Önder Sav'ın Sarıgül'den de hiç hoşlanmadığı, **Sarıgül'ü ve TDH ekibini partinin içinde asla istemediği CHP içinde bilinen bir olgu...**

Seyfi Oktay'ın operasyonu ile sağlanan Baykal-Sarıgül görüşmesi meselesi burada kalmayacak gibi gözüküyor. Herhalde bu görüşmeler, sohbetler rutin olarak devam edecek. Gelişmeleri yakından izleyeceğim ve sizlere yazacağım.

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon'un kanlı iç savaş operasyonları

Rasim Ozan Kütahyalı 28.07.2010

Şu an Türkiye'de postmodern bir iç savaş yaşanıyor... Türkiye bir demilitarizasyon süreci yaşıyor. Ali Bayramoğlu'nun sık sık belirttiği gibi bu süreci böyle yaşayan ikinci bir ülke yakın dönem siyasi tarihte yok.

Yunanistan, İspanya ve Portekiz askerî vesayet rejiminin Avrupa coğrafyasındaki son kaleleriydi. Hepsi "bir anda kopuş" şeklinde demilitarize oldular... Bu üç ülkenin Genelkurmay karargâhları sonuna kadar direndi, ipler gerildi ve zamanı geldi gerilen ip bir anda koptu. Bu üç ülkenin ordusu da madara oldu, subaylık, "utanılan bir

meslek" haline geldi, sonra da devrimsel bir hızla bu ülkeler sivil ve özgürlükçü bir anayasal rejime geçti. Portekiz'de bir dönem -mesleki itibarsızlık nedeniyle- subaylığa başvurular o kadar azaldı ki, sivil hükümet, "subaylığa özendirici" önlemler almak zorunda kaldı. İspanya'da askerler sosyal ortamlarda mesleklerini saklamak zorunda kaldıkları için şikâyetçi oldular. Bir dönem bu haberler İspanyol medyasına yansımıştı.

Türkiye yumuşak bir geçişle bu demilitarizasyon sürecini yaşıyor. Soruşturmalara, davalara bu süreç ilerliyor. Bir yandan, darbe girişiminde bulunanlar yargılanıyor fakat bu darbecilerle ortak iş tutan kimileri de Genelkurmay içinde en yüksek yerlerde bulunuyor. Adını saydığım bu üç ülkede önce askerî vesayet tasfiye edildi, sonrasında yargılamalar yapıldı. Bizde ise bir yandan darbeciler yargılanmaya çalışılıyor, en üst düzeyden tutuklamalar oluyor, bir yandan da hâlâ Başbakan'ın eşi orduevine bile giremiyor, ağırlaştırılmış müebbetten yargılanan Saldıray Berk'in "Jandarma Genel Komutanı" olması için Genelkurmay bastırıyor. Özetle bir yandan Ergenekon terör yapılanması tasfiye edilmek isteniyor, ama aynı Ergenekon terörü devlet içindeki konumunu muhafaza etmeye çalışıyor.

Ergenekon yapılanması bu postmodern iç savaşı kaybetmemek için son kozlarını oynuyor. Artık bildik klasik bir darbeye girişemezler, bir şekilde AK Parti Hükümeti'ni tek başına iktidar olmaktan çıkaracak formüller üzerinde çalışıyorlar. 22 Temmuz 2007 seçimlerinden evvel de AKP'nin oy kaybetmesi için yapılacak her şeyi yapmıştı Ergenekon yapılanması. Hemen her gün şehitler veriyorduk, Bugün gazetesinin büyük bir başarıyla ortaya çıkardığı ihanet planları hemen her gün devredeydi o günlerde. Ergenekon-PKK ortak operasyonuyla şehit ettirilen gençlerimizin cenazeleri AKP-karşıtı provokasyon mitinglerine dönüştürülmek isteniyordu Ergenekon takımı tarafından. Bir yandan da Ulus-Anafartalar bombalaması gibi olaylar tertipleniyordu. Fakat Türkiye halkı Ergenekon'un bu terör yöntemlerine %47 ile büyük bir şamar indirdi. Bu ülkenin halkı bu alçak tezgâhlara gelmeyeceğini kanıtladı üç yıl önce.

Şimdi de 12 Eylül halk oylamasından "HAYIR" çıkması için ellerinden ne gelirse yapıyorlar. 22 Temmuz öncesi yöntemleri artık halk yemiyor, daha çok askerimizin ölmesi için "kasıtlı yapılan hatalar"ı görüyor artık bu halk. İrtica korkusu gibi yöntemler zaten hiçbir zaman tutmadı. Ergenekon'un şu an elinde tek koz var.

Batı bölgelerindeki kasaba ve şehir merkezlerinde bir iç savaş ortamını yaratabilecek operasyonlar yapmak. Türkler ve Kürtler arasında bir iç savaş ortamı yaratabilecek operasyonlar başarıya ulaşabilir mi? Evet, Batı sahil şeridinde şu an bu provokasyonlar için zemin müsait. Batı bölgelerinin nasyonalizmi maneviyatçı-milliyetçi Orta Anadolu modelinden daha farklı olarak daha laikçi-ulusalcı bir mahiyet arz ediyor. Böyle bir laikçi-ulusalcı yapının Kürtlerle hiçbir manevi ortak zemini yok. Zaten yeni Türk bölücübaşı Ertuğrul Özkök'ün dillendirdiği "Kürtler bize yük oluyor, niye beraber yaşayalım, niye Kürtleri besleyelim, gitsinler kendi coğrafyalarına" diyen ruh hali daha çok Batı bölgelerinde ifade ediliyor. İnegöl olayları böyle bir etnik iç savaş zemininin var olduğunu bize bir kez daha gösterdi. Daha evvel olan Türk- Kürt toplumsal gerginlikleri de hep Batı coğrafyasında yaşanmıştı.

İnegöl olayları kendiliğinden çıkmış gibi gözüküyor... Fakat bundan sonrasında dikkat etmek gerekir. Türk derin yapılanmasının tarihinde "çok başarılı olmuş" Sivas, Maraş, Malatya, Çorum operasyonları vardır. Türk derin terör yapılanması buralarda Alevilerle Sünniler arasında bir vahşet ortamını yaratabildi. Türk derin yapılanması ilk fitili kendi ateşledi, Alevi evlerini ve işyerlerini bizzat fişledi, sonrasında ajanlarıyla gaza getirdiği Sünni çoğunluğu Alevilere saldırttı, sonra da hiç müdahale etmedi. Türkiye'de Alevi-Sünni çatışma ortamı, bir karşılıklı güvensizlik ortamı o zaman için vardı, derin yapılanma da bunu istismar etti. Şu anda da Batı bölgelerinde Türk-Kürt etnik çatışma ortamı vardır, Türkiye'nin vicdan güçleri kesinlikle olası Ergenekon provokasyonlarına karşı tedbir almalıdır. Belki de Balyoz soruşturması bağlamındaki 102 tutuklama kararını böyle yorumlamak gerekir.

Üçüncü yolcular Ergenekon'un ortaklarıdır

Rasim Ozan Kütahyalı 31.07.2010

İnegöl'den sonra Dört Yol'da da bir çatışma ortamı oluştu, kitleler hareketlendi... Türkiye'nin tüm liberalleri, demokratları daha doğrusu bu ülkenin tüm vicdanlı insanları **"Bir etnik çatışma ortamının yaratılması için yapılacak provakasyonlar"** konusunda çok çok dikkatli ve uyanık olmalıdır... Şu an 12 Eylül halk oylamasına kadar temel gündemimiz bu olmalıdır. Hükümetin tam emrinde olan istihbarat ve güvenlik birimleri en üst seviyeden alarma geçirilmelidir.

Şu satırlar bu ülkenin vicdan ve bilinç sahibi yurttaşlarının hafızasında duruyor...

"Işık Evlerinde silahlı mühimmat bulunması sağlanacak. 'Gülen cemaati silahlı terör örgütü' olarak gösterilecek... İhbara dayalı ev baskınları yaptırılacak, Alevi düşmanlığını körükleyici bilgi ve belgelerin bu evlerde bulunması sağlanacak..."

Taraf'ta yayımlanan, Mehmet Baransu'nun ortaya çıkardığı "İrticayla Mücadele Eylem Planı" adı altındaki Ergenekon ihanet belgesi böyle alçakça tertiplerle Gülen hareketini ve AK Parti'yi bitirmeyi, toplumda da bir laik-dindar ve Alevi-Sünni çatışması çıkarmayı tasarlıyordu. Bu tasarı doğrultusunda Ergenekon terörü Alevi önderlerini katletmeyi de amaçlıyordu. Suikast planları ve krokiler bunu net olarak gösteriyordu... **Bu hedef tutmadı, hem Alevi hareketi hem Gülen hareketi sağduyulu, vicdanlı ve her şeyden önemlisi çok bilinçli davrandı. Bu oyun bozuldu...**

Bir darbe ortamını oluşturmayı amaçlayan, AK Parti Hükümeti'ni devirme hedefi uğruna uğruna kan ve şiddeti körükleme planları kuran bu derin terör yapılanmasının bir başka operasyonel hedefi de gayrimüslimleri katledip, müslümanları suçlamak, dışarıda "AKP hükümeti gayrimüslimleri katlediyor" diye kamuoyu oluşturmak ve bu yolla AKP'ye olan dış desteği sıfırlamaktı... Kafes Eylem Planı adlı bir başka ihanet ve alçaklık belgesindeki şu satırları da vicdan ve bilinç sahibi her Türkiye yurttaşı unutmuyor:

"Ünlü gayrimüslim işadamı ve sanatçılar kaçırılacak. Gayrimüslim nüfusun yoğun olduğu yerlerde araç, ev ve işyerleri kundaklanacak. Türkiye'de yaşayan gayrimüslimlerin irticai grupların hedefinde olduğu yönünde büyük bir kamuoyu oluşturulacak. Gayrimüslimlere yönelik eylemlerin suçlusu olarak AKP ve irticai gruplar gösterilerek, kaynağı bakımından kara propaganda devreye girecek."

Bu alçak plan da tutmadı, çünkü yine bu ülkenin vicdan ve bilinç sahibi insanları uyanık davrandı. Gülen hareketi bu iğrenç tezgâhı bozan en önemli grup oldu. Fethullah Gülen her zaman gayrimüslimlerle diyalogu çok önemsemi, kendine bağlı tabanı her zaman daha hoşgörülü olmaya teşvik etti. Dindar camianın Ermeni algısının olumlu anlamda değişmesi yönünde hem Tayyip Erdoğan'ın siyasi liderliğinin, hem de Gülen'in manevi önderliğinin çok büyük katkıları oldu... Ve sonuç olarak darbeci alçaklar eylem planlarına şunu yazmak zorunda kaldılar:

"Santoro, Malatya ve Hrant Dink operasyonları sonrasında beklenen hedefe ulaşamamıştır. "Hepimiz

Ermeniyiz” kampanyasıyla gayrimüslimlere sahip çıkılmıştır.”

İşledikleri cinayetlerden “operasyon” diye bahseden bu alçaklar şu an yargılanıyor, hesap veriyorlar...

Bu alçak planları yapanların şu anki hedefinde ise bir Türk-Kürt etnik çatışma ortamı yaratma tasarısı var... Bu yönde bir “Kaos Eylem Planı” hazırlıkları yapıldığı kesin. Bu sefer özellikle hedef CHP ve MHP’nin daha çok oy aldığı sahil şeridi ve İç Batı Ege bölgesi... Doğu Karadeniz üzerinde bu planlarını işletmek istediler, fakat o bölgenin milliyetçiliği üzerinde Erdoğan siyasi liderliği&Gülen manevi önderliğinin çok ciddi nüfuz sahibi olduğunu gördüler. Hrant Dink cinayeti sonrası o bölgeyi bu bahsettiğim liderlik&önderlik mekanizması olabildiğince durulttu, normalleştirdi... Batı sahil şeridinde ise daha seyyal, daha seküler bir toplumsal yapı var. O bölgenin yerli Türk halkını göçmen Kürtlere karşı kışkırtmak çok daha kolay... Bu süreçte PKK yani Öcalan ve Kandil de Ergenekon’un “Kaos Eylem Planı”na aynen dahil olurlarsa maalesef bu alçak plan başarıya ulaşabilir! **O sebeple Kürt halkının ve Kürt siyasetinin vicdandan ve barıştan yana tavır koyması çok önemli. Bu tezgâhı bu sefer yalnız ve yalnız KÜRTLER bozabilir. Selahattin Demirtaş’ın Dört Yol’a gitmekten vazgeçme kararı çok doğrudur, özellikle Türk-Kürt beraber yaşanan bölgelere gidecek BDP konvoyları tam bu konjonktürde Ergenekon’un en çok istediği şeydir...** Bu ülke 1993’te olduğu gibi bir Ergenekon-PKK ortak operasyonu sarsılırsa, sokaklar çatışma alanında dönerse bir daha toparlanamaz... Bu alçak oyunu ya hep beraber bozacağız ya da hep beraber Ergenekon tarafından mezara gömüleceğiz... **Üçüncü bir yol yok... Üçüncü yolcular yani eyyamcılar, goygoycular, bu süreçte taraf olmaktan kaçınanlar, dengcilik yapan “İki tarafa da eşit mesafedeyim” ya da “Yesinler birbirlerini” diyenler ve hem hükümete hem Ergenekon’a yaltaklananlar cinayetin ortaklarıdır...**

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Genelkurmay lağvedilmeli

Rasim Ozan Kütahyalı 04.08.2010

Mümtazer Türköne tamamen haklı... Hakikaten başka çare yok, işin içinden çıkamıyoruz. Türköne’ye sadece usulen itiraz edilebilir. “Ordu lağvedilmeli” sözü yanlış “Genelkurmay karargâhı lağvedilmeli, generaller büyük oranda yenilenmeli” sözü ise çok doğru, Türköne de bunu kastediyor herhalde...

Ordu deyince bu ülkenin halkı askere giden kendi oğlu Mehmetçiği de anlıyor. Türk ordusu 700.000 kişilik bir ordu, Genelkurmay ise 300 generalden müteşekkil bir karargah... Israrla yazıyoruz, bu toprakların halkı için askerlerimiz herhangi bir erat değil Mehmetçik yani Küçük Muhammed/Küçük Peygamber, o yüzden oğullarını gönderdikleri yer İngilizce’den tercüme çakma bir tabir olan Türk Silahlı Kuvvetleri değil, Peygamber Ocağı... Mehmetçiklerimiz vefat ettiği zaman, o körpecek cesetlerinin gittiği yer morg değil Cennetyolu... Çünkü bu milletin inancına göre Mehmetçikler ölmez, şehit olur, şehadet mertebesine ulaşır. Şehitlik makamına ulaşanlar da cennete gider. Profesyonel tıp dilinde morg olan yerin adı o sebeple Cennetyolu olarak adlandırılır... Bu millet bu kadar İslami bir dünya görüşü ve algısı üzerinden askerlik meselesine bakar. İşte o yüzden oğlunu düğüne gönderir gibi askere uğurlar, İslam inancı sebebiyle oğlunun şehit olduğuna inandığı için “Bir oğlumu daha gönderirim askere” der bu halk...

Ulusalçı/laikçi hamasi zıvalıkların merkezi haline gelmiş Genelkurmay Karargâhı bu halkı anlayamaz, çünkü bu halka yabancı bir zihniyetin istilası altındadır Karargâh... Anlayamadığı için de inancı gereği gümüş yüzük

takan, inancı gereği eşi başını örten mensuplarını ordudan atıyor bu Genelkurmay! Tüm generallere sesleniyorum; Gümüş yüzük takmayı, baş örtmeyi "hurafe" görüyorsanız, yukarıda anlattığım askerliğe uğurlama manzaralarını da "hurafe" görün o zaman! Tutarlılık ve namusluluk bunu gerektirir! Bu manzaraları hurafe görüp, aşağılarsanız bir kişiyi bile bu ordu için savaştıramazsınız... Bir ülkenin Genelkurmay karargâhı kendi halkına ancak bu kadar yabancılaşabilir. Küçümsediğiniz bu İslami/manevi zemin sebebiyle bu halkın hâlâ "Ordu" deyince yürek teli titriyor... Ama Genelkurmay ve Generaller deyince titremiyor, sizlerden ancak korkuyorlar. Korku yüzünden "saygı duyuyor" gibi yapıyorlar...

Sadece şu son iki yılda kaç defa askerlerimize saldırılacağı istihbaratı geldiği halde hiçbir önlem alınmadığı ortaya çıktı, işte Baransu'nun son bir haftada yakaladığı haberler bile düzgün bir ülkede kaç tane generalin görevden alınmasını gerektirirdi. Gediktepe, Dağlica, Aktütün ve daha birçok askeri skandal... Generaller Mehmetçiklere yapılan saldırıyı film izler gibi seyrediyor. Çukurca'da PKK mayını yüzünden şehit düştüğünü zanneden askerlerimiz, kendi ordularının mayını yüzünden öldüğünü anlıyor. Bunu itiraf eden ve bu itirafa karşılık "Hiç önemseme bunları" diyen general hala görevde... Belki de bu YAŞ'ta terfi bekliyorlar. Şehit aileleri karargâhın kapısına dayanıyor artık "Yeter" diyor... TCK'nın 318. maddesindeki "Halkı askerlikten soğutmak" suçunu sistematik olarak işleyen kurumun bizzat kendisi Genelkurmay'dır bu ülkede. Dünyanın hiçbir yerinde inançlarıyla askerliği bu kadar bağdaştıran, bu yüzden de orduya katılmaya her an bu kadar hazır bir halk bulamazsınız. İşte siz bu halka yabancı zihniyetinizle bu halkı askerlikten soğuttunuz ey generaller...

Artık yeter! İstisnalar hariç tutularak Genelkurmay'ın lağvedilmesi ve yepyeni, halkın değerlerine ve inançlarına düşman gözüyle bakmayan ve sivil hükümetin tam emrinde bir karargâh yapısıyla yola devam etmeliyiz... Çok daha güçlü, çok daha diri, çok daha dinamik, çok daha genç bir Genelkurmayımız olmalı...

Ertuğrul Özkök ve Sami Selçuk

Ertuğrul Özkök özeleştiri yapmış... Sami Selçuk "Hayır" cephesinde yer alınca bir anda Selçuk'a karşı "hata" ettiğini fark etmiş, pişman olmuş! Ah ne kadar iyi niyetli şu Özkök... Selçuk her zaman "Liberal bir Kemalist" idi, hiçbir zaman Kemalizme tam cephe almadı, ama çok değerli ve dürüst bir adamdı hâlâ da öyle. Liberal camia Selçuk'un bu Kemalist tavrını bilmesine rağmen, hep destek çıktı Yargıtay Başkanı'na. Efsane olan 99 konuşması Kemalizmin liberalleşerek madara olmadan yola medenice devam etmesi için tek umuttu, sense o konuşmadan sonra "Selçuk'un etkilendiği adamlar eşcinsel" diye manşet attırdın Hürriyet gazetesinde, Selçuk'a karşı bir psikolojik linç operasyonu başlattın. Bunları anmadan özür dilemen bir anlam ifade etmez Özkök... Selçuk'a Özgürlük Onur Ödülü veren Liberal Düşünce Topluluğu'ndan siyaset felsefecisi Atilla Yayla'ya da "Avrupa'dan gelenler niye her yerde aynı adamın heykelleri var diye sorarlar" dediği için linç kampanyası başlattın sen... Yayla da kazara "Hayır" diyorsa Allah bilir ondan da özür dilersin. "Evet" diyorsa gerek yok, o zaman "Linç etmekte haklıydım" dersin. Selçuk kanaat değiştirirse de özrünü geri alırsın herhalde... Ahmet Kekeç'le sohbetinden gelen selamını ya da mesajını da aldım, bilesin...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlker Başbuğ tutuklanacak mı

Rasim Ozan Kütahyalı 07.08.2010

Yaşananlardan İlker Başbuğ'u korkunun sardığı anlaşıyor... Hantepe'de, Gediktepe'de, Aktütün'de ve daha birçok yerde göstere göstere yapılan ihmaller ve suiistimaller sebebiyle bu ülkenin gençleri şehit düşerken

gıkını çıkarmayan Başbuğ giderayak "koltuk kavgası" uğruna neler neler yapıyor...

Dün Mehmet Baransu bu konuda –her zaman olduğu gibi- yine kritik bir haber yaptı. Karargâhı çok iyi bilen bir kaynağı Baransu'ya şunları diyor...

"İnternet Andıcı, İrticayla Mücadele Eylem Planı ve Cemal Temizöz'ün yargılandığı faili meçhul cinayetler davası Başbuğ açısından önemli. Faili meçhul davasında Başbuğ o dönem 7. Kolordu'da görevliydi. Faili meçhuller yaşandığı dönemde Hasan Kundakçı'nın yardımcısıydı. 'İnternet Andıcı'nda, Orgeneral Hasan İğsız'ın parafının hemen yanında bulunan "Sayın komutana arz" yazısıyla Genelkurmay Başkanı Başbuğ'un kastedildiği net. İrticayla Mücadele Eylem Planı'nı Albay Dursun Çiçek'in tek başına yaptığına çocuklar bile inanmaz. Bunları Başbuğ da bildiği için sıranın kendisine geleceğini düşünüyor ve ön almaya çalışıyor."

Baransu'nun kaynaklarının yanılmadığını, ortaya çıkan belgelerin doğru olduğunu defalarca tüm Türkiye gördü...

Şurası çok açık: İlker Başbuğ tutuklanmaktan korkuyor, bu faili meçhuller meselesinde kendisinin de bilgisi olduğu anlaşılırsa sıranın kendisine gelebileceğini düşünüyor...

Başbuğ'un kafasındaki makro plan bundan sonraki dönemde şu an Genelkurmay 2. Başkanı olan Orgeneral Aslan Güner'in Genelkurmay Başkanı olmasını sağlamak... Aslan Güner'in askerî kariyerinin ilerlemesinde Başbuğ'un çok büyük rolü var; Güner Başbuğ'a çok şey borçlu. İlker Başbuğ bu operasyonu yapamazsa, Atilla Işık'ı emekliliğe zorlayamazsa Güner'in önü açılmayacak... O sebeple Atilla Işık'ın emekli ettirilmesi, sonrasında Necdet Özel'in önünün tıkanması operasyonunun başarıya ulaşması gerekiyor... Yani görüldüğü gibi ortada bir "vatan kavgası" yok, "makam kavgası" var... Peki, tutuklanma korkusuyla kendini garanti altına almak isteyen İlker Başbuğ'un Türkiye'ye layık gördüğü müstakbel Genelkurmay Başkanı Aslan Güner nasıl bir isim?

Bu adam mı Genelkurmay Başkanı olacak

Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'ne yapılmak istenen askerî darbe arayışlarının yoğunlaştığı günlerde Aslan Güner'in tavrı nasıldı acaba? Balbay'ın günlüklerini birlikte okuyalım...

22 Nisan 2003'te Balbay, Aslan Güner'le bir telefon görüşmesi yapıyor... Güner şöyle diyor: *"İzleme, takip, değerlendirme safhası bitti. Bundan sonra uyarı ve duruş aşaması başladı."*

Balbay ve Güner 25 Nisan 2003'te ise tekrar görüşüyor...

"Artık izleme, takip dönemi bitti. Eğer anladılarsa iyi, anlamadılarsa yeniden söylenir. Bunları kapalı ortamlarda hep söylüyoruz. Artık kamuoyuyla paylaşmanın gerektiği bir durum. Tek neden türban değil. Kadrolaşma, görüş, siz de biliyorsunuz... Bundan sonra gereken uygun platformlarda söylenecek."

Balbay, o dönem Genelkurmay Başkanlığı Genel Sekreteri olan Tümgeneral Aslan Güner'e sivil hükümete karşı geri adım atıp atmayacaklarını da soruyor...

Güner'in cevabı sivil hükümete ve demokrasiye düşmanlığın tipik bir örneği:

"Hayır. Olamaz. Artık belli bir duruş var. Son dönemde kimileri TSK'ni başka türlü göstermeye çalıştı. Hassasiyetlerinin değiştiği izlenimi verilmeye çalışıldı. Ama öyle değil. TSK bir bütündür, hassasiyetlerini korumaktadır. Atatürk'ün bu rejimini korumak bizim görevimizdir."

İlker Başbuğ'un bu ülkeye layık gördüğü müstakbel Genelkurmay Başkanı *"Kimileri TSK'ni başka türlü göstermeye çalıştı"* derken de sivil demokratik hükümete bağlı olmasıyla bilinen Hilmi Özkök'e referans yapıyor. Güner gibi anti-demokratik general zihniyetlerine göre Hilmi Özkök "cüzamlı" bir asker... Sırf demokrat olduğu için Hilmi Paşa'ya "Molla Hilmi" diyenlerin çoğunlukta olduğu bir Genelkurmay karargâhı var maalesef bu ülkede... Fakat umudunuzu yitirmeyin, böyle olmayan bu cuntacı, darbeci zihniyetten bıkmış usanmış şerefli ve namuslu Türk generalleri de var...

AK Parti gerçekten iktidarsa, Başbakan gerçekten başbakansa bu tiyatroya DUR demelidir... Aslan Güner zihniyeti bu ülkede genelkurmay başkanı olamaz... Devlet memuru olan bir asker bu ülkenin meşru sivil hükümetine dair *"Eğer anladılarsa iyi, anlamadılarsa yeniden söylenir, yoksa da gereği yapılır"* gibi bir tavırda olamaz... Bu resmen sivil hükümeti darbe ile tehdit etmek demektir... Böyle darbeci/Ergenekoncu zihniyete sahip olan biri sivil hükümetin iradesine rağmen hâlâ TSK gibi bir kurumun başına gelebiliyorsa bu ülkeden umudu kesmenin vakti gelmiş demektir...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hangi sanatçılar EVET diyecek

Rasim Ozan Kütahyalı 11.08.2010

Bu ülkenin sanat dünyasında özgürlükçü-demokrat zihniyet açısından ciddi problemler olduğu bilinen bir gerçek... Türkiye'deki sanatçıların çoğunluğu statükocu zihniyetten yana fakat garip bir biçimde daha trendsetter konumda olan, çok ciddi başarılarla imza atmış olanlarının ciddi kısmı da bu statükocu zihniyetten uzak...

Bunun en büyük örneği Sezen Aksu... Aksu, Türk popüler müzik aleminin tartışmasız kraliçesi, birçok genç müzisyen ve şarkıcının idolü, herkes ondan şarkı istiyor, destek istiyor... Aksu da Petek Dinçöz'den Şebnem Ferah'a uzanan geniş spektrumdaki birçok sanatçıya destek oluyor, beraber çalışıyor... Birçok sanatçının zihinsel açıdan da idolü Sezen... Ve Sezen Aksu'nun tavrını herkes biliyor, kendisi açıkladı. Demokratik açılıma tam destek veren, hem başörtülü kızlara hem Alevilere uygulanan alçak baskılara karşı çıkan özgürlükçü-demokrat Sezen'in oyu EVET...

Başka birçok sanatçı açıklamaya çekinebilir ama benim %100'e yakın "EVET" diyeceğine emin olduğum sanatçılar var... Onları tek tek sıralayalım...

Yanılmıyorsam Lale Mansur ve Zeynep Tanbay "Evet" diyeceğini açıkladı, Deniz Türkali ve Derya Alabora'yı duymadım, ama "EVET" demeleri kesindir. Türkali'nin ufak bir ihtimal "boykot"çulara gitme ihtimali var ama adım gibi eminim Alabora EVET der...

Yılmaz Erdoğan-Mustafa Erdoğan kesin EVET diyecek, varsın açıklamasınlar kimse de üzerilerine gitmesin, kesin EVET derler. Mahsun Kırmızıgül de kesin EVET diyecek, hiç kuşku yok...

Sinemada zihniyet ve sinema felsefesi olarak zıt kutupları temsil ederler ama hem Sinan Çetin hem Semih Kaplanoğlu kesinlikle EVET diyecek. Taraf gazetesinin iyi bir okuru olan Nuri Bilge Ceylan da büyük ihtimal EVET verir, Zeki Demirkubuz o gün Beşiktaş maçı olmazsa EVET verir. Hele Tomris Giritlioğlu kesinlikle EVET verir, aksi ihtimal yok. Uğur Yücel de EVET der, Derya Alabora'dan farklı tavır koymaz, bunu peki ifade etmez ama Yücel de EVET der...

Popüler sahne dünyasının yıllardır rakip olarak zikredilen iki isminin de EVET'de birleşme ihtimali çok büyük... Hülya Avşar kesin EVET oyu verecek. Gülben Ergen de aynı şekilde EVET verir. Askeri vesayet ile bizim gazetenin cepheden çarpıştığı günlerde Gülben Ergen'in tavrını iyi biliyorum çünkü. Gülben Ergen-Mustafa Erdoğan çifti birbirinden farklı davranmaz...

Sezen Aksu gibi bir diğer müzik efsanesi Orhan Gencebay da çok büyük ihtimal EVET diyecek. Hem başörtüsü hem Kürtçe yasaklarına her zaman karşı olduğunu kendi vakur tarzıyla ifade etmiş, "Hepimiz Hrant'ız" sloganını canlı yayında yüz binlere karşı savunmuş Orhan Baba EVET diyecektir... Diva Bülent Ersoy da farklı tavır koymaz "Ölüm değil, çözüm istiyoruz" diyen Bülent Ersoy kendisine yapılan saldırıların ardından daha bir demokratlaşmıştı. Diva da kesin EVET diyecek...

Rock şarkıcılarından Teoman kesin EVET diyecek, aksi bir ihtimal yok. Benim tanıdığım Şebnem Ferah, Sezen Aksu'dan farklı düşünmez, Sezen'e de fikir danışacaktır, demokrat kişiliğiyle o da yetmez ama EVET diyecektir. Demir Demirkan-Sertab Erener çifti arada kalır, Sinan Çetin ve Serdar Erener EVET yönünde telkinler yapar. Son tahlilde bu ikili de EVET der sanıyorum. Nil Karaibrahimgil de muhtemelen EVET diyecektir.

Genç kuşak kadın oyuncular kuşağı çok bereketli bir ülkeyiz. Bu kuşağın en önemli isimlerinden Beren Saat, özellikle Tomris Giritlioğlu ile geçirdiği mesailerden sonar EVET deme eğiliminde olacak ama bunu etrafa söylemekten kaçınır Beren, sandığa giderse oyu EVET olur. Bu genç kuşaktan bir diğer kadın oyuncu Sema Öztürk de kesin EVET der. Pelin Batu boykotçular tarafına kaçabilir ama sandığa giderse oyu EVET olur, ancak "Tayyip Erdoğan kompleksi" bastırırsa Pelin'den hayır çıkabilir ama Pelin'in tüm yakın kız arkadaş çevresi EVET diyecek, Pelin de son tahlilde EVET der. Melis Birkan'ın da bir yanı tereddüt eder ama hayır tarafında kolay kolay olmaz. %100 ihtimal EVET diyecek bir diğer genç kadın oyuncu Belçim Bilgin Erdoğan.

Genç erkek oyuncularından Bülent İnal kesin EVET der, Necati Şaşmaz Ergenekon tarafından sevenlerini ürkütmemek için tavır koymuyor ama son tahlilde Şaşmaz EVET der, kardeşi yapımcı Raci Şaşmaz da EVET der, 2003-06 döneminde Ergenekon'un ekmeğine yağ sürseler de şu an EVET cephesinde bu ekip. Memet Ali Alabora boykotçularla flörte girer mi tam emin değilim, ama muhtemelen EVET der, Mustafa Alabora da EVET der.

Hayır diyecek çok daha fazla isim var ama onların ismini burada zikretmiyorum, evet diyebilecek başkaları da vardır ama şimdilik aklıma gelmediler... Oyunu açıklamayan sanatçılara çok da kızamıyorum, çok yalın biçimde korkuyorlar mahalle baskısından. EVET oyu vereceğini düşünen bir sanatçı dostum "Acaba iş almamda sorun çıkar mı, açıklarsam" diye bana sordu geçenlerde... Böyle bir baskı ortam var...

Mühim olan o sandığa girip şu anki anayasal rejimden daha ileri, daha özgürlükçü olacak daha iyi bir anayasaya EVET diyebilmektir... Daha özgür, daha demokratik, daha sivil bir Türkiye için EVET diyebilmek...
rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlkeler, çıkarlar ve insanlar

Rasim Ozan Kütahyalı 18.08.2010

Hayatta iki tip insan var aslında... Birincisi ilke-merkezli yaşayanlar, öbürü çıkar-merkezli yaşayanlar. İlkeleri ve inançlarıyla hayata bakanların gönlü rahattır, tavrı nettir. Çıkarları uğruna yaşayanlar ise sürekli kaypak davranmak zorundadır.

Bir gün hükümetin bir bakanıyla iftar açıp "Allah kabul etsin sayın bakanım, bu arada ne emriniz olursa manşete koymaya hazırız" diyen öbür gün Ergenekon sanığı bir generalle orduvinde öğle rakısı içip "Bu günler geçecek paşam, bu Tayyip bitecek ve içeri girecek" diyen genel yayın yönetmeni/Ankara temsilcisi/medya yöneticisi modelinin makbul olduğu bir yerdi Türkiye... Artık bu değişiyor... Yeni Türkiye'de tasfiye olacak olan kaypak ve eyyamcı zihniyettir. Kemalistler, ulusalcılar, laikçiler yani tavrı ve duruşu net olanlar değil. Tam aksine tavrı net bu muhaliflerin medyadaki güçlerini artıracakları kanaatindeyim. Çünkü bu muhalefetin toplumda bir karşılığı, belli kesimlerde bir itibarı var, bir temsil kabiliyeti var ama yukarıda tarif ettiğim kaypaklığın bir itibarı yok.

Türkiye'nin alaturka eski düzeninde "güçler arası dengecilik" denen kaypaklık tavrı geçer akçe olabiliyordu. O dönemin köhnemiş medya düzeninde "Taraf olan bertaraf olur" mottosu geçerliydi. Düşük profilli olanları yukarıda ifade ettiğim şekilde herkese yalakalık yaparak, profili daha yüksek olanları ise bir yandan herkesi yedekte tutup, bir yandan herkese çakıyormuş gibi yapıp, başka yandan da herkese yakın durarak hayatını sürdürüyordu... Dediğim gibi bu onursuzluk dönemi artık bitti...

Bugünün mottosu "Bitaraf olan bertaraf olur" cümlesidir...

EVET diyen sanatçılar

Geçen hafta 12 Eylül halk oylamasına EVET diyeceğini düşündüğüm sanatçıları yazmıştım... O yazıda ismi geçenlerden arayanlar oldu. Yılmaz Erdoğan referandumda tavrını açıklamadığı için eleştiriliyordu. Bense Yılmaz'ın kesin EVET diyeceğini yazdım, yanılmamışım... Yılmaz Erdoğan bu konuda tavrını net olarak söylüyor, bu köşe aracılığıyla ben de herkese duyuruyorum...Yılmaz bana aynen şöyle söyledi yazım üzerine:

"Rasimcim görüşümü saklıyor değilim. Sadece şu sahte afişler mafişler derken canım sıkıldı. Sanki bir popüler kanaatler mizahı oluştu.Yoksa şu durumda yetersiz ama EVET benim de cevabımdır"

Bu arada Sinan Çetin'e göre EVET diyen birini yazmamışım. O isim İbrahim Tatlıses... Tatlıses'in de EVET demesinin kesin olduğunu söylüyor Sinan. İnşallah öyledir... "Bir daha Kürtçe şarkı okursan seni Taksim'de asarız" diyenlerin safında olacak hali yok herhalde İbo'nun... Korktuğu için kendisini alenen böyle tehdit eden Ergenekon alçaklarına karşı susmuş olabilir Tatlıses, bu insani bir durum, ama sandıkta çekinecek bir şey yok EVET oyunu basacaktır...

Bu arada Sırrı Süreyya Önder'in de EVET demesi kesin. Sırrı Süreyya gibi hem sapına kadar vicdanlı hem sapına kadar ortodoks komünist, hem de sapına kadar yerli ve hakiki bir adamın hemen her özgürlük meselesinde tavrı zaten belli... Eğer 80 öncesi komünistleri Sırrı'nın tavrında ve tarzında olsalardı hakikaten bu devlet için bir "komünizm tehdidi" var olurdu. Çünkü Sırrı tipi yerli, hakiki ve delikanlı komünizmin kitleselleşme tehlikesi var....

Fazıl Say ve Leos Janacek

Fazıl Say'ın benim kişisel tarihim açısından çok kıymetli bir yerde durduğunu daha evvel "Fazıl Say'la Kemalizmi sorgulamak" isimli makalemden yazmıştım... Daha 1995'te kimseler Fazıl'ı tanımazken bizim aile yemeklerinde ismi geçen, tanıdığımız biriydi Fazıl. Kıtalararası konser piyanistleri yarışmasında birinci olmuştu o sene ve bizim evde sanki ben birinci olmuşum gibi sevinilmişti. Klasik batı müziğinin daha geniş kitlelerce sevilmesi ve en üst seviyede icracıların yetişmesi için ömrünü vakfetmiş Önder Kütahyalı için Fazıl Say büyük bir umuttu. Fazıl da Önder amcamı çok çok severdi...

Fazıl'ın anlamsız hezeyanlar sebebiyle gündeme gelmesi beni mutsuz ediyor. "Arabesk yavaşlıktır" diye abuk subuk açıklamalar yapacağına kulak antenlerini Ahmet Kaya ya da Orhan Gencebay müziğinin toplumla nasıl hakiki ve kalıcı bir bağ kurabildiğine açsa, belki yine eleştirel ama çok yaratıcı şeyler söyleyebilir Fazıl...

Ya da günümüz siyasi meselelerine bakarken, çok sevdiği Leos Janacek'in Çek topraklarında Almanlığın ve Almanın zorunlu hegemonyasına karşı Çek dilini, kimliğini ve kültürünü ihtirasla savunmak için bestelediği 1905 sonatını çalarken bir yandan da Kürtleri ve dindarları düşünse... Kürtlerin ve dindarların da tıpkı Janacek gibi kendi kimliklerine ve kültürlerine sahip çıkmaya çalıştıklarını, bunun Türkiye için tehdit değil zenginlik olduğunu kavrayabilse keşke Fazıl...

Kendi kendine kaldığında Janacek'in o büyülü 1905 sonatını bir kez daha çal Fazıl... O sonatın arkasındaki derin toplumsal hikâyeyi sen iyi biliyorsun, bilmelisin...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Allah müstahakını versin Sırrı...

Rasim Ozan Kütahyalı 21.08.2010

Sanat dünyasında kimlerin EVET deme ihtimalinin kuvvetli olduğunu yazıyorum bir süredir... Bunu da tahminlerime dayandırıyorum...

Vicdanına inandığım sinemacı dostum Sırrı Süreyya Önder'in kesin EVET diyeceğini yazdım, öyle tahmin ettim... Yanılmışım, bizim yerli ortodoks komünist Sırrı "Boykotçu" imiş. Yazımın yayımlandığı gün beni aradı, söyledi. Sohbetimiz gayet de makaraydı, ben Sırrı'ya "Ortodoks komünist tarafın mı tuttu, benim bildiğim Sırrı EVET der" dedim, o da "Sosyalist kanadın genel eğilimlerinden farklı davranmam, açıklama yapıp sana göndereceğim" dedi. Sırrı aradığı sırada oyuncu Sema Öztürk ile sohbet ediyorduk. 12 Eylül halk oylamasında EVET diyeceği için gösteri dünyasındaki dostlarından ciddi bir baskı gördüğünü anlatıyordu Sema. EVET dediğini kimi ortamlarda saklamak zorunda kaldığını söylüyordu...

Öbür gün bir baktım bizim Sırrı zehir zemberek bir açıklama yapmış, beni arayan arayana... Millet bizim kavgaya ettiğimizi zannediyor. Sırrı "5 No'lu devrim bildirisi" gibi 80 öncesinden kalma dille bir bildiri kaleme almış. Eyüp Can aradı, Eyüp'e de izah ettim. Dün o da bu konuyu *Hürriyet*'te yazdı. O bildiriden sonra bizim Sırrı "sırta kadem" bastı, arıyorum telefonu kapalı. Gerçi Adıyaman'daydı, annesi rahatsızdı. Annesi için de koşturuyor olabilir, kıymetli teyzemize acil şifalar dilerim...

Bu sert bildiriye rağmen ben yine Sırrı'yı severim, onun vicdanına ve mertliğine inanırım, **fakat ideolojik bilinç totaliter temellerden kaynaklanınca, bu bilinç vicdana galip gelebiliyor...** Bir de Eyüp bir konuda yanılmış. Sırrı Kürt değil Türk. Zaten bu ülkede en Kürt bilinen Türk, en Alevi bilinen Sünni bizim Sırrı Süreyya'dır... Türk solu geleneğine uygun davrandı Sırrı, canı sağolsun... İlahi Boykotçu Sırrı, Allah müstahakını versin...

Rojin, Bayülgen ve ırkçılık

Sırrı Kürt değil ama harbi Kürt olan, bu yüzden de çekmediği sıkıntı kalmayan bir sanatçı var: Rojin... Hem Ergenekoncu kanat tarafından, hem PKK tarafından sürekli rahatsız edilen, tehdit edilen bir kadın Rojin. Kendince bir duruşu olan, hiçbir kampa dâhil olmayan bir çizgisi var... Rojin'i geçenlerde Okan Bayülgen programına davet etmiş, program günü bir karakol saldırısı olunca da Rojin'e hiçbir şey demeden iptal etmiş daveti. Kürt sanatçılara bu çok yapılıyor. Bir saldırı olduğunda, askerlerimiz öldürüldüğünde sanki bu saldırının sorumlusu "Kürt sanatçılar"mış gibi bir anda hava değişiyor. Bu "potansiyel faşizm" durumu bile başlı başına korkunç bir şey...

Bayülgen zaten "ırkçılık ve nefret suçu"ndan sabıkalı biri. Geçmişte de böyle vukuatları var. Rojin'e **"Programa gelse bile Kürtçe şarkı okuyamaz. Şehitlerin olduğu bir günde Kürtçe şarkı okutmam. Adam gibi Türkçe şarkı okuyacaksa gelsin"** tavrında olmuş Bayülgen. Özü kabahatinden de beter bir durum var ortada. Bayülgen'in popüler faşist, banal ırkçı zihniyet yapısını daha evvel de yazmıştım. Sanat dünyasında böyle başka örnekler de var. Bu popüler faşizmin topluma sirayet etme zemini de var... Profil Yayıncılık'tan yeni çıkan **Hepimiz Birimiz, Birimiz Hepimiz İçin** adlı kitabımın ikinci bölümünü tamamen buna ayırdım. Okumanızı tavsiye ederim...

Rojin'i ırkçı gerekçelerle programından kovan Bayülgen zihniyetini, bir dergiye verdiği röportajdaki şu ifadeler çok net biçimde ortaya seriyor... Muhabir şöyle soruyor:

– Fransızlarda Arap rap olayı çok patladı, ne diyorsun bu işlere?

Cevap: **Yok Fransa artık, orda Fransızlar mı yaşıyor. Herifler Marsilya'dan kuzeye doğru işgal ediyorlar ülkeyi. Yakında Araplardan başka bir şey kalmayacak. Fransızlar medeni insanlar, habire doğurup durmuyorlar. Bu heriflerse acayip çoğalıyorlar. Çoğaldıkça da sosyal eşitlik dolayısıyla devletten acayip imkânlar alıyorlar...**

Bayülgen zihniyeti işte bu... Fransız ırkçı lider Le Pen bu Bayülgen kafasına **"İrkçilik onur ödülü"** falan verebilir. İşte bu ırkçı kafa Fransa'da Araplara nasıl bakıyorsa, Türkiye'deki Kürtlere de öyle bakıyor. Rojin gibi bir sanatçıya **"Ya Türkçe söyle ya da defol"** diyebiliyor. Bayülgen'in magazin basınından müptezel ahabları da bu olay vesilesiyle Rojin'e saldırıyor. Bu zihniyet hem suçlu hem güçlü... Maalesef gösteri dünyasının çoğunluğu bu zihniyete sahip...

Mustafa Erdoğan ve Gülben Ergen

Bu camianın ağır mahalle baskısına uğrayanlardan biri de Mustafa Erdoğan... Çok özel dans koreografileriyle onlarca ülkede bu ülkenin bayrağını dalgalandırmış bir Kürt sanatçı Mustafa Erdoğan ve bu sanatçı 12 eylülde

EVET diyeceğini açıkladı diye yüzlerce tehdit almış, iki gün önce uzun uzun konuştuk Mustafa'yla... Ergenekoncu dernekler Erdoğan'ın gösterilerine gidilmemesi için bildiriler dağıtmaya başlamışlar. İrkçi ifadeler içeren kampanyalar düzenlenmiş hakkında... **"EVET diyecek olanların niye çekindiklerini anladım, feci bir baskı ortamı yaratmışlar"** dedi Mustafa bana... **Mustafa'nın eşi Gülben Ergen'in "endişeleri"ni de anlamak lazım. Ergen'in kimi son açıklamalarını bu tabloyu düşünerek yorumlamak lazım...** Herkes kanaatinde özgürdür...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erdoğan: Yoksulların desteklediği parti biziz

Rasim Ozan Kütahyalı 26.08.2010

Başbakan'la olan sohbetimizde sorduğum son konu da yoksulluk meselesi oldu. Özellikle Kılıçdaroğlu klasik CHP çizgisinin laiklik vurgusundan farklı olarak ısrarla yoksulluk ve yoksullar üzerinde duruyordu...

– Sizin hükümetiniz yoksulluğu arttırdı mı? Ülkeyi daha mı fakirleştirdiniz?

Rakamlar ortada, Türkiye biz yönetimi devraldığımızda dünya ekonomik liginde 25. sıradaydı, şimdi 17. sıraya geldi... 3 bin dolar milli gelir devraldık, 10 bin dolara dayandı rakam. Toplam gelir 700 milyar doları geçti. Yaptığımız sağlık reformuyla en yoksul yurttaşlarımız bile sağlık hizmetine kavuştular. Bunları milletim iyi biliyor, boş laflar bunlar.

– Peki, AK Parti sosyal devleti bitirdi sözlerine ne diyeceksiniz?

Bu da gülünç. Hükümeti devraldığımızda devletin sosyal harcamaları toplam bütçenin yüzde 13'ü kadardı, şimdi ise yüzde 28'e dayandı bu rakam. İşte Hüseyin Bey yanımızda, Cumhuriyet tarihinde en çok okul inşa eden, derslik açan hükümet biziz. İlköğretim çağındaki çocuklarımızın tüm ders kitaplarını veren, yoksul öğrencilere düzenli aylık veren hükümet biziz... Tam aksine devletin sosyal olma vasfına yeniden biz hayatıyet kazandırdık

– AK Parti zenginlerin partisi oldu, geldiği yeri unuttular, halktan koptular, havuzlu villalarda oturuyorlar eleştirileri yanılsız mı?

Siyaset bilimcilerin hepsinin bulunduğu bir nokta var. Bu ülkenin yoksullarının ve dezavantajlı kesimlerinin en çok oy verdiği parti biziz. Çünkü biz her zaman öncelikle onların yanında olduk. Tam aksine havuzlu villa sitelerinden hep CHP birinci çıkıyor. Bu millet bu samimiysiz yoksulluk edebiyatlarına kanmaz, göreceksiniz yine o bölgelerden evet oyu ağırlıklı çıkacak. Sonra "yoksullukta eşitlik" anlayışı iflas etmiş bir anlayıştır, mühim olan bolluğu daha çok yaratmak, herkesin göreceli olarak zenginleşmesini sağlamaktır. Muhalefet politika üretmekte aciz kaldığı için habire içi boş popülizme sarılıyor, zaman zaman da meseleyi kişisel alana çekip seviyeyi düşürüyor. Çareleri yok, n'apsınlar, boş laflara sığınıyorlar...

Ya Başbakan başaracak ya da...

Bu arada Başbakan'ın Van mitingine davet edilmem üzerine dün yaşadığım kimi abuk sabuk şeyler bana Elif Şafak'ın "Bu ülkede yazı odaklı değil yazar odaklı bir kültür var" sözünü hatırlattı. Önce değerli dostum Yıldırım beni aradı, birkaç kritik ve ciddi meseleyi konuştuktan sonra "Senin Başbakan'la 40 dakika konuşmadığına dair internette zırva zırva şeyler de çıktı, haberin olsun" diye gülerек söyledi... Sonra Hüseyin Çelik beni aradı, şaşırmış bir şekilde "Yahu Ozancığım beni bir yerlerden aradılar, 'Rasim Ozan yalan söylüyormuş 40 dakika görüşmemiş, iki dakika ayaküstü konuşmuş, uçağa da zorla binmiş, ne diyorsunuz' dediler. Ben de 'galiba sizin aklınızdan zorunuz var, siz bunlarla mı uğraşıyorsunuz, tam tamına 40 dakika Başbakan'la konuştuk, ben de oradaydım' dedim, haberin olsun" diye söyledi... Hayatı boyu ya derinlikli entelektüel meselelerle ya da eğitim hayatının çetrefil sorunlarıyla uğraşmış ciddi bir insan olan Hüseyin Çelik'in böyle şaşırması ve "Bunların akıllarından zoru mu var" diye sorması çok doğal tabii...

Fakat maalesef medyada tamamen bu tür yalan dolan, süfli, kıyırık şeylerle uğraşan düşük profilli bir grup var. Toplam beş yüz kişinin anca okuduğu, yüksek profilli yazarların ve fikir adamlarının ismini dahi bilmediği dandik sitelerde ne çıkmış, ne yazmış diye kafayı sıyırma eşiğine gelen bir "gazeteci" grubu var. Bu çok acınası bir durum... Ben de bir dönem lüzumundan fazla bu sitelere bakardım, sonra fark ettim ki toplam beş yüz kişinin okumadığı, hiçbir ciddi insanın ismini dahi bilmediği bu ıvır zıvır sitelere bakmak moronluktan ve vakit kaybından başka bir şey değil. Kendime çok kızdım... Bu sitelere bakmak, buralarda görünmek istemek Bali kullanmak gibi bir şey, insan beynini nifak ve yalana alıştırtıp yok eden bir işlevleri var. Dediğim gibi düşük profilli medya mensubu takımının tüm gün uğraşp, konuştuğu konular bunlar... Hele çok sevdiğim, üstelik özü itibarıyla asla düşük profilli olmayan ciddi gazetecilik yeteneklerine sahip bir arkadaşım bütün bunları dikkate ala ala tamamen sürreel zırva şeyleri bana soran bir insan hale geldi. O sebeple tüm bu tip gazeteci arkadaşları bu zavallı alışkanlıklarını bırakmaya çağırıyorum, kendilerine de iyilik ederler...

Anladığım kadarıyla "Başbakan'la görüşmek" birçok insan için orgazmik bir olay, o yüzden bana dair de böyle nefsanî saçmalıkları dillendiriyorlar... Ben bu mitinge davet edilene kadar Başbakan'ın hiçbir danışmanını fiilen tanımadım. Nabi Avcı, Kemal Öztürk ve Yalçın Akdoğan'ı eserlerinden bilirdim, Başbakanlık Müsteşarı Efsan Ala'yı demokrat yöneticiliğiyle bilirdim, hepsiyle uçağa tanıştım. Daha evvel bir kez bile hiçbirisiyle telefonda konuşmadım, zaten telefonlarını da bilmezdim. Bir kere bile de "Başbakan'la görüşmek" için talebim olmadı, benim böyle "gazetecilik" hırslarım yok, zaten ben kendimi gazeteci de saymıyorum. Sağolsunlar davet etmişler, ben de icabet ettim. Hem Başbakan'la hem de tüm ANA uçağı kadrosuyla çok yararlı sohbetlerimiz oldu, çok memnun kaldım... Başbakan'la etrafında daha çok kişiyle beraber konuşabileceğimi zannediyordum, daha özel bir konuşma oldu, birçok şeyi daha rahat paylaşma imkânı doğdu. O açıdan da mutluyum...

Bu ülke kritik bir eşiğe. Ya bu eşiği AK Parti hükümetiyle beraber özgür, sivil ve demokratik bir rotaya doğru aşacağız ya da yeniden "eski rejim" galip gelecek ve hepimiz mahvolacağız... Benim temel derdim bu, şu an. O yüzden Başbakan'ın iradesi, cesareti ve liderliği çok önemli. Bu işi ya Tayyip Erdoğan başaracak ya da... Gerisinden bahsetmek bile istemiyorum...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon ve Hanefi Avcı

Türk derin yapılanması köklü ve ciddi bir olgu, tarihi ise Cumhuriyet'ten de eski... Bu yapılanma, tarihi boyunca dönemin koşullarına göre kimi ittifaklar yaptı, o ittifaklar doğrultusunda reorganize oldu. Geçmişte birçok isim altında anıldı bu yapılanma... Şimdiki zamanlarda derin yapılanma deyince akla Ergenekon ismi geliyor.

"Ergenekon zihniyeti" dendiği zaman İttihatçılara kadar uzanan bir zihniyet yapısı kastediliyor. Bu zihniyet "devletin çıkarı" adı altında "askerî vesayetin devamı" hedefi uğruna her türlü alçaklığı, cinayetleri, katliamları yapabilecek bir zihniyet yapısına tekabül ediyor...

Şu an yargılanmakta olan somut Ergenekon derin yapılanmasının örgütsel olarak reorganize olduğu tarih 1999... 1999'dan itibaren bu derin yapılanmanın temel düşman olarak kabul ettiği grup da ne Kürtlerdir ne solcular ne de Milli Görüş ya da diğer İslami hareketlerdir... **Ergenekon'un ana hedefi Gülen hareketidir... Hatta diyebiliriz ki 1999'daki reorganizasyon özü itibarıyla Fethullah Gülen hareketini bitirmek için tasarlanmış bir yeniden kurulum operasyonudur...** Zaten Genelkurmay'ın kurumsal olarak doğrudan Gülen hareketini hedef aldığını ilan ettiği tarih de 1999'dur. Montajlanmış Fethullah Gülen kasetleri aracılığıyla yapılmak istenen medya operasyonu da 1999'da olmuştur. Fethullah Gülen de aynı yıl içinde ülkeden ayrılmak zorunda bırakılmıştır...

Genelkurmay içinde 2001'den itibaren olan darbe hazırlıklarında da yine ana hedef Gülen hareketiydi. Bülent Ecevit'in Ergenekon'un ilk siyasi hedefi olması da Ecevit'in her zaman Gülen hareketi konusunda Genelkurmay'a karşı direnmesinden kaynaklanıyordu. 2001'deki malum hastane operasyonlarını herkes hatırlıyor... 2002 sonlarında AK Parti'nin iktidara gelmesiyle birlikte Ergenekon'un "sivil hükümeti devirme" hedefinin muhatabı bu parti oldu, ama yine darbecilerin idareyi ele aldıktan sonra ilk olarak ezmeye çalışacakları hareket Gülen hareketi olacaktı, bütün planları bu yöndeydi... Milli Görüş kökenli hareketler ve diğer kimi İslami hareketler Ergenekon için ikincil unsurlardı. Hatta Ergenekon, kimi sözde "İslami" hareketlerle işbirliğine bile girdi. Uyduruk bir cemaat sadece ve sadece Fethullah Gülen'i ve hareketi hedef alan çalışmalar yürüttü. Bu doğrudan doğruya Ergenekon'un bir operasyonuydu...

2008'e kadar bir darbe ortamını hazırlamak isteyen derin yapılanma AK Parti ve Gülen hareketi ayrımı yapmadı. Bu iki gücü aynı şekilde düşman gördü... **2008'den itibaren ise Ergenekon soruşturması hız kazanınca Genelkurmay karargâhı strateji değiştirdi... "AKP ile yumuşak ilişkiler kurarak, cemaati yalnızlaştırma" stratejisi İlker Başbuğ dönemiyle birlikte uygulamaya kondu.** AKP içinde ve Milli Görüş kökenli üst düzey bürokratlar içinde "Gülen hareketi alerjisi"ne sahip bir ekiple Genelkurmay daha yakın ilişkiler kurmaya başladı. İlker Başbuğ göreve gelir gelmez "Başbakan'a yakın" olarak değerlendirdiği *Star* ve *Yeni Şafak*'ı akredite gazeteler listesine dâhil etti. Kendilerince "cemaatin medyası" olarak görülen yayın organlarını ise dışlamaya devam etti. **Genelkurmay karargâhı, Gülen hareketi ile hükümetin arasını açmak için son iki yıl içinde elinden geleni yaptı...** Doğrudan bir bilgim yok ama Başbakan'la düzenli görüşmelerinde İlker Başbuğ'un temel sıkıntısının "cemaat meselesi" olduğu biliniyor. Ankara'da birçok üst düzey Başbakanlık bürokrati askerî yetkililerin sürekli olarak **"Hükümetle bir sıkıntımız yok, çok uyumlu çalışıyoruz ama bu cemaat esas nifak kaynağı, hep bunu söylüyoruz"** dediklerini aktarıyorlar... Başbuğ döneminde Karargâh'a yakın kimi emekli generaller de kamusal ortamlarda hep "cemaati suçlayarak, hükümeti kayırma" stratejisini izlemeye devam ettiler, medyada ve bürokrasi içinde de böyle bir lobi oluşturuldu. Fakat bu çabalar hep sonuçsuz kaldı...

Hanefi Avcı'nın yazdığı kitapla beraber yeniden bu "nifak korosu" devreye girmiş durumda... Genelkurmay'a ve CHP'ye yakın çevreler ısrarla *"Bu kitabı Başbakan yazdırdı, Başbakan'ın bilgisi dâhilinde oldu, Tayyip Erdoğan cemaati pasifize etme karar aldı"* diye konuşuyorlar, bu tamamen yalan söylemi özellikle yayıyorlar... Hanefi Avcı'nın kitabında da ısrarla hükümeti eleştirmekten kaçınarak her şeyi doğrudan "cemaat"e yükleme kaygısı

var. Dolayısıyla şu an bu kitap yukarıda bahsettiğim 2008'den beri uygulamaya konmak istenen Gülen hareketiyle AK Parti arasına nifak sokma operasyonunun bir parçası olarak kullanılmak isteniyor. Emniyet içinde İslami bir hayat tarzına sahip olduğu halde sırf kişisel çekişmelerden ötürü Gülen hareketine karşı Genelkurmay'a yaklaşan bir ekip var maalesef. Daha kötüsü Gülen hareketi içinde de "Bu işin arkasında Beşir Atalay var" diye inanan ciddi sayıda insan var...

Bütün bunlar yanlış, Ergenekon-karşıtı cephedeki herkes 2008'den beri belirlenmiş yeni derin stratejiyi iyi kavramalı... Bu konuya devam edeceğiz...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül ve Fethullah Gülen

Rasim Ozan Kütahyalı 04.09.2010

Geçen yazı Genelkurmay'daki İlker Başbuğ dönemiyle birlikte benimsenen stratejiyi izah etmeye çalışmıştım... Başbuğ dönemi Genelkurmay stratejisi "AK Parti hükümetine yakınlaşarak Gülen hareketini yalnızlaştırma ve izole etme" makro planı üstüne kuruluydu...

İlker Başbuğ'da çok ciddi bir "Gülen hareketi obsesyonu" vardı. Aslında şu anki mevcut generaller kadrosunun çoğunluğunda bu obsesyon mevcut. Öyle ki Karargâh içindeki cuntacıları ihbar ederek ülke yararına çok olumlu işler yapan kimi generaller bile bu obsesyonundan azade değil...

Başbuğ dönemi Genelkurmayı bu makro plan çerçevesinde ilk iş olarak *Star* ve *Yeni Şafak*'ı akredite etmişti. İslamcı kimliği net olan *Yeni Şafak*'tan farklı olarak laik kimliği baskın olan *Bugün* gazetesi ise yasaklılar listesindeydi, çünkü Genelkurmay'ın tasnifinde *Bugün*'ün yeri belliydi. Artık mesele "İslamcılık" meselesi değildi Genelkurmay için, hatta kimi "İslamcı"larla bile ittifak yapılabilirdi. Nitekim kimi "dinî" gruplar bu işle görevlendirildi. Artık Karargâh'ın ana hedefi Gülen hareketiydi... Öte yandan *Yeni Şafak* ve *Star* çevresi bu "akreditasyon" tuzağına gelmedi, Genelkurmay'ın bu "izolasyon" planı havada kaldı. Mustafa Karaalioğlu ve Yusuf Ziya Cömert'in ilkeli ve net tavrı bu oyunu bozdu...

Bu Genelkurmay stratejisi, kimi sivil bürokratlarla ilişkiler bakımından da yeni bir döneme işaret ediyordu... Başbuğ öncesi dönemde Genelkurmay, dindar eğilimlere sahip tüm bürokratları dışlayan bir yapıya sahipti. Başbuğ döneminde Milli Görüş kökenliler de dâhil olmak üzere Genelkurmay'ın tasnifiyle "cemaat-dışı" kimliğe sahip tüm bürokratlarla iletişim yolu tercih edildi. Amaç bürokratik mekanizmalarda da bir "cemaati yalnızlaştırma ve izolasyon planı"nı yürütmektir... İslami camia içindeki çekişmeler askerî istihbarat birimleri tarafından dikkatle izlendi. "Gülen hareketi alerjisi"ne sahip çoğu Milli Görüş kökenli bürokratlar not edildi... Emniyet içinde de bu formata uyan isimlerle daha yakın temasa geçildi. "Askerî gücün büyüğü"ne kapılan birçok üst düzey Emniyet Müdürü ise Karaalioğlu ve Cömert'in gösterdiği basireti gösteremediler. Geçmişlerini unutarak kendilerini yıllar yılı "mürtecî" diye etiketleyip dışlayan mekanizmayla işbirliğine girdiler... Emniyet teşkilatı içinde askerî vesayetin istediği "temizlik operasyonu"nu yapmaya kalkıştılar. Askerî vesayetin 80 yıllık temel stratejisi olan "zenciye zenciye kırdırma" tezgâhına yenik düştü bu Emniyetçi grubu. Buna yönelik de Gülen hareketi içinde olan ya da bu hareketle ortak hareket eden grup da karşı hamlelere girişti... İşin özü budur. Hanefi Avcı da burada net bir biçimde ikinci tarafta yer aldı. Ardından da normal bir hatırat kitabı olan

kitabının son bölümlerini hınçla bu konuya ayırdı... Avcı'nın yazdıkları 2008-10 arası yürürlükte olan Genelkurmay planından bağımsız düşünülemez...

Türkiye'nin çarpık düzeni bu ülkenin güvenlik bürokrasisinin de çarpık biçimde örgütlenmesine yol açtı. İşin özü budur... Her gerçek demokratın da buna odaklanması gerekir. TSK'nın özerk konumuna karşı polis teşkilatını güçlendirme stratejisi Özal'la birlikte başladı. TSK en başlarda bu karşı-hamleyi fark edemedi, sonrasında işe uyanınca 90'ların ikinci yarısından itibaren Genelkurmay, Emniyet teşkilatını iğdiş etmek için elinden geleni yaptı. Aynı dönemde ordu içinde en ufak bir dindarlık eğilimi gösteren tüm subayları hiç acımadan bünyesinden kovdu. Sorgulanamayan YAŞ kararları sebebiyle binlerce subayın hayatları mahvoldu. Emniyet içinden bu dindar unsurlar mevzuat sebebiyle arındırılmadı ama o dönem hepsi kızağa çekildi. Hanefi Avcı da bu kızağa çekilen Emniyetçiler arasındaydı. AK Parti'nin hükümet olmasıyla beraber bu Emniyetçiler hak ettikleri yerlere getirildiler. Fakat sonrasında özellikle son iki yılda bahsettiğim Emniyet bürokrasisi içindeki bu "kapışma" yaşandı...

Bu noktada hem Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül'ün hem de Fethullah Gülen'in tavrı son derece yapıcı ve akılcı oldu... 28 Şubat darbesi günlerinden çok iyi ders alınmıştı. Siyasetten her zaman uzak durmuş, birçok partiye eşit mesafede durmuş bir manevi önder olan Fethullah Gülen net bir biçimde birçok siyasi konuda tavır alan bir yaklaşımı benimsedi. Kendisine manen bağlı bulunan milyonların zihin sınırlarını olumlu anlamda genişletti hep Fethullah Gülen... Aynı şeyleri Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül de siyasi lider kimlikleriyle yaptılar. Mevcut Sünni-dindar çoğunluk kitlenin Avrupa Birliği kavramına, gayrimüslimlere, Kürtlere ve Alevilere bakışı son 10 yılda ciddi bir liberalleşme geçirdi. Kemalizm'in geniş kitlelere zerk ettiği kavmiyetçilik zehrini ellerinden geldiğince temizlemeye gayret etti hem Gülen hareketi hem AK Parti... Daha cesur davranmadılarsa bunun temel sebebi hâlâ etnikçi, mezhepçi ve ayrımcı damarları kışkırtan MHP'nin varlığındandır. Bu süreçte Sünni-dindar yurttaşlarımız ile MHP'nin bağı adım adım kopuyor. Türkiye için hayırlı olan da budur... 12 eylülde gelecek güçlü bir EVET statükonun suratında şamar gibi patlayacaktır...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kemal Kılıçdaroğlu, Sezen Aksu ve Orhan Gencebay

Rasim Ozan Kütahyalı 08.09.2010

Türkiye'nin bir *Kendini Saklayanlar Cumhuriyeti* olduğunu daha evvel yazmıştım... Bu ülkenin yurttaşları kendi kimliklerini saklayarak, yok sayarak ya da inkâr ederek var kalmaya çalışıyorlar. Bu durum birey birey yurttaşların suçu değil bir bütün olarak sistemin suçu... Bu ülkede "kökenli" olmak serbest ama o kimlikte olmak yasaktı yıllar yılı. Bazen bu yarı-faşist sistem daha da azmanlaşıyor ve o inkâr edilen "köken"inden ötürü bile insanları sorumlu tutuyordu...

Kemal Kılıçdaroğlu da hayatı boyunca bu yarı-faşist sistemin tasallutu altında yaşamış bir insandı... Dersimliydi, Alevi ve Kürt idi. Daha geriye gidildiğinde birçok Dersimli gibi İttihatçıların alçak katliamından hayatını zor kurtarmış bir Ermeni ailesinden gelme olasılığı yüksekti. Kılıçdaroğlu bu kimliğini hep inkâr etti, hiç yaramazlık yapmadı, sistemin arzu ettiği tip bir adam oldu. SSK Genel Müdürlüğü makamına kadar geldi... Fakat Kılıçdaroğlu'nun atalarını katletmek isteyen o alçak zihniyet, peşini bırakmadı...

28 Şubat darbesinin insanların hayatını bitirmekle görevli en önemli kurumu Batı Çalışma Grubu 1998 yılında Kılıçdaroğlu'ya dair bir rapor yazdı. Gizli ibareli olup Başbakanlık'a sunulan o raporda Kılıçdaroğlu için **"Kürtçü, Mezhepçi ve Bölücü"** deniyordu... **"Gerçek soyadı Karabulut olup, Dersim isyanına katılan Kureyşan aşiretindendir"** deniyordu... **"Annesinin ismi Yemiş'tur, Ermeni'dir"** deniyordu... **"Kurumun yaptığı ihalelerde kendisi gibi Alevi-Kürt ve Ermeni dönmesi müteahhitlere 25 trilyonluk ihale kazandırmıştır"** deniyordu...

Kılıçdaroğlu'nun başında bulunduğu CHP, Ergenekon avukatlığını sürdürmeye devam eder mi bilemem ama **"Ergenekon nedir?"** diyenlere yukarıda Kılıçdaroğlu'ya dair yazılmış bu alçak fişlemeleri dikkatle okumasını tavsiye ederim... Bu ülkede Dersim isyanına katılan bir ailedenseniz, bunu belli eden soyadınızı değiştirseniz de fişlenmekten kurtulamazsınız... Sabah akşam **"Ben Türkmen'im, Horasan erenlerinden geliyor ailem"** gibi inkâr cümleleri edin yine de size Ermeni annenizi ve Kürt-Alevi babanızı hatırlatırlar... Kimliğinizden utansanız, reddedip "Ne Mutlu Türk'üm diyene" de deseniz, ailenizin destek verdiği Seyit Rıza'yı katledenlere "Ulu önderlerimdir" de deseniz, bu alçak zihniyet kökeninize dair bilgileri yedekte bekletip sizin üstünüzde yine hegemonya kurar...

Ve bugün maalesef Ergenekon zihniyetinin, darbecilerin BÇG'sinin, hakkında böyle rapor tuttuğu Kılıçdaroğlu bu alçak zihniyetle aynı saflarda mücadele ediyor... Türkiye'de sistemin bir başarısı varsa işte böyle devşirme yaratma yeteneğinden kaynaklanan bir başarıdır. Sistemin kökeninden ötürü hakkında böyle nefret dolu raporlar yazdığı bir adam bu sistemin en büyük savunucusu partinin başına geliyor ve bu raporu yazan Ergenekon zihniyetindeki insanların "umudu" oluyor... Ustaca bir kaset operasyonu ile partinin başına getiriliyor ve bu operasyon sonucu CHP'nin oylarını arttıracığı ve Ergenekon rejimini yeniden kurtaracağı hesaplanıyor Dersimli Kemal Bey'in... Ergenekon yapılanması tarafından "Kürtçü, Mezhepçi, Bölücü, Ermeni" diye fişlenmiş olup, bugün o alçak fişlemecilerin umudu olan Kemal Bey...

İşte bu Kemal Bey bu zihniyete direnmiş, kendisi gibi devşiril(e)memiş onurlu sanatçıları fişlemeyi de kendine görev sayıyor bu aralar... Kendi gibi Stockholm sendromundan mustarip bir kişiye konuşmuş Kemal Bey, uydurma şeyler bularak Sezen Aksu'ya "Kenan Evren'i desteklemiş, darbeciymiş, şimdi de bu anayasaya 'Evet' demesi tutarlı" diyor... Aynı şekilde Orhan Gencebay'ı da itham ediyor...

Sezen Aksu 2002 yılında, daha AKP iktidarda değilken Ergenekon generallerinin ve Ergenekon medyasının küfürleri altında Kemal Bey'in utandığı ve reddettiği kimliğinin şarkılarını söylemiş bir insandır... Kılıçdaroğlu meydanlarda habire "mertlik ve yüreklilik"ten bahsediyor. 30 ağustos gibi bir günde hem de o 2002 konjonktüründe Kürtçe ve Ermenice şarkılar söyleyebilmektir esas mert ve yiğit tavır... Sezen'in hayatının aşkı Onno Tunç'un anadiliyle şarkılar söyleyerek o güzel insanı yâd etmek ve bununla gurur duymaktır yürekli insan olmak... Sezen çıkıp **"Onno da aslında Horasan erenlerindendir. Türkmendir, valla Ermeni değildir"** deyip o zırva ulusalcı marşlardan birini söyleyip "Hayır" cephesinde olsaydı ne güzel olacaktı değil mi Kemal Bey? Ya da Orhan Baba kendisinin şarkılarını yıllarca yasaklamış, kasetlerinin satılmasını engellemeye çalışmış, Orhan Gencebay'ı sevenlere yıllarca hakaret etmiş bu zihniyetle aynı cephede olsaydı ne harika olacaktı...

Aksu ve Gencebay kendi kimliklerini, aşklarını, inançlarını ve sanatlarını inkâr etmedikleri için büyük insanlardır... Kendi kimliğinden utanıp, kendini aşağılayan sistemin adamı olanlar bu büyüklüğü kavrayamazlar...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ya EVET ya barbarlık

Rasim Ozan Kütahyalı 11.09.2010

Bu ülkenin kendi halkıyla kavgalı bir kurucu devlet ideolojisi var... Üstelik halkının ufak bir kısmıyla değil, neredeyse tümüyle kavgalı bir ideoloji bu. Dışarıdan bir gözle bakıldığında bir çılgınlık ideolojisi, bu zamana kadar ayakta kalması tamamen mucize... Biraz da bu ülkenin halkı olan bizlerin bilinçsizliğinden ya da vicdansızlığından ötürü ayakta kaldı bu düzen...

Öyle bir ideoloji ki bu, toplumun çoğunluğu olan dindarlara düşman... Cepheye asker çağıracağı zaman dinî duyguları istismar etmesini biliyor, yeri geldi mi, gayrimüslimlere ve Alevilere karşı "Sünni İslam" kartını kullanmasını biliyor. "Komünizm tehlikesi" diye paranoya yaratıp küçümsedikleri dindar ailelerin çocuklarını çatışmaya sürmesini de biliyor... Ama o dindar ailelerin kızlarını okula almıyor, o kadınların "subay eşi" olmasına bile tahammül edemiyor. Garnizonda başını açıp dışarıda kapatanlara bile tahammül edemiyor. Bir Balyoz sanığı general Harbiye öğrencilerine yaptığı bir konuşmada **"Başörtülü kadınlar keneler gibidir, yapıştırlarsa ayıklayamazsınız. O yüzden keneleri yapışmadan tesbit edip, ayıklayacaksınız. Şüphelileri takip edin, garnizonda takmayıp dışarıda, çarşı pazarda bile taksa hemen üstlerinize bildirin"** diyebiliyordu... Bir başka Balyozcu general **"Semtin ismi Hırka-İ Şerif, adında bile irtica var. Bunları tepelemek lazım"** diyebiliyordu... Kendi milletinin çoğunluğunun inanç değerlerine bu derece düşman olup "milliyetçi" olduğunu iddia eden generallerin ülkesi burası... Kendi milletine bu kadar yabancılaşmış bir zihniyet aslında "milliyetçi" de olamaz...

Milliyetçilik demişken bir şeyi daha söylemek lazım... Biz TSK zihniyetinin, Kemalizm'in "Türk milliyetçisi" olduğunu direkt kabul ederek eleştirilerimize başlıyoruz... Bu Kemalist Türk milliyetçiliğinin Kürtleri, Ermenileri, Rumları, Yahudileri ezdiğini söyleyerek söze giriyoruz. Bu "Gayrı-Türk" yurttaşlarımızın ezildiği kesin ama ezenler Türk milliyetçisi mi?.. Kemalistlerin "Türklük" adına konuşma hakları var mı? Bir Türk olarak, Türk diline, kültürüne, sanatına, edebiyatına tutkuyla bağlı biri olarak Kemalizm'den ben de şikâyetçiyim... Özgürlükçü-demokrat biri olarak değil Türk kimliğimle şikâyetçiyim...

Türk dili denen okyanusun ortasına atom bombası atıp Türkçeyi sınırları belli bir göl haline getiren Kemalist zihniyettir... En eğitilmiş Türkler bile anneannesinin dedesine yazdığı aşk mektubunu okuyamayan insanlardır bugün. 1928 öncesi her metin bugünün Türk'üne tamamen yabancıdır. **Kemalizm Türk milletini hedef alan bir kültürel soykırım yapmıştır. Biz Türkler bu zihniyet yüzünden dedelerimizin mezar taşlarını okuyamayan bir toplum haline geldik.** Kendi dedelerinin mezar taşlarını ve mektuplarını okumak için özel gayret sarf etmek zorunda kalan, bunun için yeni bir dil öğrenmek zorunda bırakılan ikinci bir millet var mı yeryüzünde acaba...

Kemalist rejimin Türk diline ve edebiyatına yönelik soykırım operasyonu ünlü Türkolog Geoffrey Lewis'in tabiriyle "trajik bir başarı"yla neticelendi... Fakat Türk kimliğinin düşmanı sözde Türk milliyetçisi bu zihniyet bununla da yetinmedi Türk radyolarından Türk müziğini de yasakladı... Dede Efendiler, İtriler, Hacı Arif Beyler aşağılandı, Türk müziğinin akademik olarak kendini geliştirmesinin önü tıkandı. Türk okullarında öğretilen müzik derslerinde Klasik Türk müziği öğretilmedi. Zamanında bir eğitim bakanı "Dede Efendi bestelerini de çocuklara öğretilim" deyince tüm "Devlet opera, bale ve orkestraları camiası" ayaklanmıştı. Dahası tüm lise müzik öğretmenleri camiası da ayaklanmıştı. Türk okullarında Türk çocuklarına Türk musiki makamları öğretilecek diye ayaklanan "Türk milliyetçisi" öğretmenler ülkesi burası. Çok büyük bir kemancı olan Suna Kan'ın Klasik Türk müziğinden ve Türk bestecilerinden nasıl tiksiniyor bahsettiğinin ben bizzat tanığıyım. Suna Kan da kendi toplumunun kültürüne ve sanatına düşman yetiştirilen bir neslin temsilcisiydi. **Kemalizm kendi**

halkını sömürgeleştirmişti... Kendi halkının elitlerini “müstemleke insanı” gibi zavallı ve acınası insanlar olarak formatlamıştı. Arif Dirlik’in *self-colonization/ self-orientalization* dediği süreci yaşayan dünyadaki tek ülke Türkiye’ydi. Bu devlet kendi halkını sömürgeleştirmiş, kendi halkını kendi kimliğine ve kültürüne düşman hale getirmişti. Kendi halkına oryantalist bir yabancı gibi dışarıdan ve hoyratça bakıyordu... Türk milliyetçiliği adına yola çıkan Kemalistler Türk milletini var eden ne kadar rafine kültürel özellik varsa hepsini “milliyetçilik” adına yok etmeye soyunmuştu... Türklük denen yüzyılların getirdiği kültürel bütünlük “Türkçüler” tarafından yok edildi...

Bu halk oylamasında tüm ezilenlerle birlikte kendi kültürel kimliğini önemseyen Türkler, Türkçüler ve milliyetçiler de EVET demeli... 13 eylül sabahı ya yeni bir umutla güne uyanacağız, ya da barbarlığın galip geldiği bir güne... Karar hepimizin...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Deniz Baykal’dan CHP analizleri

Rasim Ozan Kütahyalı 15.09.2010

12 Eylül halk oylamasından “Hayır” cephesi hezimetle çıktı... “Hayır” cephesinin lideri Kılıçdaroğlu ise bu hezimetini kabullenerek değil inkâr eden bir çizgi izliyor. Kemal Bey’e göre kendisi hatasız ve başarılı. Referandum anketinde nerdeyse bire bir başarı gösteren Tarhan Erdem’in çalışmasında şu an CHP oyları yüzde 23-25 bandında gözükmüyor... Kılıçdaroğlu bu oy oranını başarılı buluyorsa Nisan 2010 anketleri itibariyle partisini yüzde 28-30 bandında bırakan Deniz Baykal’ın suçu neydi? Niçin Baykal organize bir komplo operasyonuna maruz bırakıldı?.. Tam bunları düşünürken 12 Eylül halkoylamasına dair Baykal’ın değerlendirmelerini merak ettim. Acaba CHP eski Genel Başkanı da Kılıçdaroğlu kampanyasını başarılı buluyor muydu, yüzde 28’de bıraktığı CHP’nin yüzde 23’lere gerilemesi noktasında ne düşünüyordu?

Âkil adam pozisyonu

Hemen Deniz Bey’i aradım... Deniz Bey referandum sonuçlarının değerlendirmesini henüz tam olarak tamamlamamış. Detaylı değerlendirdikten sonra yine konuşacağız. Öte yandan tüm konuşmamız boyunca net olarak vurguladığı şey Genel Başkan’lığa dönme gibi bir düşüncesinin asla olmadığı yönünde. Kemal Bey’i destekliyor. Konuşmamızdan Deniz Bey’in bir CHP eski Genel Başkanı olarak âkil adam konumuna çekilmek istediği izlenimini edindim. 72 yaşında çok deneyimli bir siyaset adamı olarak Deniz Baykal, partinin yararına olacağını düşündüğü kanaatlerini ifade etmeyi ve geride kalmayı tercih ediyor...

Yenilgiye bahane aranmamalı

12 Eylül halkoylamasından çıkan hezimet noktasında şimdilik ön-düşünceleri şöyle Baykal’ın...

“Bu süreçte neler yanlış yapıldı, nerelerde çelişkili ve tutarsız konuşuldu, hangi hatalar yapıldı, bunları çok iyi değerlendirmek lazım. Yenilgiye bahane aramamak lazım. CHP parti bütünlüğünü yeniden sağlamalıdır. CHP’ye gönül vermiş tüm insanlar kucaklanmalıdır. Yeni bir yol haritası çizilmelidir, yeni bir başlangıç yapılmalıdır.

Dışlanmış olduğunu düşünen partililerimiz yeniden parti ana gövdesine kazandırılmalıdır diye düşünüyorum"... Ben de bunun üstüne Baykal'a "Bu nasıl olacak, bunun için ne yapmak gerekir, yeni bir kurultaya gidilmesi gerektiği kanaatinde misiniz Deniz Bey," diye sordum...

Yeni tüzükle, yeni PM ile seçime gidilmeli

"Yeni bir yol haritası ve tazelenme için yeni bir kurultaya gidilmesinin yararlı olacağı kanaatindeyim. Dokuz ay sonra seçim var. Parti, kararlaştırdığı yeni tüzüğüyle 2011 seçimlerine gitmelidir. Parti Meclisi ve teşkilatları kendini dışlanmış hisseden CHP'lileri de kapsayacak şekilde yeniden yapılandırılırsa parti güç kazanır, oylarını arttırır. Zaten bu tüzük kararı parti organlarından çıkmıştı, 22-23 mayıstan itibaren hayata geçmesi kararlaştırılmıştı. Sonrasında bir önerge ile iptal edildi. Böyle bir şey hukuken mümkün değil. Yeni tüzüğün hayata geçmesi hukuken son derece tartışmalı bir şekilde engellenmiştir. Size açık ifade edeyim, bu durum büyük ihtimalle mahkemeden de dönecektir."

Bunun üzerine Deniz Bey'e "CHP anketlerde yüzde 23-25 gözüktüyor, size operasyon yapıldığında yüzde 28-30 aralığında gözüktüyordu, bu durum hakkında ne düşünüyorsunuz," diye soruyorum...

"Şu anki oylar bu seviyedeyseniz, bu anket doğruysa buna çok üzülürüm. Bu konuda henüz herhangi bir yorum yapmıyorum. Kemal Bey'in Genel Başkan'lığında yeni bir tüzükle, daha geniş katılımlı, partiye gönül vermiş yüksek profilli hiçbir ismin dışlanmadığı bir PM ile parti daha güçlenir. Yeni tüzük Kemal Bey'in de yararına olur. Parti tüm teşkilatlarıyla çok daha aktif ve dinamik hale gelebilir," diyor Baykal...

Genel Başkan'lığa dönme niyetim yok

"Peki, siz Genel Başkan'lığa yeniden dönmeyi düşünmüyor musunuz Deniz Bey? Bu yönde tabandan talep yok mu" soruma Baykal şöyle cevap veriyor...

"Benim böyle bir arzum, niyetim ve isteğim yok. Parti ve ülke yararına gördüğüm naçizane düşüncelerimi ifade ediyorum. Partiye dışarıdan politika empoze etmek gibi bir düşüncem de yok. Doğru, isabetli ve tutarlı söylemlerle ana muhalefet görevi yerine getirilmeli. Dediğim gibi dışlanmış isimler partiye yeniden kazandırılarak, yeni tüzükle, Kemal Bey'in liderliği altında 2011 seçimlerine gidilmeli. Kanaatim bu yönde."

Baykal'la konuşmam üzerine işte o "dışlanmış" gruptan bir CHP milletvekili ile de konuştum. Baykal'a çok yakın o milletvekili daha da açık konuşuyor...

"Tarhan Erdem'in anketini Doğan medyası niye saklıyor, bu gerçeğin saklanması CHP yararına değil. Gerçeklerle yüzleşmeliyiz. Bu parti Nisan 2010'da yüzde 30 seviyesinde gözüktüyordu, 2009'da yüzde 28 oy aldık. Şimdi yüzde 23'e indi parti oyu... "Hayır" oyları için daha çok çalışmak isteyen bir milletvekili ve partili arkadaşımızın önüne engeller kondu, teşkilatlar yeterince çalışmadı, kampanya kötü yönetildi. Kemal Bey'in liderliği noktasında tüm parti buluşuyor ama bu eksiklikleri de söylemek lazım."

Seçimler 2011 yazında olacak. 2010-11 sezonunda CHP içinde epey bir gelişme olacak gibi gözüktüyor...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İzmir'i faşizmin işgalinden kurtarmak

Rasim Ozan Kütahyalı 16.09.2010

“İzmir, faşizmin başkenti haline geldi, bu gidiş iyi değil” diye yazdığım da yemediğim küfür kalmadı... İzmir Büyükşehir Belediye Meclisi ben ve Hasan Cemal’in hakkında “İzmir’in manevi şahsiyetini tahkir” gibi abuk bir sebepten dava açtırdı... Soli Özel gibi İzmirli bir liberal hemşerim bile bana çok öfkeleni. Ailemden benimle konuşmayı kesenler oldu. Bütün İzmir medyası beni “hain” ilan etti...

İzmir şimdi de “Sezen Aksu Sokağı” tabelasının kaldırılması ve yerlerde çiğnenmesi olayı ile konuşuluyor... Pazartesi akşamı Sinan Çetin’in evinde bu sene vizyona sokmayı düşündüğü *Kâğıt* filmini izlerken bir de baktım Altın Ayı ödüllü, dünyaca ünlü yönetmen, İzmirli hemşerim ve dostum Semih Kaplanoğlu arıyor... Semih çok üzgün ve öfkeliydi, Sezen Aksu’nun ismi yazan tabelanın söküldüğü ve yerlerde çiğnendiğini söyledi. Ajansların konuştuğu kimi İzmirli de inanılmaz laflar ediyorlardı...

“O Kürt açılımını destekledi, istemiyoruz o kadının ismini. Referandumda da utanmadan ‘Evet’ dedi, bu isim İzmir’e yakışmaz.”

“İstedğimiz levhanın kaldırılması. İzmirli istemiyor Sezen Aksu’yu. Türkan Saylan’a saygısızlıktır referandumda ‘Evet’ demesi.”

“Kürt açılımına destek verdiği için Sezen Aksu’ya kızgıyım. Hiç benimsemedi Türkan Saylan’ı. Sokaktan adının kaldırılmasını istiyorum. Kürtlerin oralara, Hakkâri’ye, Diyarbakır’a versinler adını.”

Sokak sakinlerinin ettikleri bu laflar tüyler ürpertici. İşin garibi konuyla hiç alakası yokken rahmetli Türkan Saylan’ın isminin “kutsal bir evliya” olarak zikredilmesi ve Sezen’in davranışlarının Türkan Saylan üzerinden değerlendirilmesi... Bu zihniyet sahipleri bu gidişle “Hz. Türkan Türbesi” de açacaklar Konak Meydanı’nın ortasında, o türbe huzurunda eğilmeyeni de “kafir” ilan edecekler... Geline seviye bu. Hayatı boyu “laiklik” için, “bilim” için, “aydınlanma” için tavizsiz bir mücadele verdiğini savunan Türkan Saylan tamamen mistik ve metafizik bir hava içinde “azize” mertebesinde algılanıyor...

“Kürtlerin orası” denen ve göstere göstere dışlanan bir yer oldu artık Diyarbakır ve Hakkâri gibi yerler bu neo-faşizan zihniyetin gözünde... Yasemin Çongar’ın mükemmel tabiriyle bu zihniyet “tuzlu su muhafazakârı” olan, statükocu ve faşizan bir anlayışa tekabül ediyor...

İzmir’in yetiştirdiği büyük bir değer olan Sezen Aksu bu zihniyet tarafından aforoz ediliyor... İzmir’in yetiştirdiği bir başka büyük değer olan tüm çocukluk ve gençlik hayatını İzmir’de geçirmiş dünyaca ünlü, girdiği tüm festivallerden ödüllere dönmüş bir yönetmen olan Semih Kaplanoğlu da buna isyan ediyor. E-mailime aynen şöyle bir çağrı gönderdi, konuşmamızın ardından Kaplanoğlu...

Vicdanlı İzmirli Hareketi

“Ozancım, bu haberleri, bu yorumları okuyunca bir hayli sinirlendim. Ve bir İzmirli olarak çok utandım. Bir hemşerimle yani seninle paylaşmak istedim. Bu kara yürekli nefret söylemine, düşmanlığa, tahammülsüzlüğe nasıl karşı çıkabiliriz? Belki İzmirli tüm demokratları, sanatçıları, yazarları senin yardımınla bu tutumu protestoya davet etmeliyiz...”

Selam ve sevgilerimle.”

Ben de Semih Kaplanoğlu’nun bu çağrısına aynen katılıyorum. Artık İzmir’in vicdanlı aydınlarının, vicdanlı sanatçılarının, vicdanlı yazarlarının, vicdanlı gazetecilerinin, vicdanlı akademisyenlerinin ve İzmirli tüm vicdanlı

yurttaşların bu gidişe bir dur demesi gerekiyor...

Semih Kaplanoğlu'nun çağrısıyla bir "Vicdanlı İzmirli Hareketi" başlatmamız gerekiyor... İzmir'imizin yetiştirdiği büyük sanatçı Sezen Aksu Sokağı'nı kaldırtan, "Sezen Aksu Sokağı" tabelasına tahammül bile edemeyen bu faşist zihniyete kimler HAYIR diyor, hangi İzmirli vicdan saflarına bunun için imza veriyor bunu tesbit etmeliyiz...

Şu an için azınlık olabiliriz, ama er geç İzmir faşizmin işgalinden kurtarılacaktır... Er geç şu an böyle hezeyanlar kusan İzmirli hemşerilerimiz uyanacak ve faşizmin anaforundan zihinlerini arındıracaktır... Güzel İzmir'imize bu faşizm yakışmıyor...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP'de kurultay ayaklanması

Rasim Ozan Kütahyalı 18.09.2010

Çarşamba günü Deniz Baykal'la yaptığımız konuşmadan notlar aktardım, *Taraf'a* özel kimi düşüncelerini paylaştı Deniz Bey... O günden sonra ortalık karıştı, medyada bu konuda çok sayıda yazı çıktı... Ben de fikritakip yaparak bu "kurultay meselesi"nin arkasını irdelemeye devam ettim...

Bugünkü yazımda maalesef hiçbir isim anamayacağım, konuştuğum CHP milletvekillerinin tamamı isminin yazılmaması kaydıyla kendi kanaatlerini bana aktardı. Fakat bu yazımda daha öncekilerden farklı bir nokta daha var...

Bu sefer Baykal/Kılıçdaroğlu bölünmesinde Kemal Bey'in tarafını tutmuş kimi milletvekilleriyle konuştum.O kanattan da şaşırtıcı şeyler işittim...

Baykal'a yapılan operasyon sonrası Kılıçdaroğlu'nun genel başkanlığını destekleyen profili yüksek bir milletvekili aynen şöyle diyor:

"Kemal Bey'in genel başkanlığını destekledim, hâlâ da destekliyorum, o yapılan anketlere de inanmıyorum, oyumuz yüzde 28-29'lar seviyesinde şu an. Ama açıkçası Önder Bey'in parti içinde bu derece güçlü bir dikta kuracağını düşünmüyordum. Tamam, bizim geleneksel CHP sisteminde genel sekreter güçlüdür ama hiç bu kadar mutlak güçlü olmamıştı. Eski genel başkanımızın tüzük değişikliği düşüncesini ben de doğru buluyorum."

Bunun üzerine ben şöyle soruyorum "Önder Sav diktası derken neyi kastediyorsunuz, mesela **"MYK'yı öyle bir çaktım ki Kemal kımıldayamayacak"** demişti Sav, bu tür şeyler mi?"

"Evet, o beyanın medyaya yansıması da çok talihsiz oldu. Kemal Bey çok zor durumda kaldı. Fakat bunun dışında şeyler de var. Mesela Kemal Bey, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı kampanyası sırasında beraber çalıştığı ajansla çalışmak istedi. Çünkü o kampanya başarılı olmuştu, şimdi de çalışmak istedi fakat Önder Sav bunu engelledi... "Bu kampanya pahalı olur, buna bu kadar para vermem" dedi. İşte dikta tavrı dediğim bu. CHP'nin ağası mı Önder Bey, nasıl tek başına karar alıyor, biz

ağalık, şeyhlik düzenine meydan okumuş bir partiyiz, kendi içimizde böyle bir şey olması çok yanlış. Kemal Bey'in otoritesini sarsmaktır bu. Hem Kemal Bey'in hem CHP'nin zararına bu."

-Baykal'ın kurultay önerisini destekliyor musunuz?

"Evet, bence de kurultaya gidilmeli, tüzük değişmeli, kampanya doğru yönetilseydi, güçlü, tam yetkili genel başkan yardımcıları olabilseydi sonuç böyle olmazdı."

Bu "yeni tüzük" ve güçlü "genel başkan yardımcıları" meselesine dair Kemal Kılıçdaroğlu tarafında olan bir başka CHP milletvekili de aynen şöyle söylüyor...

"Şu anki genel başkan yardımcılığı modeli çok zayıf işliyor. Çünkü bu pozisyondakiler tam yetkili değil, kadrolarını kendi belirleyemiyorlar. Daha açık konuşayım, bir genel başkan yardımcısı varsayalım partinin bir işi için havalimanına gidecek, o havalimanına Önder Sav izin verirse "partinin resmî arabasıyla" gidebiliyor, yoksa gidemiyoruz bile, taksiyle ya da kendi arabanla gitmek zorundasın. Önder Sav burada bile tam yetkili. Düşünün durumu."

-Yani siz de yeni tüzüğü savunuyorsunuz ve yeni kurultay, öyle mi?

"Yeni tüzüğün geçmesiyle Önder Bey de ona göre yine önemli bir konumda olur ama en azından diğer genel başkan yardımcıları da güçlü olur, bir bakan gibi çalışırlar, doğrudan genel başkana hesap verirler. Herkes enerjisini tam randımanla kullanabilir. Kemal Bey'in liderliği de taçlanır. Biz hepimiz Kemal Bey'in liderliğine inanıyoruz..."

Görünen o ki "Gandî'ci" vekillerin de bir kısmı bu tüzük değişikliğini olumlu buluyor. CHP'de hava bu yönde ama bir yandan da Önder Sav'dan çok çekiniliyor. Bu vekillerle en yakınlarıma bile isimlerini söylemeyeceğime kesin söz vererek konuşabildim. Bu kişilerin pozisyonlarını, durumlarını bile ima etmeyeceğime söz verdim. Fakat bir yandan da içlerinde hapsettikleri çığlıklarını ifade etmek istiyorlar... Sanırım Deniz Baykal'ın açıklamaları bu milletvekillerini de tetiklemiş. Parti içinde "konum kaybetme korkusu" aşılsa çok ciddi bir Sav-karşısı ayaklanma damarı var...

Konuştüğüm bir başka CHP milletvekili de şunu söylüyor...

"Seçimler yaklaşıyor. PM'nin 80 kişisinden 60'ını fiilen Önder Sav belirledi, Sav'a birebir bağlılar. MYK'nın 20'sinden direkt 17'si Sav kontrolünde ("MYK'yı öyle çaktım ki Kemal dokunamayacak" sözü de böylece anlamını buluyor) sonuç olarak seçimler için yapılacak milletvekili sıralamasında Önder Bey'in doğrudan rolü olacak, âdeta yeni seçilecek milletvekillerini o formatlayacak. Bu partiyi mahveder, dahası Kemal Bey'i de mahveder. O sebeple Deniz Baykal'ın çağrısı haklıdır ve yerindedir."

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ahtamar, Hristiyanlık ve sekülerizm

Van Denizi'nin Ahtamar adasında, Ahtamar Kilisesi'ndeki ayinde ben de vardım... Böyle tarihî bir âna tanıklık etmek hem dünyevi hem de ruhani açıdan beni çok etkiledi. Ahtamar Kilisesi geçirdiği onca badireye rağmen hâlâ mimari bir büyüleyiciliğe sahip. Tek ve mutlak olanın inananlar eliyle yansıtıldığı her hakiki dinî/manevi mimarlık eseri gibi Ahtamar da büyüleyici...

Hangi dinî gelenekten gelirsiniz gelin sadece varlığıyla sizi manevi bir dünya içine sokan yerler vardır... Bir Hristiyan için de koca Mimar Sinan'ın Selimiye'si etkileyicidir. Yahut bir Müslüman için de Chartres Katedrali... Ne olursanız olun, isterseniz müfrit bir ateist olun, kutsal/uhrevi olan her şeyle dalga geçen biri de olsanız Japon Budizm'inin Kyoto'daki Altın Tapınağı'nda, Tunus'taki Keyravan Camii'nde ya da Kudüs'teki Kubbet-üs Sahra'da ya da Ahtamar Kilisesi'nde haliniz başka olur. O kutsal mekânların ortamından etkilenirsiniz... Oraları içinizdeki bambaşka hisleri ortaya çıkarır...

Öte yandan Ahtamar'da çok paradoksal bir ayin yapıldı... Bir tarafta 95 yıldır yüce kutsal mekânlarından uzakta tutulmuş, en temel hakları ellerinden alınmış inançlı Hristiyan Ermeniler vardı... *Düşmanlarını da sev, sana lanet okuyanlara hayır duası et, senden nefret edenlere de iyilik yap ve seni suiistimal edenler, sana zulmedenler için de dua et* buyruklarına bağlı olarak yaşamak isteyen, 95 yıllık özlemlerine, ibadethanelerine kavuşmuş, o şevkle gözleri yaşlı biçimde bu günü yaşamak isteyen Hristiyan kardeşlerimiz... Bu kutsal hislerin yaşandığı kilise ortamında arkada da dünyevi bir kavga ortamı vardı. Haberci arkadaşlarımız amirlerinden azar işitmek, üç kuruş ekmek paralarından olmamak için en "flaş" görüntüyü elde etmek, en "başarılı" işi çıkarmak için birbirleriyle yarışıyorlardı... O sırada biz, Türkiyeli Hristiyanların oluşturduğu koro tarafından icra edilen, doğrudan kalbe hitap eden ilahileri dinliyorduk. Koroyu dinlerken aklıma Ahmet Altan'ın "Ezan" yazısı geldi, bir de yıllar önce kadife bir sestten dinlediğim yine beni kalbimden vuran "Uyan ey gözlerim gafletten uyan" diye başlayan ilahi. Tam o anda arkadan bir gürültü daha koptu, bütün bunlar aklımdan uçtu... Sonuç-merkezli, başarıyı kutsayan modernizmin/ sekülerizmin egemenliğindeki bir dünyada inanç ve maneviyat ancak bu kadar yaşanabiliyordu...

Ayine bizim gibi Hristiyan-olmayan başkaları da katılıyordu. Teorik olarak Hristiyan bir kökenden geliyorlardı ama burada bulunmaları tamamıyla seküler kaygılarlaydı. Hristiyanlığın değerleriyle bir ilgileri kalmamıştı, hele ki çok daha deruni bir gelenek olan Doğu Hristiyanlığı geleneği, Şintoizm kadar bu "Batılılar"a yabancıydı. Öyle ki bir ülkeden "gözlemci" olarak gelmiş üç kişi bacak bacak üstüne atmış, beyzbol maçı seyrederek gibi ayini seyreliyordu. Utanmasalar popcorn da isteyeceklerdi garson sandıkları bir rahipten... Yanımda oturan Ermeni kardeşim çok rahatsız oldu, ama yine de ses etmek istemedi... Bense bu toprakları beraber paylaştığımız, bu topraklarının kültür ve medeniyetini beraber oluşturduğumuz Ermeni kardeşlerimize "hami" olarak geldiğini düşünen bu "yabancı"lara karşı utandım... Biz, hepimiz bu toprakların kadim değerlerine uyabilseydik, bilge Hrant Dink'in dediği gibi su akıp yolunu bulabilseydi, modernizmin/ nasyonalizmin/ faşizmin saldırılarına hep beraber direnebilseydik "uzaylı" gibi buraya gelen kendini "Ermenilerin hamisi" ilan etmeye kalkanlar buralara bu şekilde gelemeyecekti... Aynı şey Kürt meselesi, İslam meselesi ve Alevi meselesi için de geçerli....

Hristiyan yurttaşlarımızın ibadet etme hakkını namussuzca gerekçelerle engellemek isteyenler her zaman "Batılı emperyalistler"den bahsettiler... Oysa bu toprakların kimliğine ve kültürüne bir emperyalist gibi, bir sömürgeci gibi bakan kendileriydi... Batılı emperyalist güçlere zemin veren de kendileriydi...

Öte yandan en çok şuna sevindim... Van hakkında bir zerre "Hristiyan düşmanlığı" denen hastalıktan yok. Bilakis çok mutlular... Medyada "*Van halkının tepkisi sebebiyle haç oraya takılmadı*" gibi saçmalıklar işittim. Bu ülkenin halkını "bağnaz" gibi göstererek kendini meşrulaştırma çabasından bir türlü vazgeçmiyor malum laikçi takım... O haç oraya takılmalıydı, bu kesinlikle böyle ama o haçın niye orada olmadığını soruşturdukça

duyduğum dünyevi/nefsani –ve hiç beklenmedik kaygılardan kaynaklanan- kepazelikler beni yine içinde yaşadığımız dünyanın aynı paradoksuna götürdü... Bu kadar yorum yapıyoruz ama son tahlilde hep zahiri olmak zorundayız galiba...

Bu arada Van Denizi çok güzel... Orası bir göl değil, deniz. Hazar'a deniz deniyorsa biz de Van Denizi diyebiliriz. Fakat kirleniyor bu güzel deniz, üstelik kapalı havza olduğu için çok da çabuk ve geri döndürülemez biçimde kirleniyor, bütün atıklar filtresiz, arıtmasız bu denize akıyor... Çevre Bakanı Veysel Eroğlu'nun bu konuya bir el atması şart, yetki BDP'li Van Belediyesi'ne mi ait, başkasına mı onu bilemem. Sonuç olarak hiçbir bahanesi yok, bu güzel kapalı deniz, Van Denizi derhal kurtarılmalı... Veysel Eroğlu operasyonel bir hamleyle bunu yapabilir, maliyeti de çok değil bu işin ya da herkes bahane üretmeye devam eder ama olan bu ülkenin bu güzelliğine olur... **Ahtamar gibi bir mimari harikayı kurtardık, doğal bir harika olan etrafındaki suları kaybetmeyelim...**

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakan'ın pencereleri

Rasim Ozan Kütahyalı 25.09.2010

Ben Başbakan'ı seviyorum... Siyasi liderliği bir yana, insan olarak da seviyorum. Çok sahici bir adam bence. Ben, Hüseyin Çelik ve Başbakan miting kürsüsünün arkasındaki küçük odada sohbet ederken daha da net olarak gördüm bunu... Katılın ya da katılmayın ama kendi geleneksel/ataerkil anlam dünyası içinde çok hakiki bir adam Tayyip Erdoğan. Rahmeti de gazabı da, öfkesi de, gözyaşları da çok sahih... Eyyam yok, numara yok, riyakârlık yok, fitne fesat yok, dengencilik yok. Kendine zarar verecek kadar, dünya politika tarihinde görülmediği kadar vefa sahibi bir adam... Modern politik teoriye aykırı birçok davranışı ısrarla sürdürerek dünya politik sahnesinde bu derece önemli yer eden ikinci bir politikacı olduğunu sanmıyorum. Bir yandan üst seviyede bir modernizatör Başbakan, Türkiye'ye gerçek bir altyapı modernleşmesini (dolayısıyla o sürecin yaratacağı gerçek bir toplumsal sekülerleşmeyi) yaşattıran bir adam, ama kendisi modern bir adam değil. O modernizasyon neticesinde kaçınılmaz olarak dünyanın her yerinde oluşan modern/seküler birey paradigmasının dışında bir adam... Zaten o yüzden hakiki bir adam, ama aynı şekilde o yüzden birçok modern zihnin kavrayamadığı bir adam...

Başbakan'ın medya konusunda otoriter olduğu, eleştiriye tahammülsüz olduğu hep söyleniyor... Birçok insan Bekir Coşkun'u Başbakanın attırdığına inanıyor. Turgay Ciner "Kendi tasarrufum" diyor, ama birçok insan öbürüne inanıyor... Bekir Coşkun *Habertürk*'e geçtikten sonra bitmiş bir adamdı, gazeteciler camiasında kimse ama kimse Coşkun'u okumuyordu, Coşkun'un varlığı ile yokluğu birdi, hiçbir yazısı da tartışma yaratmadı, okunmadı. Bu atılma ile mezardan yeniden hayata kazandırıldı Coşkun. *Vatan*'dan "Hükümeti eleştirdiğim için atıldım" diyen Mine Kırıkkanat da aynı durumdaydı, etkisi sifıra yakındı. Böylece o da prim yaptı...

Peki Başbakan dolaylı kanallardan Bekir Coşkun'u attırmış olabilir mi? Böyle bir telkinde bulunmuş olabilir mi?.. Dediğim gibi böyle bir atılma Başbakan'ın zararına, Coşkun'un yararına olacaktır. Dahası Coşkun, Kırıkkanat ve benzerlerinin "Göbeğini kaşıyan adamlar, bidon kafalılar, kolları kısa orangutanlar, tesettür anaları ve onların danaları, geçirenler, geviş getirenler, kirli atletliler, don paçalılar, konuşurken 'beşbeken, pırtmento' diyenler" benzeri kin, düşmanlık, nefret ve ırkçılık dolu satırları AK Parti'nin oyunu artırıcı unsurlardır. Yani modern

zihniyetle kâr/zarar hesabı yaparsanız bu zihniyetlerin konuşmaları ve yazıları AK Parti ve Başbakan'ın işine yarar...

Peki yeniden soruyorum... Bunlara rağmen Başbakan bir vesileyle "Bu zihniyetlerin yazmaması" telkininde bulunabilir mi?.. Dürüst konuşmak gerekirse evet bulunabilir, bu terbiyesizlikler canını sıkıyor Erdoğan'ın, kâr/zarar hesabı yapmaz ve "Bu insanlarda kendi milletlerine karşı sevgi yok, bu ülkeyi sevmiyor bunlar, nasıl böyle büyük gazetelerde yazabiliyorlar" diyebilir Başbakan, aynen bu saflıkta, bu içtenlikte spontane biçimde bu cümleyi kurabilir Başbakan. Diyelim Ciner'le ya da Doğan'la bir yerde karşılaştı, bence aynen böyle söyleyebilecek bir insan Tayyip Bey... Orada Başbakan olarak değil normal asgari vicdan sahibi geleneksel bir yurttaş olarak konuşur Tayyip Erdoğan ama daha fazlasını da etmez. Yeniden büyük Türkiye rüyalarına, projelerine, işlerine döner... Dediğim gibi doğal davranış kalıpları modern aklın kâr/zarar, fayda/maliyet kriterlerine göre işlemiyor Tayyip Erdoğan'ın. Benim gördüğüm, analiz etmeye çalıştığım Erdoğan böyle bir adam...

Ama öte yandan da izlediği makro politikalar itibarıyla böyle "kafasına göre" davranan bir adam da değil. Orada daha farklı bir Erdoğan portresi var... Çelikten, sabit bir bina gibi Başbakan'ın kişiliği, çok sağlam çakılmış bir bina, zemini sağa sola oynamıyor, oynatamazsınız da ama o çelikten binanın pencereleri açık...

O pencerelerden içeri giren yeni şeylere, yeni fikirlere, yeni önerilere açık Erdoğan. O anlamda asla otoriter değil, asla fikri sabit değil ama geleneksel anlam dünyasını kurduğu mimari yapısı sabit Başbakan'ın. O mimari yapı size güven duydukça tüm pencerelerini açıyor, güvenmezse, güvenemezse o pencereden girip hırsızlık yapacağınızı düşünürse de tüm pencerelerini kapıyor...

İşte bu Başbakan Doğan, Ciner ve Karamehmet medyasına asla güvenemiyor. Arkasını döndüğünde, fırsatını buldukları an her şeyi yapabileceklerini düşünüyor. Bu medya gruplarının hakkaniyetine, adaletine güvenmiyor. O medya içinde çıkarları gereği samimiysiz biçimde kendisine "yandaş" gözükenleri de iyi biliyor. Yarın rüzgâr dönerse o tiplerin neler yapabileceğini de iyi biliyor...

Tabii bunlar benim kanaatlerim, benim Başbakan'ın zihin dünyasına ilişkin analizlerim... İsabetli olup olmadığının değerlendirmesi sizlere kalmış...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hanefi Avcı derhal serbest bırakılmalı!

Rasim Ozan Kütahyalı 29.09.2010

Hanefi Avcı, Devrimci Karargâh soruşturması kapsamında gözaltına alındı, şu satırları yazdığım dakikalarda henüz tutuklanmamıştı, bana göre de Avcı tutuklanmamalı ve serbest bırakılmalı...

Devrimci Karargâh isimli örgüt 2008 yılının eylül ayında beni "ölüm listesi"ne yazmıştı, o günden beri polis korumasıyla gezmek zorundayım, biraz da bu sebepten bu örgütün içyapısını detaylı olarak bilirim... Hanefi Avcı'nın ideolojik olarak dönüşerek, Cüneyt Arkın'ın "Cemil" karakteri gibi "Marksist-Leninist bir polis" haline gelip bu terör örgütüne destek olma ihtimali yoktur. Bunu açıkça ifade edeyim. Dolayısıyla Avcı hiçbir şekilde bu örgütle ideolojik bir bağ neticesinde ilişki kurmamıştır, bu örgüte yardım ve yataklık etmemiştir. Bu konuda kanaatim net...

Öte yandan, "özel hayat kozu"nu kullanarak bu örgüt Hanefi Avcı'yı belli bir noktada sıkıştırmış olabilir, elindeki "koz"larla şantaj yöntemiyle Avcı'yı kendine yardım etmeye zorlamış olabilir... Tam bir eminlikle konuşamam ama bu dosyayı incelediğimde bu ihtimali çok çok kuvvetli görüyorum. Hanefi Avcı'nın örgüt üyesi Necdet Kılıç'la olan görüşmeleri de bu bağlama oturuyor olabilir...

Şu anki gerekçe ne olursa olsun Hanefi Avcı'nın tutuklanması tamamen yazdığı kitapla ilişkilendirilecektir. Dış medyada da bu durum tamamen böyle değerlendirilecektir. Avcı tutuklanırsa Soner Çağaptay gibilerin en itibarlı Batı gazetelerindeki yazılarına herkes hazır olsun. Hiç kimse "Devrimci Karargâh" falan takmaz, herkes "Gülen cemaatini eleştiren Emniyet'çiyi tutukladılar" diyecektir. Ne denirse densin genel imaj bu olur...

Hanefi Avcı tutuklanmamalıdır, gözaltı sonrası derhal serbest bırakılmalıdır. Avcı'yı "örgüt üyesi olmak" ya da "örgüte yardım ve yataklık etmekten" tutuklamak zorlama bir uygulama olur, ayrıca DK örgütünün de alt dosyalarından birini teşkil ettiği Ergenekon soruşturmasına da zarar verecektir bu tutuklama... Öte yandan Avcı'nın mahkeme kararıyla dinlenmiş telefon konuşmaları ve bir şantaj neticesinde bile olsa bu örgütle olan garip ilişkileri –eğer varsa-ifşa edilmelidir... Hanefi Avcı da "Cemaat hayatımı mahvedecek" tipi şov hareketlerini bırakmalı ve durum hakkında dürüstçe konuşmalıdır... **Şundan kesinlikle eminim ki Avcı kendine karşı yapılabilecek bu operasyonu biliyordu, kitabın alelacele yazılmış ikinci bölümü Avcı'nın bir "cephe genişletme" karşı operasyonudur.** Avcı'dan daha üst düzey olan Emin Arslan tutuklandığında kamuoyunda doğru düzgün bir itiraz dahi olmamıştı, Avcı ise cepheyi genişletti ve kendince akıllı bir istihbarat stratejisiyle "Polis içindeki cemaat yapılanmasına karşı olduğum için bana bunları yapıyorlar" diyebileceği zemini hazırladı. Öte yandan Avcı ile ilgili geçmişten kalan ne kadar "işkence, fena muamele, garip bağlantı" datası varsa da bu aralar ortaya dökülmeye başlandı... Avcı, Devrimci Karargâh meselesinden ötürü kendine yapılacak muhtemel bir operasyonu engellemek için sağlam bir psikolojik harekât atağı yaptı bu kitapla (dolayısıyla bu kitap kendiliğinden çıkmış bir anı ve düşünceler kitabı değildi) kontrpiyede yakalanan karşı taraf ise elindeki epeyce malzemeye karşı hamlelere girişiyor...

"Bilmem ne teşkilatına şunlar sızdı" gibi sözlerin edilemeyeceği özgür bir Türkiye yaratmadan bu Mario Puzo romanlarından çıkmış karmaşık ilişkiler mücadeleleri bitmez... Poliste "F tipi yapılanma, yargıda ve orduda "A tipi yapılanma" sözleri edilemez özgür bir ülkede... Hiçbir kurum ele geçirilemez çünkü daha evvel de "başka el"de değildir. Fethullah Gülen'e manen bağlı olan yurttaşlar da, İzzettin Doğan'ı "dede" olarak bilenler de bu kimliklerini saklama ihtiyacı duymadan her yere gelebilmelidirler... Şeffaflık, açıklık ve özgürlük hepimizi bu saçmalıklardan kurtaracak yegâne ilaçtır... **Bir ülkenin genelkurmayı herhangi bir hareketi/cemaati bitirmek için tetikte beklerse, o cemaat de kendini kurtarmak için KOM ve istihbarat içinde karşı-operasyonel örgütlenme meydana getirmeye çalışabilir, "hayatta kalma" endişesiyle yapılan bu refleksif hareket sonradan yer yer "güç zehirlenmesi" yaratabilir.** "Savaşlar düşmanları birbirinin tıpkısı haline getirir" sözünü Genaral Patton boşuna söylememiş... Bu tür durumlarda hukuk yoktur, güçler dengesi ve savaşı vardır. Hanefi Avcı bu savaşın dışında tüm vicdanlı aydınlar tarafından desteklenecek çok doğru bir konum alabilirdi. Avcı, hayatı boyu nefret ettiği kesimlerin yanında saf tutup, kitabını zırh gibi kullanmak istedi. Hanefi Avcı'yı tutuklamak Avcı'nın ekmeğine yağ sürmek olacaktır... Avcı'nın da akamete uğratmak istediği asrın soruşturmasına zarar verir bu durum, savcılık ve soruşturma aynı zamanda PR faaliyetidir, yanlış stratejiyle nice haklı davaların kamusal ve uluslararası zemini kaymıştır hukuk tarihinde ve sonuçta adalet yerini bulmamıştır... Türkiye'nin vicdan cephesinin bu noktalara da dikkat etmesi gerekir...

Baykal ve Kılıçdaroğlu birleşiyor...

Rasim Ozan Kütahyalı 02.10.2010

Hafta içi Kemal Kılıçdaroğlu ile Deniz Baykal görüştüler. Bu görüşme Kılıçdaroğlu'nun talebi üzerine yapıldı. Peki, halef-selef olan iki genel başkan ne konuştular?

Bu konuyla ilgili Deniz Bey'i aradım... **"Geçen sefer yaktın beni Rasim, bu sefer benden laf alamazsın"** diye espiyle gülerek söze girdi. Ben de isterse hiçbir şey yazmayacağımı söyledim... **"Zamanı gelince konuşuruz, güzel ve verimli bir görüşme oldu, yalnız bunu söylerim şimdilik"** dedi. Fakat Deniz Bey'in ses tonu keyifli geliyordu...

Baktım Baykal'dan bu sefer ses çıkmıyor, diğer tanıdığım CHP milletvekillerini aramaya başladım... Anlaşıyor ki Deniz Baykal geçen sefer bana ifade ettiği görüşlerini bizzat Kılıçdaroğlu'ya da ifade etmiş. Baykal zaten "Parti içi kanallardan elimden geldiğince bu tüzük değişikliğinin gerçekleşmesine çalışacağım" demişti... Hukuken hayata geçirilmiş olan uygulanması gereken yeni tüzüğü Önder Sav hukuk dışı yollardan engellemişt...

Baykal cephesinin kanaati belli. Deniz Bey asla genel başkan olmak istemiyor, Kılıçdaroğlu liderliğine güveniyor, inanıyor. Fakat yeni kurultayla tüm dışlanmış isimlerin partiye kazandırılmasından yana.

İşin ilginç şu an **CHP'nin en popüler yöneticilerinden biri de bu kanaatte**. Nerden biliyorum dersenez, pazar günü yüz yüze bizzat konuştum bu popüler CHP yöneticisi şahısla...

Önemli bir sivil toplum hareketinin başında olan bir dostumun pazar günü düğünü vardı. Düğünde bir de baktım bu popüler ve medyatik CHP yöneticisi de ordaydı, selamlaştık, ayaküstü sohbet ettik...

Sonra masamıza gittik, birkaç dakika sonra sözünü ettiğim CHP yöneticisi bizim masaya geldi, yanıma oturdu. Benim yanımda da ünlü bir kadın köşe yazarı vardı. Üç kişi sohbe başladı, bu yönetici son derece açık ve net konuşmaya başladı...

"Kurultay meselesinde Deniz Bey'e aynen katılıyorum ben aslında, böyle bir niyet Genel Başkan'da da var ama sen bombayı biraz erken patlattın" dedi bana...

"Yeni kurultay partiyi daha da güçlendirir, seçime daha bütünleşmiş gideriz. Kemal Bey'in de bence niyeti bu yönde ama masaya yumruğunu vuran bir çizgide değil şu an" diye devam etti...

Parti içindeki Önder Sav diktası konusunda da biraz konuştuk, o konuda da bu popüler yöneticinin fikri Deniz Baykal'dan farklı değil. Masadan kalkarken şöyle dedi bu kişi:

"Kemal Bey'i seviyor ve destekliyorum ama siyasette kararlı, net ve iradeli davranmak lazım, Kemal Bey bu konularda biraz eksik."

Görülüyor ki **CHP içinde Deniz Baykal da Kemal Kılıçdaroğlu da Önder Sav diktatörlüğünden rahatsız. Yeni bir kurultaya gidilmesi ve yeni tüzüğün hayata geçirilmesi konusunda Kılıçdaroğlu ve Baykal özde mutabık**. Fakat birbirlerine de tam güvenemiyorlar. İkisi bir olsa Önder Sav falan kalmaz partide ama

sonrasında boşta kalan teşkilatlara kim hâkim olur, yeniden alicengiz oyunları döner mi diye özellikle Kılıçdaroğlu endişeli... O sebeple tedirgin ve mütereddit davranıyor. şu an benim gördüğüm tablo bu.

şu anki mevcut siyasi konjonktürde AK Parti hükümetine daha yakın durduğum için benim CHP bağlamında yazdıklarım da parti içinde speküle ediliyor. Deniz Bey'in bile benle konuşmaktan çekinmesi biraz buna dayanıyor bence. Oysa ben değerler ve ilkeler üzerinden siyasi tavır alan bir insanım... 1977 yılında köşe yazarı olsaydım dönemim CHP'sini desteklerdim. Türk derin devletinin sağ kolu olan cephe o dönem için AP-MHP cephesiydi, hatalarına ve aşamadığı kalıtsal kimi hastalıklarına rağmen CHP o dönemin en ileri partisiydi, millet de böyle düşünmüştü ki o CHP yüzde 42 oy alarak, birinci parti olmuştu...

Peki, bugünün CHP'si Önder Sav gibi demokrasi düşmanı, milletin çoğunluğunun inandığı değerlerle dalga geçen bir adamın sultasında ne kadar oy alabilir?

Kılıçdaroğlu şu an kukla genel başkan konumunda, partiye Sav hâkim... Önder Sav'ın Hz. Muhammed ile ilgili ettiği yakışsız sözler arşivlerde duruyor. Bu referandum sürecinde AK Parti hiç o konuya girmeyerek, çok insaflı ve merhametli davrandı. Eğer Başbakan sistematik olarak İslam Peygamberi'ne Önder Sav'ın ettiği çirkin sözleri hatırlatsaydı çok daha etkili olabilirdi. Önümüzdeki seçim AKP yine bu kadar insaflı propaganda yapacak diye bir kural yok...

Kısacası İslam'a ve İslam Peygamberi'ne düşman bu zihniyet partide genel sekreter oldukça CHP asla ve asla iktidar olamaz. Dolayısıyla Önder Sav zihniyetinin parti dışına atılmasını isteyerek CHP'nin yararına bir tavır sergilemiş oluyorum... CHP'nin güçsüz ve zayıf kalmasını isteseydim "Aman Sav görevinde kalsın" diye düşünürdüm. CHP ne de olsa ailemin partisi, içimin bir tarafı hep CHP gerçek bir sosyal demokrat parti haline gelip daha iyi bir noktaya gelsin ister...

İşin ironik tarafı Önder Sav Hz. Muhammed'e dil uzattıktan sonra Sav'ı koruyan, Sav'ın politik hayatının bitmesini engelleyen de Deniz Baykal'dı. Sonra aynı adam Baykal'ı da arkadan vurdu. Böyle durumlarda Anadolu halkı "Akılsızlığına doymasın" der. Baykal da bunu hak ediyor açıkçası...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ahmet Kaya cinayetinin sanıkları

Rasim Ozan Kütahyalı 06.10.2010

Kadir İnanır'ın "Ben orda olsaydım üç beş zibidi yavşak Ahmet'e öyle davranamazdım" demesi üzerine yakın tarihimizin kara günlerinden biri olan 12 şubat 1999 Ahmet Kaya'yı linç gecesi yeniden gündeme geldi...

Kadir İnanır o gece namuslu davranan insanlar arasındaydı, Ahmet Kaya'ya yakın davranmıştı ama yukarıdaki beyanı baştan sona uydurmaydı. İnanır o geceki ortamdan korkmuş, çekinmiş ve susmuştu. Fakat mertçe korktuğunu itiraf etmekten de gocunuyor ve "sahte kabadayılık" yapmaya kalkıyordu.

Magazin gazetecileri Müge Dağıstanlı ve Gülşen Yüksel'in *Kanaltürk*'teki 2. Sayfa programında da bunu belirttim. Ardından İnanır da Ahmet Tulgar'a verdiği söyleşide bana saydırdı. Bu polemik vesilesiyle o linç

gecesi yeniden gündeme geldi. Bu vesileyle ben de kimi söylemek istediğim şeyleri *CNN Türk*'te Cüneyt Özdemir'in programında daha bir altını çizerek belirttim...

O linç gecesinde Serdar Ortaç bariz şekilde provokasyon yapmıştı, fakat bu konuda Ortaç'tan çok sayıda insan hesap sordu, Ortaç da defalarca özür diledi. O özrü kabul edip etmemek ise Gülten Kaya'nın takdiridir. Öte yandan o gün Kaya'ya "sünnetsiz sezevenk" diye bağırın Şenay Düdek de özür diledi, Düdek'ten de çeşitli kereler hesap soruldu. Fakat o gün Düdek'in masasında olan ve görgü tanıklarının aktardığına göre Kaya'ya galiz hakaretler eden şimdinin popüler televizyoncusu Müge Anlı'dan hiç hesap sorulmadı, Anlı da bu konuda tek bir açıklama yapmadı... Aynı şekilde o gecenin en provokatörlerinden biri olan "Atın bu adamı, kovun, vatan haini bu" diye Kaya'ya saldırmaya kalkan yapımcı Tunca Yönder de hiçbir açıklama yapmadı, hiçbir şekilde özür dilemedi. Dahası o gün, o gecenin tüm bant kayıtlarında görülen, o gecenin en ağır provokasyonunu yapan kısa saçlı kadın ise teşhis bile edilmemişti. Gülten Kaya da o kadının kim olduğunu bir türlü bulamıyordu. Pazartesi günü yayında o görüntüler net biçimde yayınlanınca Kaya'ya "hayvan oğlu hayvan" diye bağırın "yürekli bir televizyoncu yok mu, size laf söyledi beyler, hepiniz böyle oturacak mısınız" diye insanları Kaya'ya saldırmaya azmettiren kişinin dönemin *Kanal 9* Genel Yayın Yönetmeni Nezihe Kazancı olduğu ortaya çıktı...

Öte yandan Ahmet Kaya sadece 12 Şubat 1999 günü linç edilmedi, ardından da sistematik bir medya linçine maruz bırakıldı. Bu konuda da haklı olarak en çok Ertuğrul Özkök sorgulandı... Çünkü Özkök'ün yönettiği *Hürriyet* gazetesi linçten iki gün sonra fotomontaj bir Kürdistan haritası ve Apo resmi altında Ahmet Kaya'yı manşete çekmişti. *Hürriyet*'in yalan manşetine göre Ahmet Kaya 1993'te Berlin'de bir PKK konseri vermişti. Ne öyle bir konser, ne öyle bir harita vardı, fakat Özkök'ün yönettiği *Hürriyet* Ahmet Kaya'yı bitirmek için böyle yalan haber yapmaktan, sahte delil yaratmaktan çekinmemişti... *Hürriyet*, bu psikolojik harp operasyonunu sonra da devam ettirdi, 20 Temmuz 1999 günü "Vay Şerefsiz" manşetini attı... O manşetin ardından şu an *Habertürk*'ün başında olan Fatih Altaylı da şu iğrenç satırları yazmaktan çekinmedi...

"Ahmet Kaya yalancı haysiyetsizin biridir. Avantayı nereden bulursa ona göre bağırır. Bugün PKK'nın para dağıttığını görünce PKK'lı, yarın travestiler dağıtsın onlardan..."

Hürriyet'in başyazarı ve Basın Konseyi ebedi şefi Oktay Ekşi de Kaya'nın "Kürtçe şarkı söyleyeceğim" dediği için linç edilmek istendiği gecenin ardından şunu yazmaktan utanmamıştı...

"Ahmet Kaya, hançeresinden çıkan sesin ona para kazandırmasından başka, insan olarak hiçbir artısı olmadığı fizyonomisinden akan bir tip, türkü söylemeseydi kötü bir bar fedaisi olurdu."

Şu an *Takvim*'in Ankara Temsilcisi olan Emin Pazarcı ise 21.7.1999'da *Akşam* gazetesinde "Şerefsiz Ahmet" başlığıyla insanın okurken bile utandığı iğrençlikte bir yazı yazabilmişti... Ahmet Kaya'nın "Saza Niye Gelmedin" şarkısının sözlerini alıntılıyor ve şu satırları yazıyordu bu kişi:

"Oralarda saza ve söze kadın gitmez. Demek ki, Ahmet Kaya'nın şarkısında hasret duyduğu insan bir erkek. Sanat diye yaptığı iş homoseksüellik ilanı. Peki, kimler kış yatıp, yaz uyanır, malum, balı ve armudu seven aylar. Bu sözler de Kaya'nın ayılığının ilanı."

Hem Pazarcı hem Altaylı hem Ekşi bu işledikleri suçlara dair tek bir açıklama yapmadılar, özür dilemediler, utandıklarını beyan etmediler...

Bu süreç sonunda Ahmet Kaya kahrından öldü... Medyatik bir linç operasyonu öldürüldü, Allah aşkına hiçbirinizin mi içi acımıyor, hiçbiriniz mi utanmıyorsunuz? Gerçekten çok merak ediyorum...

Madonna ve Küresel Isınma

Rasim Ozan Kütahyalı 09.10.2010

10 ekim pazar günü yani yarın dünya ölçeğinde bir eylem düzenleniyor... 188 ülkede birden aynı gün 10.10.10 tarihinde "Küresel Isınmaya dur deyin!" eylemi yapılacaktır.

Türkiyeli aktivistler küresel ısınmayı durdurmak için dünya ile aynı anda yarın, İstanbul, İzmir, Kars ve Ankara'da eş zamanlı eylemler düzenleyecek. Havadaki karbondioksit oranının 350 ppm'e çekilmesi için hükümetlere çağrıda bulunulacak olan eylemlerin İstanbul'da yapılacak bölümüne dünyaca ünlü dil bilimci ve aktivistlerin şahı Noam Chomsky de katılacaktır. Ben de tüm okurlarıma bu eyleme katılma çağrısı yapıyorum...

Türkiye'de 350 hareketi diyebileceğimiz (bkz 350.org) girişimin öncülüğünü Ömer Madra yapıyor. Zaten şu an Türkiye'de "Küresel Isınma" ve "Çevre Sorunları" deyince akla Ömer Madra geliyor. Madra çok samimi ve gayretli bir adam. Israrla yıllardır bu mesele üzerinde duruyor... Şimdi de "Ya 350 ya yokoluş" diyor...

Modern insanın, modern zihniyetin ve dolayısıyla modern medeniyetin tabiat ile ilişkisi baştan sona problemli ve sakat bir ilişki... Bugün "çevre/ekoloji sorunları" gibi kulaklara çok alaledede gelen meselenin kökü oraya dayanıyor. O sebeple ben "çevre/çevrecilik" gibi tanımların bu hayati meseleyi "bir kısım entelin uğraşı" haline getiren bir algı yarattığı kanaatindeyim. Türk Yeşil Hareketi eğer var olacaksa şu anki ithal dil ve üslupla bu işi götüremez, kitleselleşemez, marjinal bir hareket olarak kalır... Aynı problem değer verdiğim bir insan olan Ömer Madra'nın dilinde de var. Günümüz insanı yaklaşık 30 yıldır **"Çok yakında dünya mahvolacak, her gün şu kadar canlı gidiyor, yok oluyoruz"** söylemini duyuyor, vicdani duyarlılığı üst seviyede insanlara da bu söylem inandırıcı gelmiyor artık.

Öte yandan "çevre meseleleri"nde tavır koymak maliyetsiz bir uğraş. O yüzden tüm dünyada "sosyal sorumluluk" sahibiymiş gibi görünüp PR yapmak isteyen tüm sanatçılar "çevre eylemleri"ne destek veriyor. Bunun için dev konserler, dev etkinlikler düzenleniyor... **Havadaki karbondioksit oranının 350 ppm'e çekilmesi için yapılan kimi etkinliklerde Mozambik ülkesinin bir yılda harcadığı kadar enerji sırf şov dünyasının vazgeçilmezi olan gösteriş, şaşaa ve debdebe için harcanıyor. Havadaki karbondioksit oranını azdıran bir zihniyetle "küresel ısınma" protesto ediliyor...** Ömer Madra da kendi dediklerinin doğruluğunu ispata çalışırken sürekli "Modern bilim ve rasyonalist düşünce"yi referans veriyor... Ontolojisinde **"Tabiatı fethetmek"** amacı olan **"Doğanın insana olan hâkimiyetini bitirmek"** hedefiyle var olmuş modernist ve rasyonalist referanslarla tabiat varlığını koruyamazsınız...

Modern uygarlık yeryüzünde "İnsanın krallığı"nı tabiata, hayvanata ve Tanrı'ya karşı ilan etmiş bir dönemi ifade ediyor... Birkaç istisna hariç tüm aydınlanma düşünürleri "Karanlık çağlar" diye adlandırdıkları o zamanlarda insanoğlunun doğanın esaretinde yaşadığını, aydınlanma sonrası modern çağda ise akıl ve bilim yoluyla bu esareti kırarak tüm doğayı ehlileştirildiğini gururla ifade etmişlerdir... Dünyanın neresinde yaşarsa yaşasın modern insan işte bu ruhun çocuğudur. Modern bilim ve teknoloji de bu ruhun en büyük aletleridir... Modern şehirler de doğal hayatın tümüyle "İnsan Krallığı" tarafından fethedilip tamamen dönüştürülmesi ya da yok edilmesiyle meydana gelmiş yerler. Modern şehirlerin parkları da evcilleştirilmiş ve "İnsan Krallığı"nın zevk ve sefası için süs haline getirilmiş "ev hayvanları"ndan farksız... Hayvanat bahçelerinde asli ve doğal varlığından

koparıp insan zevki için şaklabanlık vasıtası haline getirilen zavallı hayvanların durumu neyse, betondan kentlerin ortasındaki o parkların, o parklardaki ağaçların ve çiçeklerin durumu da aynı aslında...

Günümüz modern insanı için hayvanlar da aksesuar, ağaçlar ve çiçekler de... İnsan dışındaki tüm canlı hayatı seküler modern bireyler için araçtan ibaret. Bu sakat ve sapkın yaşam döngüsüne çok köklü ve anarşist bir karşı çıkış olmadan söylenecek her "çevreci" söz "siyaseten doğru" ama işlevsiz sözler olacaktır...

Elbette palyatif olarak da ne gerekiyorsa yapılmalı, hükümetler buna göre önlemler almaya zorlanmalı. Dolayısıyla yarınki eylemi ben de destekliyorum. Fakat bu tür girişimler insan-tabiat, insan-medeniyet ilişkisini de sorgulayan platformlara dönüşmeli... Bu dönüşüm olmazsa bu işler Pelin Batu ile o azgın "kalkınmacı" hacivat tarihçi arasındaki "çevre tartışmaları" gibi magazin malzemesi olmaktan öteye gidemez...

Mesela bence tabiata sistematik olarak tecavüz edilen bugünün "uygarlık" zihniyetine direnen aktivistler Madonna gibi bir figürün "Küresel Isınmaya Dur" demesinden mutlu olmamalı... **Daha çok haz, daha çok başarı, her şeyin daha fazlası, daha gösterişlisi, daha etkileyicisi, daha daha ideolojisi bizzat bugünkü tabiat krizinin sebebidir... Yeryüzünün kimyasını bozan, tüm yeryüzü hayatını altüst eden zihniyet bu zihniyettir...** Madonna da bunun en net sembollerinden biridir, daha fazla ve daha çok Tanrısına tapınmanın başarı sembolüdür Madonna... Başka bir açıdan bakıldığında Madonna da bu egemen "İnsan Krallığı" saplantısının kraliçesidir, ama o oranda da bu sapkın zihniyetin kurbanıdır... Küresel Isınma tehdidini yaratan da bu sapkın zihniyettir... Zaten meselenin özü de hepimizin beyninde, tüm modern insanların beyninde ur gibi duran o sapkın zihniyettir...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kendine Müslüman AKP hükümeti

Rasim Ozan Kütahyalı 13.10.2010

"AK Parti hükümetinin en büyük başarısı ne" diye sorsalar vereceğim cevap belli: **Ben bu hükümeti yaptığı birçok şeyden ama en çok da ifade özgürlüğü ve demokratikleşme yolunda sağladığı katkılardan dolayı destekliyorum.** Kürt meselesinde, askerî vesayetin belinin kırılmasında, bürokratik vesayetin azaltılmasında attığı adımlar nedeniyle cesur buluyorum. Ancak bunları yapan hükümet bazen öyle çıkışlarda bulunuyor ki... İnsanın kafası karışıyor! Madem özgürlükçüsün, o zaman bu ne perhiz bu ne lahana turşusu arkadaş, demeden geçemiyorsun...

Şimdi böyle bir şaşkınlığı hükümetin zorunlu din derslerine olan yaklaşımında yaşıyorum. Bu derslerin isteğe bağlı hale gelmesi yönünde Alevilerin talepleri olduğunu biliyorsunuz. Hatta bu talepleri anlatmak için bir oturma eylemi gerçekleştirdi Alevi dernekleri.

Ruhban okulunu açma niyetinde olduğunu söyleyen, Kürtçe yer isimlerini iade eden, başörtüsü meselesinde sonuna kadar inanç özgürlüğünü savunan bir hükümetten böyle bir talep karşısında nasıl bir yanıt beklersiniz? "İsteğiniz yerinde. Din dersinin üzerindeki zorunluluk kaldırılsın" yanıtını değil mi?

Hâlbuki gelen tepki bunun tam tersi yönünde. Diyanetten Sorumlu Devlet Bakanı Faruk Çelik Alevilerin taleplerine karşı çıkarak "Ne derdiniz var din dersiyse" diye sormaktan çekinmedi. Alevileri din düşmanı gibi gösteren bir edayla söyledi üstelik bunu...

O nedenle sevgili okurlar, izninizle burada bizzat da tanıdığım Faruk Çelik'e seslenmek istiyorum:

Bak Faruk Çelik... Birçok çalıştay yaptınız, konuyu bilmeyeceğinizi düşünemiyorum, burada mesele Alevilerin din ile bir sorunları olması değil, kendi inançları dışında bir inancın onların çocuklarına okullarda zorunlu olarak verilmesi. Bakın, bu ülkede din dersi demek dinler tarihi ya da dinler felsefesi dersi demek değil! Bu ülkede din dersi deyince bir sınıf dolusu çocuğun Arapça dua ezberlediği, sınıfta abdest alıp, sıra üzerinde namaz kılmaya çalıştığı bir düzeni gözünüzün önüne getirin.

Sizin de bildiğiniz gibi din dersinin zorunlu hale getirilmesi 82 Anayasası ile oldu. Yani siz Alevilerin taleplerine karşı çıkararak hükümet olarak karşı durduğunuz 12 Eylül rejiminin bir meyvesini desteklediğinizin farkında mısınız? Referanduma sunduğunuz değişikliklerle belini kırmaya çalıştığınız darbe anayasasının bir unsurunun avukatlığını yaptığınızı görüyor musunuz?

Zorunlu din dersi devletin "dini de kontrol edelim" mantığının güzel bir göstergesidir. Resmî devlet İslam'ını öğretmeyi hedefler. İşin felsefesi değil, yüzeysel bir şekilde uygulamaya odaklanır. Sadece Sünni İslam pratiğini, üstelik onu da "rötuşlu" bir şekilde verir.

O nedenle zorunlu din dersine karşı durmayı "dinle bir derdi olmak" diye göstermeye çalışmak baştan sona yanlıştır. Bugün din ve ifade özgürlüğünü savunan bir hükümet bu zorunluluğa karşı durmalı! Onun yerine isteyen daha yoğun bir şekilde Sünni İslam eğitimi alabileceği bir öğretim sistemini amaçlamalı. İsteyenin Alevi inancına göre ders gördüğü bir müfredatı arzu etmeli. Hatta isteyen Hristiyan öğrencilerin de devlet okullarında kendi dinlerine yönelik din dersi görmelerini savunmalı.

Aksi takdirde bu milleti, herkes için inanç ve ifade özgürlüğünü hedeflediğinize nasıl ikna edeceksiniz?

Avrupa'daki uygulama nasıl

Zorunlu din dersi bir zorunluluk mu, diye tartışırken gelin Avrupalı bu işi nasıl yapıyor, bir de ona bakalım...

Laiklik denince sık sık örnek verilen Fransa'da devlet okullarında herhangi bir din eğitimi verilmiyor. Ancak tarih kitaplarında dinler tarihi olarak büyük dinlerin tarihçesi anlatılıyor. Özel okullarda ise uygulama farklı. Ülkedeki özel okulların çoğu Katolik okulu. Orada din, eğitimin önemli bir kısmını kapsıyor.

Almanya'da ise devlet okullarında din dersi var ama çocuğun bu dersi alıp almayacağına aile karar veriyor. Din dersini seçmeyenler için alternatif ders seçenekleri mevcut.

Gelelim Katolik İtalya'ya... Orada da din dersi isteğe bağlı olarak alınıyor. Ancak isteyen çocuklar için Katolik okulları da var. Bizde de aslında en doğrusu Tevhid-i Tedrisat'ın kaldırılarak bu tür farklı okul formatlarının önünün açılması olur...

Kısacası Avrupa'da kimseye "kim olursan ol, zorla ibadet etmeyi öğren!" dayatması yapılmıyor. Biz burada din ve inanç özgürlüğünün yoluna açalım derken lütfen kendimize Müslümanlık yapmayalım! İnanç özgürlüğü için savaşmak her inancın özgürlüğü için savaşmak demektir.

"Kendi için istediğini bir başka insan kardeşi için istemeyen bizden değildir" ilkesini Faruk Çelik ve tüm hükümet üyeleri unutmamalı...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hijyenik ve steril liberalizm

Rasim Ozan Kütahyalı 16.10.2010

Türkiye'nin özgürleşmesi ve demokratikleşmesi bağlamında çok değerli işlere imza atmış değerli dostum Hakan Altınay, *Radikal* gazetesinde **"Liberalere güvenilebilir mi?"** başlıklı bir yazı yayımladı...

Benim tanıdığım Altınay tam bir liberal-demokrattır, çok vicdanlı bir adamdır. Öte yandan kendisiyle geçmişte yaptığımız uzun sohbetlerde Türk entelektüel hayatına dair de epey konuştuk. Hakan o zaman kimi "liberaler"i bu topluma yabancı, steril ve dışarıdan bakan bir dil ve bakış açısıyla özgürlük savunuculuğundan rahatsızlığını belirtirdi, hatta meşhur bir ismi anarak da bunu örneklediğini hatırlarım...

Hakan'ın bu yaklaşımı isabetli ve sahici olan tavidir. **Euro-centrik/ Batı-merkezli, bu toprakların çoğunluğunun (özellikle de dindarların) dünya tasavvuruna dışarıdan ve yabancı bir algıyla bakan ve bu modernist bakışla "Bu ülkeyi ve toplumu terbiye etme" zihniyetine sahip bir liberalizm olamaz, böyle bir steril ve hijyenik liberallik anlayışı liberalizmin ontolojisini inkâr etmektir...**

Hakan'ın bu yazısında üç-dört sene önceki bir "ayaklarını buraya basmayı önemseyen" çizgisinden hafif bir uzaklaşma gördüm, inşallah yanıltıcıdır... Hakan'ın yaklaşımı bana arada görüştüğüm kimi Batılı liberal politikacıların yaklaşımını anımsattı (Hakan'ı asla onlarla bir tutmuyorum elbette). 11 Eylül hadisesi sonrası Batı dünyasındaki kimi kendine liberal diyen politikacı ve entelektüeller *"culturally conservative"* sağcı bir çizgiye kaydılar. Sözde liberal partiden Danimarkalı bir politikacı bir toplantıda bana aynen şöyle demişti...

"Müslüman göçmenler için de kendimizle aynı özgürlükleri hep savunduk ama zaman içinde onların bir türlü liberalleşmediğini gördük, hâlâ kendileri hayvan kesmek istiyorlar (Müslümanların kurban ibadetini kastediyor –ROK) hanımları hâlâ örtünüyor, kimisi erkek eli sıkıyor, kimi Müslüman erkekler de kadın eli sıkıyor, yani değişmiyorlar, liberal değerleri benimsemiyorlar."

Son dönemde buna benzer birçok ifadeyi birçok sağcılaşmış Batılı "liberal"den duydum, okudum. O konuşmamızda da bu Danimarkalı politikacıya izah etmeye çalıştım. **Bu çakma liberal zihniyetin "liberal değerler" dediği şey "seküler/modern yaşam tarzı değerleri"dir. Bunlar "liberal değerler" değildir. Sekülerist/modernist zihniyet "liberalizm" anlamına asla ve asla gelmez, hatta görüldüğü gibi ileri seviyede modernizm liberal değerleri böyle sakatlayabilir ve sapasağlam bir liberali bile adım adım sağcılaştırabilir, muhafazakârlaştırabilir...** Öte yandan bugünün Türkiye'sinde erkek eli sıkmayı inancı gereği reddeden kimi başörtülü kadınlar eşcinsellere yapılan zulümler için (İslami camiadan gelen kimi baskılara da direnerek) ahlaki bir tavır koyabiliyorlar. Bu tavrı elbette "Batılı liberal referanslar"la yapmıyorlar, **"Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytandır"** İslami ilkesine dayanarak yapıyorlar ama sonuç olarak tüm liberal filozofların çok önemseydiği evrensel vicdani çizgide hareket ediyorlar. "Henüz Özgür Olmadık" hareketi bu bağlamda çok çok kıymetlidir. Sekülerist dar bir kafa sonuna kadar İslamcı ama aynı zamanda Isaiah Berlin'in tanımladığı anlamda sonuna kadar liberal-demokrat olan bu hareketi anlamakta güçlük çekebilir... Öte yandan liberal demokrasi seküler yaşam tarzını ve modern kültürü reddeden, geleneksel/dinî bir yaşam tarzını ve kültürünü yaşatmak isteyen insanın da haklarını garanti altına alan bir rejimdir. Hakan Altınay bunu çok iyi bilen bir insandır...

Hakan'ın yazısında ismini andığı Binnaz Toprak'a malûm çalışmasından ötürü bence de "orantısız şiddet" uygulandı, ağır laflar edildi ve ben o zaman da bunu eleştirmiştım. Fakat maalesef Binnaz Hoca da

“Euro-centrik” ve “modernist” bir yaklaşımla dindarları değerlendiren bir perspektife sahip. Bu perspektifin kendisi liberal-demokrat bir anlayışa aykırı. Mesela Binnaz Toprak sürekli **“Kent dediğiniz yer kadınlı-erkekli kalabalıkların sokakta olduğu, birlikte el ele gezdikleri, birlikte restoranlara, eğlence mekânlarına gittikleri bir yerdir. Muhafazakâr Anadolu kentlerinde bu kadar ekonomik gelişme var ama bu gerçek kent manzarası hâlâ yok”** diye şikâyet ediyor. Binnaz Hoca’nın kafasındaki kent tasavvuru böyle olabilir, kadınlarla erkeklerin el ele, kol kola gece yarısına kadar gezmesi Hoca’yı hoşnut edebilir ama **dindarlar illa böyle bir yaşam tarzına evrilecekler, illa sekülerleşecekler diye bir kural yok**. Bunu istemek ve bu olmayınca da telaşlanmak liberal-demokrat bir endişe değildir... Liberal-demokrat endişeler mini etekli ya da başörtülü bir kıza, ya da kulağı küpeli ya da şalvarlı, takkeli bir erkeğe fiilen baskı yapıldığında, taciz ve hakaret edildiğinde devreye girer. Bir lokanta sahibi her şey hukuka uygunken içki ruhsatı alamıyorsa devreye girer, bu açıdan da Toprak’ın çalışmasındaki kaygılar tamamen haklıdır. Nitekim Ombudsmanlık kurumu da bu açıdan çok doğru bir öneriydi. Bu konuya devam edeceğim...

Not: *Cumhuriyet* yazarı Kemalist kalem Deniz Som vefat etti. Tüm *Cumhuriyet* gazetesi camiasının ve Kemalistlerin başı sağ olsun. Deniz Som inandığını sonuna kadar savunan, menfaat için inandıklarından asla taviz vermeyen bir adamdı. Bir insan bana tamamen zıt düşünceleri savunsa bile net ve mert biriye, o insana çok saygı duyarım. Som da böyle bir adamdı. **Eyyamcı, goygoycu, kaypak bir adam değildi. Allah rahmet eylesin...**

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

LAST intiharları başlayabilir...

Rasim Ozan Kütahyalı 23.10.2010

Biliyorsunuz ben LAST diye bir terim uydurdum, sık sık yazılarımda kullanıyorum. ABD’nin egemen sınıfının temel kimlik parametresi olan WASP (White Anglo Saxon Protestan) teriminden intihal ettiğim bir tabir bu... LAST yani Laik yaşam tarzına sahip Sünni Türk... Bizde de devletin tahayyülündeki egemen kimlik parametresi bu. Devlet akli hep bu tip vatandaş makbul gördü, o sebeple Kürtler Türkleşmeliydi, Aleviler Sünnileşmeliydi, dindarlar da laikleşmeliydi. Gayrimüslimler zaten kovulmuştu ve o mesele “halledilmişti”. Bugünlerde Beyaz Türk denen kesimin de kimliği esasen budur. LAST orta ve üst sınıfları daha bir cilalanmış Beyaz olurlar...

Şimdi bu LAST’lar endişeli... Acaba “last” günlerimizi mi yaşıyoruz diye endişeliler... LAST ruhunun son mohikanı last LAST Ertuğrul Özkök bu kesimin terapisti olmaya soyunmuş durumda. LAST’ları ANKSİYETE hastalığından kurtarmaya karar vermiş last Özkök... Terapi gereği önce bir övüyor LAST’ları “Biat kültüründen gelmeyen, hoşgörülü ve demokrat” insanlarmış LAST Beyazları... İslami kesim de biat kültürüne bağlı, hoşgörüsüz ve bağnaz...

Peki, Özkök sana bir soru sorayım... Hani 27 Nisan muhtırası sonrası senin ısrarla kellesini istediğin bir adam vardı, o adama demediğini bırakmıyordun, bak senin “Radikal İslamcı” dediğin o adamın, Bülent Arınç’ın oğlu başı açık “laik” bir kızla evlendi, Arınç oğlunun bu aşkına, gelinin bu tercihi saygı duydu, bu durumu da ilan etmekten çekinmedi... Yani “biat kültürüne bağlı, bağnaz dinciler”in tepkisini almak pahasına bu açık fikirli tavrı koyabildi Arınç... Peki, senin kızın Gülümsün İslami yaşam tarzına sahip bir adamla evlenmek istese, bu adamla

beraber İslami bir hayat tasavvurunun kendisini huzur ve mutluluğa götürdüğüne inansa, başını örtse ve inancı gereği de erkek eli sıkılamaya karar verse, sen ne yaparsın? Ya da oğlun olsaydı ve başörtülü bir kızla evlenmek isteseydi ne yapardın? Tansu Hanım ne yapardı? Tüm samimiyetinle “Bu tercihe tamamen saygı duyardık” diyebiliyor musun? Yoksa kimse duymadan bu durumu örtbas etmeye mi çalışırdın? Bu tercih karşısında her zamanki özgüvenini ve serinkanlılığını koruyabilir miydin? Gerçi geçen hafta Balçıçek İlter’in karşısında benim takdir ettiğim “özgüven”inden eser yoktu, çok telaşlandın, Balçıçek’in cool ve kendinden emin tavrına karşın sen panik içindeydin, şaşırdım açıkçası...

Ertuğrul Özkök’ü günah keçisi yapmanın âlemi de yok... Tek o değil, LAST sınıfının çoğunluğu Arınç’ın gösterdiği açık fikirliliği ve olgunluğu gösterebilir miydi kızları ya da oğulları böyle bir tercih yapsa? Mesela her iki tarafa da eşit mesafede durayım kaygısından iki hakem arası moderatör ideolojisinde pozisyonu sabitleyen Reha Muhtar ne yapardı Poyraz Deniz başörtülü bir kızla evlenmek istese... İki yıldır sürekli yaptığı mahalle baskısı araştırmasından bahseden Binnaz Toprak ne yapardı? Tansiyonu çıkmaz mıydı, kimyası bozulmaz mıydı Binnaz Hoca’nın oğlu başörtülü bir kızla evlenmek istese? Dürüstçe ama sonuna kadar dürüstçe cevap verin lütfen... Ya Oktay Ekşi ne yapardı oğlu Özgür’ün böyle bir tercihi olsa? Fatih Altaylı ne yapardı? Uğur Dündar ne yapardı? Mehmet Ali Birand ne yapardı? Erdal Şafak ne yapardı? Hatta Mehmet Barlas ne yapardı? Zafer Mutlu ne yapardı? Ya Hasan Cemal ne yapardı?

Güngör-Ruhat Mengi çifti ne yapardı diye sormaya gerek yok, herhalde o sorunun cevabını herkes biliyor... Mengi ailesinin kızları İslami bir hayatı tercih etse, İslamcı bir adamla evlenmeye kalksa, oğulları başörtülü bir kızla evlenmeye kalksa Allah korusun Ruhat Hanım’ın helvasını yemek zorunda kalırdık... İnsan hayatı böyle tercihlerden daha önemlidir, o sebeple sorumlu evlatların böyle bir şey yapmayacağına eminim... Hemşerim Yılmaz Özdil de başına böyle bir şey gelse herhalde kendi acıklı durumuna dair kamyon arkası stiliyle zekice bir intihar yazısı yazar, Kordon manzaralı bir yere defnedilmeyi de vasiyet ederdi...

Şimdi kim kalkıp kimi “mahalle baskısı”ndan ötürü sorgulayabilir, gelin yeninde düşünelim...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eyüp Can’ın yolu

Rasim Ozan Kütahyalı 27.10.2010

Ben *Radikal* gazetesinin yeni formatını sevdim, bence bu boy bu sefer tutabilir, yazarları kimi olaylarda aktif kullanması da orijinal bence. Yeni yayın yönetmeni Eyüp Can’ı da bizzat tanırım. 2008 yılının mart ayında Plato Film’de tanışmıştık. Elif Şafak, Mevlana Celaleddin Rumi’ye dair Sinan’ın yapmak istediği film için görüşmeye gelmişti. Serdar Erener de oradaydı, “Mevlana ve İslam” olgusuna marka yönetimi perspektifiyle bakarak analizler yapıyor ve “Batılılara İslam’ı ve Mevlana’yı en iyi nasıl satabiliriz” sorusuna cevap arıyordu kendisi. Eyüp akşamüstüne doğru ortama katılmıştı, Sinan Çetin ve Serdar Erener’le de o gün tanışmıştı. Sonradan bu ekip epey kanka oldu, zaten bu medyaya da yansdı..

Eyüp her zaman zarif bir insandı, tanıştıktan sonra ne zaman görüşsek aramızda güzel diyalog oldu, en son bizim yerli komünist, şimdinin *Radikal* yazarı Sırrı Süreyya’nın bana dair açıkladığı “devrimci bildiri” üzerine beni aradı, epey konuştuk, yine güzel bir sohbet oldu. Sonra Sırrı ile aramızda olan durumu köşesine taşıdı... O yazıda da olduğu gibi Eyüp her zaman dengeci yani “Orta yolu bulalım”cı bir insandı. Fakat son dönemde gördüğüm kadarıyla bu “dengecilik” garip noktalara vardı...

Serdar Erener Eyüp'ün bu tavrına "radikal uzlaşmacı" diyormuş. **Bir insanın tercihi "dengecilik ve uzlaşmacılık" olabilir ama maalesef söylemek zorundayım ki "uzlaşmacılık" Eyüp için bir tercih değil bir zorunluluktur... Gülen hareketinin yetiştirdiği, Gülen hareketinin yarattığı imkânlarla kendini var edebilmiş Eyüp Can, Doğan medyasında var olabilmek için "uzlaşmacı" olmaya, birilerini tavır almamaya mahkûmdur.** Yeri geldiği yerde gazetesinin isminde yazdığı gibi "Radikal" olamaz...

Aslına bakılırsa Ahmet Hakan'ın "itirafçı" olma mecburiyetiyle, Eyüp Can'ın "uzlaşmacı" olma mecburiyeti özünde aynı şey... İkisinin de öyküsü birbirine benziyor. **İkisi de İslami bir kimlikten geldiler sonra bu kimliği terk ettiler, kendilerince "Batılı/ laik/ beyaz" bir yaşam tarzını tercih ettiler, biri bu çevrelerce benimsenmek için "itirafçılık" yoluna girdi, kendi geldiği yere elinden geldiğince vurdu, kırarak dökerek ilerledi. Eyüp ise yaşam tarzını tamamen dönüştürmesine rağmen geldiği yerdeki kimseyi esaslıca eleştirmede. Onlarla da ilişkileri her zaman korumaya gayret etti, yeni girdiği çevredekilerle de, eski ehl-i hizmet çevresiyle de bir "denge" kurmayı tercih etti... Ya "itirafçı" ya "uzlaşmacı" olabilirlerdi, ikisi iki ayrı yöne gitti...**

Bu yönleriyle AK Parti iktidarı konjonktüründe Doğan medyası için "işlevsel" diler. Bir tanesi "Bakın sizin camiayı içerden bilen biri, sizin içinizden gelen biri neler söylüyor, görün" diyebilmek için işlevseldi. PKK itirafçılarının en azılı JİTEM elemanları olması gibi "AKP itirafçısı" da o yönde işlev görüyordu egemen beyaz zihniyet için... Eyüp ise AK Parti'nin daha da güçleneceği ve Doğan medyanın büsbütün sıkışabileceği günler açısından işlevseldi. Sonrasında bu günler geldi, Doğan medyanın AK Parti'nin sistem tarafından yok edileceğini hesaplayarak yaptığı masterplan tepetaklak geldi, öyle olunca da "uzlaşmacı" Eyüp'ün önü açıldı...

Doğan medyanın "solcu" gazetesinin başına Gülen hareketi kökenli, Doğan medyası solcularının hakaret amaçlı söyledikleri tabirle "Fethullahçı" biri geldi... Fethullah Gülen'e sabah akşam küfreden kimileri "Fethullahçı" bir genel yayın yönetmeninin himmetiyle yazar oldu, Uğur Mumcu'nun oğluna da ana medyada yazarlık kapısını ironiye bakın ki "Fethullahçı" biri açtı... Bu durum kimi hakiki sol çevrelerde de epey geyik konusu yapıyor, Bir harbi özgürlükçü-sol akademisyenin bana aktardığı geyiklerden birine göre **Fethullah Gülen bulunduğu yerden Türkiye'ye bakmış soldaki boşluğu görmüş ve "Bu ülkeye sol bir gazete lazımsa onu da biz en iyi yaparız" deyip Eyüp'ü Radikal için görevlendirmiş...** Fethullah Gülen'e "Nevzat Tandoğan ruhu"nu giydiren bu geyiği bir yana bırakalım, ama 28 Şubat sürecinde Gülen aleyhine en operasyonel yayınları yapan, İlkan Dalkuç'un bana hatırlattığı üzere "Vay Hoca Vay" diye manşet atan (Eyüp'ün o zaman çalıştığı *Zaman* gazetesi de "Vay Radikal Vay" diye karşı-manşet atmıştı) *Radikal*'in başına Gülen hareketinden yetişmiş birinin gelmesi gerçekten büyük bir ironi... Düşünsenize 10 sene sonra *Taraf*'ın başına Ümit Zileli geçiyor, falan...

Öte yandan görülüyor ki Eyüp sonradan katıldığı camianın içine hâlâ kendini tam ait hissetmiyor. Sistem, Eyüp'ten daha fazlasını istiyor. O yüzden ABD'deki Yahudi sevgilisinden, yaşadığı kimi ilişkilerden de bahsetme gereği duyuyor, bunlar Eyüp'ü daha mı "Beyazlaştırıyor" acaba? Peki, buna da eyvallah, her şeyiyle okur önünde soyunmak bir erdemse Eyüp niçin **"Evlenmek istediğim ilk kadın Yahudi sevgilimdi"** diyor da ilk eşi olan başörtülü hanımı niye inkâr ediyor? Bu tavır dürüstlüğe uyuyor mu Eyüp? O hanımefendiye ayıp değil mi? Hiç bahsetme, kimse kimsenin özel hayatına girmesin, ama bu yazdıkların nedir Allah aşkına? Bence içine düştüğün şu telaştan biraz çık ve kendine dair bir iç muhasebe yap Eyüp... Bu yol, yol değil...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimliğinden utanmak zorunda bırakılanlar

Rasim Ozan Kütahyalı 29.10.2010

“Eyüp Can’ın yolu” başlığıyla çarşamba günü yayımlanan yazımın özü sistem meselesine işaret ediyordu... O yazıda egemen devlet sisteminin/devlet ideolojisinin zihinsel anlamda kurduğu LAST (Laik yaşam tarzına sahip Sünni Türk) hegemonyasını anlatmaya çalıştım. O hegemonik LAST zihniyeti bu ülkenin kimi yurttaşlarına şizofreni yaşatan bir atmosferi oluşturuyor...

İnsanlara Kürt olduğu için, Ermeni olduğu için, Alevi olduğu için, dindar olduğu için “eksiklik duygusu” yaşatan, bu kimliğe sahip ya da bu kimlik kökenine sahip insanları “töhmət” altında bıraktıran bir zihniyet bu. **Eğer insanlar kimliğini inkâr ederse, içinden geldiği çevreye ihanet ederse ve egemen LAST zihniyetine hizmet ederse, hiçbir sorun yok. Hatta “efendilerine hizmet eden köleler”i önemli yerlere getirmek stratejik açıdan çok daha yararlı...** Bunu kamusal ve sosyal alanın her yerinde yaşıyoruz. Kürt ve dindar bir aileden gelen Abdurrahman Yalçinkaya’nın Başsavcılık kariyerine bakın mesela... İçinden geldiği kimliğe sahip herkesi daha bir şevkle soruşturdu, kovuşturdu Başsavcı... Aynı şekilde bir bölgenin Basın Savcısı vardı mesela, Kadiri tarikatı kökenli biri, birkaç kez irtica soruşturması geçirmiş biri. Kendi bölgesindeki tüm muhafazakâr/dindar yazarların anasından emdiği sütü burnundan getirdi, sisteme yaranmak için odasına 28 tane (abartmıyorum 28) Atatürk fotoğrafı asmış biriydi...

Aynı şey Aleviler için de geçerli. **Yüksek Yargı çevrelerinde Alevi kimliğinden gelen çok sayıda isim vardır doğru, fakat bunların hemen hepsi Alevi haklarına ilişkin davalarda hep anti-Alevi kararlar verirler.** Doğan Bermek bunu bana tek tek anlatmıştı, ben de yazmıştım zamanında. Gazi ve Sivas katliamlarında o saçma sapan kararları, vicdana sığmayan kararları kim aldı, iyi incelensin...

Bugün farklı cephelerde gözüken Alevilerin ve Sünni-dindarların egemen zihniyet gözünde yerleri aynıdır. Yeri geldiği zaman dindarlar sistem için “işlevsel” olur, bir anda Cevdet Sunay gibilerden “imam-hatip övgüsü” duyarsınız, sonra sistem aynı imam-hatiplilerin hayatını karartır, ocağını söndürür... Yeri geldiği zaman da çok yakın bir geçmişte “Vatan haini kızılbaş komünistler” diye dışlanan, beş defa toplu katliamlara uğratılan Alevilerin “Cumhuriyetimizin teminatı” olarak taltif edildiğini görürsünüz... Tezgâh hep aynıdır...

Bu zihniyetin medya hayatında da tezahürleri var... Egemen LAST (Beyaz Türk) zihniyeti, gazetecilere de “kimliklerinden soyunmayı” dayatır. **O yüzden Eyüp Can ve Ahmet Hakan gibi İslami çevrelerce yetiştirilmiş isimler için “okur önünde soyunmak” tercih değil, zorunluluktur. Soyunmazlarsa Doğan medyasında var olamazlar.** Dindar camiadan gelmiş Anadolu çocuklarının “striptiz” yapmak zorunda kalması Beyaz Türk zihniyetini tatmin eder, Özkök gibiler bundan çok mutlu olur ve “striptizciler”e de gereken ödülü verilir... İşte “Eyüp Can’ın yolu” vesilesiyle söylemek istediğim esas mesele buydu o yazıda.

Aynı sistem Dersimli bir Kürt olan Kılıçdaroğlu’yu da **“Ben Türkmen’im, Horasan Erenlerindenim”** demek zorunda bırakıyor, Gülen hareketi mensubu Eyüp’ün kendi geldiği yeri yok sayan inkâr mecburiyetiyle, Dersimli Kürt Kılıçdaroğlu’nun inkâr mecburiyeti aynı faşizan zihniyet dayatmasından kaynaklanıyor...

Doğan medyadaki “inkâr mecburiyeti” sadece Eyüp ve Ahmet gibi İslami kökenli isimler için geçerli değil. Alevi kimliğini ifade etmekten hiçbir zaman çekinmemiş gazeteci Sevilay Yükselir’in belirttiği gibi Alevi kökenli birçok medya şahsiyeti de uzun yıllar bu kimliklerini inkâr etmek zorundaydılar. **Çünkü Egemen LAST/Beyaz Türk paradigmasına aykırıydı köylülüğü temsil eden Alevi kimliği.** Zafer Mutlu ve Ufuk Güldemir en üst düzey yerlere geldiler ama Alevi kimliklerini hep sakladılar, inkâr ettiler. Yavuz Semerci, Şükrü Küçükşahin gibi

isimler de öyle... O sayede egemen zihniyet tarafından "küçümsenmekten" ve "aşağılanmaktan" korunacaklarına inandılar. Tıpkı Eyüp ve Ahmet gibi...

Ergun Babahan'ın abuk tavrı

O yazının amacı "kimliğinden utanmak zorunda bırakılmış" bu isimleri değil bu iklimi yaratan ahlaksız zihniyeti sorgulamaktı... **Ergun Babahan da herhalde yalapşap okumuş ya da okumamış, abuk subuk bir yazı yazdı. Özel hayatı durduk yere karıştıran ben değilim Ergun, sen Eyüp'ün o malum yazısını da okumamışsın...** Sonra *Taraf*, *Radikal*, tiraj gibi garip şeyleri de işin içine karıştırmışsın. **Galiba genel yayın yönetmeni günlerini özledin Ergun, tek yazarlık seni kesmiyor.** Bu vesileyle beni boş ver de, *Taraf'a* da ayıp ettin. Sonra sen Eyüp'ün *Radikal*'in başına getirilmesindeki hesapları Aydın Doğan'ın enerji, ihale, imar meselelerini benden daha iyi bilirsin, niye onları yazmıyorsun? Konu Ertuğrul Özkök ya da Fatih Altaylı olduğunda "sınır tanımayan" Ergun niye bu konuda böyle davrandı, onu da anlamış değilim... Ama olsun yine de ben hemşerim Ergun'u severim.

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimliğinden utanmak zorunda bırakılanlar

Rasim Ozan Kütahyalı 30.10.2010

"Eyüp Can'ın yolu" başlığıyla çarşamba günü yayımlanan yazımın özü sistem meselesine işaret ediyordu... O yazıda egemen devlet sisteminin/devlet ideolojisinin zihinsel anlamda kurduğu LAST (Laik yaşam tarzına sahip Sünni Türk) hegemonyasını anlatmaya çalıştım. O hegemonik LAST zihniyeti bu ülkenin kimi yurttaşlarına şizofreni yaşatan bir atmosferi oluşturuyor...

İnsanlara Kürt olduğu için, Ermeni olduğu için, Alevi olduğu için, dindar olduğu için "eksiklik duygusu" yaşatan, bu kimliğe sahip ya da bu kimlik kökenine sahip insanları "töhmət" altında bıraktıran bir zihniyet bu. **Eğer insanlar kimliğini inkâr ederse, içinden geldiği çevreye ihanet ederse ve egemen LAST zihniyetine hizmet ederse, hiçbir sorun yok. Hatta "efendilerine hizmet eden köleler"i önemli yerlere getirmek stratejik açıdan çok daha yararlı...** Bunu kamusal ve sosyal alanın her yerinde yaşıyoruz. Kürt ve dindar bir aileden gelen Abdurrahman Yalçınkaya'nın Başsavcılık kariyerine bakın mesela... İçinden geldiği kimliğe sahip herkesi daha bir şevkle soruşturdu, kovuşturdu Başsavcı... Aynı şekilde bir bölgenin Basın Savcısı vardı mesela, Kadiri tarikatı kökenli biri, birkaç kez irtica soruşturması geçirmiş biri. Kendi bölgesindeki tüm muhafazakâr/dindar yazarların anasından emdiği sütü burnundan getirdi, sisteme yaranmak için odasına 28 tane (abartmıyorum 28) Atatürk fotoğrafı asmış biriydi...

Aynı şey Aleviler için de geçerli. **Yüksek Yargı çevrelerinde Alevi kimliğinden gelen çok sayıda isim vardır doğru, fakat bunların hemen hepsi Alevi haklarına ilişkin davalarda hep anti-Alevi kararlar verirler.** Doğan Bermek bunu bana tek tek anlatmıştı, ben de yazmıştım zamanında. Gazi ve Sivas katliamlarında o saçma sapan kararları, vicdana sığmayan kararları kim aldı, iyi incelensin...

Bugün farklı cephelerde gözükten Alevilerin ve Sünni-dindarların egemen zihniyet gözünde yerleri aynıdır. Yeri geldiği zaman dindarlar sistem için "işlevsel" olur, bir anda Cevdet Sunay gibilerden "imam-hatip övgüsü"

duyarsınız, sonra sistem aynı imam-hatiplilerin hayatını karartır, ocağını söndürür... Yeri geldiği zaman da çok yakın bir geçmişte "Vatan haini kızılbaş komünistler" diye dışlanan, beş defa toplu katliamlara uğratılan Alevilerin "Cumhuriyetimizin teminatı" olarak taltif edildiğini görürsünüz... Tezgâh hep aynıdır...

Bu zihniyetin medya hayatında da tezahürleri var... Egemen LAST (Beyaz Türk) zihniyeti, gazetecilere de "kimliklerinden soyunmayı" dayatır. **O yüzden Eyüp Can ve Ahmet Hakan gibi İslami çevrelerce yetiştirilmiş isimler için "okur önünde soyunmak" tercih değil, zorunluluktur. Soyunmazlarsa Doğan medyasında var olamazlar.** Dindar camiadan gelmiş Anadolu çocuklarının "striptiz" yapmak zorunda kalması Beyaz Türk zihniyetini tatmin eder, Özkök gibiler bundan çok mutlu olur ve "striptizciler"e de gereken ödülü verilir... İşte "Eyüp Can'ın yolu" vesilesiyle söylemek istediğim esas mesele buydu o yazıda.

Aynı sistem Dersimli bir Kürt olan Kılıçdaroğlu'yu da **"Ben Türkmen'im, Horasan Erenlerindenim"** demek zorunda bırakıyor, Gülen hareketi mensubu Eyüp'ün kendi geldiği yeri yok sayan inkâr mecburiyetiyle, Dersimli Kürt Kılıçdaroğlu'nun inkâr mecburiyeti aynı faşizan zihniyet dayatmasından kaynaklanıyor...

Doğan medyadaki "inkâr mecburiyeti" sadece Eyüp ve Ahmet gibi İslami kökenli isimler için geçerli değil. Alevi kimliğini ifade etmekten hiçbir zaman çekinmemiş gazeteci Sevilay Yükselir'in belirttiği gibi Alevi kökenli birçok medya şahsiyeti de uzun yıllar bu kimliklerini inkâr etmek zorundaydılar. **Çünkü Egemen LAST/Beyaz Türk paradigmasına aykırıydı köylülüğü temsil eden Alevi kimliği.** Zafer Mutlu ve Ufuk Güldemir en üst düzey yerlere geldiler ama Alevi kimliklerini hep sakladılar, inkâr ettiler. Yavuz Semerci, Şükrü Küçükşahin gibi isimler de öyle... O sayede egemen zihniyet tarafından "küçümsenmekten" ve "aşağılanmaktan" korunacaklarına inandılar. Tıpkı Eyüp ve Ahmet gibi...

Ergun Babahan'ın abuk tavrı

O yazının amacı "kimliğinden utanmak zorunda bırakılmış" bu isimleri değil bu iklimi yaratan ahlaksız zihniyeti sorgulamaktı... **Ergun Babahan da herhalde yalapşap okumuş ya da okumamış, abuk subuk bir yazı yazdı. Özel hayatı durduk yere karıştıran ben değilim Ergun, sen Eyüp'ün o malum yazısını da okumamışsın...** Sonra *Taraf*, *Radikal*, tiraj gibi garip şeyleri de işin içine karıştırmışsın. **Galiba genel yayın yönetmeni günlerini özledin Ergun, tek yazarlık seni kesmiyor.** Bu vesileyle beni boş ver de, *Taraf'a* da ayıp ettin. Sonra sen Eyüp'ün *Radikal*'in başına getirilmesindeki hesapları Aydın Doğan'ın enerji, ihale, imar meselelerini benden daha iyi bilirsin, niye onları yazmıyorsun? Konu Ertuğrul Özkök ya da Fatih Altaylı olduğunda "sınır tanımayan" Ergun niye bu konuda böyle davrandı, onu da anlamış değilim... Ama olsun yine de ben hemşerim Ergun'u severim.

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bölücü bir terörist saldırı

Rasim Ozan Kütahyalı 03.11.2010

Bu sene hayatımda ilk defa 29 Ekim Cumhurbaşkanlığı Resepsiyonu'na katıldım. Orada edindiğim izlenimleri, hem resepsiyon sahibi Abdullah-Hayrünnisa Gül çiftiyle hem davetlilerle yaptığım sohbetleri yazmayı

düşünüyordum. Fakat resepsiyon sonrası patlayan "Oktay Ekşi olayı" buna izin vermedi...

Pazartesi günü hem o *Beyaz TV* yayınını hem de Oktay Ekşi'nin istifasının arkaplanını yazdım. Bugün de bana o programdaki kimi sözlerimle dair gelen eleştirilere cevap verecektim. Fakat Sakarya'da yaşanan bir gelişme yüzünden yine kan beynime sıçradı. Kimse kusura bakmasın böyle namussuz zihniyetlerle karşılaştığımda "sakin" olamıyorum...

Yıldıray Oğur ve Mustafa Akyol Sakarya Belediyesi'nin bir etkinliğinde konuşuyorlar... Türk bölücübaşı olan bir zihniyetin adamları da etkinliği basıyor ve şöyle diyorlar:

"Siz nerede olduğunuzun farkında mısınız? Burası Milli Mücadelenin kanla yazıldığı, her gün ihanet etmekten geri kalmadığınız o Şanlı Şehitlerimizin yattığı vatan topraklarıdır. Burası Sakarya'dır."

Bu ülkenin iki onurlu ve vicdanlı yazarına, Hem Mustafa'ya hem de Yıldıray'a ağır hakaretler ediyorlar, ortalığı karıştırıyorlar. Sonra da utanmazca bir cüretle idam ipini bu iki yazarın kürsüsüne atıyorlar...

Açıkça "İkinizi de asacağız" diyorlar, Sefer Şehirali ve etrafındakiler alenen Mustafa Akyol ve Yıldıray Oğur'u ölümle tehdit ediyorlar, fırsatını bulduklarında cinayet işleyeceklerini açıkça ifade ediyorlar... Örgütlü ve organize bir suç şebekesi olarak her şeyi planlamışlar... Türkiye'yi bölmek ve parçalamak istediğini açıkça ilan eden bir bölücübaşının emrinde çalışan bölücü bir terör örgütü zihniyetiyle karşı karşıyayız...

Akyol ve Oğur'a saldıran, bu iki onurlu insanı "Sizi idam edeceğiz" diye tehdit eden bu organize suç şebekesi, bu terör örgütü bu provokasyonu planlarken de önce medya ayağını kullanmış sonra da bu eylemi yapmış...

Önce *Gazete Sakarya* denen bir gazetede yazan Fikret Karaca isimli bölücü terörist "Ben bu soysuza ne yazabilirim ki?" diye bir yazı yazıyor. Yazı tamamen suç içerikli, cinayete azmettirici bir yazı. Mustafa Akyol'u alenen hedef gösteren bu iğrenç yazı şöyle...

"Ne diyebilirim ki? Mustafa Akyol'un çıktığı yere kadar yolu var, soysuzluğunu emperyalist Büyük Britanya düklüğünde gidersin. Ya da baba kontenjanından, ulusal medyada açılan alanlarında düdüklük yapsın. Bu şahsiyetsiz, soysuz, vatansız, bayraksız çifita gerekli yanıt verecek birileri elbet çıkar. Bu soysuzun benim şehrimde benim paramla, Sakarya halkının parasıyla işi ne?"

Bu yazıyı yazan kişi bu organize terör saldırısını düzenleyen grubun bağlı olduğu sözde siyasi partinin Sakarya İl Sekreteri ve Basın Sözcüsü. Önce bu yazılarla *Gazete Sakarya* isimli yayın organı aracılığıyla bu terör eylemine müsait zemin yaratılıyor sonar da sonu "idam ipi atmak" ile biten terör eylemi düzenleniyor... Fikret Karaca ve Sefer Şehirali bu terörist saldırının elebaşları. Fakat onlara da emir veren daha üstte bir teröristbaşının olduğu kesin...

Bu olay ardından yine bu terör örgütünün yayın organı olan *Gazete Sakarya*'da bu eylemle gurur duyulan haberler yayınlanıyor... Haber aynen şöyle...

"AKM konferans salonunda Cumhuriyet karşıtı ve bölücü görüşlerini yansıtan *Star* gazetesi yazarı Mustafa Akyol ve *Taraf* gazetesi Yıldıray Oğur bir anda protesto ile karşılaştı. Türk Bayrağı ve HEPAR Bayrağı'nın açıldığı protestonun sonunda masalarına "idam ipi" atılan yazarlar panikledi."

Bu örgüt yayın organı iki yazara "idam ipi" atılmasından gurur duyuyor, sonrasında bu iki yazarın korkudan Cumhuriyet ve istiklal lehine konuştuğunu da yazıyor...

Bu olayda ne bu paçavra ne o yerel tipler bu ülkenin muhatabıdır, zaten Türk adaleti bu teröristlere karşı gereğini yapacaktır, organize suç örgütü kurmak neymiş o zaman anlayacak bu insanlar... Bu terör eylemi

bağlamında hem Türk milletine hem de Türk adaletine hesap verecek ana isim Osman Pamukoğlu'dur...

Bu adamlara bu terör eylemini yapma emrini sen mi verdin Pamukoğlu? Bu eylemden haberin olmama ihtimali yok! Senin talimatından ve emrinden bağımsız bu gençler hareket edemez. İki yazara "İkinizi de idam edeceğiz" diye saldırıp, idam ipi atan gençlere bu emri hangi hakla verirsin? Sen siyasi parti yerine terör örgütü mü kurdun? Organize suç örgütü liderliğine mi soyundun? İnsanları idam etmekle tehdit etmenin ve ettirmenin hem seni hem de adamlarını ömrün boyu hapse sokacağının farkında değil misin? Sonra senin zihniyetinin şehitlerimizden bahsetmeye hakkı yok. Sen şehit annelerinin ve eşlerinin kutsal inancı olan başörtüsüne tahammül edemeyen bir zihniyetin temsilcisisin, bu vatan için şehit olmuş askerlerimizin eşlerini ve annelerini sırf başörtülü olduğu için askeriye kapısından kovan zihniyet senin zihniyetin. Sen milliyetçi de olamazsın, bu milletin çoğunluğunun değerlerine düşman olan zihniyet milliyetçi olamaz. Sen ve senin partin kendi milletine yabancılaşmış bir zihniyeti temsil ediyorsun Akyol ve Oğur ise bu milletin tüm fertlerinin hakkını hukukunu savunan iki yiğit insandır...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Stalinist ve darbeci bir baro başkanı

Rasim Ozan Kütahyalı 10.11.2010

 Stalinist ve darbeci bir baro başkanı Biliyorsunuz Ümit Kocasakal dünyanın en büyük barolarından biri olan İstanbul Barosu'nun Başkanı oldu... Kendisini tebrik ederim. İstanbul Barosu avukatlarının demokratik iradesi bu yönde tecelli etmiştir, herkes saygı duymalıdır; İstanbul Barosu'nun zihniyet geleneğine uygun bir isimdir... Türkiye'deki egemen avukat zihniyetinin iyi bir ortalamasını temsil etmektedir Ümit Kocasakal...

Kendisiyle şahsen de tanışırız. Zaten bu yazıda o tanışmadan ilginç bir anekdotu sizlerle paylaşacağım... 2009 yılında *CNN Türk*'te Reha Muhtar ile *Çok Farklı* programının danışmanlığını yapıyordum... Haftanın her günü olan bir programdı, hemen her güne farklı bir sohbet/tartışma formatı oturtmaya çalışıyorduk. O formatlardan biri *Beş Farklı Eğilim* formatıydı... Liberal/ sosyalist/ Kemalist/ milliyetçi/ İslamcı görüşlere mensup beş isim gündemdeki konuları yorumluyorlardı. Kemalist olarak genelde *Cumhuriyet* yazarları çağırılıyordu... Reha Muhtar ise farklı, akademiden bir isim olsun diyordu, Kocasakal'ı ısrarla ben önermiştim. Reha, Kocasakal'ı hiç tanıımıyordu, kim bu adam diyordu... "Göreceksin tam Kemalist tanımına uygun bir isim, o duyarlılığı tam temsil ediyor" dedim. Bir diğer danışman olan dostum Ahmet Tulgar da sosyalist kontenjanından "genel başkanım" diye hitap ettiği Ufuk Uras'ı getirmişti...

Program keyifli ve tartışmalı geçti, ama size esas aktaracağım olay programdan sonra yaşandı. Program sonrası gece yarısı, diğer konuklar ve çalışanlar gitti, **CNN Türk'ün bekleme odasında beş kişi, Reha Muhtar, Ahmet Tulgar, Ufuk Uras, Ümit Kocasakal ve ben sohbet etmeye devam ettik... Uras ile Kocasakal arası tartışma epey hararetlendi, bir şekilde konu Stalin'e geldi, Uras Stalin ve Stalinizmi –doğal ve insani olarak- olumsuz anlamda kullanarak konuşuyordu, birden Kocasakal karşı çıktı ve Stalin'i savunmaya başladı. Hepimiz donduk kaldık, Kocasakal "Stalin'i de anlamak lazım" diye söze başladı, dünya tarihinin gördüğü en kanlı diktatörü, 31 yıl boyunca milyonlarca insanı katletmiş bir adamı son derece soğukkanlı biçimde savunuyordu Kocasakal. İstanbullu hukuk adamlarının şu anki başkanı olan Kocasakal hukuk kavramına milyon kere tecavüz etmiş bir zihniyeti savunmaktan çekinmiyordu...**

Ufuk Uras bu savunuları duydukça daha da çok öfkelenildi, oradan konu Ergenekon soruşturmasına geldi. Ufuk Uras Genelkurmay içinde seçilmiş sivil demokratik hükümeti devirmek isteyen cuntaların olduğunu, bunu devlet içinde herkesin bildiğinden bahsetti, somut bazı şeyler aktardı, darbecilerin yargılanmasının ne kadar hayati önemde olduğunu söylüyordu, tam o sırada çiçeği burnunda Baro Başkanından “inanılmaz” bir salvo daha geldi... Demokrasi kavramının “ilericilik” açısından tartışılması gerektiğini ifade etti Kocasakal ve bombayı patlattı **“Açık söylüyorum bana şu an sorsalar, şu anki AKP hükümeti mi yoksa bir askerî darbeyi mi tercih edersiniz, ben darbe hükümetini tercih ederim”**... Ortalık yeniden alevlendi, Stalin tartışmasına hafiften müdahil olan Ahmet Tulgar da bu noktada dayanamayıp patladı, Ufuk Uras ise artık isim isim darbecilerin yaptıklarını saymaya başladı... Reha Muhtar ise muzip biçimde program sonrasında da moderatörlüğe devam ediyordu o ortamda...

Bu olayı bugüne kadar –içerdiği bütün vahametine rağmen- yazmadım ve yazmayı düşünmedim, böyle ekran-dışı rahat ortamlarda insanlar daha bir rahat dökülürler, içleri dışları bir olur. Sonra Kocasakal alanında tek değil, birçok Kocasakal’a benzer isim –özellikle AK Parti’nin askerî darbeyle devrilmesini isteme noktasında- farklı hislerde değil. Bu Türkiye’nin hakiki demokratları için bilinmeyen bir şey de değil... **Fakat Kocasakal bugün Türkiye’nin en büyük barosunun başında, çok önemli bir “kamusal figür” artık. Dolayısıyla “kamu yararı” gerekçesiyle bunları yazmam gerekiyordu... İstanbul Barosu Başkanı’nın Stalinizm’i ve askerî darbeyi alenen savunduğuna Reha Muhtar, Ahmet Tulgar ve Ufuk Uras da birebir tanık.** Yazıyı yazmadan önce Ahmet Tulgar’la da konuştum, her şeyi o da aynen hatırlıyor, Ufuk Hoca’yı da aradım ama ulaşamadım. Reha’yı ise aramadım, muhtemelen “Aman beni bu işin içine karıştıрма” falan der, telaşlanır diye... Yoksa yanılıyor muyum? Bu olayın birebir tanığı Reha Muhtar acaba bu konuda ne diyecek? Hukukun üstünlüğüne dair çok önemli bir yerin başına gelen kişi alenen bir askerî darbeyi ve zalimler zalimi diktatör Stalin’i savunmuşsa ve siz buna tanıksanız *“Ben etliye sütlüye bulaşmayayım, Erman ile Ahmet’i modere etmek bana yeter”* demek oportünist bir tavır değil midir? “Biz devrimlerden geldik” diyen, özgürlükçü-sosyalizme inanan bir kişiye “oportünizm” yakışır mı? Reha Muhtar’ın tavrı bunu gösterecek...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Darbecilik meselesini sulandıramazsın Reha!!

Rasim Ozan Kütahyalı 13.11.2010

Geçen yazımda İstanbul Barosu’nun yeni başkanı Ümit Kocasakal’a dair bir anekdotumu aktarmıştım... CNNTürk’teki program çıkışı Kocasakal; Reha Muhtar, Ufuk Uras ve Ahmet Tulgar’ın da olduğu bir ortamda önce Stalin’in yönetim metotlarını savunmuş sonra da konu Ergenekon soruşturmasına geldiğinde de son derece soğukkanlı biçimde **“AKP hükümeti mi, yoksa askerî darbe mi diye bana sorulsa, ben darbe hükümetini seçerim”** demişti... Uras, Tulgar, Muhtar ve ben bu beyanı kulaklarımızla duymuştuk...

O yazı sonrası olayın tanıklarının tavrı beklediğim gibi oldu. Çarşamba günü, Kocasakal’ın Stalin ve askerî darbe yandaşı fikirlerinin tanığı olan Ufuk Uras beni aradı, tebrik etti **“Çok doğru ve isabetli yazı olmuş, o günü hiç unutmuyorum”** dedi. Ahmet Tulgar da tebrik etti **“Bana da soruyorlar yazdığın olayı, herkese kelimesi kelimesine doğru olduğunu söylüyorum”** dedi Ahmet de...

Türk televizyon tarihinin efsane ‘anchorman’i olan, şimdilerde ise “eski hakemler arası moderatör” olarak kariyerini sürdüren *Vatan* yazarı Reha Muhtar ise beklediğim tepkiyi verdi. Muhtar o günü “hatırlamıyordu”,

üstelik "babacan" bir tavırla bana ders vermeye kalkıyordu, yazının başlığı da olayı tamamen sulandırmaya yönelikti: *Ben seni program sonrası dövmek istesem, saldırgan olur muyum Rasim?..* Bu teoriye göre Reha'nın yaptığı program sonrası geyiklerle, Kocasakal'ın bu beyanları arasında bir fark yoktu, Kocasakal alkolün de etkisiyle coşmuş olabilirdi, önemli olan "on the record" konuştuklarıydı vs...

Dediğim gibi **Kocasakal son derece soğukkanlı ve bilinçli biçimde Stalin yönetimini ve Tayyip Erdoğan hükümetini devirecek bir askerî darbeyi savunmuştu**. Bu sözler üzerine o gün sinirlenen ve çıldıran Ufuk Uras ve Ahmet Tuglar'dı, Kocasakal gayet sakindi. Fakat bu önemli değil, ama şu soru önemli: Bu ekran-arkası konuşmayı deşifre etmek doğru mu?

Ben bugüne kadar 1,5 yıl boyunca, bu konuşmayı deşifre etmedim, aksine şu an CHP Genel Sekreteri olan Süheyl Batum iyi bilir, yeri geldi Kocasakal'ı profesyonel olarak da kimi TV'lere tavsiye ettim. Kemalizm'i hakıyla temsil eden bir isim olduğumu düşündüğüm için bunu yaptım. Kocasakal'ın dışında birçok medya ve akademi şahsiyeti de "askerî darbe istemek" noktasında Kocasakal'dan farklı değil. **Aydın Doğan medyasının kimi yöneticileri de bir askerî darbe beklentisiyle hesaplarını yaptılar ve bu darbeyi hesap sonucu Aydın Bey'i batırdılar! Bugünse bu yöneticiler utanmadan "demokrasi açısından endişeliyiz" falan diyorlar**. Kocasakal bu isimlere kıyasla çok daha dürüst ve net bir adam, zaten muhtemelen bu "netlik" yüzünden seçimi kazandı. Çünkü İstanbul Barosu avukatlarının da ciddi kısmının "**AKP hükümeti mi, askerî darbe mi**" sorusuna cevabı Kocasakal'dan farklı değil...

Bu anekdotu aktarmamın sebebi Kocasakal'ın "hukuk devleti ilkelerini savunmak" ve "hukukun üstünlüğünü korumak"la görevli bir makama gelmesidir; yoksa normal pozisyonunu sürdürseydi, dört kişinin bildiği bu sohbeti yine aktarmazdım... Diyanet İşleri Başkanlığı'na özel bir sohbette "Aslında İslam hurafe ve zıvalarla dolu uydurma bir din, İslam insanlığa zarar vermiştir" diye söyleyen biri getirilseydi de ben bunu yazardım. Böyle bir gerçeği yazmamak toplumun kandırılmasına destek olmak olurdu... Kamu yararını ve temel insan haklarını ilgilendiren istisnai durumlarda "özel sohbet" diye bir şey yoktur. İşte iki generalin ettiği özel sohbet sayesinde dört gencimizin kendi mayınlarımızla öldüğü anlaşıldı, oysa bu gençleri PKK'nın katlettiği kamuoyuna açıklanmıştı. Böyle bir yalanı ortaya çıkaran "özel sohbet deşifresi" kesinlikle ahlaklı ve vicdanlı bir harekettir, toplumun ve demokrasinin yararına bir harekettir. Kamuoyunu ilgilendirmeyen, kamu yararı içermeyen özel bilgilerin deşifrasyonu ise ahlaksızlıktır... Şimdi herkese soruyorum, Tayyip Erdoğan hükümetini "demokratik hukuk devleti" ve "hukukun üstünlüğü" kriterleriyle eleştirmekle yükümlü İstanbul Barosu'nun başkanlığına gelen birinin özel bir sohbette açık açık Erdoğan hükümetini devirecek bir askerî darbeyi savunduğunu söylediğini ifade etmek "özel hayat deşifresi" midir ve etik ilkelere aykırı mıdır?

Yine baltayı taş vurdun Can Ataklı

Bundan üç ay evvel *Cine5*'ten bir "yol kazası" nedeniyle ayrıldığımda Can Ataklı "*Ben sana demiştim Rasim Ozan*" diye bir yazı yazdı. Ataklı'ya göre Ahmet Kekeç ve Salih Tuna beni satmıştı ve arkadan vurmuştu. Oysa öyle bir durum yoktu, hatta durum tam aksineydi ama bunu o dönemde "konjonktürün nezaketi" yüzünden yazamamıştım. Şimdi o "yol kazası" atlatıldı ve "*Derin Mevzu*" aynen yoluna devam ediyor. **Yarın 22:30'da konuşumuz büyük usta Mehmet Barlas...** Yani Ataklı yine baltaya taş vurdun! Fikirleri seni ifrit edebilir ama bil ki Kekeç ve Tuna bu medya âleminde zor bulunur cinsten mert ve yiğit iki adamdır. Allah sana da böyle dostlar nasip etsin...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ahmet Kaya, Aydın Doğan ve bayram

Rasim Ozan Kütahyalı 17.11.2010

Bu Kurban Bayramı en çok Aydın Doğan'a geldi herhalde... 2010 Kurban Bayramı tarihlere **"Aydın Doğan'ın bayramı"** diye geçecek. Aydın Doğan, hükümetin vergi affıyla bayram etti. Vergi kaçırma cezası kuş gibi hafifledi. Ahmet Altan'ın dünkü mükemmel yazısında dediği gibi "Aydın Doğan kurtuldu, memlekete basın özgürlüğü geri geldi", Doğan'ın yazarları da bayram edebilir. Dünkü *Hürriyet* manşetinde "korku imparatorluğu yaratan hükümet"e tam gaz yalaka bir manşet vardı... *Hürriyet*'in manşetindeki "Büyük Barış", Tayyip Bey ile Aydın Bey'in barışını ifade ediyor herhalde. Vatana millete hayırlı olsun, bayram onların "kurbanlık"lar da yüzyıllarca yıl hapisle yargılanan bu ülkenin demokratları ve *Taraf* gazetesi olur, Doğan medyası kodamanları da bir bayram daha ederler...

Doğan grubu bayram etti, vergi kaçırma cezalarından kurtuldular, ama "kurban" ettikleri Ahmet Kaya'yı da katlinin 10. yılında unutmadılar... Ertuğrul Özkök, patronunun vergi kaçırma cezasından kurtulmasının verdiği mutlulukla kendisinin de "Ahmet Kaya cinayeti"nin cezasından kurtulacağını sanıyor herhalde...

Kurtulamazsın Özkök... Dün yine yalanlarla dolu habis bir yazı yazmışsın, hem de Ahmet Kaya'yı elbirliğiyle öldürmenizin yıldönümünde yazmışsın bunu, hiç utanmadan... Doğan'ın yeni dönemde "fonksiyonel" olarak kullanmak istediği Eyüp Can'ın söyleşisinden çarpıtılmış bir alıntıyla Özkök kendini ve *Hürriyet*'i aklama girişiminde bulunmuş... Özkök'ün yazdıkları tamamen yalan... İzah edeyim...

Ahmet Kaya cinayetinin başlatıldığı tarih 14 Şubat 1999... *Hürriyet*'in o günkü manşeti "Ayıp ettin gözüm"... **Manşetin hemen altında Yıl: 1993 Yer: Berlin yazıyor, onun da altında Ahmet Kaya, Öcalan ve Kürdistan haritası önünde konser veriyor. Bu resmin altına da "Bebek katilinin resminin altında" diye yazılmış. *Hürriyet*'in haberinde Ahmet Kaya'nın 1993 yılında Berlin'de verdiği konserde "Orkestrayla gelmedim, gelseydim 20-25 bin mark daha gerekirdi. Dağdaki adamın paraya ihtiyacı var" dediği yazılmış. Özkök'ün *Hürriyet*'i bu lafı "Örgüte para lazım" spotuyla duyurmuş...**

Cinayeti başlatan haber bu.. Özkök dün utanmadan bu haberin baştan sona doğru olduğunu yazdı. Oysa bu haber baştan sona, külliyan yalan, bu haber Ahmet Kaya'yı bitirmek amacıyla tamamen masa başında imal edilmiş operasyonel bir haber...

Şimdi gerçekleri açıklayalım... **Ahmet Kaya 1993 yılında Almanya'da hiç konser vermedi, hatta o yıl Ahmet Kaya Berlin'e bile gitmedi. Dolayısıyla böyle bir 1993-Berlin konseri verilmedi. O olmayan konserde, olmayan Kürdistan ve Apo posterinin önünde Ahmet Kaya şarkı söylemedi. O olmayan konserde, olmayan haritanın ve resmin önünde "Örgüte para lazım" diye hiçbir söz edilmedi. Ahmet Kaya "Dağdaki adamın paraya ihtiyacı" var diye bir sözü asla söylemedi...** Kısacası *Hürriyet* gazetesi, olmayan bir konseri, olmayan bir haritayı, olmayan bir resmi, olmayan bir Ahmet Kaya demecini tamamen imal ederek, maksatlı bir biçimde sahte delil yaratarak Ahmet Kaya'yı katletme operasyonunun o gün başlattı... Ertuğrul Özkök, Ahmet Kaya'nın öldürülmesinin 10. yılında da hâlâ bu yalanları söyleyebiliyor, o söyleşide Kaya'nın kastettiği 1999 sonrası, Kaya'nın yurtdışına kovulmasından sonraki konserlerdir, 1993'teki olmayan "PKK konseri" değildir...

Zaten bu yalan ve kasıtlı operasyonel haberden sonra DGM Savcılığı *Hürriyet*'in bu haberine dayanarak soruşturma başlattı ve *Hürriyet*'ten habere kaynaklık eden görüntü ve videoları istedi. *Hürriyet* Gazetesi Hukuk Bürosu'nun 25.11.1999'da Aslıhan Dumlu imzasıyla İstanbul Emniyet Müdürlüğü Basın Bürosu Amirliği'ne gönderdiği yazı aynen şöyle:

“Hürriyet gazetesinin 14.02.1999 tarihli nüshasında yayınlanan ‘Ayıp Ettin Gözüm’ başlığıyla yayınlanan yazı ile ilgili olarak elimizde kaset, görüntülü ses bandı vb. doküman bulunmamaktadır.”

Hürriyet gazetesi bu yazıyla alenen o haberi imal ettiğini itiraf ediyor... Ne kadar uğraşsan da aklanamazsın Özkök, sonuna kadar suçlusun. Hem ahlaken hem hukuken suçlusun. Tek sen değil, bu gazetenin patronu Aydın Doğan da suçlu, bu haberi yapan da suçlu, tüm Hürriyet gazetesi camiası suçlu... Elbirliğiyle Ahmet Kaya’yı öldürme operasyonunu başlattınız ve başarıya ulaştınız. Geçenlerde yine uydurdun “Bu manşetten sekiz yıl sonra öldü Ahmet Kaya” diye, o lanet manşetten sadece 1,5 yıl sonra öldü Kaya, kahrından, acısından öldü...

Elinizden gelse, gücünüz yetse Tayyip Erdoğan’a da Kaya’ya yaptığının aynısını yapacaktınız ama bu sefer “başarılı” olamadınız, sen de koltuğunu kaybettin... **Aydın Doğan ve şürekâsı olarak siz yine de keyfinizi bozmayın, bak Tayyip Bey sizi affetti, belki yakında Silivri şürekâsı da affedilir, kurbanlık olarak da davalardan ötürü Taraf kapanır, iyice bayram edersiniz... Herkesin Aydın Doğan bayramı mübarek olsun... Katledilişinin 10. yılında destansı adam Ahmet Kaya’yı rahmetle anıyorum...**

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Naipaul ve ırkçılık

Rasim Ozan Kütahyalı 24.11.2010

Nobel Edebiyat ödülü sahibi “Kendini İngiliz olarak gören Hintli yazar” Naipaul meselesi çok tartışılıyor bu aralar... Naipaul bir İslam düşmanı mı? Türkiye’ye “onur konuğu” olarak gelmeli mi, gelmemeli mi? tartışması etrafında çok şey yazıldı, çizildi...

Naipaul’ün eserleriyle ben de tesadüf eseri 10 yıl önce tanışmıştım... 2000 yılının şubat ayında Girne’de ikinci el kitaplar satan bir dükkanda **Among the Believers: An Islamic Journey (Müminler Arasında)** adlı bir kitap dikkatimi çekmişti ve satın almıştım. Naipaul’ü hiç tanıımıyordum. Hemen o gece kitabı okumaya başladım... Kitap çok akıcıydı, çok lezzetli ve esprili bir dile sahipti ama aynı şekilde kitaptan ırkçı ve faşizan duygular yükseliyordu... Kötücül zekânın nasıl bir şey olduğunu Naipaul’ün dilinde görüyordunuz. İran, Pakistan, Malezya ve Endonezya insanlarını o “kötücül zekâ” ile ince ince aşağılıyordu aslen kendi de bir Hintli olan Naipaul ama aynı zamanda kudretli bir edebiyat adamıydı... Sömürgeleşmiş kalifiye bir beyin, efendisine tapan zeki ve sadık bir köle zihni vardı Naipaul’de... *Among the Believers*’ın dışındaki diğer eserlerinde de aynı şeyi görmek mümkündü Naipaul’ün... Kalifiye ve sofistike ama aynı zamanda kötücül ve ırkçı bir edebî zekâ ve çok koyu bir İslamofobyaya...

Yalnız burada dikkat edilmesi gereken bir şey var... Naipaul kimilerinin sunduğu gibi bir “İslam eleştirmeni” değil. Naipaul’ün İslam düşüncesine/ maneviyatına/ felsefesine/ doktrinine yönelik entelektüel tek bir eleştirisi yok! Naipaul’ün derdi doğrudan Müslümanlarla... **İçine doğulan bir kimlik ve kültür olarak**

Müslümanlardan nefret ediyor Naipaul, yani Yahudilerden sırf Yahudi oldukları için nefret eden anti-semitizm ırkçı hastalığı gibi bir İslamofobyaya ırkçı hastalığına sahip Naipaul. Yani Richard Dawkins gibi bir adam değil. Hem İslam’ın hem de tüm dinlerin entelektüel karşıtı olan Dawkins de Türkiye’ye geldi, tutkuyla bağlı olduğu ateizmin propagandasını yaptı, basın da epey yer verdi. Buna yönelik tek bir itiraz da okumadım ben... Naipaul ise çok sevdiğim Gülay Göktürk’ün yazdığı gibi İslam dininin entelektüel bir karşıtı değil, adam

bildiğimiz ırkçı, sofistike bir ırkçı... **Amsterdam sokaklarında kadın pazarlayıp, uyuşturucu satan ama adı Muhammed olan insandan da sırf “Müslüman kimlikten geldiği için” nefret ediyor, İslami ilkelere tamamen aykırı bir hayatı olan kişinin suçlarını bile o “içinden çıktığı Müslüman kimlik”e bağlamaya çalışıyor. Naipaul budur...** ABD’deki “zenci düşmanı” ırkçılık modelinin üst düzey sofistike ve kalifiye “Müslüman düşmanı” örneğidir...

Naipaul eğer Müslümanlara yönelik onlarca örneği verilebilecek satırlarının yüzde birini Yahudiler için söyleseydi şu an dünyanın hiçbir yerine gidemeyen bir adam olurdu, Nobel de alamazdı... Anti-semitizm (Yahudi-düşmanlığı) nasıl bir insanlık suçuysa İslamofoby (Müslüman-düşmanlığı) da aynı şekilde bir insanlık suçudur... Herhalde bu noktada herkes hemfikir. Mesele ırkçılık ve katliam övgüsü olduğu zaman orada ifade özgürlüğü biter ve “nefret suçu” eşiği başlar. Naipaul ile ilgili konuşulması gereken budur... Türk entelektüelleri eğer insanlık namına yararlı bir şeyi dünyaya gösterecekse bu noktadan hareket etmeli... Mesele “İslam eleştirisi/karşıtlığı” meselesi değildir mesele doğrudan ırkçılık ve nefret suçu meselesidir...

Hilmi Yavuz çok doğru bir tartışmayı başlattı bence. Hemen ardından Yavuz’a destek veren Salih Tuna’nın yazısı ise üslubundan ötürü birçoklarınınca topa tutuldu. Bana göre Tuna’nın üslubu kendi içinde son derece tutarlı; çünkü İslamcı bir yazar olarak Salih Tuna mesele Yahudilere ve Hristiyanlara yönelik “nefret ifadeleri” olduğunda da sert çıkış yapmaktan çekinmemiş bir adamdır. Mesela *Kurtlar Vadisi* dizisine kimi sözde “İslamcı”lar övgü yağdırırken, bu dizinin Yahudilere ve Hristiyanlara yönelik düşmanca tutumlar içinde olduğunu ilk yazan adamdır Tuna. İsrail’in terör devleti zihniyetini sonuna kadar eleştirirken, İsrail’e çakmak için Tevrat’tan örnekler vermenin fecaat olduğunu ve “kutsala saygısızlık” olduğunu yazabilmiş bir adamdır. Zamanında **“Mesele İsrail’in seküler terörist zihniyetidir, Yahudilerin inançları, gelenekleri ve kutsal kitabı değil”** diyebilmiş Salih Tuna’nın Naipaul ile ilgili verdiği tepki de aynı ahlaki duyarlılıktan kaynaklanıyor...

Naipaul konusunda Nuray Mert’in bundan dokuz yıl evvel *Radikal*’de ve *Virgöl* dergisinde yazdığı yazıları da atlamamak gerekiyor. **Hakkını vermek gerekir ki Mert bu “Kendini İngiliz zanneden Hintli”nin “insanlık suçları”nı o zamandan gündeme getirmiş bir yazardı...**

Yazıyı bir dedikoduyla bitirelim... Salih Tuna ve Nuray Mert’in Naipaul konusundaki ortak duyarlılığını ortak bir kitaba dönüştürecekleri söyleniyor. Duyduğuma göre eski günlere dönüp yeniden Tophane Asude’de buluşacaklarmış... Valla söyleyenlerin yalancısıyım...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ey generaller! Hepiniz memursunuz!

Rasim Ozan Kütahyalı 27.11.2010

Cumhuriyet tarihinde bir ilk yaşandı ve ilk kez üç tane general ilgili bakan tarafından açığa alındı... Terör örgütü üyesi olmak ve hükümeti cebren devirmeye teşebbüs etmekten 15 ila 20 yıl arası hapsi istenen üç ismin açığa alınması hâlâ bizim memlekette büyük haber!!

Başbakan bu açığa alınmalarla ilgili kendisine soru sorulduğunda generallerin de memur olduğunu ve dolayısıyla haklarında böyle bir işlem yapılabileceğini söyledi... Oysa ben bu köşede kendini “devlet adamı”

zanneden ve hiç kimsenin emrinde olmadığını düşünen bir Genelkurmay Başkanı'na "devlet adamı değilsin, devlet memurusun" dedim diye şu an "kamu görevlisine alenen hakarettten" hapisle yargılanıyorum...

Tek bu da değil ismi geçen şu an emekli devlet memuru olan malum memur İlker Başbuğ'un "manevi şahsiyetini tahkir"den ayrıca yargılanıyorum... Genelkurmay Başkanı'nın Başbakan'ın emrinde memur olduğunu söylediğim için açılan davalardan sonra ben ikinci kere askerlerin anayasal konumunu hatırlatma gereği duyarak "Devlet adamı değilsin, devlet memurusun" diye bir yazı daha yazdım. Yine aynı şekilde "kamu görevlisini alenen aşağılama" davası açıldı... Ayrıca İlker Başbuğ daha da çok vurguyla "Ben bir devlet adamıyım" diye konuşmaya başladı... Hele bir konuşmasında defalarca aynı sözü söyledi, e napayım ben de kalemimi durduramıyorum, bir kez daha bu anayasal hakikati (yani kendisinin Başbakan'ın emrinde bir memur olduğu hakikatini) kendisine hatırlatma gereği duydum... Bir kez daha davalar, davalar...

Fakat Genelkurmay'a bu davalar da yetmedi... Genelkurmay Başkanı'na "devlet memuru" dediğim için hakkımda Hrant Dink'i ölüme götüren "Türklüğü aşağılamak" suçunun ifade edildiği 301. Madde'den dava açtırmak istediler... Yani ben Başbakan'ın emrinde bir memura "memur" dediğim için beş yıla kadar hapisle yargılanacaktım... Genelkurmay Başkanı hakkında anayasal bir hakikati ifade ettiğim için "Türklüğü alenen aşağılamak" suçundan yargılanacaktım...

Adalet Bakanlığı bu talebe olumlu cevap vermedi. Genelkurmay bir başvuru daha yaptı, Bakanlık onu da reddetti... Sonra ardı ardına 11 başvuru birden yapıldı, geçen pazar Ahmet Altan da bunu detaylı olarak yazdı...

Dün Eser Karakaş da *Star* gazetesinde bu "memursun" meselesinin detaylarını merak etmiş. Karakaş'tan bir gün önce de Güneri Civaoglu ve Doğan Akın yazdılar... Alın işte Genelkurmay Başkanı için ve tüm generaller için "Devlet adamı değilsiniz, devlet memurusunuz" dememin serencamı... Yargılamalarım sürüyor...

Bir avukat dostum bana dün "Keşke hüküm giysen de bunu AIHM'e götürsek, kendi anayasal konumları olan "memurluk"u hakaret sayan zihniyet tüm dünyaya deşifre olsa" dedi... Ben böyle düşünmüyorum, ben yurttaş olduğum ve tutkuyla sevdiğim Türkiye'nin böyle komik işler yüzünden ele güne rezil olmasını istemiyorum. Avukat dostum haklı, çıkar hesabı yaparsak hüküm giymem benim işime yarar ama ülkemizin böyle bir komiklikle anılmasını, milyonlarca insanın ülkeme dair kahkahalar atmasını istemiyorum... Kimileri kendilerini rezil etmekten hoşlanabilir ama Türkiye'yi kimsenin rezil etmeye hakkı yok...

Fakat ister istemez aklıma gelen soruları da burada ifade etmek istiyorum... Şimdi acaba Türk savcılarını Başbakan'ın açıklamasına da dava açacak mı? Başbakan da üç generalden bahsederken "memur" dedi. Başbakan da "kamu görevlisini alenen aşağılamak" suçundan yargılanacak mı?

Dahası acaba ben bugün attığım başlıktan ötürü bir kez daha yargılanacak mıyım? "Generaller devlet memurudur. Başbakan emreder, generaller de hizaya girer" demek suç mudur?

Suçsa bile maalesef ben bu suçu yine işlemek zorundayım... Çünkü ben böyle bir Türkiye'ye inanıyorum... Asker memurların da sivil memurların da demokratik iradeyle seçilmiş sivil hükümetin emri altında çalıştığı ve bundan ötürü de gurur duyduğu bir Türkiye'ye...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Memleketimden insan manzaraları

Memleketim İzmir komik şeylerle gündeme gelmeye devam ediyor... Geçen hafta medyaya yansıdı, AK Parti Konak İlçe Başkanı *korkmahemserim.com* diye bir site yaptırmış. Orada AKP'liler İzmirli hemşerilerine **"Korkmayın biz öcü değiliz, el ele gezmenize karışmayacağız, Kordon'da rakı içmenize karışmayacağız, mini eteklilere dokunmayacağız"** falan diyormuş...

Benim anladığım kadarıyla AKP'nin İzmir teşkilatı güzel memleketimde CHP'nin oyunu arttırmak üzerine örgütlenmiş!! Daha evvel de AKP'li belediye başkan adayı Güzelyalı- Kordon- Karşıyaka sahilinde köpek maması dağıtmış ve "Biz kazanırsak yine mini etek giyebileceksiniz" falan demişti... Arsenikli su skandalından ötürü bütün şehir inerken, korkuyla İzmir halkı çeşmeden akan suya dokunamazken AKP'liler bu tür geyikler yapıyordu. Belki de AKP ve CHP birlikte Mono Gölü'ndeki araştırmalarda yeni bulunan "Arsenikten çıkan hayat" gerçeğini o günlerden görmüşlerdi, İzmirlinin musluklarından arsenikli su aktıkça İzmirli daha bir "yaşam enerjisi"ne kavuşacaktı!!!

Korkmahemserim.com girişimine karşı CHP'liler de "Korkmirem" diye türkü söylüyormuş güzel İzmir'imde... CHP İlçe Başkanı ise **"Yunanlıları denize dökmüş olan, işgalcilerden korkmayan İzmirli sız nasıl "korkma" dersiniz, bu İzmirli sız hakarettir. İzmirli hiçbir şeyden korkmaz. Sözlerinizi geri almazsanız, biz de gerekeni yaparız"** diye cevap vermiş AKP'li başkana... İzmir'deki siyasi tartışmaların seviyesi gerçekten çok yüksek!! Marsilya ile Milano ile Barcelona ile yarışması gereken, çitası bu şehirlerin refah seviyesinde olması gereken İzmir'imize "Korkirem/Korkmirem" tartışması çok yakışıyor. İki ilçe başkanını da İzmir'imize olan katkılarından ötürü tebrik ederim...

Bir de biliyorsunuz İzmir'imizin medar-ı iftihar, İzmir halkının taparcasına sevdiği vekilimiz Canan Arıtman'ımız var... Canan Hanım, Abdullah Gül'ün beğenmediği bir söylemi karşısında İzmirlinin yüreğinden kopan bir karşılık vererek şehrimizi onurlandırmıştı...

"Abdullah Gül, cumhurun yani Türk milletinin cumhurbaşkanı olsun, kendi etnik kökeninin değil. Cumhurbaşkanı'nın anne tarafından etnik kökenini araştırın, Ermeni tohumu olduğunu görürsünüz" demişti İzmir'in gururu vekilimiz... Bu açıklamasıyla İzmirlinin hoşgörüsünü, açık fikirliliğini, demokratlığını ispatlamış oluyordu. Arıtman'ın bu engin ufkunu anlamayan CHP yönetimi Arıtman için, yaptığı açıklamanın **ırkçı içerik barındırdığı gerekçesiyle kınama cezası** vermişti... Ardından Cumhurbaşkanı Arıtman'ı mahkemeye vermiş, o mahkeme sonunda da **ırkçılık gerekçesiyle** mahkûm olmuştu Arıtman... Bunlar hep İzmir'imizin gururu Arıtman'ın önünü kesmek için düzenlenmiş komplolardı...

Bu tezvirata cevap vermek için Arıtman'ın sol çizgisini aynen yansıtan yine İzmir'in güzelliklerinden *Türk Solu* dergisine "Gerçek ırkçılar devletin en tepesinde" başlıklı bir mülakat verdi İzmir'imizin gururu vekilimiz... Kendi partisi CHP'nin içindeki Atatürk ve İzmir düşmanları sayın vekilimize ırkçılık gerekçesiyle kınama cezası vermişti, emperyalistlerin ele geçirdiği bir mahkeme sayın vekilimizi Cumhurbaşkanı'na hakaret ve ırkçılık gerekçesiyle mahkûm etmişti, şimdi kendisinin ırkçı olmadığını, beğenerek takip ettiği *Türk Solu* dergisi aracılığıyla milletimize duyurmak istiyordu...

Türk Solu dergisi de tıpkı sayın vekilimiz gibi özgürlükçü, demokrat, hoşgörülü ve ırkçılık karşıtı, anti-faşist bir dergiydi... Çok sayıda ırkçılık-karşıtı haber ve manşete imza atmıştı... **"Kürt sorunu yoktur Kürt istilası vardır", "Ey Türk, kızını ve oğlunu Kürt'ten koru, kanının saflığının bozulmasına izin verme", "Lahmacun almayın, Kürt esnaftan alışveriş etmeyin", "Kürtleri bu ülkeden kovacağız,"** gibi haberlerle milletimizi aydınlatan bu dergi Hrant Dink öldürölünce **"Türkiye bir düşmanını kaybetti, hoş gidişler ola,"** demiş, Tayyip Erdoğan için **"Menderes gibi geldi, Menderes gibi gidecek"** diye insancıl bir uyarı yapmıştı.

Aritman'ın şu anki lideri CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu için de **"ABD'nin ve PKK'nın adamı"** ve **"Kılıçdaroğlu Ermeni dönmesi mi?"** manşetlerini atmıştı... İzmir'de DTP konvoyunun taşlanması olayını **"Güzel İzmir'im vatan görevini yaptı, Atatürk'ün Bursa nutkuna uydu,"** diyerek coşkuyla karşılamıştı bu anti-faşist dergimiz...

Sayın vekilimiz siyasi çizgisine aynen katıldığı işte bu ırkçılık-karşıtı dergiye özel mülakat vererek "ırkçı olmadığını" savunmuştu... Abdullah Gül'e ettiği laflardan ötürü özellikle güzel İzmir'imizden yüz binlerce tebrik mesajı aldığını ifade ediyor ve şöyle diyordu İzmir'imizin vekili: "Milletin verdiği vekâlet görevini yapmış olan bir milletvekili olmanın huzurunu ve mutluluğunu duyuyorum. Bu görevi yapmaya da devam edeceğim."

Allah, Arıtman gibi anti-ırkçı vekilleri başımızdan eksik etmesin. Sayın vekilimize "ırkçı" dediği için 14 bin lira tazminata mahkûm olan ROK gibilerin de Allah belasını versin, o kararı veren hâkimlerimizle gurur duyuyoruz...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ahmet Kaya ve Türk solcuları

Rasim Ozan Kütahyalı 11.12.2010

Ahmet Kaya bugün Lütfi Kırdar Kongre Merkezi'nde "Onsuz 10 Yıl" başlığı altındaki bir etkinlikle anılıyor. Ümit Kıvanç'ın Kaya'yı anlattığı *Uçurtmam Tellere Takıldı* isimli 64 dakikalık çok etkileyici belgeseli de o etkinlikte gösterilecek... Başbakan da bu etkinliğe katılacağını açıkladı. **Umuyorum Kılıçdaroğlu da katılır, hükümet ile ana muhalefet bir insanlık ortak zemininde buluşur. Sistemli bir cinayet operasyonu ile öldürülmüş Ahmet Kaya'nın yanında olmak, vicdanın ve insanlığın gereğidir çünkü...**

Ahmet Kaya cinayeti olayını defalarca bu köşede yazdım, defalarca televizyonda görüntüleri ve gazete kupürlerini göstererek anlattım... Bu cinayeti anlattığım Hülya Avşar'ın programı *Habertürk* kanalı tarafından sansürlendi ama bu programı sansürleyen derin yapılanma ajanı tip, vicdan mahkemesinde yargılanmaktan ve suçlu bulunmaktan kurtulamadı. Derin yapılanma emriyle iğrenç manşetleri atanlar da sabah akşam günah çıkartmaya kalkıyorlar ama o iş bitti, suçları netleşti ve sabitlendi... Kendi torunları dâhil herkes bu adamlardan utanç ve tiksintiyle bahsedecek...

Ahmet Kaya'ya dair ilk yazımı *Tarafa*'ta 22 Kasım 2008'de **"Destansı bir adamdı Ahmet Kaya"** diye yazmıştım. O yazıda şöyle diyordum:

"Ahmet Kaya 'Müziğini seviyorum ama görüşlerine karşıyım' gibi bir cümleyle geçiştirilecek biri de değil. Bu Kaya'nın gizli hayranları için tipik bir kendini kandırma cümlesi... Kaya'yı duruşundan, tavırlarından ve üslubundan ayırmak mümkün değil. Kaya'nın şarkıları o genel Ahmet Kaya duruşunun tamamlayıcı bir parçasından ibaret... Ahmet Kaya şarkılarını Türklerin, Kürtlerin, Alevilerin, Sünnilerin, gayrimüslimlerin, dindarların yani herkesin dinleyip sevmesinin temel nedeni Kaya'nın yalın ama bir o kadar da sahici isyanıdır bence... Bu sahici isyanı bu toprakların hemen her insanı yüreğinin bir yerlerinde taşıyor... Kaya, sözleri ve ezgileriyle yüreklere dokunabilen ve bu ülke insanlarının gizlenmiş isyanını açığa çıkartabilen bir adamdı..."

Ahmet Kaya, sol içinden çıkan diğer sanatsal figürler gibi sadece belli bir cemaat nazarında sevilen ve dinlenen

biri değildi. Kaya'ya en karşıt pozisyonda olan insanlar bile açık ya da gizli biçimde Ahmet Kaya müziğini dinlerler ve Kaya'nın coşkun ve destansı üslubundan etkilenirlerdi...

Ahmet Kaya'nın kalpleri fethetmiş, herkesçe bilinen hiçbir parçasında Türk sol literatürüne hep hâkim olmuş yapay ve yavan dil yoktur. O dille şarkı yapanlar zaten sadece belli bir cemaat içinde dinleniyor. Türkiye'nin büyük çoğunluğu tarafından bu yapaylık ânında reddediliyor... Özünde statükoculuk olan o sahte isyan bugün artık kendine solcu diyen birçok insanı da kapsayamıyor... Ahmet Kaya ise ömründe 'herkesi kapsayayım' diye asla düşünmemiş, inandığı ve hissettiği şeyleri her zaman ve zeminde yüksek sesle ifade etmiş bir adamdı... Bu sebeple en yakınındakilerin bile çok tepkisini çekmiş, fakat böyle hiç kimseye yaranma derdinde olmayan tavırlar koya koya herkesin gözünde kahramanlaşmış bir adamdı... Eyyam yapmak, diplomatça davranmak Kaya'nın kitabında yoktu gerçekten...

28 Şubat askerî darbesinin en boğucu günlerinde kanal kanal gezip dindar kızların özgürlüklerini herkese karşı savunmuştu. Adına sol çevreler denen o kasttan akıl almaz tepkiler aldığı halde susmamış, her gittiği yerde yüreğini acıtan yasaklara ve baskılara karşı tam bir Ahmet Kaya üslubuyla konuşmuştu..."

Bu yazım üzerine Gülten Abla (Gülten Kaya)'yla ve Melis'le tanışmıştım. Hem Gülten Abla hem de Melis bana "Ahmet Kaya'yı anlatan bugüne kadar okuduğum en güzel yazılardan biri" demişti...

Ahmet Kaya sapına kadar yerli ve sapına kadar hakiki bir adamdı, aynı zamanda devrimci ve sosyalistti. Kendine sosyalist diyen hareketler Türkiye'de hep marjinal destek bulmuşlardı, bu şekilde politik sol müzik yapanlar yalnızca kendi cemaatlerine seslenebilmişlerdi. Geniş kitlelere hitap etme amacındaki müzik adamları hep politik kimliklerini saklama gayretinde olmuşlardı...

Oysa Ahmet Kaya sonuna kadar politik bir müzik yaparak, siyasi fikirlerini öne çıkararak bu kadar geniş destek buldu... Kendine "solcu" demeyenler de Kaya'nın müziğinde kendi isyanını bulmuştu. Öte yandan Kaya hayattayken Kaya'nın müziğine en çok küfredenler de maalesef bu ülkenin sol çoğunluğuydu. Bu toprakların (ve Ahmet Kaya'nın) ruhuna yabancı olan, yapay, kof, sahte ve dandik Türk sol çoğunluğu... Kürt solunun, Türklerin yarattığı dandik sol kültürünün bir versiyonu olmamasını diliyorum. Ahmet Kaya'nın hakikiliği ve vicdanlılığı, kitleselleşmek için de tek çaredir...

Ülken seni çok özlüyor Ahmet Kaya...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürdistan'dan notlar...

Rasim Ozan Kütahyalı 15.12.2010

Geçtiğimiz cumartesi Türkiye'nin kalbi İstanbul şehrinde "**Kürdüm ve Kürtçe şarkı söyleyeceğim**" dediği için bir derin yapılanma operasyonu ile öldürülen büyük sanatçı Ahmet Kaya anıldı... O sırada ben de Kaya'nın şarkı söylemek istediği Kürtçenin resmî dil olduğu Kürdistan'ın kalbi Erbil şehrindeydim... Kürdistan Demokrat Partisi'nin 13. kongresini izlemek üzere davetliydim. Hem Helin Alp hem de Orhan Miroğlu o kongrede olanları aktardılar. Özellikle Miroğlu'nun pazartesi günü yayımlanan "Hakikate Saygının Kongresi" yazısını herkese tavsiye ederim...

Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin başkentini gezerken hep Türkiye'deki Kürt meselesini ve Türkiye'nin demokratlarının özlediği barışa ne zaman kavuşacağımızı düşündüm... Barış ve huzur ortamı sonrası her geçen gün daha zenginleşen Erbil sokaklarını gördükçe mutlu oldum...

Yıllarca dağlarda bizzat eline silah alarak savaşmış Mesut Barzani ve Celal Talabani barışın, huzurun ve istikrarın kurulmasında en önemli rolü üstlendiler. Ne olursa olsun, sonuna kadar barışı kovaladılar... Bizzat savaşın içinde aktörler olarak barışın kıymetini kendi kitlelerine anlattılar. Gözü kör olan birinin, sonradan gözleri açıldığında gözlerinin kıymetini çok daha iyi bilmesi gibi barışın kıymetini çok iyi anlamışlardı çünkü...

Erbil'de konuştuğum önemli bir kişi **“Öcalan eline silah almış bir adam değil, sahada savaşmış biri değil, o yüzden o ortamı yaşamamış olduğu için barışın önemini o kadar idrak edemiyor, sürekli “Ateşkesi keseriz ha” diye silahı araç olarak kullanıyor. Bu dil savaşı azdıracak ve Türk şahinlerini güçlendirecek bir dil. Barzani gibi gerçek gerilla olsaydı, barışın önemini tam idrak edebilirdi”** diye psikanalitik bir yorum yapıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Balyoz ve bir Yahudi entelektüel...

Rasim Ozan Kütahyalı 18.12.2010

Çok şükür Türkiye bugünleri de gördü... Sivil hükümetin emrine tabi olarak görev yapmakta olan devlet memurlarının amirlerini yok etme planları artık yargılanabiliyor ülkemizde... Balyoz darbe davasının Ergenekon terör örgütü davasından farkı, doğrudan ve sadece askerlerin yargılanacak olması... Ergenekon terör örgütü davasında bu yapılanmanın ağırlıklı olarak sivil unsurları yargılanıyor. Terör örgütü üyesi olmak zannıyla tutuklu isimlerin de çoğunluğu sivil unsurlar...

Balyoz darbesi davasında ise esas muhataplar adalet önünde hesap veriyor... Balyoz sanıklarının avukatları bu askerlerin darbe planı yapmadıklarını, sivil hükümetin emrine tabi olarak hukuka uygun şekilde görevini yapmış subaylar olduklarını iddia ediyorlar. Çetin Doğan'ın dünya çapında bir iktisatçı olan damadı Dani Rodrik de bütün gayretiyle kayınpederinin “darbeci” olmadığını ispatlamaya çalışıyor, bu süreçte darbe sanıklarını savunmak isteyenlere en güçlü argümanlarını da hep Rodrik buldu.

Rodrik'in ismini ilk olarak 90'ların sonunda, Etyen Mahçupyan'ın bir yazısında okumuştum. Erol Katırcıoğlu ve Dani Rodrik'in iktisat anlayışlarından övgüyle bahsediyordu Mahçupyan. Etyen referansı benim için her zaman önemli olmuştur, o yüzden Rodrik ismine kulak kesilmiştim. Sonrasında iktisatçı dostum Doçent Birol Kovancılar, Rodrik'in ***Has Globalization Gone too Far?*** kitabını tavsiye etti, hemen bu kitabı okumaya başladım. Gerçekten çok yalın ve düşünmeye kışkırtan bir eserd. Çok zeki ve girift bir beyne sahip bir adamdı Rodrik, hem o eserde hem de diğer çalışmalarında bu görülüyordu... O yüzden **“Ortada bir darbe planı asla yok”** diyenlerin içinde tek önemsedğim adam Rodrik'tir. Fakat şunu da en baştan açık söyleyeyim: Adım gibi eminim ki Rodrik kayınpederi Çetin Doğan'ın Tayyip Erdoğan'ı darbe yoluyla devirme amacında olduğunu biliyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Balyoz, liberaller ve gerçekler

Rasim Ozan Kütahyalı 22.12.2010

Pazartesi Yavuz Baydar aradı, Çetin Doğan'ın kızı ve damadı T24.com'dan Selin Ongun'a bir söyleşi vermiş, onu hatırlattı... Söyleşinin bir yerinde Pinar Doğan kendini tutamıyor, bana hakaretler yağıdırıyor... Doğan'ı geçen yazıdaki şu ifadelerim çıldırtmış...

"Her şey bir yana, benim üzüldüğüm şey Dani Rodrik gibi Yahudi bir entelektüelin 1934 Trakya ve 1942 Varlık Vergisi rezaletlerine imza atmış faşist zihniyetle aynı safa düşmesi... Kayınpederini savunurken Self-Hater Jew olmamaya dikkat et bence Rodrik... Cellâtlarına âşık olmak sana yakışmaz."

Bu söylediklerimin nesi yanlış? Çetin Doğan'ın radikal bir tutkuyla bağlı olduğu dönemde yapılmadı mı bu kepezelikler? 1934 Trakya Pogromu sırasında Yahudi yurttaşlarımıza sırf Yahudi oldukları için zulmedilmedi mi? Bütün mallarına, mülklerine birikimlerine el konmadı mı? Trakya Yahudileri sefil süfela halde kalmadı mı? 1942'de daha da beter şekilde ezilmedi mi Türkiye Yahudileri? Bu konuların ustası Ayhan Aktar'ın söylediği gibi, özellikle Yahudilerin mallarına el koymak için yapılmış bir operasyondur 1942 kepezeliği. Resmî TSK söylemi bu yapılan kepezeliklere "Atatürkçü Düşünce Sistemi" doğrultusunda yeni bir ulus yaratmak bahanesiyle sahip çıkmıyor mu? Balyoz sanığı Çetin Doğan en azından damadından utanıp "1934 Trakya ve 1942 Varlık Vergisi kepezeliklerinden ötürü bir general olarak utanıyorum" diyebiliyor mu? Pinar Doğan'ın babasının orgeneral olup "Başbakan'a hakaret etmek lazımdır. Hükümete ultimatolar vermek lazımdır" diyebildiği TSK sisteminde Doğan'ın eşi Dani Rodrik gibiler teğmen bile olabilir mi? Şu an büyük bir iktisatçı olan Rodrik varsayalım "büyük bir kumandan" olmak isteseydi, yüzyıllardır ailesinin yaşadığı toprakların ordusunda görev almak isteseydi, harp okullarına girebilir miydi Pinar Doğan? Harp okulu sınavlarını birincilikle bile kazansa sadece Yahudi olduğu için eşin Dani'yi Harbiye kapısından kovmazlar mıydı? Lütfen Dani&Pinar Rodrik çifti bu sorularıma dürüstçe cevap versin.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Esas antisemit olan Balyoz zihniyetidir!

Rasim Ozan Kütahyalı 29.12.2010

Çetin Doğan'ın kızı Pinar Doğan, babasını kurtarma telaşı sebebiyle artık akli başında insanlar tarafından muhatap alınamaz bir hale gelmiş durumda... Bundan evvel yazdığım iki yazıda da Türkiye Yahudilerine Kemalist rejim ve TSK sistemi tarafından nasıl zulmedildiğini anlattım. Yahudi yurttaşlarımızın sadece Yahudi oldukları için TSK'da subay olamadıklarını, TSK mantığı tarafından ikinci sınıf yurttaş kabul edildiklerini ifade ettim... Yahudi yurttaşlarımızın acı ile andıkları 1934 Trakya ve 1942 Varlık Vergisi zulümlerini hatırlattım o iki yazıda ve Doğan-Rodrik çiftine somut sorular sordum...

Kemalist rejim ve TSK sistemi tarafından zulüm gören Yahudi yurttaşlarımızın haklarını savunduğum bu iki yazı için Pinar Doğan CNN Türk'te, Cüneyt Özdemir'in programında **"Kütahyalı, anti-semit iki yazı yazdı, kocamı Yahudi olduğu için suçladı"** dedi, diyebildi. Dani Rodrik de bu sözleri dinledi ve onayladı... **Artık bundan daha ötesi yok, bu artık Rodrik-Doğan çiftinin resmen bir psikolojik harekât başlattığının göstergesidir...** Bu çift artık her tür belaltı taktiği uygulayabileceklerini bu tavırlarıyla kanıtlamışlardır.

Anlaşıyor ki bu çift için artık ahlak ve dürüstlük ilkeleri diye bir şey kalmamıştır. **Tıpkı Holocaust inkârcıları gibi kasten, planlayarak ve bilerek dezenformasyon yapabilen bu iki insanın Harvard kariyerleri bundan sonra tartışmalı hale gelecektir.** Bir insanlık suçu olan antisemitizm olgusunu kendilerine kalkan yapmak için istismar etmekten, beni böylesine büyük bir suçla itham etmekten çekinmiyor artık bu çift... Bilsinler ki bunun peşini bırakmayacağım...

Ben özellikle Dani Rodrik için üzülüyorum, çünkü Rodrik gerçekten kıymetli bir iktisatçı ve fikir adamıydı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sistemi yıkacak medya ittifakı

Rasim Ozan Kütahyalı 05.01.2011

Ahmet Kekeç ve Salih Tuna ile birlikte yaptığımız Cine5'deki "Derin Mevzu" programında geçen hafta konuğumuz Mehmet Altan'dı... Mehmet hoca program boyu hükümete yüklendi, AB sürecinde artık hiçbir şey yapılmadığını, Sayıştay Kanunu'nun bir türlü çıkarılmadığını, kamu ihale yasasının da aynı kafa ile AB kriterlerine uygun çıkarılmadığını ve daha birçok şeyi yüksek sesle söyledi Mehmet hoca, biraz üzgün ve öfkeliydi, argümanları ise çok haklıydı... Pazartesi de hükümete karşı bu haklı muhalefetini başyazarı olduğu *Star* gazetesinde yazdı Altan.

Bu toprakların vicdanlı insanları şu gerçeği çok iyi biliyor... **Türkiye'deki rejimin özü değişmedikçe, gerçek bir yapısal dönüşüm olmadıkça askerî vesayet her an geri dönebilir. O sebeple bu hükümete değişim sürecini yapısal hale getirmek yönünden sürekli muhalefet edilmeli.** Bugün AK Parti hükümetine özgürlükçü-demokrat kriterler üzerinden muhalefet eden hiçbir siyasi parti yok. Böyle bir büyük medya grubu da yok, Doğan Medya'nın hükümetle ilişkisi Aydın Doğan'a gelen vergi cezası üzerinden bir ilişki. Bu ceza öncesinde de hiçbir zaman özgürlükçü-demokrat kriterlerle muhalefet yapmadı bu medya grubu...

Geriye kala kala çeşitli medya organlarına serpilmiş hakiki özgürlükçü-demokrat yazarlar kalıyor ve bir de tek başına bir medya gerilla gücü olarak ancak 16 sayfa çıkabilen bir gazete olan **Taraf**... Bundan yaklaşık 1,5 sene önce Doğan Medya'nın üst düzey bir yöneticisi, bana herşeye rağmen *Hürriyet*'in medyanın amiral gemisi olduğunu ve bu gerçeğin değişmeyeceğini söylemişti. Ben de ona **"Siz amiral gemisisiniz ama biz de torpedo gücüyüz. Torpido küçüktür ama amiral gemisini ortasından bombalayıp, tüm gücünü yok edebilir"** demiştim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rüştü Alçı

Rasim Ozan Kütahyalı 12.01.2011

Rüştü Alçı'yı ilk tanıdığımda ameliyattan yeni çıkmıştı... Biraz zorlanarak kendini ifade ediyordu ama gözleri capcanlıydı. Her kelimesi üzerine düşünülmüş cümlelerle konuşuyordu, öyle cümleler ediyordu ki, o cümlenin

üstüne daha başka bir şey söyleyemiyordunuz... Nagehan'ın bana bahsettiğinden de ötede bir **yalın bilgelik** gördüm Rüştü Alçı'da. Siyasete dair, ekonomiye dair, sosyal hayata dair, insan ilişkilerine dair derinlikli olmayan bir tane bile cümle kurmuyordu Rüştü Alçı...

"Keşke bu söylediklerinizi zamanında yazsaymışsınız" dedim, bu sözüm üzerine yavaşça yanımdan kalktı ve içeri gitti... Ben "Ne oldu acaba" diye merakla beklerken birkaç küçük fotokopi-kitap getirdi... Rüştü Bey'in daha evvel yazdığı metinlerdi bunlar, hemen o gece o metinlerin hepsini okudum... Ve öbür sabah Nagehan'a şöyle dedim: "Bu metinler kitaplaşmalı ve isteyen herkes bu değerli yazıları okuyabilmeli"... Rüştü Bey de bu fikirden çok mutlu oldu, hemen hem benim hem de Nagehan'ın kitabını basmış olan son dönemin en başarılı yayıncılarından Profil/Mavi Ağaç Yayıncılık Grup'un baş editörü Cem Küçük'ü aradık, metinleri gönderdik. Profil'in sahibi dostum Münir Üstün de hemen öbür gün aradı ve şöyle dedi: "Üstat bu metinleri siz göndermeseydiniz, hiç tanımadığımız biri gönderseydi bile basardık, dün bir vakayım dedim, takıldım kaldım."

Sonrasında Rüştü Alçı'nın kitabı çıktı: *Özgürlük Adalet Barış için Arafa mı? Harvard mı?* O sırada Rüştü Bey hastanedeydi. Akciğer kanseri teşhisi konmuştu kendisine ama hâlâ gözleri capcanlıydı. Bana geçmişten örneklerle bugünün Türkiye'sine dair yine çok isabetli sözler söylüyordu. Arada nefes darlığı çekiyordu, fenalaşıyordu. Fenalaştığı sırada bile gelen doktora "Özür dilerim sizi rahatsız ettim, kendimi pek iyi hissetmedim de.." diyordu... Rüştü Bey'in odasına girip kuru bir şekilde "Nasılsınız" diyen ve bunu yaptığı için çok yüksek bir ücreti "günlük kontrol ücreti" diye faturaya yansıtmaktan çekinmeyen mafyalaşmış ortodoks tıp zihniyetine karşı bile nezaketle davranıyordu. Yaptıkları istismarı görse bile gözlerini kapatıyor ve zarafetinden ses etmiyordu... Nagehan'ın nezaket ve zarafetinin nereden geldiğini böylece daha iyi anlamıştım...

Öte yandan bu duruma karşı içim içimi kemiriyordu... Kendimi bildim bileli bu ülkede nazik ve zarif insanların, hakiki beyefendi ve hanımefendilerin istismar edildiğini gördüm. Böyle insanların hinliklere, cinliklere karşı açık hedef haline geldiğini gördüm hep... Ve kendi kendime hep söz verdim, gücüm yettiğince bu hinoğluhin zihniyete izin vermeyeceğim, gerektiği yerde ben bu güzel insanlar adına zarafetten uzaklaşacağım, karşı tarafın silahları neyse aynen o silahlarla kuşanacağım ve elimden geleni ardıma koymayacağım...

Rüştü Alçı'nın hayat felsefesini özetlemeye çalıştığım, yukarıda bahsettiğim kitabın takdim yazısını sizlerle paylaşmak istiyorum ve hepinize bu kitabı tavsiye ediyorum...

Rüştü Alçı hem bir hukuk adamı hem de bir işadamı... Sosyal hayatın temelini özgürlük, adalet ve barış ilkelerinin oluşturduğuna inanan, böyle bir sosyal felsefeyi hayatında da tatbik edebilmiş nadir simalardan biri...

Rüştü Alçı öyle bir işadamı ki 40 yıllık iş yaşamı boyunca işçileriyle ve müşterileriyle arasında tek bir dava olmamış. Çünkü hukukun özü olan ADİL PAYLAŞMA ilkelerini iş hayatında tavizsiz uygulamış Rüştü Alçı. Türkiye'nin her yerinde maden grevleri olmaktayken Rüştü Alçı'nın yönettiği maden ocaklarında davulla zurnayla üretim devam etmiş. O yüzden maden işçileri camiasında Rüştü Alçı'nın ismi "İşçi Babası"na çıkmış, diğer birçok maden sahibi de Alçı'yı "işçileri şımartmak"la suçlamış. Bu tür sözler karşısında Rüştü Alçı, "Bu madende beraber üretim yapıyoruz, beraber ter akıtıyoruz, kazanılan parayı da adil paylaşmak insanlık görevimizdir. Eşitlik fikri özgürlük ve adaletin düşmanıdır ve yanlış bir fikirdir ama adalet olmazsa da bir toplum infilak eder. İnsanlar arası etnik, dinsel, sosyal farklılıklar vardır ve olmalıdır. Bu farklılıklar bir toplumun zenginliğidir ama hangi konumda olursa olsun insan insana üstün değildir" diye cevap vermiş hep...

İşte bu kitapta Rüştü Alçı'nın 72 yıllık hayatından süzölen birçok göröş, anı, düşünce ve izlenimi okuyacaksınız... Dolu dolu geçmiş 72 yıl boyuncailmekilmek örölmüş bilge bir hayat felsefesini bulacaksınız bu kitapta...

İnsanları mutluluğa Anadolu'nun ücra bir köyü olan Arafa'da binyıllardır yaşatılmakta olan yalın ve kadim değerler mi götürür? Yoksa dünyanın en iyi okulu olan Harvard'da okutulmakta olan modern bilgiler mi? Hem Arafa'nın hem de Harvard'ın temsil ettiğı değerler birarada yaşayabilir mi? Özgürlük, adalet ve barış insanlık hayatında nasıl gerçekleşebilir?

"Modern bilimin ve teknolojinin merkezi olan koskoca Harvard Üniversitesiyle ücra, eğitimsiz ve yoksul bir Anadolu köyü nasıl bir tutulur" diye soranlar bu kitabı bitirdiklerinde Arafa'nın sırrını anlayacaklar... Belki de bu sır onlara farklı bir mutluluk düşüncesinin, yalın ve bilge bir hayat tasavvurunun kapılarını açacak...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Said Nursi ve evrensel tahayyöl

Rasim Ozan Kütahyalı 15.01.2011

2010 yılının 23 martı Said Nursi'nin vefatının 50. yılıydı... Bu vesileyle yazdığım yazıda aynen şöyle demiştim:

"Said Nursi'nin hayatı başlı başına çok etkileyici aslında. Bir sinema filmi için bundan daha elverişli bir hayat hikâyesi olamaz herhalde. İyi bir yönetmenin elinde unutulmayacak bir film olabilecek bir gelişim çizgisi var Nursi'nin hayatının..."

Beyaz sinema ekölünün 90'ların başında parlayan sonradan geri çekilen ismi Mehmet Tanrısever, Said Nursi'nin tüm hayatını değil ama bu hayatın önemli bir bölümünü kapsayan bir film yaptı: **"Hür Adam."**

Hafta içi bu filmi seyrettim... Bu ülkenin dindarlarının özgürce kendilerini ifade edebildikleri filmler yapabilmeleri başlı başına önemli bence. Bundan 10 yıl önce Atatürk ile Said Nursi arasında geçen böylesine bir diyalog beyazperdeye aksettirilemezdi... Filmin 20 dakika kadarı da Said Nursi'nin anadili olan Kürt dilinde çekilmiş. 10 yıl önce bu da mümkün değildi... Böyle bir film yapılsa bile *Hürriyet* gazetesi başta olmak üzere merkez medya öyle bir psikolojik operasyona girişirdi ki, bu filmi oynatmaya hiçbir sinema salonu cesaret edemezdi... Hem Kürtçe konuşulan hem Atatürk'ü eleştiren hem de İslam düşüncesi ve maneviyatını sonuna kadar savunan bir film... Üçü birarada... Eski Türkiye'de "müebbet hapse" kadar yargılanabilecek "suç"lar bileşkesi âdeta...

Filmin yapımcı-yönetmeni bir de bunun üstüne Bediüzzaman'ın **Zülfıkar Risalesi** nedeniyle Şubat 1951'de Vatikan'dan teşekkür mektubu alışı ve Nisan 1953'te Rum Ortodoks Kilisesi Patriğı'ni ziyaret edişini filme ekleydi bir "dördüncü suç"u da işlemiş olacaktı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tayyip Erdoğan ve Ahmet Altan

Rasim Ozan Kütahyalı 19.01.2011

“Başbakan Erdoğan, Türkiye’yi de aşan çok geniş bir vizyonun sahibi... Tayyip Erdoğan, en zor, en belalı işlerden birine girilerek yirmi beş yıllık savaşı durdurdu. Bunu yaparken, sadece ‘tarihî liderlerde’ görülebilen bir özelliğini ortaya koyarak, kendi taraftarlarının bir kısmıyla çelişebilme cesaretini de sergiledi. Herkesin ‘savaş’ diyerek oy topladığı bir ülkede o ‘barış’ dedi. Bunu büyük bir kararlılıkla, rakiplerinin ucuz ve hamasi demagojilerine aldırmandan yaptı.

Şu anda Türkiye’de **Erdoğan’ın çapında bir politikacı yok. Buna, Erdoğan’a en çok kızanların bile ‘hayır’ diyebileceğini sanmıyorum. Erdoğan’ın ‘kalibresine’ sahip kim var bu ülkede? Onun cesaretine ve vizyonuna sahip kim var? Kimse yok.**

Erdoğan, Türkiye’de rakipsiz. Ama artık sadece Türkiye’de değil bence dünyada da önemli liderlerden biri.

Başbakan, sadece Türkiye’deki savaşı durdurmadı, Dışişleri Bakanı Davutoğlu’nun da büyük katkılarıyla, bütün bölgeye barış getirecek ‘açılımlar’ yaptı. Bir yandan Müslüman dünyada hayranlık toplayan bir ‘lider’ olurken, bir yandan da Batı’nın fikirlerine önem verdiği, desteklediği bir yönetici oldu. Dünya sahnesinin önemli liderlerinden biri artık.

Bütün tarihî liderler gibi o da tarihe kendi adını kendi elleriyle, risk alarak yazdı. Hak ettiği alkış belki hemen patlamayacak ama bir iki yıl sonra bu barışın etkisini herkes hissetmeye başladığında alkışlar daha da kuvvetlenecek.”

Sanırım bu satırları okurken, **Tayyip Erdoğan** ile **Ahmet Altan**’ın arasındaki malum gelişmede Erdoğan’ın safında yer aldığımı düşündünüz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tayyip Erdoğan ve Ahmet Altan (2)

Rasim Ozan Kütahyalı 22.01.2011

Çok sevdiğim dostum Markar Esayan bana kızmış... Son yazımdaki Altan & Erdoğan analojisini yapay bulmuş. Anladığım kadarıyla Markar, iki tarafı uzlaştırmak amaçlı olarak, orta yolu bulmak için bu “yapay” analojiyi yaptığımı düşünüyor...

Oysa ben uzun süredir düşündüğüm ve birçok insanla yüz yüze sohbetimde de aynen söylediğim bir analizimi bu vesileyle okurlarla paylaştım o yazıda... Her iki isim de ne düşünür, rahatsız olurlar mı, olmazlar mı bilmem, ama benim gördüğüm gerçek bu...

Bu toprakların bir anadamar yürek dili ve ruhu var... Hangi görüşten olursa olsun bu yürek dilini konuşabilen, tüm tavrı, tarzı ve edası bu toprakların ruhuna uygun olarak içten ve hakiki olan insanlar çok etkili ve etkin olabiliyorlar... Tayyip Erdoğan da bunun bir örneğidir, Ahmet Altan da... Bir yandan bu toprakların hemen her insanına hitap edebilen yani sonuna kadar yerli, bir yandan da evrenselliğe açılan bir ruh bu... Bir insan gerçekten bu ruha sahip değilse taklit edemez, ederse sakil ve dandik kalır üstünde...

Bu ruh özü itibariyle biraz modern-öncesi dönemin ruhudur, kadim bir ruhtur... **Avrupa ülkelerinin dilinde Şövalyelik, Buraların dilinde Yiğitlik, İran'ın, Pakistan'ın, Afganistan'ın dilinde Civanmertlik olarak ifadesini bulan, dünyanın hemen her coğrafyasında ayrı kelimelerle belirtilen ama özü aynı olan bir ruh yapısıdır bu...** Altan'ın *Pardayanlar*'da, Erdoğan'ın *Hz. Ali'nin Cenkleri*'nde okuduğu, imrendiği ruhtur bu...

Ama o yüzden de bu ruha sahip olanlar "modernist ve çağdaş" bir bakışla da ağır eleştirilebilirler.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yazarlık ve Taraf

Rasim Ozan Kütahyalı 26.01.2011

Yazarlık denen mesleğin doğasında "eleştirel akıl" ve "bireysel özerklik" var... O yüzden daha lise yıllarımda başında yazarlıkla uğraşmayı kafama koymuştum... Entelektüel arayış, sorgulama ve düşünme süreçlerinin bizatihi kendisi çok büyüdü gelirdi bana. Siyasal olarak liberal-demokrat düşünce geleneğini; Batı felsefe litertüründen David Hume, John Stuart Mill, Karl Popper ve Isaiah Berlin gibi fikir adamlarının yolunu kendime daha yakın buldum. Dindar bir aileden gelmiyordum ama üzerinde oturduğumuz toprakların mirasçısı olduğu İslam medeniyet birikimine laik Türk aydınlarının bu derece kayıtsız kalması, İslam düşünce geleneğini bilmeyip, bu bilmeyişle de övünmeleri kanıma dokunuyordu. Bu tam bir müstemleke insanı tavrıydı ve zavalıcaydı. Öte yandan Müslüman olsun ya da olmasın Şeyh-ül Ekber İbn Arabî'den etkilenmeyecek bir insan kalbi olacağına inanmıyordum. İbn Arabî'nin hikmet felsefesiyle ilk olarak Seyyid Hüseyin Nasr'ın yazılarıyla tanışmıştım...

Bunları dışında, hakiki entelektüel/ sanatsal/ felsefi arayışa sahip ama benden çok farklı dünya görüşlerine sahip yazarları da çok sevdim. Odamın duvarlarını, defterlerimin kapaklarını hep yazarlar süsledi. Hâlâ da şu anki evimin kütüphanesinin duvarları yazarlar ve etkilendiğim kitap kapaklarıyla kaplı... Lise 2 ve 3'te kullandığım dosyanın kapağında sevdiğim, vicdanına inandığım köşe yazarlarının sütun kupürlerinden bir kolaj vardı... Keşke o kapağı saklasaymışım...

Yazarlığı en çok, defter kapaklarıma ve oda duvarlarıma resmini astığım yazarlarla özgürce tartışabileceğim için seçtim... Başka hiçbir meslekte böyle bir özgürlük ortamı yoktu, bir şekilde "üstleriniz"e bağlı olmanız gerekirdi, o "üstleriniz"in yolundan sapmamanız gerekirdi, en fazla farklı fikriniz varsa "Kol kırılır, yen içinde kalır"dı ama dışarıda eleştiremezsiniz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atilla Yayla suikastı

Rasim Ozan Kütahyalı 29.01.2011

Türkiye'de bu ara herkes "liberaller"i konuşuyor. Ben de bugün size yurtdışında da tanınan bir Türk liberal demokratının başına gelenlerden bahsedeceğim. İddianamede tanımlandığı şekliyle Ergenekon terör örgütü

tarafından linç edilmek istenen bir liberal entelektüelin hikâyesini yazacağım size. Liberal Düşünce Topluluğu'nun uzun süre başkanlığını yapmış, siyaset felsefesi profesörü Atilla Yayla'nın "liberal fikirlerinden ötürü" linç edilme hikâyesini...

Ergenekon terörizmiyle ortak hareket eden malum medyanın Hrant Dink ve Ahmet Kaya cinayetlerini hepimiz biliyoruz. Hrant Dink'i Ermeni olduğu, Ahmet Kaya'yı da Kürt olduğu için yok etme operasyonu bizzat *Hürriyet* gazetesi eliyle yürütülmüştü. Dink ve Kaya aleyhine atılan *Hürriyet* manşetlerini bu köşelerden çok yayımladık. *Hürriyet* gazetesi "üstüne düşen" vazifeyi yapıyordu, önce kamuoyu oluşturuluyor sonra psikolojik operasyon yapılıyordu, "son nokta"yı da ilgili terörist birimler koyuyordu...

Hrant Dink ve Ahmet Kaya "neticelenen" iki alçak cinayet operasyonuydu. Ergenekon-medya ittifakıyla linç edilmek istenen ama çok şükür hâlâ hayatta olan iki isim daha vardı: biri Orhan Pamuk, öbürü de Atilla Yayla idi... Özellikle "Atilla Yayla suikastı" birçokları tarafından unutuldu. Ama bilsinler ki o hesap daha bitmedi... Bu linç operasyonunu planlayan, uygulayan ve destekleyenler de er geç adaletin önüne çıkacak, yargılanacak ve hesap verecekler... Ahlak, vicdan ve hukuk adına olması gereken budur.

Bundan tam 50 ay önceydi... Dört yıl iki ay önce 18 Kasım 2006'da AKP İzmir İl Gençlik Kolları bir sempozyum düzenlemişti. Moderatör dönemin AKP milletvekili Zekeriya Akçam idi, Ali Bulaç ve Atilla Yayla konuşmacıydı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atilla Yayla suikastı (2)

Rasim Ozan Kütahyalı 02.02.2011

Geçen yazı Ergenekon-*Hürriyet* ortak operasyonu ile linç edilen liberal profesör Atilla Yayla'dan bahsetmiştim... *Hürriyet*'in Yayla'yı linç etme amaçlı operasyonel yayınlarına yerim kalmamıştı... Şimdi Ertuğrul Özkök'ün yönettiği bu linç operasyonundan örnekler aktaracağım size...

Bilindiği gibi Atilla Yayla Atatürk için "bu adam" demediği halde öyleymiş gibi gösterilerek operasyon başlamıştı... Yayla, "dışarıdan gelenler niye her yerde aynı adamın heykelleri var diye sorarlar" demişti... Bunun üzerine Özkök'ün gazetesinin 20 Kasım 2006 tarihli manşeti şuydu: ATATÜRK FOTOLARI RAHATSIZ ETMİŞ. Haberde Atilla Yayla'nın Atatürk'ün fotoğraflarından rahatsız olduğu belirtiliyor, buna yönelik "milyonlarca insan"ın tepkili olduğu ifade ediliyordu. Hemen o gün bir *Hürriyet* köşesinde aynen şu satırlar yer alıyordu ve bu yazı da ilk sayfadan büyük görülmüştü:

"Türkiye Atilla Yayla isimli bir profesörün İzmir'de AKP toplantısında Atatürk için söylediği anlamsız-aşağılayıcı sözlerle çalkalanıyor."

Bu konuya önceki yazımda ben de değinmiş ve "Atilla Yayla kafası Ankara'da, Gazi Üniversitesi'nde öğrenci yetiştiriyor. AKP toplantılarına bu gibiler boşuna çağrılmıyor" demiştim.

Dün öğlene doğru Gazi Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Kadri Yamaç bir açıklama yaptı ve bu şahıstan ders verme yetkisinin alındığını bildirdi. "Çok doğru bir karardır."

O gün birinci sayfadan görülen bir başka *Hürriyet* haber başlığı da şu idi: ATATÜRK'E HAKARET EDEN YAYLA ARTIK DERS VEREMEYECEK. Bu haberin içeriği şöyleydi: "Anayasa'nın ve yasaların, 'Atatürk ilkelerine bağlı

öğrenci yetiştirilmesini' öngördüğünü vurgulayan Prof.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müjdat Gezen ve gülünçlük

Rasim Ozan Kütahyalı 05.02.2011

Perşembe gecesi düzenli yorumcusu olduğum "Ters Cephe"ye Müjdat Gezen bağlandı ve ortalık karıştı... Müjdat Gezen'in **"AKP kimi anketlerde yüzde 50 çıkıyormuş, Aziz Nesin kriterlerine göre yüzde 60 olmalıydı"** sözünü ilk Salih Tuna'dan okumuştum, sonra o sözlerin geçtiği Uğur Dündar programını da internetten izledim. Müjdat Gezen,TSK'nın resmî ideolojisi Kemalizm'in perspektifinden "mizah" yapmaya kalkıyordu... Levent Kırca da, Gezen de postalların ideolojisine biat ederek "politik mizah" yaptığını sanan, oysa kendileri bizzat "mizah malzemesi" olmuş, komik değil gülünç olan ve her geçen gün daha da meczuplaşan iki figür şu anda... Ferhan Şensoy'un meczuplaşma süreci daha da hızlı oldu. Çünkü Şensoy diğer meslektaşlarına nazaran daha "mert" adamdı, neye inanıyorsa onu söylüyordu. 2007 yılında, Cumhurbaşkanlığı seçim sürecinde aynen şunları söyledi Şensoy:

"Çankaya'da başı bağlı, karısını, bacasını, kızını görmek istemiyorum. Ellerindeki aritmetik böyle olmasını gerektiriyor, ne yapalım susalım mı! Türkiye'de herşey darbeye çözülmemiş mi, ne duruyorlar, laikliğin koruyucularını şimdi görmek istiyorum. Ecevit'i, Demirel'i adaya götürmüşlerdi. Erdoğan'ı Çankaya'ya mı çıkartacaklar. Bol miktarda boş adamız var. Bir yere atıverilsin. Askeri hükümet rica ediyorum."

Bunun neticesinde son süreçte Şensoy insan içine çıkamaz biri haline geldi. Abuk bir açıdan bakarsanız "Ferhan Şensoy susturuldu ve ifade özgürlüğü engellendi"... Bu durumu **"Artık baskı rejiminde yaşıyoruz, ondan Şensoy gibiler rahat konuşamıyor"** diye yorumlayanlar da oluyor... Şensoy'un yukarıdaki ifadelerinin rahatça söylendiği toplumlar bilakis "geri" toplumlardır, "ileri" toplumlarda bu tür psikopatça sözler SÖY-LE-NE-MEZ.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bülent Arınç: 'Liberaller CHP'ye sadece güler'

Rasim Ozan Kütahyalı 09.02.2011

Bülent Arınç: 'Liberaller CHP'ye sadece güler' "AK Parti hükümeti hangi yöne gidiyor?" Son dönemde özellikle özgürlükçü-demokrat aydınlar arasında en çok konuşulan mevzu bu. Askeri vesayete taviz mi veriliyor? Açılımlardan ve özgürlüklerin genişletilmesinden geri adım mı atılıyor? AK Parti seçime giderken "MHP'lileşme" sürecine mi girdi? AK Parti ile liberal entelektüeller arasında ipler koptu mu?.. Bütün bunları AK Parti Hükümeti'nin iki numaralı ismi Başbakan Yardımcısı ve Devlet Bakanı Bülent Arınç'la İstanbul-Ankara uçağında konuştuk... Bülent Bey, Almanya'dan yeni dönmüştü, dönmeden efsane Kürt şarkıcı Şivan Perwer ile görüşmüşlerdi. Arınç, Kürt sanatçığı Türkiye'ye konserler vermeye davet etmişti... O konudan başladık...

» **Bülent Bey, Şivan Perwer ile konuşmanız bugün manşetlerdeydi, konuşmanız esnasında Perwer duygulanmış ve ağlamış galiba...**

Evet, gözyaşlarını tutamadı. Ben de duygulandım açıkçası. Otuz seneden fazla olmuş ülkesinden, memleketinden ayrıları. Şivan Bey, vatan hasretiyle duygulanırken, o an aklıma büyük şairimiz merhum Mehmet Akif'in "Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda" dizeleri geldi. Yani "Allah beni memleketimden ayrı düşürmesin" diyor Akif. Gerçekten Allah hiçbir yurttaşımızı, kardeşimizi bu topraklardan ayrı düşürmesin. Görüşü, inancı ve kimliği ne olursa olsun kimseye böyle bir zulmün reva görülmemesi lazım. Geçmişte bunlar çok yapıldı. Ama şükür o kötü dönemleri kapattık artık. Bu vatan hepimizin...

» **Peki, Şivan Perwer Türkiye'ye dönüp konserler verebilecek mi?**

Ben dönmesini ve Türkiye'de dilediği gibi konserler vermesini çok istediğimizi söyledim kendisine. Aslında kendisi de Türkiye'ye gelmek için çok istekli. Tüm konuşmamız boyunca hep Türkiye'den bahsettik, Türkiye'ye çok sıcak ve samimi hislerle bağlı olduğu her sözünden anlaşılıyordu. İlla ki dönecek bir zaman ama henüz şartların olgunlaşmadığını düşündüğünü söyledi. O şartlar da malumunuz, aslında bu duruma öfkeleniyorum ama bu konuyu açmıyorum ve Şivan Perwer'i zor durumda bırakmak istemiyorum...

» **Çok iyi anlıyorum Bülent Bey, herkes de anlıyor zaten. Kürt halkının tamamı da Şivan Perwer'i kimin sistematik olarak tehdit ettiğini, illa bir yerlere biat etmesini dayattığını iyi biliyor. Neyse dediğiniz gibi açmayalım o konuyu... TRT Şeş'te konseri yayınlanabilecek mi peki?**

Türkiye'ye dönüp dönmeme konusundan sonra, ben kendisine TRT Şeş'te canlı bir konserinin olup olamayacağını sordum. O da bana "TRT Şeş adına böyle bir katkı olursa onur duyarım" dedi. Bir orkestrayla konser vermek istediğini söyledi. Daha önce çeşitli filarmoni orkestralarıyla da öyle çalışmalar yapmış zaten. Yani sadece eline saz alsın da söylesin değil...

» **Zaten Şivan'ın albümleri de öyle, geleneksel Kürt müziğini çok başarılı bir orkestrasyonla yorumluyor. Mesela "Heviya Te" albümü var Perwer'in, benim bayıldığım, defalarca dinlediğim bir albümdür, sesi de çok güçlü bir sanatçı...**

Avrupa'da da çok başarılı zaten. Anlaşılan sen de iyi bir dinleyicisisin...

» **Evet öyleyim. Türkiye'deki Kürt yurttaşlarımızın yanısıra tüm dünya Kürtleri de Şivan hastası, sembolleşmiş bir sanatçı...**

O yüzden ben de böyle bir konserin olabilecek en prestijli biçimde olmasını istiyorum. Almanya'da, Paris'te, Brüksel'de nerede olaksa en iyi orkestra ile en iyi opera salonunda olmalı.

» **Türk bir sanatçıyla ortak bir konser vermek istediğini size söylemiş sanırım. Bir başka sembolleşmiş isim olan büyük sanatçımız Sezen Aksu'nun ismi geçmiş galiba.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sezen Aksu-Şivan Perwer filarmonik konseri

Rasim Ozan Kütahyalı 12.02.2011

Geçen çarşamba, Bülent Arınç ile yaptığım röportajda Şivan Perwer - Sezen Aksu konser ihtimalinden bahsedilmişti... Bülent Arınç, TRT Genel Müdürü ile konuşacağını ve gerekenin yapılacağını ifade etmişti. Duyduğuma göre hazırlıklar başlamış bile... Şivan Perwer istekli, TRT'den sorumlu Bakan olan Bülent Arınç kararlı, geriye bir tek Sezen Aksu'nun bu konuda ne diyeceği kalıyor?

Röportajın yayımlandığı gün Sezen Aksu ile bu konuyu konuştum... **Çağdaş Türk müziğinin kraliçesi Sezen Aksu, Çağdaş Kürt müziğinin kralı Şivan Perwer'in bu arzusundan ötürü çok memnun ve bu konserin muazzam bir olay olacağını farkında. Böyle bir konserin Sezen Aksu'nun şu an Türkiye için en önemseddiği şey olan barış için ne kadar kıymetli katkı olacağını biliyor...**

Sezen Aksu Türkiye'nin yaşadığı son süreçte çok büyük risk alarak tavır koyabilmiş bir sanatçı... Etrafınızda sizin gibi düşünenler çoksa koyacağınız o yöndeki bir tavır, hiç risk taşımaz. Ama hemen herkes size karşıysa ve siz hâlâ etrafınızı çevreleyen sosyal kuşatmaya rağmen demokrat tavır koyabiliyorsanız, bu sizi gerçekten büyük insan yapar...

Sezen Aksu'nun tavrını öyle görmek gerekir... **Aksu, Türkiye'nin tüm temel meselelerinde özgürlükler ve demokrasiden yana tavır koymuş bir sanatçı. Sanat dünyasının çoğunluğu baskılardan, yasaklardan ve askerî vesayetten yana tavır koyarken, Sezen Aksu inadına, kendi iç "mahalle baskısı"na direnerek bu onurlu tavırları koydu...**

Ergenekon medyası tarafından yemediği hakaret kalmadı, kimi eski sanatçı tanıdıkları bile Aksu'ya dair terbiyesiz açıklamalar yapabildiler.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Her tür puştluk'

Rasim Ozan Kütahyalı 16.02.2011

Türkiye'nin bugüne kadar getirdiği mevcut rejimini o veciz söz çok güzel özetliyor... "Dünyada her devletin bir genelkurmayı vardır, Türkiye'de ise Genelkurmay'ın bir devleti var"...

İşte şimdilerde bu değişiyor. Türkiye bir "Genelkurmay devleti" olmaktan adım adım çıkarılıyor. Elbette bugüne kadar "devletin sahibi olmanın" imtiyazını taşımış Genelkurmay Karargâhı buna direnmeye çalışıyor. Karargâh ile beraber, Karargâh'ın gücünü arkasında hissederek bu ülkenin imtiyazlı ve egemen kesim olarak kendini gören laik kesim de bunun sıkıntısını yaşıyor... Laik çevrelerin yaşadığı travmanın özü bu aslında, "Biz Kemalist değiliz ama endişeliyiz" diyenlerin meşhur "endişe"lerinin kaynağı bu...

Siz bakmayın **"Biz de 12 Eylül'de, 12 Mart'ta çok çektik, biz de askerî vesayete karşıyız"** demelerine... "İç-iktidar kavgası" gereği dayak yeseler de İslami kesime karşı her zaman dayak yedikleri "baba"larının yanında saf tutmaya hazırdı bu kesim. Eğer askerî vesayete karşı kendilerine benzeyen bir "laik" hükümet direnseydi bu kesimin zihin konforu bozulmayacaktı ve "askerî vesayete karşı" özgürlükçü, demokrat, şık bir pozisyon takınacaklardı... Ama şimdi hep küçümsedikleri, şıklık icabı **"Ben de başörtüsü yasağına karşıyım"** dedikleri ama kişisel sohbetlerinde her aşağılamayı yaptıkları insanlar Türkiye'yi dönüştürüyor... O yüzden ne yapacaklarını bilemiyorlar. Adam gibi "Kemalist-ulusalcı" olamıyorlar, o pozisyon da pek "şık" gelmiyor onlara, Balyozcuların ve Ergenekoncuların yaptığı tüm namussuzlukları biliyorlar, "Onlar gibi" olmayı kendilerine yakıştıramıyorlar ama öte yandan steril duruşlarını bozmadan, kendileri gibi "laik" kesimden gelen birilerinin

“gerektiği zaman” İslami kesime karşı her namussuzluğu yapabilmesini istiyorlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

20 ay önce: Ergenekon ve ODA

Rasim Ozan Kütahyalı 19.02.2011

“2000’lerin ulusalcılık diye adlandırdığımız fenomeni TV vasıtasıyla belli stereotipleri bu toplumun beynine zerk etmeye çalıştı... Bugün ortaya çıkan lahikalardan, eylem planlarından, Ergenekon soruşturması bağlamında zanlılarla kimi yapımcıların konuşmalarından anlıyoruz ki, bu çaba, iddianamedeki ismiyle Ergenekon Terör Örgütü tarafından sistematik olarak kullanıldı ve daha da kullanılmak istendi... TV bağlamı dışında, bu propaganda çalışmalarının kitaplar ayağı da vardı. Belli kitaplar belli isimlere yazdırıldı...

...Sık sık değiştiğim *Kurtlar Vadisi*(2003-06) olgusu bu sürecin en ‘flaş’ örneği. Yoksa başka diziler ve filmler aracılığıyla da bu Ergenekon projesi yürütüldü o dönemde... Fakat diğerleri o kadar etkili olamadılar... ***Kurtlar Vadisi’nin 2003-06 arası bütün o ırkçı-faşizan konseptini yaratan Soner Yalçın, *Sağır Oda* adlı bir projeye bu ‘çaba’larına devam etti...*** Bosna savaşıyla ilgili hiç tutmayan ve çok az yayınlanan dizisini bile Türk ulusalcı-faşizmini yaygınlaştırmak amacıyla kullanmaya kalkabildi...

Bu yapımların hemen hepsinde, oluşturulmuş stereotipler vardı... *Vadi’nin* Soner Yalçın tarafından konsepti oluşturulan 2003-06 döneminde, karısının yatağına başka bir erkeği bizzat kendisi sokan, sonra kendi yolladığı bu erkekle karısının görüntülerini karısının servetine el koymak için koz olarak kullanan bir Yahudi karakter vardı Samuel Vanunu adında... Yere düşen bozuk paralarını bile ‘*Aman paracıklarimm*’ diye yerden toplayan, bir Yahudi olarak Türkleri sürekli kazıklayan, bununla da ‘*Türklerin kaderi böyle be canimm*’ diye övünen, Nesim Malki’yi simgeleyen Nedim İplikçi karakteri vardı...

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Libya

Rasim Ozan Kütahyalı 23.02.2011

Libya’yı 1969’dan beri yöneten diktatör Muammer Kaddafi kendi halkına bütün dünyanın gözleri önünde vahşi bir katliam uyguluyor ve “Süper güç” denen devletler de, güya dünyadaki adaletsizlikleri engellemek için kurulmuş olan uluslararası mekanizmalar da öylece bakıp “kaç kafa öldü” hesabı yapıyor. Bu tablo karşısında çok gecikmiş bir soruyu derhal tartışmaya başlamalıyız: Ulusal egemenlik hakkı nedir? Bir liderin kendi insanlarını katletmesi karşısında her ne gerekçe ile olursa olsun harekete geçemeyen bir uluslararası sistem hâlâ varlığını sürdürebilir mi?

Libya’da yaşananları iki cepheden tartışmalıyız. Birincisi isyancılar cephesi, ikincisi ise isyanı bastırmak

isteyenler cephesi. İsyancılar cephesinde Mısır ve Tunus'takinden çok farklı bir durum yok. **Yıllardır bir diktatör tarafından ezilen, susturulan, insan olma hakkı tanınmayan kitleler yanı başlarındaki özgürlük dalgasından etkilenerek başkaldırıyorlar.** Gerçi Libya kurumların bile olmadığı, insanların hiçbir politik hak tanınmayan, sistem yoksunu, devlet mi kabileler topluluğu mu olduğu bile tartışma konusu yapılan bir garip "diktatör toprağı". Ama yine de **Libyalıları sokaklara döken dürtü Mısır ve Tunus'takilerle aynı.** Bu dürtüyü Haşmet Babaoğlu dün *Sabah* gazetesindeki köşesinde harikulade bir şekilde tanımlamıştı: Üzerlerindeki deli gömleğinden kurtulmak, statüko baskısına hayır demek. Bunu ne İslami bir rejim kurma planlarıyla yapıyorlar ne de mevcut sistemi belli bir plan dâhilinde deviriyorlar. Babaoğlu'nun da belirttiğı gibi salt "haksızlığa isyan" var.

Ancak meselenin ikinci boyutuna gelince iş değişiyor. Zira **isyani bastıranlar cephesinden baktığımızda Libya'daki durumu asla Mısır ya da Tunus'la karıştırmamak gerekiyor.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kadınlar silahlansın mı

Rasim Ozan Kütahyalı 26.02.2011

Türkiye'de "kadın hakları meselesi"nde çok radikal ve net önlemlerin alınması gerektiğı bir dönemdeyiz. Artık bu işi geçiştirilir tarafı yok. Daha da ileri giderek söylüyorum: Kadınlara karşı sistemikleşmiş şiddetin, cinayetlerin, cinsel ya da psikolojik tecavüzlerin ve tüm diğer mağduriyetlere karşı demir yumrukla davranma zamanı gelmiştir... Bu konuda tüm yasalar olabilecek en ağır noktaya getirilmek zorundadır, hâkimler ve savcıların bu yasaları tavizsiz uygulaması noktasında Adalet Bakanlığı gerekeni yapmalıdır... İçişleri Bakanlığı "kadınlara karşı işlemiş suçlar" noktasında uzmanlaşmış ve gerektiğinde "istisnai sertlik" kullanabilen polisler istihdam etmek zorundadır (Ya da mevcut polislerden böyle özel timler oluşturulmak zorunluluğu vardır)... Eğer adalet sistemi ve polis teşkilatı kadınları bu pervasız şiddete, alçak cinayetlere, haysiyetsiz tecavüzlere karşı koruyamayacaksa, çok açık söylüyorum orada "ihkak-ı hak" doğar... Türkiye'de eşinden, babasından ya da ailesinden şiddet gören, sistematik olarak dayak yiyen, onuru kırılan, haysiyetine saldırılan kadınların sığınacağı liman YOK denecek kadar azdır... Kadın dayanışma örgütlerinin de maalesef bir caydırıcı işlevi yok. Sosyal ve ekonomik yaptırım gücü yok... Zulüm görmüş kadınlar bugünün Türkiye'sinde sahipsiz. İşte bu sahipsizliği gören, bilen, hisseden milyonlarca psikopat adam müsveddesi de bu durumdan hareketle –affedersiniz- her türlü pisliği, şerefsizliği yapabiliyor... Çünkü yapılan her türlü alçaklık, yapan adamların yanına kâr kalıyor bu ülkede...

Türk savcı ve hâkimlerinin sicili bu konuda berbat kere berbat... İster dindar ister laik kadınlar tarafından kurulmuş derneklerin rakamlarına bakın, birbirine zıt görüşten de olsa tüm kadınlar mevcut Türk adli işleyişinden çok ama çok şikâyetçi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erbakan'ın sağduyusu

28 Şubat darbesinin 14. yıldönümünden bir gün önce bu alçak darbenin zorbalıkla devirdiği Necmettin Erbakan'ı kaybettik... Erbakan'ın Türk siyasal ve toplumsal hayatına en büyük katkısı sistematik olara zulme uğramış dindar kitleleri her zaman silah ve şiddet bataklığından uzak tutmuş olmasıdır bence... Sürekli zulme uğrayan, defalarca kez legal siyasi partisi kapatılan, silaha yönelmesi için derin devlet tarafından yapılabilecek her türlü provokasyon yapılan bir hareketi ısrarla ve ısrarla legal ve demokratik sınırlar içinde tuttu Erbakan...

İslam coğrafyasında nerdeyse tüm İslamcı hareketler bir şekilde silaha bulaşmışken, Erbakan hareketi asla bu bataklık yola tenezzül etmedi... Erbakan, bir taraftan İslam dünyasındaki manevi, fikrî ve siyasi önderlerle sürekli temas içinde oldu, içe kapalı değil dışa açık bir anlayışa sahipti. "Milli Görüş" derken tek bir İslam milleti anlayışını ifade ediyordu, Türklük üzerinden tanımlanmış bir anlayışı yoktu. Nitekim siyaseten yasaklanmasına temel teşkil eden açıklaması da Bingöl'de yaptığı **"Sen eğer 'Ne mutlu Türk'üm diyene' dersen, benim Kürt kardeşim de 'Ne Mutlu Kürt'üm diyene' deme hakkı kazanır"** açıklamasıydı... Ama diğer yandan da kendi hareket mensuplarının dışarıdan ithal silahlı İslamcı hareketleri benimsemesinin önünde duvar gibi dikiliyordu...

Silahlı mücadele yoluna karşı çok net tavır alırken, diğer yandan da o "silahlı mücadele" yandaşı radikal unsurları da toptan dışlamadı Erbakan, o radikal unsurları da siyasal hareketinin içine almaya ve onları absorbe etmeye çalıştı. O sebeple onları da kapsamak için kimi zamanlar söylemini daha da radikalleştirdi. (Bu tür söylemler de kendisine karşı resmî ideoloji tarafından hep koz olarak kullanıldı ve partileri hep bu yüzden kapatıldı.)

Erbakan, eğer Ortadoğu'daki kimi silahlı hareketlerden etkilenmiş çoğu genç olan İslamcı kitleleri dışlasaydı, bu radikal unsurlar anadamar hareketten koparak, belli bir tabanı olan silahlı örgütler haline dönüşebilirdi... Aslında, askerî vesayetin istediği de hep buydu. **Askerî vesayet rejiminin yeraltı örgütlenmesi olan "derin devlet" İslamcı muhalefeti de silahlı yola itmek istedi hep. Aynı derin yapılanma önce sol muhalefeti sonra da Kürt muhalefeti de silahlı yola itmeyi başarmıştı. Ülkücü hareketi de kendi payandası olarak bizzat silahlandırmıştı...** 12 Eylül öncesi çoğu dindar ve yoksul ailelerden gelen ülkücü gençler, ne trajik ki kendilerini aşağılayan bir sistemin fedaileri olarak teşkilatlandırıldılar ve derin devletin silahlı sokak ayağını oluşturdular. Devrimci hareketlerin silahlanmasına da 12 Eylül öncesi özellikle kasten göz yumuldu, hatta kimi uydurma "sol" örgütleri yine bizzat generaller kurdu. Silahlı sol örgütlerin militan kadrosunu da genelde yoksul ve Alevi ailelerden gelen gençler oluşturuyordu. Aynı general zihniyeti 12 Eylül öncesinde de üç defa toplu Alevi kıyımlarını organize etti (ve ne trajik ki birçok Alevi yurttaşımız hâlâ kendilerini katlettiren zihniyetin yanında saf tutuyor)...

12 Eylül öncesi dönemde de Erbakan'ın liderliğindeki İslamcı hareket yapılan tüm derin devlet operasyonlarına rağmen asla silaha bulaşmadı, hatta bu kutuplaşmış ortamın içinde olmayı reddettiği için de oy kaybetti. **Metin Yüksel cinayeti gibi birçok provokasyona direnebilmek ve İslamcı gençleri silahtan uzak tutabilmek kolay bir iş değildir...**

1978'de PKK hareketi de belki kendiliğinden doğdu, fakat 80 sonrasında askerî vesayet rejimi tarafından dolaylı ya da dolaysız önü açıldı ve palazlanması sağlandı. PKK'nın silahlı şiddet eylemleri arttıkça askerî vesayet rejimi güçlendi. Askerî vesayet Kürt yurttaşlara zulmettikçe de PKK, Kürt halkında tabanını genişletiyordu... Ergenekon iddianamesinde yer alan çok net kanıtlarla da görüldüğü üzere askerî vesayetin generalleri ile PKK lider kadrosu birçok operasyonda ortak hareket ediyordu... Devlet zihniyeti, Kürt meselesini teröriste etmeyi ve bu yolla Türk kitleleri manipüle edebilmeyi bugüne kadar başardı... İslami muhalefet bağlamında da bunu istedi ama başaramadı. İşte bu başarısızlığın temel sebebi rahmetli Necmettin

Erbakan'dır... Askerî vesayet ancak Kürt coğrafyasında "İlim Kitabevi ve çevresi" üzerinde yaptığı operasyonlar aracılığıyla böyle bir silahlı örgütü dönemsel olarak kurdurtabildi, o hareket de lokal kaldı ve geniş dindar kitleler tarafından asla kabul görmedi... Erbakan hareketi tarafından da bu silahlı hareket "Hizbulşeytan" olarak nitelendirildi...

İdeolojik yapısı benimsensin ya da reddedilsin, sağduyu sahibi hiç kimse Erbakan'ın bu anlamda Türkiye'ye yaptığı büyük katkıyı gözardı edemez... **Rejim ne yaparsa yapsın, Erbakan Hoca rejimin istediği "silah tuzağı"na düşmedi, hareketini hep demokrasi dairesi içinde tuttu. Erbakan uğurlanırken de oraya gelen 28 Şubatçı generaller heyetine karşı tek bir yuhalama olmadı... Erbakan'ın destekçileri önderleri gibi nezaketten asla taviz vermediler. Aksi durumda da böyle olur muydu acaba, merak ediyorum.**

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zekeriya Öz'ün perspektifi

Rasim Ozan Kütahyalı 05.03.2011

Nedim Şener ve Ahmet Şık'ın da gözaltına alındığı son Ergenekon dalgası demokrat cepheyi ortadan yarıdı, dahası hemen herkesin kafası karıştı... Algı yönetimi açısından Ergenekon soruşturmasına bu derece zarar veren başka bir dalga hatırlamıyorum. Bu durumun bu soruşturmayı yürütenlerce düzeltilmesi şart. Hele bu muğlak durum sürerken Şık ve Şener tutuklanırsa, gerçek Ergenekon yapılanmasının tam istediği şey olur ve soruşturma arkasındaki geniş toplumsal destek zedelenir...

Soner Yalçın ve OdaTv soruşturması ile başlayan süreci tüm taraflarıyla ortaya koymak lazım... **Savcılık makamı, Şık ve Şener'e yönelik arama ve gözaltı kararını, Yalçın'ın evinden ve işyerinden çıkan Ulusal Medya 2010 isimli Ergenekon'un medya yapılanmasını reorganize eden Word dokümanına dayandırıyor...** O dokümana dayanarak Savcı Zekeriya Öz, Soner Yalçın'a 31 soru tane soru soruyor...

O dokümandan çıkan **Hanefi.doc** isimli dosyada Hanefi Avcı ve son yazdığı kitabıyla ilgili Soner Yalçın'ın notları bulunuyor... O notlarda:

"Hanefi'nin kitabı ne durumda, referandum öncesi yetiştirmeli. Nedim'i sıkıştırın hızlansın.." notuna karşılık Savcı Öz, "Notta belirtilen Nedim isimi şahıs kimdir? Nedim isimli şahsın Hanefi Avcı ile irtibatı nedir" sorularını Yalçın'a yöneltiyor ve Yalçın da bu şahsın "Nedim Şener" olduğunu orada söylüyor...

Bunun üzerine biliyorsunuz, Nedim Şener, Soner Yalçın'a iftira davası açtı, hayatında Yalçın'ı hiç görmediğini söyledi. O süreçte Şener beni hemen her gün arıyordu. Yalçın'ın kendine bir kumpas kurduğunu düşünüyordu. Son verdiği röportajda da **"Ergenekon'dan aklansa bile benden kurtulamayacak Soner Yalçın, yakasından düşmeyeceğim"** diyor Şener...

Şener'in Soner Yalçın'a öfkesinin ikinci bir boyutu da Yalçın'dan çıkan **Nedim.doc** isimli Word dosyasıyla alakalı... Çünkü Yalçın orada,

"Nedim'in Emniyet bağlantıları önemli, irtibatlarını devam ettirsin. Toygun'un gazete ile problemleri var, Nedim çözebilir mi? Hanefi ve ekibini çok iyi tanıyor. Nedim ile Hanefi'nin Dink konusundaki görüş ayrılıkları gündem yapılmamalı, üzerinde durulursa savunmamız ve etkisini artırmamız zor olabilir,

Nedim bu konuda duyarlı olmalı, çok fazla Hanefi'nin üzerine gidilmemeli, ana gündemden kopup Hanefi'yi tartışılır hale getirmiş oluruz” diye yazmış...

Soner Yalçın'dan çıkan Sabri Uzun ve Ahmet Şık'ın isminin geçtiği dokümanlar da şöyle...

“Sabri'nin kitap konusunda çekincesi var, ikna etmeye çalışalım, kitabı seçimden önce yetişmeli. Nedim, Ahmet Şık ile bu konuda görüşün. Kitaba çalışırken cesur olun. Çıkarma ve ekleme yapmaktan çekinmeyin... Nedim'i kutlarım, Ahmet'i çalıştırsın. Hanefi çıkacak ve size katılacak. Emin ve Sabri'ye moral verin. Sabri adıyla çıkması şart.”

Ayrıca yine Yalçın'da çıkan **000KITAP.doc** isimli 189 sayfadaki ibaret Word dosyasında **“İmamın Ordusu”** genel başlığı altında bir kitap taslağı bulunuyor... Ahmet Şık'ın avukatı, Şık'ın böyle bir kitap hazırlığında olduğunu ama bu kitap taslağının nasıl olup da Soner Yalçın'ın eline geçtiğini bilmediklerini söylüyor...

Bu **000KITAP.doc** belgesinin altında “SABRİ UZUN,HOŞDERE CADDESİ, REŞAT NURİ SOK. NO: 85/3 ÇANKAYA/ANKARA” şeklinde bir adres var... Aynı 189 sayfalık kitap taslağının son sayfalarında NOTLAR başlığı altında şunlar yazıyor...

“Buradan itibaren Emin Arslan olayı, ardından Mustafa Gülcü ve Celal Uzunkaya ile Faruk Ünsel anlatılacak. Ankara Emniyet Müdürü Orhan Özdemir ve Özel Kalem Müdürü Ömer Zeren'in ne olduğuna göre buraya dahil edebiliriz ya da ilgisi yoktur... En sonda da Hanefi Avcı'yı anlatıp cezaevine gönderdiğimiz sorularımıza ayrıntılı yanıtlar isteyeceğiz...”

Sonuç ne olacak

Soner Yalçın'dan çıkan bu belgeler üzerine savcılığın gözünde bu iki isim şüpheli hale geliyor... Bu soruşturmayı yürüten Emniyet birimleri ve savcılık Ergenekon'un amaçlarına uygun olarak medyayı yönlendirmek, dezenformasyon ve manipölasyon yapmak hedefi noktasında Yalçın'la bu iki gazetecinin işbirliği yaptığı kanaatine varmış gözüküyor...

Savcılığın perspektifi böyle... Peki, bu perspektif eldeki delillere bakılınca yeterli mi? İşte burada kıyamet kopuyor. Soner Yalçın ve OdaTv ile ilgili birçok delil sabit ve net, o konuda demokrat kamuoyunda görüş belli ama Şık ve Şener için bunların hepsi “gıyabında” sözler... Soner Yalçın, belli ki bir şeyler kurguluyor, bu iki gazeteci ise bu grupla hiçbir ilgileri olmadığını ısrarla söylüyor. Yalçın'dan ele geçirilen belgeler ışığında bu iki isim ifadeye çağrılabilirdi, dahası onların gözetiminde ev ve işyerleri de aranabilirdi, zaten bu iki isim de sanırım buna hazırды ama gözaltı niye? Hele “Ergenekon terör örgütü üyeliği” gibi bir isnat büsbütün abartılı... Soruşturma etrafındaki kimi çevrelerden gelen üçüncü iddia **“Devletin gizli belgelerini temin ve yaymak”...**

Yani daha açıkçası ima edilen şu: Bu ekip Kaşif Kozinoğlu aracılığıyla kimi kozmik MİT belgelerini edinmiş ve yabancı istihbarat birimlerine satmış!.. Bu durum derhal net biçimde ortaya konarsa işler değişir, ama konamazsa hiçbir vicdanlı insana bu gözaltıları anlatamazsınız, hele ki somut, net ve şeffaf kanıtlar ortaya konmadan Şık ve Şener tutuklanırsa dediğim gibi asrın davası asrın yarasını almış olur...

Hem savcılık makamı, hem ilgili Emniyet birimleri bu zor davaya kellelerini koydular, zor bir işe girdiler; Türkiye'nin tüm vicdanlı insanlarını da arkalarına aldılar. Fakat bu son gelinen durum hiç ama hiç iyi

gözüküyor... Artık bu dava şeffaf halde yürümeli, elde ne bulgu varsa paylaşılmalı. Eğer vahim bir hata yapılmışsa da derhal hatadan dönülmeli... Bu hayati dava kişisel ve grupsal çatışmalar uğruna heba edilemez... Buna en başta demokrat cephe izin vermez...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Deniz Baykal: Soner Yalçın'ın arkasında kim var, bilmek istiyorum

Rasim Ozan Kütahyalı 09.03.2011

Dünkü "Soner Yalçın'dan Baykal'a kadın tuzağı" yazımda Deniz Baykal'a yapılan kalles komployu yazmıştım. O yazıyı yazmadan Deniz Bey ile detaylı konuşmuş ve duyduklarımı inanmamıştım. Elbette Deniz Bey'e söz verdiğim içim resmen bir "terör faaliyeti" olan bu girişimin kimi detaylarını yazmadım... Dün Deniz Baykal bir basın açıklaması yaptı ve benim söylediklerimi resmen de doğruladı... O açıklama ardından da dün Deniz Bey ile yeniden görüştüm... –O görüşmeden *Taraf'a* özel notları birazdan aktaracağım- ama önce bu açıklamadan satırbaşları...

"24 Ocak 2011 günü *OdaTV*'de gazetecilik yaptığını söyleyen bir kişi Deniz Baykal'ın TBMM'deki sekreteryasını bir buçuk saatte iki kez, koruma görevlisini de bir kez olmak üzere toplam üç kez arayarak ısrarla görüşmek istemiştir. Görüşme gerekçesi olarak herhangi bir gazetecilik faaliyeti, röportaj talebi dile getirilmemiştir. Bazı fotoğrafların verileceği söylenmiştir.

Deniz Baykal bu kişi ile hiçbir şekilde daha önce karşılaşmamıştır, tanışmamıştır. Bu ziyaretten önce de bu kişi ile Deniz Baykal arasında hiçbir telefon görüşmesi yapılmamıştır.

Ziyaret Deniz Baykal'ın TBMM'deki odasında gerçekleşmiştir. Oda 22 metrekareliktir. Koridorun üzerinde panellerle oluşturulmuştur. Dokuz metrekarelik Özel Kalem odası ile iç içedir. Ses yalıtımı yoktur. Yüksek sesle yapılan konuşmalar Özel Kalem'den ve koridordan rahatlıkla işitilebilir. Ziyaretin gerçekleştiği sırada 10 civarında insan kapının önünde beklemektedir.

Ayrıca herhangi bir milletvekilinin Özel Kalem'den izin almadan kapıyı açarak içeri girmesi de mümkündür. Ziyaret 15 dakika sürmüştür. Herhangi bir fotoğraf getirilmemiştir.

Ziyaretçi hiçbir gerginlik yaşamadan gülen bir yüzle mutlu bir şekilde ayrılmıştır. 10'dan fazla insan bu durumun tanığıdır. Bu şartlar altında bir tacizin ya da tecavüzün gerçekleşmiş olabileceğine inanmak için, bir insanın kötü niyetli ya da geri zekâlı olması lazımdır.

Deniz Baykal'ın o gazeteci ile gerçekleştirdiği tek görüşme budur. Bu görüşmeden sonra da onu ne telefonla ne de elektronik ortamda aramıştır, mesajlamıştır. Bir daha da karşı karşıya gelmemiştir.

Buna karşılık o gazeteci, Deniz Baykal'ı ev telefonundan gözaltına alınıncaya kadar defalarca aramıştır. Bu telefon görüşmelerinde yapılan buluşma talepleri, gece gündüz evine çağırma girişimleri, Deniz Baykal'ı evinde ziyaret etme istekleri kararlılıkla reddedilmiştir.

Bir şantaj ve komplo projesinin yaşama geçirilmesine fırsat verilmemiştir."

Şu an Ergenekon terör örgütü kapsamında soruşturulan Soner Yalçın'ın görevlendirdiği bu kadın muhabir aracılığıyla Deniz Baykal'a yönelik bir şantaj ve komplo planladığı Deniz Baykal'ın bu resmî açıklamasıyla artık kesinleşti... Bu andan itibaren Türk medyası için büyük bir sınav başlamıştır... "Soner Yalçın,AKP muhalifi olduğu için içeri alındı, bu basın özgürlüğüne darbedir" diyen herkesi ahlak ve vicdana davet ediyorum... Sanıyorum yalnız ben değil, Deniz Baykal da tüm bu lafları eden gazetecileri insafa çağırıyor... Ortada gazetecilik değil bir terör faaliyeti var, bir illegal örgütün amaçları doğrultusunda planlanmış bir eylem var...

Peki, Deniz Baykal'ın resmen ifade ettiği üzere Soner Yalçın'ın görevlendirdiği bu kişi Baykal'a niçin bir komplo kurdu... Bunun sebebini Soner Yalçın'da ele geçirilen belgelerden anlıyoruz...

"Halk TV'yi devralırsak parasal sıkıntımız kalmaz. Kılıçdaroğlu da istekli, her türlü desteği alırız ama Baykal direniyor, Baykal engelini aşmalıyız. İkna için varan 2..." notunun bağlamı şimdi çok net anlaşılıyor... **Bu son yaşadıklarıyla, Soner Yalçın'dan çıkan belgeleri soruyorum Baykal'a...**

"Rasim, dikkat edersen ben açıklamamda net bir biçimde olayı aktardım, yüzde yüz doğru olan gerçekleri ifade ettim. O çıkan belgeleri çok önemsiyorum ve inceliyorum. Bu belgelerle bana yapılmak istenen şantaj ve komplo projesi arasındaki bağlantıyı kurmak ve analiz yapmak siz gazetecilerin görevi, ben o konuda şimdilik hiçbir şey söylemiyorum" dedi...

Bunun üzerine ben de şöyle sordum: **Soner Yalçın'ın görevlendirdiği bu kişinin size OdaTV adına gelmemiş gibi yaptığını biliyoruz, telefon kayıtlarında bu tür şeyler de var, böyle bir oyun da oynanmak istendi mi size?**

"Evet, o kişi *OdaTV* ve Soner Yalçın adını hiç zikretmeden, sanki bu kurumla alakası yokmuş gibi gelmeye çalıştı, oysa ben en baştan o kişinin nerede ve kim için çalıştığını, nereye haber yaptığını biliyordum."

Bu projenin arkasında kim var

Yani anlaşılıyor ki, komployu daha rahat kurabilmesi için "Soner Yalçın tarafından gönderilmemiş" pozuna girmiş, peki bunların arkasında kim var sizce Deniz Bey, diye soruyorum...

"İşte benim de en çok merak ettiğim şey budur. Bu kişiyi Soner Yalçın'ın gönderdiği, böyle bir komplo ve şantaj projesinin hayata geçirilmek istendiği kesin. Peki, bu projenin arkasında kim var? Kim yüreklendirdi ve görevlendirdi Soner Yalçın ve ekibini? Kim? Savcılığın bunun üzerine gitmesi gerektiğini söylüyorum..."

Bir de Soner Yalçın'ın görevlendirdiği bu kişi "Kemal Kılıçdaroğlu ile konuştum ve kayda aldım" diyor Eminağaoğlu'na, buna ne diyorsunuz?

"Bakın ben Kemal Bey'in böyle bir komployu yaptıracağına ya da bildiği halde bana söylemeyeceğine inanmıyorum, inanmak istemiyorum ama bu kişi böyle bir kayıttan bahsediyorsa ve polis bunu ele geçirdiyse bu kayıt ortaya çıkarılmalıdır, eğer bunun üstü örtülürse kamu vicdanı yaralanır. O sebeple bu kişinin 'Kayda aldım' dediği konuşmaların açıklanması gerekmektedir. Bu alçak şantaj ve komplo projesi nasıl tasarlandı ve arkasında kimler var, kimlerin emriyle *OdaTV* grubu bana bu komployu hazırladı, bilmek istiyorum..."

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yazı

Rasim Ozan Kütahyalı 12.03.2011

Yazarımız seyahatte olduğundan bugünkü yazısı gazetede yayımlanmamıştır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İbrahim Tatlıses ve altın yıl

Rasim Ozan Kütahyalı 16.03.2011

20 Mayıs 1998/Hürriyet Ünlü türkücü İbrahim Tatlıses, önceki gece Gayrettepe’de Mercedes otomobili ile giderken kimlikleri belirsiz üç kişinin pompalı tüfekli saldırısına uğradı. Tatlıses, saldırganların kaçtığı otomobili bir süre kovaladı, ancak yakalayamadı.

ATV’de yayınlanacak olan ‘İbo Show’ programının çekimleri için önceki gece Gayrettepe’deki MTV Stüdyoları’na giden Tatlıses, saat 01.30 sıralarında stüdyodan ayrıldı. 34 TP 849 plakalı CLK 230 model Mercedes otomobili kendisi kullanan İbrahim Tatlıses, Esentepe, Yıldızposta Caddesi’nde giderken, Dedeman Otelі’nin önüne geldiğinde karşı yönde park edilmiş beyaz renkli Şahin veya Doğan marka bir otomobilden pompalı tüfekte ateş açıldı. Otomobilin sol arka çamurluğuna isabet eden kurşun 5 santimetre çapında bir delik açarken, şans eseri Tatlıses’e kurşun isabet etmedi. Benzin deposunun 15-20 santim yakınına isabet eden kurşun, kaporta hızını kestiği için depoya ulaşamadı.

6 Ocak 2000/Milliyet/Ali Eyüboğlu Hasan Bora: “İbrahim Tatlıses beni ayağımdan vurdurttu. Maçımız 1 - 1 bitti. Şimdi uzatmaları oynuyoruz. Ama onu öldürüp, maçı ben kazanacağım” diye konuştu...

Peki, Tatlıses’le “Ona sevişmeyi bile ben öğrettim” diyebilecek kadar yakın olan Bora arasındaki “sıkı dostluk”, ne oldu da, zamanla sıcak savaşa ve “kan davası”na dönüştü.

Tatlıses’le Bora’nın 75’te kesişen yolları, 89’da ayrılır. Bora, “Onu Kilis pavyonlarından getirip, altın dişlerini değiştirip, star yaptım” dediği Tatlıses’ten, hizmetinin bedelini ister. Ancak, Bora’nın çıkarttığı fatura ile Tatlıses’in yaptığı ödeme arasında ciddi bir fark vardır.

Bora, eski sanatçısını köşeye sıkıştırmak için, Tatlıses’in kirvesi Şehmuz Ilgın’la ortak olur. Tatlıses de, boş durmaz, gardını alır. Şehmuz Ilgın’a bir kaset çıkarması beklenen Tatlıses, sürpriz yaparak, yayın haklarını Hüseyin Emre’ye devredip, müzik şirketini kapatır. Bir sürpriz daha yapıp, hemşehrisi Drej Ali (Ali Yasak) ile ortak bir şirket kurarak, İMÇ’ye dönüş yapar.

Bu olaydan kısa bir süre sonra Tatlıses, Maksim’de şarkı söylerken, silahlı saldırıya uğrar. Tatlıses, polise Hasan Bora ve Şehmuz Ilgın’ın adını verir. Tatlıses’e kurşun sıkanlar da, Drej Ali’nin adamı Mehmet Adem Seyhanlıoğlu tarafından vurulur. Hem de adliyede. Ardından Tatlıses’in Etiler’deki villası kundaklanır.

Bora ile Tatlıses’in çephe genişleterek sürdürdüğü savaşın, daha fazla kan dökülmeden bitmesi için araya, “hatırı sayılır kişiler” girer. Ancak, toplantıya katılmayan Bora, “Ben barışmadım, barışmam da” der.

Kesilen raconla sağlanan “ateşkeş”, 8 yıl sonra Şule Çatak yüzünden bozulur. 23 Ocak 1998’de Bora’nın müzik şirketini, Tatlıses’in oğlu ve kardeşinin de aralarında bulunduğu dört kişi silahla tarar. Bora’nın ofisine ziyarete gelen Hüseyin Uçmak’ın saldırıda yaralanması, olayı zamanla karmaşık bir hale sokar.

Bir hafta sonra bu kez, Bora'nın adamları, Tatlıses'in iki işyerine kurşun yağdırır.

19 Mayıs 1998'de de, Tatlıses'e, otomobiliyle seyir halindeyken pompalı tüfekle ateş açılır. Tatlıses, olaydan yara almadan kurtulur. Bora ise 5 Ocak 1999'da silahlı saldırıya uğrar. Bora'yı ölümden, giydiği çelik yelek kurtarır. Polis, Bora'yı vuranın, Abdullah Uçmak'ın adamı olduğunu belirler.

Tatlıses ile Bora'nın arasındaki action filmlerini aratmayacak savaşının öyküsü böyle. Senaryosu kanla yazılan bu filmin nasıl "son"lanacağı ise merak konusu.

29 Aralık 2004/Sabah/Balçışek Pamir'in Tatlıses söyleşisi

Mafya denen camiada çok sevdiğim adamlar var. Olağanüstü değer veriyorum onlara siz çıkıp yeraltı dünyası diye yazıyorsunuz. Yani yeraltı değil hepsi yerüstü. Aslında hepsinin gönlü ipek gibi, yumuşacık. Öyle tanıdığım insanlar var, öyle haksızlıklara uğruyorlar ki. Onların da kendilerine göre iş çevreleri var, iş kurmuşlar. Yani her şey adam öldürmekle, adam vurmakla olmuyor ki belli bir saatten sonra kendi kendine karar veriyorsun. Ben o kararların içindeyim, biliyorum. Herkes kendi işini kurmak istiyor...Mafya dediğiniz şey neyse ismine ne dersiniz deyin siz. Ben onlara "Adam" diyorum. Bir iş kurup, şekil yapmak istiyorlar ama etraf rahat bırakmıyor...

15 kasım 2010/Hürriyet/Tuna Kiremitçi'nin Tatlıses söyleşisi

-Bugüne kadar kendime bir şey demedim. "İmparator" sözü de başkalarına aittir. Ama 2011, İbrahim Tatlıses'in altın yılı olacak, bakın bunu iddia ediyorum. Aynen öyle. Plak satışı, konserler, İbo Show, milletvekilliği, hepsinde altın yılım olacak önümüzdeki yıl.

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şivan Perwer, Tatlıses ve Kürt aydınları

Rasim Ozan Kütahyalı 20.03.2011

Bundan yaklaşık bir buçuk sene evvelki bir yazımda Mehmet Metiner, Ümit Fırat ve Muhsin Kızılkaya gibi Kürt aydınlarını eleştirmiştim. Bunun üzerine üçü de bana kırılmıştı.Ümit Fırat'ın öfke dolu mesajı, hem Metiner'in hem Kızılkaya'nın hışımla bana telefon edişi hâlâ aklımda...

Ben o yazıda olaya Türk tarafından bakmış ve Kürt meselesinin Türkler tarafından algılanması sorununa değinerek mealen şunu demiştim: Türklerin büyük çoğunluğu hâlâ "Öcalan realitesi" olgusunun farkında değil. Zannediyorlar ki Kürtlerin çoğunluğu "Öcalan ve PKK'dan korktuğu için" sesini çıkarmıyor ve örgütü destekliyor gibi görünüyor. İtiraf edelim ki biz Türklerin büyük çoğunluğu, bu ülkenin Kürtlerinin büyük çoğunluğunun Öcalan'la arasındaki manevi bağı hâlâ bilmiyor, görmüyor, anlamıyor ya da anlamak istemiyor, inkar etmek istiyor... PKK çizgisindeki siyasi partilere asla oy vermemiş, PKK'nın iç infazlarında akrabalarını kaybetmiş Kürtler için dahi durum böyle... Oysa Kızılkaya, Fırat, Metiner, Burkay gibi farklı siyasi ekollerden gelen PKK-karşıtı demokrat Kürt aydınları Türklerin PKK'ya ilişkin kendini kandırma sürecinde, Türkler açısından "kendini kandırma bahanesi" olarak işlev görüyorlar... Söylemek istediğim buydu, hâlâ da bugün öyle düşünüyorum fakat hatalı olduğum konu şuydu ki, bu durumdan ötürü bu aydınların bir sorumluluğu olamaz. Çünkü bu isimlerin gıyabında yaşanan algılar bunlar... Bütün bu ismi geçen demokrat Kürt aydınları Öcalan ve PKK hareketini ağır eleştirmekle beraber Kürt halkı nezdindeki "Öcalan realitesi"ni de açıkça ifade eden isimler...

Bugün ise bu bahsi geçen aydınların doğrudan Öcalan tehdidi altında olduğunu görüyoruz... PKK'nın yayın organları "Böyle bir tehdit yok. Bunları rant toplamak için bu yazarlar uyduruyor" diyor, iki gün önce Kanaltürk'te yaptığımız Gündem Demokrasi programında 80 öncesinin İstanbul Dev-Genç Başkanı Celalettin Can da açıkça bunu söyleyince benim de şalterim attı...

18 Şubat avukat görüşmelerinde "Onlarla ilgili değerlendirmelerim olacak. Şivan Perwer, Mehmet Metiner, Orhan Miroğlu bunların isimlerini dahi ağzıma almak istemiyorum. Birileri bunlara 'sus' demelidir. Özellikle Muhsin Kızılkaya gibileri. Bu kişileri tamamıyla para ilişkileriyle kendilerine bağlamışlar" sözünü söyleyen bizzat Öcalan değil mi? Bu sözden sonra gerisinin ne önemi var... PKK'nın kimi alt örgütlerinin internet sitelerinde çıkan bu Kürt aydınlarını doğrudan tehdit eden ve hedef gösteren açıklamalara girmiyorum bile...

"Birileri bunlara 'sus' demelidir" ne demektir? Öcalan'ın bu sözünün "tehdit" anlamına gelmediğini söylemekle, Çetin Doğan'ın "Biz darbe planı yapmadık" demesinin arasında ne fark vardır? Dahası Öcalan'ın bu tehdidinden sonar Öcalan ya da KCK yürütme konseyi bütün şüpheleri bertaraf eden, ortamı rahatlatan bir açıklama yapabiliirdi. Niçin yapmadı?

Bu aydınlar açığa "Ya bize iltihak edin ya da susun" dendi. Bu hareketin içinden gelmiş, bu davada emeği çok olan Orhan Miroğlu'na karşı örgüt yayın organları OdaTV yöntemleriyle sistematik bir psikolojik savaşa girişti. Kürt diline ve edebiyatına bu kadar katkı yapmış Muhsin Kızılkaya "Kürt düşmanı" ilan edildi. Zamanında HADEP Genel Başkan Yardımcılığı yapmış Mehmet Metiner'e "Biz o adamı tanımıyoruz, basından biliriz" diyen Kandil yöneticileri oldu. Siz zamanında tanımadığınız adamı mı "Genel Başkan Yardımcısı" yaptınız, 1980'lerden itibaren Türkiye kamuoyunun yakından tanıdığı bir yazar "Tanımıyoruz" deyince hafızalardan silinmez. Tıpkı Öcalan'ın 18 Şubat'ta ifade ettiği açık tehditlerin "Yok öyle bir tehdit" dendiğinde ortadan kalkmayacağı gibi... Yaptığı darbe planlarının altındaki "ıslak imza"yı bile reddeden darbeci subaylarla ne kadar da paralel bir mantık, öyle değil mi? Trajik olan bir başka husus da seçimler yaklaştığı için PKK kanadından bir şeyler bekleyen kimi Türk solcularının bu açık rezaletlere sessiz kalması... Türkiye solu Kemalizmin Türk ve Kürt versiyonları arasında rehine olmaya mahkûm bir sol maalesef..

Öte yandan tüm Kürt okurlarıma sormak istediği bir soru var... Tatlıses'e yapılan alçak saldırı üzerine KCK bir bildiri yayınladı ve Tatlıses'e sahip çıktı. Şöyle deniyordu o bildiride:

"İbrahim Tatlıses Kürt halkının özgürlük davasına ve özgürlük hareketine hep saygılı davranmayı bilmiştir. Zarar vermemeye özen gösteren ve bir Kürtsever olan İbrahim Tatlıses, Kürt halkına katkılarından dolayı kendisine karşı davalar da açılmıştır."

Peki, Kürt kimliğinin, kültürünün ve müziğinin evrenselleşmesini sağlamış Şivan Perwer'e şöyle bir bildiriye bile KCK'nın reva görmemesi adalete ve vicdana uygun mudur Kürt dostlarım? Kürt halkının özgürlük davasına Perwer'in katkısı yok! Tatlıses'in çok!! Perwer'e bu konuda hiç dava da açılmadı, ülkeden sürülmedi, Kürt kimliğine sahip çıktığı için zulüm görmedi!! Perwer "Kürtsever" değil, Miroğlu hiç değil. İkisi de "Türk ajanı"... Zaten İsmail Beşikçi bir "Türk", Kızılkaya "Kürt düşmanı", Metiner "Hain"...

Ayıptır, günahdır... İktidar beklentisiyle örgüte yalakalık yapan Türk solcuları mı, yoksa risk alan, tehdit gören bu aydınlar mı daha onurlu tutum sergiliyor? Herkese soruyorum...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taraf ve eski medya

Bu gazete bir süredir WikiLeaks belgelerini satır satır yayımlıyor...Bu belgeleri sansürsüz yayınlayabilecek ülkemizdeki tek gazete de bu gazete.Dahası bir net bilgi/belge eline geçtiği zaman direkt yayınlayacak bir gazete bu... Öyle bir gazete olduğu için *Taraf* çok kısa zamanda bu ülkenin fenomen gazetesi oldu...

"Eski Türkiye'nin merkez medyası/Yeni Türkiye'nin kaybeden medyası" diye nitelenebilecek gazeteler, çıkar amaçlı örgütsel yapı gazeteleri olduğu için ellerine bilgi geldiğinde "yayımlamayı" değil "kullanmayı" düşündüler hep... Mevcut siyasi iktidara karşı, kimi iş çevreleri ve holdinglere karşı, kimi bürokratik ve adli mekanizmalara karşı...

Dün Ahmet Altan çok güzel yazdı... 2003-4 darbe girişimleri sırasında her şey açık, her şey ortada...Hilmi Özkök dışındaki tüm generaller kadrosunun darbe planları/girişimleri sürecinde işin içinde olduğunu, suç ortağı olduğunu herkes biliyor. Darbeci generaller açık açık her yerde konuşuyor. Yaptıkları darbe toplantı zabıtları elden ele dolaşıyor... Fakat tüm medya susuyor, böylesine hayati bir bilgiyi halktan saklıyorlar... Bir yanıla "asker korkusu"ndan susuyorlar diyebilirsiniz ama daha önemli bir yanı bu "reel durum"dan istifade ederek mevcut AK Parti iktidarından ekonomik rant koparma arzusu sebebiyle saklıyorlar... Elde edilen net bilginin yayınlanmayıp "saklanması"nda bu çıkar amaçlı şantaj mantığı var...

Bugünlerde her geçen gün daha fazla rezil olmanın ve kaybetmenin nevrozuyla davranan kimi "gazeteciler" ve elbette onların patronları "Bak bu darbecileri desteklemiyorum, senin yanındayım" diyerek bir yandan hükümetten rant devşirme derdindeydiler o zaman... Bir yandan da askere "Bak hükümetten yana değilim,öyle haberler yapıyorum ki, sizin istediğiniz zemin hazırlanıyor" diyerek militer gücün yaratacağı ranttan istifade etme derdindeydiler...

Bütün bir 2002-2008 dönemini böyle geçirdi bu gazeteler, dışarıda gözleri ABD ve İsrail'e baktı hep, içerideki gözleri ise TSK'nın ve hükümetin üzerindeydi... Bu kirli darbe oyununda sürekli slalom yaptılar, eyyamcılık zihniyetini bir doktrin haline getirdiler, Ertuğrul Özkök'ün tabiriyle tam anlamıyla "ip cambazı" gibi hareket etti Doğan, Karamehmet ve Ciner medya grupları... Bir yandan hükümetin hoşuna gidecek yazarları istihdam ettiler, öbür yanda askerle beraber darbe hazırlığı yapan elemanları... Sabah bir bakanla konuşup "Sayın Bakan manşetimizi gördünüz mü, sizi destekliyoruz" diyorlardı, öğlen bir paşayla konuşup "Yanınızdayız paşam, size inancımız tam" diyorlardı...

Hükümet, "Dünya müesses nizamı"yla arayı iyi tuttukça bu medya zihniyeti de tam olarak askerin yörüngesine girmek istemiyordu... "Müesses nizam"ın desteklemeyeceği bir darbe girişimi ellerinde patlardı çünkü, biliyorlardı... Kalpleri ve beyinleri bir an evvel "Müesses Nizam" ile AKP'nin bozulmasını ve yeni bir postmodern darbe koşullarının oluşmasını istiyordu. Ama olmuyordu bir türlü... Tayyip Erdoğan hükümeti her seferinde kartlarını doğru oynuyordu, karşılarında Refahyol gibi tam dişlerine uygun bir hükümet yoktu artık...

2008'le beraber Ergenekon soruşturmasının derinleşmesiyle birlikte bu eski medyanın kimyası tamamen bozuldu. O günden sonra sözlerinin bir itibarı da kalmamıştı, o yüzden söylemek istediklerini "Daha evvel AKP'ye yakın olmuş, 28 Şubat'a karşı çıkmış" diye değerlendirdikleri elemanlara yaptırtma stratejisine girdiler... Satın alınmaya müsait tipleri bulmakta zorlanmadılar. Zaten 2005'ten itibaren özellikle Ertuğrul Özkök'ün kafasında bu plan vardı, Özkök'ün bu stratejisinin bir benzerini başka medya grupları -özellikle NTV kanalı- da uyguladı, hala da uyguluyor... Özkök'ün kendisinin "28 Şubat'ta mazlumdunuz, ben de o darbeye karşı çıkmıştım ama şimdi siz de zalim oldunuz" diyebilme şansı yoktu. Çünkü Özkök o dönem doğrudan darbecilik yapmıştı, konjonktür tam değişirse bu yüzden yargılanacağını ve ceza alacağını biliyordu. O yüzden bu sözü söylerse anlamlı olabilecek tipleri bizzat organize eden ve yönlendiren de Özkök oldu... Ergenekon

soruşturmasıyla başlayan süreç bir şekilde sabote edilmeliydi ki, konjonktür tamamen dönmessin. O yüzden Özkök zihniyetinin satın aldığı tipler bu sahtekârca eyyamcı söylemlerin propagandasını yaptılar. Sonunda mevcut kredilerinden yediler, kendilerini tamamen tükettiler ve o tipler de onları satın alan güç gibi yok olup gidecekler...

Taraf’ın satır satır yayımladığı WikiLeaks belgeleri bu “eski medya”nın elinde olsa bu tükenmekte olan medya zihniyeti “Yaşasın, elimize bir sürü şantaj malzemesi geçti” diye sevinecekti muhtemelen... Yine “bilgi saklayarak” hesaplar yapacaklardı... Oysa bu gazete elindeki tüm belgeleri son satırına kadar yayımlayacak... Yaşadığı tüm zorluklara, baskılara ve bitmek bilmeyen parasızlıklara rağmen bu gazete sadece gazetecilik yapacak...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tebrik

Rasim Ozan Kütahyalı 27.03.2011

Yazarımız Rasim Ozan Kütahyalı gecikmiş balayı tatiline çıkmıştır. Bu nedenle bir hafta seyahatte olacaktır. Taraf gazetesi olarak Rasim ve Nagehan çiftine mutlu ve sağlıklı bir ömür diliyoruz.

</div>

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zekeriya Öz ve Ali Fuat Yılmaz

Rasim Ozan Kütahyalı 06.04.2011

Geçtiğimiz 9 gün boyunca Fas’taydım, yazı yazmadım. Oradayken ülkemde neler olup bittiğiyle de hiç ilgilenmedim, hiç gazete okumadım. Mağrib-i Aksa toprakları beni öyle etkiledi ki sadece ve sadece bu güzel Arap/Berberi ülkesinin akışına bıraktım kendimi... Mağrib coğrafyasının ürettiği kadim kültür ve medeniyet birikimi, hayatın tam göbeğine yerleşmiş, birbirine kenetlenmiş sanat ve maneviyat tasavvuru kalp gözü açık olan her insanı da etkiler diye düşünüyorum. Tüm okurlarıma Fas’a seyahat etmelerini tavsiye ederim. Fez, Marakeş, Tanca, Kazablanka şehirlerini ve Fas’ın güneyinde, Yukarı Atlaslar dağının etrafındaki vadilerle çevrelenmiş çöl coğrafyasını başka bir yazıda anlatmayı düşünüyorum çünkü ben buralarda yokken olmuş bir olayı es geçebilmem mümkün değil...

Tahmin ettiğiniz gibi, Ergenekon soruşturmasını yürüten savcıların en tanınmış olan Zekeriya Öz’ün görevden alınması olayını kastediyorum... Bundan kısa bir süre önce de Ergenekon soruşturmasının emniyet ayağı deyince ilk akla gelen isim olan Ali Fuat Yılmaz görevinden alınmıştı.

Hem Zekeriya Öz, hem de Ali Fuat Yılmaz hem de bu süreçte ismi çok anılmayan diğer kahramanlar 2007’den itibaren büyük, çok büyük, çok çok çok büyük bir işe giriştiler... Öz ve Yılmaz konumları dolayısıyla

da "işin başı" olarak görülen ve en çok saldırılan iki isimdi... Şu an ikisi de görevden el çektirildiler, pasifize edildiler...

Kitabın ortasından konuşarak söylersek bu soruşturmada "Ergenekon terör örgütü" yargılanmıyor... Bu soruşturmada doğrudan "Türk devlet sistemi" yargılanmaya çalışılıyor. Ya da bir diğer deyimle ETÖ'nün bizzat kendisi TDS... Bu savcılar, hakimler ve emniyetçiler o yüzden işin içinden çıkamaz hale geldiler... Türkiye'de mevcut devletin dışında bir "derin devlet" yok! Devletin bizzat kendisinin örgütlediği bir yeraltı teşkilatı var. Türkiye'de devlet demek TSK demektir. TSK demek Genelkurmay Karargahı demektir. Karargah ise sadece Karargah demek değildir. Karargah yargısı, Karargah medyası, Karargah polisi, Karargah diyaneti, Karargah "Kandil"leri, Karargah burjuvazisi hepsi bir yerinden bu sisteme bağlıdır. Hepsi aynı zihniyette değildir, aralarında ciddi menfaat farklılıkları vardır ama hepsi bir yönüyle bu denizin içindedir. Türkiye'nin mevcut devlet sistemi baştan sona kirlenmiş bir deniz gibi...Ortada koskocaman bir suç denizi var, kiptirli bir deniz bu. Kirlenmiş bir deniz değil zaten varlığını sıvı kir taneciklerinin birleşip çoğalmasına borçlu bir deniz bu...

Coğrafya dersinden öğrendimiz denizlerin kendisi bizatihi temizdir... O özü tertemiz denizleri dışarıdan müdahaleyle biz insanlar kirlitiriz. Denizler ise sirkülasyon mekanizmasıyla yine kendini temizlemeye çalışır, ısrarla özüne o ilk haline dönmeye çalışır. Diğer bir deyimle o uçsuz bucaksız denizler genetiğindeki ilk haline dönmek için çabalar. Eğer o denizi kirlitmezseniz, deniz kendi kendini temizler zaten... Bu bahsettiğimiz Ergenekon denizinin ise özü sıvı kir taneciklerinden oluşuyor. Siz ne kadar temizlerseniz temizleyin biraz bıraktığınız an yine özüne dönüyor...

İşte bu savcılar, emniyetçiler, hakimler koskoca, uçsuz bucaksız bir kir denizinin ortasına helikopterle bırakılmış temizlik görevlileri gibiydi... Ne yapsalar kir kendini yeniden üretmeye devam ediyordu, uğraşıyorlar uğraşıyorlar ama iş yine ve yeniden aynı noktaya geliyordu. En fazla su yüzeyinde bir temizlenme hafiften olmuş gibi gözüküyor ama tüm kir hücreleri denizin dibinde "uyuma" pozisyonuna geçiyordu...

Kısacası bu işi üstlenen tüm bu aktörler aslında imkansız bir görevi yürütmeye çalışıyordu... Üstelik içinden geldikleri kurumlar bu denizin bir parçasıydı, en çok saldırıları o kurumların içinden aldılar. Karargah yargısı ve Karargah polisi dimdik ayaktaıdı. Kimileri zihniyet, kimileri menfaat, kimileri şantaj ortaklığıyla mevcut kir denizinin emrinde bu bir avuç insanı devirmek için yükleniyordu... Bu saldırılar arttıkça bu isimlerin de kimyası bozuldu, içinden çıktıkları devlet sistemi kendilerine ne yapmak istediye misliyle, aynı kontr-Ergenekon stratejisiyle karşılık verme yoluna girdiler... Başka çareleri olmadığına inandılar...

Çok daha güçlü, çok daha derin, çok daha köklü olan sistem kuvvetleri her tür açık ve sofistike yöntemle bu soruşturmayı yürütenleri bitirmek için uğraştı. Kural tanımadı, ahlak tanımadı, her tür belaltı alçaklığı yaptı... Adam kiraladı, adam devşirdi, kitap yazdırdı, insanları fişledi, dinletti, tersten vuran internet siteleri kurdurdu, "Ergenekon-karşıtı" gibi gözüken ama özünde kirli denizi kurtarmak isteyen organizmalar yarattı... Sayısız ve sınırsız hücrelerden oluşmuş bir kir denizi vardı Zekeriya Öz'lerin, Ali Fuat Yılmaz'ların karşısında...

Herkes şunu anlamalı, bu iş polis ve yargı yoluyla bitmez... Bu işi çok net bir kararlılıkla ancak siyaset bitirebilir. Devrimsel nitelikte siyasi kararlar alınmasının vaktidir... Aksi halde bu deniz hepimizi yutacak...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Koç'lar gibi muhalif maaşallah

Bizim gazetede birkaç gün önce okudunuz... WikiLeaks belgelerine göre Koç Holding'in bir numarası Mustafa Koç, 9 Temmuz 2009'da ABD'nin o günkü Ankara Büyükelçisi James Jeffrey ile holdingin Nakkaştepe'deki malikânesinde bir öğle yemeğinde buluşmuş. Jeffrey, yemekte konuşulan konuları 'Koç yöneticileri Türkiye'nin ekonomisini değerlendiriyor' başlığıyla ABD Dışişleri'ne bir rapor şeklinde iletmiş. Jeffrey o raporunda şöyle diyor...

"Koç, bir koalisyon hükümeti kurulmasının - AKP-MHP ya da CHP-MHP - kendisini şaşırtmayacağını söyledi. Koalisyon en iyi sonuç olmayacak bile olsa, o bunun demokrasinin yararı için gerekli olacağına inanıyordu. Yorum: Mustafa Koç iktidardaki partinin sözünü sakınmayan bir muhalifidir ve AKP hakkında, birçok gözlemciden daha olumsuz olma eğilimindedir. AKP'nin siyasi geleceği konusundaki yorumları da bu bağlamda ele alınmalıdır."

Geçen yazımda bir "Karargâh burjuvazisi"nden bahsetmiştim. Elbette bu "Karargâh burjuvazisi"nin de bir merkez karargâhı var. Bazı zaman bu merkez karargâh, Ankara'daki merkez karargâha yön veriyor. Bazı zaman da tam tersi olabiliyor. **Ergenekon iddianamesinin 416 numaralı delil klasöründe geçen 10 sayfalık bir belgede bu merkezin neresi olduğu noktasında bulgular var. Bunlar doğru mu bilemem. İsteyen 416 numaralı delil klasörünü internetten bulup okuyabilir...**

Biz somut bildiklerimize dönelim, Koç ailesinin Tayyip Erdoğan ve AK Parti hükümetine olan tavrı bu işleri bilen herkesin malumu. Üstelik Koç'lar bu tavrı her zaman açıktan aldılar, bu da takdir edilesi bir tutum. Kimi karargâh burjuvaları gibi Başbakan'ı görünce yalakalık yapıp arkasından da sivil hükümeti devirmek için haltlar karıştıran yavşaklardan olmadılar... Tayyip Erdoğan daha yeni partiyi kurarken 5 Ağustos 2001'de Rahmi Koç şu açıklamaları yapmıştı...

"Tayyip Erdoğan yeni bir misyona soyunuyor. Bu iş para meselesi. Tayyip Erdoğan'da çok para var, 1 milyar dolar para biriktirmişler, nasıl biriktirdilerse. Dolayısıyla onun mali derdi olacağını zannetmiyorum. Tayyip Bey, kendini yenilediğini söylüyor, ben kendisini çok yenilediğine inanmıyorum. Bunlar bir misyon yürütüyorlar."

Bunlar bir misyon alarak yürürler ve ondan kolay kolay ne sağa, ne de sola sapacaklarını zannetmiyorum. Bugüne kadar kurulan partilere bakalım, Milli Nizam, Milli Selamet, Refah, Fazilet, şimdi de Saadet partisi. Saadet hariç bunların hepsi tökezledi, kapatıldı. Buradan bir mesaj alınması lazım. Türkiye'de bu yoldan gidilmiyor mesajını alamadılar şimdiye kadar. Hep aynı şeyde ısrar ediyorlar. Tayyip Bey'in de Erbakan ile ayrılığı oldu. Ortaya çıkan görüş ayrılığı 'ben ilericiyim, sen gericisin' değil, hedefe gitmede. Erdoğan kendine bir yol seçti, ilerleyecektir. 'Ben yenilikçiyim' diyor, ama zannetmiyorum. O hedefe başka bir yol seçerek belki daha yumuşak bir yol seçerek gitmeyi planlıyor..."

Fakat bakıyoruz şimdiki BaşKoç bu "açık sözlülük" çizgisinden uzaklaşmış. Bakın şimdi etekleri tutuşan BaşKoç, Başbakan'ın önünde eğilmekten boyun kasları zedelenen "saygılı bir arkadaş"ın kanalında neler diyor...

"En son görüştüğümde 2009 senesinde krizin tam odak noktasında hatırladığım kadarıyla bundan sonraki seçimlerde AKP'nin dışında nasıl bir oluşum olabilir veya olası senaryolarla ilgili yapılmış olan bir görüş alışverişi. 'Bir koalisyon olabilir mi, niye olmasın, Türkiye'de her şey olabilir' gibi yorumlarda bulunduğumu da hatırlıyorum. Ama bunu bugün bir gazete, 'adı üstünde Taraf' çıkıp kasıtlı bir şekilde böyle bir başlık atmasını ben çok çirkin buldum. Fakat çok şükür ekonomide değişiklikler olursa o her zaman birtakım değişikliklere neden olabilir siyasi olarak. Ama ülkenin ekonomisi iyi giderse -ki Türkiye bu imtihanı gayet iyi verdi- bu da en çok işin başındaki partiye yarar ki nitekim öyle oluyor. Bundan alnımızın aklıyla başımız dik bir şekilde hep birlikte çıktık ülke olarak. Bugünkü koşullarda AK Parti birinci parti olarak duruyor önümüzde. Seçimlerde de

büyük bir olasılıkla birinci parti olarak çıkacak.

Şimdi AK Parti'ye ve Başbakan'a böyle biat eden Mustafa Koç, çok yakın bir zaman önce, Biricik Sudan AK Parti'ye katıldığı zaman, Papermoon'da, herkesin ortasında Sudan'e "Ne o, sen de mi onlardan oldun, sen yakında başını da örtersin artık" dememiş miydi? Türk burjuvazisinin Koç'larına, belgeli bir gerçeği haber yapmış Taraf'a laf etmek yerine "dürüst ve açık" olmak yakışmaz mı? ABD Büyükelçisi sizin için "sözünü sakınmayan muhalif" diyor, bu dansözce bir tavırdan çok daha onurlu bence. Sırf AK Parti'ye destek verdiği için Biricik Sudan'e böyle "zekice muhalif" laflar edecek kadar "sözünü sakınmayan" adamsınız siz Mustafa Bey? Eyyam yapmak size yakışmaz...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vay Sırrı vayyy!!

Rasim Ozan Kütahyalı 13.04.2011

Adaylar açıklandı... Bu seçim AK Parti için çok rahat bir seçim olacak. Bu seçim,hükümet partisi hiç zorlanmadan %45'i geçecektir... %45'i geçen oy oranını AK Parti, kendi performansından ziyade rakiplerinin Ergenekoncu ve darbeci zihniyetle olmalarından ötürü alacaktır öncelikle... Çünkü hem CHP hem de MHP yine kendi ayaklarına sıkı bir saçmalıkla listeleri hazırlamışlar...

AK Parti listelerine spesifik olarak bakarsak bazı problemler sıralamak mümkün... Öncelikle niçin hiç başörtülü aday yok? Şu anki Anayasa Mahkemesi kompozisyonunun partiyi kapatma tehlikesi yok, böyle bir bahane olamaz,o halde niçin aday gösterilmedi? Niçin geri adım atıldı? Seçilebilir yerden en az 15 başörtülü aday gösterilmeliydi... AK Parti bu konuda büyük bir yanlış yaptı...

Yalnız bu konuda değil, gayrimüslim aday noktasında da AK Parti statükoyu kıramadı. Daha evvel yazmadım ama şimdi yazayım,değerli dostumuz Ermeni entelektüel Markar Esayan'ın ismi adaylık için son günlere kadar AK Parti kulislerinde konuşuluyordu, fakat nolduysa oldu, ne Markar gibi temsil kabiliyeti yüksek bir isim ne de başka bir gayrimüslim aday seçilebilir yerden gösterilmedi...

Öte yandan AK Parti üst yönetimi, Alevi kamuoyu tarafından önemsenen bir ismi Reha Çamuroğlu yerine aday göstermek istiyordu... Bunun için kıymetli psikiyatri profesörü ve Alevi dedesi Cengiz Güleç'e teklif götürüldü. Cengiz hoca bundan bir ay önce Mehmet-Canan Barlas'ın evlilik yıldönümü davetinde bu teklifi teyit etmişti ama tereddütlüydü. Murat Belge, ben, ve Cengiz Güleç yemek yiyip sohbet ederken özel olarak bizlere de fikrimizi sormuştu Cengiz hoca. Davette bulunan Etyen Mahçupyan, Can Paker, Nagehan Alçı, Mehmet ve Canan Barlas'a da danışmıştı. Ben hararetle desteklemiştim Güleç'in AKP'den politikaya atılmasını. Güleç'in çok yakın olduğu Ertuğrul Günay çok uyumlu ve yararlı bir dönem geçirmişti AK Parti'de... Fakat sanırım kendi mistik bilgelik gündeminden uzaklaşmak istemediği için bu teklifi kabul etmedi Cengiz hoca...

Kürt coğrafyasındaki adaylara bakınca da AK Parti'nin ne yapmak istediğini pek anlayamadım, elbette şu anda da kimi çok iyi adaylar var ama kimi çok kıymetli ve bölgede etkili isimlerini niye üstü çizildi, anlamış değilim... Düünden beri BDP'liler "Diyarbakır'da keşke 8 aday gösterseydik" diye espri yapıyorlarmış.

PKK hareketi tarihinde ilk defa kendi dışındaki Kürt hareketlerini de içeren bir listeye seçime gidiyor. Bu önemli bir atılım... Diyarbakır adaylarında ve başka kimi Kürt bölgelerinde bunu görmek mümkün. Öte yandan PKK'nın

İstanbul 2. bölgede desteklediği aday da bizim Sırrı Süreyya Önder oldu.

“Yerli, hakiki ve mert adamdır” diye her zaman överek andığım Sırrı’nın son 9 ay boyunca yaptığı slalomlar da böylece anlaşıldı... Sırrı Süreyya “yerli ve hakiki oluş”la bağdaşmayacak ilk populist hareketini 12 Eylül referandumunda yapmıştı...

Ben **“Bu referandumda Sırrı Süreyya EVET der”** dedim diye benle ilgili **“6 nolu devrimci gençlik bildirisi” gibi bir metin hazırlayıp “Ben boykotçuyum”** diye kamuoyuna sundu... Şaşırdım kaldım, sonra da **“Allah müstehakını versin Sırrı”** diye bir yazı yazdım. O zaman kimi Kürt yazar dostlar **“Sırrı,BDP’den aday olmak istiyor, aklı mebuslukta, o yüzden böyle şov yaptı”** dediler... Ben de onlara **“Benim tanıdığım Sırrı böyle eyyam yapmaz, dansözlük etmez, Sırrı net adamdır, kaypakça ve kariyerist bir mantıkla davranmaz. Yanılıyorsunuz...”** demiştim...

O dostlardan biri dün beni aradı **“Bak, Sırrı konusunda bizi terslemiştin, gördün mü şimdi”** dedi, sesimi çıkaramadım... Benim her yerde **“Yiğit ve mert adamdır”** dediğim Sırrı PKK’nın tehdit ettiği Kürt aydınlar konusunda da **“dut yemiş bülbul”** gibi olmuştu... PKK’nın tehditleri arttıkça en son-o da sadece yakın dostu olan Muhsin Kızılkaya için- son derece lafı dolandıran ve muhtemelen Muhsin’i de asla mutlu etmeyen, bir yazı kaleme aldı bizim Sırrı... O zaman gerçekten hayal kırıklığına uğramıştım Sırrı ile ilgili... Demek bunların hepsi İstanbul 2. bölge milletvekili adaylığı içinmiş..

“Örgütün desteklediği aday olmak için Abdullah Öcalan’a biat etmek gerekiyor, napsın, o da biat ediyor” dedi bir arkadaşım Sırrı’ya dair, daha da içim sızladı... Bizim tanıdığımız Sırrı **“Zalimlik nereden gelirse gelsin o zalimliğe karşı çıkacak”** yürekte bir insandır, o yüzden Hrant Dink’in anıldığı gün yaptığı konuşmayı herkes çok sevmişti... **“Zulüm karşısında ses çıkarmamak puştluktur”** diye Agos’ta bağırان o mert ve yiğit Sırrı’dır bizim tanıdığımız...

Şivan Perwer, Orhan Miroğlu, Mehmet Metiner tehdit edildiğinde “siyasi ikbal” beklentisiyle susan adama Sırrı’nın pek iyi bildiği Anadolu lugatında **“kaypak”** ve **“eyyamcı”** denir... Ben asla ve asla Sırrı’nın böyle biri olduğuna inanmıyorum, inanmak istemiyorum...

Sırrı, Devletin zulmüne de, PKK’nın zulmüne de aynı delikanlı tavrı koymak zorundadır. Aksi halde Sırrı’ya bu halk başka şeyler söyler...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Etyen Mahçupyan ve Ali Bayramoğlu

Rasim Ozan Kütahyalı 16.04.2011

Türkiye’nin genç demokratları için çok çok önemli iki isimdir Bayramoğlu ve Mahçupyan... Fransız entelektüel dünyasında Deleuze&Guattari ikilisi nasıl hep birlikte anılıyorsa Türk entelektüel hayatında da Mahçupyan&Bayramoğlu ikilisi hep birlikte anılmıştır bugüne kadar, bundan sonra da öyle anılacaktır...

Demokratlık diye tanımlayıp teorik bir boyutta ifadelendirdikleri paradigmaları ortaktır... Bu paradigmayı onlar gibi aynı tutarlılıkta savunan üçüncü kişi de yoktur. Erol Katırcıoğlu, Ferhat Kentel ve Kürşat Bumin de zaman zaman bu iki isimle birlikte anılmıştır, beraber işlere imza atmışlardır. Birbirilerini (özellikle Kentel ve Katırcıoğlu ile) entelektüel açıdan etkilemişler ve zenginleştirmişlerdir. Ama son tahlilde paradigma düzeyinde her zaman

birbirini tamamlayan ve ortak bir teorik zemini beraber oluşturan anadamar entelektüel ikili Mahçupyan&Bayramoğlu olmuştur...

Demokratlık adını verdikleri zihniyet yapısının teorik ve felsefi boyutuna dair genelde Mahçupyan yazmıştır... Aynı paradigmanın sosyolojik ve politolojik boyutunu ise genelde Bayramoğlu ifadelendirmiştir... Mahçupyan zaman zaman usta sosyolojik tesbitler yapar ama genelde tam isabet felsefi tahlilleriyle ön plana çıkar... Bayramoğlu da zaman zaman usta felsefi tahliller yapar ama genelde tam isabet sosyolojik tesbitleriyle ön plana çıkar... Ve dediğim gibi ikisini üst üste okuduğunuzda kafanızda berrak bir entelektüel yaklaşım ve sapasağlam bir ahlaki ve vicdani temel oluşur... Entelektüel kimlikleri bir yana ikisi de özünde ahlak ve vicdan adamıdır. Son 15 yıl boyunca Türkiye'nin tüm vicdan sınavlarından geçmiş iki nadide isimdir (çok az sayıda insan yanlarına eklenebilir)... Türk devlet sistemi tarafından ezilen her toplumsal kesimin hakkını hukukunu sonuna kadar yüreklice ama mesela benim gibi kendini kaptıran bir heyecan ve kontrolsüzlükle değil olgunca ve bilgece savunmuşlardır...

Ben ikisini de çok severim, ikisine de çok şey borçluyumdur. Demokratlık adını verdikleri paradigmaya büyük ölçüde bağlıyım ama bu kurdukları zihinsel çerçeve bağlamında liberalizmin entelektüel tarihine karşı ciddi haksızlık ettiklerini düşünürüm... Liberalizmin İskoç Aydınlanması'yla yani David Hume ve Adam Smith'le başlayan sonra modernizme karşı adım adım mesafe koyan ve Isaiah Berlin'in "value pluralism/ değer çoğulculuğu" doktriniyle olgunluk noktasına varan temel damarını en iyimser deyimle ihmal ettiklerini düşünürüm (özellikle bu meselelerle daha çok ilgilenen ve yazan Mahçupyan'ın)...

Fakat son tahlilde bunlar Türkiye için "fazla lüks" görülecek entelektüel detaylardır. Bir başka çok sevdiğim ve değer verdiğim entelektüel ikili Atilla Yayla&Mustafa Erdoğan'ın Mises ve Rothbard gibi liberalizmin entelektüel skalasında epey marj noktasında bulunan iki ismi sanki liberalizmin merkezini teşkil ediyorlarmış gibi takdim etmelerini eleştirmem gibi bir entelektüel detaydır bu... Bütün bu isimler benim ustalarımdır. Boğucu, dar ve dandik Türk entelektüel hayatında ufuk açmış isimlerdir... Benim ve onlarca genç özgürlükçü-demokratın zihinsel haritasını dönüştürmüşlerdir... Asli olan da budur...

Ergenekon soruşturması bağlamında Hanefi Avcı'nın tutuklanmasından beri yaşanan gelişmeler malumunuz... Bu son süreçte Etyen Mahçupyan ve Ali Bayramoğlu'nun arasında bir yaklaşım farkının oluştuğunu görüyorum. Özellikle iki ismin de yazdığı birer yazı denebilir ki özü itibarıyla birbirine yazılmış iki yazıydı... Kanaatime göre ikisi de birbirini kırmamak için isim vermemişti ama iki yazı da ağırdı, hatta isim verilmedikçe muhatap muğlaklaşacağı için ikisinin de lafları daha da "sert" hale gelmişti... İtiraf edeyim ikisini de çok seven ve ikisini de birbirinden ayıramayan bir insan olarak kaygılandım. Sanki bir restleşme eşiğine gelmiş gibilerdi... Bunun üstüne iki fikir ustamı da aradım, konuştuk, tıfıl tilmizleri olarak naçizane hislerimi ve kaygılarımı belirttim... Aralarında yaklaşım ve enformasyon farkları olabilirdi ama bu ikili sağlam bir diyaloga girerlerse muhakkak özsel noktada buluşurlardı. Dikkat ederseniz uzlaşırlar demiyorum buluşurlardı diyorum çünkü dediğim gibi birbirini tamamlayan bir paradigmanın iki yarısıdır Mahçupyan ve Bayramoğlu... Meşruiyet ve ahlak, adalet ve hukuk, demokratlık ve totaliterizmle **"kararlı,gerçekçi ve akıllı"** mücadele atbaşı gider ikisinde de...

Aslında bu yazıda ikisi arasındaki yaklaşım farkının asla uçurum seviyesinde olmadığını, hadisenin tamamen farklı yönlerine baktıkları için bu son zıt gibi görünen duruma geldiklerini göstermeye çalışacaktım. Fakat bu meselelere gelmeden yeri doldurdum... Ama aslında en temel ve değişmez olan şeyi yani asla unutulmaması gereken entelektüel temel ortaklığı noktasını ifade edebildim bu yazıda... Mahçupyan&Bayramoğlu iki müttefik değildir, ikisi de aynı özün iki farklı tezahürüdür... Antakya sürecinde yaşanacak birebir, her sözün söylenebildiği, sağlam ve esaslı bir entelektüel diyalogdan hepimize ve Ergenekon sürecine çok yararlı sonuçlar çıkacağından adım gibi eminim...

Mahçupyan, Bayramoğlu ve Ahmet Şık

Rasim Ozan Kütahyalı 20.04.2011

Geçen yazıda Etyen Mahçupyan ve Ali Bayramoğlu'nun Ergenekon sürecindeki son yaşananlara ilişkin yaklaşım farkından bahsettim. Bu farkın en billur halde gözüktüğü iki yazı Mahçupyan'ın 10 nisan tarihli **"Demokratlar planın parçası mı"** yazısıyla, Bayramoğlu'nun 15 nisan tarihli **"Ergenekon, Avcı ve Devrimci Karargâh"** başlıklı yazısıydı...

İnşa ettikleri ortak entelektüel zemin ve demokratlık paradigması anlamında ayrılamaz iki yazar olduklarını geçen yazımda izah ettiğim Mahçupyan&Bayramoğlu ikilisi, muhtemelen birbirlerinin yazdıklarından da alındılar ve rahatsız oldular. Oysa bana göre aynı olayın farklı yüzüne bakıyorlar ve yine –bu sefer farkında olmadan- birbirlerini tamamlıyorlardı...

Mahçupyan, o yazıda daha ziyade Şık ve Şener ile ilgili verilen solcu aydın tepkilerinin tutarsızlığına ve ilkesizliğine değiniyordu... Yalın olarak bakıldığında çok haklı olarak "Kitap toplamak rezalettir" deniyordu, fakat Ahmet Şık gibi Zekeriya Beyaz'ın yayımlanmamış kitap taslakları, notları, nüshaları toplandığı zaman hiç kimse böyle ses çıkarmamış ve yürümemişti. Aşırı-sağcı ilahiyatçı Beyaz'ın **"Hristiyan misyonerleri yerden yere vuran"** yayımlanmamış kitabına el konduğunda "sözde demokratlar" niye ses çıkarmıyordu? İlkesel olarak bakıldığında Ahmet Şık'ın **"Cemaat mensuplarını yerden yere vuran"** kitabının toplatılmasıyla bu aynı şeydi, rezaletse aynı rezaletti. Oysa bu "solcu" mantığa göre Zekeriya Beyaz faşist olduğu için suça bulaşma ihtimali olduğu zımnen kabul ediliyordu ama Şık **"pirüpak ve tertemiz bir devrimci"** idi... Mahçupyan işte buna dikkat çekiyordu ve bu pozisyonun apaçık ilkesiz olduğunu ifade ediyordu. Buradaki muhatap da hiçbir şekilde Bayramoğlu değildi, olamazdı. Mahçupyan'ın işaret ettiği ilkesiz ve sakat zihniyet olsa olsa Ruşen Çakır tipi adamlara denk geliyordu... Bu noktada da Bayramoğlu, Mahçupyan'a tamamen katılırdı...

Ali Bayramoğlu ise yazısında bazı isimlerin suçlanması için hukukun zorlandığına işaret ediyordu. Bayramoğlu'nun temel hassasiyeti **"Eski Türkiye'nin hukuk mantığıyla Ergenekon soruşturmasının yürütülmesi"**ne yönelikti. Bu eleştirisinde de Bayramoğlu sonuna kadar haklıydı. Mahçupyan'ın da buna bir itirazı yoktu. Mahçupyan çıktığı birçok tv programında da Ergenekon soruşturma sürecini yürütenlerin zaman zaman Ergenekon ağının uyguladığı psikolojik harekât taktiklerinin aynısını uyguladığını açıkça ifade ediyordu...

Hadiseye bu iki perspektiften bakınca iki tarafın da kendince haklı olduğunu ve birbirini tamamladığını görüyoruz. Fakat belki iki tarafın da eksik bıraktığı şeyler var... Bayramoğlu'nun işaret ettiği gibi, problemli iddianamelerle içeri alınan bu kişilere yapılan yanlıştır. Bu ısrarla vurgulanmalı, hukuk niyet okuyamaz, bu şekilde insanlar içeri A-LI-NA-MAZ, bu çok doğru... **Ama vicdanlarıyla yazan entelektüeller gördükleri ve sezdikleri alçakça niyetleri okuyup, deşifre etmek zorundadırlar...**

Devletin ağızıyla solculuk

Ahmet Şık'ın İmamın Ordusu adlı çalışmasını okuyan ve bu konulara vâkıf her vicdanlı insan şunu net

bir biçimde görür ki bu kitabın kimi kısımları net bir biçimde “devletin ağzıyla” yazılmıştır. Bu çalışmanın kimi bölümlerinde –tıpkı Hanefi Avcı’nın kitabında olduğu gibi- bir anda terminoloji değişmektedir... **Avcı’nın kitabının kimi bölümlerinde “sağcı polis şefi” Avcı yok oluyor, onun yerine “devrimci militan” bir tip kalemi devralıyordu. Şık’ın kitabının kimi bölümlerinde ise “devrimci-Marksist gazeteci” yok oluyor ve bir anda “sağcı polis şefi” kalemi devralıyor, tamamen “devlet” perspektifinden “cemaat”i irdeliyor...**

Sağcı polis Sabri Uzun’un yazdığı kimi bölümlerle, Ahmet Şık’ın sol-Kemalist savcı İlhan Cihaner kaynaklı bilgilerle yazdığı bir proje kitap yapısı mı var ortada? Ergenekon sürecini takip eden her vicdanlı ve bilgili kalemin soracağı sorulardır bunlar... Benim vicdanım Şık’ın çalışmasının bu şekilde kotarıldığını söylüyor. İsimler çok da önemli değil, burada kesin olan şey şu: **Şık ya “faşizan/sağcı” bir kafayla bazı şeyleri yazacak bir adam, dolayısıyla ruhunun bir yanı sağcı. Ya da sağcı/faşizan bir devlet kalemi Şık’ın yerine bu kitabın kimi bölümlerini kaleme aldı ve Şık da bu kepazeliği içine sindirebildi...**

Şık’ın bu faaliyetlerinin “terör örgütü üyeliği” kapsamına alınması ve Şık’ın tutuklanması evrensel hukuka aykırıdır; bu çok net söylenmeli ama Türkiye’de eğer gerçek bir özgürlükçü-sosyalist camia varsa, onlar da Şık’a bu yaptıklarının “devrimci haysiyeti”ne aykırı olduğunu açıkça haykırabilmelidir... Bu ikincisi yapılmıyorsa, birinci argümanı söylemenin ahlaken hiçbir anlam ve önemi yoktur...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demirören AVM, Eyüp Can ve Hüseyin Çelik

Rasim Ozan Kütahyalı 23.04.2011

Milliyet ve *Vatan* Demirören-Karacan grubuna satıldı. Hayırlı olsun... “Tesadüf”e bakın ki bu aralar da Aydın Doğan’ın küçük gazetesi *Radikal*, habire **“Beyoğlu Demirören AVM haberleri”** yapıyordu... Eyüp Can tarafından yönetilen bu “sol” gazete **“Beyoğlu Demirören AVM”nin yıkılması gerektiğine dair, Demirören grubunun Beyoğlu’nu mahvettiğine dair**” sistematik haberler yapıyordu...

Eski Türkiye’nin medya mantığını iyi bilenler düzenli biçimde yapılan, özünde **“Demirören grubunu ticari zarara uğratma amaçlı”** bu haberlerin Eyüp Can tarafından kimin emriyle ve niye yapıldığını merak ediyordu, acaba bu işin altından hangi çapanoğlu çıkacaktı?

Eski Türkiye medyasının elemanı olduğu günden beri, içine girdiği ortamın taktiklerini ve stratejilerini iyi benimsemişti Eyüp Can... Eyüp’ün bu haberleri “Beyoğlu ve çevre sevgisi” sebebiyle yapmadığını bütün akıl ve mantık sahipleri biliyordu, sonunda bu haberlerin hangi “satış süreci”ni istenildiği gibi halletme amaçlı yapıldığı anlaşıldı... Benim üzüldüğüm şey bu köhnemiş medya çarkında Eyüp’ün kendi “kişilik intiharı” oldu, daha evvel bir yazıyla değinmiştim Eyüp’ün kötü gidişatına, ama maalesef iş işten çoktan geçmişti... **Eyüp, ruhunu Ertuğrul Özkök’e teslim etti ve tam anlamıyla bir “ikinci devşirme” vakası haline geldi.** Kısa ve orta vadede Özkök’ün devşirme projesiyle kendine büyük yararlar sağladı, ama uzun vadede kendi hayatını bitirdi. Yakın zamanda birinci devşirmenin başına geleceklerin bir benzerinden kendini kurtarması zor gözüküyor... Maalesef Ertuğrul Özkök kendi düşüşüyle beraber İslami kesimin içinden çıkmış “beyaz olmak isteyen zenci” iki genç insanın da itibarını iki paralık etti...

İşte bu Özkök'e dair, dün Hüseyin Çelik, zehir zemberek ama aynı zamanda tam isabet açıklamalar yaptı... Başka söze gerek yok, sözü Başbakan'ın en yakın kurmaylarından Çelik'e bırakıyorum...

*“Tayyip muhtar bile olamaz’ manşetlerinin sahibi, öte taraftan bakın 411 milletvekili TBMM’de Anayasa değişikliğine (evet) oyu verdi. Özgürlükleri genişleten, üniversitelere alınmayan genç kızlarımızın gözyaşlarını dindirmeye yönelik yapılan bir anayasa değişikliği idi ve Ertuğrul Özkök’ün yönetimindeki Hürriyet gazetesi yüzde 75 halk çoğunluğuna dayalı olan bu 411 milletvekilinin iradesini gazetesinde şu şekilde manşet atıyordu: **411 el kaosa kalktı.***

Bu anlayış hükümet kurup hükümet deviriyordu. Bu anlayış bakan azlettirip, bakan tayin ettiriyordu. Cumhurbaşkanı’nın kim olması gerektiğine, kim olmaması gerektiğine bu zihniyet karar veriyordu. Ve iktidarlar üzerinde oluşturdıkları baskıyla milletin iradesi yerine kendi iradelerini koyuyorlardı ve bu şekilde ülkeyi idare etmeye çalışıyorlardı.

*Ayrıca üniversitelerdeki yasakçılığı sürdüren zihniyete karşı Tayyip Erdoğan’ın yapmış olduğu açıklamayı bakın şu başlıklarla veriyordu: **Hocalara gözdağı...** Bunu çoğaltabiliriz. Recep Tayyip Erdoğan’ın siyasetten yasaklanması, cezaevine atılması, bir daha siyaset yapamamasıyla ilgili olarak çok ciddi bir gayret vardı. Bu gayretin içinde Vural Savaşlar, Nuh Mete Yükseller, bunun bir yargı ayağı, bir medya ağı vardı. Hürriyet gazetesindeki bir haberi okuyorum.*

‘Soruyor: Erdoğan’ın belediye başkanlığı düşünüyor mu? Evet düşünüyor. Yeniden belediye başkanı olabilir mi? Hayır olamaz. Erdoğan milletvekili adayı olabilir mi? Hayır olamaz. Erdoğan parti genel başkanı olabilir mi? Hayır olamaz.’

Bakın bunlar hepsi milletin hafıza kayıtlarında yer alan ve hafız kayıtlarından silinmemiş olan manşetlerdi...

*...Bugün CHP saflarında. Aslında ben Sayın Ertuğrul Özkök’e şunu tavsiye ederdim. **Keşke kendisi de Oktay Ekşi ile birlikte Balyozcularla ve Ergenekoncularla birlikte o da CHP’den aday olsaydı da takım tamamlansaydı. Bu takım birbirine çok yakışan bir takımdı...***

Yıllar yılı bu ülkede halkın iradesini frenlemeye çalışan insanlar ‘İrtica geliyor’ dediler, ‘İrtica tehdidi var’ dediler. ‘Laiklik elden gidiyor’ dediler, ‘Atatürkçülük elden gidiyor’ dediler. Bunu bu dediğim merkez medya yapmadı, CHP ile birlikte yaptı, CHP zihniyetiyle. Tek parti özlemcisi olan, tek parti dönemi özlemcisi olan ara rejim özlemcisi zihniyetle birlikte bunu yaptı. ‘İrtica geliyor’, efendim ‘Şeriat geliyor’, ‘Cumhuriyet ortadan kalkıyor’, ‘Atatürkçülük efendim yara alıyor’ gibi maalesef manşetlerle ülkede kaos, gerginliği kabartmaya çalıştılar. Baktılar bu tutmuyor sonra bunun yerine ‘Sivil dikta vardır’ demeye başladılar.

Bir süre de ‘Sivil dikta var’ dediler. Baktılar bu da tutmuyor, sonra irtica yerine şimdi bir cemaat ürettirler, sabah akşam ne olsa ne bitse, milletin başına gökten taş düşse (bunu cemaat yaptı) demeye başladılar. İrtica tehdidi yerine kendi akıllarındaki ürettikleri senaryo içinde baş aktör olan irtica yerine, şimdi cemaati koymaya başladılar.

Bu zümre herkesi susturmaya, siyasetçiler üzerine baskı kurmaya alışmışlardı."

Evet, artık bu dönem bitiyor, bitmek zorunda... *Milliyet-Vatan* satışı da olumlu bir gelişme. Ama işin bir de Zafer Mutlu boyutu var. O boyut çarşambaya...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cunta emriyle manşet atanlar yargılanacak

Rasim Ozan Kütahyalı 29.04.2011

İki gün önce 27 nisanı... Bir darbe girişiminin yıldönümüydü. Dört yıl evvelki bu alçak girişim demokrasi güçleri tarafından geri püskürtülmüştü. 27 Nisan darbe girişimine doğru giderken ve ardından gelen süreçte birçok medya mensubu darbeyi teşvik ve tahrik etti, ya da var olan bu alçak girişimi destekledi. Bugün herkes bu başarısız girişime ve Yaşar Büyükanıt'a sallamayı iyi biliyor ama o dönem yazdıkları yazılar, attıkları manşetler ortadaydı... 27 Nisan dışındaki "başarılı" olmuş darbe operasyonlarında durum çok daha fenaydı. Tam da bu cunta&medya ilişkilerine dair zehir zemberek bir açıklamaya şahit olduk geçen hafta...

AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik, partisi adına kurumsal bir açıklamayla Ertuğrul Özkök örneğinden yola çıkarak bu konuda çok ağır bir açıklama yaptı. Özkök de Çelik'e "Artık haddimi bileceğim, sizden korkuyorum, aileme zarar verebilirsiniz" mealinde bir cevap verdi... Aslında burada mesele Özkök değil. Salih Tuna'nın doğru tesbitiyle Özkök "eski rejim"i, "eski Türkiye"nin numune teşkil eden örneği aslında. Özkök'ü ele aldığınızda sembolik olarak tüm o askerî vesayet rejimini ele alıyorsunuz aslında... Özkök'le bağlantılı herkes de aslında Özkök demek, tıpkı derin devletle bir şekilde bağlantılı olan herkesin aslında derin devleti ifade ettiği gibi...

İşte AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik'le bu "eski Türkiye"yi, illegal yapıların emriyle hareket edenlere hukukun dokunup dokunamayacağını ve daha birçok şeyi konuştuk...

» Hüseyin Bey, Ertuğrul Özkök'ün "Ara rejim çuvallıyor" yazısından hareketle zehir zemberek açıklamalar yaptınız... Mesela diyorsunuz ki "Yıllarca derin devletin payandası ve ara rejimlerin şakşakçılığını yapan, Türkiye'de ne yazık ki, bir merkez medyası vardı. Kendisine merkez medya diyen bazı medya kuruluşları, hükümetleri deviriyorlardı, bakan tayin ediyorlardı, cumhurbaşkanının kim olması gerektiğine karar veriyorlardı, ne olması gerektiğine ve ne olmaması gerektiğine bu insanlar karar veriyorlardı. Ve kendilerini bu konumda görüyorlardı.'... Şimdi bu konumda değiller mi? Bu medya gruplarının "derin devletin payandalığı"nı yaptığını söylüyorsunuz, bu evrensel hukuka göre suçtur. Bu konuda adalet mekanizması devreye girmeyecek mi?

Valla önce genel fotoğrafa bir bakmak lazım, bugüne kadarki Türkiye ne yazık ki demokratik bir cumhuriyetten çok bürokratik bir cumhuriyet görünümü arz ediyordu. Bu konudaki eksiklik ve arızalar hâlâ tam anlamıyla giderilebilmiş değil. Bürokratik cumhuriyetlerde halkın iradesi varmış gibi görünür. Tek partili dönemde de seçimler, TBMM yine vardı. Ne var ki esas irade sivil ve askerî bürokrasiye ait idi. Sivil bürokrasi ayağında yargı da var. Bu ülkenin geleneksel yargısını şekillendiren ruh Mahmut Esat Bozkurt'un jakoben ruhudur.

Hukukun üstünlüğü kavramını esas olarak yargılama yapan gerçek hukukçularımızı, hâkim ve savcılarımızı elbette tenzih ederim. Ben özellikle yüksek yargıdaki hâkim bir zihniyetten söz ediyorum.

Güç paylaşımında sivil ve askerî bürokrasi, her zaman yargıyı da ve medyayı da yanında bulmuştur. Statükonun korunmasında güçbirliği yapan unsurlar, nimet paylaşımında ve birbirlerini kollamada da hep müttefik olmuşlardır. Karşılarındaki kitle ise hep **“aklı ermez”** kabul ettikleri geniş halk kitleleri ve onların temsilcisi olan siyasi irade olmuştur.

Yargı demokratikleştikçe ve gerçekten “Türk milleti adına” karar verir hale geldikçe birilerinin militan yargı üzerinden yaptıklarını meşrulaştırması mümkün olmayacaktır. İşte o zaman Türkiye, “bürokratik cumhuriyetten”, “demokratik cumhuriyete” terfi edecektir. Bugün bu geçişin sancısı yaşanıyor. **Elbette gerçek demokratik bir cumhuriyette yasadışı cunta güçlerince yönetilen, yönlendirilen ve yasadışı güçlerin emriyle manşet atan, yazı yazan ve yazdıranlar da yargılanacaktır. Bunlar er geç olacaktır, bu evrensel hukukun da bir gereğidir...**

» **Yine bir başka önemli sözünüz şöyle; “28 Şubat post-modern darbesinden önce adeta ara rejim tahrikçiliği yapan, derin devlet ile işbirliği yaparak halkı, milleti, milletin iradesini yönlendirmeye, yönetmeye kalkışan bazı medya kuruluşlarının hangileri olduğunu kamuoyu ve sizler çok iyi biliyorsunuz”... “Derin devlet ile işbirliği yapmak” çok ağır ifadeler hocam, yani bir illegal yapının emir, telkin ve talimatlarıyla hareket eden, manşet atan, haber yaptıran ve yazı yazan/yazdıran bir medya yapısı mı vardı ortada?**

Böyle bir yapının yok olduğunu kim söyleyebilir? Bu medyadaki herkesin de malumu bir olay. 1960 darbesi ve sonrasında, 12 Eylül darbesi sonrasında ve 28 Şubat post-modern darbesi öncesi ve sonrasında medya organlarının tavrı aslında ciddi bir doktora tez konusu olur.

Bu derin işbirliği içinde ne yazık ki o zaman “mahşerin beş atlısı” olarak nitelendirilen bazı sendikalar ve STK’lar da vardı.

Hiç bir darbe medya desteği olmadan hedefe varamaz. Eğer 1960’dan bu yana geçen süre içinde bir düzine darbe veya darbe teşebbüsü varsa buna teşne olan bir medya gücünün var olması, teşvik edici bir unsur olmuştur.

Burada tek sıkıntı esasen medya da değildir. CHP’nin geleneksel duruşu da ve bazı sağ iktidarların medeni cesarettin yoksun tavrı, cuntacıların iştahını arttırıcı unsurlar olmuştur. Ama dediğim gibi derin suç çeteleriyle işbirliği içine giren, bu yasadışı yapıdan aldığı talimatla iş yapanların yargılanması evrensel hukuk kurallarının da bir gereğidir...

“Söylediklerim ispatlı. Zaten ne yaptıklarını biliyorlar”

» **Gelelim Özkök’e... Özkök konusunda da lafınızı hiç sakınmadınız. Üstelik bu açıklamayı kişisel olarak değil Türkiye’yi yönetmekte olan AK Parti kurumsal kimliği adına yaptığınızı biliyoruz. Diyorsunuz ki “28 Şubat’tan önce cuntacıların verdiği talimatlarla manşet atan, gazetecilerin andıçlarla fişlendiği, gazetecilerin andıçlarla baskı altına alındığı, gazetecilerin andıçlarla işlerine son verildiği bir dönemde Ertuğrul Özkök ve benzeri bazı gazeteciler, bu cuntacıların gözdesi olan insanlar konumundaydı”... Böyle miydi gerçekten?**

Valla, ben dediklerimi o günlerde atılan manşetlerle ispatlıyorum. Nitekim bununla ilgili karşı taraftan ciddi bir itiraz gelmemesi de haklılığımın ispatıdır. Kendilerinin neler neler yaptığını bu arkadaşlar çok çok iyi biliyorlar...

» **Özkök size şöyle cevap verdi; “Sayın Çelik, attığımız manşetler ve yazdığım yazılardan dolayı hakkımızda dava açılacağını ima etti. Merak ediyorum bu sözler ne anlama geliyor?”... Ne diyorsunuz bu cevaba?**

Ben savcı değilim ve kendimi bu ülkenin hukuk adamlarının yerine koymam. Ama demokrasimizin standartları yükseldikçe bu ülkedeki her türlü antidemokratik yapılanma ve eylem elbette sorgulanacaktır. Yasadışı cunta yapılanmalarının emriyle, talimatıyla ya da yönlendirmesiyle hareket edenler de elbette yargılanacaktır... 12 Eylül 2010’daki referandum, 12 Eylülcülerin yargılanmasını engelleyen zırhı ortadan kaldırmıştır. Kimse günün birinde 12 Eylülcülerin yargılanacağını belki aklından bile geçirmiyordu. Ama hak er veya geç tecelli ediyor.

28 Şubatçılar ve onlara payandalık yapanların da yargılanmasını arzulamak elbette bir temennidir. Bağımsız yargıya talimat vermek bir parti yetkilisi olarak benim hakkım da, haddim de değildir. Esasen icra organı üyelerinin de böyle bir yetkisi yoktur.

Kaldı ki bu temennide bulunan ilk ve son kişi de ben değilim. Ma’şeri vicdan bunu istiyor. Ama siz sabretseniz de zaman sabretmez ve hükmünü icra eder.

Devamı yarına....

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çelik: ‘Milliyet’-‘Vatan’ satışı demokrasi adına kazanç

Rasim Ozan Kütahyalı 30.04.2011

AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik’le Türk medyasını eksen alan söyleşimize kaldığımız yerden devam ediyoruz...

» **Özkök, bir de sizden korktuğunu söylüyor... O yazıdan ben “AK parti bir diktatörlük her an bizi ezebilir, Doğan Holding’e büyük vergi cezaları yazdılar, sivil dikta var, korkuyoruz” anlamı çıkarıyorum... Doğru mu bunlar? Ailesi adına da korkmuş, böyle sözler mafyalara söylenir... Siz mafya mısınız?**

Birileri sizin iktidarınızı, partinizi ara rejim kurmakla itham edecek; siz “**söyleyene bak**” anlamına gelecek haklı bir tepki göstereceksiniz, sonra o kişi korktuğundan söz edecek. Burada yorumu kamuoyuna bırakıyorum. Adı geçen yazarın o yazıyı yazdığının ertesi günü benim Başbakanım, Doğan grubunun Gümüşhane’deki tesislerinin açılışını yaptı. Hukukta suçların kişiselliği temel prensiptir. Medyanın bizi eleştirme hakkı var da bizim kendimizi savunma veya onları eleştirme hakkımız yok mu? Bu nasıl bir zihniyettir. İnsanlara acımasızca saldırıp ondan sonra masum ve mağdur pozlarına girmek hiç hoş değil.

» Bir yerde **“Bu zihniyeti ayaklar altına almalıyız”** diyorsunuz, Özkök de kendisini ayaklar altına alıp ezeceğinizi düşünmüş... Özkök’le konuştum, **“Hüseyin Bey kaç numara ayakkabı giyiyormuş, hiç olmazsa altında ezileceğimiz botları bilelim”** diye sormamı rica etti...

(Gülüyor) Bizim kaba kuvvetle, şiddetle ya da insanları şiddete tahrik etmekle işimiz olmaz. Medeni insanlar tezlerini veya antitezlerini kelimelerle ortaya koyarlar.

“Her türlü ayrımcılık, her türlü ırkçılık, şiddet ve terör ayaklarımızın altındadır” derken ne kastediliyorsa benim orada kullandığım ifade de aynı anlama gelir. Darbeciliği, ara rejim özlemciliğini, darbe şakşakçılığını, darbecilerle işbirliği yapmayı ve millet iradesini hiçe saymayı elbette ayaklarımızın altına almalıyız. Ben zihniyet sorgulaması yapıyorum. Ertuğrul Özkök meseleyi çarpıtıyor. Bütün hayatım boyunca her türlü kaba kuvvet ve şiddetin karşısında oldum...

Hrant Dink ve Ahmet Kaya

» **Kimi medya kurumlarının sistematik yayınlarının azmettirmesinin de yardımıyla geçmişte iki onurlu insan, Hrant Dink ve Ahmet Kaya hayatını kaybetmişti. Kaya Kürt kimliğinden ötürü, Dink de Ermeni kimliğinden ötürü *Hürriyet* ve daha birçok medya organı tarafından adeta manen linç edilmişti. Bu iki değerli isme reva görülen bu süreci izleyebilmiş miydiniz? O süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?**

İki insanımız için de çok acı bir süreçti gerçekten. Tüm Türkiye için acı bir süreçti... Biz her türlü linç faaliyetini ve niyetini kınıyoruz. İnsanların dini, dili, etnik kökeni ve düşüncesi ne olursa olsun onları kendi ülkelerinde yaşayamayacakları hale getirmek demokratik olmadığı gibi insani de değil.

» **Ahmet Kaya’nın gurbette ölmesinde, Hrant Dink’in kendi vatanında bir vatandaşı tarafından katledilmesinde tek değil, birçok günahkâr var. Dediğiniz gibi kimi gazete ve televizyonların yaptıkları yayınların, dolayısıyla kimi genel yayın yönetmenlerinin de bu süreçte önemli payı var...**

“Adı ne olursa olsun, darbecilerle işbirliği yapan yargılanır”

» **Öte yandan, illegal cuntacıların emir ve talimatıyla hareket edenler sadece adı geçen şahıslar değil, mesela 28 Şubat’ın *Sabah* gazetesi ve o gazeteyi yöneten isimler de var süreçte. Dinç Bilgin herşeyi açıkça itiraf etti... Ayrıca cuntacılarla işbirliği bağlamında yapılan yolsuzluklar, banka boşaltmaları var...**

Hukuk, şahıslara göre şekillenmez. Bizim şahıslarla işimiz yok. Kim yasadışı güçlerle iş yaptıysa adı ne olursa olsun yargılanır. Biz kimsenin yaptığının yanına kâr kalmaması gerektiğini söylüyoruz. Bunun Ahmet veya Mehmet olması fark etmez.

» **Açıklamanızda bir de *“Başlatılan sivil dikta tartışmaları”* diyorsunuz, adeta bu tartışmaların belli illegal derin güçlerin talimatıyla başlatıldığını iddia ediyorsunuz... Bazı yazarların başlattığı sivil dikta tartışmalarına ne diyorsunuz?**

Hangi yasadışı gücün talimatıyla, neyin ne amaçla yapıldığına yargı süreci karar verecektir. Tüm antidemokratik tutum ve davranışlara, her türlü mafya, çete ve cuntalara karşı milletin hukukunu müdafaa eden AK Parti'yi **"sivil dikta"** suçlamasına muhatap kılmak çok çok büyük bir haksızlıktır.

Demokrat Parti'den beri seçimle, demokratik yollarla yenemedikleri iktidarları CHP-darbeciler bloku ve onların paralelinde yahut onlar tarafından "yararlanılarak" kalemşorluk yapanlar hep bu ve benzer ithamla suçlamışlardır. Halkımız bu filmi daha önce çok gördüğü için, kötü adamın kim olduğunu çok iyi biliyor...

» **Sizin bahsettiğiniz derin yapı, özellikle son beş yıl içinde adam devşirme metodunu benimsedi... Söylemek istediği bir şeyi –daha meşru gözükmesi için- devşirdiği adamlara söyletiyor... Onlar da "28 Şubatta mazlumdular, şimdi zalim oldular" söylemini sürekli tekrarlıyorlar. Bu isimler de İslami kesimden geliyor... Bu devşirme sistemiyle ilgili ne düşünüyorsunuz?**

Devşirerek adam kullanma yöntemi birçok yasadışı güç tarafından kullanılabilen işlevsel bir yöntem. Ben kimin kimi devşirdiğini bilemem. Senin o konuda yazdıklarını dikkatle okuyorum, o ayrı... Bizim inancımız zalim olmayı da mazlum olmayı da reddeder. Bu bizim için de başkaları için de geçerlidir. Galipken zalim olmamak, mağlupken mazlum olmamak esasen en büyük meziyettir.

» **Milliyet-Vatan satışı gerçekleşti, bu satışla ilgili ne düşünüyorsunuz? Hükümetin bu satışta bir rolü var mı?**

Herkes kendisine ait olan menkul veya gayrimenkul değerleri satma, talipliler de alma hakkına sahiptir. Bunun hükümetle bir ilgisi olmaz. Ancak medyada çok seslilik demokrasi adına bu satış kazançtır ve olumludur.

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

–

Rasim Ozan Kütahyalı 04.05.2011

Yazarımızın bugünkü yazısını teknik bir nedenle gazetede yayımlanmamıştır.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sırrı Süreyya, tehditler ve vicdan

Rasim Ozan Kütahyalı 07.05.2011

Sırrı Süreyya Önder, THKO'nun televizyon kanalına çıkıp bana sallamış, dört bir yandan mail atmışlar – videosunu izledim... Sallasın da meseleyi çarpıtmasın, ben kendisiyle ilgili "siyasi ikbal" derken ekonomik bir yararı, kıytırık bir konu olan milletvekili maaşını falan kastetmedim, bizim Sırrı şimdiden iyi politikacı oldu, top dolandırmayı eyyam yapmayı iyi biliyor... Ben o "Vay Sırrı Vay" yazısında şunları sordum Sırrı kardeşime...

Neden Kürt hareketine 30 yıldır emek vermiş bir aydın olan Orhan Miroğlu alçakça tehdit edildiğinde, **“Miroğlu mortoğlu olacak”** dendiğinde, Öcalan **“Miroğlu’nu birileri susturmalı”** diye tehditler yağdırdığında hiç sesini çıkarmadın? Barış Girişimi adlı onurlu oluşum Kürt aydınlarına yönelik bu PKK tehditlerini kınayan bir bildiri yayınladı, niye sana bu bildiriye sundukları halde imza vermedin? **Kürt aydınlarının ölümle tehdit edilmesine ses çıkarmamak, tehdit edilen insanların yanında durmamak, tehdit edenlerin safında durmak insanlığa ve mertliğe sığar mı?** Aynı şekilde Rojin defalarca tehdit edildiğinde, hiçbir mekânda şarkı söyleyemez hale getirilmek istendiğinde de sustun, ses çıkarmadın. Kürt halkının ulusal sembollerinden Şivan Perwer tehdit edildiğinde, PKK tarafından hain ilan edildiğinde de yine sesini çıkarmadın. Perwer’in o haykırışlarını da mı görmedin, okumadın? Niye Perwer’i tehdit edenlerin yanında durdun? Niye benim seni ilk tanıdığımda gördüğüm (ya da gördüğümü zannettiğim) mert ve yürekli adam tavrını göster(e)medin? Mert ve yürekli adam her ama her koşulda ölümle tehdit edilen o aydınların, sanatçıların yanında yer almaz mı? Benim tanıdığım Sırrı **“Orhan Miroğlu’nu, Şivan Perwer’i ölümle tehdit etmek alçaklıktır. Bunu yapanları lanetliyorum”** derdi, insanlık gereği böyle söylemek zorunda hissedirdi kendini...

Oysa gördük ki beklediği “BDP mebus adaylığı” için bu konularda Sırrı susmuş, pısmış, eyyam yapmış... Bu dediklerim yanlış mı Sırrı? **Baskın Oran gibi sonuna kadar özgürlükçü, demokrat, özü sözü bir ve yürekli duruşunu koruyup, sonra da bu bloktan bağımsız aday olsaydın sana “Helal olsun” derdim...** Ama sen öyle yapmadın, PKK’nın resmî politikasına uydun, İmralı’yı rahatsız edecek hareketlerden kaçındın, inanmadığın şeyleri söyledin ve o yüzden tehdit edilen aydınları sırtını döndün. **Yakın dostun Muhsin Kızılkaya’ya dair bile zevahiri kurtarmak için “övgü” yazısı yazdın ama “Muhsin’i alenen ölümle tehdit eden Öcalan’ı kınıyorum” bile diyemedin o yazıda...** Ben sana bu eyyamcı tavırları yakıştıramadığım için o yazıyı yazdım, seni sevdiğim için yazdım. İmralı destekli mebus adaylığına odaklandığın için bu eyyamcılığı yaptın dedim. “Siyasi ikbal” dediğim de bu, para pul değil, son tahlilde sana getirisi götürüsü ne olur bilmem ama sen bu “İmralı desteğiyle mebusluk”u istedin Sırrı, istediğin için İmralı’nın tehdit ettiği insanlara sırt çevirdin, mazlumlardan yana tavır koymadın. Elindeki silahla elinde kalemi olan aydınları tehdit eden zihniyetin yanında durdun... Söylediğim budur...

Bana **“Hayır, yanlış konuşuyorsun Rasim. Orhan Miroğlu ve Şivan Perwer’i ölümle tehdit eden İmralı zihniyetini lanetliyorum, ahlak ve vicdan sahibi adam tehdit edenin yanında durmaz. Tehdit karşısında susan namerttir”** dersin teker teker tüm televizyonlara çıkıp senden özür diler ve **“Sırrı’ya ayıp etmişim, namertlik yapmışım. Yazdıklarım ahmaklıkmış”** derim... Ve bunu da büyük bir mutlulukla derim, çünkü benim yanılam demek senin insanlıktan istifa etmediğini, hâlâ bildiğimiz Sırrı gibi **“Zalime karşı, mazlunun yanında”** olmaya devam ettiğini gösterir... Bunu çok isterim Sırrı, inan çok isterim...

Son olarak şunu söyleyeyim... Çok çok yakın bir dostun bana **“Sırrı referandumda aslında EVET verdi, yüreği dayanamadı ama PKK’ye angaje olduğu için tavrını “Boykot” diye açıkladı. Aslında yüreği farklı”** dedi yakın bir zaman önce... Buna hiç şaşırmam, senin vicdanın 12 Eylül referandumuna EVET basmamayı kaldırmaz, sen o katır kutur İttihatçı-Ergenekoncudan bozma “Yiyin birbirinizi” diyen dandik Türk sosyalistlerinden değilsin ama nedense bir yola girdin işte, vicdanını bir yana bıraktın oportünist ve pragmatist eyyam siyaseti girdabına kaptırdın kendini... Ne diyeyim, Allah yolunu açık etsin... Söylediklerimin doğru olduğunu sen de biliyorsun... Senin yüzüne gülüp, arkandan konuşanlar, beni arayıp tebrik edenler de çok, bunu bilesin. Ben açıkça yazıyorum çünkü insan olan, değer verdiği bir arkadaşına böyle davranır. Yanlış mıyım?

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kemalist sahtekârlık

Rasim Ozan Kütahyalı 11.05.2011

Cumhuriyet tarihi boyunca dindarlara göz açtırmayan, onları kendi tarif ettikleri sözümona “estetize” edilmiş Müslüman çerçevesine sokmaya çalışan Kemalistlerin Ak Parti’yi ve dinî hassasiyeti olan tüm siyasetçileri nasıl vurmaya çalıştıkları aşîkâr... Sürekli aynı lafı dolaşıma sokmaya gayret etti Kemalistler... “Din bezirgânlığı” deyip durdular. İnançların deşîfre edilmesinin hesap-kitap olduğunu söylediler... Son zamanlarda nedense bunlara bir haller oldu. Sanki yıllardır kendileri aynı uyduruk bahaneyi kullanmıyorlarmış gibi utanmadan kendi inançları üzerinden konuşmaya başladılar...

Kişinin inancı ile ilgili konuşması ayıp bir şey değil elbette... Ama bunlar yıllarca kendi istedikleri çizginin siyasi başarısızlığına başka bir kulp bulamadıkları için inancın ifade edilmesinin yanlış olduğunu söylediler. Şimdi ise baktılar ki giderek marjinalize oluyorlar, bir anda ne kadar inançlı olduklarını ifade etmeye başladılar...

Kemal Kılıçdaroğlu’nun Kutlu Doğum Haftası konuşması mesela... İslam âlimi ve mutasavvıfı gibi konuştu maşallah Kemal Bey. Hâlbuki hatırlarsınız bundan birkaç sene önce Kutlu Doğum Haftası kutlanıyor diye TSK ile bir olup “şeriat geliyor” korkusu pompalıyordu CHP. Hatta “Dindar cumhurbaşkanı seçilmesin” diye yayınlanan utanç abidesi e-muhtıranın önemli gerekçelerinden biri de yurdun dört bir yanında düzenlenen “Kutlu Doğum Haftası” törenleriydi.

Bu, “ben aslında inançlıyım”ı kanıtlama yarışının son yarışmacısı da “Kemalist” kalem Yılmaz Özdil. Aşağıdaki diyalog o ve Güneri Civaoglu’na ait.

“Güneri Civaoglu: Senin başucu kitabın nedir?

Yılmaz Özdil: Tabii ben şimdi gazetecilik yaptığım için sıradan bir okur gibi davranamıyoruz. Piyasaya çıkan bütün kitapları bir şekilde takip ediyoruz. Ama benim romancı kahramanın Kemal Tahir....

GC: Ama bir tane daha başucunda duran kitap var. Kur’an galiba?

YÖ: Elbette... Bu hepimiz için öyle. Türkçesi özellikle. Zaten o yüzden de Allah’ı, kitabı, dini, imanı kullananların sahtekâr olduğunu kabak gibi görebiliyorsun....”

Böylesine trajikomik bir konuşma yaşandı geçtiğimiz pazar günü *Şeffaf Oda* programında. İnsanlarla alay etmek için ya da bir insan kendiyile nasıl çelişir sorusunu yanıtlamak veya “samimiyetsiz olmak için ne yapmalıyım”ın cevabını bulmak için sarf edilmedi bu sözler... Tüm bunların apaçıklığında ama birilerini gerçekten inandıracağına inanarak bu absürt konuşmayı yaptı Yılmaz Özdil...

Her bir tarafı dökülüyor yukarıdaki cümlelerin ama birkaç tarafından tutup hayretimi izah edeyim bari. “Başucunda Kur’an mı var” sorusunun cevabı neden “Elbette, bu hepimiz için böyle” olsun? Bu ülkede başucunda Kur’an olmayan da birçok insan var... Özdil “herkes inançlıdır” demeye çalışarak müthiş bir tek tipleştirme yapıyor. Üstelik bunu samimi bir şekilde yaptığına inanmıyorum. Baktı ki birkaç “sokak ağzı” esprisi

ve harf oyunu ile bu iş olmuyor... Bir yandan "Ben de sokağın çocuğuyum" deyip, öte yandan sokaktakilerden nefret ederek kimseyi kandıramıyor bu kez "Ben de inançlıyım" ile kendini kurtarma derdinde anlaşılan.

Zaten esas mesele de bu. Siz dindar olmadan da dindarların hakkını, dinsiz olmadan da dinsizlerin hukukunu, eşcinsel olmadan da eşcinsellerin onurunu savunursanız gerçek bir demokrat olursunuz. Oysa Özdil bunun tam tersini yapıyor. Bir yandan dindar kesimi aşağılıyor, "bidon kafa" diye başörtülü kadınlara küfrediyor, dindarların haklarına tecavüz edilirken alkışlıyor, diğer yandan "Başucumda Kur'an var" diyor. Bu nasıl bir sahtekârlık?

"Başucunda Kur'an mı var" sorusuna "Elbette" yanıtını vermek yıllardır eleştirdiği "din istismarı" yaklaşımının ta kendisi değil de ne? Özdil istese bu soruyu geçiştiremez mi, yanıtsız bırakamaz mı? Ama işte CHP'nin son dönemde sık sık yaptığı gibi üzerine çalışılmış bir "Müslüman görüntü" sergilemek istiyorsanız böyle komik durumlara düşüyorsunuz. Hâlbuki asıl meselenin "samimiyet", inanca, inançsızlığa saygı olduğunu bir anlasa... Anlayıp da CHP'ye de bir anlatsa...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asker kucağına oturtulmak

Rasim Ozan Kütahyalı 14.05.2011

Çok temel bir gerçeği büyük harflerle vurgulayarak yazımıza başlayalım: TÜRK ASKERÎ VESAYET REJİMİ DİNDARLARIN TAM DESTEĞİ VE ÖNCÜLÜĞÜ OLMAKSIZIN DE-Ğİ-ŞE-MEZ... Aslında bu ülkenin liberalleri, özgürlükçü-solcuları, Kürtleri ve gayrimüslimleri bu gerçeğin –kâğıt üzerinde-farkında belli süredir. Bu bilgi onlar için yeni değil, fakat bazen politik analiz yaparken yine eski alışkanlıklarla steril ve hijyenik laflar edilebiliyor...

Liberal ve sol aydınlar bilmeli ki bugün askerî vesayet rejimini karşısına alan dindar güçler her şeyden çok içinden çıktıkları camiaya bu rejim tarafından yedirilmiş zehirleri temizlemekle uğraşıyorlar. Bu iş öyle çok kolay da değil... İslami kesim açısından klasik ulusalcı/ laikçi/ kemalist blokla mücadele etmek için kolay kısmı, o konuda zaten bu toplumsal çevrenin bir ön-teyakkuzu var fakat MHP tipi milliyetçi/ muhafazakârlıkla ya da Misyoner/ Hristiyan/ Yahudi düşmanlığı bağlantısıyla askerin kucağına oturttuğu ve yönlendirdiği kimi "İslami" akımlarla/ tarikatlarla uğraşmak o kadar kolay değil... Çünkü bu akımlar İslami kesimi kendi diliyle, kendi söylemiyle, kendi lügatiyle içeriden vurmaya ve zehirlemeye çalışıyor. Dindar yurttaşların zihnini bulandırma ve bu bulanıklıktan hareketle onları askerî rejimin kucağına oturtmaya çalışıyor... Ve bu konuda başarılı olma, yani dindarları ketenpereye getirme olasılığı da hiç yok değil çünkü onyıllardır İslami kesimin zihinsel zemini de nasyonalizm ve zenofobi zehirleriyle epey kirletildi... İşte AK Parti ve Fethullah Gülen Hareketi'nin elitleri askerî vesayet rejimi tarafından sistemli olarak kirletilen bu zemini temizlemeye ya da kendi deyimleriyle aslına döndürmeye gayret ediyor... Bu zor ama Türkiye'nin geleceği için de bir o kadar hayati mücadeleyi liberallerin ve özgürlükçü-solcuların iyi anlaması gerekiyor... Liberaller ve özgürlükçü-solcular İslami kesim içindeki bu sancılı değişimi anlamazlarsa steril ve hijyenik analiz yapmaya

devam ederler, bu içi boş analizlerin de Türkiye'nin değişimi yolunda hiçbir anlam ve önemi olmaz, dahası bu değişime katkıları da olmaz... Dindarların geniş desteği olmazsa özgürlükçü ve demokrat tezler ve düşünceler bu ülkede marjinal kalmak durumunda kalır, hiçbir anlam ifade etmez. Kürtlerin de, Alevilerin de, gayrimüslimlerin de özgürleşme sorunları aşılamaz... Öte yandan dindarlar da özgürlükçü-demokrat politikalar yerine daha sağcı/devletçi politikalara yönelirlerse yeniden bu ülke ASKER KUCAĞINA OTURTULUR. O sebeple Türkiye'nin özgürlükçü ve demokrat dönüşümü gerçekten isteniyorsa bu tablo hiç kimse tarafından unutulmamalıdır diye düşünüyorum...

Bizim gazete daha çok liberal ve solcu okurlarca okunduğu için onlara hitap eden birkaç örnek vereyim... Mesela geçenlerde bir garip ama hiç de etkisiz olmayan "dini cemaat"ın başındaki bir adam Fethullah Gülen Hareketi'yle ilgili bazı sözler etti. Dedi ki **"Bunların televizyonundaki dizileri izlemek haramdır, bunları izleyen gâvur olur. Geçenlerde baktım, bir küçük çocuk gâvur komşusu ölmüş diye üzülüyor. Sonra başörtülü annesine gidiyor, 'Anne, komşumuz çok iyi insandı ama Müslüman değil, o cennete gidemeyecek mi' diye soruyor, başörtülü annesi de 'Allah hiçbir iyiliği karşılıksız bırakmaz yavrum' diyor. Bu ne rezalet! Bu dizileri izleyeceğinize dansöz izleyin daha iyi..."**

Bu sembolik örnek aslında İslami kesimin değişimine ilişkin çok şey anlatıyor... Bir yanda TV'leriyle, radyolarıyla, yayın faaliyetleriyle Türkiye'nin dindarlarına tüm insanlığı kuşatıcı evrensel İslami düşünce ve tasavvuru aşlamak isteyen, devletin dindarlar üzerinde yarattığı nasyonalist/ Hristiyan-Yahudi düşmanı/zenofobik etkileri içeriden ve yerli bir dil ve yöntemle silmek isteyen bir zihniyet var... Öte yandan yine "İslam" adına hareket eden, İslam dili ve lügati üzerinden konuşan ama askerî vesayet rejiminin istediği devletçi/ milliyetçi/ Hristiyan-Yahudi düşmanı dindar modelini muhafaza etmek isteyen bir zihniyet var... Bu kavga, aynı toplumsal zemin üzerinden süren bir kavga... **Bu kavgada hariçten olan Batılı/modern söylemle konuşan liberal ve solcu aydınların sözlerinin pek bir önemi yok. Dahası eğer mesele askerî vesayetle/ kemalizmle/ nasyonalizmle mücadeleylese bu yerli/İslami duyarlılık üzerinden verilen mücadelenin çok çok daha fazla anlam ve önemi var...** Taraf gazetesi olarak bizlerin de bunu iyi anlaması gerekiyor, hatta bu durumu en iyi biz anlamalıyız...

Aynı şey AKP'ye yönelen "MHP'lileşme" eleştirileri bağlamında da geçerli... Olaya derin ve geniş bir boyutla bakmak bizi Batılı steril ve hijyenik analizlerden kurtaracaktır. O konuyu başka bir yazıda işleyeceğim... **Unutmamalıyız ki liberaller ve solcular ne yaparlarsa yapsınlar Kürtleri fırınlarda yakmış, sokak ortasında binlerce insanı öldürmüş apoletli psikopatlarla dokunulmasını sağlayamazdı...** Bu psikopatlarla dokunulabilmesini sağlayan dindarların öncülüğündeki ittifak dağılırsa da bu sefer askerî vesayet bizleri kucağına oturtmaz, direkt kazığa oturtur...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asker kazığına oturtulmak

Rasim Ozan Kütahyalı 18.05.2011

Türkiye çok önemli bir dönemeçten geçiyor... Cumhuriyet tarihinde bundan DAHA ÖNEMLİ bir devrimsel dönemeç sürecini yaşamadı bu ülke... Ne 14 Mayıs 1950 dönüşümü, ne Ecevit'in ve diğer sol grupların kontrgerillaya kafa kaldırdığı sonra da gerisin geri indirdiği 70'ler, ne Özal'lı değişim yılları... Tüm bu değişim dönemlerinde askeri vesayet sistemi rövanşı almasını, değişim talep edenleri sindirmesini ve sonrada kendi

konumunu eskisine oranla daha da güçlendirmesini bildi... Bu üç dönemde de arkasındaki kitlesel destekle askeri vesayete baş kaldıranların başını silindir gibi ezdi askeri vesayet kuvvetleri...

Peki bu sefer de ezebilecek mi? Bu seferde mi kaybedecek Türkiye? Bu seferde mi askeri vesayet hepimizin kafasını ezdiği zaman akıllanacağız? 27 Mayıs sonrasının demokratları, 12 Eylül sonrasının solcuları gibi yine mi ağlaşacağız? Yine mi **“12 Eylül olmasa sol tam anlamıyla iktidar olacaktı, 12 Eylül o yüzden özellikle solu ezdi”** diye kimi solcu ağabey ve ablalarımız gibi zır zır zırlayarak mı geçecek geri kalan ömrümüz? Bu ülkenin askeri vesayete karşı milyonları yine mi kıytırık sebeplerden birbirine girecek? Yine mi yenilecekler?

HAYIR... HAYIR... HAYIR... Bu sefer yemezler... **Bu sefer askeri vesayet karargahının ve o karargah faşizminin oyunlarına gelmeyeceğiz... Karargah medyasının, karargah yargısının, karargah polisinin, karargah burjuvazisinin ve karargahın devşirdiği, satın aldığı “Görünüşte asker-yandaşı olmayan” kimi alçakların türlü kumpaslarını, türlü tezgahlarını bu sefer bu millet yemeyecek...**

Askeri vesayetle mücadele eden bugünün akıllı demokratları bu numaraları artık yemiyor ve yemeyecek... Askeri vesayetin yeri geldiğinde kimi **“Karargah marksistleri”**nden ya da **“Karargah liberalleri”**nden istifade edeceğini, daha inandırıcı olması için onları kullanacağını bizler çok iyi biliyoruz. Hangi marksist/sosyalist grupların istendiği an ASKER KUÇAĞINA OTURTULABİLECEĞİNİ bizler iyi biliyoruz... Aynı şekilde kimi **“Karargah tarikatleri”**nin de nasıl ASKER KUÇAĞINA OTURTULABİLECEĞİNİ de iyi biliyoruz. Askeri vesayet bloğunun sadece ulusalcı/kemalist bloktan oluşmadığını bugünün özgürlükçü-demokratları çok iyi biliyorlar... Bilmeliler... Bu durumun bilincinde olmamak askeri vesayetin yeniden galip gelmesinin önünü açmak demektir...

Hatta denebilir ki şu an askeri vesayetin sürmesini isteyen en dürüst ve namuslu, en açık ve net grup ulusalcı/kemalist bloktur. Kemalistlerin ne düşündüğü, ne yaptığı ortadadır. Ayrıca %20 kadar da bir toplumsal karşılıkları vardır toplumda... Esas büyük tehlike askeri vesayet rejimi tarafından kullanılan görünüşte “Anti-Kemalist” olan gruplar ve kişilerdir...

Askeri vesayet rejimi çeşitli yöntemlerle bunları kucağına oturtmuştur, devşirmiştir... Özellikle bazı söylemleri bu devşirilmiş kişilere ve gruplara söylettirmiş, yazdırmış ve yaptırtmıştır ki “daha meşru” bir görüntü ortaya çıksın... Aslında POSTERGENEKON durumu denen şey bizatihi budur... **Yani artık askeri vesayet sistemi ERGENEKON tipi klasik ulusalcı taktiklerini bir yana koymuş, daha etkili olacağını düşündüğü “Karanlık işleri “ulusalcıolmayan” grup ve kişilere ihale yöntemi”ni tercih etmiştir... POST-ERGENEKON döneminde işler “Efendim biz de Ergenekon yapılanmasına karşıyız, askeri vesayet istemiyoruz ama...”** diyen kimi kişilere ve gruplara ihale edilmiştir... ASKER KUÇAĞINA OTURTULMAK İSTEMEYEN tüm dindarlar, Kürtler, liberaller ve özgürlükçü-solcular bu POST-ERGENEKON realitesini görmek ve anlamak zorundadırlar diye inanıyorum... Kafa karıştırıcı, bulanık ve çözümlemesi zor bir döneme girmiş durumdayız, olaylar ilk anda görüldüğü gibi çıkmıyor o yüzden de yakın dostum Mustafa Akyol gibi gerçek demokrat ama saf ve temiz insanların ketenpereye getirilebildiğini görüyoruz... Beyaz süt içindeki ak kılı dahi fark edecek bir dikkate ve konsantrasyona sahip olmak zorunda bugünün askeri vesayet karşıtları...

Bu arada şunu da özellikle belirtmek istiyorum; biz bu ülkenin genç demokratları askeri vesayetin detaylı içeriğini özgürlükçü-demokrat üstatlarımızdan öğrendik. Bu üstatlardan biri de Ali Bayramoğlu’dur...

Bayramoğlu askeri vesayet rejiminin iliklerine kadar röntgenini çekebilmiş nadir entelektüellerden biridir. POST-ERGENEKON tabirinden Bayramoğlu hoşlanmıyor sanırım, ama adına ne derse desin şu yukarıda anlattığım “Askeri vesayetin, işleri artık kendi pozisyonuna uzak isimlere yaptırtma” döneminde olduğunu en iyi görüp, analiz edebileceklerden biri Bayramoğlu’dur. Ben de Nedim Şener ve

Ahmet Şık tutuklamalarına ilk günden beri karşıyım, o olay yanlış oldu ve büyük resimdeki hakikati gölgeledi. Ne olursa olsun bu ikili tutuklu olarak yargılanmamalıdır...

Fakat büyük resim yerli yerinde duruyor... Bayramoğlu'nun iliklerine kadar röntgenini çekip bizlere öğrettiği ASKERİ VESAYET ZİHNİYETİ bütün hırsıyla bu ülkenin demokratlarını yine kazığa oturtmak istiyor... Askerin kucağına oturttuğu kimileri **"Askeri vesayet bitti, yerine sivil vesayet başlıyor"** derken bu sistemin devamı için çabalyorlar... Ama dediğim gibi, bu sefer bu millet bu kumpaslara gelmeyecek...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asker kucağı / Asker kazığı

Rasim Ozan Kütahyalı 25.05.2011

Geçtiğimiz iki yazıda *Asker kucağına oturmak* ile *Asker kazığına oturtulmak* metaforlarını özellikle kullandım. Çünkü 12 Haziran seçimlerine giden süreçte Türkiye için en büyük tehlike bu iki metaforla gizli bence...

Bu seçim AKP, CHP, MHP, BDP gibi siyasi aktörler arasında geçmiyor... **12 Haziran seçimlerinde oluşan tabloyla birlikte bu ülke yeniden asker kucağına oturacak mı oturmayacak mı? Askerî vesayet türlü tezgâhlarla yine kazanacak mı, yoksa bu sefer bu ülkenin sivil vicdan güçleri tarafından yok mu edilecek? Temel mesele bu. Gerisi boş laf...**

Asker kucağına oturmak metaforunu biraz açıklayalım... Birincisi bu ülkede görünüşte "Kemalist-ulusalci" olmayan, söze "Askerî vesayetin düşmanıyım" diye giren, belki bu söze gerçekten de inanan ama sonuçta bir şekilde askerin kucağına oturan isimler ve gruplar var... Zaten darbeciler bu "Askerî vesayete düşman olduğu halde askerî vesayetin kullanabileceği isimler"i çok iyi belirliyor, darbe şemalarında "Yararlanılacak gazeteciler" diye geçen onca "Marksist", "liberal", "Kürt", "Alevi" de öyle belirleniyor zaten...

Bu durumu iki türlü yorumlamak lazım... İlk kategoride "Dindarların öncülüğündeki değişim ittifakı"ndansa "Eski rejim"in yanında saf tutacak tıynetle kimi "anti-Kemalist"ler var, bunların kimi ideolojik takıntı, kimi parasal çıkar ağırları sebebiyle askerin, kucağına oturabildiği isimler... İkinci olarak da gerçekten Türkiye'nin askerî vesayet günlerine dönmesini istemeyen ama diğer yandan da Türkiye'nin gerçek manzarasını okuyamayan ve AK Parti ile diğer partileri normal bir demokraside yarışmış gibi görenler var... CHP üç-beş görüntüde özgürlükçü laf ediyor diye "Acaba CHP değişebilir mi?" falan diyen, BDP'nin bağımsız adaylarının parlak laflarından ötürü o isimleri gerçekten "bağımsız" sanan insan modelleri bunlar... İlk kategori alçaklık ve soysuzluktan, ikinci kategori safdillik ve hijyeniklikten askerin kucağına oturabileceği tipler haline geliyorlar...

Her iki kategori açısından da "asker kucağına oturanlar"ı saymak mümkün ama isimlere girmeyelim bu yazıda, teorik çerçevede kalalım... Askerî vesayet rejiminin şu aşamada makro planı şu: **Ne olursa olsun AKP'yi tek başına iktidar yapmamak, ya da tek başına iktidar olsa bile mümkünse Anayasa'yı değiştirecek çoğunluğu bulmamasını sağlamak... Askerî vesayet şunu iyi biliyor, şu anki yakalanan ittifak dağılmazsa, siyasi alanda AK Parti'nin, sivil alanda Fethullah Gülen Hareketi'nin öncülüğünü üstlendiği laik kesimden gelen özgürlükçü-demokratların da "ikonoklast torpido gücü" işlevini üstlendiği ittifak sağlamlaşarak sürmeye devam ederse son tahlilde kurtuluş yok...**

O sebeple "Yeni CHP" devreye giriyor, o yüzden kimi CHP yöneticileri Atatürk aleyhine bile konuşabiliyor, kimisi "Tekke ve zaviyeler açılsın" diyor, "Askerlik üç aya inecek" diyor bir başkası, "Zorunlu askerliği kaldıracağız" bile diyen CHP yöneticisi var vs... Normalde askerî vesayetin kanını donduracak açıklamaları bugünkü "Yeni CHP"nin yapmasına askerî vesayetin desteğinin sebebi bu "Catch All Party" modelini askerî vesayet için son umut görmesi... Hangi CHP'li ya da MHP'li ya da BDP'li ne derse desin isterse sabah akşam TSK'ya küfretsin sonuç olarak AKP tek başına hükümet kuramaz hale gelirse askerî vesayet napacağını iyi biliyor... İşte tam orada **Asker kazığına oturtulacaklar** bölümüne geliyoruz...

Askerî vesayet rejimi kendisine bağlı bir kemik yüzde 10'luk bir grup yaratabildi bugüne kadar. Sadece yüzde 10... Fakat çeşitli toplumsal kesimleri de "kendi hayatı" için seferber edebildi. Geçmişte beş defa katlettiği Alevilerin çoğunluğunu "Laiklik" ve "Sünnifobi" tezgâhıyla kendine bağladı. Kimliğini yok saydığı, ezdiği kimi dindarları "Milliyetçilik" ve "Bölünme" tezgâhıyla kendine bağladı (Geçmişte dindarların çoğunluğunu yanına alabiliyordu ama artık çok ufak bir azınlığa etki edebiliyor)... Birçok darbe dönemlerinde işkence görmüş "solcu"yu ruhlarındaki Kemalizm aracılığıyla kendine bağladı... İnkâr, asimilasyon ve mümkünse imha politikalarına tabi tuttuğu kimi Kürtleri de "Kandil'e olan sevdaları" üzerinde kendine bağladı... Böylece askerî vesayetin bilerek ya da bilmeyerek yanında duran yüzde 42 kadarlık bir kesim oluştu...

Eğer yüzde 58'lik değişim bloku fazla çatlamaz, birlikteliğini belli bir partide toplarsa sistemin dönüşümü devam eder... Yok eğer bu toplumsal çoğunluk çeşitli yerlere kaçır ve bölünürse ya da AKP "mücadele yerine uzlaşma" derse askerî vesayetin istediği olur... AK Parti ve Recep Tayyip Erdoğan tarihi bir fırsatın eşliğinde duruyor... Bu fırsat da kaçarsa Türkiye uzun yıllar daha toparlanamaz... "Tarihin motoru gereği değişiyoruz, bu süreç durmaz" diye Marksist içi boş analizler yapanlar da o zaman neyin motoru gereği kimler asker kazığına oturtulmak isteniyor kendi gözleriyle görürler... Aman, Allah o günleri göstermesin...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ayten Bal

Rasim Ozan Kütahyalı 28.05.2011

Perşembe sabahı Etiler'in tam ortasında patlayan bomba Ayten Bal'ın bacağını parçaladı... Bu kallesiz terör eylemiyle ilgili haberlerde Ayten Bal ismini ilk duyduğum zaman zihnimde bir çağrışım yaptı ama çıkaramadım. Sonra dün sabah gazetelerde fotoğrafı görünce bir anda zihnimde şimşek çaktı. Yine de kesin emin olmak için Kuruçeşme'de yedi sene oturduğum evden alt komşum olan Zeynep Abla'yı aradım... Evet, Ayten Bal hatırladığım kişiydi...

Kuruçeşme'nin yukarı mahallesi Kuruçeşmeüstü'nde otobüs durağının karşısındaki mütevazı sokakta oturuyordu Ayten Bal... Gümüşhane'nin Şiran İlçesi'nin bir Alevi köyündendi. Zaten o sokakta külliye Şiran'dan İstanbul'a göçmüş Alevi yurttaşlar otururdu... Mahalle halkı o sokağa "Şiranlıların ora" derdi... Zaten Kuruçeşmeüstü, 60'lı ve 70'li yıllarda İstanbul'a çeşitli yerlerden göçmüş insanların birlikte yeni bir ortak yaşam formu oluşturdukları bir yerdi... Sünni'siyle, Alevi'siyle, Türk'üyle, Kürt'üyle birçok farklı şehir ve kasabadan gelmiş buram buram Anadolu insanlarının oluşturduğu Volkgeist'i o küçük İstanbul mahallesinde görebiliyordunuz... Ayten Bal da Anadolu'nun bir Alevi köyünden kopup gelmiş bir ailenin İstanbul'da kendini var etmeye çalışan, girişimci, atılgan ve dışa açık bir evladıydı.

30'lu yaşlarındaydı, iş yaşamında hırslıydı, ufku açıktı, kimbilir ne hayaller kuruyordu yaşama dair... O bomba patlayıp bacağı paramparça olduğu sırada aklından ve hayalinden kimbilir neleri geçiriyordu... O cıvı cıvı genç kadın, yaşam enerjisiyle dolu o insanın durduk yere, ansızın, apansızın bacağı paramparça oldu Etiler'in tam ortasında perşembe sabahı...

Ayten Bal'ın ailesinin oturduğu evin karşından bir geleneksel bakkal dükkânı vardı... Benim evim Kuruçeşmeüstü ile aşağıdaki sahil mahallesinin tam ortasında bir çatı katıydı. Evime Ulus tarafından geliyorsam eğer muhakkak Ali Bakkal'a uğrardım... Ali Bakkal da bir Alevi idi. Bir gün dükkânından alışveriş ederken küçük televizyonunda Sivas katliamıyla ilgili bir haber çıkmıştı, Ali pür dikkat kesilmiş habere odaklanmıştı, gözleri buğulanmıştı. O zaman Ali'nin de Sivaslı bir Alevi olduğunu anlamıştım, baştan birçok Alevi kardeşimiz gibi benim gibi yabancı bir "Sünni"ye açılmak istememişti, sonra ne zaman ona uğrasam konuşur olmuştuk, ondan çok hikâyeler dinlemiştim... Maraş katliamında Alevilere yapılanlarla ilgili ağzımı tutamayıp içimden geçenleri söylediğim ve o yüzden saldırıya uğradığım gün de hep beraber sahip çıkmışlardı bana... Şiranlı Alevilerin oturduğu yerin tam karşısında Sivaslı Alevi bakkal Ali... Her gün sabah ve akşam o Ali Bakkal'dan alışveriş eden, Gümüşhane'nin Şiran'ından İstanbul'a gelmiş bin bir zorlukla kendine bir yaşam inşa etmekte olan enerjik ve capcanlı bir insan Ayten... O bakkal dükkânı önünde, o Kuruçeşmeüstü sokağında benim aklıma şu an gelen onca sahne, sohbet, muhabbet vs...

Bugün o sokak ne durumda acaba, hem Ayten'in ailesi hem tüm Şiranlı Alevilerin sokağı ne durumda acaba? Bu yazıyı bitirir bitirmez gitmeyi düşünüyorum oraya... Gidemezsem de yarın...

Bu alçak ve kalles bombalamaya dair analiz yapacak havada hissetmiyorum kendimi, zaten bu yazıyı zor yazıyorum, içim bulanıyor, midem ağrıyor, beynim zonkluyor, kendimi çok ama çok halsiz hissediyorum şu an... **"400 milletvekiliyle bile gelseler onlara anayasa yaptırtmayacağız"** diyenler, Kurtuluş Tayiz'in dün söylediği gibi her fırsatta Türkiye'yi **"Cehenneme çeviririz"** tehdidinde bulunanlar "Yapmadık" deseler bile artık kimseyi ikna edemezler... Böyle tehditleri savuranlar, "sivil anayasa"yı yaptırtmamakla övünecek derecede de aşağılık bir noktada olanlar, o sivil anayasa arzusunun en büyük düşmanı olan askerî vesayet rejimiyle ve Ergenekon terörüyle kol kola girmediklerine de kimseyi inandıramazlar... Türkiye'nin gerçek demokratları alçak askerî vesayet rejimin son kozunun kaldığını... Bu kozun da Türkiye'nin bütün sokaklarını kan gölüne çevirecek bir işbirliği olduğunu biliyorlar... Kim kime taşeronluk yapıyor bazen karışıyor ama bu iki örgütün et ve tırnak gibi birbirini tamamladığı noktasında kimsenin kuşkusu yok artık... Bugün Kandil'e yalakalık yapanların, yakın geçmişte Kürt kellesi koparmakla övünenlere ettikleri yalakalıklar hâlâ hafızalarda... Satın aldıkları gazetecileri bile aynı membadan seçiyorlar...

Sokakta hayalleriyle beraber yürüyen Ayten Bal'ın bacağını parçalatan böyle kalles bir saldırıyı yapanları "yarım ağızla" bile kınayamayan, kendi yaptıkları tehditleri "Biz uyarmıştık" diye hâlâ savunmaya kalkanlar insan bile olamazlar...

Ne diyeyim... Yine de Ayten Bal'ın yaşaması bu alçak saldırıdaki tek teselli... Ayten Bal inadına daha bir şevkle, daha bir azimle yaşamaya, hayaller kurmaya devam etmeli... Ahmet Altan'ın dünkü yazığı başlığından olduğu gibi... Gececek... Bugünler geçecek... İnşallah...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakan ve milliyetçilik

Özgürlükçü-demokrat kimliklerine çok inandığım birçok yazar son dönemde ısrarla ve ısrarla Başbakan'ın daha fazla milliyetçiliğe kaydığını ve hatta MHP'lileştiğini söylüyor... Başbakan'ın seçim sürecindeki söylemlerine yönelik yüzeysel bir analizden böyle bir sonuç çıkartabilirsiniz. Fakat Türkiye'deki milliyetçilik olgusuna ilişkin geniş ve derin bir analiz yaptığınızda bilakis **Başbakan'ın toplumun geniş kesimlerinin "MHP'lileşme" ihtimaline karşı en güçlü engel olduğunu görürsünüz...**

Kürt meselesinin geldiği şu noktada, devlet ile Abdullah Öcalan arasında barış amaçlı görüşmeler tam gaz ve nerdeyse aleni olarak sürerken, bu görüşmeler geniş Türk kitleleri "daha milliyetçileştirme" yönünde ulusalcı/milliyetçi cepheye kuvvetli bir istismar argümanı verirken MHP'nin baraj sınırlarında dolaşması ancak ve ancak Başbakan'ın başarabileceği bir şey... Laik kesimin demokratları bu realiteyi gözden kaçırmadan analizlerini yapmalı. **Bir sözün ve amacın haklı olması yetmez, o haklı sözü ve amacı beynine 88 yıldır nasyonalist zehirler zerkedilmiş halkımıza da benimsetmeniz gerekir... Bu çok mu kolay iş?**

Nasıl bir siyaset dili, nasıl bir liderlik tarzı, nasıl bir toplumsal karizma Türk halkının çoğunluğu tarafından bugüne kadar "Teröristbaşı, bebek katili, bölücübaşı" diye anılan bir adamla Türk devletinin "barış görüşmeleri"ni bu halka kabullendirebilir? Tayyip Erdoğan dışında bunu kim yapabilir? Üstelik bunu yaparken Türklerin çoğunluğunu ikna edip, kendi yanında tutmaya devam etmesi de gerekiyor... **Üstelik Türkiye'nin Türk halkının büyük çoğunluğunun kendini "milliyetçi" olarak tanımladığını unutmayalım. Bu halkın 88 yıldır sabah-akşam milliyetçi endoktrinasyonla muhatap olduğunu unutmayalım... Bu topraklarda "Ben asla milliyetçi değilim" diyen insanların bile incelendiğinde son derece milliyetçi tavırlara sahip olduğu gerçeğini de unutmayalım... Çoğunluğu oluşturan Türklerin milliyetçiliği dışında bir de buna Kürt milliyetçiliğini eklersek bu toprakların tartışmasız en egemen ideolojisinin -çeşitli varyantlarıyla- milliyetçilik olduğu gerçeği de önümüze çıkar...**

Şimdi Başbakan'ın durumunu düşünün... Bir yandan yıllardır inkâr ve asimilasyon politikalarına tabi tutulan Kürt halkının çoğunluğunu tatmin etmek zorunda. Kürtlerin hem sisteme ve belki hem de Türklere birikmiş bir öfkesi var. PKK'yı desteklemeyen Kürtlerin çoğunluğunun dahi ailesinden dağa çıkmış birileri muhakkak var...

Öte yandan aynı başbakan bir yandan da dediğim gibi çoğu milliyetçi olan Türklerin de kahir ekseriyetini ikna etmek zorunda. Dolayısıyla milliyetçilik kavramını tamamen dışlayan bir politika güdemez... Milliyetçiliği "Bu toprakları, bu ülkeyi, bu milleti sevmek" diye özetlenebilecek bir insani yalınlıkta yeniden tarif ederek, güçlü bir dil ve söylemle toplumun karşısına çıkmak zorunda... Siyasal birliği ve kültürel çoğulculuğu aynı anda savunmak zorunda. Bu toplumu ikna edebilecek ortak zemin bu...

Avrupa tarihinden örnek vermek gerekirse Johann Gottfried Herder'vari bir milliyetçiliği savunan, böyle bir anlayışı da savunmak zorunda olan bir adam Başbakan Erdoğan. Mesela *Taraf* gazetesinde hepimizin her gün yazabildiği gibi "Milliyetçilik bir hastalıktır" diyebilecek durumda biri değil. Böyle bir söylemle toplumun karşısına çıkan hiçbir siyasetçi bu ülkeye barışı getiremez, kanı durduramaz, askerî vesayeti de bitiremez... **Laik kesimden gelen demokrat aydınların kitleleri ikna etmekten uzak steril dili ve söylemi siyasette geçerli olursa esas o zaman bu toplumun "MHP'lileşme" süreci hızlanır, MHP'nin oyu beklenmedik noktalara yeniden gelebilir ve askerî vesayet de yeniden tepemize biner... Böyle, toplumun çoğunluğunu ikna etmekten uzak bir siyasi anlayışla darbeye karışmış muvazzaf bir orgenerali de hukukun karşısına çıkaramazsınız...**

Öte yandan hiçbir entelektüelin "kitleleri ikna etmek" diye bir zorunluluğu olamaz. **Toplumun çoğunluğuna çok ters de gelse bir entelektüel inandığını sonuna kadar söylemelidir, putları yıkmalıdır... Yazarı olmaktan onur duyduğum *Taraf* gazetesi de bugüne kadar hep bunu yaptı. Birçok liberal, demokrat ve özgürlükçü-sol entelektüel de bu ülkede putkırı bir işlev gördü. O yüzden de entelektüel hayatta haklı**

bir hegemonya kurdular... Fakat Batı ülkelerinde pek görülmeyen şekilde bizde entelektüellerin “Başbakan’a yol göstermek ve akıl vermek” gibi de bir alışkanlığı var. Bu alışkanlığın devamında da eğer Başbakan bu “aydın öğütleri”ni dinlemezse Başbakan’a kızmak, küsmek ve nefsanî sebeplerde tavır almak gibi huyları var bizim Türk entelektüellerinin... Bu “bize özgü” garip gerçeği de kabul edelim... Bu konuya devam edeceğiz...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakan, milliyetçilik ve Taraf

Rasim Ozan Kütahyalı 04.06.2011

Çarşamba günü yayımlanan “Başbakan ve milliyetçilik” başlıklı yazıma Markar Esayan bir cevap verdi... Bu cevap biraz da gazete adına yazılmış bir cevap izlenimi veriyordu. Ben bizim gazetenin manşetlerinden de yansıttığı “Başbakan MHP’lileşiyor” diye özetlenebilecek genel analizini yanlış ve isabetsiz bulduğumu daha evvel de belirttim...

Öte yandan Markar’ın atıf yaptığı “Tayyip Erdoğan ve Ahmet Altan” yazılarımda Başbakan’ın gazete ve Altan aleyhine açtığı tazminat ve ceza davalarını da yanlış bulduğumu ve bu davaların geri alınması gerektiğini de belirttim. Üstelik bunu sadece yazmadım, söylenebilecek her yerde de ısrarla söyledim, kendimce çabaladım. Bunu Markar da iyi bilir. Aynı şekilde şu an Başbakan’ın bizim gazeteye ilan boykotu uygulaması da doğru bir tutum değildir. Eyyamcılığın kralını yapan, bu hükümetin devrilmesi için her tezgâhı çeviren sonra da hükümet üyelerini karşısında görünce yağdanlık yapan gazetelerde her gün tam sayfa AK Parti ilanı var, bizimkinde yok... Sabah hükümetin bir bakanıyla konuşurken “Yarın manşetimi siz atın sayın bakanım” diyen, öğleyin konuştuğu bir Ergenekon paşasına da “Bugünler geçecek Tayyip gidecek paşam, az kaldı” diye konuşan insan modellerinin yönettiği gazetelere ilan var; bu ülkenin demokratikleşmesi yolunda verdiği mücadele şimdiden efsaneleşmiş, Ergenekoncuların jargonunda adı “yandaş”a çıkmış ama ekonomik sıkıntılarla cebelleşen bu gazeteye ilan yok!.. Fakat kim ne derse desin “Kof kabadayı” tartışması bana göre içi dolu bir tartışma değildi, sonrasında da işler tahmin ettiğim gibi gelişti. O iki yazımdan hem başyazarımız hem de başbakanımız rahatsız oldu, ama çok sevdiğim bu iki isme dair ortak tahlillerimde de ben ısrarlıyım, kusura bakmasınlar... O yaşananın siyasi olduğundan daha fazla “nefsanî” bir tartışma olduğunu düşünüyorum...

Dönelim şu “Başbakan ve milliyetçilik” konusuna... Türkiye toplumuna yerleşmiş milliyetçilik olgusunu hafifsemeye yönelik genel entelektüel tavır Markar dostumda da var... Bu milliyetçilik illa saldırgan ve faşizan bir kimliğe bürünecek diye bir şey yok. Bu toplumun milliyetçilik algısına ilişkin derinlikli bir bakış bu algının vicdanlı ve özgürlükçü bir zemine evrilebileceğini de gösteriyor ama aynı şekilde faşizan ve totaliter bir şekle dönebileceğini de. Ferhat Kentel’in TESEV için yaptığı çalışma da bu açıdan çok değerli bulgular önümüze koyuyordu... Milliyetçilik başlığı altında çok geniş bir duygu spektrumuna sahip bir halkız biz. Bu noktada zemin faktörü çok önemli... Sekülerist zeminden hareket eden milliyetçiliğin “insanileşme” ihtimali epey zayıf ama Müslümanlık zemininden hareket eden bir milliyetçiliğin ne kadar olumlu yönde dönüşebileceğini, İslam’ın evrensel mesajıyla nasıl vicdanlı bir noktaya gelebileceğini son 10 yılda Türkiye çok iyi gördü... Bu noktada sivil alanda Fethullah Gülen Hareketi’nin, siyasi alanda AK Parti’nin özellikle de Tayyip Erdoğan’ın olumlu anlamda öncü bir rol üstlendiğini her dürüst gözlemci kabul edecektir...

“Bu hareketlerin toplumsal tabanı böyleydi, tavan da o yüzden öyle davrandı” demek gerçekçilikten uzak bir popülizm olacaktır... İstatistik işinde başarılı olduğunu defalarca ispatlamış Tarhan Erdem’in KONDA’sının son

yaptığı "Kürt meselesinde algılar ve beklentiler" araştırmasının sonuçları çok açık... Bu çalışmaya göre şu an AKP tabanının yüzde 47'si bir Kürt komşu ya da iş ortağı istemiyor. Evet sonuçlar bu kadar feci! MHP tabanında durumun ne olduğuna girmiyorum bile... Kürt meselesi bugünün Türkiye'sinde "siyasal mesele" olma boyutunu çoktan aşmış ve bir "toplumsal mesele" haline gelmiştir. "Toplumda hiç ayrı gayrı yok, etle tırnak gibiyiz" sözleri açık bir palavra haline gelmiştir... Bu polarizasyon ortamından Türkçü ve Kürtçü siyaset güdenlerin memnun olması mümkündür ama bu ülkenin vicdanlı hiçbir bireyi bu gidişattan mutlu olamaz... Öte yandan aynı toplum, Osman Can ve ekibinin çalışmasındaki gibi çok net şekilde değişim de istiyor, Ergenekon ve Balyoz gibi davalardaki gelişmelerden çok memnun artık askerî vesayetin bitmesini de istiyor... Bu iki tabloyu beraber ve doğru yorumlamak ve iki temel prensipten ayrılmamak gerekiyor... Hem tam anlamıyla özgürlükçü-demokrat tavır almak, hem de bunu toplumun çoğunluğunu ikna edebilecek yerli ve etkili bir dille yapmak... Ne birinci prensipten, ne ikinci prensipten taviz verilmeli... İlk prensip noktasında AKP'nin, ikinci prensip noktasında ise liberal/sol aydınların (ve elbette bizim gazetenin) özeleştirisi yapması şart...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başyazar ve Başbakan

Rasim Ozan Kütahyalı 08.06.2011

Gerçi herkes biliyor ama yine de ben söyleyeyim. Ahmet Altan bana köşe yazarlığı kapısını açmış olan insandır... Yasemin Çongar ile birlikte bana *Taraf*'ta düzenli köşe yazdırmaya karar verdikleri zaman daha yüz yüze bile gelmemiştik. Sadece daha evvel yayımlanan yazılarıma baktılar ve karar verdiler... Yorum sayfalarında çıkan yazılarımdan ötürü kimi "devrimci" gruplar gazete camlarına yumurta yağdırmıştı, *Taraf*'ı boykot kararı almışlardı. Altan ve Çongar hiç tınmadılar ve gelecek tepkilere aldırmandan hiç tanımadıkları 27 yaşında bir genci *Taraf*'a yazar yaptılar... Üç yıl geçti aradan...

Türkiye'de bu üç yılda çok şey değişti, üç yıl önce bu zamanlar hükümet partisine yönelik kapatma davası sürüyordu. "Yargı darbesi" başarıya ulaşacak diye göbek atmaya hazır bekliyordu askerî vesayet kuvvetleri... Şimdi ise 12 Eylül darbesini yapan faşist bir generalin yargılandığı günlere geldik. Üç yıl önce bugünlerde sivil hükümete darbe yapmak gerektiğini açıkça söyleyen muvazzaf bir albayın tutuklanma ihtimali bile uzak görünüyordu, şimdiyse hapisteki muvazzaf generallerin sayısı karargâhtakileri geçti. 2002-2008 döneminin kimi kuvvet komutanları, ordu ve kolordu komutanları hukukun önüne çıkarıldılar, namlularını millete çevirmekten sorgulandılar ve tutuklandılar. Namlusunu halka çevirmiş general müsveddeleri bunun cezasını çekebiliyor artık... Balyoz davasını izleyen tüm muhabirlerin şahit olduğu üzere tutuklanma kararı çıktığında Hava Kuvvetleri eski Komutanı Halil İbrahim Fırtına, ayağa fırlayıp mahkeme heyetine **"Allah belanızı versin, kimsiniz ulan siz, hepinize gününü göstereceğiz"** diye bağırabiliyor hâlâ... Hâlâ darbecilik suçunu yargılayanlara karşı "günlerini gösterebilecekleri" o Ergenekon günlerinin geri geleceğine inanıyorlar... Hâlâ bu derin terör yapılanmasının aktif hücrelerinin dışarıda olduğunu ve her türlü tezgâhı çevirmeye devam ettiğini biliyorlar çünkü...

Ergenekoncu ve Balyozcu bu zihniyetlerin en nefret ettikleri isimlerin başında da hiç şüphesiz Ahmet Altan geliyor... **Altan'ın kararlılığı ve cesaretiyle önderlik ettiği Taraf gazetesi olmasaydı özellikle Balyoz darbe planı tüm çıplaklığıyla açığa çıkmayacaktı. Taraf olmasaydı darbeci zihniyet bu derece madara olamayacaktı. Ahmet Altan ve Taraf bir öncü torpido işlevi gördü...**

Öte yandan son üç yıldaki bütün bu inanılmaz ileri gelişmeler, her şeyden önce **Başbakan'ın önderliğindeki AK Parti hükümetinin kararlığı ve cesareti sayesinde oldu**. Balyozcu kuvvet komutanının **"Allah belanızı versin, hepinize gününü göstereceğiz"** diye saldırdığı hâkimler ve savcılar Başbakan'ın cesaretine ve sarsılmaz iradesine güvenerek evrensel hukukun gerektirdiği bu kararları alabildiler... Aksi halde böyle cesur kararlar verecek savcı ve hâkimlerin başına neler geleceğini hepimiz biliyoruz...

Açık konuşmak gerekirse, savcılar ve hâkimler için geçerli olan şey biz demokrat gazeteciler ve yazarlar açısından da geçerli... *Taraf* çalışanları/ yazarları/ yöneticileri olarak hepimiz bu realiteyi dürüstçe görmek ve teslim etmek zorundayız... Eğer bu seçim sonucu AK Parti dışında bir hükümet iktidara gelirse, sadece *Taraf*ın değil, Gülen hareketi başta olmak üzere tüm Ergenekon-karşıtı cephenin üzerinden silindir gibi geçer askerî vesayet... Bunu da hepimiz biliyoruz...

İşte o sebeple bu seçim partiler arasında değil, askerî vesayet kuvvetleri ile vicdan kuvvetleri arasında geçecek... Ahmet Altan bunu iyi biliyor ama dün yazdığı yazıda çeşitli sebeplerden oy kullanmayacağını söylüyor. Kendince haklı gerekçelerle Başbakan'ın "tek adam" tavrından, üslubundan hoşnutsuz olduğunu söylüyor başyazarımız... Bu üsluptan hoşnutsuzluğu okuyunca aklıma bir başka başyazarın, Mehmet Barlas'ın bizim evde Nagehan'ın Başbakan'a benzer eleştirilerine karşı söylediği çok güldüğüm o cümle geldi... **"Valla 70 yaşına basıyorum daha benim üslubumla seçim kazanan görmedim"** demişti Barlas...

Mehmet Barlas'ın bu esprili bilge yorumu bir yana Ahmet Altan'ın sürekli yazdığı Mehmet Aksoy'un heykeli meselesinde bir şeyi de hatırlatmak istiyorum... Üstat sanırım kaçırdı, sözde bir "insanlık anıtı" yapan bu zat *Aydınlık* gazetesine **"Perinçek'in İsviçre'de yaptığı kahramanlık unutulamaz"** diyerek faşist "Talat Paşa yürüyüşü"ne tam desteğini açıkladı daha geçenlerde. Salih Tuna bunu iki defa köşesinde yazdı. Yani bu zihniyet, 1915'te yüz binlerce Ermeni kardeşimizin Talat Paşa'nın liderliğindeki İttihatçı hükümet tarafından katledilmesini onaylayan bir zihniyet. Nasıl olur da bu kafa bir "insanlık anıtı" yapabilir? **Yüz binlerce Ermeni'yi katleden Talat Paşa zihniyetini destekleyen birinin yapacağı "insanlık anıtı" heykelinin zaten insanlık tarafından yıkılması gerekir. O heykel orada durdukça katledilen Ermeni kardeşlerimizin kemikleri sızlar.** Ne Azeri oyu, moyu. Ermenistan devlet yetkilileri Aksoy'un bu katliam övgüsünü bilseler zaten o heykelin yıkılmasını ilk başta onlar talep ederdi... Yeryüzü standartlarında bir katliamı/soykırımı onaylayan bir adama bırakın "insanlık anıtı"nı, bir şehrin meydanına herhangi bir heykel bile yaptırtmazlar... Yanlış mıyım başyazarım?

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Askerî vesayetin son fırsatı

Rasim Ozan Kütahyalı 11.06.2011

Dün Ahmet Altan'ın Başbakan'la olan malum davasında mahkemeye sunduğu savunmayı hüznle okudum bizim gazetede... Çarşamba günü *Beyaz TV*'de Başbakan'la bir canlı yayın yaptık. O yayında da bu mesele biraz konuşuldu, bizim gazete de bunu haber yaptı. Aynı şekilde yayın öncesi de Başbakan'la bu konu hakkında bire bir kısa bir süre sohbet ettik. Konuyu bizzat kendi açtı...

Gelinen bu durum son derece gereksiz ve anlamsız bir durum... Başbakan, Altan'a bu ceza davasını asla açtırmamalıydı. Yazının içeriği ne kadar rencide edici olursa olsun Ahmet Altan gibi cesur, yürekli ve demokrat bir adama bu dava açılmamalıydı... Fakat Ahmet Altan da 1915'de İttihatçıların Ermenilere yaptığı katliamı alkışlayan, Türk ulusalcı-faşistlerinin İsviçre'deki **"Talat Paşa Yürüyüşü"**nü destekleyen, yüz binlerce insanın katledilmesi gerçeğine **"Emperyalist bir yalan"** diyen ucube bir zihniyetin yaptığı heykel için böyle ağır sözlerle işi bu noktaya getirmemeliydi... Doğru, o heykelin yıkılması için Başbakan konuşmamalıydı.

Başbakan'a gelene kadar Ahmet Altan ve Taraf bu heykeltıraşa dair ortalığı inletmeliydi. "Yüzbinlerce Ermeni'yi katleden Talat Paşa'yı alkışlayan bir faşiste "insanlık anıtı" adlı bir heykel siparişi verilemez" demeliydi! "Bu heykeli bu zihniyete sipariş etmek hem insanlıkla hem de katledilen yüz binlerce Ermeni ile alay etmektir" demeliydi! Eğer bu kişinin bahsettiğim faşist eylemlerinden Altan'ın haberi olsaydı eminim bunu yapardı... O malum heykel yazılarının şekli de bambaşka olurdu...

Neyse, bu konuyu geçelim... Yarın Türkiye tarihinin en önemli seçimine gidiyoruz. Ben tavrımı açık koyuyorum. Bu seçimde **AK Parti dışında atılacak her oyun askerî vesayetin değirmenine su taşıyacağını** düşünüyorum. **BDP'nin bağımsızlarına atılacak oylar da -istemeyerek de olsa- askerî vesayetin ekmeğine yağ sürmektir...** 330'u geçebilen bir AK Parti performansı askerî vesayet rejimi açısından geri dönülmez bir yol anlamına gelecektir. Aksi ihtimalde askerî vesayet anayasa tartışmalarını bloke etmesini bilecektir. **O sebeple "Nasıl olsa AKP hükümet olacak" demek yanlış; bu seçim hükümeti belirleme seçimi değil, sivil anayasa seçimidir. AKP'ye atılacak her ama her oy kritik önem taşımaktadır.** Tüm okurlarımı sandığa gitmeye davet ediyorum... 12 Haziran seçimleriyle ilgili Hüseyin Gülerce "Kimler için oy kullanıyorum" diye çok güzel bir yazı yazdı. Ben de o yazıdan alıntılarla yazımı bitirmek istiyorum. 13 haziran sabahı daha güzel bir güne uyanacağız inşallah...

"Gözümün önünde mazlum, halkın sevgilisi başbakanımız Adnan Menderes ve iki bakanının idam sehparlarında sallanışı duruyor. Yüreğim titrerken, mührü basan parmaklarım çelik gibi duruyor. **Mağara köşelerinde, çaresiz kuzular gibi birbirine sokulmuş Dersimli çocuk, kadın ve ihtiyaçlara gaz bombası atan zalimleri görüyorum. Dağlara doğru can havliyle kaçarken, onları alçaktan uçarak bombalayan, 'İsyan bastırıyoruz...' diye 60 bin insanımızı katledenleri unutamıyorum, mührü öyle basıyorum.**

Sıkıyönetim komutanları olarak 'devlet' oldukları halde, 'Kaybolan devlet otoritesini tesis etmek için müdahale ettik...' diyenlere, 'Artık oyun bozuldu!' diye oy veriyorum.

Madımak Oteli'nde diri diri yakılan Alevi kardeşlerim için, Başbağlar'da köy meydanında kurşuna dizilen Sünni kardeşlerim için, Abdi İpekçi için, Uğur Mumcu için, Savcı Doğan Öz için, Muammer Aksoy için, Çetin Emeç için, Eşref Bitlis için, Mustafa Özbilgin için, Hrant Dink için oy kullanıyorum...

Dağlıca şehitlerinin, Heron görüntüleriyle şahadetleri naklen yayınlanan Hantepe kuzularının kanı yerde kalmasın diye, Türk analarının, Kürt analarının gözyaşı dinsin diye, sıkıyönetim mahkemelerinde, yargının derin dehlizlerinde yok edilen failler ortaya çıksın diye, zamanaşımına uğratılan davalar yeniden açılsın diye oy kullanıyorum...

Cuntacıların, darbecilerin ülkesi değil bu memleket... Hür, demokrat, sevgi dolu insanların ülkesi burası... diye haykırmak için oy kullanıyorum. Öz yurdumda garip, öz vatanımda parya olmadığımı göstermek için oy kullanıyorum. İnancımı, değerlerimi tehdit görenlere, kendini asıl, milleti uşak zannedenlere 'Geçti Bor'un pazarı...' demek için oy kullanıyorum... Ağacıma, çiçeğime, kılığıma kıyafetime, şarkılarıma, türkülerime, isimlerime, cisimlerime tahammülsüzlük gösterenlere 'Yetti ama!' demek için oy kullanıyorum.

Ergenekonları, Balyozları görmemek için kırk dereden su getirenleri susturmak için, darbeciler yargılanmasın diye 'Darbeye teşebbüs suçu mu olur?' diye hukuku, yargıyı katledenlere hak ettikleri cevabı vermek için gidiyorum sandık başına. Davaları değersizleştirmek, sulandırmak, bulandırmak tezgâhıyla, darbe sanıklarını yargıdan kaçırmak için aday yapanlara 'fena yanıldınız' demek için gidiyorum sandık başına. Darbecilere, vesayetçilere utanmadan sahip çıkan, onları meşrulaştırmaya kalkanlara haddini bildirmek için gidiyorum sandık başına.

Yola çıktık bir kere, referandumdaki demokratikleşme hamlesini yarıda bırakmamak için, umutla, kararlılıkla, 12 haziranda sandık başındayım..."

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

2011-14 döneminde bunlar yapılacak...

Rasim Ozan Kütahyalı 15.06.2011

Cumhuriyet tarihinin en önemli seçimi geride kaldı... Sonuç, olması gerektiği gibi tecelli etti. Bu ülkenin halkı vesayet rejiminin yıkılması kararını açık ve net bir biçimde verdi. Şimdi bundan sonrasına bakalım...

Cumhuriyet tarihinin en ama en önemli üç yılına girmiş bulunuyoruz... Bu dönemde Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın önderliğindeki AK Parti hükümeti devrimsel nitelikte icraatlara imza atacak... 2011-2014 döneminde yepyeni bir Türkiye doğacak. Neler mi yapılacak?

Her şey ama her şeyden önce tam sivil, tam demokratik, tam özgürlükçü bir anayasa yapılacak. Yeni anayasa için diğer partilerle uzlaşma aranacak, ama en kötü ihtimalde bile beş namuslu milletvekilinin desteğiyle bu anayasa halk oylamasına götürülecek ve milletin ezici desteğiyle 2012 Anayasası hayata geçecek... 12 Eylül faşist cuntasının 1982 Anayasası 30 yıl sonra yerle bir edilerek tam sivil, tam özgürlükçü, tam demokratik 2012 Anayasamıza kavuşacağız...

Bu anayasa devrimi çerçevesinde devlet iktidarı karşısında insan hakları ve özgürlükleri anayasal teminat altına alınacak. "İnsan haklarına dayanan devlet" modeline geçilecek. Bu çerçevede yargı sistemi tamamen yenilenecek...

Somut konuşalım... **Bu dönemde Erdoğan hükümeti çift başlı yargı kepezeliğine son verecek.** Askerî Yargıtay ve Askerî Yüksek İdare Mahkemesi kaldırılacak. Bu iki mahkemenin işlevleri Yargıtay ve Danıştay'a aktarılacak. Askerî adli yargıdaki ilk derece mahkemeleri, disiplin mahkemesi şeklinde adli yargıya monte edilecek...

Yargı denetiminin sadece "hukuka uygunluk" denetimi ile sınırlı olduğu anayasa metninde kesinlikle yer alacak. Vesayet Türkiye'si'nin "yerindelik denetimi" de yapan ve tüm ülkeyi kilitleyen yargı modeli tarihe karışacak.

Erdoğan hükümeti bu dönemde yüksek mahkemelerin gerçek anlamda birer içtihat mahkemesi olmasını sağlayacak. Başbakan bu konuda özellikle çok kararlı... Adli ve idari yargıdaki temyiz incelemeleri ağırlıklı biçimde istinaf mahkemelerine aktarılacak. Öte yandan bu geçiş döneminde, Danıştay ve Yargıtay'ın daire ve üye sayısı iş yükü meselesini azaltmak için geçici olarak arttırılacak. Yeni yargı düzeniyle beraber

normale dönecek... Yargı hızlı işleyecek, adalet gecikmeyecek, dosyalara birikmeyecek, uzun tutukluluk süreleri ortadan kalkacak...

Yargıtay ve Danıştay noktasındaki bu reformların yanında Sayıştay'ın konumu da yeniden düzenlenecek...

Sayıştay bir nevi bir mali mahkeme ve hesap mahkemesi haline dönüştürülecek. Sayıştay'a TSK dâhil tüm kamu kurumlarını aynı denetim kurallarını ve yaptırımlarını uygulayacak şekilde etkin teftiş yetkisi sağlanacak.

Bu dönemde Anayasa Mahkemesi üye sayısı 21'e çıkarılacak. Ayrıca AYM iki daire biçiminde çalışma sistemine geçecek. İptal ve itiraz başvuruları bu dairelerde görüşülecek. Böylece iş yoğunluğu azalacak ve Türkiye İnsan Hakları Mahkemesi hüviyetinde olacak olan yeni AYM bireysel başvuruları inceleyip sonuçlandırmak noktasında hızlı çalışan bir bünyeye sahip olacak. **Ayrıca bu dönemde AYM, anayasal değişiklikleri esas açısından denetleme yetkisine asla sahip olamayacak. Bu durum 2012 Anayasası'nda özellikle belirtilecek...**

Tayyip Erdoğan hükümeti, Türk güvenlik, savunma ve istihbarat yapılanmasına dair de bu önümüzdeki üç yılda çok önemli reformlar yapacak... Her şeyden önce devletin dış savunması dışındaki tüm güvenlik konularında İçişleri Bakanlığı gerçek anlamda tam yetkili duruma getirilecek... **Bu bağlamda Jandarma Genel Komutanlığı, Genelkurmay bünyesinden tamamen ayrılarak Jandarma Genel Müdürlüğü olarak yeniden yapılandırılacak. Jandarma Genel Müdürlüğü'nün askerî nitelikleri devam edecek, fakat bu teşkilat tümüyle profesyonellerden oluşan kadrosuyla özü itibarıyla "kır polisi" olarak işlev görecek...** Hem Emniyet hem de Jandarma birimleri doğrudan Kamu Düzeni ve Güvenliği Müsteşarlığı'nın emrinde hareket edecek...

Bu dönemde, Adnan Menderes'i katleden **27 Mayıs cuntasının vesayet anayasasında yer alan Milli Güvenlik Kurulu anayasal bir kurum olmaktan çıkarılacak... MGK, ülkenin dış savunmasına ilişkin konularda görev yapacak bir danışma kurulu olarak kanunla düzenlenecek.** MGK, Bakanlar Kurulu'nun ihtiyaç halinde başvuracağı bir kurum olacak ve Genelkurmay Başkanı dışında hiçbir asker bürokrat kurul üyesi olmayacak. İhtiyaç halinde görüşleri alınacak...

Yine aynı faşist cunta anayasasından kalma **TSK'nın devletin idari yapısı içindeki özerk konumu bu üç yıllık dönemde sona erdirilecek.** Bu süreç sonunda, ordu içindeki yüksek rütbeli subayların terfiinde Bakanlar Kurulu kararları doğrudan belirleyici olacak. Yüksek komuta kademesinde yapılacak olan atamalar anayasal kriterler çerçevesinde sivil otorite tarafından gerçekleştirilecek...

Bu yazıda 2011-14 döneminde yapılacakların yargı ve ordu ayağının bir kısmına değinebildim, ileriki yazılarda bu devrimsel dönemin diğer ayaklarını anlatmaya devam edeceğim... Türkiye'nin önü açık, yeter ki sivil vicdan ittifakını bozmayalım...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk aydını ve Yeni Türkiye

Rasim Ozan Kütahyalı 22.06.2011

Geçtiğimiz seçimlerin sonuçlarının analizi ve AKP'nin niçin başarılı olduğunun tahlili noktasında hakikaten akla ziyan şeyler okuyoruz... AKP'nin daha da başarılı olabileceğini, yüzde 60'ları bulabileceğini ama Başbakan'ın dil

ve üslubu sebebiyle oyunun yüzde 50'de tıkanıldığını dahi "entelektüel analiz" makyajıyla sunabiliyor bugün kimi Türk "aydın"ları... Bazen öyle durumlar oluyor ki Kemalist, İslamcı, liberal ya da sosyalist tüm "aydın"lar ortak bir sefalet noktasında birleşiyor... Türkiye'nin "aydın"ı olmak biraz da böyle bir şey...

Bazı ülkelerin bazı alanları çok gelişir, serpilirken başka bazı alanlar hep güdük kalıyor... Mesela İngiltere... İngilizler çok gelişmiş bir edebiyat ve sanat kültürüne, aynı şekilde incelmış ve süzölmüş bir diplomasi ve siyaset kültürüne sahip fakat mutfak kültürleri yok denecek kadar güdük, sığ ve dandik. Aynı şekilde ülkede basketbol kültürü de yok, İngiliz basketbolu da çok geri bir seviyede... **Meşhur espridir: Dünyanın en ince kitabı nedir? İngiliz Mutfak Kültürü kitabı... derler; aynı şekilde "İngiltere'de en rahat iş nedir?" "Aşçı olmak çünkü yapacağın tek şey fish&chips yapmak" diye de geyik vardır...**

Maalesef aynı şey "Türk entelektüeli" olmak için de geçerli, 25 yıl aynı şeyi de pişirsen yine "entelektüel"sin, kafa konforunun bozulmasına gerek yok, akademik/entelektüel literatürü takip ve temellük etmeye, yeni bilgiler ve teorilerle beyinsel gergef yaşamana, entelektüel iştah sahibi olmana gerek yok, zaten "Türk aydını"nın zorlayacak bir entelektüel rekabet ortamı da yok Türkiye'de. Birçok daha ileri noktada olabilecek üstat entelektüelimiz de bu rekabetsizlik gereği durdukları yerde kaldılar maalesef... Aynı teraneler, aynı laflar, aynı analizler... **Dürüst konuşmak gerekirse Türk entelektüel kültürü ile İngiliz mutfak kültürü arasında pek fark yok...** Solcusu da liberali de bu problemlili kültürel atmosferden payını alıyor. Hatta öyle yerler oluyor ki Kemalistlerden, ulusalcılardan "analiz kabiliyeti" anlamında bir farkları kalmıyor...

Somut örneklerle bu söylediklerimi detaylandırabilirim ama bu sefer de kalpler kırılır, kimi sevdiğim akademisyen ve entelektüeller bana küser, tavır alır. Çünkü bizim memleketin "herşeyi kişisel algılamak" diye de başka bir "aydın hastalığı" vardır... O yüzden bence bunları geçelim... **Politik/ sosyolojik/ tarihsel tahlil meselelerinde değil ama özgürlükçü/ demokrat/ reformist temenniler kısmında Türk aydını da bugün evrensel standartlarla aynı seviyede şu anda... Bence tüm vicdanlı yazarlar, akademisyenler, gazeteler, dergiler bu süreçte geleceğe odaklanmalı, pek beceremediği analiz, tahlil, tesbit faslını kapatmalı...** Hükümeti ve en çok da Tayyip Erdoğan'ı yapılacaklar yönünde zorlamalı, ittirmeli yeri geldi mi de muhalefet etmeli...

Bu dönemde Tayyip Erdoğan biz Türkiye halkına söz verdiği gibi çift başlı yargı kepezeliğine son verecek mi? Askerî Yargıtay ve Askerî Yüksek İdare Mahkemesi kaldırılacak mı? Bu işte geri adım olursa hep beraber yüklenelim Başbakan'a...

Erdoğan hükümeti bu dönemde yüksek mahkemelerin gerçek anlamda birer içtihat mahkemesi olmasını sağlayacak mı? Adli ve idari yargıdaki temyiz incelemeleri ağırlıklı biçimde istinaf mahkemelerine aktarılacak mı? Yargı hızlı işleyecek, adalet gecikmeyecek, dosyalar birikmeyecek, uzun tutukluluk süreleri ortadan kalkacak mı? Bu reformlardan cayılırsa yüklenelim Başbakan'a...

Erdoğan, söz verdiği gibi Sayıştay'a TSK dâhil tüm kamu kurumlarını aynı denetim kurallarını ve yaptırımlarını uygulayacak şekilde etkin teftiş yetkisi sağlanacak mı? Askerî harcamalar tam şeffaflaşacak mı? Ve en önemlisi **2011-14 döneminde Jandarma Genel Komutanlığı, Genelkurmay bünyesinden tamamen ayrılarak Jandarma Genel Müdürlüğü olarak yeniden yapılandırılacak mı?** Eğer hükümet eski durumun muhafazasından yana olursa hep beraber yüklenelim Başbakan'a...

27 Mayıs cuntasının vesayet anayasasında yer alan Milli Güvenlik Kurulu Anayasal bir kurum olmaktan çıkarılacak mı? Yine aynı faşist cunta Anayasa'sından kalma **TSK'nın devletin idari yapısı içindeki özerk konumu bu üç yıllık dönemde sona erdirilecek mi?** Bu süreç sonunda, ordu içindeki yüksek rütbeli

subayların terfiinde Bakanlar Kurulu kararları doğrudan belirleyici olacak mı? Yeni Türkiye’de hâlâ MGK danışma kurumu yerine zorunlu anayasal kurum olarak devam edecekse, hükümet eyyam yapıp yan çizerse yüklenelim Başbakan’a...

Bu şekilde “Yeni Türkiye”nin olması gerekenlerine ilişkin Türkiye’nin vicdanlı aydınlarının ayrışacağına asla inanmıyorum... Hükümetin söz verdiği bu demokrasi reformlarından dönmeyeceğini düşünüyorum. Çünkü dönerse bu kendi adına da infilak demektir... Böyle bir infilak siyasetine bu toprakların halkı da izin vermeyecektir, buna adım gibi eminim...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Veda havası

Rasim Ozan Kütahyalı 30.06.2011

Bir insan bir yere geldiğinde, bir işe girdiğinde, bir gazetede yazmaya başladığında bizim toplumda hemen “Know How” değil “Know Who” mekanizması devreye girer... Bu adam kim? Neyin nesi, kimin fesi; nerede ne bağlantısı var?.. Bizim memleket böyledir, ben *Taraf*’ta yazmaya başlayınca da aynı süreç olmuştu ve her önüne gelen bir şeyler uydurmuştu...

Oysa süreç çok yalın olmuştu... 2008 yılının mayıs ayında Türkiye 1968 olaylarının 40. yılı anılıyordu; saygı duyduğum kimi özgürlükçü-sol isimler dahi o dönemi romantize ediyorlar, adeta kutsuyorlardı. Buna çok tepkiliydim, çünkü o döneme dair anılar, hatıralar, dönemin “devrimci” bildiri, dergi, gazete koleksiyonları bile başlı başına birçok probleme işaret ediyordu. Bu problemler görmezden geliniyordu. Oturdum “Denizlerin yolu bizi nereye götürür?” diye bir yazı döşendim... Bir cumartesi günü 17 Mayıs 2008’de bu yazı yayımlandı...

Pazar günü bir baktım mail kutumda olumlu ve olumsuz yüzlerce mail... Ben onlara cevap yetiştirmeye çabalarken, bir baktım *Taraf*’ta hafta içi her gün bana cevap yazıları çıkıyor... Sonra *Taraf*’tan Tamer Kayaş beni aradı, cumartesi karşı cevabımı yayımlayacaklarını söyledi. 24 mayıs günü için bir yazı daha yazdım, gazete ilk sayfadan duyurdu. Tepkiler ve mailler iki katına çıktı... Çok ciddi bir tartışma başladı, üst başlığı “Denizler, milliyetçilik ve ulusalcılık” olan bu tartışmaya katılmayan köşe yazarı hemen hemen kalmadı. Daha önce kimselerin “sol” kimliğini bilmediği Reha Muhtar bile çıldırdı, 80 öncesi içinde bulunduğu sol fraksiyonu itiraf ederek zehir zemberek bir yazı yazdı. *Tempo* ve *Aktüel* dergileri bu tartışmayı kapak yaptı...

1,5 ay süren bu tartışmalardan sonra yine Tamer Kayaş her cumartesi yazmaya devam edebileceğimi söyledi, ben de devam ettim. O sıra 1 Temmuz 2008 büyük Ergenekon dalgası yaşandı, ilk iddianame açıklandı, AKP’nin kapatma davasında büyük kulisler yaşandı ve temmuz sonunda malum karar açıklandı. O süreçteki yazılarım da iyi okunuyor ve geri dönüş oluyordu... Ardından ağustos başında Ahmet Altan, Yasemin Çongar ve Alev Er beni *Taraf*’ın köşe yazarı yapma kararını aldılar. Yasemin Çongar’ın beni *Taraf*’a davet ettiği gün 5 Ağustos 2008’di, büyük bir heyecanla gazeteye gitmiştim. Ahmet Abi her zamanki cool ve esprili tavrındaydı... 10 Ağustos 2008’de köşe yazmaya başladım...

Taraf’ın Türkiye’yi epey hareketlendirdiği, daha da hareketlendireceği zamanlardı tam... Aktütün o günlerde patladı, İlker Başbuğ görevi alır almaz anayasal haddini bilmez bir genelkurmay başkanı olacağını gösterircesine hareketlere başladı. Ahmet Altan’ın “Genelkurmay Başkanı’na” başlıklı efsane yazısı ve “Tehdidi

bırak, hesap ver" manşeti o günlerde atıldı... Aktütün'de yaşanan rezalet üzerine isyanımı dillendirdiğim "Askere gitmeyeceğim" yazım o zamanlar *Taraf*'ta manşet oldu...

Yeni Ergenekon dalgaları, dokunulmaz denen isimlere dokunulmalar, lahikalar, darbe planları, suikast planları... Daha birçok "yazılamaz" denen şey birer birer *Taraf*'ta patlıyordu... *Taraf* adeta Türk medya tarihini yeniden yazıyordu... Bu toprakların halkını hapsetmiş o demir parmaklıkları teker teker kırıyordu... Bu toplumun boğazını tıkayan o hantal ve dev şilepleri küçük ama etkili bir torpido gücü olarak ortasından infilak ettiriyordu... Bütün medyanın kimyasını bozdu *Taraf*... Özü itibariyle demokrat olup çeşitli sebeplerden çekinen gazetelere ve gazetecilere cesaret verdi... Yıkılan bariyerlerin ardından birçok demokrat gazete cesur ve radikal manşetler atmaya başladılar... Anaakım medya da en başta *Taraf*'ı görmezden gelmek istedi ama başaramadı, o medya da ortaya dökülen gerçekleri yayınlamak zorunda kaldı... Adı *Radikal* olup statükoculuğun sesi olmuş olan gazete bile *Taraf*'ın etkisiyle zevahiri kurtarmak için anti-militarist manşetler atmaya başladı...

Bu süreçte Ahmet Altan ve Yasemin Çongar yeni bir genç muhabir/gazeteci ve yazar kuşağına da öncü oldu... O genç demokratların önünü açtılar... Son beş yılda Türk medyasında önemli işler yapmış nerdeyse tüm genç gazeteci ve yazarı *Taraf* yetiştirdi, *Taraf* onların önünü açtı, onlara cesaret verdi... Mehmet Baransu, Yıldırım Oğur, Markar Esayan, Kurtuluş Tayiz, Hilâl Kaplan, Melih Altınok, Bahar Kılıçgedik, Fırat Alkaç ve birçok yıldız muhabir ve yazar statüko güçlerinin korkulu rüyası oldular... Başka hiçbir gazete bu değerli isimlerin önünü bu kadar açmazdı... Sıkıntılara, yokluklara, parasızlıklara rağmen bu gazete direndi, direnecek ve her zaman yaşayacak...

Şimdi çok sevdiğim Ahmet Kaya'nın "Veda havası"nı dinliyorum... Bu üç yılı düşünüyorum ve duyulanıyorum... Her zaman, farklı düşünüp sert tartıştığımız zaman bile yanımda olan Ahmet Altan ve Yasemin Çongar'a ve *Taraf*'taki tüm dostlarıma teşekkür ediyorum... Fakat herşey bir yana, köşe yazarı olmadığım o ilk zamanlarda bile bana her zaman inanılmaz destek veren, akıl veren, teşvik eden *Taraf*'ın efsane yazarlar editörü Tamer Kayaş'a minnetlerimi bildirmek istiyorum... Hem mutlu hem de hüznülyüm... Her zaman ve her zaman *Taraf*'ın var kalması ve büyümesi için elimden geleni yapmaya devam edeceğim... Bu yalnız benim değil, bence her demokratın namus borcudur...

rasim.ozan@hotmail.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)